

Mưa Nhỏ Hồng Trần

Contents

Mưa Nhỏ Hồng Trần	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	16
5. Chương 5	19
6. Chương 6	25
7. Chương 7	34
8. Chương 8	37
9. Chương 9	43
10. Chương 10	47
11. Chương 11	50
12. Chương 12	60
13. Chương 13	69
14. Chương 14	77
15. Chương 15	85
16. Chương 16	96
17. Chương 17	105
18. Chương 18	111
19. Chương 19	119
20. Chương 20	126
21. Chương 21	129
22. Chương 22	133
23. Chương 23	137
24. Chương 24	143
25. Chương 25	148
26. Chương 26	155
27. Chương 27	160
28. Chương 28	165
29. Chương 29	168
30. Chương 30	174
31. Chương 31	182
32. Chương 32	188
33. Chương 33	195
34. Chương 34	204
35. Chương 35	210
36. Chương 36	218
37. Chương 37	226
38. Chương 38	229
39. Chương 39	235
40. Chương 40	240
41. Chương 41	245

42. Chương 42	253
43. Chương 43	258
44. Chương 44	265
45. Chương 45	272
46. Chương 46	279
47. Chương 47	285
48. Chương 48	291
49. Chương 49	297
50. Chương 50	305
51. Chương 51	309
52. Chương 52	313
53. Chương 53	318
54. Chương 54	325
55. Chương 55	333
56. Chương 56	337
57. Chương 57	343
58. Chương 58	351
59. Chương 59	358
60. Chương 60	363
61. Chương 61	368
62. Chương 62	373
63. Chương 63	380
64. Chương 64	382

Mưa Nhỏ Hồng Trần

Giới thiệu

Mưa Nhỏ Hồng Trần là câu chuyện về bốn cô gái khoa Văn tài sắc, kẻ cá tính, người dịu dàng, người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-nho-hong-tran>

1. Chương 1

Nghiêu Vũ thăm thở dài, Đỗ Lối không thay đổi, vẫn muốn giẫm lên đầu cô, nhưng mãi không tìm được cơ hội hất cô xuống đất.

Nghiêu Vũ nhìn đồng hồ, sáu giờ bốn mươi, thở phào một hơi. Hết giờ làm buổi chiều, đang định ra về thì nhận được điện thoại của phó giám đốc Chung Cường, bảo cô nhất định phải có mặt ở Sơn trước bảy giờ.

Tối nay tập đoàn Gia Lâm mở tiệc ở sơn trang suối nước nóng mời hầu hết các đối tác và đơn vị truyền thông liên quan. Tập đoàn Gia Lâm là khách hàng quan trọng của công ty quảng cáo Đại Đường, giám đốc rất coi trọng những buổi giao lưu thế này, nhưng anh ta lại đi công tác, vậy là phó giám đốc Chung Cường buộc phải đi thay. Ai ngờ bận rộn đầu óc lú lẩn, đến sơn trang Chung Cường mới nhớ rằng trong những bữa tiệc như thế này nên mang theo một cô gái. Người đẹp Vương Lâm quen tiếp khách của công ty hôm nay lại xin nghỉ, anh đành vớ lấy Nghiêu Vũ như chiếc phao cứu mạng.

Nghiêu Vũ rất ghét tiệc tùng, nếu Chung Cường không phải là anh em cùng trường đại học, quan hệ khá thân thiết chắc chắn cô đã tìm mọi lý do thoái thác.

Sơn trang suối nước nóng này mới khai trương được ba tháng do tập đoàn Gia Lâm là chủ đầu tư. Thiết kế theo phong cách đặc trưng Địa Trung Hải, tọa lạc trên đỉnh núi, buổi tối có thể ngắm dòng sông dưới chân núi, một vị trí thượng hạng. Công ty cô phụ trách quảng cáo khu nghỉ dưỡng suối nước nóng này, Nghiêu Vũ không làm vụ đó, nhưng khi xem những bức ảnh chụp suối nước nóng lộ thiên chảy từ trên núi theo hình bậc thang đồng nghiệp mang về, cô không khỏi ngưỡng mộ muốn đến hưởng thụ. Nghiêu Vũ ngẩng nhìn trời, tắm nước nóng trên đỉnh núi dưới trời sao quả là thiên đường trần gian.

Những năm gần đây suối nước nóng xuất hiện quá nhiều, trái đất giống như một cái hóa lò lớn, nước ở bên trên, chỉ cần mở vòi là có thể phun ra nước nóng. Có lần Nghiêu Vũ đến tắm ở vùng suối nước nóng lưu huỳnh rất nổi tiếng, về sau mới biết lượng nước khoáng tự nhiên rất ít, lại có quá nhiều khách sạn mọc lên dọc theo nguồn suối khoáng, vì thế nhiều khách sạn dưới chân núi đã đun nước nóng và cho thêm lưu huỳnh để phục vụ khách, từ đó cô không muốn quay lại lần nữa.

Suối khoáng này tọa lạc trên đỉnh núi, phong cảnh tuyệt vời, Nghiêu Vũ thầm nghĩ không biết có phải là nước khoáng tự nhiên hay là nước đun bằng bếp lò. Do có nguồn suối khoáng mà xây sơn trang hay là do xây sơn trang mà có nguồn suối khoáng?

Nghiêu Vũ cúi nhìn chiếc váy bông hình Snoop trước ngực, chiếc váy vốn là của đồng nghiệp Tiểu Trần, lúc trước cô mặc đổi bởi trang phục của cô không thể đi dự tiệc.

Chiếc váy bông tuy hơi ngô nghĩnh nhưng dù sao cũng đẹp hơn quần bò mài của cô, Nghiêu Vũ thở dài, thôi, có xấu cũng xấu mặt công ty. Nhìn chiếc váy lại nhớ tới Đồng Tư Thành, nhớ tới chiếc váy anh tặng cô.

Hồi đó họ đều là sinh viên, không có tiền, sinh nhật cô, Đồng Tư Thành mua tặng cô chiếc váy. Có lẽ là lần đầu tiên anh mua quần áo phụ nữ, anh gói thật kỹ, lúc đưa cho cô, khuôn mặt điển trai của anh còn đỏ lên vì ngượng. Nghiêu Vũ trở về ký túc xá, tò mò gỡ ra, hơn hờ mặc vào chạy đến trước mặt Thiên Trần. Thiên Trần chặc lưỡi xuyết xoa: “Tiểu Vũ, trông cậu đúng như đóa hoa oanh vũ xanh biếc!”

Chiếc váy cotton màu xanh lam, làm nổi bật làn da mịn, trắng như tuyết của cô. Nghiêu Vũ mặc váy đi gặp Đồng Tư Thành, cô ngồi trên khán đài của sân vận động, sau lưng là bầu trời mùa hạ xanh ngắt, anh chậm chậm đi lại ở phía dưới ngẩng đầu ngắm cô, đôi mắt vốn sáng đột nhiên cháy lên, như nhìn thấy nữ thần. Rất lâu sau anh khẽ thở dài: “Nghiêu Vũ, em không biết em đẹp thế nào đâu, anh chỉ bỏ ra hai trăm đồng”. Nghiêu Vũ giơ tay bịt miệng anh, nhân cơ hội anh nắm tay cô, áp đôi môi nóng rẫy của mình lên lòng bàn tay cô, lúc đó Nghiêu Vũ bàng hoàng nghĩ đôi môi nóng bỏng của anh đóng dấu vào bàn tay cô từ đó, nó sẽ mãi mãi gắn với đường sinh mệnh của cô. Sau đó trở về phòng, thay áo ngủ, bỗng phát hiện trên người có những đám màu xanh loang lổ, thì ra đúng như người ta nói, của rẻ là của ôi, chiếc váy chưa giặt đã phai màu, cô cười khúc khích.

Đỗ Lỗi nhìn đám xanh loang lổ trên đùi cô nói: “Chiếc váy như thế mà cũng tặng bạn gái? Nghiêu Vũ, vậy mà cậu cũng chịu được?”. Hôm đó, lần đầu tiên trong đời Nghiêu Vũ nặng lời với bạn.

“Nghiêu Vũ?”. Giọng nói quen thuộc cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

Nghiêu Vũ ngây người, nhú mồm, sao thiêng thế! Vừa nghĩ tới Đỗ Lỗi thì cô ta xuất hiện! Cô quay lại nhìn miệng cười, nụ cười sáng rỡ như ánh nắng cuối hè tỏa trên đỉnh Tây Sơn, “Ồ, Đỗ Lỗi, không ngờ lại gặp”.

Đỗ Lỗi trang điểm rất đậm, nhưng nhìn buổi tối vẫn vừa phải, không quá lộ, chiếc váy đen dài hở vai bó sát cơ thể mảnh mai, trên chiếc cổ thon nhỏ là sợi dây chuyền bạch kim thanh mảnh có mặt kim cương, mái tóc

uốn tự nhiên, quần thành búi đơn giản sau gáy, mấy sợi tóc mai rủ trước trán, đẹp mà sang, Đỗ Lối luôn là người biết cách trang điểm, hai năm qua, Đỗ Lối còn xinh đẹp hơn trước rất nhiều.

Cùng đi với Đỗ Lối còn có một anh chàng điển trai chừng ba mươi, mày thanh mắt sáng, Nghiêu Vũ thầm đánh giá.

Đỗ Lối nhìn lướt khắp người cô, khoe miệng nhếch nụ cười khinh thị.

Nghiêu Vũ bỗng nhún thẳng lưng, cảm hơi hắt, chậm rãi nói: “Cậu ngày càng đẹp, Đỗ Lối, xem ra cuộc sống rất tốt”. Ánh mắt giễu cợt của cô điềm nhiên lướt trên người Đỗ Lối và anh chàng điển trai đứng cạnh cô ta. Thấy Đỗ Lối mím môi, tia sáng vừa lóe trong mắt đầy phần nộ bề bàng, anh chàng đẹp trai bên cạnh thoáng sầm mặt, Nghiêu Vũ mỉm cười, “Sếp của tôi đang ở bên trong, xin lỗi, tôi đi trước”. Thấy Nghiêu Vũ đi đến, nụ cười của Chung Cường còn chưa kịp nở hết, đã nhúu mày. Ánh mắt anh cũng dừng lại ở chiếc váy bông trên người cô, cúi đầu khẽ trách, “Sao lại mặc thế này?”. Nghiêu Vũ bất lực cười, “Để kịp thời gian, em phải đổi cho Tiểu Trần”. Chung Cường thở dài, “Thôi! Không sao, vẫn còn hơn quần bò ba tháng không giặt của cô!”.

Mặc gì khác biệt thế ư? Nghiêu Vũ đưa mắt nhìn khắp lượt phòng tiệc, khách khứa ai nấy đều xiêm áo lịch sự, sang trọng. Cô cúi nhìn chiếc váy của mình, biết mặc thế này đi dự tiệc quả thật không phù hợp, không lịch sự. Nhưng đâu phải lỗi của cô?

Trang phục không sang, nếu có thì cũng chỉ làm tổn hại hình ảnh của công ty, chẳng thiệt đến ai, huống hồ Nghiêu Vũ cho rằng quan hệ hợp tác lâu dài của Đại Đường với tập đoàn Gia Lâm không thể bị ảnh hưởng chỉ vì trang phục của một nhân viên. Bề ngoài thường không phản ánh đúng bản chất, nhưng người đời lại dễ bị bề ngoài đánh lừa.

Trong hình huống đó, con người thực ra sẽ phân làm hai, giữ lại cái tôi chân thực bên trong, còn bộ trang phục đẹp để trên người chỉ để biểu diễn, đóng một vai không phải là mình. Nhưng, có bao nhiêu người có thể chân thực hoàn toàn? Nếu là một màn diễn, hôm nay Nghiêu Vũ coi mình là một vai phụ trên sân khấu.

Vậy là với nụ cười mỉm trên môi, Nghiêu Vũ điềm nhiên trò chuyện với đồng nghiệp ở các công ty khác, biết rõ bọn họ có thể đang thầm cười nhạo mình nhưng cô không bận tâm. Trừ phi có người xông đến nói những lời khó nghe yêu cầu cô đi ra, nếu không cô coi như mình cũng trang phục dạ hội long trọng như họ, đẳng hoàng dự tiệc.

Thái độ của Nghiêu Vũ nhận được ánh mắt tán thưởng của Chung Cường. Nhìn cô nói cười tự nhiên, anh tin dù Nghiêu Vũ trang phục tùy tiện thế nào, cô vẫn có thể giữ phong độ, ứng xử tốt.

Khách rất đông, cả phòng tiệc bày tới mười dãy bàn. Nghiêu Vũ nhìn quanh, phần khởi thấy Thiên Trần đang ngồi ở vị trí dành cho phóng viên. Thiên Trần hôm nay rất đẹp trong chiếc váy hai dây màu trắng.

Do quay lưng lại, Thiên Trần có lẽ không nhìn thấy cô. Nghiêu Vũ đang nghĩ nên dọa Thiên Trần thế nào, mắt vừa đảo xung quanh, lại gần người, dãy bàn phía trước có một người khuôn mặt nhìn nghiêng rất giống Trần Tuệ An.

Cô thấy buồn cười, hôm nay lạ thế? Cứ như họp lớp vậy!

Lúc này MC tuyên bố dạ tiệc bắt đầu, mời đại diện của tập đoàn Gia Lâm phát biểu, sau đó một đại biểu đáp lễ, chúc mừng. Tiếng vỗ tay vang lên, Nghiêu Vũ cũng vỗ tay, nhưng suy nghĩ của cô lại quay về thời sinh viên ngày nào.

Cô, Đào Thiên Trần, Trần Tuệ An và Đỗ Lối là sinh viên khoa Văn trường Đại học C. Lẽ ra cô và Đỗ Lối thân nhất, bởi họ là đồng hương, lại là bạn từ thời trung học, nhưng quan hệ giữa hai người không sao tốt lên được. Tuệ An và Đào Thiên Trần ở đối diện phòng cô. Đỗ Lối, Tuệ An và Thiên Trần đều là những người đẹp được thừa nhận trong khoa. Không biết từ lúc nào, Nghiêu Vũ và Thiên Trần lại thành bạn thân, cô thường đến phòng Thiên Trần chơi, vì thế cũng quen Tuệ An.

Sau khi tốt nghiệp mọi người tản đi các nơi, các cô gái khoa Văn là chúa phức tạp, người chưa tìm được công việc tốt thì không muốn nhắc đến việc làm, người tìm được công việc tốt thì khoe khoang, cũng có người kín đáo không muốn nhắc đến, cho nên đã lâu không nghe tin tức của nhau.

Nghiêu Vũ vốn không thích tò mò chuyện người khác, Thiên Trần nói gì cô biết thế, Tuệ An không nhắc cho nên mãi hôm nay, sau hai năm đột nhiên biết Tuệ An làm việc ở ban nào đó của Thành ủy, Đỗ Lối có chức vụ trong tập đoàn Gia Lâm, một khách hàng lớn của Đại Đường, cô không khỏi ít nhiều ngưỡng mộ.

Đang mải nghĩ, phát biểu đã kết thúc, thức ăn được bê lên, Nghiêu Vũ tuy rất muốn nếm các loại đặc sản nhưng cố kìm, thể hiện đủ hình ảnh một cô gái có giáo dục. Lúc này người của tập đoàn Gia Lâm đến chúc rượu, Nghiêu Vũ đứng lên, tay cầm ly nước quả. Vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy Đỗ Lối và anh chàng điển trai.

Anh ta vừa đi đến, Nghiêu Vũ liền nghe thấy mọi người xung quanh đua nhau chào: “Phó tổng Hứa!”. Cô hiểu, đây chính là Hứa Dực Trung, phó tổng giám đốc tập đoàn Gia Lâm, không ngờ anh ta còn trẻ như vậy. Đỗ Lối là thư ký của anh ta hay là người của phòng thị trường? Nghiêu Vũ thầm đoán.

Cô cũng nâng ly, cùng mọi người chúc tụng, uống mấy ngụm nước ngọt dưới ánh mắt chăm biếm của Đỗ Lối.

Nghiêu Vũ thầm thở dài, Đỗ Lối vẫn không thay đổi, vẫn muốn giẫm lên đầu cô, nhưng mãi không tìm được cơ hội hất cô xuống đất. Nếu hôm nay cô tỏ ra ngưỡng mộ vì chiếc váy bông của mình, Đỗ Lối nhất định rất đắc ý.

Bỗng lại nhớ hồi trung học Đỗ Lối từng nghiêm túc nói với cô: “Con người tớ là vậy, người bên cạnh càng ưu tú, tớ càng muốn ganh đua. Cho nên, Nghiêu Vũ, tốt nhất cậu nên quen chuyện tớ ganh đua với cậu”.

Đỗ Lối rất hiểu thắng, trước mặt bạn bè càng như vậy. Nghiêu Vũ không chịu nổi thái độ đó, hai người dần dần xa nhau. Nhưng sự khiêu khích vô tình, hữu ý của Đỗ Lối, cô không thể không ghen ghét, ganh đua giữa hai người dường như chưa bao giờ chấm dứt.

“Nghiêu Vũ!”. Chung Cường chầm nhẹ vào người cô.

Nghiêu Vũ sực tỉnh, nhìn anh.

“Làm quen với phó tổng Hứa một chút!”. Chung Cường giọng vừa như vui vẻ, vừa như ra lệnh.

Lúc đó Nghiêu Vũ phát hiện Hứa Dực Trung đang cầm ly rượu nhìn cô. “Tôi là Nghiêu Vũ ở ban thị trường công ty Đại Đường, xin chúc phó tổng Hứa một ly, sau này Đại Đường mong được Gia Lâm quan tâm!”. Cô mỉm cười hướng về Hứa Dực Trung nâng ly nước quả.

Hứa Dực Trung nhìn cô gái mặc chiếc váy bông hoạt hình đi dự dạ tiệc không nén nổi bật cười: “Cô Nghiêu đất tới hai mươi chưa? Người của Đại Đường quả thật rất trẻ trung, tràn trề sức sống!”.

“Ha!”. Nghiêu Vũ giả bộ cười một tiếng, cảm thấy trong trường hợp này tốt nhất không nên tiếp lời. Thầm nghĩ nếu hôm nay mình mặc bộ bò mài rách gối thì vị phó tổng này có khi còn nói người của Đại Đường rất có khiêu khích. Ý nghĩ đó khiến cô buồn cười. Uống cạn ly nước quả coi như hoàn thành nhiệm vụ.

“Chà chà, phó giám đốc Chung, các cô gái của quý công ty chẳng phải từ lượng đều rất khá sao, người đẹp Vương Lâm lần trước đã làm các chàng trai phòng kinh doanh của Gia Lâm bối phục, nếu đều như thế, hôm nay phó tổng Hứa của chúng tôi sao có thể uống?”. Đỗ Lối tươi cười xen lời.

Nụ cười vụt tắt trên mặt Nghiêu Vũ. Bây giờ cô ta còn không nhận bạn cũ nữa? Có câu: “Quân tử không chọc vào điểm yếu của kẻ khác”. Đỗ Lối biết rõ cô cứ uống rượu là xảy ra chuyện, lại còn cố tình khiêu khích, không hiểu sao lúc nào cô ta cũng muốn đối đầu với cô.

Chung Cường nhìn thấy Hứa Dực Trung mỉm cười nâng ly rượu đứng yên không nói, sợ Đại Đường bề mặt, vội rót rượu đưa cho Nghiêu Vũ: “Như cô Đỗ nói, Tiểu Nghiêu nếu không uống rượu, ly này phó tổng Hứa kiếu gì cũng phải uống”.

Nghiêu Vũ không đón ly rượu anh đưa, mỉm cười nhìn Hứa Dực Trung và Đỗ Lối, nói: “Mời nhau quý là ở thành tâm, phó tổng Hứa không câu nệ chứ?”. Chung Cường từ từ để ly rượu xuống, bực mình vì Nghiêu Vũ không nể mặt anh, lại hơi lo lắng vì sợ làm Hứa Dực Trung phật lòng.

Hứa Dực Trung cảm thấy hết sức thú vị, cô gái này rất cá tính, cười nhạt, nói: “Cô Nghiêu thật biết ăn nói, có điều tôi lại muốn uống với cô một ly”.

Nghiêu Vũ thấy thế càng bức, đành nói vậy còn không tha, định hòa với Đỗ Lối? Cô liếc Đỗ Lối, đột nhiên bật cười, “Đỗ Lối, bạn cũ hai năm không gặp, biết tôi không uống được rượu lại còn khích bác, muốn để tôi xấu mặt chăng!”.

Nghiêu Vũ thản nhiên nhìn Đỗ Lối, mặt lại nở nụ cười, ánh mắt long lanh, những gì cô không muốn, xưa nay chưa ai ép được. Cô không sợ Chung Cường bề mặt, nhưng dám chắc, Đỗ Lối sợ, tự dẫn lửa đốt chân, cô ta phải chịu hậu quả.

Đỗ Lối thấy không khí có phần ngột ngạt, nở nụ cười duyên: “Coi như cậu qua ải này, phó tổng Hứa, tôi đùa đấy, Nghiêu Vũ không biết uống rượu, cô ấy cứ uống là xảy ra chuyện, ha ha!”.

Hứa Dực Trung cười cười nhìn Đỗ Lối, lòng bắn khoăn, lặng lẽ chạm ly với Nghiêu Vũ rồi ngửa cổ uống cạn ly rượu. Lúc này Chung Cường mới thở phào.

Khi quay đi, Hứa Dực Trung còn liếc nhìn chiếc váy bông hoạt hình của Nghiêu Vũ, cũng thu luôn nụ cười ranh mãnh của cô vào mắt. Một cô bé rất thú vị. Anh thầm nghĩ.

Khung cảnh càng lúc càng nóng nực, mọi người đua nhau cầm ly đi đến các bàn chúc tụng. Tối nay tập đoàn Gia Lâm bố trí rất nhiều nam thanh nữ tú tản khắp phòng tiệc rót rượu khuấy động bầu không khí. Chung Cường biết Nghiêu Vũ không uống được rượu, nói nhỏ: “Ragặp bạn đi, nhân thể tăng cường quan hệ”.

Nghiêu Vũ đắc ý cười thầm, đã đánh lui Đỗ Lối lại được miễn tội: “Vây một mình anh cố trụ vững! Ông anh, hôm nay e là các mỹ nhân của Gia Lâm không tha cho anh đâu!”. Nói xong cô liền chạy đi tìm Thiên Trần.

2. Chương 2

Hứa Dực Trung muốn tránh thù tiếp ồn ào trên bàn tiệc nên đã tìm chỗ vắng ngâm mình, nghe hai cô gái to nhỏ chuyện riêng, anh rất hiếu kì... không ngờ họ lại gần anh với Đỗ Lối, làm anh rất khó chịu.

Đào Thiên Trần lặng lẽ ngồi ăn, không động tới một giọt rượu. Cô biết các cô gái đẹp một khi nâng ly là đàn ông sẽ xúm đến đua nhau bắt uống, rất phiền phức.

Cánh phóng viên tối nay tương đối rải rác, lúc này đều đã rời bàn tiệc chạy đi tắm suối nước nóng. Gia Lâm đã bố trí chỗ nghỉ chu đáo, ai không thích tắm thì về phòng nghỉ ngơi.

Nghiêu Vũ nhẹ nhàng đi đến bịt mắt Thiên Trần, hắng giọng hỏi: “Đoán xem ta là ai?”.

Thiên Trần buồn cười, chỉ có con nhỏ Nghiêu Vũ mới nghịch ngợm như vậy. “Bàn tay này nước hoa hăng hắc, chà chà! Việc gì phải bịt mắt, cứ bịt miệng coi như hôn một cái”.

Nghiêu Vũ tiu nghỉu buông tay, “Thiên Trần đáng chết! Đạo này chạy biến đi đâu, không thấy bóng!”.

Thiên Trần ngoảnh mặt lại, đôi mắt to, sáng rất đẹp nhìn cô, cười: “Tiểu Vũ!”.

Nghiêu Vũ kéo tay Thiên Trần: “Mình nhìn thấy Tuệ An, cả Đỗ Lối nữa”.

“Tuệ An?”. Mắt Thiên Trần sáng lên vui mừng: “Ở đâu?”. Cô làm như vô tình không hỏi Đỗ Lối. Nghiêu Vũ và Đỗ Lối không ưa nhau, là bạn thân của Nghiêu Vũ nên cô cũng chỉ giữ quan hệ bình thường với Đỗ Lối. Nhưng Tuệ An thì khác, bạn cùng phòng bốn năm đại học, hai năm nay không liên lạc, cô thực sự rất muốn gặp.

Thiên Trần cười đứng lên, kéo Nghiêu Vũ đi tìm Tuệ An. Nghiêu Vũ cười thầm, chỉ có Thiên Trần không nhìn cái váy bông hoạt hình của cô lần nào. Nghiêu Vũ để cho Thiên Trần kéo đi, cô biết đó là bệnh nôn nóng nghề nghiệp của cô bạn.

Tìm khắp lượt không thấy bóng Tuệ An. Thiên Trần nói: “Có khi ăn xong là đi ngay rồi”.

Nghiêu Vũ gật đầu. Hai người nhìn nhau, đều không có ý định đi tìm Đỗ Lối. “Thôi để mai mình hỏi người của Gia Lâm nhất định tìm được”. Thiên Trần nói.

Nghiêu Vũ nói qua với Chung Cường, cùng Thiên Trần rời khỏi phòng tiệc, đi ra khu suối nước nóng phía sau.

Suối nước nóng được thiết kế theo phong cách đình viện của Nhật Bản, các hồ tắm được kê bằng đá tự nhiên sạch tinh. Đình dài lâu các ẩn trong ánh đèn mờ, hơi nước nghi ngút mịn như tiên cảnh. Nghiêu Vũ dựa vào bờ đá lặng lẽ ngắm sao trời. Cảnh quan ở đây quá tuyệt vời. Hồi năm thứ hai đại học cô đã cùng Đồng Tư Thành, Thiên Trần và Tiêu Dương lên núi du lịch, buổi tối đó cũng có sao như bây giờ. “Thiên Trần, cậu còn nhớ chuyến đi núi năm đó không?”.

Thiên Trần cười: “Sao không nhớ? Mì ở đó rất đắt, mười lăm đồng một bát. Chúng mình tức khí chỉ mua hai bát, bốn người chia nhau, vẫn rất vui!”.

“Còn nhớ, hình như lúc đó chúng mình ăn hơi nhiều”. Nghiêu Vũ nói.

Khuôn mặt Thiên Trần trong hơi nước mờ mờ càng dịu dàng: “A Dương lúc đó chủ yếu nhường mình, chỉ cười nhìn mình ăn, món mì đó bây giờ nghĩ lại quả thật rất ngon, mình húp sạch cả nước. À, nếu hồi đó cậu với Tư Thành không... biết đâu cả bọn có thể đến đó lần nữa”.

Nghiêu Vũ ngẩn người, ngoái nhìn Thiên Trần. Đôi mắt Thiên Trần qua làn hơi nước mập mờ như sương khói trông càng cuốn hút. Nghiêu Vũ cười phá lên: “Biết làm thế nào, trời phải mưa, người ta phải xuất ngoại, cùng lắm sau này mình đi theo hai người!”.

Thiên Trần nhìn bạn: “Cậu đừng cười giả tạo như thế, mình không tin vì nguyên nhân đó”.

“Tiêu Dương tuyệt đối không vì nguyên nhân đó mà chia tay với cậu”.

“Tối qua lại cãi nhau”.

Thú vui lớn nhất của Tiêu Dương là đánh bài. Đây là điều cả Thiên Trần và Nghiêu Vũ cùng ghét nhất. Hồi ở trường anh tự tập đánh bài bị bảo vệ bắt quả tang, bị kỷ luật. Nghiêu Vũ hẹn Tiêu Dương ra nói chuyện định khuyên can. Kết quả đợi đúng nửa tiếng ngoài thư viện mới thấy Tiêu Dương mất ngủ, uể oải đi đến. Nghiêu Vũ xông đến hỏi: “Anh làm gì vậy? Tôi ghét nhất kiểu người chẳng có ý niệm thời gian”.

Tiêu Dương cười nhăn nhó: “Tôi qua chơi bài đầu đêm, dậy muộn!”.

Nghiêu Vũ tức quá không nói được gì nữa, quay người bỏ đi.

Tiêu Dương đi làm, vẫn không bỏ được thú vui đó. Chắc mấy ngày nay Thiên Trần không thấy anh ta, đoán là lại trốn đi chơi bài, vì thế cãi nhau.

“Đàn ông khi đã ngồi vào chiếu bài thì không còn là mình nữa! Huống hồ Tiêu Dương lại rất sĩ diện, cậu đi tìm không cho anh ta chơi, khác nào làm anh ta bẽ mặt?”.

Thiên Trần chán nản: “Vì chuyện đó bọn mình cãi nhau không biết bao lần. A Dương thực sự rất tốt. Mỗi lần mình gọi điện mắng mỏ, anh ấy lại chạy đến dỗ dành xin lỗi. Nhưng được vài ngày lại chứng nào tật ấy”.

“Vậy thì cậu chiều anh ta, chỉ cần không phải là con bạc chuyên nghiệp, chơi bài thành thú vui cũng chẳng sao, khắp đường phố chỗ nào chả thấy có tiếng hò hét của đám mạt chược. Quốc túy mà, A Dương của cậu cũng coi như có cống hiến vì sự nghiệp phát triển văn hóa nước nhà, kế thừa truyền thống dân tộc”. Nghiêu Vũ nói đùa, cô biết, khuyên giải cũng vô ích, chuyện này vẫn nên do hai người đó giải quyết.

Thiên Trần bật cười: “Tiểu Vũ, thực ra tối qua người giận là A Dương, không phải mình. Mình gọi điện nghe thấy tiếng đánh bài liên hồi xung quất tháo một trận, A Dương chạy ra ngoài mặt hầm hầm trừng mắt với mình, lát sau mới nói, ông chủ nhận được đơn hàng lắp ráp mấy chục cái máy tính, khách rủ chơi. Tiểu Vũ, nói xem có phải mình không biết điều?”.

Nghiêu Vũ nhăn nhó, “Ý cậu là Tiêu Dương chơi bài, nhưng rất chừng mực, dù cậu quá đáng thế nào anh ta cũng chỉ nghiêng rằng chịu đựng. Tối qua người giận là anh ta, cậu buồn gì chứ?”.

“Tiểu Vũ, mình nói với bố mẹ về chuyện của Tiêu Dương, bố mẹ không đồng ý”. Thiên Trần thở dài.

“Trời ạ, Thiên Trần, đây là thời đại nào rồi? Bố mẹ cậu vẫn cổ hủ như vậy?”. Nghĩ tới bố mẹ Thiên Trần là Nghiêu Vũ nhức đầu. Thiên Trần và Tiêu Dương yêu nhau, đạo đó cô và Tuệ An luôn phải giúp họ giấu bố mẹ Thiên Trần.

Thiên Trần xuất thân trong gia đình có truyền thống hiếu học, ông nội là nhà sử học, nghe nói có bộ sưu tập cổ vật rất quý hiếm. Bố mẹ cô đều là giáo sư đại học, cha dạy triết ở trường Đại học C, mẹ dạy tài chính kế toán ở Học viện kinh tế, nhà ở ngay trong khu dành cho các giáo sư trong trường. Cha cô là người hiền lành, chỉ vui đùa vào học thuật, không mấy can thiệp chuyện của con gái. Nhưng mẹ cô rất sắc sảo, muốn giấu bà cũng không dễ.

Thiên Trần buồn rầu: “Tiểu Vũ, cậu không biết đâu, các giáo sư trong trường luôn so bì rất khắt khe, so bì học vấn, chồng con. Bố mình chỉ quan tâm học thuật, mẹ mình không hài lòng về bố. Nghe nói bố mẹ A Dương là công nhân bình thường, nhà còn bà ngoại, không có tiền dư dả, bản thân anh ấy chỉ làm việc ở cửa hiệu máy tính, mẹ mình nghe thế không ưng. Cậu cũng biết tính mẹ mình, rất bảo thủ, dù mình đã nói, A Dương rất có chí, có thể tự lập nghiệp, nhưng mẹ không tin”.

Tiêu Dương tốt nghiệp trước cô hai năm, anh không làm việc cho cơ quan nhà nước mà nhận lắp ráp và sửa chữa máy tính. Anh nói với cô nhất định có ngày anh sẽ lập công ty máy tính riêng. Thiên Trần còn rất tự hào khi nói đến ước mơ của Tiêu Dương, cô tin anh làm được.

“Thiên Trần, cậu làm phóng viên hai năm, một Đào Thiên Trần hăng hái năng nổ trong công việc đâu rồi? Chuyện này, nên do cậu quyết định, không phải sao? Cậu lấy chồng hay là mẹ cậu?”. Nghiêu Vũ cũng thấy lạ, trong chuyện tình cảm Thiên Trần luôn nhu nhược.

“Bố mẹ quá kì vọng vào mình, mình không nỡ làm họ buồn”.

“Vậy cậu chia tay với Tiêu Dương đi!”.

“Tiểu Vũ! Cậu biết tớ và Tiêu Dương”.

Nghiêu Vũ không nói nữa, bảo Thiên Trần và Tiêu Vũ chia tay khác nào sấm mùa đông, tuyết mùa hè.

Tình cảm của Thiên Trần và Tiêu Dương rất tốt, Nghiêu Vũ thực lòng ngưỡng mộ họ. Nhưng quan điểm của Đỗ Lối lại khác, Đỗ Lối từng nói, “Điều kiện quá chênh lệch, sớm muộn cũng tan”.

Vì vậy Nghiêu Vũ càng không ưa Đỗ Lối, cảm thấy Đỗ Lối ngày càng thù địch với thế giới, cả thế giới dường như méo mó trong mắt cô ta. Đỗ Lối cười nhạt nói: “Không tin cứ chờ xem!”. Lúc này cô bỗng nhớ tới lời Đỗ Lối ngày trước, lẽ nào điều kiện gia đình không tương xứng thì không thể đến với nhau?

“Tiểu Vũ, cuối cùng cậu đã mặc váy rồi?”. Thiên Trần bỗng nói sang chuyện khác.

“Công ty chẳng còn ai mình buộc phải đi. Đành đổi quần áo với Tiểu Trần cùng phòng”. Nhắc đến chuyện mặc váy, Nghiêu Vũ lại nhớ tới ánh mắt nhạo báng của Đỗ Lối. “Hôm nay Đỗ Lối nhìn mình giống như nữ hoàng nhìn kẻ ăn xin. Lại còn vị phó tổng họ Hứa nữa, cũng hùa theo cô ta, chắc anh chàng đã bị cô ta trói chặt rồi”.

Trước đây có lần Thiên Trần đã hỏi tại sao hai người là bạn từ thời trung học, lại luôn đối đầu, Nghiêu Vũ không trả lời. “Tại sao? Đỗ Lối đẹp hơn cậu, thành tích cũng tốt hơn, cậu có điểm gì làm cô ta ngứa mắt?”. Thiên Trần vẫn băn khoăn lại hỏi chuyện đó.

Nghiêu Vũ im lặng một lát mới nói: “Cũng không biết cô ta muốn tranh gì với mình”. Cô cười cười, “Bây giờ mình lại mong cô ta cầu được vị phó tổng kia, nhanh chóng gả vào nhà giàu. Hai người một xướng một tùy bắt mình uống rượu, cứ như thông đồng với nhau!”.

“Oáp!” Có tiếng nước động, một người đàn ông to cao từ dưới hồ vũng dậy, nhảy lên bờ, mình khoác khăn tắm thấm đẫm đi đến.

“Ồi!” Nghiêu Vũ và Thiên Trần cùng sợ hãi kêu lên. Họ đã cố tình chọn chỗ vắng để nói chuyện, người này đến từ lúc nào? Anh ta nghe được bao nhiêu tâm sự của họ? Thiên Trần nghiêm giọng: “Ai? Sao lại trốn ở đó, người hay ma?”.

Khi ngang qua hai người, Hứa Dực Trung không thèm nhìn, cũng không nói gì đi thẳng.

Hứa Dực Trung không thích không khí ồn ào ở bàn tiệc, tìm chỗ vắng ngâm mình trước khi hai người đến, nghe hai cô gái nói chuyện anh rất hiểu kì, thấy họ không phát hiện ra mình, cũng lặng lẽ nằm dưới nước vừa ngắm trăng vừa nghe. Ai ngờ cuối cùng câu chuyện họ lại chuyển sang gần anh với Đỗ Lối, khiến anh rất bức. Anh ghét nhất các mối tình công sở, huống hồ đã có không ít lời bàn tán, gán ghép anh với Đỗ Lối, một cô gái xinh đẹp, rất năng động, từng làm nghiêng ngã không ít chàng trai của công ty. Lúc này lại nghe nhắc tới chuyện đó anh không chịu nổi, đành nhảy lên bờ, bỏ đi.

Ngăn ra hai giây, Nghiêu Vũ và Thiên Trần nhìn theo bóng Hứa Dực Trung, cả hai tức giận đầm bùm bụp vào nước. “Thiên Trần, anh ta là kiểu người gì không biết, lại nghe trộm chúng mình nói chuyện!”

Vừa rồi nói nhiều chuyện riêng tư như vậy bị anh ta nghe hết, Thiên Trần cũng bức, vô đầu nói: “Hôm nào mình viết bài, nhân hiện trạng các loại suối nước nóng mọc lên nhan nhản, chẳng biết thật giả thế nào. Mình sẽ làm phóng sự điều tra suối này có đúng là suối khoáng tự nhiên, cho họ điên đầu một phen!”

Nghiêu Vũ bật cười: “Như vậy là là công báo tư thù! Có điều, cậu là dân xứ này, trước kia không nghe nói ở đây có nguồn suối khoáng tự nhiên sao?”

“Không! Chẳng nghe thấy gì hết, rất nhiều khu nghỉ dưỡng khai thác suối nóng đều có vấn đề, cho nên ta lấy cốt truyện truyền cho họ, để điều tra!”. Thiên Trần cười đắc ý.

Nghiêu Vũ cười ha hả: “Hay đấy, phóng sự lấy tiêu đề “Thực trạng suối nước nóng ở thành phố A!”.

Thiên Trần gai người vì tiếng cười của Nghiêu Vũ: “Tiểu Vũ, cậu cười nghe sợ quá!”.

“Sợ à? Có thù phải báo! Tính mình tốt thế, đối với ai cũng tốt! Vậy mà dám nhìn chúng ta bằng ánh mắt đó! Mình sẽ vào vai thực tập sinh đi theo cậu, chúng mình cùng đến phỏng vấn!”. Nghiêu Vũ hạ lệnh, “Xét công lao mình giúp cậu giấu bố mẹ để cậu và Tiêu Dương phong lưu suốt bốn năm đại học, cậu phải giúp mình đập anh ta một trận!”.

3. Chương 3

Nghiêu Vũ đột nhiên muốn khóc. Từ khi nhìn thấy ánh mắt bối rối của Tuệ An, từ khi nhìn thấy Tiêu Dương nắm tay Thiên Trần, khi nghe mẹ ghen ngào van nài cô trở về nhà, khi đơn độc đi trên con đường đêm dài dặc, cô đã muốn khóc.

Hai ngày sau bữa tiệc trên, Thiên Trần gọi điện cho Nghiêu Vũ: “Này, mình đã liên lạc được với Tuệ An, hết giờ làm gặp nhau ở Lương Mộc Duyên cạnh cửa nam trường cũ nhé”.

Hết giờ làm việc, Nghiêu Vũ đi thẳng đến quán cafe Lương Mộc Duyên. Thiên Trần và Tuệ An vẫn chưa đến, cô gọi một ly Mocha ngồi đợi. Mấy năm vẫn thế, vẫn hương vị ngày xưa.

Cô đã đến đây mấy lần, đều là Đồng Tư Thành đưa đi. Hồi mới yêu nhau, hai người từng ngồi ở đây thăm thì bao chuyện chẳng đâu vào đâu... một ly cafe nhỏ có thể ngồi mấy tiếng, những lúc không nói thì ngồi nhìn nhau, nhìn bao nhiêu cũng không chán, mắt hân hoan ngập niềm vui.

Lần nào cũng thấy thời gian trôi quá nhanh, nhaoáng cái đã sắp hết một ngày. Hai người luôn nắm tay nhau chạy như bay về ký túc xá trước khi đèn tắt, đến tầng trệt, nếu cổng chưa đóng lại đứng tranh thủ nói vài câu... Hồi đó Đồng Tư Thành luôn đứng dưới cột đèn cạnh lối đi, ngược lên chờ Nghiêu Vũ từ cửa sổ tầng bốn ngó đầu ra vẫy tay rồi mới đi.

Bóng người cao gầy dưới ánh đèn đường là một trong những bức họa đậm màu nhất trong ấn tượng của Nghiêu Vũ, khiến cô lâng lâng náo nức và cảm thấy rất an toàn. Lúc đó Nghiêu Vũ chưa bao giờ nghĩ một lần nào đó cô nhìn ra sẽ không thấy bóng Đồng Tư Thành.

Ngón tay bối rối di trên khăn trải bàn màu xanh, Nghiêu Vũ buồn rầu nghĩ, sau này mình còn có lại cảm giác đó không? Còn những lời không sao nói hết với người đàn ông khác, còn cảm giác lưu luyến không thể

xa rồi? Còn có... niềm vui vô tận dâng lên từ đáy mắt? Một giọng nói thì thầm trong cô, không, không bao giờ có nữa.

Không ai có thể né tránh nỗi buồn riêng. Giữa hai người một khi đã rạn nứt, dù nỗ lực cứu vãn thế nào đều không thể trở lại nguyên lành...

Khi trời chưa tối, nhìn những hình trang trí dưới ánh đèn cảm thấy rất mềm mại, dịu dàng lúc này lại lộ vết tàn tạ. Ngày trước thấy khung cảnh nơi đây tươi sáng lãng mạn. Bây giờ không mấy may cảm xúc.

Miệng hơi nhếch, nụ cười chu chát thoáng hiện, cô nhấp một ngụm cafe, chọt cau mày, hôm nay nhà hàng pha không chuẩn. Hơi đắng, Mocha không có vị như vậy.

Đồng Tư Thành không thích uống cafe. Anh bảo, uống cafe giống như uống thuốc, không khoái bằng ngửa cổ tu haichai nước khoáng. Anh đưa Nghiêu Vũ đến đây là vì cho rằng phụ nữ thích bầu không khí như thế, chỉ để chiều ý cô. Mỗi lần đến, anh gọi cafe chỉ mình cô uống, còn anh uống nước chanh.

Có phải thích uống cafe từ lúc đó? Nghiêu Vũ chậm chậm nhớ lại. Thích cafe hay nhớ Đồng Tư Thành? Cô không biết. Từ khi có thói quen uống cafe, dường như đồng thời cũng có ấn tượng đối với Đồng Tư Thành. Nghiêu Vũ thở dài, tại sao vẫn còn nhớ? Nỗi buồn lại dần dần xâm lấn.

“Ánh trăng thanh, ở đâu đó trong lòng, trong trẻo quá, nhưng sao lạnh giá...”. Nhạc chuông điện thoại chọt vang, Nghiêu Vũ giật mình, vội cầm máy, “Ồ đâu? Mình đến ngay!”. Trong di động là giọng Thiên Trần.

Nghiêu Vũ đứng dậy nhìn ra cửa. Mắt chọt sáng lên rồi tối lại, lúc nhìn thấy Thiên Trần cũng đồng thời nhìn thấy một nhân vật vừa bị cô đưa vào danh sách đen.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, Hứa Dực Trung không hiểu sao ngồi ngay bàn sau lưng cô, hình như cũng đang đợi ai. Nghiêu Vũ lạnh lùng nhìn anh ta, lúc anh ta ngẩng đầu, cô đã cúi xuống uống cafe, ánh mắt không gặp nhau.

Thiên Trần vui vẻ đi đến, thấy sắc mặt Nghiêu Vũ hơi lạ, bất giác liếc về sau, mắt chọt sáng: “Chẳng phải phótổng Hứa ư, thật khéo trùng hợp? Ngồi ngay sau chúng tôi?”.

Hứa Dực Trung bực mình, thầm rửa Trương Lâm Sơn chỗ nào không chọn lại chọn đúng Lương Mộc Duyên này! Anh ngẩng đầu cười cười: “Không trùng hợp đã không thành chuyện!”.

Nghiêu Vũ trợn mắt nhìn anh ta, kéo Thiên Trần ngồi xuống, cố nói bằng âm lượng đủ để Hứa Dực Trung nghe thấy: “Khó khăn lắm ba chúng ta mới tụ tập tâm tình, lại bị người ta nghe thấy!”.

Hứa Dực Trung càng bực, thầm nghĩ, ai muốn nghe. Anh lấy điện thoại gọi cho Trương Lâm Sơn: “Sơn Tử, đi đến đâu rồi?”.

Trương Lâm Sơn cười ha hả trong điện thoại: “Sau lưng cậu!”.

Hứa Dực Trung ngoái đầu, Trương Lâm Sơn đang cùng một cô gái trẻ rất đẹp, mái tóc chấm vai đi về phía anh. Anh ngó người, lăm lăm, đang cần nói chuyện riêng với nhau, sao lại mang phụ nữ đến? Đang nghĩ vậy, cô gái xinh đẹp đi bên cạnh Trương Lâm Sơn reo lên: “Thiên Trần, Tiểu Vũ!”.

Hai cô gái cùng quay ra, cũng ngẩn người.

Tuệ An khoác tay Trương Lâm Sơn dẫn anh đi lên phía trước, mỉm cười chào Hứa Dực Trung, “Phótổng Hứa!”. Không đợi anh trả lời, vui vẻ nói với Trương Lâm Sơn: “Lâm Sơn, đây là bạn đại học của em, Đào Thiên Trần và Nghiêu Vũ! Lâm Sơn, đây chính là chồng bé của em!”.

Hứa Dực Trung cười “khách” một tiếng, hắng giọng, quay mặt đi.

Nghiêu Vũ lại nhớ hồi đại học không hiểu sao cô lại chơi thân với cả hai cô hoa khôi của khoa, thường gọi đùa là hai người tình. Nhưng Thiên Trần nhất định đòi phân rõ ngôi thứ với Tuệ An, Nghiêu Vũ vội giảng hòa, tuyên bố, một người là vợ, một người là tình nhân, tình nhân đương nhiên là Thiên Trần, Thiên Trần phần khởi ra mặt, đắc ý nói với Tuệ An, nhìn chung các ông chồng thường cưng tình nhân hơn vợ.

Lúc này thấy Tuệ An gọi mình là chồng bé, nghĩ đến trò đùa ngày trước, lại vui vui. Không ngờ Tuệ An vẫn nhớ, mắt liếc sang thấy Hứa Dực Trung đang tùm tùm cười gian, cô liền lạnh mặt. Lát sau lại nghĩ, người được Tuệ An gọi thân thiết như vậy, chắc rất thân nhau, liệu có phải là bạn trai?

Trương Lâm Sơn âu yếm vỗ vai Tuệ An, bình thường Tuệ An rất e dè kín đáo, hôm nay hồ hởi reo lên như vậy ở chỗ đông người, chắc là rất vui, anh nhìn hai cô gái, lịch sự khẽ nghiêng mình: “Xin chào!”.

Hai cô không hiểu thế nào, chỉ mỉm cười đáp lễ. Tuệ An đi đến, kéo Thiên Trần: “Anh ấy là chồng mình! Tên là Trương Lâm Sơn”.

“Hả?”. Thiên Trần và Nghiêu Vũ đều kinh ngạc, Tuệ An lấy chồng rồi? Vừa gặp lại, đã tung quả bom, khiến hai cô bạn choáng váng. Sững ra một lát, mới nhìn kỹ Trương Lâm Sơn. Tuổi chừng ba ba, ba tư, có vẻ là người miền Bắc, mắt to mày rậm, là kiểu đàn ông thô, phóng khoáng hình mẫu Tiêu Phong trong phim Thiên long bát bộ! Hai người nhìn nhau, đều có chung ý nghĩ, Tuệ An đã lấy chồng mà không hề cho họ biết?

Hứa Dực Trung cười vang: “Chuyển chủ đề đi. Thật không ngờ, Sơn Tử lại cưới được một vợ xinh đẹp như vậy, phải rồi, chính là cô ấy, hôm đó cô ấy cũng đến phải không? Tiệc đông người, tôi đoán tiếp chưa được chu đáo”.

“Đúng, hôm đó về sớm. Hôm nay cậu hẹn tôi, bạn cô ấy hẹn gặp, Tuệ An lại muốn giới thiệu tôi với bạn cũ, vậy là hẹn cậu ở đây. Hai chúng ta nói chuyện để bọn họ gặp nhau!”.

Năm người chia hai bàn, ngồi xuống, Nghiêu Vũ và Thiên Trần neoh mắt ngắm nghía Tuệ An. Tối nay cô mặc chiếc váy trắng, má phớt hồng, vẻ nhu mì đôn hậu từ trong cốt cách. Hai người nhìn nhau, cười ranh mãnh, xem ra Tuệ An cố tình trang điểm vì cuộc gặp này.

Nghiêu Vũ nhìn những móng tay sơn bóng màu ngọc vô cùng cầu kì và chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay thon của Tuệ An, thở dài: “Đúng là rất khác”.

Thiên Trần cũng nhìn chiếc nhẫn kim cương không nói gì.

Hai cô đang rất tò mò đối với đám cưới của Tuệ An. Mọi chủ đề đều xoay quanh Tuệ An.

Tuệ An ngoái đầu nhìn Trương Lâm Sơn thấy anh đang nói cười vui vẻ với Hứa Dực Trung. Liền yên tâm nói nhỏ: “Anh ấy rất tốt, rất biết cách chăm sóc”.

“Cưới bao giờ?”.

“Đầu năm nay”.

“Quen nhau thế nào?”.

“Anh ấy làm việc ở phòng quy hoạch thành phố, mình ở phòng kinh tế, đồng nghiệp cùng cơ quan giới thiệu”. Tuệ An trả lời, mặt luôn phẳng phất nụ cười.

Tuệ An là người tốt bẩm sinh, rất coi trọng chất lượng sống, lại sạch sẽ đến cực đoan.

“Tuệ An, hai năm nay, sao không liên lạc?”. Thiên Trần hỏi.

Tuệ An khẽ cười: “Mình vừa vào cơ quan liền được cử đi bồi dưỡng ở ngoại tỉnh nửa năm. Điện thoại bị mất, không có số của hai người, số máy bàn lại không lưu”.

“Nhưng, Tuệ An, những chuyện khác không nói, hôn nhân đại sự như vậy sao cũng không thông báo với bọn mình? Nếu thực sự muốn tìm có khó gì?”. Nghiêu Vũ phụng phịu.

“Nếu không nhìn thấy cậu trong bữa tiệc đó, không biết bao giờ mới gặp nhau”. Thiên Trần nói dối.

Tuệ An dịu dàng kéo tay Nghiêu Vũ: “Anh Sơn không tổ chức lễ cưới ở đây, chỉ tổ chức ở quê anh. Cho nên...”.

Thiên Trần và Nghiêu Vũ nhìn nhau, đồng thanh phản đối; “Không được! Bây giờ biết rồi, nhất định phải bù! Chọn ngày không bằng gặp ngày, tối nay đi, đằng nào bọn mình cũng chưa ăn tối”.

“Ăn lẩu!”. Thiên Trần cười nói.

Tuệ An vui vẻ, ngoài đầu hỏichồng: “Lâm Sơn, họ bắt chúng mình chiêu đãi, phạt đền tiệc cưới”.

“Được, ngồi lát nữa, cùng đi ăn”.Trương Lâm Sơn mỉm cười.

“Thiên Trần, gọi Tiêu Dương diluôn!”. Tuệ An buột miệng, vừa nói xong lại hối hận liếc trộm Nghiêu Vũ.

“Tốt! Lâu rồi không gặp TiêuDương”. Nghiêu Vũ cũng cười, cô hiểu ánh mắt Tuệ An, thâm cảm kích sự tế nhịcủa bạn.

Nghiêu Vũ và Đồng Tư Thành yêunhau trước Thiên Trần và Tiêu Dương. Tiêu Dương quen Thiên Trần qua cô. Sau khiyêu Đồng Tư Thành, Nghiêu Vũ thường đến chỗ anh, nên mới quen Tiêu Dương cùngkhoa Tin học. Có lần Đồng Tư Thành bất ngờ bị giáo sư gọi đến phòng thí nghiệmkhông thể đến chỗ hẹn, nhờ Tiêu Dương thông báo với cô. Nghiêu Vũ và Thiên Trầnđứng trước rạp chiếu phim chờ mãi, Tiêu Dương nhăn nhó đứng chỗ nào đó quansát chán rồi mới đi đến nói: “Nghiêu Vũ, sư huynh có việc bận, cử đồ đệ thaymặt đến hầu hạ”.

Nghiêu Vũ vốn định giới thiệuThiên Trần làm quen với Đồng Tư Thành, nghe Tiêu Dương nói vậy chẳng còn hứng thú xem phim, nhưng vé đã mua, đành để Tiêu Dương được hời một phen.

Sau lần xem phim đó, Tiêu Dươngbắt đầu theo đuổi Thiên Trần. Trong mắt Nghiêu Vũ, Tiêu Dương là người thôngminh, dẻo mồm, với bạn bè nhiệt tình, nghĩa khí, nhưng luôn cảm thấy có gì hơiông nổi, cô thích kiểu đàn ông trầm tính hướng nội như Đồng Tư Thành.

Nghiêu Vũ không ngờ Thiên Trầnlại yêu Tiêu Dương, gấn bó sáu năm đến tận bây giờ. Còn cô và Đồng Tư Thành đãchia tay ba năm, theo cách nói của Thiên Trần và Tuệ An hồi đó, đã xảy ra mộtbi kịch phá vỡ huyền thoại tình yêu, nguyên nhân lại rất vớ vẩn, do Đồng TưThành ra nước ngoài du học.

Vì vậy Thiên Trần mới hỏi dò TiêuDương, cô rất hoài nghi, cảm thấy Đồng Tư Thành hơi khó hiểu. Cô nói với NghiêuVũ: “Đi du học thì sao? Bây giờ thông tin phát triển, hai người lại yêu nhaunhư thế, Đồng Tư Thành đâu phải không trở về, cứ coi như không trở về cậu cũngcó thể ra nước ngoài với anh ấy!”.

Tuệ An lại nói: “Đồng Tư Thànhchẳng qua chỉ đi học hai năm, nếu xa nhau hai năm đã chia tay, tỷ lệ ly hônkhông biết sẽ cao đến đâu!”. Tóm lại cả hai cô bạn thân đều thấy nguyên nhânkhoảng thỏa đáng.

Nghiêu Vũ một mực nói là vinyuyên nhân đó, Đồng Tư Thành lại đi vội, vừa nói chia tay là biệt tăm, khôngcó đối chứng, hai cô cũng đành tin lời Nghiêu Vũ. Ngày ấy họ còn sợ Nghiêu Vũnghĩ quẩn, suốt ngày canh chừng, không ngờ, Nghiêu Vũ vẫn ăn no ngủ kĩ, nhưkhông có chuyện gì.

Thiên Trần lại nghi ngờ khôngbiết có phải họ đã chia tay. Cuối cùng họ đã tin, lại kinh ngạc cảm thấy NghiêuVũ bình tĩnh đến đáng sợ. Nguyên văn lời của hai cô bạn là: “Tiểu Vũ, cậu đâuphải là mưa nhỏ, mà là nước thần trong tay quan âm Bồ Tát, vẩy vài giọt là dập tắt hỏa diệm sơn!”.

Uống ngụm nước, thấy Thiên Trầndã gọi cho Tiêu Dương, Nghiêu Vũ hỏi nhỏ Tuệ An: “Anh ấy hơn cậu mấy tuổi? Có tốt không?”.

Mặt Tuệ An lộ ra nụ cười hạnhphúc, cũng nói nhỏ: “Hơn mười tuổi, rất tốt. Bây giờ mình mới nhận ra lấy mộtnhững người hơn tuổi, không những biết chăm sóc mà còn rất cương chiều nhường nhịn, cảmthấy rất sung sướng”.

“Mình muốn gặp các cậu là bởi vinếu Lâm Sơn không tốt với mình, các cậu sẽ bắt anh ấy thay đổi”. Tuệ An khêcười.

Trương Lâm Sơn đã bàn xong chuyệnvới Hứa Dực Trung, vui vẻ hỏi với sang: “Tuệ An, đưa bạn đến đây, anh mời điăn, đều đói rồi phải không?”.

Năm người đứng lên. Hứa Dực Trung trả tiền. Trương Lâm Sơn cũng bảo anh đi cùng. Hứa Dực Trung nghĩ, bạn bè củavợ anh ta gặp nhau định không đi. Nhưng nghe nói hôm nay Trương Lâm Sơn chiềudãi đến bù tiệc cưới, anh ta lại là người của phòng quy hoạch thành phố, saunày còn quan hệ nhiều, lại vui vẻ nhận lời.

Ra khỏi quán cafe Lương MộcDuyên, Tiêu Dương cũng vừa đến. Anh vận áo phông quần bò, trên khuôn mặt sángsủa vẫn là nụ cười cổ hữu, đi đến nắm tay Thiên Trần rất tự nhiên, cười với TuệAn: “Lâu nay bắt an, Trần Tuệ An”.

Tuệ An khoác tay chồng giới thiệu: “Anh Tiêu Dương, bạn trai của Thiên Trần, cựu sinh viên khoa Tin trường chúng em”.

Lại giới thiệu Hứa Dực Trung, bạn người đàn ông bắt tay chào nhau.

Nghiêu Vũ nhìn bọn họ, đi thẳng đến trước mặt Hứa Dực Trung: “Phó tổng Hứa, tôi đi nhờ xe anh, không phiền chứ?”.

“Đương nhiên!”. Hứa Dực Trung dù không muốn, cũng không thể hiện. Hôm nay Nghiêu Vũ coi như vẫn biết điều, không ngồi xe của Trương Lâm Sơn, nếu không anh phải mời Đào Thiên Trần và bạn trai cô ta lên xe của mình.

Hai chiếc xe phóng thẳng đến quán lẩu Khánh Đức ở Tây Sơn. Đó là quán lẩu Trùng Khánh chính tông, đã có từ lâu, làm ăn ngày càng phát, cuối cùng mở rộng chiếm cả một khu dưới chân núi Tây Sơn, tạo hình thành cảnh quan kiểu lâm viên. Là quán lẩu cao cấp nhất nhì thành phố A.

Nghiêu Vũ nhắm tính, năm người ăn ở đây ít nhất cũng hai ngàn, mất đứt nửa tháng lương. Cô mới đến đây hai lần, đều được mời, không khỏi thở dài, thời bây giờ chênh lệch giàu nghèo ngày càng lớn.

Tuệ An và Trương Lâm Sơn hôm nay đều mặc hàng hiệu, theo đánh giá của Nghiêu Vũ chắc chắn không phải hàng nhái. Nhưng lại đi con xe Santana 3000 thông dụng. Cô đoán có lẽ Trương Lâm Sơn là quan chức, không muốn để dư luận chú ý. Cô nhìn Hứa Dực Trung, cũng lơ mơ hiểu ra.

Đèn lấp lánh sáng rực trong thung lũng. Thành phố A dựa núi kề sông, tốc độ phát triển các mặt đều rất nhanh, nhất là bất động sản. Mấy ngọn núi gần thành phố đã bắt đầu cựa mình, các công ty bất động sản xây chung cư cao cấp, biệt thự và khu nghỉ mát. Đứng trên núi có thể bao quát toàn cảnh thung lũng và hai con sông chảy qua thành phố. Con đường nối với thành phố không quá mười phút xe hơi. Những khu chung cư có đường giao thông thuận lợi, vừa náo nhiệt vừa yên tĩnh, lại được biết trong quy hoạch sẽ là khu vực hành chính mới của thành phố tương lai, hầu như bán hết ngay trong ngày đầu tiên rao bán. Tuy không phải bán hết thật sự, nhưng lượng giao dịch thành công ít nhất cũng trên sáu, bảy mươi phần trăm.

Giới đầu tư tung tin, liên kết gây dư luận thúc đẩy tiêu thụ. Dân chúng chỉ lo giá đất tăng, ngoan ngoãn đem số tiền tích lũy cả đời, mua nhà, đổi nhà, đầu tư, lại thêm người ngoại tỉnh tràn đến khiến giá đất tăng vùn vụt. Chỉ trong thời gian hai năm qua, giá thuê nhà của thành phố này bình quân tăng hơn ngàn đồng. Những ngôi nhà vốn có giá thuê hơn ngàn bây giờ hầu như không còn.

Phòng quy hoạch là gì? Nếu biết tin sớm, là cơ hội vàng đối các công ty bất động sản. Nếu Trương Lâm Sơn có địa vị tốt trong sở quy hoạch, anh ta chỉ cần bóng gió tiết lộ trước mấy câu coin như thành công, nếu có mối quan hệ sâu hơn nữa với ban lãnh đạo phòng quy hoạch, cơ hội làm ăn sẽ rất lớn... nhưng đó không phải vấn đề cô quan tâm, cũng không phải cô muốn tìm hiểu, Nghiêu Vũ nhìn ra ngoài cửa xe.

Nghiêu Vũ thích ngồi xe buổi tối, buổi tối cô cũng không bị say xe như ban ngày. Trong xe có thể nhìn thấy phong cảnh thành phố như bức tranh lướt qua trước mắt. Nhắm mắt cũng biết thành phố bên ngoài đẹp thế nào.

Ven sông có rất nhiều cảnh đẹp. Cứ đến tối, đèn nhất loạt sáng trưng, Thanh giang, Bạch giang như hai dải bạch ngọc làm nổi bật thành phố, trông như thế giới truyện cổ tích.

Trước đây vào buổi tối, cô và Đồng Tư Thành thường dùng xe địa hình đi lên chỗ cao ngắm nhìn cảnh sông. Lúc đó Đồng Tư Thành cực kì phấn khởi, với bao hoài bão tương lai. Anh hào hứng nói: “Nghiêu Nghiêu, anh thấy vị trí địa lý của thành phố này và thành phố thủ phủ của tỉnh trong tương lai, công nghệ thông tin sẽ phát triển rất nhanh!”.

Nghiêu Vũ mơ hồ nghĩ, anh nói rất đúng, thành phố này ngày càng coi trọng khai thác các ngành khoa học kỹ thuật cao theo mô hình bảo vệ môi trường, đã xây dựng một trung tâm khoa học kỹ thuật cao quy mô lớn ở phía nam. Anh nên ra nước ngoài, được học bổng cao, điều kiện du học tốt như thế, Đồng Tư Thành đương nhiên không thể bỏ qua.

Cô nhìn ra ngoài, bắt đầu ngơ ngẩn. Chợt nghe tiếng nói của Hứa Dực Trung: “Ba cô xem ra quan hệ rất tốt. Còn Đỗ Lối? Cũng là bạn cũ phải không?”.

Nghiêu Vũ lập tức thấy hứng thú, từ lúc lên xe, cô vẫn im lặng, thấy anh ta vừa mở miệng đã nói tới Đỗ Lối, liền thẳng thắn trả lời: “Tính cách không hợp lắm, bạn học bình thường thôi”.

Hứa Dực Trung không tin, nếu chỉ là bạn bình thường, sao buổi tối tắm suối nóng ở sơn trang anh lại nghe thấy Nghiêu Vũ châm biếm quan hệ giữa anh và Đỗ Lối. “Thật ư? Tôi lại thấy hai người như có thâm thù đại hận gì. Cô Nghiêu, hôm đó tôi đến trước hai người, vô tình nghe được tâm sự của cô và cô Đào, quả thật xin lỗi, có điều, cô nói những lời đó tôi quả thật khó chịu nên mới bỏ đi”.

“Biết rồi, tôi, Thiên Trần và Tuệ An quan hệ rất tốt, Tuệ An không có thói quen thủ thỉ bên gối”. Giọng cô vẫn lạnh nhạt.

Hứa Dực Trung bỗng nổi giận, sao cô ta nói năng bốp chát như thế? Nói vậy hóa ra anh vì mối quan hệ với vợ chồng Trương Lâm Sơn mới xin lỗi cô ta. Không biết điều tí nào! Đang định giáo huấn một phen. Thì Nghiêu Vũ có điện thoại.

“... Ai cũng có niềm đau, muốn giết càng da diết. Ánh trăng lạnh chiếu hai đầu vực thẳm, ở trong lòng nhưng không ở bên nhau”.

Hứa Dực Trung ngẩn người, sao lại dùng một bài hát buồn như thế làm nhạc chuông? Không hợp lắm với các cô gái trẻ.

Nhạc chuông vang một lúc, Nghiêu Vũ có vẻ do dự, cuối cùng nghe máy, “Mẹ à, có chuyện gì?”. Giọng cô có vẻ không hài lòng, vừa nghe vừa liếc nhìn Hứa Dực Trung.

Trong xe rất yên tĩnh, anh loáng thoáng nghe thấy bên kia có tiếng khóc. Nghiêu Vũ biết anh nghe thấy, tắt luôn máy.

“Đối xử với bố mẹ như vậy có phải là thái độ của người làm con không?”. Giọng Hứa Dực Trung rất nghiêm, anh đã tìm thấy chủ đề chỉ trích Nghiêu Vũ.

Nghiêu Vũ thấy mẹ mới nói hai câu đã sứt sùi, lại đang có mặt người khác, không tiện nói nhiều. Ngắt máy nhưng lòng rối như tơ, sao có thể nghe lọt lời giáo huấn của Hứa Dực Trung, cười khẩy: “Đó là chuyện riêng của tôi, phó tổng Hứa hình như can thiệp quá rộng?”.

Hứa Dực Trung bực mình, giọng hơi gay gắt: “Phận làm con phải hiếu thuận, hiếu thuận lấy thuận làm hiếu! Mẹ cô đang có chuyện không vui, muốn nói, sao cô có thể tắt máy không nghe? Người có tuổi sẽ buồn thế nào?”.

Nghiêu Vũ nổi xung: “Tôi tắt máy của tôi, liên quan gì đến anh? Dừng xe!”.

Hứa Dực Trung đáp phanh: “Cô là kiểu người gì không biết? Nói xấu người sau lưng không xin lỗi, lại bắt kình với bố mẹ như vậy, tôi ghét nhất con cái hỗn hào!”.

Nghiêu Vũ đẩy cửa xe nhưng không được: “Mở cửa, tôi muốn xuống! Đi với anh chẳng có gì hay!”.

“Như vậy sao được! Cô đi rồi Sơn Tử và mấy cô bạn kia lại tưởng tôi đã làm gì cô!”. Hứa Dực Trung vẫn ngồi yên.

Nghiêu Vũ lấy điện thoại ra gọi: “Thiên Trần, cậu nói với Tuệ An, tớ không đi ăn, nhà có việc gấp... Ờ, ờ, được rồi, lần khác gặp!”.

Tắt máy, Nghiêu Vũ lại tiếp tục: “Được rồi, không còn việc của anh, mở cửa xe!”.

Hứa Dực Trung lập tức mở cửa. Nghiêu Vũ bước xuống, đột nhiên quay lại cười với anh: “Hiếu thuận hay không bố mẹ tôi biết là được, còn nữa, với cái kiểu mới nghe nửa vời chưa biết đâu vào đâu đã vội phán bừa như anh, công ty Gia Lâm để anh làm phó tổng giám đốc, là không biết dùng người! Hừ!”. Cô đóng mạnh cửa xe, quay người đi thẳng về hướng thành phố.

Chỗ này cách thành phố một quãng khá dài. Đèn đường sáng trắng, phía xa chỉ chút ánh đèn sáng rực. Nhưng cho dù ngoái nhìn mỗi cổ, cũng không thấy bóng Đồng Tư Thành đứng dưới ánh đèn. Con đường yên tĩnh, phía trước không một bóng đèn xe hơi đi đến. Giống như trong ác mộng, cô chỉ có một mình, chỉ một mình đơn độc.

Nghiêu Vũ đột nhiên muốn khóc. Từ lúc thấy ánh mắt bối rối của Tuệ An, từ lúc nhìn thấy Tiêu Dương vừa đến là nắm tay Thiên Trần, khi mẹ ghen ngào van nài cô trở về nhà, khi một mình đi trên con đường dài hiu quạnh trong đêm, cô đã muốn khóc. Không biết là do nỗi buồn thường trực từ khi chia tay Đồng Tư Thành hay là do cảm giác cô đơn một mình trên đường vắng.

Trước đây, Nghiêu Vũ chưa từng đi đêm một mình, lúc chưa vào đại học luôn được bố mẹ bao bọc nâng niu, mỗi lần rang ngoài chợ, nếu trời tối dù cách nhà mấy trăm mét cũng có người đưa về tận cửa. Vào đại học hầu như chỉ quanh quẩn trong trường, lúc ra ngoài luôn có Đồng Tư Thành ở bên. Hai năm sau ngày tốt nghiệp, dù đường xa, trời tối cô luôn chỉ có một mình.

Lúc này cô thấy hận Đồng Tư Thành, vừa đi vừa khóc. Đúng, cô nhớ nhà, nhớ mẹ. Nhưng lại không muốn về.

Hứa Dực Trung sau khi bị Nghiêu Vũ thẳng thừng phê phán, đóng cửa xe im lặng suy nghĩ. Anh là người tự chủ và biết tự phản tỉnh, nhất là khi người khác không hài lòng về mình.

Nghĩ lại lời Nghiêu Vũ, cảm thấy cũng có lý. Đỗ Lối và Nghiêu Vũ chắc hẳn có chuyện gì, nên hai cô bạn mới nói thế. Còn Nghiêu Vũ bảo anh hòa với Đỗ Lối, lúc đó anh thấy cô rất ngộ nghĩnh đúng là cũng có ý muốn cô uống rượu. Lại nữa, khi thấy mẹ khóc, cô tắt máy dường như là do không muốn người ngoài biết chuyện gia đình, anh lại sống sượng mắng cô kể cũng hơi quá đáng.

Hứa Dực Trung gọi cho Trương Lâm Sơn: “Sơn Tử, mọi người cứ vào trước, tôi đưa cô Nghiêu về, nhà cô ấy có việc gấp. Ồ, nếu còn sớm tôi sẽ quay lại! Ồ, thế nhé”.

Anh quay xe đuổi theo Nghiêu Vũ, thấy đường vắng tanh không một bóng người, bắt đầu hối hận đã để một cô gái trẻ đi bộ về thành phố. Anh nhấn ga tăng tốc, mười phút là đi hết đoạn đường. Nhưng tĩnh không thấy bóng cô.

Anh thầm nghĩ, đi bộ không thể nhanh như vậy. Từ thành phố đến Tây Sơn chỉ có mỗi con đường này. Từ lúc dừng xe đến lúc gọi điện quay trở lại, thời gian không đến năm phút, lúc đó cũng không thấy chiếc xe nào chạy qua. Anh bỗng hoảng sợ, nếu Nghiêu Vũ xảy ra chuyện gì trên đường, anh giải thích thế nào với mọi người?

Quay đầu xe, lại men đường nút tìm lần nữa.

Nghiêu Vũ đi được mấy phút, càng đi càng sợ. Từ đây đến thành phố đi bộ ít nhất cũng mất bốn mươi phút. Cô dứt khoát ngồi xuống vạt cây xanh chờ xe đi nhờ. Cô biết, buổi tối người đến quán lẩu Khánh Đức rất đông, sớm muộn cũng bắt được xe. Liên đứng vào chỗ khuất chờ đợi. Mấy phút sau, đã nhìn thấy xe của Hứa Dực Trung từ phía trước phóng đến.

Anh ta quay lại tìm cô? Nghiêu Vũ vẫn bức mình. Ngồi một lát, thấy có xe đi đến, nhìn biển xe, biết là xe công của cơ quan nhà nước, liền nhảy ra vạy.

Khi sắp đến thành phố, Hứa Dực Trung cũng vừa quay xe trở lại, anh liếc nhìn chiếc xe màu đen phóng ngược chiều.

Nghiêu Vũ về tới thành phố xuống xe. Gọi taxi về nhà. Cảm giác an toàn dần dần trở lại. Tối nay quả rất mệt, cô tắm xong, đọc sách một lúc rồi đi ngủ.

Lúc này Hứa Dực Trung vô cùng lo lắng, lại rà soát lần nữa con đường vừa đi, hoàn toàn thất vọng, đành đến quán lẩu Khánh Đức. Trương Lâm Sơn và mọi người đang ăn uống vui vẻ. Thấy vẻ mặt ỉu xìu của anh liền hỏi: “Nhà Tiểu Vũ xảy ra chuyện gì? Có phải bố cô ấy đến chơi?”.

Hứa Dực Trung than thở: “Lúc đầu cô ấy không muốn tôi đưa về, nhất định đòi xuống xe, tôi nghĩ từ đây đến thành phố còn xa, nên quay lại đuổi theo nhưng không thấy, đi bộ sao có thể nhanh như thế?”.

Thiên Trần vội gọi điện, chỉ có tín hiệu tắt máy. “Không biết xảy ra chuyện gì?”.

Tiêu Dương ôm vai cô: “Đừng lo. Có khi Nghiêu Vũ bắt xe về nhà, tắt máy đi ngủ rồi”.

Thiên Trần và Tuệ An nghe nói vậy, nghĩ đến đoạn đường mới làm chưa lâu, người đến đây đều đi xe riêng, taxi hầu như rất ít, nên không yên tâm.

Tuệ An nói: “Thế này vậy, chúng tôi ăn cũng gần xong, chỉ còn phó tổng Hứa”.

“Tôi không sao, bây giờ phải tìm được người đã, mong là không xảy ra chuyện gì”.

Tất cả ra khỏi quán, đi thẳng đến nhà thuê của Nghiêu Vũ. Thiên Trần và Tiêu Dương lên tầng gỗ cửa, Hứa Dực Trung và Trương Lâm Sơn ở dưới hút thuốc.

Gỗ cửa rất lâu, Nghiêu Vũ mới lảng máng nghe thấy. Cô đi dép lê, mắt ngái ngủ ra mở cửa, giật mình nhìn nét mặt lo lắng của Thiên Trần: “Có chuyện gì, Thiên Trần?”.

Nhìn thấy cô, Thiên Trần xoa ngực thở phào: “Tiểu Vũ, cậu về nhà dù gì cũng nhắn vài chữ hoặc gọi điện, làm mình sợ suýt chết, tưởng cậu xảy ra chuyện gì”.

Tiêu Dương ôm vai Thiên Trần, thương người yêu leo bảy tầng lầu mệt, thấy Nghiêu Vũ bình yên, anh nói: “Đại tiểu thư, cô làm người khác tá hỏa có biết không? Phó tổng Hứa định đưa cô về, suốt tối tìm khắp đường núi không thấy đâu! Đang sợ mất vía kia kìa”.

Nghiêu Vũ cười: “Mới thế đã sợ mất vía? Thiên Trần, lúc nào cậu điều tra suối nước nóng? Mình muốn làm anh tam thất vía thật một phen!”.

Thiên Trần thở phào, thấy nhắc đến Hứa Dực Trung là Nghiêu Vũ nổi đóa, liền cười: “Được, chúng mình sẽ làm ngay, cậu ngủ đi, Tuệ An cũng rất lo. Bây giờ vẫn cùng chồng đợi dưới kia. Cậu không sao là được, bọn mình đi đây”.

“Đợi đã, mình mặc áo xuống nói với Tuệ An một câu, hôm nay khó lắm mới gặp nhau”. Nghiêu Vũ nhanh chóng quay vào thay đồ. Ra ngoài nhìn thấy Thiên Trần và Tiêu Dương lại không nhận được cười.

Tiêu Dương ngồi xuống nói với Thiên Trần: “Mệt phải không, lên anh công!”.

Nghiêu Vũ đã quá thân thiết với họ, làm như không nhìn thấy, đi lên trước. Thiên Trần rất tự nhiên nhảy lên lưng Tiêu Dương, tiếp tục nói chuyện với Nghiêu Vũ: “Tiểu Vũ, cãi nhau với Hứa Dực Trung về chuyện hôm đó phải không?”.

“Anh ta lại dám mắng mình là bất thiếu! Ha!”. Nghiêu Vũ ngửa đầu cười.

“Còn oan gì nữa, mấy năm không về nhà, không biết bố mẹ thế nào? Nếu là bố mẹ tở...”. Thiên Trần vội im, nghĩ tới bố mẹ phản đối Tiêu Dương, bất giác ôm cổ anh càng chặt, ba người lặng lẽ xuống cầu thang.

Đến tầng hai, Thiên Trần tuột xuống, nắm tay Tiêu Dương. Nghiêu Vũ nói đùa: “Hai người sắp thành song sinh dính liền rồi!”.

Thiên Trần nhún vai, Tiêu Dương cười khoác vai cô đi xuống.

Nghiêu Vũ liếc thấy Hứa Dực Trung, mỉm cười: “Làm phiền phó tổng Hứa rồi, rất xin lỗi. Không ngờ phó tổng nhiệt tình như vậy”.

Hứa Dực Trung liếc Nghiêu Vũ, cô mặc áo phong rộng, quần xuông, tóc hơi rối, nói năng lại rất khách khí, cảnh người trên dưới một vẻ ung dung bất cần. Anh cau mày: “Không xảy ra chuyện gì thì tốt, hôm nay lẽ ra không nên để cô Nghiêu đi một mình, ban đêm không an toàn. Được rồi, người đã về nhà là không sao, tôi cũng về đây”.

4. Chương 4

Không gì day dứt, đau khổ bằng khi hai người yêu nhau say đắm lại bị ngoại lực ngăn cản. Ngoại lực đó lại là bố mẹ, những người thân yêu nhất cô chưa bao giờ có ý nghĩ trái lời.

Thiên Trần và Tiêu Dương nói là có chương trình riêng không cần đưa về, ba người nhìn theo hai chiếc xe rời đi. Lúc này di động của Thiên Trần đổ chuông. “Mẹ, mới mười giờ!”. Thiên Trần liếc nhanh Nghiêu Vũ

và Tiêu Dương, “Con... con đang đi với Tiểu Vũ, hôm nay gặp bạn cũ, vâng, Trần Tuệ An, làm việc ở ban kinh tế thành phố, vừa mới liên lạc được...vâng, thật mà! Không tin mẹ nói chuyện với Tiểu Vũ”.

Thiên Trần e ngại nhìn Tiêu Dương: “Mẹ bảo, đúng nửa tiếng nữa em phải có mặt ở nhà”.

“Ừ, anh đưa em về. Yên tâm, nửa tiếng nữa nhất định đến nhà. Chúng tôi đi đây! Chúc ngủ ngon!”.

Tiêu Dương nhẹ nhàng nói.

“A Dương!”. Thiên Trần ngẩng đầu lên vai anh, vẫy tay bảo Nghiêu Vũ, “Lên nhà đi!”.

“Ồ, ờ, mình lên, hai người cứ tự nhiên tình tự!”. Nghiêu Vũ cười khúc khích quay lên nhà.

Nhất định là một đêm không bình yên. Tiêu Dương đưa Thiên Trần về trường Đại học C, vừa đến gần khu chung cư dành cho các giáo sư đã thấy mẹ cô mặt sa sầm đứng đợi ở cổng.

Tiêu Dương cảm thấy người Thiên Trần hơi run. Anh siết nhẹ tay cô rồi buông ra, lễ phép chào mẹ cô: “Chào bác, cháu đưa Thiên Trần về”.

Mẹ cô rõ ràng đang nén giận, không nhìn anh: “Thiên Trần, về nhà!”.

“Mẹ!”. Thiên Trần hơi tủi thân. Ngoái nhìn Tiêu Dương, anh mỉm cười với cô. Thiên Trần khe khẽ thở dài, bước nhanh về phía mẹ, khoác tay mẹ đi vào.

Tiêu Dương lặng nhìn hai người khuất sau cánh cổng. Nhìn khu nhà đẹp đẽ yên tĩnh, lòng tê tái một cảm giác như bị sỉ nhục.

Bố mẹ Thiên Trần phản đối, anh biết, nguyên nhân họ phản đối, anh cũng biết. Thiên Trần xuất sắc như vậy, chưa bao giờ chê hoàn cảnh gia đình anh, công việc của anh. Đôi mắt trong veo của cô nhìn anh luôn long lánh lạc quan. Sự trong sáng và lương thiện của cô cho anh dũng khí quyết chí lập nghiệp. Thiên Trần không quá nôn nóng mong anh thành đạt, cũng chưa từng gây áp lực với anh, nhưng anh lại vì cô càng gây nhiều áp lực ỉn.

Một cô gái hồn nhiên không toan tính như Thiên Trần, trong xa hội ngày nay càng đáng trân trọng. Nỗi đau khổ gấm ngấm, sâu xa và bất lực làm khuôn mặt sáng sủa của Tiêu Dương phủ đầy bóng tối.

Thời gian với anh vô cùng quan trọng, anh cần thời gian, anh cần thể hiện cho thiên hạ, cho Thiên Trần của anh, không, cho bố mẹ Thiên Trần để Thiên Trần không phải khó xử khi lấy anh, anh phải chạy đua với thời gian. Tiêu Dương xúc động, mắt loáng ướt, đứng ngây mãi rồi mới quay đi.

Vừa vào nhà, mẹ lại bắt đầu chì chiết: “Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần, Tiêu Dương không phù hợp! Sao con vẫn đi lại với nó? Lại còn lừa mẹ là đi gặp bạn cũ? Nghiêu Vũ cũng nói dối!”.

“Sao lại không phù hợp? Bây giờ anh ấy đang tự lập nghiệp đấy thôi! Hôm nay đúng là gặp bạn cũ, anh ấy cũng học cùng trường, sao lại nói dối mẹ?”. Thiên Trần hơi khó chịu, nhỏ nhẹ giải thích.

“Lại còn cãi? Tự lập nghiệp? Bây giờ lập nghiệp đâu có đơn giản thế? Nó chỉ làm thuê cho cửa hiệu máy tính! Điều kiện hai gia đình khác nhau, thói quen sống khác nhau, sớm muộn cũng mâu thuẫn, mẹ chỉ muốn tốt cho con!”.

“Con thấy ở bên anh ấy rất vui, con thấy anh ấy rất tốt!”. Cô cũng bắt giọng hơi cao giọng.

Mẹ cô tức run người: “Con còn trẻ, chưa từng trải, mẹ không đành nhìn con nhảy vào lửa! Mẹ nói thẳng, mẹ không đồng ý!”.

“Mẹ! Tiêu Dương rất có năng lực, lại rất tốt với con!”. Thiên Trần giọng van nài.

“Không là không, con còn trẻ, có biết hôn nhân thực sự cần gì không? Sao con cứ làm mẹ lo lắng”. Mẹ cô bỗng nghẹn ngào.

Thiên Trần lại căng thẳng, nỗi buồn thấm thía dần biến thành nỗi chua xót sâu xa. Cuối cùng cô không tranh cãi nữa, nói nhỏ: “Mẹ đừng giận”. Thấy mẹ vốn là người mạnh mẽ, bỗng lộ vẻ yếu đuối, cô không đành lòng, nói khẽ: “Con đi ngủ đây”.

Căn nhà của bố mẹ Thiên Trần là dạng biệt thự kiểu cũ, gồm hai tầng biệt lập, tắm xong cô vội vàng lên gác. Loáng thoáng nghe thấy tiếng bố nói với mẹ: “Con đã lớn, đã ra trường, đi làm hai năm, chuyện tình cảm...”.

“Không được! Nó thích làm phóng viên suốt ngày chạy rong bên ngoài tôi không nói, nhưng hôn nhân đại sự không thể mặc nó làm bừa, trừ phi tôi chết... năm xưa mẹ tôi khuyên can, tôi không nghe, cuối cùng chịu bao nhiêu ánh mắt khinh rẻ của người đời mới có ngày nay... Ông xem con gái giáo sư Vương đây...”.

Mắt Thiên Trần rơm nước. Bố không xuất thân dòng dõi thư hương như mẹ. Hồi đó trong mấy chị em gái chỉ có mẹ lấy chồng kém nhất. Lúc nhỏ về nhà ông bà ngoại, thấy thái độ của ông bà đối với bố rất lạnh nhạt. Mãi đến khi bố dần dần có danh tiếng trong giới học thuật, điều kiện gia đình có chuyển biến tốt, tình hình mới thay đổi. Còn mẹ vẫn tỏ ra lán át bố, mỗi lần nói đến bên ngoại bố chỉ yên lặng.

Ngoài chuyện đó, bố mẹ cô đều là người thông tuệ, thương cô hết lòng. Thiên Trần không ngờ cô yêu Tiêu Dương lại khiến họ phản ứng mạnh như thế.

Bố mẹ vốn muốn cô chưa vội yêu đương, học tiếp nghiên cứu sinh. Cô vẫn giấu họ. Tốt nghiệp xong cô và Tiêu Dương đều bận tìm việc, trì hoãn hai năm mới nói với gia đình.

Còn nhớ, tuần trước khi cô rất e dè nói mình đã có bạn trai. Mẹ hỏi han tình hình, kiên quyết phản đối, không ăn cơm bỏ về phòng riêng. Thiên Trần nằm trên giường mãi không ngủ được, lòng buồn vô hạn.

Mẹ kì vọng rất lớn vào cô, từ nhỏ đã cho học thêm các môn nghệ thuật, chơi đàn, luyện thư pháp, giám sát chặt chẽ việc học hành của cô. Thiên Trần luôn là con ngoan, đỗ vào một trường đại học danh tiếng trong nước. Tốt nghiệp lại trở thành phóng viên thời sự báo mạng trực tuyến, lương tuy không cao, nhưng cũng coi như có địa vị xã hội.

Cô và Tiêu Dương yêu nhau sáu năm, tình cảm vẫn như ban đầu. Cô cho rằng, với năng lực của Tiêu Dương dần dần anh sẽ làm nên sự nghiệp, còn cô sẽ làm tốt công việc phóng viên của mình, sau đó họ sẽ có cuộc sống bình thường như bao gia đình khác... Nhưng thái độ phản đối quyết liệt của mẹ khiến cô vô cùng hoang mang về tương lai.

Không gì day dứt đau khổ bằng khi hai người đang yêu nhau thắm thiết lại bị ngoại lực ngăn cản. Mà ngoại lực đó lại là bố mẹ, những người thân yêu nhất cô chưa từng có ý nghĩ trái lời.

Thiên Trần nhắm mắt, nhớ lại tất cả.

Cô và Tiêu Dương là hai thái cực. Thiên Trần nhu mì nết nết, còn Tiêu Dương lại như tia nắng hoạt náo sôi động. Sau khi yêu anh, cô mới biết đến chữ “chơi”. Tiêu Dương dạy cô khiêu vũ, đưa cô đến quán bar, đi hát, đi ăn, tham gia các hoạt động đoàn thể, Tiêu Dương sôi nổi mạnh mẽ, nụ cười như nắng ấm trên khuôn mặt anh tú của anh. Thiên Trần cảm thấy mỗi ngày sống bên Tiêu Dương cô như được truyền thêm năng lượng sống.

Cô vốn ít ra khỏi nhà. Đi với Tiêu Dương đột nhiên phát hiện thì ra thế giới phong phú muôn màu như vậy. Tính cách phóng khoáng, lối cư xử hào hiệp với bạn bè của anh đều khiến cô được mở rộng tầm mắt. Điều kiện gia đình anh bình thường, người ta nói, con nhà nghèo sớm trưởng thành, Tiêu Dương có ý thức và suy nghĩ độc lập từ rất sớm, biết quan hệ, ngoại giao. Khả năng giao tiếp của anh hơn hẳn Thiên Trần điều kiện gia đình tốt nhưng ít giao tiếp xã hội.

Thiên Trần là người mẫn cảm, hướng nội. Sau khi yêu Tiêu Dương đã thay đổi rất nhiều. Khi đã là phóng viên, cô vẫn không quen phỏng vấn người lạ, Tiêu Dương hề có thời gian là cùng cô đi phỏng vấn, giúp cô tra cứu tư liệu trên mạng. Sáu năm nay, Thiên Trần đã quen dựa vào anh, quen được anh chăm sóc. Lòng cô bỗng thấy đau. Cô và Tiêu Dương lẽ nào đúng là trẻ song sinh dính liền như Nghiêu Vũ nói, chia cắt sẽ đau, phẫu thuật làm không cẩn thận có thể sẽ chết?

Thiên Trần không chịu nổi gọi điện cho Tiêu Dương: “A Dương...”.

“Anh đây, bé yêu”. Giọng điềm tĩnh của Tiêu Dương lập tức làm dịu tâm trạng rối ren của cô.

Điểm nổi bật của Tiêu Dương là điềm tĩnh lạc quan. Sự mạnh mẽ bình thản của anh làm cô thấy rất yên tâm. Có lúc cô đã nghĩ, chỉ cần có Tiêu Dương dù trời sập cũng không đáng sợ.

Mùa đông năm đó, Thiên Trần hẹn anh ở đầu cầu gần trường đại học. Cô không dám gặp anh trong trường vì sợ bị người nhà phát hiện, đứng chờ một lát, sốt ruột thấp thỏm, chỗ này gần trường, chỉ sợ gặp người quen. Cô dăm dăm nhìn về phía đầu cầu bên kia. Trời tối dần, gió rất lạnh, cô phải nhảy lò cò, liên tục hà hơi sưởi bàn tay lạnh cóng. Đột nhiên nghe thấy giọng Tiêu Dương, thanh sáng và sôi nổi gọi tên cô.

Thiên Trần ngẩng đầu, Tiêu Dương mặc áo khoác đen, như cây thông trước gió đứng bên cầu tươi cười nhìn cô. Trong phút chốc, niềm vui ủa đến, nỗi lo sợ, thấp phồng lúc chờ đợi lập tức tan biến. Cô cảm thấy Tiêu Dương như đã chờ cô một đời một kiếp. Thiên Trần mỉm cười chạy lại: “A Dương, anh đến nhanh thế!”.

Tiêu Dương nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô. Kéo tay cô ủ vào trong áo khoác của anh, rồi nhân đà ôm cô. Đây là lần đầu tiên anh ôm cô ngoài đường.

Tay Thiên Trần ôm chặt anh trong áo khoác, mặt áp vào lồng ngực phập phồng bởi tiếng tim đập dồn của anh, cô thích vòng tay mạnh mẽ, nồng nhiệt của Tiêu Dương. Ngẩng đầu nhìn thấy nụ cười và đôi mắt âu yếm của anh. Lúc này, nỗi lo sợ bị người nhà phát hiện hoàn toàn tan biến, cả thế giới đối với cô chỉ có mình anh. Chiều muộn, người qua lại trên cầu, dòng xe tấp nập trên phố, cùng màn đêm đang buông xuống như không tồn tại. Họ ép chặt vào nhau, chìm trong thế giới chỉ có hai người.

Cô mãi mãi không quên vòng tay hôm đó, hình ảnh Tiêu Dương hôm đó và cảm giác của mình hôm đó.

Lòng ngổn ngang, không biết nói gì, lại không muốn ngắt máy, liền áp vào tai, nghe hơi thở của anh.

Tiêu Dương cũng không biết nói gì, cũng không ngắt máy, dường như dù Thiên Trần yên lặng bao lâu, anh cũng chờ cô.

Một lát sau, cảm thấy ưu tư vơi chút ít, hơi buồn ngủ, cô mới khẽ nói: “A Dương, em ngủ đây”.

“Ừ, ngủ ngon!”. Giọng anh ôn tồn.

Miệng cô thoáng cười: “Em cúp máy đây?”.

“Ừ”.

“Ngày mai mình cùng ăn cơm?”.

“Ừ”.

“Ngày mai hết giờ làm em đến tìm anh”.

“Ừ”.

“Anh muốn ăn gì? Đồ nướng ở quán ven sông lần trước rất ngon”.

“Bé ngoan, ngày mai mình cùng đi ăn”.

“Vâng, A Dương”.

“Sao?”.

“Em ngắt máy đây”.

Thiên Trần nhẹ nhàng tắt điện thoại, mãn nguyện ngủ thiếp. Ngày mai, Scarlett o’Hara^[1] đã nói: “Tomorrow is another day”.

[1] Nhân vật trong cuốn tiểu thuyết *Cuốn theo chiều gió* của nhà văn Margeret Mitchell.

5. Chương 5

Trong bốn cô bạn, Đỗ Lối xinh đẹp nhất, xứng danh mỹ nữ. Trần Tuệ An là kiểu phụ nữ thực hiện. Đôi mắt Thiên Trần đẹp nhất, trong veo như mặt hồ, còn Nghiêu Vũ, nhiều nhất có thể coi là thanh tú.

Ngày hôm sau quả thực là một ngày mới, đối với Nghiêu Vũ, là một ngày có tin tốt lành.

Thiên Trần đã lấy được giấy công tác cho cô, còn dặn: “Đây không phải là thẻ phóng viên, cậu chỉ có thể đi theo mình như thực tập sinh!”.

“Biết rồi, mình cũng chỉ hiểu kim muốn đi chơi, lần này theo cậu làm phóng sự xem sao!”. Nghiêu Vũ cười hí hí.

Thiên Trần lườm cô: “Con người cậu cái gì cũng hăng như chơi cờ phiêu. Lấy đâu ra lắm hứng thú thế không biết?”.

Nghiêu Vũ ngẩn người, im lặng không nói. Thiên Trần dè dặt hỏi:

“Có phải Đồng Tư Thành sắp về nước?”.

Nghiêu Vũ nhún vai, ngoảnh mặt đi: “Đừng nhắc đến anh ta! Chia tay là chia tay”.

“Tiểu Vũ, ngay tên anh ấy cậu cũng không muốn nhắc, rõ ràng chưa quên được anh ấy!”. Thiên Trần có vẻ không vui, mọi chuyện của mình cô đều nói với Nghiêu Vũ. Nhưng Nghiêu Vũ từ khi chia tay với Đồng Tư Thành tuyệt nhiên không nhắc nữa câu về anh ta.

Nghiêu Vũ im lặng cắn môi. Nỗi đau khổ lại bùng lên như nham thạch sôi sục trong lòng không tìm được lối thoát, lồng lộn công phá làm cô miệng khô lưỡi đắng.

Nghiêu Vũ biết giấu diếm như vậy, sẽ làm Thiên Trần tự ái. Nhưng... cô nhìn bạn, thông thả nói: “Thiên Trần, cậu có biết mình ngưỡng mộ cậu và Tiêu Dương thế nào không? Hai người yêu sau bọn mình, nhưng vẫn chung thủy bên nhau. Mình và Đồng Tư Thành đã chia tay, anh ấy cần đi du học, chỉ đơn giản có vậy. Đừng hỏi nữa được không? Mọi chuyện đã quare rồi”.

Thiên Trần nói nhỏ: “Tiểu Vũ, xin lỗi, mình sơ ý, đừng giận!”.

“Sao có thể? Chúng ta là đồng đảng mà!”. Nghiêu Vũ nháy mắt với cô, “Đi, hôm nay đúng ngày nghỉ, ta đi đánh tập đoàn Gia Lâm!”.

“Tiểu Vũ, không nên quá đà, cảnh thận Gia Lâm nổi giận gây áp lực với công ty, buộc ông chủ sa thải cậu!”. Thiên Trần nhắc bạn.

Nghiêu Vũ bĩu môi: “Mình chỉ mượn oai của cậu, múa võ trước mặt anh chàng đó một chút, cần viết bài thật, đương nhiên phải viết sự thực, nếu đúng là suối khoáng tự nhiên, chẳng phải cũng là quảng cáo cho họ, ít nhất cũng định hướng cho khách hàng”.

Thiên Trần cười ngất, theo trình tự gọi điện cho trưởng phòng Vương phụ trách truyền thông của Gia Lâm, nói rõ ý định đến thăm quan phỏng vấn. Trưởng phòng Vương vừa nghe nói có khách hàng nghỉ ngơi suối khoáng của công ty, có phần hốt hoảng. Suối nước nóng vừa mới khai thác, đúng lúc cần quảng cáo, nếu có dư luận nghi ngờ, nhiều khi thật cũng biến thành giả.

Thành phố này có một nửa diện tích là núi, mấy nơi phát hiện được nguồn suối khoáng, nhưng lượng nước không đều. Từ khi khu nghỉ dưỡng phía bắc thành phố được phóng viên đưa tin lượng suối khoáng tự nhiên ít, nhà đầu tư đã dùng nước nóng nhân tạo đánh lừa khách hàng. Mấy khu nghỉ, khách sạn kinh doanh suối nước nóng lập tức vắng khách trong thời gian dài.

Trưởng phòng Vương nhanh chóng thu xếp tiếp đón phóng viên. Ngay lúc đó đã thề bồi qua điện thoại, cam kết suối nước nóng này đã được chuyên gia cục địa chất tỉnh và quốc gia kiểm định, có biên bản kiểm định, vân vân.

Thiên Trần và Nghiêu Vũ ngồi xedo Gia Lâm cử đón, phóng thẳng đến sơn trang suối nước nóng. Đào Thiên Trần biết, những cuộc phỏng vấn thế này cơ bản không cần Hứa Dực Trung tháp tùng. Nhưng lần này chủ yếu là để Nghiêu Vũ xả hận, vậy là sau khi xem kỹ các loại giấy tờ, chứng nhận liên quan, lại giả bộ lấy máy ảnh yêu cầu được chụp giêng phun tự nhiên, nghe nhân viên sơn trang giới thiệu hệ thống vận hành nguồn nước. Đối với những phóng sự thế này, Nghiêu Vũ là người ngoại ngạch, chỉ đồng tai nghe cốt tìm ra sơ suất.

Giám đốc sơn trang đắc ý nói: “Suối khoáng của chúng tôi cả khu vực miền tây chỉ có hai nơi phát hiện có, một ở núi Nga Mi Tứ Xuyên, một chính là chỗ chúng tôi đây!”

Lời vừa nói ra, Nghiêu Vũ vốn đã có chuẩn bị, trao đổi ánh mắt với Thiên Trần, Thiên Trần thông thả nói: “Không phải chứ? Giám đốc Trương! Miền tây còn một nơi nữa có suối khoáng tự nhiên ở Cam Túc, các ông làm quảng cáo như vậy e khiến người tiêu dùng hiểu lầm”.

“Đúng, đúng, đúng, quên mất, Vũ Hóa Cam Túc cũng có, chỗ chúng tôi là mới được phát hiện!”. Giám đốc Trương vội đính chính.

Thiên Trần khôn ngoan hỏi: “Tôi thấy miệng giếng phun tự nhiên ở đây rất nhỏ, lại bố trí nhiều bể tắm như vậy, lượng suối khoáng tự nhiên liệu có đủ?”

Giám đốc Trương mặt tươi như hoa: “Sao lại không đủ? Còn một giếng phun nữa ẩn trong bể to nhất phía trên, nước nóng chảy xuống theo hình bậc thang”.

Đào Thiên Trần ngẫm nghĩ, mỉm cười nói: “Công việc hôm nay của chúng tôi cũng đã tạm ổn, trở về tôi sẽ phỏng vấn chuyên gia địa chất tỉnh, nghe ý kiến chính thức của họ, nếu thành phố chúng ta có được nguồn suối khoáng hiếm có như vậy rất đáng để tuyên truyền”.

Giám đốc Trương vội giữ họ lại ăn cơm, anh ta đã gọi điện cho tập đoàn, cấp trên chỉ thị thời gian này nếu có phóng viên đến nhất định phải tiếp đón thật chu đáo.

Vốn dĩ hai người ra về tay không, Đào Thiên Trần lại nghĩ nhân dịp này làm loạt phóng sự về suối nước nóng của thành phố, cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ, liền hỏi giám đốc Trương về tình hình kinh doanh của sơn trang.

Hứa Dực Trung được giám đốc Vương báo cáo, có phóng viên mạng thời sự trực tuyến Đào Thiên Trần và thực tập sinh Nghiêu Vũ đến thăm quan phỏng vấn sơn trang, thầm nghĩ, hai người này rõ ràng đến kiểm chuyện. Nghiêu Vũ là người của công ty Đại Đường sao có thể đến phỏng vấn. Nhân lúc không bận, liền phóng xe đến sơn trang. Anh không lo suối nước nóng có vấn đề, chỉ ngại nếu cô phóng viên kia nắm được tình hình chi phí chiêu đãi khách của sơn trang có thể sẽ viết bừa, ảnh hưởng đến kinh doanh của công ty. Nếu không kịp thời ngăn chặn, giới truyền thông đều biết, vài ba ngày lại có phóng viên tìm đến thì phiền to.

Khi anh đi vào phòng khách trang nhã của sơn trang, Đào Thiên Trần và Nghiêu Vũ đã xong việc, đang ăn bữa trưa do sơn trang chiêu đãi. Nghiêu Vũ không tin không có vấn đề để viết. Nhìn thiết bị của sơn trang hỏi giám đốc Trương: “Bữa ăn này giá bao nhiêu?”

“Một ngàn tám trăm tám mươi đồng!”. Hứa Dực Trung lên tiếng trả lời thay.

Hai cô gái ngẩng đầu. Thiên Trần vui vẻ: “Phó tổng Hứa đích thân đến ư, chúng tôi đâu dám!”.

“Phóng viên các bạn vất vả, sơn trang mới khai trương, rất cần sự ủng hộ của các bạn!”. Hứa Dực Trung mặt cười tươi rói, liếc nhanh Nghiêu Vũ. Hôm nay cô ta mặc một chiếc quần bò mài rách đầu gối, mặt cười vui có vẻ thoải mái, ngoài chiếc váy bông mặc hôm dự tiệc, lần nào gặp cũng thấy cô ta ăn mặc đúng một kiểu như vậy. Anh cho là, trang phục của một người phản ánh tính cách người đó, ấn tượng Nghiêu Vũ gây cho anh là hơi tùy tiện, “Cô Nghiêu, trở thành phóng viên thời sự trực tuyến lúc nào vậy?”.

“Tôi thực tập ở báo đó! Biết làm thế nào, ai cũng phải sống, làm thêm kiếm ít tiền, nếu không, những nơi thượng hạng thế này sao dám đến?”. Nghiêu Vũ nói đầy hàm ý.

Thiên Trần tiếp lời: “Sơn trang chủ yếu nhằm vào nhóm người thu nhập cao phải không?”.

“Sao có thể?”. Hứa Dực Trung đi đến ngồi xuống ghế, nhiệt tình trả lời: “Chúng tôi chủ yếu phục vụ tầng lớp bình dân của thành phố!”.

“Một ngàn tám trăm tám mươi đồng mà là tầng lớp bình dân? Phó tổng Hứa không đùa chứ?”. Nghiêu Vũ cười ranh mãnh.

Hứa Dực Trung bắt đầu bực mình, như nhìn thấy một kẻ quấy rối: “Đây là mức giá cao nhất sơn trang, nhằm vào nhóm người có thu nhập cao, tám suối khoáng chỉ cần một trăm hai mươi đồng chom một lần, trẻ

em giảm một nửa. Nghỉ ở biệt thự đắt nhất cũng chỉ có hơn ba ngàn, không phải ngày lễ ngày nghỉ còn được giảm giá, nhà nghỉ bình thường tương đương khách sạn ba sao, đương nhiên, ở đây trang thiết bị của chúng tôi tương đương khách sạn bốn sao. Cô Đào, xem có còn vấn đề gì không?”.

Thiên Trần cười: “Phó tổng Hứa nắm rất vững nghiệp vụ, không còn vấn đề gì nữa. Chúng tôi chỉ muốn góp phần định hướng cho người tiêu dùng sử dụng dịch vụ tắm suối nước nóng trên địa bàn thành phố”.

“Ồ, tôi khá thân với chủ biên trang mạng của các cô, sau này sẽ thảo luận với ông ấy nên tuyên truyền quảng cáo thế nào”. Hứa Dực Trung biết, một phóng sự như thế không thể miễn phí. Bớt tiền để được tuyên truyền theo hướng tốt cũng chẳng là gì, nhưng tiền này bừa vì hai cô gái đến kiếm chuyện, anh không cam lòng.

“Vậy thì tốt quá, được rồi, chúng tôi cũng tìm hiểu tạm tạm, để phó tổng Hứa vất vả như vậy, thật không phải, xin cáo từ”. Thiên Trần đứng lên.

“Nhân tiện tôi về thành phố, tôi sẽ tiễn các cô!”. Nụ cười vẫn không đổi trên môi Hứa Dực Trung, bụng lại nghĩ, muốn bớt lòng tìm vết, hai cô còn non lắm. Đồng thời ngẫm nghĩ làm thế nào cảnh báo để Nghiêu Vũ từ bỏ ý định báo thù.

Lúc xuống núi, Hứa Dực Trung phóng xe rất nhanh, đến khúc quanh cũng không giảm tốc, Nghiêu Vũ bị rung lắc đến váng đầu. Lòng vẫn bực, viết bài cũng không thể viết bừa, còn nếu viết thật lại là tuyên truyền cho sơn trang, mặc dù nói Hứa Dực Trung bỏ tiền, nhưng vẫn cảm thấy hôm nay đến uống công.

Hứa Dực Trung phóng thẳng đến tòa báo của Thiên Trần dừng xe hỏi: “Phóng viên Đào, lần này phiền cô rồi, nhất định tuyên truyền tốt cho sơn trang chúng tôi, tôi tiễn cô Nghiêu, xin hỏi cô về công ty hay về nhà?”.

Nghiêu Vũ vốn có thể cùng xuống xe với Thiên Trần, liếc sang Hứa Dực Trung, cảm thấy chắc chắn anh ta có gì muốn nói: “Tôi về nhà, làm phiền phó tổng Hứa”.

Thiên Trần ngoái nhìn Nghiêu Vũ, mỉm cười lắc đầu, Tiểu Vũ tính ngang bướng, bị chọc tức, chưa xả được giận còn chưa yên. Cô vẫy tay với hai người, đi vào cơ quan.

Hứa Dực Trung nhún ga, phóng về hướng nhà Nghiêu Vũ: “Tối qua tôi nói năng có chỗ nào hơi quá, cô Nghiêu không nên để bụng”.

“Sao có thể? Phó tổng Hứa tối qua không kịp ăn, thật có lỗi. Phó tổng hiểu thuận như vậy, thời buổi này quả hiếm hoi”.

Cùng một câu, nói bằng ngữ khí khác, hàm ý cũng khác, Hứa Dực Trung đương nhiên hiểu hàm ý châm biếm trong đó, sau khi thật lòng xin lỗi Nghiêu Vũ vẫn không chấp nhận, anh liền nói thẳng không khách khí: “Phụ nữ tâm địa hẹp hòi cũng là thường, nhưng công báo tư thù như cô Nghiêu thì hơi quá”.

“Sao anh biết tôi công báo tư thù mà không phải sơn trang của anh có vấn đề thật?”. Nghiêu Vũ cũng đối lại không kém.

Hứa Dực Trung cười khẩy, “Cô không sợ tôi bực mình làm mất bát cơm của cô?”.

Nghiêu Vũ sợ nhiều thứ, bao gồm cả chuột và sâu róm, chỉ có không sợ người khác uy hiếp, liền cười nhạt, khẩu khí càng rắn: “Xin hỏi, phó tổng bao nhiêu tuổi? Sao còn để bụng thậm chí uy hiếp một cô gái? Nên chú ý phong độ một chút!”.

Hứa Dực Trung bực thật sự, cô talà gì, dám dạy khôn anh? Lại nghĩ mình dạo này hình như hỏa khí quá vượng, lại nổi nóng bởi lời châm chọc một cô bé cứ như quen cô ta từ lâu. Xin lỗi mấy lần vẫn không chịu, cô ta coi mình là gì chứ? Anh lạnh lùng “ừ” một tiếng không nói nữa.

Nghiêu Vũ thấy anh im lặng, liền quay ra thao thao một hồi tán dương Đỗ Lỗi, rằng Đỗ Lỗi học giỏi, được nhiều chàng theo đuổi, rất đẳng cấp, biết trang điểm. Không lâu sau xe đã đến khu nhà của cô. Nghiêu Vũ xuống xe, vui vẻ nói với Dực Trung đang lầm lì mím môi: “Hôm nay tôi bán cho anh nhiều tin tình báo về Đỗ Lỗi như vậy, anh nên cảm ơn tôi một tiếng mới phải!”. Cô lại cười, nói tiếp: “Mà thôi, cũng khỏi cảm ơn, ít làm phiền tôi là được! À, anh cũng đừng chê tôi lắm điều, người ta bảo một người đàn bà bằng năm trăm con vịt, tiếng kêu của năm trăm con vịt, âm ỉ cũng là thường!”.

Hứa Dực Trung nhìn nhó. Anh nhậnra quan hệ giữa Nghiêu Vũ và Đỗ Lối có vấn đề, cũng nhận ra Nghiêu Vũ còn đébụng mấy câu nói của anh hôm đó. Hứa Dực Trung nhắm mắt, mím môi, thầm hỏi hậnđã phóng xe đến sơn trang với thái độ nghênh chiến. Cuối cùng phát hiện đối thủhoàn toàn không phải là đối thủ của mình.

Anh lái xe đi, lắc đầu cười, lòngbỗng nhẹ nhõm.

Trở về công ty, Đỗ Lối pha choanh cốc trà: “Em nghe trưởng phòng Vương nói có phóng viên mạng thời sựtrực tuyến đến phỏng vấn sơn trang? Thiên Trần còn mang theo một thực tập sinhlà Nghiêu Vũ, hai người là bạn cũ của em, phó tổng sao không gọi em đi cùng, cóvấn đề gì biết đâu em giúp được”.

“Tôi nghĩ, chắc không có vấnde gì. Suối nước nóng của chúng ta đã được chuyên gia địa chất quốc gia khảo sát”.

“Đương nhiên, em biết, nhưngnếu chỗ khác có vấn đề, chúng em là bạn có thể dễ nói với nhau, không phải họđến kiểm chuyện thật chứ?”.

“Cô cảm thấy họ đến kiểmchuyện với chúng ta?”. Hứa Dực Trung hỏi lại.

Đỗ Lối ngẩn người, nghe nói ThiênTrần và Nghiêu Vũ đến sơn trang phỏng vấn cô đã thấy hơi lạ. Nghĩ mãi, ngoàichuyện Nghiêu Vũ có thể bực mình vì cô bắt cô ta uống rượu ở bữa tiệc đó, ĐỗLối không nghĩ ra nguyên nhân nào khác. Nghe Hức Dực Trung hỏi vậy cô khôngtiện trả lời, chỉ cười: “Không phải là tốt nhất”.

Hứa Dực Trung hiểu kì nhìn cô. ĐỗLối thăng cấp trở thành trợ lí của anh chưa đầy nửa năm. Cô vốn làm việc ởphòng kế hoạch của tập đoàn. Khi xây dựng khu nghỉ dưỡng suối nước nóng này anhrất bận, trợ lí cũ chăm chỉ nhanh nhẹn, nhưng có cảm giác làm việc chưa thậtthiệu quả.

Sau khi xem phương án tuyêntuyên của phòng kế hoạch, anh cảm thấy văn phong rất khá, nội dung rõ ràng.Trong cuộc họp thảo luận cùng với phòng đó, anh chú ý đến cô gái vô cùng xinhđẹp, cũng bộ đồng phục nhân viên nhưng ở trên người cô có một vẻ đẹp khác hẳn.Thầm nghĩ, không ngờ phòng kế hoạch đã nhận một cô gái xinh đẹp như vậy để đigiao dịch với bên ngoài.

Sau khi trưởng phòng kế hoạchtrình bày xong phương án mới, anh nêu một số thắc mắc về cách dùng từ trong bảnkế hoạch, trưởng phòng ra hiệu cho Đỗ Lối phụ trách văn bản giải thích. Kết quảtừng thắc mắc của Hức Dực Trung đều được Đỗ Lối giải thích rõ ràng, lí do cânnhắc lựa chọn từ ngữ sử dụng trong bản kế hoạch.

Hứa Dực Trung rất tán thưởng vântài và trí tuệ của Đỗ Lối, vừa nghe vừa ngắm cô, khi ánh mắt họ gặp nhau, côkhông hề né tránh. Người có thể dám nhìn thẳng anh như vậy chỉ có mấy khả năng.Nhưng đều có một điểm chung đó là có tố chất tâm lí tốt.

Kết thúc cuộc họp, anh điều côlên làm trợ lí ình. Lúc đó gây chấn động không nhỏ trong tập đoàn, ngaycha anh, chủ tịch hội đồng quản trị cũng ý tứ hỏi có phải anh đã thích cô gáidó. Hứa Dực Trung trả lời thẳng: “Đúng, đúng là thích, thích cô ta thôngminh. Có một trợ lí xinh đẹp thông minh như vậy, con trai cha có thể bớt uốngbao nhiêu cốc rượu!”. Cha anh cười ha hả.

Đỗ Lối hầu như không có sơ suấtrong công việc. Hứa Dực Trung trực tiếp phụ trách hoạch định chiến lượcmarketing của tập đoàn. Đỗ Lối tốt nghiệp khoa Văn Đại học C, khả năng ngôn ngữrất tốt, giao tiếp thạo, có thể hỗ trợ đắc lực cho anh. Hơn nữa, suốt nửa nămnay, cô cực kì thông minh duy trì khoảng cách với anh, lời đồn đại trong tậpđoàn cũng mất dần, đây là điều Hứa Dực Trung hài lòng nhất.

Bữa tiệc của sơn trang và cuộcgặp mặt mấy cô bạn cũ của Đỗ Lối vừa rồi khiến anh nảy sinh hứng thú với một ĐỗLối ngoài công việc.

Trong bốn cô gái, Đỗ Lối rõ ràngxinh đẹp nhất, xứng đáng là mỹ nhân được cả vóc dáng lẫn khuôn mặt. Cô vợ TrầnTuệ An của Sơn Tử là kiểu thực nữ dịu dàng, Thiên Trần có đôi mắt đẹp nhất,trong veo như nước hồ, còn Nghiêu Vũ, nhiều nhất có thể gọi là thanh tú.

Lúc này nghe Đỗ Lối hỏi về ThiênTrần và Nghiêu Vũ, anh cau mày hỏi: “Cô phóng viên Thiên Trần đó là ngườiithể nào? Có phải đúng là cô ta đến kiểm chuyện? Lại còn Nghiêu Vũ, tại sao bỗngđưng trở thành

phóng viên thực tập? Còn hỏi rất nhiều, hình như cổ tình tìm raso hỏ của chúng ta”.

Đỗ Lối buột miệng nói: “Thiên Trần tính rụt rè, có lẽ sau hai năm làm phóng viên đã bạo dạn hơn, nhưng không phải là người không biết điều, bị Nghiêu Vũ xúi bẩy, cô ta mới khó chơi!”. Đỗ Lối không hề biết những chuyện xảy ra giữa Hứa Dực Trung với Thiên Trần và Nghiêu Vũ mấy ngày qua. Hứa Dực Trung nghe Đỗ Lối nói vậy, cảm thấy rất có thể Nghiêu Vũ kiếm cớ đến gây chuyện, anh cười nhạt.

“Ra vậy, cô Nghiêu Vũ kia có gì lợi hại?”. Hứa Dực Trung hơi hiểu kì.

“Cô ta không lợi hại, mà là không chịu được buồn, luôn muốn tìm ra trò gì đó để chơi”.

Hứa Dực Trung thấy buồn cười, đúng là mấy lần gặp Nghiêu Vũ đều có chuyện xảy ra: “Ví dụ?”.

Đỗ Lối hơi ngẩn người, nghĩ một lát, thông thả nói: “Cô ta rất hiểu kì, cũng rất ham chơi, thấy Thiên Trần đi phỏng vấn, chắc tò mò muốn biết những điều mới mẻ nên đi theo, đến rồi có khi còn hỏi nhiều hơn phóng viên, phó tổng, lẽ nào hôm nay cô ta không hỏi gì?”.

Hứa Dực Trung cười vang: “Cô ta có hỏi, ngay giá bữa chiều dài cũng hỏi kĩ, cô và Nghiêu Vũ quan hệ tốt chứ?”.

“Cũng không hẳn, chỉ là bạn bình thường”. Đỗ Lối cũng trả lời như Nghiêu Vũ, nhưng Hứa Dực Trung vẫn cảm thấy giữa hai người chắc chắn có chuyện.

“Theo cô vấn đề này xử lí thế nào?”.

“Phó tổng, chúng ta có thể hỏi trực tiếp chủ biên Lưu, sếp của Thiên Trần, nếu bài viết không tốt ta ngăn chặn luôn, vậy là đơn giản nhất”. Ý kiến của Đỗ Lối, Hứa Dực Trung rất hài lòng. Thông tin bị chặn từ trên, phóng viên bên dưới cũng chẳng làm gì được. Huống hồ, suối nước nóng này là đồ thật giá chuẩn, cảnh quan môi trường thượng hạng, nhân dịp này tăng cường quảng cáo luôn thể.

“Cô thông báo với phòng kế hoạch liên hệ với chủ biên Lưu, bài viết của phóng viên Đào lần phỏng vấn vừa rồi cần phải trở thành phóng sự tuyên truyền cho sơn trang nghỉ dưỡng của chúng ta, tôi muốn được xem trước khi công bố, nếu được, cũng liên hệ với báo giấy đăng bài luôn. Nói với họ phí quảng cáo vẫn như cũ”.

“Vâng”. Đỗ Lối trở lại tác phong làm việc bình thường, quay người, ra khỏi văn phòng.

Hứa Dực Trung đột nhiên cảm thấy quan hệ của mấy cô gái này rất thú vị. Anh nhìn theo Đỗ Lối đầu ngẩng cao, duyên dáng ra khỏi phòng, chợt nghĩ tới sự theo đuổi ráo riết của mấy chàng trai trong tập đoàn. Anh rất hiểu kì, một cô gái đẹp như Đỗ Lối lại không hề có scandal tình cảm nào hết. Anh biết, phòng kinh doanh và phòng thị trường của tập đoàn có mấy chàng trai rất mê cô, theo đuổi ngay từ khi Đỗ Lối vào tập đoàn. Trong đó có hai người ngoại hình và năng lực rất khá, nhưng Đỗ Lối vẫn cự tuyệt. Một cô gái trẻ đang ở tuổi hoàng kim của yêu đương, Đỗ Lối xinh đẹp tại sao không yêu ai?

Hứa Dực Trung mở máy tính, xem lại lần nữa hồ sơ của Đỗ Lối, anh chợt nhớ hôm ở quán lẩu Khánh Đức, Thiên Trần nói Nghiêu Vũ và Đỗ Lối là bạn phổ thông, cùng ở thành phố B. Vào đại học, là đồng hương lẽ ra họ phải thân nhau, nhưng dường như giữa họ có vấn đề. Không hiểu là vấn đề gì. Anh mỉm cười, cảm thấy chuyện này rất thú vị!

Hôm ngồi xe anh, Nghiêu Vũ liến thoắng ca ngợi Đỗ Lối, nhưng hàm ý giễu cợt lẽ nào anh không nhận ra. Đỗ Lối nhận xét Nghiêu Vũ có tính hiểu kì, không chịu được buồn, ham chơi, một chút coi thường trong ngữ khí của cô khi nói về Nghiêu Vũ, anh cũng nhận ra.

Một người trang phục hơi tùy tiện, một người cầu kì chau chuốt. Trên mặt Nghiêu Vũ luôn một vẻ bất cần, còn Đỗ Lối chú ý từng chi tiết, cẩn thận tinh tế. Sự khác biệt giữa hai cô gái quả là rất rõ ràng. Lại nhớ lần tắm suối nước nóng buổi tối hôm đó, nghe thấy Đào Thiên Trần hỏi Nghiêu Vũ: “Đỗ Lối xinh hơn cậu, học cũng hơn, không biết có chỗ nào cậu làm cô ta ngứa mắt?”. Nghiêu Vũ trả lời thế nào, hình như là nói Đỗ Lối muốn cạnh tranh với cô.

Hứa Dực Trung trầm ngâm, Đỗ Lối xinh hơn Nghiêu Vũ là chắc chắn, hai năm trước trong mấy trăm hồ sơ xin việc vào tập đoàn, cô đã được chọn, thành tích của Đỗ Lối cũng vô cùng xuất sắc, trong hồ sơ ghi, cô từng đoạt rất nhiều danh hiệu ưu tú và học bổng. Còn về công việc hiện nay. Trợ lí phó tổng giám đốc tập

đoàn lớn như Gia Lâm đương nhiên hơn hẳn Nghiêu Vũ chỉ là nhân viên phòng kế hoạch của công ty Đại Đường. Đỗ Lối còn tranh với Nghiêu Vũ? Bạn trai ư?

Hứa Dực Trung hiểu ra... ngoài chuyện đó không còn gì khác. Phụ nữ một khi trở thành tình địch, sao còn tình cảm với nhau. Đường như anh đã tìm ra nguyên nhân vì sao Đỗ Lối chưa yêu. Cũng hiểu vì sao Nghiêu Vũ chăm biếm quan hệ của anh và Đỗ Lối.

Nếu Đỗ Lối tranh giành bạn trai với Nghiêu Vũ, tại sao người đó không lựa chọn Đỗ Lối mà lựa chọn Nghiêu Vũ? Anh lại băn khoăn, nếu là anh, chắc chắn anh sẽ chọn Đỗ Lối. Chưa nói những cái khác, chỉ riêng việc có một cô bạn gái xinh đẹp như vậy, đi đến đâu cũng khiến thiên hạ ngưỡng mộ, cũng hãnh diện hơn nhiều so với Nghiêu Vũ không trang điểm. Huống hồ Đỗ Lối lại thông minh, không chỉ là bình hoa thuần túy.

Tưởng đã tìm ra bí mật mối bất hòa giữa Đỗ Lối và Nghiêu Vũ, Hứa Dực Trung cảm thấy hay hay, lúc này lại hoang ghi, giống như vấn đề được phân tích theo đúng trình tự logic, bóc tách đến lớp cuối cùng, kết quả hiện ra lại không đúng như dự đoán. Anh có chút không thỏa mãn.

Nhưng đột nhiên lại buồn cười, mình đúng là lẩn thẩn, sao bỗng dưng rảnh việc đi quan tâm chuyện quan hệ của mấy cô gái. Anh lắc đầu nghĩ sang chuyện khác.

6. Chương 6

Ánh mắt Trương Lâm Sơn di chuyển qua lại giữa Hứa Dực Trung và Đỗ Lối. Một cô gái đẹp như vậy. Cho dù Hứa Dực Trung không định cưới một cô gái đẹp như Đỗ Lối, nhưng giữa họ vẫn có một sự thân mật khó nói.

Hứa Dực Trung nhìn tư liệu trong tay không nói gì. Trong phòng làm việc, ông anh Hứa Dực Dương, tổng giám đốc tập đoàn Gia Lâm đang hùng hổ đập bàn quát tháo.

Nửa năm trước, chính quyền thành phố tuyên bố bán đấu giá khu đất ở Giang Dương phía đông sông Thanh. Ở thành phố này, đủ thực lực tài chính mua khu đất đó chỉ có tập đoàn Gia Lâm và tập đoàn quốc tế Đông Nam. Lúc đó Gia Lâm ra sức cạnh tranh với Đông Nam để mua khu đất trên. Cũng còn công ty bất động sản khác trong tỉnh tham gia, nhưng theo phân tích, công ty bất động sản trên không nắm chắc tình hình giá đất bằng Gia Lâm và Đông Nam. Cho nên, dường như chỉ có hai công ty này là đối thủ cạnh tranh thực sự.

Giang Dương là khu vực mới quy hoạch của thành phố A, sân bay mới đang xây dựng, dự tính hai năm sau sẽ đưa vào sử dụng. Nhiều cơ quan hành chính của thành phố sau này cũng di chuyển về đó. Có thể nói, đó sẽ là khu vực phát triển bất động sản chủ yếu của thành phố.

Khu đất có vị trí khá đặc địa, cách trung tâm hành chính mới của thành phố chỉ mấy trạm xe. Cùng với quá trình di dời của trung tâm hành chính mới, chính quyền thành phố đang đầu tư từng bước hoàn thiện cơ sở hạ tầng. Hai đại gia Gia Lâm và Đông Nam nắm rất chắc tình hình, khu đất này tương lai có thể kiếm bộn tiền, vượt xa giá khởi điểm xem ra đã rất cao của nó hiện nay.

Tuy nhiên, đúng một tuần trước khi bán đấu giá, Trương Lâm Sơn tiết lộ với Hứa Dực Trung một thông tin. Nếu xây dựng chung cư trên khu đất đó diện tích xây dựng sẽ bị giảm khá lớn. Bởi vix lộ Ngành Tân được xây dựng cạnh khu đất trên. Vành đai xanh của nó theo quy hoạch sẽ là hai mươi mét thay ười mét trước kia.

Thông tin này có nghĩa là khu đất trên nếu mua được, xây chung cư sau khi trừ giá đất và tiền thuế, lợi nhuận sẽ không cao như dự đoán. Huống hồ Đông Nam có vẻ quyết chí mua bằng được. Khi đấu giá, giá sẽ bị đẩy lên cao, giá thành sẽ rất cao.

Sau khi Hứa Dực Trung thông báo tin này với Hứa Dực Dương, hai anh em mời kỹ sư đến xem xét, lại thông quan những quan hệ khác, kiểm chứng thông tin của Trương Lâm Sơn. Cuối cùng quyết định từ bỏ tranh giành khu đất.

Hôm đó Hứa Dực Trung vẫn đích thân đến sàn đấu giá, cũng đẩy giá lên khá ới rút lui. Nhìn nụ cười mãn nguyện của đại diện tập đoàn Đông Nam, anh vui vẻ đi đến chúc mừng, sau đó cười khẩy bỏ đi.

Trở về nhà xem ti vi thấy đại diện Đông Nam mặt tươi rói trả lời phỏng vấn của báo giới, Hứa Dực Trung bỗng giật mình trầm nghĩ, lẽ nào tập đoàn Đông Nam không biết tin này? Không thể có chuyện đó, chẳng lẽ tập đoàn lớn như vậy chịu bỏ tiền vào một dự án không được mấy lợi nhuận?

Thực tế sau đó chứng thực suy nghĩ lúc đó của anh, bất động sản thành phố tăng giá vùn vụt, tập đoàn Đông Nam trúng lớn.

Hứa Dực Trung không hiểu. Hiện nay Đông Nam đã công bố mô hình dự án xây dựng, công trình đã bắt đầu động thổ. Kĩ sư trưởng của tập đoàn Gia Lâm sau khi xem mô hình công trình của tập đoàn Đông Nam, tuyên bố, trừ khi vành đai xanh của đại lộ Nghênh Tân chỉ rộng mười mét mới có thể triển khai xây dựng theo mô hình đã công bố.

Cho nên bây giờ Hứa Dực Dương đang nổi giận lôi đình. “Quy hoạch của thành phố đã công bố, rõ ràng vành đai xanh của xa lộ Nghênh Tân là hai mươi mét, nhưng mô hình công bố của tập đoàn Đông Nam, đường vành đai xanh trên đó chỉ rộng mười mét! Họ làm thế nào được phòng quy hoạch thành phố phê chuẩn?”. Hứa Dực Dương cũng không thể hiểu. Đạo trước, thông tin vành đai xanh của xa lộ Nghênh Tân theo quy hoạch mới là hai mươi mét do Trương Lâm Sơn tiết lộ, chính Hứa Dực Dương đã đích thân đi xác minh.

“Anh à, ở đây có uẩn khúc!”. Hứa Dực Trung thông thả nói. Ánh mắt sắc sảo lóe lên.

“Anh thấy chính quyền thành phố lại gây sóng lớn ở Giang Dương!”. Hứa Dực Dương neho mắt, nói: “Dực Trung, phải kiểm chứng đã, cứ để họ làm”.

Hứa Dực Trung nhếch mép: “Tối nay mời Trương Lâm Sơn đi ăn cơm, em thấy quan lộ của Sơn Tử ngày càng phát”.

Trương Lâm Sơn, trưởng phòng quy hoạch thành phố A. Hồi nhỏ sống cùng ngõ với anh em họ Hứa. Hứa Dực Dương hơn Hứa Dực Trung mười tuổi, khi Hứa Dực Trung còn đang nghịch như quỷ thì anh đã vào học trường ngoại trú. Trương Lâm Sơn cầm đầu bọn trẻ con trong ngõ, hơn Hứa Dực Trung bốn tuổi, hai người chơi với nhau từ đó.

Cha của Hứa Dực Trung là người đến Hải Nam đào vàng sớm nhất thời kì đầu thập kỷ 80. Kiếm được tiền liền về thành phố A đầu tư bất động sản, là một trong những người khai thác bất động sản sớm nhất ở thành phố này, dần dần mở rộng sản nghiệp, hình thành tập đoàn Gia Lâm hôm nay. Ông chỉ là chủ tịch danh dự hội đồng quản trị, công việc kinh doanh thực tế giao hết cho hai con trai.

Hứa Dực Trung đi du học bảy năm, sau khi xong chương trình thạc sĩ trở về làm việc trong tập đoàn, dần dần liên lạc với Trương Lâm Sơn. Hai người quen như từ nhỏ, do quan hệ trong công việc lại càng thân thiết.

Tối đó khi Hứa Dực Trung mời đi ăn, Trương Lâm Sơn hơi ngại ngần: “Dực Trung, tuần này tôi đã có năm ngày tiếp khách bên ngoài, đều là chỗ quen biết, không thể thoái thác”.

Hứa Dực Trung đang có việc muốn hỏi, nghe nói vậy cười cười: “Chỉ là bữa cơm thường, chúng ta hạn chế uống rượu, tôi cùng trợ lí Đỗ Lối là bạn của chị nhà, anh đưa chị đi cùng, họ hành viên, chúng ta nói chuyện”.

Trương Lâm Sơn lập tức hiểu ra Hứa Dực Trung có chuyện cần nói, nghe vậy đành gật đầu nhận lời.

“Đỗ Lối?”. Tuệ An và Đỗ Lối quan hệ bình thường, hôm nay đang ngày kinh nguyệt không muốn đi: “Lâm Sơn, em khó chịu, chẳng muốn đi đâu, mình anh đi được rồi, uống ít thôi, đừng có say khướt như mấy hôm trước”.

Trương Lâm Sơn âu yếm ôm vợ. Tuệ An dựa vào lòng anh, mỗi khi đến ngày này anh đều thấy thương vợ, cảm giác con thỏ yếu ớt cần được che chở thương yêu. “Em cũng biết Hứa Dực Trung mà, chơi với anh từ nhỏ, một mình em ở nhà phải tự nấu ăn, anh không yên tâm. Chúng ta chỉ đi ăn, ăn xong là về, không đi đâu nữa, được không? Hôm nay có em giám sát, nhiều nhất chỉ uống một chai bia”.

Tuệ An cười: “Anh lái xe, còn uống bia”.

Trương Lâm Sơn biết cô đã đồng ý, cúi đầu nói đùa vào tai: “Tửu lượng của chồng em, em còn không biết? Hôm cưới uống bao nhiêu, mà vẫn đầu vào đấy”.

Tuệ An bịt miệng anh, đỏ mặt. Mỗi lần cô đỏ mặt, cả vùng cổ cũng đỏ. Màu đỏ loang dần trên khuôn mặt xinh đẹp.

Cưới nhau được nửa năm, mỗi lần Tuệ An xấu hổ đỏ mặt, tim anh lại đập nhanh. “Tuệ An, chắc là kiếp trước anh tích đức, mới có được người vợ như em”. Trương Lâm Sơn cúi đầu định hôn cô.

Tuệ An cười khanh khách lấy tay chống đỡ: “Râu tua túa! Đừng gây sự, đến muộn, người ta đợi!”.

Trương Lâm Sơn thở dài, lưu luyến giúp vợ chỉnh lại trang phục, hai người ra khỏi nhà.

Trên xe, Hứa Dực Trung dặn dò Đỗ Lối: “Trưởng phòng Trương biết cô, vợ anh ta là Trần Tuệ An, bạn học của cô, đúng không? Tối nay cô chủ yếu tiếp cô ấy, tôi và trưởng phòng Trương có việc cần trao đổi”.

Đỗ Lối linh giáo, thầm nhớ lại thời đại học. Không ngờ Trần Tuệ An đã lấy chồng. Tính cách cô ta được công nhận là kiểu mẹ hiền vợ đảm. Tuệ An người trầm tĩnh hướng nội, hơi nhút nhát, dịu dàng khuôn phép. Là mỹ nhân cổ điển nổi tiếng khoa Văn. Không ngờ mới tốt nghiệp hai năm đã lấy chồng, chồng lại hơn tận mười tuổi.

Đỗ Lối cũng biết Trương Lâm Sơn, cảm thấy anh đang ở thời hoàng kim quyền rũ nhất của người đàn ông. Mới ngoài ba mươi đã là trưởng phòng quy hoạch thành phố, tiền đồ xán lạn. Đỗ Lối thầm khen Tuệ An tinh mắt.

Cô luôn thích đàn ông từng trải. Không hứng thú với những chàng sần sần tuổi cô, hoặc hơn chút ít. Cô thường nghĩ, có phải vì thích cảm giác được che chở cưng chiều? Chỉ có đàn ông từng trải mới khiến cô có cảm giác được dựa dẫm về tinh thần.

Người ta bảo các cô gái thường quyến luyến tình cha con. Người chồng không chỉ là người tình, mà còn đem lại cảm giác như người cha. Tình cảm như vậy sẽ khiến phụ nữ thấy an toàn.

“Tại sao cô và mấy cô bạn đều có thói quen lên xe là đầu óc nghĩ đi đâu?”. Giọng Hứa Dực Trung cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

“Anh nói ai? Đào Thiên Trần, Nghiêu Vũ hay Trần Tuệ An?”. Đỗ Lối buột miệng. Cô không biết Hứa Dực Trung đã quen với ba người đó từ lúc nào. Cô cũng người thâm nghĩ, lẽ nào Nghiêu Vũ lại đi vào cuộc sống của cô?

“Nghiêu Vũ công ty Đại Đường, tôi thấy cô ta ngồi xe cũng ngơ ngẩn như vậy”.

“Ồ, phó tổng quan sát thực tiễn! Cả chuyện đó cũng dễ tâm”. Đỗ Lối cười, lòng đột nhiên căng thẳng, như có bàn tay nhẹ nhàng bóp lá phổi, khiến cô không đủ không khí để thở, bức bối khó chịu.

Hứa Dực Trung cười, nghiêng đầu nhìn Đỗ Lối, hôm nay cô mặc rất thoải mái, cũng áo phông, quần bò: “Đỗ Lối, cũng là kiểu quần áo thoải mái nhưng sao ở Nghiêu Vũ tôi cứ thấy hơi luộm thuộm? Hồi đi học cô ta cũng mặc thế à?”.

Ngực Đỗ Lối nghẹn lại, cô ghét cái vẻ bất cần của Nghiêu Vũ, ghét sự hiếu kỳ của đàn ông đối với Nghiêu Vũ khi họ ở bên cô. Đỗ Lối nhún mày cơ hồ nghĩ rất lâu mới trả lời: “Cô ta ư? Cô ta không thích trang điểm”.

Hứa Dực Trung càng hiếu kỳ: “Tại sao? Con gái ai chẳng thích đẹp?”.

“Chỉ cần cô ta thấy đẹp là được, suy nghĩ của Nghiêu Vũ khác người”. Đỗ Lối cố gắng nói bằng giọng bình thường, cảm giác trong lòng có một tiếng hét, dừng! Đừng nhắc đến cô ta nữa! Lòng trào lên nỗi căm tức, Nghiêu Vũ lại đi vào cuộc sống của cô! Đỗ Lối quay đầu nhìn rang ngoài, không muốn nói tiếp.

Hứa Dực Trung nhạy cảm nhận phản ứng của Đỗ Lối, càng thêm xác định hai cô gái đúng là có chuyện, liền chuyển chủ đề: “Nghe nói trong tập đoàn không ít người theo đuổi cô, có người còn nhờ tôi làm mối!”.

Chủ đề vừa chuyển, Đỗ Lối nhẹn hờn hẫn, dần dần bình tĩnh, ngoài đầu nói: “Phó tổng, đừng đùa, không có chuyện đó đâu”. Tại sao Hứa Dực Trung không hiếu kỳ hỏi tiếp suy nghĩ “khác người” của Nghiêu Vũ? Đỗ Lối thầm hỏi, có phải do mình thể hiện quá rõ?

Hứa Dực Trung liếc sang thấy gò má Đỗ Lối ửng hồng bối rối, tim bỗng đập mạnh. Đỗ Lối như thế này đàn ông nào chẳng động lòng, cô đẹp thật. Anh trấn tĩnh mỉm cười: “Một cô gái đẹp như cô, sao lại không có người theo đuổi? Có phải chưa để ai lọt vào mắt xanh?”.

“Phó tổng đề cao tôi rồi, loại rùa vàng báu vật như anh mới lắm người theo đuổi”. Đỗ Lối buông một câu.

“Ha ha”. Hứa Dực Trung bật cười, “Kì lạ, đến giờ vẫn chưa có người đẹp nào theo đuổi tôi”.

“Không thể, phó tổng lại đùa”. Đỗ Lối cũng cười, Hứa Dực Trung là ứng viên đặc biệt ưu tú trong mắt mọi nữ nhân viên của tập đoàn. Phong độ ngời ngời, sản nghiệp lớn, có tài, mấy điểm đó có điểm nào không mê hoặc phụ nữ. Nhưng Hứa Dực Trung đã vào tuổi tam thập vẫn đi về một mình.

Đỗ Lối khẽ cười: “Không có thậtư? Vậy thì em theo đuổi anh!”.

Hứa Dực Trung hơi ngẩn ra, cười ha ha: “Trợ lí của tôi, cô tìm đúng người rồi, rất tinh mắt!”.

Đỗ Lối cũng cười: “Thời nay, phụ nữ chủ động hơn đàn ông. Không tin, em theo đuổi anh thật cho xem!”.

“Đừng! Nếu cô theo đuổi tôi, tôi sẽ xấu hổ không biết chui vào đâu. Đại trưởng phu như tôi sao có thể để một cô gái theo đuổi? Đảo vị trí như vậy không ổn!”. Hứa Dực Trung cũng nói đùa. Đỗ Lối rất đẹp, nhưng nếu anh thích, sao phải đợi nửa năm? Nhưng bất luận thế nào, được người đẹp theo đuổi, cho dù nói đùa, anh cũng thấy vui.

Giống như giá trị của một người, thường thể hiện ở sự đánh giá của xung quanh, những đánh giá đó như tấm gương, phản chiếu hình ảnh của người đó.

Không ít phụ nữ bày tỏ tình cảm với anh, ngay những lúc ngồi trong quán bar cũng có cô chủ động làm quen, nhưng một nhân viên của tập đoàn nửa đùa nửa thật như Đỗ Lối đây là lần đầu.

Đỗ Lối là cô gái xinh đẹp nhất tập đoàn, làm việc nửa năm bên anh chưa một lần nào vượt qua giới hạn công việc, suy nghĩ của Đỗ Lối thế nào anh không biết, bây giờ anh biết cô có ý nghĩ đó thật, thói hư vinh đàn ông được thỏa mãn cực độ.

Hứa Dực Trung cười nhạt, trầm nghĩ, cần điều chỉnh suy nghĩ đó của Đỗ Lối, tiếp xúc nhiều, anh cũng hiểu phụ nữ, nếu anh muốn, phụ nữ hầu như không từ chối, nửa năm nay Đỗ Lối thông minh duy trì khoảng cách với anh, hôm nay, cho dù nói đùa nhưng có phần thật lòng, anh biết.

Lúc này anh đột nhiên nhớ tới lời nói của Nghiêu Vũ ở tuổi nước nóng tối đó. “Tở lại mong cô ta sớm câu được vớ phó tổng kia, sớm gả được vào nhà giàu. Hai người một xướng một tùy bắt tớ uống rượu, cứ như thông đồng với nhau!”.

Anh thầm nhẩm nhó, bạn cũ có thể nói như vậy, coi như rất hiểu Đỗ Lối, vậy mà lúc đó mình lại nổi đóa với cô ta.

Đỗ Lối thầm thất vọng, vốn thông minh, đương nhiên cô đoán ra thái độ cự tuyệt của Hứa Dực Trung. Nửa năm nay ngày ngày đối diện với anh, sao cô có thể không có ý với anh. Cô thận trọng, tinh tế thể hiện những gì tốt nhất của mình trước mặt anh, nắm cơ hội đầu tiên thể hiện bản thân mà không hề để lộ dấu vết.

Hôm nay coi như bạo gan nhất, mượn cớ nói đùa, thăm dò tâm ý Hứa Dực Trung, có những điều chỉ cần nửa đùa nửa thật là có thể thấy ngay vấn đề.

Lời của Hứa Dực Trung ít nhiều khiến cô bị tổn thương. Cô xinh đẹp thông minh, người vây quanh không thiếu, chưa yêu, nhưng không xa lạ với sự theo đuổi của đàn ông.

Đỗ Lối là người thực tế. Đối với cô, hôn nhân không có điều kiện vật chất là rất đau khổ. Mọi cố gắng trong công việc và nỗ lực giữ mình của cô đều nhằm có được một người đàn ông ưu tú về mọi mặt.

Hứa Dực Trung thỏa mãn tất cả điều kiện của cô, anh là người đầu tiên cô hoàn toàn ưng ý. Đỗ Lối không nóng lòng, cô có đủ lòng nhẫn nại phục bên anh. Cô hoàn toàn tự tin với sắc đẹp và trí tuệ của mình có thể buộc người đàn ông đó trở thành tù binh của cô.

“Kể về Trần Tuệ An đi, coi như là công việc, tìm hiểu một chút sở thích của cô ta!”. Trong xe, qua lúc vui đùa, có vài phút yên lặng. Hứa Dực Trung đưa ra chủ đề mới.

Đỗ Lối lập tức nghiêm túc trở lại: “Bố Trần Tuệ An làm việc ở sở công nghiệp, mẹ là giáo viên tiểu học đã nghỉ hưu từ hồi bọn em học năm thứ hai. Bố mẹ cô ấy hiếm muộn, điều kiện gia đình bình thường. Tuệ An là người thành phố này, sau khi tốt nghiệp không biết làm thế nào được nhận về phòng kinh tế thành phố. Thói quen sinh hoạt rất cầu kì, ưa sạch sẽ, tính ôn hòa nhút nhát như thỏ”.

“Ha ha, thấy rồi, cô quan sát bạn bè cũng rất tinh tế!”. Hứa Dực Trung rất thích sự tỉ mỉ của Đỗ Lối trong công việc, “Vậy còn Nghiêu Vũ? Gia đình thế nào?”.

“Phó tổng, sao anh quan tâm đến Nghiêu Vũ như vậy?”. Đỗ Lối lại băn khoăn, lại thấy khó chịu.

Hứa Dực Trung nghe cô nói vậy cũng ngạc nhiên. Đúng, sao lại thế? Anh cảm thấy hơi khó giải thích, buột miệng nói: “Tôi quan tâm đến cả bốn người!”.

Nói xong tự cảm thấy không ổn, quả nhiên Đỗ Lối bối rối quay mặt đi. Hứa Dực Trung cũng hơi lúng túng, vừa lúc nhìn thấy biển hiệu nhà hàng: “Đến rồi”.

Đỗ Lối ngoái đầu, tim bỗng nảy nẩy. Nhất thời chưa hiểu ý Hứa Dực Trung, vội che giấu tâm trạng, miệng lại hiện ra nụ cười thanh lịch quen thuộc, cùng Hứa Dực Trung đi vào nhà hàng.

Vừa ngồi không lâu, đã thấy Trương Lâm Sơn và Trần Tuệ An đi vào.

“Tuệ An! Lâu không gặp, bạn càng ngày càng xinh đẹp, kết hôn cũng không báo cho bạn cũ, nhanh thế! Trưởng phòng cũng thật kín tiếng, có vợ đẹp như vậy mà giấu, nếu phó tổng Hứa của chúng tôi không nói, tôi cũng không biết phu nhân của anh chính là Tuệ An”. Đỗ Lối bắt chuyện rất tự nhiên.

Tuệ An mỉm cười: “Lâm Sơn, anh quen Đỗ Lối sao? Cô ấy là hoa khôi khoa chúng em”.

Trương Lâm Sơn kéo ghế cho vợ: “Mới quen không lâu, cô Đỗ xinh đẹp, lại có tài, hai người học cùng lớp, sao em gốc thế?”.

“Lâm Sơn!”. Tuệ An nũng nịu lườm chồng.

Hứa Dực Trung vui vẻ: “Hai người trêu nhau, tình ngọt như mật, khiến đàn em này quá ngưỡng mộ”.

Đỗ Lối lườm anh, nói với Tuệ An: “Mặc kệ họ, chúng ta nói chuyện, Tuệ An, có biết tin gì của Đồng Tư Thành không? Có phải anh ấy sắp về nước?”.

Tuệ An hơi ngớ người, khẽ nói: “Mình cũng không biết”. Cô không thích bàn chuyện người khác sau lưng, huống hồ là chuyện riêng tư của Nghiêu Vũ.

Đỗ Lối cười, không hiểu sao cô không có duyên với bạn nữ. Tuệ An và Thiên Trần là hai hoa khôi của khoa, không ghen mà nên đều chơi thân với Nghiêu Vũ, cô nhìn Tuệ An giải thích: “Mấy hôm trước gặp Nghiêu Vũ ở dạ tiệc, muốn biết cậu ấy và Đồng Tư Thành bây giờ thế nào, chẳng phải Đồng Tư Thành đã hết thời gian du học?”.

“Đến thời hạn đương nhiên phải về, mình cũng không biết, không thấy Nghiêu Vũ nhắc chuyện đó”. Tuệ An khéo léo né tránh.

Không hiểu sao Hứa Dực Trung nghe thấy câu hỏi của Đỗ Lối, liền đồng tai nghe, thầm nghĩ, chẳng lẽ bất hòa giữa Đỗ Lối và Nghiêu Vũ liên quan đến anh chàng tên Đồng Tư Thành đang du học đó?

Trương Lâm Sơn cũng cười nhìn hai cô gái. Sau khi thức ăn đưa đến, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện. “Dực Trung!”. Trương Lâm Sơn gọi, thấy Hứa Dực Trung đang nhìn Đỗ Lối, không trả lời, mắt anh chợt sáng như đã hiểu ra vấn đề.

Anh mới quen Đỗ Lối ba tháng trước. Một cô gái thông minh, sắc sảo, ứng xử đầy bản lĩnh, hơn nữa luôn có cảm giác khiến người đối diện bị bất ngờ. Anh không tin Hứa Dực Trung không có chuyện gì với cô trợ lý xinh đẹp. Nhìn Hứa Dực Trung tâm tư dường như đang đắm chìm vào câu chuyện giữa Đỗ Lối và Tuệ An, anh bỗng thấy buồn cười.

Hứa Dực Trung là người kiêu ngạo, phụ trách kinh doanh của tập đoàn, hàng ngày ở giữa bao nhiêu người đẹp, nhìn nhiều cơ hồ thấy nhàm. Tuy nhiên, đàn ông vẫn là đàn ông, sao có thể không xiêu lòng trước mỹ

nhân. Từ sau khi gặp Đỗ Lối, Trương Lâm Sơn luôn nghĩ Hứa Dực Trung sao có thể không mê cô trợ lý xinh đẹp đó.

Anh hỏi riêng Hứa Dực Trung: “Cậu đã ba mươi sao chưa có bạn gái? Tuổi này chưa kết hôn cũng không lạ, nhưng chưa có bạn gái là không bình thường”.

Hứa Dực Trung cười: “Sơn Tử, tôi chưa gặp được người”.

“Dực Trung, điều kiện của cậu tốt như vậy, tán cô nào chẳng được? Như cô trợ lý kia, hiển nhiên quá đẹp!”.

“Không biết, Sơn Tử, tôi không biết thật. Nếu đẹp như anh nói, nhìn lâu cũng thành bình thường, nhưng không đẹp lại không có hứng”.

Trương Lâm Sơn cười ha hả: “Ý cậu là chỉ một lần, muốn tìm luôn vợ, không thích có vài mối tình?”.

“Tôi đâu có nhiều sức lực và thời gian như thế? Hơn nữa, thay đi đổi lại phiền hà, nhịn đói nhịn khát đến tuổi này, làm gì còn tâm trạng yêu chơi!”. Hứa Dực Trung nói.

Ánh mắt Trương Lâm Sơn lại dừng trên mặt Đỗ Lối, trong những cô gái anh tiếp xúc hiện nay, Đỗ Lối là người đẹp nhất. Cho dù Hứa Dực Trung không lấy một người đẹp như Đỗ Lối, nhưng giữa hai người vẫn có một vẻ thân mật khó nói. Anh múc canh vào bát cho Tuệ An: “Nên ăn nhiều canh mới tốt”.

Tuệ An mỉm cười gật đầu, ánh mắt anh nhìn vợ vừa âu yếm vừa hạn phúc.

Đỗ Lối ngưỡng mộ, dần ông chu đáo quan tâm như vậy luôn khiến phụ nữ cảm động.

Bát canh đặt trước mặt Trương Lâm Sơn, sau khi múc cho Tuệ An, anh cũng chìa tay về phía Đỗ Lối: “Cô Đỗ, tôi cũng xin múc cho cô một bát”.

Hứa Dực Trung cười ngất: “Sơn Tử, anh nhanh tay như vậy làm gì? Đỗ Lối dù gì cũng là người tôi đưa đến, tôi còn chưa kịp hiện phong độ, anh đã cướp mất?”.

Một lời đã xua tan bối rối của Đỗ Lối, anh dành cho cô sự tôn trọng đúng lúc. Anh đã quen mọi việc do Đỗ Lối thu xếp, quên mất bữa ăn hôm nay có vợ chồng Trương Lâm Sơn, anh nên coi cô như bạn gái để chăm sóc chứ không phải trợ lý của mình.

Câu chuyện sau đó thoải mái hơn nhiều. Đỗ Lối nhớ lại bao chuyện buồn cười trong lớp ngày xưa, hào hứng ôn lại với Tuệ An. Do có Tuệ An, Hứa Dực Trung chỉ gọi một chai bia. Anh làm như vô tình hỏi Trương Lâm Sơn: “Hoa viên Lệ Thành của Đông Nam ở khu Giang Dương chẳng phải do anh xử lý? Bắt đầu động thổ rồi, tốc độ nhanh thật!”.

Trương Lâm Sơn liếc Đỗ Lối, cười: “Các vị là đối thủ cạnh tranh đương nhiên quan tâm, cơ quan bây giờ việc nhiều, tôi cũng không rõ lắm”.

“Đúng, các công ty bất động sản mọc lên như nấm, nhưng có thể cạnh tranh với Gia Lâm, thành phố này hiện chỉ có Đông Nam, không quan tâm sao được”.

Trương Lâm Sơn biết Hứa Dực Trung muốn nói đến khu đất bán đấu giá dạo trước, chỉ mỉm cười không nói.

Hứa Dực Trung chạm cốc với anh, một hơi uống hết, giọng sôi nổi: “Tôi thấy anh nên dành thời gian đưa chị đi chơi. Nếu quá bận thì để Đỗ Lối đưa đi. Hôm nay chúng tôi không quấy rầy hai người, ai bảo một tuần anh đã có năm ngày ăn bên ngoài, đúng không, chị?”.

Trương Lâm Sơn giơ tay giúp Tuệ An tóc mai vào sau tai: “Tuệ An nhà tôi không nhỏ nhen như thế”.

Tuệ An đỏ mặt, nhìn chồng không nói.

Đỗ Lối cười khúc khích: “Tuệ An, thật may gặp được cậu, ở thành phố này mình cũng không nhiều bạn, lúc nào có thời gian chúng mình lại tụ tập”.

Tuệ An gật đầu.

Ra khỏi nhà hàng, Trương Lâm Sơn đi lùi lại sau, khẽ nói với Hứa Dực Trung: “Chuyện kia do một tay phó phòng Chu dàn xếp”.

Hứa Dực Trung vỗ vai anh: “Sơn Tử, sau này có thời gian mình đi chơi! Anh còn leo núi không?”.

“Già rồi, không leo nữa!”. Trương Lâm Sơn cười.

“Chỉ e sau này anh càng bận, không có thời gian!”. Hứa Dực Trung nói đầy hàm ý.

Trương Lâm Sơn cười, vẫy tay chào, khoác vai Tuệ An quay đi.

Hứa Dực Trung tiễn Đỗ Lối về nhà, suốt dọc đường vẫn giữ nụ cười trên mặt.

Đỗ Lối cười mủm mỉm: “Phótổng, lại có chuyện vui ư?”.

“Đúng, bạn cũ lấy được vợ đẹp thế, vui thay anh ta”. Hứa Dực Trung cười, “Trưởng phòng Trương bạn rộn không có thời gian chăm sóc vợ. Tôi thấy cô và Tuệ An nói chuyện rất vui”.

Đỗ Lối hiểu ý: “Con người Tuệ An rất tốt, rất nhẫn nại, hơn nữa cũng như em, đều thích đi mua sắm, đã hẹn với cô ấy rồi, sau này có thời gian sẽ cùng đi”.

Đỗ Lối nhạy cảm nhận ra Hứa Dực Trung và Trương Lâm Sơn đã nói xong chuyện gì đó. Cô thầm nghĩ, muốn mở cánh cửa Hứa Dực Trung, có lẽ vợ chồng Trương Lâm Sơn, Tuệ An là chìa khóa hợp nhất.

“Vẫn còn sớm, bình thường phótổng luôn bận rộn, không biết hôm nay có vinh hạnh mời sếp uống cốc trà?”. Đỗ Lối quyết định ra đòn.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động mời Hứa Dực Trung, trong khung cảnh thế này chắc chắn anh không từ chối. Là người dám nghĩ dám làm, cô coi Hứa Dực Trung là mục tiêu, quan sát nửa năm, thể hiện nửa năm, vẫn không thấy anh động tĩnh, cô quyết định chủ động xuất kích.

Xong công việc mới có thể chơi. Hứa Dực Trung xưa nay công tư rõ ràng. Bây giờ vẫn còn sớm, anh vui vẻ nhận lời Đỗ Lối, “Đi đâu?”.

“Cát Đằng, quán ven sông nhé?”. Đỗ Lối lựa chọn một quán cafe bên sông có cảnh quan đẹp.

“Cô dẫn đường, tôi chưa đến đó”.

Đỗ Lối cười thầm, quán cafe này chắc chắn Hứa Dực Trung chưa bao giờ đến. Bởi vì mới mở, cách nhà cô ở không đầy mấy trăm mét.

Đó là quán cafe nhỏ, bên trong chỉ kê mấy bộ salon. Nếu không chú ý, rất dễ nhầm là một hiệu sách, có lẽ nên là quán cafe sách.

Đỗ Lối nhẹ nhàng đẩy cửa, chuông gió “ding dang” thánh thót. Một cô gái ra đón, nhìn thấy người quen, chào hỏi. Đỗ Lối tươi cười gật đầu, ngoái lại thấy Hứa Dực Trung đang hiêu hĩnh ngắm nghía gian phòng, mỉm cười gọi: “Phótổng”.

“Không phải giờ làm việc, chỉ cần gọi tên”. Hứa Dực Trung cười vui vẻ, theo Đỗ Lối đi đến ngồi bên cạnh cửa sổ. “Vây được, Hứa ... Dực Trung”. Đỗ Lối bịt miệng cười: “Không quen. Anh uống gì?”.

“Có trà không?”.

“Có, ở đây có các loại trà, em thích Trúc Diệp Thanh. Hứa Dực Trung, còn anh?”. Đỗ Lối thực sự không quen gọi tên anh, vừa gọi hai tiếng, lại cảm thấy cái tên rất hay.

“Một cốc Trúc Diệp Thanh, một cốc Phổ Nhĩ”. Hứa Dực Trung gọi.

“Người ta bảo, thích uống trà Phổ Nhĩ thường là người chín chắn, giỏi kiềm chế”. Đỗ Lối nói.

“Vây sao? Thế còn Trúc Diệp Thanh?”.

“Trúc Diệp Thanh xem ra có vẻ lạnh nhạt nhưng lại ẩn tượng”.

“Đỗ Lối, cô nghiên cứu về trà ư? Còn gì thú vị nữa không?”. Hứa Dực Trung hỏi.

Đỗ Lối cười, đôi mắt hạnh đào lúng liếng: “Trà có nhiều loại, Thiết Quan m kiên nhẫn, Long Tỉnh điềm tĩnh, Bích Lôi Xuân tao nhã, Qua Phiến quý phái, Nhài thông dong...”.

Đỗ Lối say sưa. Hứa Dực Trung cười vang: “Không ngờ uống trà cũng cầu kỳ như vậy, nhưng tôi thấy Phổ Nhĩ tương đối hợp khẩu vị, nghe nói còn có thể dưỡng sinh, nhưng không biết đánh giá tinh tế như cô”.

“Vậy sao? Những điều đó tổng kết cá nhân của em, thực ra em thích cafe hơn”.

“Có phải các cô gái trẻ bây giờ đều thích cafe?”. Hứa Dực Trung nghĩ tới ba cô gái gặp lần trước ở quán cafe Lương Mộc Duyên.

Đỗ Lối nhìn Hứa Dực Trung lơ đãng tựa vào thành salon, ánh đèn màu da cam tỏa xuống người anh, hôm nay anh cũng không mặc plet, mà vận quần dài áo phông đen. Đỗ Lối chợt nghĩ, người ta bảo minh họa dưới ánh đèn càng đẹp, thì ra với đàn ông cũng thế. Cô bỗng mỉm cười, cảm giác Hứa Dực Trung lúc này gần gũi hơn nhiều so với phó tổng giá đốc Hứa lúc ở văn phòng.

“Dực Trung, gọi anh như vậy có được không? Nói cả họ lẫn tên rất mệt”.

“Đương nhiên, đã nói rồi, không phải giờ làm việc”.

Đỗ Lối cúi đầu, mấy sợi tóc mai xoã xổng, cô biết, lúc này từ vị trí của anh nhìn cô, sẽ là một tư thế mê hồn. Ngón tay cô như vô tình di trên khăn trải bàn. Nhẹ nhàng nói: “Phụ nữ uống trà hay cafe đều là vì thích bầu không khí tĩnh mịch êm đềm của cảnh quan. Uống trà có cái thú, cafe có cái hay của cafe. Tuy nhiên”. Đỗ Lối ngẩng đầu, “Anh nói vậy cứ như mình đã già”. Cô nhún cười.

Hứa Dực Trung đột nhiên ngừng ngang, một Đỗ Lối thông minh hoạt bát ở văn phòng và một Đỗ Lối dịu dàng gợi cảm lúc này dường như là hai người khác hẳn. Hồi mới tiếp xúc anh cảm giác Đỗ Lối là người từng trải, lúc này lại thấy cô cũng chỉ là sinh viên mới ra trường, hai mươi mấy tuổi, cũng tầm tuổi Đào Thiên Trần và Nghiêu Vũ.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp hơi cúi của cô, mấy sợi tóc mai vờn trên gò má ửng hồng, lòng chợt xao động, anh cũng muốn giơ tay vén tóc cho cô. Anh không nén được, thở lại, có câu, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, khi phụ nữ dịu hiền yếu đuối luôn khiến đàn ông thương xót.

“Ở thành phố này cô có người thân không? Tốt nghiệp xong một mình ở lại đây sao?”. Giọng anh trở nên ôn tồn, hỏi cô.

Đỗ Lối ngẩng đầu nở nụ cười diêm lệ: “Không, chỉ có mình em. Em thích đô thị lớn như thành phố này, có cảm giác hòa cùng thời đại, mỗi ngày thấy háo hức, không như quê nhà, cảm giác thời gian trôi rất chậm, em thích cuộc sống ở đây”.

Quả là một cô gái can đảm, Hứa Dực Trung không khỏi khâm phục. Thành phố thay đổi từng ngày, đang cần những người mạnh mẽ như vậy truyền sức sống cho nó, anh buột miệng nói ra ý nghĩ của mình: “Phải đấy, tập đoàn Gia Lâm chúng tôi rất cần những người trẻ tuổi nhiệt huyết như cô”.

“Ha ha, anh lại trở thành phó tổng Hứa rồi!”. Đỗ Lối cười nói.

Hứa Dực Trung cũng cười: “Chỉ là chưa quen uống trà nói chuyện với nhân viên như thế này”.

Đỗ Lối cười tinh nghịch: “Chưa quen là bởi vì lần đầu, lâu dần sẽ quen, em sẽ thường xuyên hẹn anh đi uống trà nói chuyện”.

Sự bạo dạn nhiệt tình của Đỗ Lối làm Hứa Dực Trung phấn khởi ngửa cổ cười ngất, còn chưa hết cười, chuông gió ngoài cửa đã “ding” một tiếng, có hai người đẩy cửa đi vào.

Hứa Dực Trung ngồi đối diện với cửa chính, nhìn thấy trước, lông mày hơi nhướn, lên tiếng chào: “Cô Đào, anh Tiêu, hai người cũng đến à!”.

Thiên Trần và Tiêu Dương vừa ăn ở quán bên sông, tản bộ đến đây. Thấy quán trà trang trí lạ mắt, liền vào.

Vừa bước vào, Thiên Trần đã nhìn thấy Đỗ Lối và Hứa Dực Trung, thầm nghĩ Nghiêu Vũ đoán trúng, thì ra hai người có quan hệ đó. Nghe tiếng Hứa Dực Trung, Thiên Trần cười đáp: “Phó tổng Hứa, xin chào, lại gặp rồi”. Đỗ Lối tươi cười reo lên: “Ồ, Thiên Trần! Cả Tiêu Dương nữa! Đã lâu không gặp. Lại đây cùng ngồi!”. Giọng Đỗ Lối vui vẻ, nhưng thâm tâm rất bức vì cơ hội ngồi riêng với Hứa Dực Trung bỗng chốc bị phá hỏng. “Không, chúng tôi chỉ ghé qua, hai người cứ tự nhiên”. Thiên Trần không muốn ngồi cùng họ. Tiêu Dương

nắm tay cô đi đến chiếc bàn ở góc phòng, vui vẻ nói: “Phó tổng Hứa, hai người cứ tự nhiên, chúng tôi ngồi ở đây”.

Hứa Dực Trung cũng không ép. Thấy Tiêu Dương từ chối, anh hiểu, ngồi cùng nhau nói chuyện không tiện. Anh nói nhỏ với Đỗ Lối: “Có vẻ tôi rất có duyên với mấy bạn cũ của cô, đi đến đâu cũng gặp”.

Đỗ Lối cũng cúi đầu khẽ nói: “Có lẽ chỗ này trước đây mọi người đều thích đến, ở đây có nhiều quán ăn ngon, cũng là nơi hẹn hò lí tưởng”.

Hứa Dực Trung cười to: “Có phải sinh viên bây giờ thích đến đây hẹn hò?”.

“Ven sông tĩnh mịch, phong cảnh nên thơ”. Đỗ Lối lườm anh, “Hình như thời sinh viên phó tổng chưa yêu”.

“Thời đó, ha ha! Xung quanh tôi không có cô gái Trung Quốc nào khả dĩ, các mỹ nhân ngoại quốc tuy đẹp nhưng không hợp khẩu vị”.

“Anh cũng quen Tiêu Dương?”. Hứa Dực Trung quen Thiên Trần không lạ, nhưng xem ra cũng quen Tiêu Dương, Đỗ Lối cảm thấy khó hiểu. Sực nhớ Hứa Dực Trung hình như để ý Nghiêu Vũ, cô lại thấy khó chịu.

Thiên Trần nhìn hai người cúi đầu nói chuyện, nhìn từ phía này, trông hai người rất thân mật. Cô lẩm bẩm: “Em không thích họ, cùng hội cùng thuyền!”.

“Em đúng là”. Tiêu Dương biết Thiên Trần không ưa Đỗ Lối chủ yếu là do quan hệ với Nghiêu Vũ, anh không hay tiếp xúc với Đỗ Lối nhưng nghe Thiên Trần nói về cô, chuyện của mấy cô gái, anh không quan tâm, nếu Thiên Trần không thích, anh cũng không có thiện cảm.

“Anh định mấy tháng nữa sẽ mở công ty”. Tiêu Dương chuyển chủ đề.

Thiên Trần ngạc nhiên: “Tiền đủ chưa?”.

“À, sư huynh và anh hợp tác, cuối năm anh ấy về nước, anh ấy bỏ ra một nửa, bọn anh làm chung. Công ty sẽ doanh quản lí, khi về nước có thể sư huynh sẽ đi làm chính thức ở chỗ khác, công ty này coi như làm thêm ngoài giờ”.

“Đồng Tư Thành cuối năm về nước?”. Thiên Trần chột cao giọng.

“Nói nhỏ thôi!”.

Thiên Trần nhún vai, nhìn quanh.

Nhưng Đỗ Lối và Hứa Dực Trung đang nghe thấy, Đỗ Lối hơi nhếch mép.

Đây là lần thứ hai trong buổi tối hôm nay Hứa Dực Trung nghe thấy cái tên đó. Đỗ Lối nhận ra bản khoăn trong mắt Hứa Dực Trung, liền cười giải thích: “Đồng Tư Thành là bạn trai của Nghiêu Vũ. À, bạn trai cũ, đi Anh du học hai năm, có lẽ năm nay trở về”.

Nghĩ đến chuyện chia tay giữa Đồng Tư Thành và Nghiêu Vũ, Đỗ Lối thấy buồn cười. Thật là một lí do nực cười. Mọi người, bao gồm cả Thiên Trần và Tuệ An là bạn thân nhất của Nghiêu Vũ đều tin hai người đó chia tay là do Đồng Tư Thành đi du học. Nhưng Đỗ Lối hiểu Nghiêu Vũ, cô cho rằng cô đã hiểu nguyên nhân thực sự.

Kể thù nhiều lúc hiểu đối phương hơn bạn bè.

Hứa Dực Trung nhìn Đỗ Lối, cô thật thông minh, chỉ thoáng qua cũng nhận ra anh có hứng thú đối với Đồng Tư Thành, liền cười nói đùa: “Không phải anh ta cũng là người cô quan tâm?”.

Đỗ Lối kinh ngạc, cười to: “Làm gì có chuyện? Sao em có thể thích kiểu người Đồng Tư Thành?”.

Không ư? Hứa Dực Trung hoài nghi dự đoán của mình: “Tôi còn tưởng vì lí do đó nên cô và Nghiêu Vũ quan hệ không tốt”.

“Oa, phó tổng sao quan tâm tôi như vậy? Thật bỏ công làm trợ lí của anh nửa năm nay!”. Đỗ Lối nói đùa.

Hứa Dực Trung cười: “Bảo tôi không quan tâm nhân viên của mình sao? Tôi còn quan tâm đến cả bạn cô cơ mà?”.

“Liệu có thể hiểu theo nghĩa khác? Với tất cả các cô gái trong tập đoàn phó tổng đều quan tâm như vậy?”. Dưới ánh đèn, mắt Đỗ Lối long lanh như nước, vô cùng quyến rũ.

Hứa Dực Trung bất chợt ngẩng người, khẽ chớp mắt, lại nhanh chóng trấn tĩnh, câu hỏi của Đỗ Lối thực không dễ trả lời. “Nhìn chung, với trợ lý cùng làm việc bên nhau, tôi hiểu hơn. À, ngày mai còn có việc, tôi đưa cô về”. Hứa Dực Trung kịp thời ngăn chặn tình huống của mình, cũng ngăn cản sự cảm động mỗi lúc một tăng của Đỗ Lối.

Anh trả tiền, nhân tiện trả luôn cho Thiên Trần và Tiêu Dương, ngoái đầu chào họ: “Tôi về trước, hai người cứ tự nhiên”.

Thiên Trần và Tiêu Dương mỉm cười cảm ơn.

Những lời định nói, Đỗ Lối đành nén lại. Có hiểu kì là có quan tâm, quan tâm nhiều sẽ có chuyển biến. Giống như chuyển biến của vật chất từ biến hóa vật lí thành biến hóa hóa học, cô tin sẽ có ngày, sự quan tâm của Hứa Dực Trung với cô sẽ chuyển biến nhảy vọt về chất.

7. Chương 7

Anh cúi đầu nhìn cô, mặt Thiên Trần áp vào ngực anh, đẹp, đôn hậu và thánh thiện. Lòng Tiêu Dương lại dậy nổi đau, mỗi bước di chuyển đều cảm thấy cơ thể Thiên Trần yếu ớt dựa vào anh, mỗi lần nhắc chân đều mang cả sức nặng cơ thể cô, anh chìm trong hạnh phúc ngọt ngào.

Hai người vừa đi khỏi, Thiên Trần và Tiêu Dương đều thở phào, cửa hiệu nhỏ, có người quen ngồi gần, nói chuyện thiếu tự nhiên.

“A Dương, vừa rồi anh nói đã liên hệ với Đồng Tư Thành, mở công ty là thế nào?”.

“Sư huynh về nước có thể làm việc ở trung tâm kĩ thuật phần mềm, anh ấy bảo dựa vào cơ quan nhà nước càng dễ làm riêng. Bọn anh đều ít vốn, như vậy sẽ tốt hơn. Anh có thời gian sẽ phụ trách quản lí, cho nên bọn anh dự định hợp tác mở công ty”. Tiêu Dương phấn khởi nói.

Thiên Trần nhìn nét mặt vui vẻ của anh, cô không hiểu tin học, nhưng rất vui. Nếu công ty của họ thành công, có triển vọng tốt, mẹ cô sẽ không còn lí do phản đối.

“Khi nào công ty hoạt động suôn sẻ, chúng mình kết hôn được không?”. Tiêu Dương khẽ hỏi.

“Được!”. Thiên Trần nói ngay.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau, mắt trợn ngời hi vọng vào tương lai, cảm thấy tương lai của họ không còn quá xa vời.

Con sông Thanh dưới ánh đèn đêm gợi sóng lóng lánh như dải bạch ngọc dát đầy châu báu bay về cuối trời. Đào Thiên Trần và Tiêu Dương lòng lâng lâng, tay trong tay chậm rãi tản bộ trên đường vành đai xanh ven sông.

Thiên Trần cúi nhìn hai bàn tay nắm chặt, lòng rộn vui. Cô rất thích được Tiêu Dương nắm tay. Cảm giác nắm tay còn thân thiết hơn cả ôm cô.

Tiêu Dương nghiêng đầu nhìn cô, lại ngoảnh đi, vui bất tận, nụ cười luôn trên môi. “Thiên Trần, khi sư huynh liên lạc với anh, anh đã nghĩ, sư huynh và Nghiêu Vũ vẫn có thể... hồi đó bốn chúng ta bên nhau, vui như vậy, anh cảm thấy họ không nên chia tay”.

“Đúng, đúng”. Thiên Trần gật lia lịa, “Rất lạ, Tiểu Vũ một mực nói là do Đồng Tư Thành đi du học, lần này về rồi, có phải chẳng còn lí do nào nữa, ngày trước, họ rất yêu nhau”.

“Anh đang nghĩ, có nên báo với Nghiêu Vũ sư huynh sắp về?”. Tiêu Dương hỏi. Sau khi Đồng Tư Thành liên lạc với anh qua mạng, lúc nói chuyện anh cũng nhắc tới Nghiêu Vũ. Đồng Tư Thành yên lặng rất lâu, gõ hàng chữ: Cô ấy có khỏe không?

Anh cảm thấy thực ra Đồng Tư Thành vẫn nhớ Nghiêu Vũ, liền nói tình hình của cô, Đồng Tư Thành nghe xong lại không nói gì, chuyển sang vấn đề mở công ty.

“Em thấy vẫn nên nói với Tiểu Vũ, các anh hợp tác mở công ty, sớm muộn Tiểu Vũ cũng biết, chi bằng nói sớm để cậu ấy chuẩn bị về tâm lý. Em luôn cảm thấy Tiểu Vũ vẫn còn ám ảnh. Bề ngoài tỏ ra bình thường, nhưng trong lòng chắc là không phải thế”.

“Ừ, em thấy thế nào tốt hơn thì làm”.

Mọi việc Tiêu Dương đều coi trọng ý kiến của Thiên Trần, mỗi lần như vậy, cô đều lâng lâng hạnh phúc. Đột nhiên nghĩ ra điều gì, cô chỉ tiểu khu dân cư trước mặt nói với Tiêu Dương: “Em đưa anh đi thăm lại nơi em sống hồi nhỏ được không?”.

“Hôm nay không phải về sớm à? Chín rưỡi rồi”.

“Hi hi!”. Thiên Trần tinh nghịch chớp mắt, “Em đã nói với mẹ, hôm nay đi phỏng vấn dưới huyện, có thể không về được”.

Tiêu Dương cười phá lên, mắt long lanh: “Vậy ta đi thôi!”.

Giọng trầm khàn của ca sĩ Marc Terenzi [1] du dương bay bổng trong phòng, dù nghe qua loa máy tính nhưng với Thiên Trần và Tiêu Dương vẫn ngọt ngào say đắm không kém dàn âm thanh hiện đại nhất.

[1] Marc Terenzi, ca sĩ nhạc pop người Mỹ, thành viên nhóm Natural.

Trong căn nhà thuê của Tiêu Dương, anh ôm Thiên Trần chậm chậm bước trong tiếng nhạc. Thiên Trần xinh đẹp, mảnh mai trong vòng tay anh. Cô nép vào anh, hất đôi giày dưới chân, đôi chân trần đặt trên chân anh, để anh dìu đi.

Mang sức nặng của một cơ thể khác, Tiêu Dương nhẹ nhàng di chuyển bước chân. Anh cúi đầu nhìn cô, mặt cô áp vào ngực anh, đẹp, dịu dàng, thánh thiện. Lòng Tiêu Dương lại thấy đau, mỗi bước di chuyển đều cảm thấy cơ thể Thiên Trần yếu ớt dựa vào anh, mỗi lần nhắc chân đều mang cả sức nặng cơ thể cô. Anh chìm trong hạnh phúc ngọt ngào.

Dù mỗi bước di chuyển có nặng nề, nhưng anh tự nhủ, dẫu nặng đến đâu anh cũng vui lòng để cô dựa, để anh dìu cô đi.

Trong căn phòng nhỏ đơn sơ. Một chiếc giường, hai chiếc ghế sofa, một máy tính, một tủ quần áo. Ánh đèn mờ tỏa ra từ chiếc đèn cao để khiến cả phòng tràn ngập không khí đầm ấm êm đềm.

Thiên Trần nhắm mắt, cánh tay Tiêu Dương mạnh mẽ, vòng ngực rất ấm, ánh đèn mờ ảo, tiếng nhạc đặt dìu, cô không nghĩ gì hết, chỉ muốn phút giây này kéo dài mãi mãi.

Mãi mãi là gì? Chính là cảm giác lúc này của Thiên Trần, là cảm giác bình an dựa vào ngực Tiêu Dương như thế này cho đến vô cùng vô tận.

Tiếng hát của Marc Terenzi trầm ấm và mê hoặc, vang vọng trên không.

“Baby, tell me how can I tell you. That I love you more than life. Show me how can I show you. That I’m blinded by your light... I know they gonna say our love’s not strong enough to last forever. And I know they gonna say that we’ll give up because of heavy weather... [2]”. m thanh khe khẽ ngân lên từ cổ Tiêu Dương. Chậm chậm di chuyển bước chân, anh nhắm mắt, khẽ hát theo.

[2] Bài hát Love to be loved by you tạm dịch: Em yêu hãy nói, anh làm sao có thể nói với em, anh yêu em hơn cuộc sống này. Anh lóa mắt bởi ánh sáng của em. Anh biết rằng người ta sẽ nói, tình yêu của chúng ta không đủ lớn để kéo dài mãi mãi. Và anh cũng biết người ta đều nói khó khăn sẽ chia lìa hai ta.

“A Dương!”.

“Sao?”.

Thiên Trần âu yếm gọi: “A Dương”. Giọng thanh lạnh xúc động và náo nức như tiếng reo hân hoan của du khách từ đô thị trở về sơn cước hít căng lồng ngực không khí trong lành.

Cô gọi tên anh, âu yếm và thăng thót. Dựa vào anh, lắng nghe tiếng hát khe khẽ của anh, trầm ấm và quyến rũ. Thiên Trần ngỡ ngàng không nhận ra là bài hát gì, áp mặt vào ngực anh, nghe tiếng tim và hơi thở của anh...

“Thiên Trần...” Giọng Tiêu Dương nhỏ dần như khàn tắc, bàn tay anh đặt trên eo cô dầm dấp mồ hôi, giọng Thiên Trần mảnh như tiếng mèo con, khuôn mặt cô dưới ánh đèn càn thánh thiện, ép vào cơ thể nóng ấm của anh, Tiêu Dương thấy tim mình đập mạnh, “Trần...”.

“Sao?”. Thiên Trần không ngẩng đầu, ngây ngất đứng trên chân anh, cả người chơi vơi, như lún giữa bọt biển.

Tiêu Dương cúi đầu, áp mặt vào cô, hai tay siết chặt, cơ thể cô càng lún vào trong anh. Trong người anh như có ngọn lửa bùng lên. Dần dần cháy rực thiêu đốt.

Thiên Trần hé mắt ngây dại nhìn anh. Trong mắt Tiêu Dương xuất hiện thần sắc cô chưa bao giờ nhìn thấy, như vội vã, như dẫn dắt, như bốc lửa. Cô mở mắt muốn nhìn rõ ngọn lửa gì đang cháy trong đôi mắt đó. Đôi tròng đen như động sâu cơ hồ nuốt lấy mọi tìm kiếm của cô, thần trí cô như bị hút vào đó, đầu trống rỗng, chờ dẫn nhìn anh.

Đôi mắt cô trong như nước suối, cặp môi mềm phong mãn tựa đóa hoa. Tiêu Dương dừng chân, hít sâu một hơi, môi bất ngờ áp tới. Cái hôn của anh khác hẳn mọi ngày, đầy nhục cảm, quyết liệt và chiếm hữu không cho cô cơ hội phản ứng, hút cạn mọi sinh lực của cô.

Thiên Trần bị động hưởng ứng, không theo kịp sự cuồng nhiệt của anh.

Tay anh đưa lên giữ chắc đầu cô, hôn càng sâu, càng tham lam, vội vã.

Cô đứng trên chân anh, anh vừa buông tay, cô mất thăng bằng, vội ôm anh như một phản ứng bản năng, yếu ớt gục vào anh như không còn sinh lực, phó mặc cho anh. Cặp môi tham lam của anh khiến cô không thở được, hơi ngửa đầu, khẽ nhích ra.

Anh nhận thấy, tay vội vàng trượt xuống ôm tấm thân cô, siết chặt vào lòng.

Thiên Trần mềm nhũn treo trên người anh, hai cơ thể dán vào nhau, cô cảm giác được những thay đổi trên cơ thể đó, càng lúc càng căng thẳng. Đây là lần đầu tiên cô nói dối gia đình qua đêm bên ngoài, lần đầu tiên một mình gần gũi Tiêu Dương như vậy. Lòng mơ hồ cảm thấy điều gì, nhưng chỉ thấy mùi hương và hơi ấm của môi anh, thần trí lại mềm mại say đắm.

Không biết bao lâu, cuối cùng Tiêu Dương dừng lại, siết chặt cô thầm thì: “Em yêu”.

“Sao?”. Thiên Trần gục vào ngực anh thở dốc, sắc hồng từ má lan ra đỏ dầy, toàn thân mềm như nước.

Tiêu Dương giơ tay nâng cằm cô, để mắt cô nhìn vào mắt anh, nụ cười dần dần hiện ra, lại muốn cúi đầu. Khuôn cằm hơi căng thẳng, cô ngược nhìn sâu vào mắt anh, lòng càng nổi sóng. Cô như sợ hãi, như chờ đợi, lại như xấu hổ. Vừa hé môi định gọi anh, môi anh lại ép xuống, chà nhẹ trên mi, trên mắt, lướt đến đôi môi đỏ mọng của cô, mơn trớn trên má, trên cổ, nhẹ nhàng dừng lại bên tai.

Toàn thân Thiên Trần run bắn, cảm giác nhồn nhột chạy dọc sống lưng. Một tay Tiêu Dương giữ đầu cô, không cho cô cựa quậy, miệng ngậm tai cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp.

“Ôi!”. Thiên Trần khẽ rên, chân mềm nhũn, ngã vào lòng anh.

Tiêu Dương mê mải mút ngậm vành tai tròn trịa của cô, người Thiên Trần càng run mạnh, hơi thở nóng hổi thoảng mùi thuốc lá của anh như dòng điện kích thích mọi đầu dây thần kinh trên cơ thể cô. “A Dương!”. Cô bật gọi như cầu xin.

Giọng Tiêu Dương khàn đặc ngay bên tai cô: “Em yêu... sao?”.

Cô thở dồn, chỉ biết ôm riết cơ thể nóng ran đó. Tiêu Dương bất chợt bế bổng cô đặt lên giường. Thiên Trần nhắm mắt, hàng mi run run, tay dần dần nắm chặt lại. Cô biết, cô tình nguyện, cô hẳn như không định

ngăn anh lại. Một giây sau, cơ thể anh nóng rẫy phủ lên cô, cả người cô giật mạnh, môi mấp máy chưa kịp phát tiếng đã bị môi anh vút lấy.

Bàn tay anh bắt đầu vuốt ve cơ thể cô, tim cô đập thành thịch, hơi thở gấp dần, Tiêu Dương vẫn mơn trớn vuốt ve, hôn âu yếm, một cảm giác khác thường ập đến. Hai bàn tay càng nắm chặt, người cô căng cứng.

“Ôm anh đi, em yêu!”. Tiêu Dương lấp bắp.

Những ngón tay Thiên Trần từ từ duỗi ra, một thoáng do dự, rồi siết lấy anh, cơ thể anh rắn chắc, thớ thịt trên vai căng cứng. Cô đặt tay lên đó, anh khẽ rung mình, cúi đầu chà môi lên cổ cô, thì thầm: “Em yêu”.

Trán anh lấm tấm mồ hôi, hơi thở rất mạnh. Cánh tay Thiên Trần quấn lấy anh, rưng rưng hạnh phúc.

Vòng tay siết chặt của cô như chộp, như đón đợi, một nhiệt lực xung mãnh xông thẳng vào ngực anh, anh không do dự nữa, quả quyết và táo bạo.

Nỗi buồn bất chợt ập đến khiến Thiên Trần càng ôm riết anh, trong nỗi bàng hoàng lại có một niềm vui nhen từ đáy lòng. Nhen mãi làm mắt cô tràn lệ.

Anh cúi đầu hôn mắt cô, môi cô. Cơ thể cô dần dần mềm ra dưới những cái hôn đó. Cô nghe thấy hơi thở gấp gáp của mình, tiếng rên se sẽ từ cổ bật ra.

“Em yêu!”. Tiêu Dương khẽ gọi, giọng anh như hân hoan như đau đớn, lại cúi hôn cô, hôn mãi.

“When you touch me I can touch you. To find out the dream is true. I love you loved, I need yes I need to believe. I love to be loved by you[3]”. Tiếng hát da diết theo Thiên Trần vào giấc ngủ.

[3] Bài hát Love to be loved by you của Marc Terenzi. Tạm dịch: Khi em chạm vào anh cũng chính là lúc anh có thể chạm vào em. Và anh nhận ra rằng giấc mơ đó đã trở thành sự thật. Vì thế anh sẽ yêu em để được em yêu. Đúng vậy, anh sẽ yêu em để được em yêu.

8. Chương 8

Có đến mấy lần cô mở ngăn kéo, nhìn nét chữ trên phong bì màu trắng, tim đập thành thịch, tay giơ ra chưa kịp chạm vào đã rút lại. Gương mặt của anh, mùi cơ thể anh, nụ hôn đầu, lần đầu nắm tay, lần đầu... của họ.

Nghiêu Vũ ngây người ngồi trong văn phòng. Đọc hay không? Cô có vẫn phân vân. Trong ngăn kéo thứ ba bàn làm việc của cô có ba bức thư gửi theo đường hàng không, mỗi tuần một bức, cô đã nhận được ba bức.

Vừa nhìn nét chữ cứng cáp bằng bút bi mực xanh đen cô đã biết đó là thư của Đồng Tư Thành. Anh quen dùng bút bi, nét chữ phóng khoáng. Người ta bảo, nét chữ nét người, Nghiêu Vũ lắc đầu không tin, chữ cô rất xấu, lại dính vào nhau, chẳng lẽ cô là hạng tiểu nhân hẹp hòi?

Cô hẹp hòi ư? Nghiêu Vũ mím môi, nếu không tại sao không cho anh một cơ hội nữa? Khuôn mặt đẹp trong sáng của Đồng Tư Thành lại hiện ra trong tâm trí. Hồi đó quả thực anh rất tốt với cô, cưng chiều cô rất mực.

Còn nhớ, những lần hai người phóng xe địa hình lên núi chơi, Nghiêu Vũ hầu như không phải đạp xe, cô chỉ cần nắm chắc tay lái. Đồng Tư Thành một tay nắm ghi đông, một tay đặt lên vai cô, vừa ra sức đạp xe, vừa đẩy cô đi.

Nghiêu Vũ hớn hờ nói, thế này giống như em đi xe đạp điện, cô trầm trồ khen quả núi quá lớn. Có lúc cô thích nghiêng đầu ngó mặt anh, ngắm vàng trán lấm tấm mồ hôi, nụ cười sáng rỡ như sắc nắng. Vừa đi được một đoạn cô đã hỏi anh, mệt không.

Hi, không mệt! Em nặng bao nhiêu? Đồng Tư Thành luôn nói như vậy.

Dần dần thành quen, mỗi lần cùng anh lên núi, cô chỉ cần điều khiển tay lái, hình ảnh Đồng Tư Thành đạp xe đẩy cô lên núi, lần nào cũng khiến cô nhớ tới cảnh Sisyphus[1] đẩy hòn đá tảng khổng lồ trong Thần thoại Hi Lạp. Cảm xúc đó luôn tác động đến quyết định của cô.

[1] Sisyphus vì mắc tội khinh mạn các vị thần nên phải chịu hình phạt không ngừng lăn một tảng đá lên đỉnh núi để rồi lại bị chính tảng đá đó lăn trở lại đè lên người.

Nghiêu Vũ nhắm mắt, đầu ngửa về sau, lại nghĩ tới lần cùng Đồng Tư Thành đến trường ngoài thăm bạn anh, lúc đó đã muộn, không còn xe bus, đi xe taxi về trường phải mất mấy chục đồng, Đồng Tư Thành liền mượn xe đạp đưa cô về.

Ánh đèn âm áp chiếu sáng con đường, Đồng Tư Thành biết cô dối, suốt dọc đường không nói, anh cũng đạp rất nhanh. Nghiêu Vũ ôm anh, mặt áp vào lưng anh, nghe tiếng tim và hơi thở gấp gáp của anh, lúc đó cô nghĩ gì? Muốn đoạn đường kéo dài mãi mãi, muốn cả đời ngồi sau lưng anh, yên tâm để anh đưa về nhà.

Buổi tối đó, trên trời có vầng trăng khuyết, bên cạnh vầng trăng có một vì sao rất sáng. Đồng Tư Thành đi đường tắt theo lối cổng sau về trường, hai bên đường là những ruộng rau, Nghiêu Vũ hỏi anh: “Tại sao chúng ta đi thế nào, trăng cũng ở trước mặt?”.

Đồng Tư Thành ngược nhìn trăng, bánh xe chồm lên hòn đá, xe lật nghiêng, Nghiêu Vũ nhảy xuống, Đồng Tư Thành luống cuống quay phải quay trái vẫn không giữ được, cả người lẫn xe lao xuống ruộng rau.

Nghiêu Vũ đứng trên đường cười khanh khách. Anh đẩy xe từ ruộng rau lên, lẩm bẩm: “Chỉ tại nhìn trăng của em”.

Hai người nhìn nhau cười một lát. Đồng Tư Thành đột nhiên nói: “Anh hôn em được không?”.

Đó là lần đầu tiên hai người hôn nhau, đến giờ Nghiêu Vũ vẫn nhớ cảm giác nụ hôn đó. Môi anh mềm ẩm in lên môi cô, cứ như vậy, môi ép môi, không động đậy, chỉ cảm giác cùng thở ra hơi nóng.

Rất lâu mới buông, lại không dám nhìn nhau. Nghiêu Vũ đầu cúi thấp, Đồng Tư Thành dắt xe đi bên cạnh, cứ như vậy đi bộ về trường.

“Nghiêu Vũ! Sao thế!”.

Nghiêu Vũ hơi giật mình, mở mắt nhìn thấy Chung Cường đứng trước bàn ngạc nhiên nhìn cô. Cô chớp mắt, lúng túng nhận ra nước mắt đã chảy dài trên má từ lúc nào, vội vàng lấy cùi tay lau, nhoẻn cười: “Ồ, tối qua chơi game quá muộn, ngủ ít, xin lỗi!”.

Chung Cường nghi hoặc nhìn nụ cười của Nghiêu Vũ, vậy mà vừa rồi anh đã tưởng cô có chuyện gì: “Cô đến phòng kế hoạch của Gia Lâm, đưa cho họ kịch bản quảng cáo khu chung cư mới”.

“Ồ!”. Nghiêu Vũ hơi do dự, định nói, lại thôi, kịch bản này do cô viết, đương nhiên cô phải đi đưa, đành nói: “Vâng!”.

“Vốn định gửi qua mạng, nhưng phía Gia Lâm yêu cầu xem bản”. Chung Cường giải thích.

“Biết rồi, hôm nay phải mang về ý kiến của họ chứ?”.

“Đương nhiên, càng nhanh càng tốt”.

Nghiêu Vũ không muốn lại gặp Đỗ Lỗi hoặc Hứa Dực Trung. Mất lại liếc về ô khóa kéo chặt, thư của Đồng Tư Thành không cần xem cô cũng biết nội dung, lúc đầu chính anh yêu cầu chia tay, nếu không muốn hòa giải, hà tất phải viết thư.

Thiên Trần đã nói, Đồng Tư Thành cuối năm về nước, còn ba tháng nữa anh sẽ về. Lòng cô lại rối bời, gọi cho Thiên Trần, tin hiệu vừa thông lại thấy ngất máy.

Lát sau Thiên Trần nhắn tin: “Đang đi làm phóng sự ở Tân Cương, một tuần nữa mới về. Có việc gì?”.

Nghiêu Vũ nghĩ một lát, nhắn lại: “Không có gì, định hẹn đi ăn, khi nào về gọi lại”.

Thu xếp đồ, Nghiêu Vũ đi taxi đến tập đoàn Gia Lâm.

“Cô Nghiêu, xin chờ một lát, nhân lúc phó tổng ở đây, tôi muốn trình anh ấy xem”. Tiểu Trương ở phòng kế hoạch nhận kịch bản nói với cô.

“Được, phiền anh quá”. Nghiêu Vũ ngồi uống trà chờ ý kiến của Hứa Dực Trung, cô lơ mơ cảm thấy sẽ không thuận lợi.

Lát sau, Tiểu Trương đi vào, “CôNghiêu, phó tổng mời cô đến văn phòng một lát”.

Nghiêu Vũ bắt đầu nhớ lại mấy lần mình bóng gió châm chọc Hứa Dực Trung, liệu anh ta có nhân cơ hội làm khó cô? Nhưng lại nghĩ công việc là công việc, cũng thấy nhẹ nhõm. Đi đến gần phòng làm việc của Hứa Dực Trung, liền nhìn thấy Đỗ Lối.

Trên mặt Đỗ Lối vẫn nụ cười thường trực: “Nghiêu Vũ, ngồi đợi ở phòng ngoài một lát, phó tổng xong ngay”.

“Được”.

Nghiêu Vũ ngồi lên salon phòng ngoài, Đỗ Lối rời khỏi bàn, rót trà cho cô, mắt liếc trang phục thoải mái của Nghiêu Vũ nói vui: “Hai năm không gặp, xem ra lúc nào cậu cũng ung dung như vậy”.

“Cũng tạm”.

“Nghe nói...”. Đỗ Lối đặt cốc trà trước mặt cô, “Đồng Tư Thành sắp về nước? Hai người có định quay lại với nhau?”.

Nghiêu Vũ nhìn Đỗ Lối, cô ta có vẻ rất quan tâm, đột nhiên thấy buồn cười, có lúc Đỗ Lối quan tâm cô hơn cả Thiên Trần và Tuệ An, nhanh như vậy đã biết tin về Đồng Tư Thành. “Đỗ Lối, cậu đẹp thế, sao mãi vẫn không tìm được bạn trai?”. Nghiêu Vũ nói nhỏ, mắt liếc quanh phòng làm việc: “Nhắm anh ta rồi?”.

Đỗ Lối lập tức thôi cười, lạnh lùng nhìn cô: “Tôi có tìm được bạn trai hay không, không liên quan tới cậu”.

Nghiêu Vũ nghiêm mặt: “Đồng Tư Thành và tôi cũng không liên quan tới cậu!”.

“Tại sao cậu không cho Đồng Tư Thành biết...”. Mắt Đỗ Lối giễu cợt.

Nghiêu Vũ cũng thản nhiên nhìn trả: “Tôi không hiểu, tại sao cậu quan tâm đến tôi như thế, hay là thích tôi rồi?”.

“Cậu!”. Đỗ Lối tức giận, quay đầu đi.

Nghiêu Vũ nhàn tản tựa vào salon: “Yên tâm, tôi tuyệt đối không muốn tham dự vào cuộc sống của cậu, vĩnh viễn không, tránh càng xa càng tốt, cậu cũng nghĩ thế chứ? Cho nên, không cần phải nhìn thấy tôi là xù lông nhím”. Cô không hiểu, tại sao Đỗ Lối vẫn còn hứng thú với cô như vậy, tốt nghiệp hai năm, vẫn còn muốn biết chuyện của cô.

Lúc này điện thoại trên bàn làm việc của Đỗ Lối đổ chuông. Cô nghe xong, trở lại bình thường nói với Nghiêu Vũ: “Phó tổng mời vào”.

Nghiêu Vũ đứng dậy, đi vào phòng trong, Đỗ Lối nói nhỏ sau lưng cô: “Đây là số mệnh! Cậu vẫn đi vào cuộc sống của tôi, Nghiêu Vũ”.

Nghiêu Vũ thở dài, ngoài đầu nói: “Việc gì phải thế, Đỗ Lối, chúng ta đều đã lớn”.

Đỗ Lối bướng bỉnh nhìn cô, ngạo mạn hất cằm, có ngọn lửa cháy trong mắt. Nghiêu Vũ cảm thấy Đỗ Lối lúc này rất đẹp, cũng rất đáng thương. Thậm chí cô đã muốn quay đi, không thích có bất cứ liên quan với tập đoàn Gia Lâm. Nhưng lại thấy mình không làm gì sai, tất cả là do Đỗ Lối gây ra, cần gì phải bận tâm cảm giác của cô ta? Cô bình tĩnh nhìn thẳng Đỗ Lối mấy giây, đẩy cửa gian trong.

Hứa Dực Trung đang cau mày xem băng quảng cáo. Nghiêu Vũ nhìn thái độ anh ta, bụng nghĩ hỏng rồi. Lập tức gác lại chuyện của Đỗ Lối, ngồi ngay ngắn chờ nghe ý kiến của Hứa Dực Trung.

“Thiết kế là do cô làm?”.

“Đúng!”.

“Thiết kế này không ổn”. Hứa Dực Trung nói thẳng.

Nghiêu Vũ nhìn anh ta, thầm nghĩ, anh ta bới lông tìm vết hay là không hài lòng thật?

Hứa Dực Trung cười: “Tôi không phải hạng công báo tư thù như một số người. Thiết kế này không phù hợp ý tưởng và phong cách khu chung cư mới của Gia Lâm”.

Nghiêu Vũ chậm rãi nói: “Thiết kế này làm theo tư liệu do phòng kế hoạch của bên này gửi đến. Có thể phiên phốtổng Hứa nói rõ hơn không?”.

“Cô Nghiêu, là thế này, màu sắc cần sáng hơn và tiết tấu cần nhanh hơn, khu chung cư mới của Gia Lâm với kiểu căn hộ nhỏ, cầu thang máy là chính, lời giới thiệu tôi cảm thấy chưa có không khí hiện đại, đồ họa nên thay thế bằng mẫu căn hộ mới của chúng tôi, vấn đề này phòng kế hoạch sẽ cung cấp tư liệu cho bên đó”.

Cái gì? Đây chính là kiểu người bán trời không văn tự! Theo ý anh ta, toàn bộ thiết kế phải làm lại? Cô trầm ngâm một lát nói: “Nếu bây giờ làm lại toàn bộ, một là vấn đề thời gian, hai là kinh phí trước đây Gia Lâm đã bỏ vào. Chuyện này tôi không quyết được”.

“Thời gian chỉ cần bên đó làm thêm giờ. Còn đầu tư làm mới tôi sẽ trực tiếp nói với giám đốc Vương”.

Hứa Dực Trung nói ngắn gọn.

Cô nhắm tính thời gian, phối hợp với họa sĩ phụ trách mỹ thuật, liên hệ chế tác mô hình, làm liền mấy ngày đêm là ổn. Nghiêu Vũ đứng lên lễ phép cáo từ: “Tôi sẽ truyền đạt lại ý kiến của phốtổng Hứa. Sẽ làm lại theo yêu cầu của bên này, hoàn thành mô hình sớm nhất”.

Cô đang định đi, Hứa Dực Trung đột nhiên nói: “Phải để cô Nghiêu làm lại, tôi rất tiếc!”.

Nghiêu Vũ ngoái đầu cười: “Phốtổng Hứa khách khí rồi, người bỏ tiền là chủ lớn, chúng tôi có nghĩa vụ làm khách vừa lòng. Tiếp xúc nhiều có thể cùng hiểu nhau cũng tốt”.

Hứa Dực Trung cảm thấy Nghiêu Vũ hôm nay rất biết điều, cũng rất dễ nói chuyện. Anh cười, “Có thể phòng kế hoạch chưa lĩnh hội hết ý kiến của tôi, lần này quả thực làm phiền các cô, khi nào hoàn thành, tôi mời cô Nghiêu đi ăn”.

Nghiêu Vũ lập tức từ chối: “Làm khách hàng hài lòng là trách nhiệm của chúng tôi. Phó tổng Hứa không cần khách khí, chúng tôi sẽ cố gắng hoàn thành trong thời gian ngắn nhất. Tạm biệt”.

Thư của Đồng Tư Thành từ Scotland giá lạnh, đồi núi trập trùng bay đến. Đây đã là bức thư thứ tư. Sau mỗi bức thư nhận được, Nghiêu Vũ đều cảm thấy bóng dáng Đồng Tư Thành hiện ra rõ hơn, dường như anh đang theo những bức thư từng bước đi về phía cô.

Thư đến tay Nghiêu Vũ không quá mười giây, cô không đọc, bỏ ngay vào ngăn kéo. Nhưng hàng ngày đi làm, cứ có thời gian rảnh là cô không kiềm chế được, mắt lại liếc về phía ngăn kéo đó. Sầu lòng lại bồn chồn. Cô muốn biết, tại sao Đồng Tư Thành viết thư hối hận muốn hòa giải với cô, cũng muốn biết, rốt cuộc những điều anh viết liệu có thể làm cô dao động, càng muốn biết, tại sao anh một mực kiên trì như vậy!

Anh tin rằng cô không tự ái, có thể bỏ qua chuyện cũ? Tự tin vẫn còn cơ hội thứ hai? Tuy phân vân, nhưng câu trả lời đã có, quả thực cô chưa quên. Chỉ có điều sự gắng gỏi hai năm qua của cô cơ hồ không chỉ vì Đồng Tư Thành.

Nghiêu Vũ ngồi trong văn phòng, chân tay như thừa, không biết làm gì. Có đến mấy lần cô mở ngăn kéo, nhìn nét chữ trên phong bì màu trắng, tim đập loạn, vừa giơ tay lấy, chưa kịp chạm vào đã rút lại. Khuôn mặt, mùi cơ thể anh, nụ hôn đầu, lần đầu nắm tay, lần đầu hò hẹn, lần đầu... của họ.

Nghiêu Vũ bàng hoàng, tim xôn xang. Có một giọng nói thôi thúc cô, đừng cố chấp, hãy đọc xem anh ấy viết gì, chỉ đọc lướt một lần!

Cánh chia tay lại hiện lên. Tim thất lại, nỗi đau lại như dao chích vào lòng, Nghiêu Vũ hốt hoảng vội vàng khóa ngăn kéo, nhanh chóng rời phòng làm việc đến bộ phận chế tác xem thiết kế và làm mô hình.

Cô cần công việc để đầu óc không được nghỉ ngơi. Trước khi suy nghĩ rõ ràng, cô cảm thấy ngồi ở bàn làm việc đúng là một sự tra tấn.

“Nghiêu Vũ, xong rồi”. Tiểu Trương phụ trách mỹ thuật thở phào một hơi, ba đêm liền, cuối cùng bản thiết kế mới cũng được làm lại, “Một bản thực hiện trên máy tính, một bản vẽ tay. Có thể đưa cả để họ xem”.

“Tốt rồi, để mang đến cho phó giám đốc Chung xem”. Nghiêu Vũ ngẩng nhìn, cảm thấy bản vẽ mới đã thể hiện đầy đủ ánh sáng, sức sống và không khí hiện đại mà Hứa Dực Trung yêu cầu.

Chung Cường ngẫm nghĩ cũng rã ròi lòng: “Ồ, tôi cảm thấy bản này có sức thu hút giới trẻ hơn bản trước. Vờn hình tôi đã muốn mua ngay một căn hộ”.

“Ha ha! Sếp ơi, nhà anh còn chưa đủ đẹp hay sao?”. Nghiêu Vũ và Tiểu Trương cười.

Hiện tại thành phố có tới mấy triệu nhân khẩu tự do, loại căn hộ này được thanh niên ngoại tỉnh ưa chuộng nhất. Dân ở đây cũng có thể mua để đầu tư.

“Nghiêu Vũ, cô không phải người thành phố này, muốn ở đây lâu dài, thuê nhà mãi cũng không hay, nên mua nhà càng sớm càng tốt. Nhân cơ hội quen với tập đoàn, bảo họ ưu đãi mấy phần trăm”. Chung Cường vui vẻ nói với cô.

Nghiêu Vũ thở dài: “Thưa sếp, có phải công ty định tăng lương cho em? Loại căn hộ có hướng phong thủy tốt giá đã là bốn ngàn tệ một mét vuông, tiền lương tháng của em chỉ đủ mua một mét vuông. Muốn mua căn hộ bốn chục mét, em phải nhịn ăn nhịn tiêu mấy năm”.

Tiểu Trương cười ha hả: “Bây giờ, lớp trẻ muốn mua nhà trả góp, tiền tích cóp mấy năm cũng không đủ trả đợt đầu. Nhìn chung đều phải nhờ bố mẹ hỗ trợ, tự mình hơi khó. Nghiêu Vũ, cô là con một đúng không? Sao không nhờ bố mẹ giúp!”.

Nghiêu Vũ lắc đầu: “Em phải tự kiếm tiền mua, bây giờ chỉ mong giá nhà giảm”.

Chung Cường cười: “Tôi thấy, hai năm nữa bốn ngàn một mét cũng chưa chắc mua được”.

Nghiêu Vũ trầm nghĩ, có căn nhà riêng của mình đương nhiên là thích. Đi làm hai năm, ăn tiêu tiết kiệm tích cóp được hơn ba vạn, vẫn còn thiếu một nửa tiền trả đợt đầu, nếu trang trí lại càng cần thêm tiền. Nhờ gia đình, cô chưa bao giờ nghĩ tới. Hai năm nay cô gan lì ở thành phố này chưa về nhà.

Nghiêu Vũ nhớ tới Tết năm ngoái bố cô gọi điện quát tháo: “Con còn gan lì đến bao giờ?”.

Nghiêu Vũ bướng bỉnh nói: “Đến khi nào tự con mua được nhà!”.

Bố cô tức giận, ném điện thoại ẹ cô. Mẹ vừa nói đã khóc: “Nghiêu Nghiêu, ba mươi Tết rồi mà con không về”.

Kết quả mừng một Tết, bố mẹ cùng đến thăm cô. Ba người ăn Tết trong căn nhà thuê bé tí của cô. Trước khi họ ravel, cô vẫn quyết một mình ở lại thành phố này. Bố cô sau phút tức giận, dịu giọng nói: “Được, nếu con đã quyết như vậy thì đừng bỏ dở giữa chừng! Nếu không trụ được, hãy nhớ vẫn còn bố mẹ!”.

Mẹ vốn chiều cô, bình thường ở nhà việc gì cũng theo ý cô, lúc này đột nhiên cứng rắn, nhất định không chịu để cô một mình ở lại đây. Bố cô quát một hồi, mẹ mới gạt nước mắt ra về. Ở nhà cách một tháng lại gọi điện than thở nhớ cô, giục cô về, vừa nói là khóc, từ sau Tết đó bố không đến thăm cô nữa. Nhưng cứ có người quen đến thành phố này là bố mẹ lại nhờ mang đồ cho cô, đồ ăn, đồ dùng. Nghiêu Vũ chửi bực lớn bực bé như chuyển nhà.

Nghĩ đến bố mẹ lại thấy ấm lòng, nhưng cô đã quyết, nhất định không thay đổi. “Thôi, lại tích cóp thêm hai năm nữa, có thể đủ trả lần đầu là được”.

Thiên Trần nói dối mẹ cơ quan có việc, đi gặp Tiêu Dương, đứng ngoài cửa hiệu, cách mấy dãy máy tính nhìn thấy Tiêu Dương ngồi trước máy tính chăm chú làm việc. Mười ngày liền không gặp, rất nhớ anh, cô đứng nhìn một lúc mới nhắn tin cho anh: “Anh có rảnh không?”. Cô thấy Tiêu Dương dùng tay rút di động, khuôn mặt khô ngô nở nụ cười. Điện thoại trong tay cô rung lên: “Còn em? Vẫn bận à?”.

Thiên Trần mím môi, nói dối: “Vâng, bận lắm, phải viết bao nhiêu bài, bận chết được”.

“Buổi trưa ăn gì?”.

“Cơm hộp! Chính là cơm của nhà hàng do cơ quan đặt, ngửi mùi đã buồn nôn!”.

“Buổi tối cũng ăn ở đó à?”.

“Vâng, làm thế nào bây giờ? Bụng đói mà lại không nuốt được”.

“Ăn tạm gì đi, xong việc anh đưa đi ăn”.

Thiên Trần sung sướng bật cười: “Em làm thêm giờ, bài viết đã xong, bây giờ đang ở cạnh anh”.

Tiêu Dương ngạc nhiên ngược nhìn ra ngoài, mỉm cười lắc đầu.

Tiêu Dương xong việc, hai người đi ăn. Thiên Trần chợt nhớ tới Nghiêu Vũ, vui vẻ nói với anh: “Tiểu Vũ hình như có chuyện gì, hẹn gặp nhưng em từ chối, là để đi với anh đấy”.

“Em làm đúng lắm!”. Tiêu Dương gấp thức ăn cho cô, “Đi công tác chắc ăn uống không quen? Người cũng đen đĩnh rồi”.

“Không đến Tân Cương không biết nước mình rộng thế nào, ở đó nắng rất gắt”. Thiên Trần vừa ăn vừa liến thoắng kể chuyện chuyến công tác của mình.

“Thiên Trần, hình như em ngày càng thích nghề phóng viên?”. Tiêu Dương nhìn khuôn mặt rạng rỡ của cô nhận xét.

Thiên Trần gật đầu: “Thực ra được rèn luyện rất nhiều. Hai năm đi làm, em cảm thấy mình cởi mở hơn nhiều. Lại học hỏi được không ít”.

“Nhưng quá mệt, sau này hết hứng thú đi khám phá cái mới, thì chuyển sang làm biên tập”.

“Vâng, em cũng nghĩ vậy. À, đợi Đồng Tư Thành về mới mở công ty hay là làm trước?”.

“Sư huynh nói đợi anh ấy về, bây giờ lắp ráp máy tính không kiếm được bao nhiêu, lắp một chiếc kiếm được ba trăm đồng đã là khó. Hai năm nay anh cũng không kiếm được nhiều, nếu không mở công ty làm riêng, chẳng biết bao giờ mới khá được”.

Thiên Trần từ từ buông đũa, nhìn một bàn đầy thức ăn ngon, trách anh: “Vậy mà anh còn đưa em đến chỗ ăn ngon thế này? Bữa nay không cho anh trả tiền”.

“Ăn đi, không cần tiết kiệm cho anh. Không được tranh với anh!”. Tiêu Dương vuốt tóc cô, giọng kiên quyết.

“A Dương, em vẫn còn ít tiền tiết kiệm, anh cứ cầm dùng tạm”.

“Không được! Em giữ lại mua sắm”. Tiêu Dương một mực từ chối. Anh không muốn để Thiên Trần chịu khổ cùng anh. Thiên Trần cũng không ép, cô biết Tiêu Dương có nguyên tắc riêng, mặc dù sa buổi tối hôm đó, hai người thân mật hơn nhiều, nhưng vẫn không thể thuyết phục anh nhận tiền của cô.

Ăn cơm xong, trở về nhà thuê của Tiêu Dương. Mẹ Thiên Trần cảm giác cô vẫn đi lại với Tiêu Dương, lệnh cho cô buổi tối phải về nhà trước mười giờ. Thiên Trần không nói với Tiêu Dương chuyện đó, lúc gặp nhau cũng tránh không nhắc tới.

“A Dương, đoán xem em mua quà gì cho anh?”. Thiên Trần cười mở túi xách lấy quà.

Tiêu Dương ôm cô từ phía sau, gục đầu vào vai cô: “Quà gì cũng được”.

“Như vậy không hay!”. Thiên Trần cười hớn hở, “Em nhìn thấy ở Lan Châu liền mua”. Cô lấy trong túi da một chiếc nệm rượu nhỏ màu vàng, một phía thân nệm vẽ vị La Hán bụng phệ cười hết cỡ, phía kia khắc dòng chữ nhỏ: Đào Thiên Trần, Tiêu Dương bên nhau trọn đời. Nét khắc rất tinh xảo đẹp mắt.

Tiêu Dương thận trọng để nệm rượu trên lòng bàn tay, rất cảm động, Thiên Trần lúc nào cũng nhớ đến anh.

“Em thấy người ta mua, yêu cầu khắc chữ, liền mua và khắc tên chúng mình”. Thiên Trần hớn hở nói.

Tiêu Dương siết cô vào lòng, hôn một cái thật mạnh, đây là Thiên Trần của anh! Mỗi khi ánh mắt long lanh tràn ngập yêu thương của cô nhìn anh, lại khiến anh nhớ tới lời bài hát của Marc Terenzi buổi tối hôm đó.

Tiêu Dương cúi đầu nhìn khuôn mặt từng hồng của cô, nghĩ đến hàng chữ khắc trên nệm rượu: Đào Thiên Trần, Tiêu Dương bên nhau trọn đời, lại âu yếm vuốt tóc cô, ôm cô thật chặt.

Thiên Trần cẩn thận đặt nệm rượu trước bộ loa máy tính. Sau khi tiễn Thiên Trần, Tiêu Dương về phòng vuốt ve mái tóc dài, đưa lên môi hôn, dùng môi nhận ra từng đường nét chữ khắc trên nền sơn đen óng ánh. Tiêu Dương nằm trên giường, nghiêng đầu nhìn chiếc nệm bên gối, cảm giác Thiên Trần đang ở bên anh, giờ tay là chạm vào được.

9. Chương 9

Nghiêu Vũ quá thẳng thắn, Hứa Dực Trung không hẹp hòi như vậy, nhưng sự thẳng thắn của cô khiến anh phật lòng. Thậm chí cô không chịu tìm một lý do thoái thác, nhưng thâm tâm anh khâm phục từ chối đó.

Hứa Dực Trung xem xong bản vẽ và thiết kế quảng cáo do Nghiêu Vũ đưa đến, không nói gì bỏ đi. Nghiêu Vũ cũng yên tâm. Cô và Đỗ Lối bây giờ gặp lại chỉ còn là quan hệ công việc. Nhưng khi đi vào phòng làm việc của Hứa Dực Trung, Nghiêu Vũ luôn cảm thấy ánh mắt Đỗ Lối chiếu vào lưng mình nóng rất, khiến cô rất khó chịu.

“Đi thôi!”. Hứa Dực Trung mỉm cười thu xếp đồ, cầm cặp đứng lên.

“Sao?”. Nghiêu Vũ không hiểu. Băn khoăn nhìn anh.

Hứa Dực Trung vừa nói vừa đi về phía cửa: “Lần trước đã nói, sau khi làm lại thiết kế quảng cáo, tôi sẽ mời cô Nghiêu đi ăn”.

“Không cần”. Nghiêu Vũ từ chối. Nếu Đỗ Lối biết cô và Hứa Dực Trung đi ăn với nhau, chắc chắn lại có chiến tranh. Trực giác bảo cô, Hứa Dực Trung chính là người đàn ông Đỗ Lối lựa chọn.

Đúng lúc cô từ chối, Hứa Dực Trung đã mở cửa văn phòng, nói với Đỗ Lối ngồi phòng ngoài: “Buổi trưa tôi mời cô Nghiêu đi ăn, sau đó đến công ty Đại Đường hai rưỡi chiều, cô qua bên đó”.

Đỗ Lối ngó người cúi đầu trả lời: “Vâng”.

Hứa Dực Trung ngoái lại cười với Nghiêu Vũ: “Ăn xong, cùng đến công ty cô”.

Nghiêu Vũ nhìn Đỗ Lối, lại ngẩng nhìn Hứa Dực Trung, mỉm cười từ chối lần nữa: “Phó tổng Hứa khách khí rồi, thật sự không cần”.

Hứa Dực Trung nhìn Đỗ Lối đang cúi đầu làm việc, cảm thấy hơi bẽ bàng, bị Nghiêu Vũ từ chối lần đầu anh không bận tâm, tưởng là cô khách khí, nhưng đến lần thứ hai, anh thật sự phật ý, đây là chuyện xã giao, lẽ nào cô không hiểu, mỉm cười anh nói khích: “Sao? Chẳng lẽ cô Nghiêu vẫn còn để bụng chuyện lần trước?”.

Nghiêu Vũ không muốn nhắc đến chuyện cũ trước mặt Đỗ Lối, đành đi theo anh. Đến cửa ngoài đầu lại, bắt gặp ánh mắt sắc lạnh của Đỗ Lối, khuôn mặt xinh đẹp đó khinh khỉnh và giễu cợt. Cô thầm thở dài.

Ra khỏi tòa nhà, Nghiêu Vũ dừng lại: “Phó tổng Hứa, không cần khách khí, tôi không muốn đi ăn cùng anh, tôi chỉ làm công việc của mình, hoan nghênh buổi chiều anh đến công ty”.

Hứa Dực Trung cau mày nhìn cô: “Cô có biết, cô từ chối như vậy, làm tôi xấu mặt lắm không? Cô làm người ta bẽ mặt như vậy, sau này cô xử trí các quan hệ xã hội thế nào?”.

Nghiêu Vũ lặng lẽ nhìn anh: “Xin lỗi, lẽ ra tôi không nên từ chối, tôi cũng có thể tìm lý do thoái thác. Nhưng mà tôi nghĩ anh cũng không phải là người hẹp hòi, sẽ không để bụng chuyện nhỏ, nên cứ nói thẳng. Rất cảm ơn lời mời của anh. Tạm biệt!”.

Nghiêu Vũ không muốn đi ăn với Hứa Dực Trung, hai người ngồi riêng ít nhiều cũng phải nói chuyện, lẽ nào không nhắc đến Đỗ Lối? Ánh mắt Đỗ Lối vừa rồi vẫn in trong đầu. Làm xong việc, Nghiêu Vũ lại bắt đầu nghĩ tới bức thư của Đồng Tư Thành. Thiên Trần vừa từ Tân Cương trở về, cô muốn nói chuyện với Thiên Trần.

Nghiêu Vũ nói xong, mỉm cười với Hứa Dực Trung quay người đi.

“Khi nào?”. Hứa Dực Trung hỏi với theo.

“Sao cơ?”. Nghiêu Vũ ngoái nhìn anh.

“Cô nói hẹn gặp lại, tôi hỏi khi nào?”. Hứa Dực Trung nói, mắt chăm chú nhìn cô.

Nghiêu Vũ ngáy người hồi lâu chưa hiểu thế nào. “Tôi nói hẹn gặp lại [1] ư?”

[1] Tiếng Hán: Tạm biệt () nghĩa là hẹn gặp lại.

Hứa Dực Trung bật cười: “Không phải sao, tôi hỏi cô khi nào muốn gặp lại!”.

Nghiêu Vũ đỏ mặt, nhíu mày: “Chiều nay, gặp lại ở công ty!”. Nói xong đi thẳng không ngoái lại.

Trưa nay Hứa Dực Trung thật lòng muốn mời Nghiêu Vũ ăn cơm, một là vì anh rất hài lòng với quảng cáo vừa làm lại, hai là cũng muốn thể hiện thành ý xin lỗi. Không ngờ, ra khỏi công ty Nghiêu Vũ dứt khoát từ chối lần thứ ba, có lẽ lúc trước Đỗ Lối cũng ở đó nên không tiện giằng co.

Nghiêu Vũ quá thẳng thắn, anh không hẹp hòi như vậy. Có điều, sự thẳng thắn của cô cũng khiến anh hơi tự ái. Ngay tìm một lí do thoái thác cô cũng không muốn, từ chối thẳng thừng, như không thích đi với anh. Hứa Dực Trung đột nhiên nghĩ tới thái độ của Đỗ Lối, có phải vì thế nên Nghiêu Vũ không muốn đi riêng với anh?

Tuy nhiên thâm tâm anh lại có phần khâm phục cô.

Anh đường đường là phó tổng giám đốc công ty đối tác, đích thân mời, dù gì cũng có lợi cho công việc của cô sa này. Một cơ hội tốt như thế chẳng nhân viên nào bỏ qua, vậy mà Nghiêu Vũ vẫn thản nhiên từ chối. Không hiểu sao Hứa Dực Trung lại mong có cơ hội đi ăn với cô. Chiều nay gặp nhau ở công ty Đại Đường, nghĩ vậy anh bất giác mỉm cười.

Rời khỏi trụ sở tập đoàn Gia Lâm, Nghiêu Vũ gọi điện cho Thiên Trần: “Hôm nay có rảnh không?”.

“Không!”. Thiên Trần chắc là đang ăn cơm hộp, miệng lúng búng trả lời. Cô trở về được hai ngày, ở cơ quan bận viết bài, hết giờ về nhà với bố mẹ, hôm nay cô đã hẹn Tiêu Dương.

“Thiên Trần!”. Nghiêu Vũ bắt đầu nài nỉ, cô thực sự cần một người bạn tinh táo và khách quan để tâm sự chuyện Đồng Tư Thành.

“Gọi Tuệ An đi! Tối nay mình đã hẹn A Dương, về đã hai ngày vẫn chưa gặp anh ấy”.

Nghiêu Vũ thở dài ngao ngán: “Được rồi. Quà đâu, đừng lúc nào cũng chỉ biết một mình Tiêu Dương!”.

“Biết rồi, mấy ngày nữa đờ cho!”.

Nghiêu Vũ lại gọi cho Tuệ An. Cũng may Trương Lâm Sơn bận tiếp khách, Tuệ An có thể đi cùng cô.

Nghiêu Vũ phấn khởi, gửi cái hồng gói qua điện thoại: “Thì ra vợ vẫn là tốt nhất! Tình nhân không đáng tin! Hết giờ mình điện lại!”.

Bốn rưỡi chiều, Hứa Dực Trung và Đỗ Lối mới đến Đại Đường, Nghiêu Vũ nhìn thấy họ đi vào, ánh mắt hai người vừa lướt tới, cô vội cúi đầu làm việc như không nhìn thấy.

Để “gặp lại” Nghiêu Vũ, Hứa Dực Trung cố ý tính thời gian sao cho bàn xong công việc là có thể đi ăn. Hai người ăn riêng Nghiêu Vũ từ chối, nhưng tiếp khách của công ty, cô không thể khước từ.

Giám đốc Đại Đường – Vương Lũy, vốn là bạn trung học của Hứa Dực Trung, cho nên phần lớn quảng cáo của Gia Lâm đều giao cho anh ta. Vừa là bạn cũ vừa là đối tác, Vương Lũy càng nhiệt tình với anh. Thảo luận chương trình hợp tác hơn một giờ, Vương Lũy nhìn đồng hồ, đứng lên: “Lâu lắm không gặp, tối nay dù thế nào cũng phải ăn với nhau bữa cơm!”.

“Được thôi, vừa may hôm nay thiết kế quảng cáo của Gia Lâm tôi rất hài lòng, gọi người thiết kế cùng đi, tôi mượn rượu của anh cảm ơn họ”. Hứa Dực Trung tính thời gian, biết thảo luận xong sẽ có bữa cơm này, vui vẻ nhận lời. “Chung Cường đi gọi Nghiêu Vũ, Tiểu Trương cả Vương Lâm nữa!”. Vương Lũy nói vậy, mắt sáng lên nhìn Đỗ Lối trước mặt, thầm tính Vương Lâm xinh đẹp của Đại Đường sẽ tiếp Hứa Dực Trung, còn mình sẽ tiếp cô trợ lí xinh đẹp của anh ta.

Chung Cường ra khỏi văn phòng đi gọi người. Nghiêu Vũ nghe vậy nói nhỏ với anh: “Su huynh à, tối nay em có hẹn rồi, anh cứ coi như không tìm thấy em”.

Chung Cường cười, thầm nghĩ Nghiêu Vũ không đi cũng chẳng sao, chỉ cần có Vương Lâm, lo gì không đón tiếp Hứa Dực Trung chu đáo? Cô trợ lí xinh đẹp đi với anh ta xem chừng sẽ giao cho sếp Vương. Cũng nói nhỏ với Nghiêu Vũ: “Vậy em đi nhanh lên, nếu họ ra là không đi được”.

Nghiêu Vũ cười hi hi: “Cám ơn sếp, hôm nào mời riêng sếp”. Nói xong thu dọn đồ chuồn thẳng.

Lát sau cả đoàn người ra khỏi văn phòng, xuống tầng đi đến bãi đỗ xe, Hứa Dực Trung cuối cùng không nín nổi hỏi Vương Lữ: “Sao không thấy cô Nghiêu?”

Vương Lữ nhìn quanh, đúng là không thấy Nghiêu Vũ, liền hỏi Chung Cường: “Nghiêu Vũ đâu?”

Chung Cường buột miệng: “Hết giờ làm cô ấy về rồi!”

“Gọi điện bảo cô ấy đến thẳng quán Sao Biển ven sông”. Vương Lữ nói.

Chung Cường thầm nhủ, Nghiêu Vũ buổi tối có hẹn, mình đã cho cô ta đi, sao có thể gọi lại? Chưa biết chừng bây giờ đang ung dung ở quán ăn nào rồi. Nghe lệnh sếp, rút điện thoại đi rachỗ khác, lát sau quay lại nói, đã báo với Nghiêu Vũ.

Ba chiếc xe đi thẳng đến quán Sao Biển.

Bữa ăn ở quán cá Sao Biển coi như khá vui vẻ. Có mười chiếc thuyền đậu ven sông. Đều có món đặc sản là cá sông thực sự, trên thuyền đèn màu sáng rực, ánh sáng chiếu xuống mặt nước lóng lánh huyền ảo, cả một khúc sông sáng rực như sao.

Vương Lâm mặt tươi rói sắc xuân, sóng mắt đào hoa lóng lánh có tiếng, từ phó tổng Hứa chuyển thành anh Hứa êm ru, nhiệt tình chúc rượu nhưng vẫn giữ chừng mực. Tiểu Trương cũng biết điều, kịp thời làm chân chạy gọi thêm món. Vương Lữ trở tài hài hước, kể lại một cách phóng đại những chuyện buồn cười thời đi học của anh ta và Hứa Dực Trung khiến Đỗ Lối cười không ngớt. Chung Cường bên cạnh phụ họa đưa ra chủ đề mới mỗi khi không khí trên bàn tiệc hơi lắng xuống.

Bầu không khí náo nhiệt tiếp tục cho đến khi Hứa Dực Trung và Vương Lữ khoác vai nhau hỉ hả chúc ly cuối cùng. Nghiêu Vũ trước sau vẫn không đến khiến Đỗ Lối rất vui, bắt đầu từ buổi trưa cô đã khó chịu, khi đến công ty Đại Đường nghe Hứa Dực Trung nhắc gọi Nghiêu Vũ cùng đi cô càng khó chịu. Nghiêu Vũ không đến, Hứa Dực Trung cũng không hỏi lại, Đỗ Lối mới dần vui lên, cùng Vương Lữ và Chung Cường tám chuyện rôm rả.

Lên bờ, Hứa Dực Trung và Vương Lữ vẫn phấn khích cười nói oang oang. Đỗ Lối nhìn, biết anh say, dịu dàng nói: “Phó tổng tôi lái xe đưa anh về!”

Hứa Dực Trung liếc nhìn cô, gió đêm làm tóc cô hơi rối, những sợi tóc mai chờn vờn trên khuôn mặt ửng hồng, đôi mắt lóng lánh như mắt mèo, đẹp đến đứng tim. Anh ngoái đầu nhìn Vương Lâm cười: “A Lữ, anh tiễn cô Đỗ, tôi tiễn cô Vương!”

Vương Lữ lập tức cười tươi đón lời: “Thu xếp như vậy rất tốt, tiền mã nhân cứ giao cho tôi. Cô Đỗ, tôi tiễn cô. Dực Trung, cậu yên tâm, nhất định về nhà an toàn!”

Vương Lâm cười duyên ngồi lên xe Hứa Dực Trung. Người nhanh chóng thu xếp ổn thỏa. Tiểu Trương đi xe với Chung Cường, thật quá hợp lí.

Đỗ Lối hơi sững người, rồi mỉm cười nói với Vương Lữ: “Vậy thì phiền Vương tổng”.

“Sao lại phiền, được tiễn cô Đỗ, là vinh hạnh của tôi!”

Vương Lữ lòng vui như mở cờ, anh ta không thể hình dung sao Hứa Dực Trung lại nghĩ ra trò này. Đỗ Lối, người đẹp lại thông minh, hiểu biết, rất thạo cư xử, tiếp xúc lần đầu, nói vài câu chuyện là anh nảy sinh ý định. Thầm nghĩ sao Hứa Dực Trung lại nhận ra tâm ý của mình. Nhưng, nhìn lại mình Vương Lữ hơi thất vọng, anh chỉ cao bằng Đỗ Lối, người mập ú, chẳng còn vóc dáng gì, Đỗ Lối liệu có ưng?

Đỗ Lối chỉ liếc mắt đã nhận ra tâm ý của Vương Lữ với mình, đương nhiên cô không duyệt anh ta. Mặc dù anh ta thông minh, có tiền, nhưng không phải là kiểu đàn ông cô thích. Người cô muốn là kiểu đàn ông như Hứa Dực Trung mọi mặt đều phù hợp tiêu chuẩn của cô.

Nhìn Hứa Dực Trung đưa Vương Lâm đi, Đỗ Lối thầm than. Vẻ đẹp của Vương Lâm khác cô, đó là vẻ đẹp lộ liễu kiểu “anh hoa phát tiết ra ngoài”. Đàn ông nào chẳng thích.

Đến nhà, Đỗ Lối xuống xe: “Cảm ơn Vương tổng, sớm về nghỉ ngơi”.

Vương Lữ cười ha hả: “Cô Đố khách khí rồi, cô cũng nghỉ sớm đi, có thời gian chúng ta lại đi ăn”.

“Rất hân hạnh!”. Đố Lối không từ chối. Không định có gì với Vương Lữ, cô cũng không từ chối. Quan hệ này biết đâu về sau có lợi cho cô, đó là phương thức xử thế của Đố Lối. Về đến nhà tính thời gian, nhắn tin cho Hứa Dực Trung: “Phó tổng, anh về nhà chưa?”. Đố Lối tin là sự quan tâm nho nhỏ, tinh tế, sẽ như giọt nước thấm dần làm Hứa Dực Trung dao động.

Dịu dàng luôn làm tan nát trái tim anh hùng, từ thượng cổ đã thế!

Hứa Dực Trung nhận được tin nhắn, nghĩ một lát hồi âm: “Cám ơn, không sao, nghỉ sớm đi!”.

Đố Lối vẫn đợi, năm phút không dài, cũng không ngắn, cuối cùng Hứa Dực Trung cũng trả lời tin nhắn của cô. Mặc dù anh do dự nhưng vẫn trả lời. Đố Lối không nhận được cười, mọi buồn phiền tiêu tan.

Hứa Dực Trung không về nhà, Nghiêu Vũ mãi không đến, anh liên hiểu, có lẽ khi Chung Cường gọi đi cô mới bồng. Cô không muốn đi ăn cùng anh như vậy sao? Mời riêng không được, tiếp khách của công ty cũng không chịu đi?

Anh không biết mình có chỗ nào không phải, lòng luôn thấy có gì bất an. Đưa Vương Lâm về, anh lái xe thẳng đến nhà Nghiêu Vũ. Ngồi trong xe châm thuốc hút, đột nhiên nghĩ, sao mình lại đến đây? Chẳng lẽ để hỏi tại sao cô không đi ăn cùng? Vấn đề này nên hỏi thế nào? Công ty tiếp khách, cho dù Nghiêu Vũ không đến, người hỏi cô câu đó là Vương Lữ, đâu phải anh?

Hứa Dực Trung ngẩng đầu nhìn cửa sổ căn phòng tầng bảy, không thấy ánh đèn, lại nghĩ, Nghiêu Vũ đã ngủ hay đi đâu chưa về? Có phải buổi tối cô có việc nên không đến? Anh nhìn đồng hồ, mới mười giờ. Thăm nghĩ có lẽ buổi tối cô có việc vẫn chưa về, bỗng thấy dễ chịu hơn.

Anh hạ kính xe ngồi một lát, đầu óc tỉnh táo lại, định hút hết điếu thuốc sẽ đi. Đúng lúc đó nhìn thấy một chiếc taxi dừng trước khu nhà tầng, Nghiêu Vũ từ trên xe bước xuống.

Sau khi chia tay Tuệ An, Nghiêu Vũ gọi xe về, xuống xe là đi thẳng về phía cổng khu nhà, trong đầu vẫn đang nghĩ lại lời nói của Tuệ An: Hồi đó hai người yêu nhau là thế! Đồng Tư Thành chiều cậu đến mức làm bọn mình phát ghen! Theo Tuệ An, bỏ qua Đồng Tư Thành quá đáng tiếc!

Nghiêu Vũ đang ngơ ngẩn nghĩ, hay là nói với hai cô bạn nguyên nhân thật, mới có thể nghe được ý kiến chân thành nhất. Có điều, nói đi nói lại, vẫn ý mình là chính. Bây giờ cô chưa quyết định thế nào.

Có một tiếng nói mách bảo, tình cảm đã từng sâu nặng thế, Đồng Tư Thành là người đàn ông ưu tú. Một tiếng nói khác lại nói, ngựa tốt không ăn lại cỏ, chính anh ta yêu cầu chia tay!

Nghiêu Vũ cúi đầu vừa đi vừa nghĩ, đột nhiên nghe thấy tiếng đằng hắng, một bóng đen xuất hiện trước mặt: “Ồi!”. Nghiêu Vũ hốt hoảng kêu lên, ngẩng đầu, tiếng kêu chưa dứt, đã nhận ra bóng đen cao to đó là Hứa Dực Trung. “Anh làm gì vậy! Khiến tôi sợ đứng tim!”. Nghiêu Vũ hơi bực, quả thật cô sợ toát mồ hôi.

“Cô đi đâu thế?”.

“Sao?”. Nghiêu Vũ ngây người, chân vẫn bước, “Phó tổng Hứa có việc gì chăng?”.

Thái độ của Nghiêu Vũ khiến Hứa Dực Trung mất hứng. “Đã bảo tối đi? Sao lại không tới?”.

Nghiêu Vũ quay đầu nhìn anh: “Tối? Đi đâu?”.

Hứa Dực Trung nhún mày: “Không biết thật chứ? Chẳng phải phó tổng Chung đã gọi điện thông báo?”.

Nghiêu Vũ dừng bước, hiểu ra, mỉm cười nói: “À phải, tôi có việc đột xuất. Tuệ An anh cũng quen, cô ấy hẹn gặp, còn việc gì nữa không?”.

Hứa Dực Trung hơi bối rối, Nghiêu Vũ chỉ một câu giải thích rõ sự việc, cô và Trần Tuệ An có hẹn không đến được. Vậy mình hồ đồ chạy đến đây rút cuộc là vì cái gì? Vấn đề vốn dĩ khó hỏi cuối cùng đã hỏi, nhất thời không biết nói sao, ngẩng ra nhìn Nghiêu Vũ.

Cô mặc quần bò áo phông, loại bò thùng, mái tóc chấm eo tung bay, lộ ra một khuôn mặt nhẹ nhõm thanh tú. Anh bỗng thấy Nghiêu Vũ lúc này rất ưa nhìn. Cô ngẩng mặt chờ một lát, không thấy Hứa Dực Trung

nói gì, lòng ngổn ngang, trong đầu chỉ nghĩ tới chuyện bức thư của Đồng Tư Thành, gượng cười nói: “Nếu phó tổng Hứa không còn việc gì, tôi xin phép về nhà, chúc ngủ ngon!”.

Hứa Dực Trung ngơ ngẩn hồi lâu vẫn không biết nói gì, Nghiêu Vũ vượt qua anh đi vào cổng khu nhà.

Hứa Dực Trung đưa mắt nhìn theo. Hệ thống chiếu sáng cầu thang là loại đèn cảm ứng, mỗi khi Nghiêu Vũ lên một tầng đèn lại sáng lên, rồi tắt dần.

Anh lùi mấy bước đứng dưới khunhà tầng ngẩng nhìn từng tầng đèn lóe sáng và bóng Nghiêu Vũ dưới quãng sáng mờ, rồi lại nhìn hành lang tối dần. Rất muốn gọi, lại không biết nói gì với cô.

Hứa Dực Trung vào ngồi trong xe, ngóng chờ đèn tầng bảy sáng. Anh vẫn ngồi yên, là chờ đợi thấy ánh đèn tầng bảy. Không biết bao lâu đèn tắt. Cảm thấy đầu hơi choáng, anh nhắm mắt tựa vào thành ghế một lát, sau đó lái xe đi.

Mãi đến khi tắm xong lên giường, Hứa Dực Trung mới nghĩ tới nay mình làm chuyện quái quỷ gì không biết? Toàn những việc không phải là của mình, ngớ ngẩn đến phát bực, thậm chí có lẽ tại mình hơi say, ngủ một giấc là hết. Nhắm mắt đột nhiên hình ảnh Nghiêu Vũ lại hiện lên. Anh bực bội trở mình, lẩm bẩm mắng, rồi xoay về đầu giường bên kia ngủ tiếp.

10. Chương 10

Nghiêu Vũ biết mình phải đi, nhất định phải đi, nấn ná mãi ích gì? Anh không cần cô nữa, ý nghĩ này xé nát lòng cô. Người đỡ đỡ bởi nỗi hoang mang chưa từng có. Tình yêu, tình yêu thuần túy, đích thực không còn nữa thật sao?

Nghiêu Vũ mãi vẫn không ngủ được, lúc tối gặp Tuệ An vừa ăn vừa nói chuyện. Được biết mỗi tuần Đồng Tư Thành gửi một bức thư Tuệ An nói: Tiểu Vũ, mình thấy Đồng Tư Thành vẫn chân tình, ngày trước anh ấy nói chia tay có thể là do không dám chắc trong hai năm xa cách hai người liệu có thay đổi. Trong lòng anh ấy nhất định vẫn có cậu. Nếu không, sắp về sao còn viết thư.

Có không? Có. Thâm tâm Nghiêu Vũ biết Đồng Tư Thành vẫn còn tình cảm với cô. Ngày trước cả hai là mối tình đầu của nhau. Nhưng, cứ nhớ lại cảnh chia tay cô vẫn không chịu nổi. Bốn năm bên nhau, cô học năm thứ nhất, anh năm thứ ba, cho đến khi anh làm nghiên cứu sinh, ra nước ngoài. Bốn năm! Tình cảm bốn năm, Đồng Tư Thành có thể thản nhiên nói chia tay như vậy, cô không chịu nổi.

Tốt nghiệp hai năm, đi làm, Nghiêu Vũ vẫn không ngừng nhớ lại, luôn thử lí giải suy nghĩ của Đồng Tư Thành. Trước khi đi anh nói với cô: “Nghiêu Nghiêu, anh không dám đảm bảo, cũng không dám khẳng định, anh cảm thấy chuyện đi này sẽ thay đổi rất lớn, nhưng chắc chắn anh không bỏ qua cơ hội, cho nên chúng ta chia tay, được không?”.

Nghiêu Vũ sững sờ, ngây người, lát sau mới lắp bắp nói: “Tư Thành, hai năm không dài, em chờ anh là được mà”.

“Nghiêu Nghiêu!”, Đồng Tư Thành hẳn nhớ vì cô không hiểu ý anh. “Em không biết hoàn cảnh tác động rất lớn đến con người, nếu anh thay đổi thì sao? Em vẫn chờ anh, lúc đó anh sẽ thế nào? Có phải càng làm tổn thương em?”.

“Tư Thành! Sao anh có thể thay đổi? Chúng ta vẫn rất tốt kia mà!”. Mắt cô chợt đỏ, lòng hoảng hốt, chuyện quá đột ngột, cô trở tay không kịp. Chưa bao giờ cô nghĩ Đồng Tư Thành có thể thay lòng, tưởng anh sợ cô không chờ được.

Đồng Tư Thành thấy mắt cô đỏ hoe, giọng bỗng dịu dàng: “Nghiêu Nghiêu, gia đình chúng ta rất bình thường, bố mẹ anh đều là viên chức bình thường, anh không dễ có cơ hội đi du học thế này. Anh luôn mong ước sau này có thể khá lên để bố mẹ đỡ khổ. Em chưa từng nói về gia đình em, anh cũng không hỏi, nhưng

anh có thể đoán ra. Hàng ngày em rất tiết kiệm, chưa bao giờ trang điểm, không mua quần áo đắt tiền, cũng không đi căngtin ăn cơm”.

Cô và Đồng Tư Thành ngồi bậc cao nhất của sân vận động, bốn năm qua cô và anh thường hay đến chỗ này. Bảy, tám giờ tối là lúc sân vận động thưa người nhất. Cả hai thích đi bộ từng vòng quanh đường chạy, mệt thì ngồi lên bậc nghỉ, nói chuyện.

Nghiêu Vũ còn nhớ, mỗi lần đến đây họ đều cười rất vui, tiếng cười lanh lảnh của cô, tiếng cười sang sảng của Đồng Tư Thành.

Tối hôm đó giọng nói của Đồng Tư Thành có một vẻ nghiêm trọng khác thường, tiếng anh bay lên không giống như âm thanh nặng nề phát ra từ quả bóng trong tay cậu sinh viên liên tục đập xuống sân, mắt anh hướng về khu giảng đường, buồn rầu nói với cô: “Nghiêu Nghiêu, em còn trẻ, chưa biết nỗi khổ của một cặp vợ chồng nghèo, nhưng anh biết! Bố mẹ anh chưa bao giờ có phút nào lãng mạn. Còn nhớ một năm sinh nhật bố, mẹ anh mua cho bố một đôi giày hơn trăm đồng, vậy mà bố nói mãi, phàn nàn mẹ mua đắt. Em chưa đi làm, trong đầu em bây giờ chỉ toàn những ý nghĩ mơ mộng lãng mạn, cho rằng chỉ cần tình yêu đơn thuần. Anh thật sự không dám chắc nếu anh không có tiền đồ, tình yêu của chúng mình liệu có bị tan biến bởi cuộc sống cơm áo gạo tiền”.

Nghiêu Vũ há mồm, quả thật cô không biết, nghe Đồng Tư Thành nói vậy cô chỉ thấy lo lắng: “Tư Thành anh chề gia đình em nghèo sao?”.

“Nghiêu Nghiêu, không phải anh chê nhà em nghèo. Ý anh là không có cơ sở vật chất, không thể nuôi dưỡng tình yêu. Tình yêu, hôn nhân cần điều kiện vật chất mới có thể tạo nên lãng mạn trong cuộc sống”.

Nghiêu Vũ không hiểu, lắc đầu: “Tư Thành, anh nói quá sâu xa, em không hiểu, chẳng phải chúng ta đang rất tốt hay sao? Anh ra nước ngoài, em ở nhà đợi anh, chỉ hai năm thôi, Tư Thành!”. Giọng Nghiêu Vũ van nài. Trên mặt Đồng Tư Thành không còn vẻ dịu dàng thường nhật, mà là nỗi buồn, sự bất lực, là sắc thái cô chưa từng biết, chưa nhìn thấy, cũng không hiểu.

“Anh chỉ không muốn em đợi, anh không nói hai năm sau anh không đến tìm em! Nếu anh trở về!”.

Đầu Nghiêu Vũ lại rối loạn bởi câu nói đó: “Nếu anh trở về, anh sẽ đến tìm em, vậy em chỉ cần đợi anh là được”.

“Anh không cần em đợi, nếu sau này anh có điều kiện, anh không gặp người khác, em cũng chưa tìm được người phù hợp, chúng ta sẽ xem xét có thể quay lại với nhau. Nghiêu Nghiêu, anh không muốn lừa dối em, anh nói rất thực lòng, những lời gan ruột. Có thể em sẽ buồn, nhưng thời gian sẽ chữa lành vết thương. Hãy tin anh, đây hoàn toàn là vấn đề vô cùng thực tế”.

Nghiêu Vũ lòng thất vọng, nước mắt trào ra: “Nếu anh không có điều kiện sẽ không về với em? Em không hiểu, Tư Thành!”.

Đồng Tư Thành quàng tay ôm cô: “Đừng khóc, nếu em khóc anh sẽ...”.

Thấy anh dỗ dành, nước mắt cô lăn càng mau: “...Tư Thành, em sắp tốt nghiệp rồi, em sẽ đi làm...”.

“Anh thực sự thích em! Nếu chúng ta không phải dân thân vào xã hội, nếu mãi mãi là sinh viên, anh sẽ không chia tay với em”. Đồng Tư Thành ngắt lời cô.

Nghiêu Vũ cảm thấy hình như anh nói rất có lý, lại cảm thấy có gì không ổn. “Chúng ta, nhất định phải thực tế như vậy ư? Tại sao nhất định phải thực tế như vậy? Nếu chúng ta cùng cố gắng? Có thể thành công!”.

Đồng Tư Thành chán nản buông tay. Anh biết Nghiêu Vũ không hiểu, đành nói thẳng với cô: “Anh chưa bao giờ lừa dối em, bây giờ cũng vậy, sau này cũng thế. Anh không mấy tin tưởng vào tương lai, không phải ai muốn thành công cũng đều có thể, phải có điều kiện, phải có cơ hội, còn phải xem năng lực cá nhân! Nếu đã cố hết sức, vẫn không thể thành công thì anh đành chấp nhận! Mặc cho số phận! Nhưng anh luôn muốn thử sức. Còn bây giờ có cơ hội ra nước ngoài, anh không thể để em chờ đợi! Vĩnh viễn không có gì là chắc chắn là tuyệt đối, cũng không chuyện tình cảm vĩnh viễn không thay đổi. Em chờ anh, nếu anh không về nước thì sao? Hoặc là anh không trở về thành phố này?”.

Tại Nghiêu Vũ ù đặc, có quá nhiều lời muốn nói, lại không biết nói gì, trong ngực có gì nặng trĩu, đè xuống làm cô không thở được. Cô cảm thấy chỉ cần hai người yêu nhau, là có thể bên nhau. Nhưng lời Đồng Tư Thành nói khiến cô hoang mang.

Nghiêu Vũ đau đớn nhìn anh, khuôn mặt anh vẫn sáng như vậy, mắt anh cơ hồ vẫn lấp lánh tình yêu. Chỉ một lần ran nước ngoài, tương lai lập tức trở nên vô định, tình cảm bốn năm chỉ một câu chia tay là hết. Cô bấp bấp mở miệng: “Nếu.... gia đình em rất có tiền hoặc rất có thể lực, anh có chia tay?”

“Nghiêu Nghiêu, đây là vấn đề hết sức thực tế, với tình hình hai gia đình chúng ta, anh không dám khẳng định. Anh nói đây đều là những lời rất thực từ đáy lòng”.

Chính bởi vì anh luôn miệng nhắc lại đây là vấn đề hiện thực, là những lời nói thật từ đáy lòng, nên đã hoàn toàn đánh gục Nghiêu Vũ, cô chỉ hiểu một điều, Đồng Tư Thành muốn chia tay.

Nhưng, anh chỉ khẽ nói: “Nghiêu Nghiêu!”. Anh cau mày, cặp lông mày lười mác rất đẹp dúi vào nhau, Nghiêu Vũ không tìm được gờ tay định vuốt.

Đồng Tư Thành nghiêng đầu.

Anh nghiêng đầu tránh? Không muốn cô chạm vào anh? Nghiêu Vũ sững sốt há miệng, cử chỉ này của anh làm cô tổn thương sâu sắc. Nghiêu Vũ thở mạnh, nước mắt tuôn nhanh. Cô từ từ đứng dậy, nhìn anh đắm đắm, hình như anh muốn nói, lại mím chặt môi.

Nghiêu Vũ không biết làm gì, những tưởng cô sẽ khóc lóc, chửi bới rồi bỏ chạy, cô nên như thế. Nhưng dường như cô không nhấc nổi chân, không muốn đi, không nỡ đi. Ngồi một lát, muốn nói lại không thể mở miệng, chỉ liên tục lau nước mắt, Đồng Tư Thành ngồi bên cũng không nói.

Cô biết mình nên đi, nhất định phải đi. Nán nã mãi ích gì? Anh không cần cô nữa, ý nghĩ này làm cô nát lòng. Người chờ đợi bởi nỗi hoang mang chưa từng có. Tình yêu, tình yêu thuần túy, đích thực không còn nữa thật sao?

Cuối cùng Nghiêu Vũ đứng lên, từng bước đi xuống, ánh đèn cao áp trên sân vận động trắng đục sau lưng làm bóng anh đồ dài, hắt xuống bị mấy bậc khán đài bị cắt thành những đoạn gấp khúc. Cô nhìn cái bóng biến hình của anh, chợt nghĩ tới hình phạt chặt lưng thảm khốc thời trung cổ, một cơ thể sống bị chặt dần từng đoạn chỉ còn hơi thở, tim đập và ý thức càng tỉnh táo do đau đớn thể xác.

Mỗi bậc bước xuống, sức nặng toàn thân dồn vào đôi chân, người cứng đờ, bước càng chậm. Khoảng cách hơn hai trăm mét từ bậc khán đài trên cùng đến cổng sân vận động, nơi tầm mắt Đồng Tư Thành không thể nhìn thấy, cô chậm chậm bước, nhìn chiếc cổng mỗi lúc mỗi gần, lòng nặng như đá, một bước đi là một bước xa anh.

Nghiêu Vũ khắc khoải mong chờ Đồng Tư Thành gọi cô lại, kéo cô lại, nói rằng anh không thể xa cô, giống như mỗi lần cô khóc làm nũng, anh giơ tay xin hàng, lại chiều theo ý cô. Nhưng anh vẫn lặng thinh, vô cảm, bất động nhìn theo, lúc đó Nghiêu Vũ đã không thể kiềm chế bật khóc nức nở.

Cô ngẩng nhìn trời. Bầu trời đêm mùa hè xanh ngắt, quá nhiều sao nên cảm giác nặng nề, nhưng màu xanh thật đẹp! Nghiêu Vũ cảm giác cả bầu trời đang từ từ ép xuống, bức bối đến nỗi cô muốn kẻo phá vỡ bầu không khí như đông lại! Cô giơ tay nhìn lòng bàn tay, đột nhiên đưa lên miệng cắn mạnh, một cơn đau thấu tim, đau run người.

Chân cô vẫn bước, đi rất chậm nhưng không dừng lại.

Tại sao anh ngồi yên nhìn cô đi? Lẽ nào anh không biết ra khỏi chiếc cổng kia là không nhìn thấy cô nữa? Hai trăm mét có thể đi bao lâu? Mỗi bước đi một bước sợ, cô rất muốn ngoái đầu nhìn anh, muốn cầu xin anh, muốn nghe thấy tiếng chân anh lao đến. Nhưng, tuyệt nhiên không có.

Cuối cùng vẫn đi đến cổng sân vận động, Nghiêu Vũ dừng lại, thềm nhủ hãy đếm đến ba, chỉ đến ba, vậy là cô thềm đếm, một... hai... ba, một... hai... ba... đếm hết lần này đến lần khác, rồi quay phắt đầu, Đồng Tư Thành đứng trên bậc cao nhìn về phía này. Nghiêu Vũ không nhìn rõ mặt anh, chỉ cảm thấy bóng anh ngược ánh đèn chìm trong đau khổ và cô đơn.

Cô đứng nhìn anh, lại thầm đếm, một... hai... ba... đột nhiên cảm giác đếm hết ba tiếng này cũng kết thúc tình yêu bốn năm của họ.

Nghiêu Vũ quay người, chỉ ba bước là ra khỏi cổng sân vận động, lúc này cho dù ngoài lại cũng không nhìn thấy anh nữa, sau lưng một khoảng trống rỗng, lòng cũng trống rỗng.

Ôm chặt chăn, Nghiêu Vũ vẫn thấy tim đau, Đồng Tư Thành sắp trở về, anh viết thư cho cô, anh muốn cô thế nào? Đã làm hai năm, cô biết những lời anh nói năm xưa là thật lòng, hiện thực rất tàn khốc, chỉ có điều trong lòng cô vẫn còn ước mơ, cô thận trọng bảo vệ mơ ước nguyên sơ nhất giấu sâu trong lòng, không muốn để nó bị xóa đi.

Cô biết rõ, từ khi nhận được thư Đồng Tư Thành lòng cô bấn loạn, muốn đọc thư, muốn đọc thư để cảm động, để chấp nhận anh, trở lại ngày xưa.

Trong lòng có một tiếng nói không ngừng khuyên nhủ, năm xưa Đồng Tư Thành chỉ vì e ngại không trở về, sợ hãi người dùng dằng sau này càng đau khổ, anh muốn tốt cho cô, không muốn cô chờ đợi, anh sợ môi trường thay đổi, điều kiện thay đổi, con người cũng đổi thay.

Có phải mình đã quá yêu anh? Nghiêu Vũ cũng không biết. Bốn năm Đồng Tư Thành để lại cho cô bao hồi ức đẹp, chính vì những lời nói rất dài lúc chia tay của anh, nên cô quyết định một mình ở lại thành phố này, muốn một mình tự lập, muốn tự khẳng định trong xã hội, muốn chứng minh, chỉ dựa vào sức mình cũng có thể vui sống hạnh phúc.

Hãy hiểu anh? Tha thứ cho anh? Đồng Tư Thành đã viết thư, anh nhất định trở về tìm cô. Nghiêu Vũ biết, cô chưa quên anh, nhưng mỗi lần nghĩ đến cảnh chia tay lòng lại đắng chát. Giờ tay tắt đèn, nằm yên, tự nhủ đừng nghĩ nữa, tất cả cứ để thuận theo tự nhiên.

Lúc này dưới khu nhà có tiếng xe hơi khởi động, Nghiêu Vũ sực nhớ biểu hiện kì lạ vừa rồi của Hứa Dục Trung, cô vội xuống giường, đi đến cửa sổ nhìn thấy xe anh ta phóng đi.

Hứa Dục Trung có ý gì? Đầu cô lại rối tung, nghĩ một lát vẫn không hiểu thế nào, lên giường ngủ.

11. Chương 11

Hứa Dục Trung quan sát sự thay đổi trên mặt cô, khi Nghiêu Vũ nói, cả khuôn mặt hồng hào, sinh động, anh cũng thấy vui lây, thoáng cái cô lại tự lự không nói. Anh không thích vẻ tự lự xa lạ đó.

Ngày hôm sau Hứa Dục Trung đi làm, có thể nhận ra ngay đêm trước ngủ không ngon, Đỗ Lối nhanh nhẹn pha trà bưng đến: “Tối qua uống nhiều rượu, dùng trà này rất tốt”.

Hứa Dục Trung đón cốc trà, uống một ngụm hỏi cô: “Trà Bát Bảo?”.

“Ha ha, đúng, em cho thêm đường phen, sau khi uống rượu cần bổ sung thêm đường, sẽ dễ chịu hơn, nhưng tốt nhất là đường gluco”. Đỗ Lối mỉm cười.

“Ồ, không ngờ cô có kinh nghiệm như vậy!”. Hứa Dục Trung cười, một trợ lý bình thường sẽ không nghĩ ra điều đó, sự chu đáo của Đỗ Lối quả khiến anh cảm phục.

Đỗ Lối chớp mắt, miệng cười cực kì đáng yêu: “Không phải em có kinh nghiệm, chỉ muốn anh phần chân tình thân, công việc hôm nay sẽ suôn sẻ”.

Về triu mền hiện trong đáy mắt, Hứa Dục Trung liếc nhìn, cô dịu dàng nhìn lại, anh thầm nghĩ, Đỗ Lối lúc này còn quyến rũ hơn một Đỗ Lối thông minh năng nổ trong công việc. Anh cười, cúi đầu uống trà nói: “Được rồi, một ngày bắt đầu từ buổi sáng, hôm nay chắc chắn có mở đầu tốt, kế hoạch trong ngày thế nào?”.

“Mười giờ sáng họp với phòng kế hoạch thảo luận kế hoạch mở rộng khu chung cư mới, mười hai giờ Hồng Lăng Các có tiệc chiêu đãi phái đoàn của sở địa chính khu Lâm Giang, ba giờ chiều họp ban lãnh đạo tập

đoàn, bảy giờ tối mở tiệc ở sơn trang suối khoáng tiếp đón tổng giám đốc tập đoàn Phương Bắc”. Đỗ Lối nói trơn chu, tâm trạng phấn chấn của Hứa Dực Trung lây sang cô, ánh mắt vui vẻ long lanh của anh khiến cô hài lòng.

Hứa Dực Trung nhìn đồng hồ sắp mười giờ liền rời văn phòng, Đỗ Lối cầm tư liệu theo anh đến phòng họp. “Đỗ Lối, liên lạc với Trần Tuệ An, hôm nay hết giờ làm cô hẹn đưa cô ấy đi chơi, tập đoàn sẽ thanh toán”. Hứa Dực Trung nói.

“Vâng, mức chi khoảng bao nhiêu? Hôm nay đúng là ngày may mắn, một chuyện tốt như vậy lại rơi xuống đầu em”. Đỗ Lối cười nói đùa.

“Vừa phải là được, coi như trả công cốc trà Bát Bảo của cô!”.

Hứa Dực Trung mỉm cười, một Đỗ Lối như thế tốt hơn Nghiêu Vũ nhiều, thông minh lại hiểu biết. Nghĩ tới tối qua mình vô duyên vô cớ lái xe đến nhà Nghiêu Vũ, anh lắc đầu, bước nhanh vào phòng họp.

Nghe xong báo cáo kế hoạch mở rộng khu chung cư mới của tập đoàn, Hứa Dực Trung phấn khởi nói: “Tất cả quảng cáo khu chung cư này của chúng ta phía Đại Đường đều đang làm, tư liệu quảng cáo giai đoạn một đã có, còn mô hình đâu? Họ đưa đến chưa? Còn pa nô triển lãm bên ngoài, hộp đèn quảng cáo khi nào hoàn thành? Không lâu nữa là có hội chợ triển lãm nhà ở, chung cư mới này sẽ là sản phẩm trọng điểm của tập đoàn chúng ta trong triển lãm sắp tới, phải đẩy nhanh tiến độ hơn nữa”.

Tiểu Trương tiếp lời: “Đã liên hệ với cô Nghiêu của Đại Đường. Cô ấy nói, tối nay sẽ lắp hộp đèn ở mặt tiền khu triển lãm. Pa nô và mô hình ngày mai có thể đưa đến”.

Hứa Dực Trung ngẫm nghĩ nói, “Tối nay khi lắp hộp đèn, cậu gọi cho tôi, tôi muốn đến xem”.

Tiểu Trương ngạc nhiên nhìn Hứa Dực Trung, cúi đầu ghi chép. Đỗ Lối mặt không biểu hiện, nhưng lòng dậy sóng. Hứa Dực Trung có ý gì? Lắp đặt hộp đèn, một việc cỏn con như vậy tại sao phải đích thân đến? Hơn nữa tối nay anh phải chủ trì tiệc chiêu đãi.

Lòng bỗng cay đắng, lẽ nào Hứa Dực Trung đã thích Nghiêu Vũ? Chuyện xảy ra thế nào? Hứa Dực Trung chỉ quen cô ta trong bữa tiệc ở sơn trang lần trước, thời gian chưa quá một tháng, cũng không tiếp xúc bao nhiêu. Đỗ Lối rất băn khoăn. Chợt nghĩ tới khuôn mặt thanh tú, vẻ lơ đãng và trang phục thoải mái của Nghiêu Vũ. Sự nhớ, chiều nay hẹn Tuệ An đi phố, nhất định phải tìm cách thăm dò chuyện này.

Cô chưa chát nghĩ, mình đúng là có duyên với Nghiêu Vũ, tốt nghiệp ra trường, đi làm hai năm, quanh quẩn thế nào vẫn cùng một địa bàn. Lẽ nào suốt đời này mình phải dây dưa với Nghiêu Vũ? Lại càng thấy ghét cô ta. Cô tuyệt đối không cho phép chuyện đó tiếp diễn.

Thiên Trần bận túi bụi chuẩn bị cho triển lãm nhà ở. Mẹ thấy cô bận rộn cũng thở phào, đồng ý để cô nếu về muộn có thể ngủ lại nhà Nghiêu Vũ, nhưng tối nào bà cũng gọi đến máy bàn nhà Nghiêu Vũ kiểm tra.

Nghiêu Vũ thấy Thiên Trần chỉ dám tranh thủ chớp nhoáng gặp Tiêu Dương, ái ngại cho bạn. Biết hai người đã gần gũi nhau, cũng biết gia đình Thiên Trần phản đối Tiêu Dương, sốt ruột hỏi Thiên Trần: “Cậu và Tiêu Dương cứ thế này mãi sao?”.

Thiên Trần đang cầm bút viết, chợt ngẩng lên: “Sau này dần dần thuyết phục mẹ, bây giờ đành như thế. A Dương không lâu nữa sẽ mở công ty, nếu anh ấy làm được, mẹ mình có thể sẽ đồng ý”.

Nghiêu Vũ nghe vậy lại nhớ tới Đồng Tư Thành, anh sắp về. Cô vẫn chưa có quyết định nào: “Thiên Trần, thư của Đồng Tư Thành mình vẫn chưa đọc”.

“Tại sao? Rõ ràng cậu vẫn nhớ anh ấy”.

“Lời nói có thể gió bay, nhưng lòng người giống như thủy tinh, vỡ rồi không dễ gán. Một chiếc chìa khóa chỉ mở được một cái cửa, cửa đã khóa. Ai biết anh ấy có phải là chìa mở chiếc cửa đó không?”. Nghiêu Vũ nhận ra, thời gian hai năm làm thay đổi con người quá nhiều. Cô không còn thấy anh vẫn là Đồng Tư Thành đứng dưới đèn đường mỉm cười với công ngày trước.

“Tiểu Vũ, nếu Đồng Tư Thành thật lòng, cậu vẫn chưa quên anh ấy, sao không cho anh ấy cơ hội. Ít nhất cũng thử xem!”. Thiên Trần khuyên.

Nghiêu Vũ không muốn nhắc đến Đồng Tư Thành, bỗng cười ranh mãnh, nói với Thiên Trần, “Tối nay mình phải đi giám sát lắp hộp đèn quảng cáo, xe tải tám giờ tối mới được vào nội thành, có lẽ lắp xong trời cũng sáng, lại còn mời công nhân đi ăn. Phải làm việc suốt đêm, cậu hẹn Tiêu Dương đi, chú ý an toàn”.

Thiên Trần đỏ mặt, hai người cẩu thả cười đùa một hồi. Cuối cùng Thiên Trần không kìm được, lập tức gọi cho Tiêu Dương: “A Dương!”.

Giọng cô nũng nịu, Nghiêu Vũ cười “khách” một tiếng, nhảy nhót uốn éo, lắc người, chum môi trêu bạn, Thiên Trần đỏ mặt, ngượng ngịu, quay mặt đi nói: “Vâng, em muốn ăn sườn rán, tôm chiên của nhà hàng An Ký...”.

Nghiêu Vũ nhảy đến trước mặt cô làm động tác hôn gió. Thiên Trần lừ mắt, giọng càng dịu dàng: “Vâng, một cha vang đỏ nữa, Tiểu Vũ đang ghen muốn chết, cho ghen luôn thể!”.

Nghiêu Vũ bĩu môi, Thiên Trần bắt đầu làm nũng: “Tiểu Vũ đang trêu em, đang cười em. Vâng, được!”. Thiên Trần tắt máy cười hi hi: “A Dương nhà mình nói, tối nay sẽ ăn tối dưới ánh nến. Cậu ở bên ngoài lãnh đủ gió lạnh, cho cậu ghen chết luôn!”.

Nghiêu Vũ nhìn đồng hồ, gọi điện cho thợ, hỏi xong tình hình vẫy tay với Thiên Trần: “Bây giờ phải đi rồi, lần sau, ba chúng ta đi ăn. Bai bai!”.

Nghiêu Vũ đi được một lát, Tiêu Dương mang một túi lớn đồ ăn đến: “Thiên Trần, Tiểu Vũ đâu?”.

“Đi rồi, tối nay người ta không về, bận việc bên ngoài”. Thiên Trần nói xong quay mặt đi, nghĩ đến lời Nghiêu Vũ, xấu hổ không dám nhìn Tiêu Dương.

Tiêu Dương cười: “Sao thế? Nghiêu Vũ cố tình tạo cơ hội cho chúng mình?”. Anh bước đến ôm cô, khẽ nói: “Không hiểu tại sao, rất thích ôm em”.

Thiên Trần sung sướng gục vào ngực anh.

“Đói chưa?”.

“Hơi hơi”.

“Anh mua rượu vang, nhưng em không biết uống rượu, chỉ một chút thôi nhé, không được tranh uống, nhớ chưa?”.

Thiên Trần gật gật, nhanh chóng chạy vào trong lấy ra hai chiếc ly Thổ Nhĩ Kỳ để cao rót rượu. Tiêu Dương ngạc nhiên nhìn hai chiếc ly “Tiểu Vũ không uống được rượu cơ mà?”.

“Cậu ấy không uống, nhưng Đồng Tư Thành thích rượu. Vậy là Tiểu Vũ sưu tầm bình rượu và các loại cốc, ly. Hai chiếc này Tiểu Vũ mua lúc đi phố, hôm ấy em cũng đi cùng, cậu ấy thấy đẹp liền mua. Hi hi, khi về nhà, Tiểu Vũ rót rượu vang vào ly, ngắm nghía hồi lâu tấm tắc khen đẹp. Sau đó uống rượu, một ly là say, vừa túm áo em vừa chửi Đồng Tư Thành rất lâu. Tiểu Vũ đúng là không thể uống rượu bên ngoài, uống vào có gì ảmức trong lòng là nói ra hết. Đây, anh nhìn xem!”. Thiên Trần kéo Tiêu Dương đến trước giá sách của Nghiêu Vũ. Mỗi ngăn đều trang trí bằng những bình, ly, cốc đủ loại lóng lánh rất đẹp.

Tiêu Dương nhìn, buột miệng than thở: “Nếu sư huynh nhìn thấy, nhất định rất cảm động. Anh đã nói hai người đó tình cảm như thế, sao có thể chia tay. Nghiêu Vũ cũng thật si tình”.

“Đừng, anh nhất định không được nói với Đồng Tư Thành, chuyện của hai người vẫn nên để họ giải quyết. Tiểu Vũ vẫn đang do dự, còn chưa cả đọc thư của Đồng Tư Thành”.

“Bé yêu!”. Tiêu Dương ôm cô từ phía sau, hít nhẹ hương mùi tóc: “Anh thật may mắn! Có được em”.

“A Dương!”. Thiên Trần tình ngịch nhìn anh. Cười cười, ngửa mặt hôn vào cằm anh.

Tiêu Dương mồm mỉm cười gian, nghiêng đầu liếm tai cô: “Ồi!” Thiên Trần bất ngờ rung mình, giận dỗi đẩy anh: “Ghét quá, sao anh cứ tìm chỗ yếu của người ta để ra tay?”.

“Anh biết...”. Tiêu Dương cười, ôm cô. Đôi mắt đẹp của Thiên Trần mờ dần, như nhuốm hơi sương. Cái hôn của Tiêu Dương lũng lặn vào sâu với vẻ kích động phóng túng chưa từng có, kích thích thần kinh cô.

Giống như chọc thủng lớp cửa giấy, ánh sáng tràn vào, lửa tình bùng cháy không gì ngăn được. Thiên Trần khao khát được anh âu yếm, khao khát âu yếm cùng anh, cả hai hết mình chiếm hữu. Phải, đúng là chiếm hữu. Cô nhìn vào mắt Tiêu Dương ham muốn chiếm hữu cháy rục trong đó. Anh là của cô. Cô là của anh.

Bàn tay hơi lạnh của Tiêu Dương thò vào trong áo cô, Thiên Trần giật thót, toàn thân ớn lạnh. “A Dương!”.

“Reng!”. Tiếng chuông điện thoại trong phòng vang đột ngột, Tiêu Dương bàng hoàng sức tỉnh buồng cô ra.

Thiên Trần nhìn Tiêu Dương, mười giờ tối, có lẽ là mẹ gọi. Cô thầm thở dài, nhắc máy, “Vâng, mẹ, con đang viết bài, Tiểu Vũ trong nhà tắm, vâng, mẹ ngủ sớm đi... Ngày mai ạ, ngày mai rất bận, con phải đến triển lãm nhà ở, rất nhiều công ty muốn quảng cáo trên mạng. Vâng, qua triển lãm rồi tính... vâng, con tắt máy đây”.

Tiêu Dương mở ti vi, đang phát sóng bộ phim Lộc đỉnh ký. Anh biết mẹ Thiên Trần kiểm tra cô, anh không muốn Thiên Trần khó xử. Đồng Tư Thành sắp về nước, những gì có thể làm anh đều đã chuẩn bị xong, chỉ chờ Đồng Tư Thành trở về. Nghĩ tới tương lai, lòng anh lại sáng lên hi vọng. “Thiên Trần, lại xem ti vi, vừa ăn vừa xem”.

Thiên Trần gác lại lời mẹ dặn ngày mai phải về nhà.

Trong phim là cảnh Vi Tiểu Bảo đánh trống khua chiêng đưa mấy bà vợ về Dương Châu. Thiên Trần cười: “A Dương, trong tiểu thuyết của Kim Đại Hiệp anh thích nhất vai nam chính nào?”.

“Vi Tiểu Bảo!”

“Em ghét đàn ông đa tình!”.

“Đàn ông đều thích thế, ha ha!” Tiêu Dương véo mũi cô, vừa bế cô vừa xem.

Thiên Trần vừa gặm miếng sườn rán vừa nói: “Em thích Kiều Phong, rất đàn ông!”.

“Một người cục cằn như vậy, em không thích đàn ông phong tình?”.

“Hào hiệp, độ lượng, rất đàn ông! Em đọc truyện đến đoạn anh ta tự sát, cũng thấy cay mắt”. Thiên Trần bòn cho Tiêu Dương miếng thịt, “A Dương, vậy anh thích nhân vật nữ nào?”.

Tiêu Dương nhìn cô, rút tờ giấy ăn đưa cho cô, không trả lời.

“Nói đi, anh thích ai? Nhiều người nói, đàn ông nhất định thích Song Nhi, chịu khó nhẫn nhịn, Vi Tiểu Bảo thích cô gái nào cũng không ghen, ngay cả Tiểu Chiêu cũng thế”. Thiên Trần biết Tiêu Dương thích kiểu phụ nữ như vậy.

Anh cười cười không nói. Thiên Trần liếc anh, đột nhiên giơ tay cù vào người anh, “Có nói không?”.

Tiêu Dương cười ré, nhảy dựng lên: “Đừng, Thiên Trần, anh rất sợ nhột”.

Thiên Trần cười khúc khích, “Không hề gì, những người sợ nhột đều yêu cuộc sống”.

“Sao lại thế?”.

“Bởi vì mẫn cảm, người mẫn cảm thường đặc biệt quan tâm đến người xung quanh, phản ứng rất nhanh, lại còn...”.

Tiêu Dương cười đăm đăm nhìn Thiên Trần. Cô nói say sưa lát sau ngừng lại. Mỗi lần Tiêu Dương nhìn cô với ánh mắt thế này, cô lại như bị lạc trong đó.

Anh đi đến tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, đột nhiên bế xốc cô. “Ôi!” Thiên Trần bị bất ngờ, kêu lên, cười sung sướng, đầm anh túi bụi, hai tay vòng ôm cổ anh, những cử chỉ mạnh mẽ đột ngột của anh luôn làm cô thích thú.

Gió lay bức rèm, bên ngoài cửa sổ có tiếng mưa nhỏ, Thiên Trần gục vào ngực anh thầm thì: “Mưa rồi”.

“Có mang áo ấm không? Ngày mai nhiệt độ xuống thấp”. Tiêu Dương vuốt ve sống lưng nhẵn mịn của cô.

Thiên Trần ngẩng lên hôn anh, “Em không mang, em mượn áo của Tiểu Vũ. Không biết Tiểu Vũ tối nay liệu có rét không”.

“Cô ấy bận suốt đêm à?”

“Vâng, sắp có hội chợ nhà ở, chỗ nào cũng triển lãm, làm pa nô, hộp đèn quảng cáo, Tiểu Vũ nói bận suốt đêm”.

“Em yêu, em có thể bận, nhưng phải giữ sức, không để cảm lạnh, nghe chưa?”

Thiên Trần lại ôm anh, anh luôn quan tâm cô như vậy. Lại chợt nhớ, lúc tối mẹ gọi điện nói dì cô đã giới thiệu một đám rất tốt, đang hẹn gặp, cô lấy cớ bận đã thoái thác, nhưng còn lần sau? Lòng lại u ám, “A Dương!”

“Sao?”

“Anh đã xem Nhân mộng hồ chưa?”

“Chưa”.

“Em xem rồi, một câu chuyện tình rất đẹp, vẽ đẹp đơn sơ, và phong cảnh như tranh”. Thiên Trần nghĩ đến đôi tình nhân trong phim lại thấy buồn.

Tiêu Dương ôm chặt cô, “Anh thích tính cách sôi nổi của Vi Tiểu Bảo!”

“Không được, anh ta quá nhiều vợ, hừ!”

“Được!”. Tiêu Dương cười, dần hòa vào về cô. Mưa to dần, Thiên Trần lặng lẽ ngủ thiếp, Tiêu Dương nhẹ nhàng đắp chăn cho cô, xuống giường đi ra khép cửa sổ.

Anh đứng cạnh cửa sổ chăm chú, khói thuốc xanh nhạt quấn quanh. Ánh mắt anh chợt u uẩn, Nhân mộng hồ anh đã xem, nhưng không muốn nói với cô. Thiên Trần nhạy cảm, lương thiện, anh không muốn cô tiếp tục lo lắng cho tương lai của hai người, không muốn Thiên Trần của anh giống cô gái bất hạnh trong bộ phim đó.

Mưa thu mỗi lúc một lạnh. Tiêu Dương ngoái nhìn Thiên Trần đang ngủ, se sẽ thở dài, dập tắt điếu thuốc, lên giường nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Nghiêu Vũ đang theo dõi thợ lắp hộp đèn quảng cáo ở mặt tiền khu chung cư mới của tập đoàn Gia Lâm, bên trong đèn sáng trưng, tiếng người ồn ào. Hộp kính lớn dài sáu mét, rộng một mét rưỡi, được hai chiếc xe ray nâng lên lắp đặt. Một hộp khác kích thước nhỏ hơn đang chờ lắp.

Nghiêu Vũ đứng cạnh Tiểu Trương, nhân viên của Gia Lâm, nhìn thợ đang khẩn trương làm việc, hình dung cảnh tượng sau khi lắp đặt hộp đèn quảng cáo. Thăm nghĩ tới lời hứa với bố mẹ, cô sẽ tự kiếm tiền mua nhà. Nhưng tình hình giá cả thế này, cũng không dễ. Nhìn không khí làm việc khẩn trương trước mắt, lòng bỗng phần chần, cô không tin mình không thể tự lập.

Gió thổi làm những sợi mưa trông mềm như múa, dưới ánh đèn giống những sợi tơ bạc rung rinh tuyệt đẹp. Nghiêu Vũ nhớ lại, có lần đi chơi gặp cơn mưa bất chợt, cô cùng Đồng Tư Thành chạy khắp công viên tìm chỗ trú. Cô vừa chạy vừa to tiếng hỏi anh: “Tại sao anh lấy tên là Tư Thành?!”

“Bố anh rất mong anh thành đạt!”. Đồng Tư Thành mặt mày hớn hở trả lời: “Còn em, Nghiêu Nghiêu?”

“Mẹ em bảo trước đây mỗi lần đi gặp bố trời đều mưa. Bố luôn phải mang ô ra bến tàu đón mẹ! Kỷ niệm! Em là kỷ niệm tình yêu trong mưa của họ!”

Đồng Tư Thành cũng bật cười: “Sa này con của anh sẽ tên là Đồng Vũ!”

“Anh nói gì?!” Nghiêu Vũ chưa nghe rõ, thở dốc chạy vào mái hiên, còn chưa kịp hiểu lời giải thích của anh đã sững sờ bởi đám sen trước mặt.

Mưa rất to, những thân sen nhô trên mặt nước tới gần một mét, ngạo nghễ đứng trong mưa, những nụ hoa trắng muốt hoặc phần hồng rung rinh. Mấy cây liễu ven hồ lả lướt theo gió. “Tư Thành, thì ra hoa sen phải nhìn trong mưa mới đẹp nhất!”

Đồng Tư Thành thở dốc đứng bên cô nói: “Chỉ cần mưa, anh đều thích!”

Nghiêu Vũ lẩm nhẩm: “Nếu em có thể bay trên đầm sen thì tuyệt quá”. Nói xong cô nổi hứng, cười giòn tan, bâng lên chiếc cầu đá uốn khúc chạy xuống đầm, xung quanh toàn lá sen xanh mướt, đứng trong mưa, lòng vui náo nức, vô cùng sướng khoái, ngoài đầu gọi Đồng Tư Thành đang đứng dưới mái hiên nhìn cô cười: “Tư Thành!”.

Đồng Tư Thành chậm chậm đi vào màn mưa, bước lên chiếc cầu đá đi về phía cô. Mưa lập tức làm ướt người anh, nhưng cô cảm thấy lúc này anh tuyệt vời phóng khoáng và tao nhã. Anh chậm rãi đi đến bên cô, toàn thân ướt đẫm, cô đắm đắm nhìn anh, trong ánh mắt da diết đầy bùng ngọn lửa, đôi môi nóng ran của anh cúi xuống, in lên môi cô.

Đầm sen trong công viên, lúc sáng sớm chỉ có hai người, Nghiêu Vũ cảm thấy đất trời rộng lớn bao nhiêu cũng không dung hết niềm hân hoan tràn ngập lòng cô. Sau khi về nhà, Đồng Tư Thành dùng đá thanh điêu khắc một con dấu tặng Nghiêu Vũ, cô chấm mực in lên giấy, đó là bốn chữ: phong vũ đồng châu.

Phong vũ đồng châu! Phong vũ đồng châu![1] Nổi cay đắng lại ập đến, anh sắp về nước? Anh cảm thấy bây giờ đã có khả năng, có điều kiện để họ bên nhau?

[1] Nghĩa là: cùng chung con thuyền vượt gió mưa.

Nghiêu Vũ ngây người nhìn những sợi mưa dưới ánh đèn, không nhận ra Hứa Dực Trung đang đến.

Hứa Dực Trung đón tiếp tổng giám đốc tập đoàn Phương Bắc, tiệc đã tàn, công việc cũng bàn xong, sắp xếp chỗ nghỉ cho khách chu đáo, vội vàng đến đây. Anh vừa dừng xe, liền nhìn thấy Nghiêu Vũ đang ngẩng đầu, ngây người nhìn ánh đèn đường. Cô vẫn quần bò áo phông, mái tóc dài bay bay. Hứa Dực Trung ngồi trong xe nhìn một lát, đang do dự có nên đi ra đó, chân vô thức đã bước xuống. Anh hơi bực vì không tự kiểm soát được, đi thẳng đến công trường nghe Tiểu Trương báo cáo tình hình.

Khi Tiểu Trương nói với anh, Nghiêu Vũ đứng cách họ hai mét. Cô vẫn ngây người không phát hiện ra. Hứa Dực Trung nghe câu được câu chăng, mắt mãi nhìn Nghiêu Vũ, cuối cùng nhận ra, ánh mắt cô hoàn toàn vô định, dường như đang lơ đãng nghĩ gì.

“Cô Nghiêu vất vả quá!”.

Nghiêu Vũ giật mình, ngoài đầu nhìn thấy Hứa Dực Trung, lễ phép chào: “Chào phó tổng Hứa, chuyện nhỏ như vậy hà tất phó tổng đích thân đến”.

Hứa Dực Trung đi đến bên cô. Nhìn thợ điện đang hàn khung sắt, hỏi: “Còn phải làm bao lâu?”.

“Sắp có triển lãm nhà ở, các công ty quảng cáo đều bận, không dễ thuê công nhân, lắp xong hộp đèn chính, sẽ lắp hộp đèn nhỏ, phó tổng yên tâm, đêm nay chắc chắn làm xong mới nghỉ”. Nghiêu Vũ nhìn tiến độ trả lời.

“Sao công ty bên đó lại cử cô giám sát?”. Hứa Dực Trung nhìn khối lượng công việc biết chắc phải làm suốt đêm.

“Tôi phụ trách thiết kế quảng cáo này, họa sĩ thiết kế cũng ở đây, việc nhiều, mỗi người một chân một tay”. Nghiêu Vũ không thấy mệt, bởi vì cô chỉ đứng một chỗ quan sát, còn họa sĩ Trương phải chạy đi chạy lại vất vả hơn.

Đang nói thì mưa to, họa sĩ Trương chạy đến, vượt nước mưa trên mặt nói: “Mưa quá to, có lẽ để công nhân tạm dừng, tạm mưa làm tiếp”.

Thấy Hứa Dực Trung đích thân đến đây, Nghiêu Vũ nhìn trời mưa hơi sốt ruột: “Nếu mưa suốt đêm thì sao?”.

“Không hề gì, cứ tạm dừng, đợi mưa tạnh làm tiếp”. Hứa Dực Trung lên tiếng.

Nghiêu Vũ và Tiểu Trương cảm kích nhìn anh. Hứa Dực Trung đã nói thế, vạn nhất đêm nay không hoàn thành, Gia Lâm cũng không nói gì được.

Công nhân tụ tập trong đại sảnh. Hứa Dực Trung cùng Nghiêu Vũ và họa sĩ Trương đi vào, vừa đến cửa, Nghiêu Vũ đã hít hơi. Hứa Dực Trung thấy vậy bảo nhân viên của Gia Lâm đi pha trà nóng.

Đại sảnh khu chung cư của Gia Lâm thiết kế rất đẹp, Nghiêu Vũ thu mình trên salon uống trà, mắt không ngừng liếc về phía bức tường kính, nước mưa xối thành dòng trên đó, cô cười nói với Hứa Dực Trung: “Làm phiền phó tổng quá, nhưng đêm nay chắc chắn hoàn thành, ngày mai còn phải chuyển mô hình và pa nô quảng cáo đến”.

Họa sĩ Trương nhìn đồng hồ, sắp hai giờ đêm, cũng cười nói: “Muộn rồi, hay là phó tổng cứ về nghỉ, chúng tôi nhất định làm chu đáo”.

Hứa Dực Trung cười: “Không sao, nói chuyện là thời gian qua nhanh, tôi vẫn muốn là người đầu tiên nhìn thấy kết quả”.

Nghiêu Vũ và họa sĩ Trương nhìn nhau, nói: “Làm phiền phó tổng Hứa vất vả”.

Dứt lời, Nghiêu Vũ cảm thấy không biết nói gì nữa, cúi đầu uống trà. Họa sĩ Trương không tiện để Hứa Dực Trung ngồi không, bèn quay sang nói chuyện. Nghiêu Vũ vừa uống trà vừa thỉnh thoảng mỉm cười liếc lại, tỏ ý mình đang nghe. Cô hơi mệt, lại không thể ngủ trên ghế salon trước mặt Hứa Dực Trung.

Mưa nhỏ dần, họa sĩ Trương lại đứng lên chỉ huy công nhân tiếp tục thi công, nhân viên của tập đoàn Gia Lâm cũng ngồi túm một góc khác. Phía này chỉ còn lại Hứa Dực Trung và Nghiêu Vũ.

Nghiêu Vũ rất mong anh ta đi khỏi, để cô có thể dựa vào salon gà gât một lát. Nhưng anh ta có vẻ nhất định chờ công trình hoàn thành, cô đành xốc lại tinh thần, ngồi uống trà.

Hứa Dực Trung nhìn Nghiêu Vũ, khuôn mặt nhỏ nhắn, các nét không đẹp bằng ba cô bạn, nhìn kĩ, cái miệng là đẹp nhất, nhỏ, đỏ tươi như cánh hoa đào. Da rất sạch, mịn màng, không hề có vết nám, đây là lần thứ hai Hứa Dực Trung cảm thấy Nghiêu Vũ rất đẹp. Trông cô có vẻ mệt, nhưng anh không nhắc nổi chân, không hiểu tại sao không muốn ra về.

Anh vừa uống trà vừa nghĩ tới bình phẩm của Đỗ Lối về trà, liền hỏi: “Cô Nghiêu có thích uống trà?”.

“Cũng thích”.

“Có nghiên cứu về trà không?”.

Nghiêu Vũ nhớ tới mùa xuân năm xưa cùng Đồng Tư Thành đi Bắc Sơn chơi. Núi Dương ở Bắc Sơn có một vườn chè lúc đó bị bỏ hoang do được quy hoạch thành khu vực khai thác du lịch. Chè mọc tự nhiên, Nghiêu Vũ cầm chiếc mũ đi vào vườn hái chè, còn lệnh cho Đồng Tư Thành cùng làm. Cô chỉ hái những búp non nhất. Đồng Tư Thành cũng hào hứng cùng hái với cô, hiểu kì hỏi hái làm gì. Sau khi trở về, Nghiêu Vũ chạy đến nhà cô bạn ở ngoại trú sao chè.

Một chiếc mũ đầy chắt búp chè chĩa vào được đưa đến hai lạng chè khô, sau đó cô phần khởi cho vào chiếc hộp để tặng Đồng Tư Thành. Anh nhăn mày hỏi: “Có thể uống thật à? Không ngộ độc chết người chứ?”.

Nghiêu Vũ phụng phịu pha cho anh một ấm. Đồng Tư Thành nhấp một ngụm kinh ngạc reo lên: “Thơm quá! Trà mới quả nhiên đặc biệt”.

Có điều, chè cô sao chỉ có thể pha một nước, màu nước cũng kém, pha lần nữa là như nước trắng, nhưng Nghiêu Vũ rất hài lòng.

Hứa Dực Trung nhìn cô, cười mỉm, hỏi lại lần nữa.

Nghiêu Vũ định thần trở lại, vội trả lời: “Không có nghiên cứu gì, chỉ cảm thấy hay hay!”. Cô nghĩ nhất định là do đêm khuya, hơi mệt, nên cô mới phân tâm trước mặt Hứa Dực Trung. Đêm khuya là lúc tình cảm con người yêu đuối nhất. Nghiêu Vũ thầm nghĩ, ảnh hưởng của Đồng Tư Thành đối với cô quả thực quá lớn, chỉ có mấy bức thư đã khiến cô tâm thần rối loạn.

“Trà, có cách thưởng thức nào thú vị?”. Hứa Dực Trung không biết tại sao muốn nói chuyện tiếp với Nghiêu Vũ. Cô trả lời, không mấy hào hứng, dường như chỉ đối phó, nhưng anh lại muốn gợi chuyện.

Nghiêu Vũ định thần trở lại, cũng được, nói chuyện, thời gian sẽ trôi nhanh, sẽ ít nghĩ đến Đồng Tư Thành, liền cười nói: “Ví dụ trà đạo, trình tự rất phức tạp, phải có hứng thú, thưởng thức một bầu không khí. Cách pha cũng rất cầu kì, dùng tách nhỏ, chén nhỏ, mới thú vị. Trước đây tôi cũng đọc sách nói về trà, còn đi học cách sao chè, nhưng sao không tốt, chẳng qua thích trải nghiệm mới mẻ”.

“Sao chè?”.

“Đúng, tôi chỉ biết chút ít, biết có loại chè phơi nắng và chè sao, nghe nói hương vị rất khác, liền đem một nắm chè tươi đem phơi, rồi sao lại, không có chảo chuyên dụng, đành sao bằng chảo nhôm, nhiệt độ không đều, đành lúc để lửa, lúc tắt, cứ thế lần mò chơi”.

Nghiêu Vũ hoạt bát hẳn lên, thămngẫm mình đúng là hiểu kì, cái gì cũng muốn thử, muốn biết. Đồng Tư Thành luôn bảo cô, cả thèm chóng chán, chẳng có gì ổn định. Đồng Tư Thành! Sao lại nghĩ đến anh ta rồi? Nghiêu Vũ lại ngao ngán, không có hứng nói tiếp.

Hứa Dực Trung ngồi nhìn thay đổi trên mặt Nghiêu Vũ, lúc cô hào hứng nói say sưa, anh cũng vui lây, thoáng cái đã tư lự ngồi yên, anh không thích vẻ tư lự xa cách đó, liền hỏi tiếp: “Cô Nghiêu là người thành phố B?”

Nghiêu Vũ mỉm cười: “Vâng”.

“Có bạn bè hoặc người thân ở đây không?”.

“À, có!”.

“Tôi thấy mấy cô bạn của cô hình như đều làm công việc khác nhau, thiết kế quảng cáo cảm giác thế nào?”.

“Cũng được”.

“Cô học khoa Văn? Vốn định làm nghề gì?”.

“Viết tiểu thuyết”.

“Ồ?”. Hứa Dực Trung bỗng hứng thú, “Định viết loại tiểu thuyết gì?”.

Nghiêu Vũ chậm rãi nói: “Loại có thể kiếm được tiền”.

“Ha ha, có thể thường thức tác phẩm lớn của cô Nghiêu không?”.

“Nếu Đại Đường sa thải, không tìm được việc, tôi sẽ viết tiểu thuyết. Bây giờ trong đầu chưa có chữ nào”. Nghiêu Vũ trả lời.

Hứa Dực Trung cơ hồ cũng không tìm ra chủ đề nói nữa, lại không tiện ngồi suông như vậy. Thái độ của Nghiêu Vũ với anh dường như không thờ ơ cũng không nhiệt tình, anh chợt hỏi: “Cô ghét tôi lắm à?”.

Nghiêu Vũ ngậy ra, ngẩng đầu nhìn Hứa Dực Trung, khuôn mặt anh dưới ánh đèn, đường nét rất rõ ràng, mắt sinh động, rất mực tuần tú, hèn chi Đỗ Lối thích. Cũng chỉ có người đàn ông như vậy mới xứng với nhan sắc của cô ta. Cô cúi đầu uống trà, thong thả nói: “Sao phó tổng Hứa lại hỏi thế?”.

“Cảm giác!”. Ánh mắt Hứa Dực Trung đột nhiên sắc lạnh, “Tôi cảm thấy hình như cô Nghiêu rất ghét tôi, cho nên rất muốn biết có chỗ nào đặc tội với cô”.

“Phó tổng lại đùa rồi!”. Nghiêu Vũ lơ đãng nói, “Không có chuyện đó đâu, nhìn chung trong công việc tôi không đặc biệt thích hoặc ghét người nào đó”.

“Cô luôn nói thẳng như vậy sao?”. Hứa Dực Trung nghe câu trả lời, rất phát ý, Nghiêu Vũ luôn đứng đưng như vậy, chỉ một câu đã đẩy anh ra xa mười vạn dặm.

Nghiêu Vũ ngẩn người, suy nghĩ hồi lâu mới trả lời: “Xin lỗi, hình như chỉ gần đây tôi mới nói thẳng với anh như vậy. Cảm giác của anh có thể do ảnh hưởng của ai đó. Tôi không ghét anh, cũng không giận gì, hoàn toàn không”.

Lông mày Hứa Dực Trung giãn ra, hạ giọng hỏi cô: “Tại sao? Ý tôi nói, tại sao cô nói gần đây chỉ nói thẳng với tôi như vậy?”.

Đúng, tại sao? Nghiêu Vũ nhấp một ngụm trà, nghĩ tới Đỗ Lối. Giữa cô và Hứa Dực Trung dù lần đầu quen ở sơn trang suốt nóng hay tiếp xúc sau này, đều do Đỗ Lối mà trở nên thiếu tự nhiên, nhưng trong tiếp xúc công việc về sau, cảm giác đó cũng mất đi, bản thân cô không hề có ác cảm với Hứa Dực Trung.

Do Đỗ Lối, do ánh mắt khiêu khích của Đỗ Lối, sự cạnh tranh giữa hai người gần như đã thành quen. Nghiêu Vũ né tránh mọi người, mọi sự liên quan đến Đỗ Lối hoàn toàn bản năng, cô ngược mắt, bình thản nhìn Hứa

Dực Trung: “Xin lỗi, đó là hiểu lầm, tôi không hề có thành kiến với phó tổng Hứa. Xin đừng bận tâm”. Cô quyết định làm xong vụ này, từ nay không nhận công việc liên quan đến Gia Lâm.

Hứa Dực Trung nhận ra một chút mệt mỏi trong mắt Nghiêu Vũ, “Cô nghỉ một lát, Tiểu Trương!”. Anh quay đầu gọi.

Tiểu Trương chạy đến: “Cậu đi xem tiến độ thế nào, ngày mai lắp tiếp cũng được”.

Nghiêu Vũ lập tức phản đối: “Xin lỗi phó tổng, ngày mai công nhân của chúng tôi còn có việc khác, thời gian này đều bận, đêm nay nhất định phải làm xong, tôi đi xem thế nào”.

Nói xong cô đứng dậy. Đi đến phía cửa chính tòa nhà, gió lạnh mang theo mưa ập đến, Nghiêu Vũ một tay ôm ngực, cầm chiếc ô để cạnh cửa, đi ra ngoài.

Hộp đèn quảng cáo chính đã lắp gần xong, trời vẫn mưa, tiếng mưa ràn rạt xối trên ô. Họa sĩ Trương đi đến, nở nụ cười: “Sắp xong rồi, thử hộp đèn lớn và lắp hộp đèn nhỏ nhiều nhất cũng chỉ hai tiếng là xong”.

Nghiêu Vũ cầm bản thiết kế lên xem, nói: “Có thể điều thợ lắp hộp nhỏ được rồi. Tôi sẽ phụ trách giám sát”.

Thi công lắp đặt theo đúng trình tự, Nghiêu Vũ phụ trách bốn công nhân theo bản vẽ lắp những hộp đèn nhỏ. Hứa Dực Trung đứng ở cửa tòa nhà lặng lẽ quan sát cô làm việc. Anh hơi mơ hồ về bản thân. Không biết Nghiêu Vũ thực sự có gì thu hút, khiến anh cả đêm cùng thức với cô, không muốn đi. Nghiêu Vũ không đẹp như Đỗ Lối, cũng không nhiệt tình tận tâm như Đỗ Lối. Lại không nhìn thấy trong mắt Nghiêu Vũ một chút hứng thú đối với anh, điều đó gần như xúc phạm tự ái đàn ông của anh.

Đêm mùa thu, bốn giờ sáng trời hơi lạnh, Tiểu Trương lại đến khuyên lần nữa: “Phó tổng, hay là anh về nghỉ, đèn chính lắp xong coi như công việc gần hoàn tất”.

Hứa Dực Trung cười: “Đằng nào cũng muộn rồi, đợi lắp xong xem thế nào. Lát nữa công việc xong xuôi tôi mời mọi người đi uống trà sáng”. Anh biết hành vi của mình hôm nay ít nhiều khiến thuộc cấp ngạc nhiên. Do anh ở đây, nên người của phòng kế hoạch và phòng kinh doanh đều không dám ngủ, cũng không dám ra về. Thấy vậy, anh bảo mỗi phòng chỉ để lại một người, còn lại có thể về nghỉ, không cần gọi điện xin phép trưởng phòng.

Việc lắp đặt diễn ra khá thuận lợi, năm giờ sáng mọi việc hoàn tất. Mưa nhỏ dần, chỉ còn lác rác. Họa sĩ Trương và Nghiêu Vũ cùng với thợ thu dọn đồ nghề.

Hứa Dực Trung ngẩng nhìn hộp đèn quảng cáo treo trước khu chung cư hài lòng gật đầu, bảo Tiểu Trương mời nhân viên của Đại Đường cùng đi ăn sáng.

Nghiêu Vũ đã hết buồn ngủ, công việc hoàn thành đúng kế hoạch, cô rất phấn khởi, vui vẻ thưởng thức món cháo. Bữa sáng kiểu Quảng Đông rất ngon. Hứa Dực Trung mời, tội gì không ăn, mỗi người ba tám đồng, tiết kiệm được món tiền cho công ty.

Hứa Dực Trung hứng thú nhìn Nghiêu Vũ ăn. Cô có những cử chỉ duyên dáng bẩm sinh, rất từ tốn, cốc bát đũa ngay ngắn, giấy lau miệng dùng xong cũng ý tứ để gọn một bên. Anh cười nói: “Cô rất thanh lịch. Chắc gia đình giáo dục rất nghiêm”.

Nghiêu Vũ liếc nhìn bàn ăn của mọi người xung quanh, chỉ cười cúi đầu ăn tiếp. Lúc vào nhà hàng, Hứa Dực Trung rất tự nhiên ngồi cạnh Nghiêu Vũ, người của Gia Lâm ngồi một bàn, họa sĩ Trương ngồi cùng tốp thợ. Nghiêu Vũ có cảm giác Hứa Dực Trung chú ý đến cô, sự chú ý đó là vì Đỗ Lối sao? Nhưng Nghiêu Vũ không muốn tìm hiểu. Cô không hề nghĩ mình có sức hấp dẫn hơn Đỗ Lối.

“Nghiêu Vũ!”. Hứa Dực Trung gọi thẳng tên cô, lại dường như thích thú khi gọi như vậy, “Bữa sáng cô thường ăn gì?”.

“Tôi không ăn sáng”. Nghiêu Vũ gấp một cái bánh bột lọc trong suốt nói, rồi hồn nhiên nhoẻn cười, lúm đồng tiền nhỏ thấp thoáng trên má, môi dính dầu, đỏ mọng trông rất cuốn hút. Hứa Dực Trung ngây người. “Nhìn chung tôi không ăn sáng, nhưng khi thức đêm thường rất đói”.

“Có thể hỏi một vấn đề riêng tư không?”.

“Sao?”.

“Cô Nghiêu có bạn trai chưa?”. Hứa Dực Trung biết cô có bạn trai cũ tên là Đồng Tư Thành, còn bây giờ không biết thế nào.

Nghiêu Vũ bỗng lại mất hứng, thông thả hỏi: “Liệu có thể không trả lời?”.

“Xin lỗi!”. Hứa Dực Trung lập tức nhận ra mình lỡ lời, mới quen sao có thể hỏi vấn đề quá riêng tư như vậy, và lúc này rõ ràng không thích hợp, nhưng anh rất muốn biết. Anh châm điếu thuốc, che giấu sự bối rối.

Ánh sáng xong mới sáu giờ. Họa sĩ Trương và tốp thợ ra về, người của tập đoàn Gia Lâm cũng đi việc này. Bây giờ Nghiêu Vũ không muốn về nhà làm phiền Thiên Trần và Tiêu Dương. Cô quyết định về công ty.

“Tôi đưa cô về nhà”. Hứa Dực Trung đề nghị.

“Không dám phiền phó tổng, tôi về công ty”.

“Sớm thế này ư? Sao không về nhà ngủ một lát?”.

Nghiêu Vũ cười: “Phó tổng Hứa cũng bận suốt đêm, nên về nghỉ đi, tôi gọi xe đi cũng được”.

“Tôi đưa cô về”.

Hứa Dực Trung mở cửa xe, không để Nghiêu Vũ từ chối lần nữa. Nghiêu Vũ lên xe, lòng thấp thỏm. Sự quan tâm của Hứa Dực Trung với cô rõ ràng vượt quá quan hệ công việc thông thường, nhưng bây giờ cô không có tâm trạng suy nghĩ chuyện đó. Cô đang nghĩ bây giờ về công ty có nên đọc thư của Đồng Tư Thành.

“Phó tổng, phiền quá, như thế này tôi rất ngại”.

“Cứ gọi tên thôi, cô không phải là nhân viên của tôi, bây giờ lại không phải là giờ làm việc”. Hứa Dực Trung vừa lái xe vừa nói.

Nghiêu Vũ không trả lời. Cô không biết nói sao, dứt khoát nhắm mắt. Xe đến cổng công ty Đại Đường, thì Nghiêu Vũ đã ngủ.

Anh không muốn đánh thức, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt ngủ say của cô, rồi cởi áo khoác của mình đắp cho cô, thấy cái áo trùm lên người Nghiêu Vũ rộng như tấm chăn, không nhịn được cười.

Anh ngắm nghía cô. Phát hiện Nghiêu Vũ có làn da rất đẹp, môi hồng như cánh sen ánh lên làn da trắng, khuôn mặt trông như tranh vẽ. Anh cứ chăm chú nhìn cô như vậy, thầm nghĩ, không thể hiểu nổi, sao mình lại muốn ở bên cô ta như thế? Câu hỏi luẩn quẩn trong đầu, làm anh bất an, lại muốn hút thuốc, nhưng phát hiện trong túi hết thuốc.

Nhìn quanh, thấy bên kia đường có siêu thị nhỏ, xuống xe định sang đó mua.

Tiếng đóng cửa xe tuy rất nhẹ nhưng làm Nghiêu Vũ giật mình. Cô mở mắt, đúng lúc nhìn thấy Hứa Dực Trung xuống xe, vừa tựa mình, nhìn thấy áo khoác của anh đắp trên người, “Phó tổng Hứa!”.

Hứa Dực Trung ngoái đầu, “Tỉnh rồi à?”.

Nghiêu Vũ dụi mắt, cầm áo khoác đưa cho anh, “Rất cảm ơn, tôi vào công ty đây”.

Hứa Dực Trung quay lại, ngồi trong xe, đón chiếc áo hỏi: “Hôm nay cô không về nhà nghỉ một chút sao?”

“Đến chín giờ mọi người đến, tôi bảo họ mang mô hình và pa nô quảng cáo đến khu chung cư của Gia Lâm rồi sẽ về đi ngủ”. Nghiêu Vũ cảm ơn lần nữa: “Xấu hổ quá, ngủ quên mất, làm phó tổng phải đợi, cảm ơn!”. Cô nói xong, định xuống xe.

“Chờ đã!”. Hứa Dực Trung nhìn vào mắt cô nói, “Tôi sẽ cho người đến lấy, hay là cô về nhà nghỉ đi!”.

“Như vậy sao được, đó là việc của công ty chúng tôi, tạm biệt!”.

“Bao giờ?”. Hứa Dực Trung lại hỏi như lần trước, ý anh là bao giờ gặp lại.

Nghiêu Vũ ngẩn người, hiểu rồi mỉm cười: “Phó tổng Hứa lại đùa tôi, về nghỉ đi!”. Cô đẩy cửa xe, vẫy tay với anh, quay đi.

Hứa Dực Trung nhìn theo cô đi vào công ty Đại Đường. Sự từ chối vô tình hay hữu ý giữ khoảng cách như vậy của Nghiêu Vũ làm anh cúi đầu đập tay lên vô lăng, rồi lại ngẩn người, không hiểu sao anh lại bận tâm đến thái độ của Nghiêu Vũ đối với mình như vậy.

Vào trong công ty, Nghiêu Vũ mới thở phào. Cô không muốn gặp lại Hứa Dực Trung, bây giờ cô đang đau đầu vì chuyện của Đồng Tư Thành, không có tâm tư nghĩ chuyện khác.

Đi vào phòng làm việc, pha trà uống, hơn bảy giờ sáng, đồng nghiệp chưa đến, cô vừa uống trà vừa nhìn ô khóa chìa khóa, cuối cùng lấy chìa mở ra.

Sắp xếp các bức thư theo thứ tự thời gian, mở bức thư nhất, trên tờ giấy mỏng chỉ có mấy hàng chữ tiếng anh:

Till all the seas go dry, my dear,

And the rocks melt with the sun!

And I will love you still, my dear,

While the sands of life shall run.

And I will love you again, my love,

Though it were ten thousand miles!

[2] Tạm dịch: Anh vẫn yêu em, cho dù biển cạn đá mòn. Dù đường xa vạn dặm, trong biển cát cuộc đời, anh sẽ đến với tình yêu này lần nữa.

Nghiêu Vũ cười khẩy, anh ta yêu mình đến biển cạn đá mòn? Thật nực cười? Anh ta sắp về nước, có phải vì mình? Nghiêu Vũ thở dài, cô không biết. Mở bức thư hai.

“Thỏ trắng cô đơn, chạy đôn chạy đáo: Áo mới người xưa”.

Nghiêu Vũ giật mình, áo mới người xưa? Áo mới thì đẹp người xưa thì tốt! Cô sống ra hồi lâu. Mở bức thư ba:

Anh từng hôn em

Hai tay em từng đặt lên vai anh

Anh vô vàn luyến nhớ cảm giác ngọt ngào đó

Mỗi lần nhắm mắt

Anh đều nhìn thấy tất cả những gì đã hứa với em anh sẽ trả lại đủ đầy.

Mở tiếp bức thư tư. “Đoạn đường hai trăm mét em đã đi qua là khoảng cách khó chịu nhất đời anh!”.

Nỗi tủi hờn xông thẳng lên mắt, Nghiêu Vũ vội ném tất cả thư vào ngăn kéo, nghe thấy tim đập mạnh. Lát sau bình tĩnh lại, thầm nghĩ mình chắc chắn là người nhớ dai, Đồng Tư Thành vừa nhắc đến cảnh chia tay ngày trước là không chịu nổi.

Đồng Tư Thành dùng phương thức đọc đáo như vậy để dành cô, mỗi bức thư chỉ có mấy dòng nhưng hàm ý sâu xa. Nghiêu Vũ biết, nội dung sẽ như vậy, chưa đọc thì muốn đọc, đọc rồi vẫn không biết nên làm thế nào.

Cô quyết định tạm gác lại việc này. Cứ để Đồng Tư Thành về nước đã.

12. Chương 12

Hứa Dực Trung cảm thấy có lẽ mình thân kinh, gửi hương trà Phổ Nhĩ, anh lại tưởng Nghiêu Vũ biết anh thích loại trà này, nhưng câu trả lời của cô ngay sau đó khiến anh hụt hẫng. Nghiêu Vũ làm gì cũng không

có ý làm đẹp lòng anh, khiến anh rất khó chịu.

Triển lãm nhà ở khai mạc long trọng. Sự thay đổi rõ nhất trong này là giá nhà lại tăng, nhưng lượng giao dịch vẫn lớn hơn mọi lần.

Khi các nhà đầu tư cười hết cỡ, cũng là lúc các công ty quảng cáo sau một thời gian làm việc cật lực cũng được nhân rồi mấy ngày. Nghiêu Vũ rồi rã nằm nhà chơi game. Thiên Trần trái lại bận tối mắt, mấy ngày nay nghỉ trưa ở nhà Nghiêu Vũ cũng tranh thủ viết bài. Nghiêu Vũ giúp Thiên Trần chỉnh lý tư liệu, bỗng hỏi: “Khi nào cậu xong việc? Lâu lắm bọn mình không rủ Tuệ An đi chơi”.

“Người ta có Đỗ Lối thấp tùng rồi!”. Thiên Trần vẫn cầm cúi gõ bàn phím, cô vừa liên lạc với Tuệ An. Không biết Đỗ Lối thân thiết với Tuệ An từ lúc nào, cứ rảnh là hẹn đi chơi. Tuệ An nói một tuần ít nhất ba ngày Đỗ Lối lái xe đến đón cô đi chơi đi ăn.

Tuệ An vui vẻ nói, không ngờ Đỗ Lối tâm lý, biết cách chăm sóc người khác như vậy. Hình như có ý bóng gió để Đỗ Lối và Nghiêu Vũ hòa giải với nhau.

Nghiêu Vũ nghe vậy không nói gì, một lúc lâu sau mới thủng thảng: “Đỗ Lối không phải người xấu, nhưng mình với cậu ấy không hợp nhau”.

Thiên Trần viết xong bài gửi choban biên tập, vỗ tay, nói: “Việc lớn đã thành! Tiểu Vũ, nếu Đỗ Lối không phải là người xấu, vậy giữa hai người rốt cuộc có chuyện gì?”.

“Mình và Đỗ Lối là bạn phổ thông, ngày đầu tiên vào lớp đã ngồi cùng bàn, rất quý nhau. Nhưng không lâu sau, tình hình thay đổi. Bài văn của mình, Đỗ Lối có thể xem, nhưng bài của cậu ấy, Đỗ Lối không bao giờ đưa mình xem, mình hơn vài điểm là cả tuần Đỗ Lối không vui, như thể ai chịu được? Về sau phân lại chỗ ngồi, không qua lại với nhau nữa”. Nghiêu Vũ nói giọng ngao ngán.

Thiên Trần cười: “Chuyện cũ rích! Chỉ vì chuyện đó?”.

“Không, về sau còn nhiều, ai thích suốt ngày so đo với cậu ta, đến khó chịu, không hợp thì ít qua lại, không ngờ vào đại học lại ở cùng phòng! Đi đến đâu cũng tự nhiên bắt đầu so bì, bắt đầu ganh đua. Đỗ Lối cũng lạ, không tìm người khác mà so, lại nhằm vào mình. Chưa hết, bây giờ tốt nghiệp đi làm, công việc lại dây dưa đến nhau, ngăn muốn chết”.

Thiên Trần than thở, “Quá ngán, có điều, hai người không cùng cơ quan, còn ganh đua gì?”.

“Hứa Dực Trung!”. Nghiêu Vũ buột miệng.

“Hả?”. Thiên Trần kinh ngạc trợn mắt, “Phó tổng giám đốc Gia Lâm? Anh ta làm sao?”.

Nghiêu Vũ biết mình lỡ lời, nhưng Thiên Trần là bạn thân, vậy là kể hết chuyện quen Hứa Dực Trung nhưng Đỗ Lối lại thích anh ta thế nào. “Mình cảm thấy thái độ của Hứa Dực Trung rất lạ, lẽ ra anh ta phải thích Đỗ Lối chứ!”.

Thiên Trần cười đau bụng: “Tiểu Vũ, ha ha, có phải cậu là khắc tinh của Đỗ Lối? Người ta làm trợ lý cho Hứa Dực Trung lâu như vậy lại không có chuyện gì, sao cậu vừa xuất hiện đã trở thành tình địch?”.

“Thiên Trần chết tiệt, nói vớ vẩn! Mình không muốn có bất cứ quan hệ gì với tập đoàn Gia Lâm, mỗi lần đến đó gặp Đỗ Lối, ánh mắt cô ta làm mình rất khó chịu!”.

“Nghiêu Vũ, nếu Đỗ Lối và Hứa Dực Trung yêu nhau, cô ta sẽ không khó chịu khi nhìn thấy cậu. Đúng là một chú rể rửa vàng, đẹp trai lại giàu! Sao Đỗ Lối không tìm cách lừa anh chàng vào lưới, đi so đo với cậu làm gì?”.

“Đúng, đẹp trai lại giàu, vậy mẹ giới thiệu cho cậu chú rể rửa vàng sao cậu không ưng? Lại muốn treo cổ trên cây cầu cong Tiều Dương?”.

Thiên Trần cười hi hi: “A Dương khác! Khi nào anh ấy mở công ty, mẹ mình sẽ không còn lý do phản đối! Thực ra cho dù anh ấy không làm được, bọn mình vẫn rất tốt, chỉ có điều”. Nghĩ tới thái độ của mẹ, cô lại buồn, “Nói đến Tiều Dương là mẹ nhắc lại chuyện bố mình ngày trước, làm bố cũng khó chịu, không khí gia đình rất chán”.

Thiên Trần bây giờ không muốn nghĩ nhiều, trì hoãn ngày nào hay ngày đó, công ty của Tiêu Dương đã chuẩn bị rồi, chờ hai tháng nữa Đồng Tư thành về nước là khai trương. Nghĩ tới Đồng Tư Thành, cô đẩy vai Nghiêu Vũ: “Thư, thư của Đồng Tư Thành cậu đã đọc chưa?”.

“Đọc rồi”.

“Cảm động không?”.

“Không biết, chưa có quyết định gì. Nhưng đặc ý cực độ, năm xưa anh ta yêu cầu chia tay, bây giờ lại chủ động muốn nói lại”. Nghiêu Vũ nói, thời gian quả thật đã làm thay đổi con người rất nhiều. Trước đây, cho dù hai người cãi nhau, Đồng Tư Thành vừa quay đi đã nhắn tin cho cô, cô đã chạy như bay đến với anh, mọi giận hờn tan biến như mây khói. Bây giờ mỗi tuần anh gửi một bức thư, toàn những lời cảm động có thể làm xiêu lòng mọi cô gái, cô vẫn do dự.

Điện thoại đổ chuông, Thiên Trần nghe xong nói, “Cơ quan có việc, phải đến diễn đàn triển lãm nhà ở, mình đi đây”.

Nghiêu Vũ đang rảnh, cũng nhảy xuống giường: “Mình đi với cậu, một mình ở nhà lại nhớ tới Đồng Tư Thành, phiền chết!”.

Diễn đàn về nhà ở tổ chức vào buổi chiều trên lầu ba trung tâm triển lãm theo kế hoạch. Chủ đề thảo luận chính là “Ảnh hưởng của chính sách tăng cường quản lý đất đai đối với tình hình phát triển nhà ở”.

Đây là chính sách Quốc vụ viện mới đưa ra mấy ngày trước. Nghiêu Vũ không hứng thú với những quy định, chính sách. Cô nói với Thiên Trần một câu rồi chạy xuống phòng triển lãm xem mô hình nhà ở. Cô muốn xem những kiểu căn hộ nhỏ do các công ty bất động sản đưa ra, đồng thời cũng muốn sưu tầm tư liệu của các công ty quảng cáo khác, xem có thể tham khảo được gì.

Thiên Trần ở lại diễn đàn chăm chú lắng nghe. Mỗi khi diễn giả từ trên bục bước xuống, các phóng viên liền đến phỏng vấn.

Một người đang phát biểu trên diễn đàn, Thiên Trần ngồi cạnh một vị giáo sư khẽ hỏi: “Theo giáo sư, xu thế giá nhà đất của thành phố này sẽ tiếp tục tăng hay giảm? Hiện nay giá nhà trong thành phố bình quân khoảng trên dưới ba ngàn rưỡi, cao hơn một ngàn so với hai năm trước. Có phải mức tăng quá nhanh?”.

“Vẫn tăng. Với vị trí địa lý và khả năng phát triển tương lai của thành phố này, giá nhà trong hai năm tới sẽ tăng đến trên dưới sáu ngàn”.

Thiên Trần thở dài với tốc độ tăng thế này, sở hữu một ngôi nhà quả thực rất khó khăn, “Có phải giới đầu tư liên kết bùng bít giá và thông báo sai lượng giao dịch? Cổ tình tạo những cơn sốt trên thị trường khiến người tiêu dùng lo lắng vội vàng mua nhà, nhằm đẩy giá lên cao?”.

“Cũng có hiện tượng như vậy, nhưng tôi tin là Chính phủ sẽ sớm đưa ra giải pháp quy phạm chỉnh đốn thị trường bất động sản”.

Thiên Trần cảm ơn giáo sư, tìm một doanh nghiệp bất động sản, hỏi: “Xin hỏi lượng giao dịch thành công của quý công ty thế nào?”.

“Đương nhiên, rất tốt, hôm nay mới là ngày thứ hai, lượng giao dịch thành công đã đạt bảy mươi phần trăm”. Ông ta phần khởi nói.

“Tôi đã phỏng vấn mấy công ty, công ty nào cũng tuyên bố lượng giao dịch thành công rất cao, nhưng theo thống kê của cục quản lý nhà ở, số lượng nhà còn trống lại chiếm tới bốn mươi phần trăm?”.

Ông ta tươi cười: “Tiêu thụ của công ty tôi rất tốt, các công ty khác tôi không biết. Có lẽ thị trường bất động sản của thành phố hiện nay thật sự có không gian lớn như vậy”.

“Ý ông là, ông cảm thấy giá nhà đất chỉ có tăng không giảm?”.

“Đó là chắc chắn”.

Thiên Trần cảm ơn ông ta, cô biết với câu hỏi đó, đa số đều trả lời như vậy. Cô ngồi chờ phỏng vấn giáo sư kinh tế trường Đại học C đang phát biểu.

Nghiêu Vũ đến phòng triển lãm thấy tư liệu là nhật, lát sau trên tay đã có một túi đầy. Càng xem tư liệu của đồng nghiệp ở công ty khác càng hứng khởi. Người ta đến xem nhà rất đông, sao mình không đi tiếp. Nhìn túi tư liệu trong tay, cô vui vẻ đi xuống tầng dưới.

Vừa ra khỏi thang máy, liền nhìn thấy gian triển lãm mô hình chung cư mới của Gia Lâm. Nghiêu Vũ đang thưởng thức tác phẩm của mình, tay cầm tài liệu đột nhiên nhẹ bẫng, có người đã lấy túi tài liệu trong tay cô. Nghiêu Vũ ngẩng nhìn, Hứa Dực Trung đứng ngay cạnh cô tươi cười, phản ứng đầu tiên của Nghiêu Vũ là ngó xem Đồ Lối ở đâu.

“Nhìn gì vậy? Sưu tầm nhiều tài liệu thế, muốn mua nhà hay là đem về nghiên cứu?”. Buổi tối, ban tổ chức mở tiệc chiêu đãi giới kinh doanh bất động sản, ở khách sạn gần đây, Hứa Dực Trung thấy thời gian còn sớm liền đến xem phản ứng của khách hàng. Mấy ngày nay anh bận mờ mắt. Chính quyền thành phố nhân triển lãm này lại cho ra hàng loạt quy định, sở quy hoạch cũng đưa ra phương án quy hoạch thành phố tương lai. Không cập nhật thông tin không được. Anh vừa đến được một lúc thì nhìn thấy Nghiêu Vũ.

Nghiêu Vũ người tầm thước. Tay ôm túi tư liệu nghênh ngang bước, điệu bộ rất đáng yêu, Hứa Dực Trung cảm thấy như vậy.

“Cảm ơn phó tổng!”. Mắt Nghiêu Vũ vẫn ngó tìm Đồ Lối, cô không muốn Đồ Lối nhìn thấy Hứa Dực Trung cầm đồ giúp cô. “Đồ Lối đâu? Sao không đi cùng anh?”.

“Cô ấy bận việc, dạo này hơi vất vả. Tìm cô ấy có việc gì?”.

Nghiêu Vũ hơi yên tâm: “Quan tâm thôi, không có gì”. Cô nhìn túi tư liệu trên tay Hứa Dực Trung, nói: “Tôi sưu tầm về xem, cứ để tôi cầm, phó tổng Hứa đi làm việc của mình đi”.

“Cô còn lấy tài liệu nữa không?”.

“À, thôi, ngày mai lại đến”.

“Bây giờ vẫn còn thời gian, tôi đưa cô về, đi vào giờ này rất khó gọi xe...”. Hứa Dực Trung nói xong nhân tiện cầm nốt tài liệu trong tay cô.

Có người đưa về đương nhiên là tốt, nhiều tài liệu thế này, không gọi được xe cũng phiền, “Cảm ơn anh trước!”. Cô nhắn tin cho Thiên Trần, rồi theo Hứa Dực Trung ra ngoài.

Đến bãi đỗ, lúc để tài liệu vào trong xe, anh ngoái lại, thấy buồn cười, trong tay Nghiêu Vũ lại có một tập tài liệu nữa, chắc là vừa lấy trên đường đi, “Có người làm thuê miễn phí, có phải cô đang tiếc không thể chuyển cả các pa nô quảng cáo của người ta về nhà?”. Anh nói đùa.

“Đúng đấy!”. Nghiêu Vũ để tài liệu vào trong xe; “Nếu anh có thời gian, tôi sẽ mang tài liệu của tất cả các gian triển lãm về nhà”.

Hứa Dực Trung nghĩ một lát hỏi cô: “Còn bao nhiêu gian chưa lấy?”.

“Mới chỉ lấy ở tầng hai, một phần tầng một và lối ra cửa, những gian khác thì chưa”. Nghiêu Vũ vui vẻ nhìn đồng lớn tài liệu trên xe. Định tranh thủ mấy ngày nghỉ này xem tham khảo.

Hứa Dực Trung gọi điện cho ai đó, rồi quay sang nói với cô: “Đi thôi, lấy nốt những gian còn lại”.

Nghiêu Vũ ngạc nhiên nhìn anh, “Anh không bận việc à?”.

“Không, toàn bộ buổi chiều nay chỉ phục vụ một mình tiểu thư”. Hứa Dực Trung cười.

Nghiêu Vũ thoáng giật mình, lại không tiện nói thêm, đành theo anh quay vào.

Triển lãm nhà ở diễn ra vào cuối tuần, người đến rất đông, Nghiêu Vũ lấy được tài liệu nào Hứa Dực Trung cầm luôn. Anh theo sát cô, những chỗ đông người thỉnh thoảng còn giơ tay chắn xung quanh để cô đi qua. Nghiêu Vũ cảm thấy không ổn, tài liệu lấy thêm nhất định không chịu để anh cầm, cười cười nói: “Gian triển lãm của Gia Lâm ở ngay đây, để người bên đó nhìn thấy họ sẽ cười”.

Hứa Dực Trung mỉm cười: “Cười cũng cười sau lưng, trước mặt không dám, tôi không nghe thấy là xong”.

Nghiêu Vũ bật cười, “Thôi, cũng lấy gần hết rồi”.

“Phó tổng!”. Giọng Đỗ Lối vang lên đúng lúc. Làm xong công việc nghĩ tới bữa tiệc tối nay, cô vội đến khu triển lãm tìm Hứa Dục Trung.

Nghiêu Vũ nhíu mày, lại vẫn gặp cô ta. Cô cười với Đỗ Lối, thay lời chào.

“Đỗ Lối, may quá, bữa tiệc tối nay cô và trưởng phòng Lí phòng kinh doanh đi dự nhé, tôi có việc khác”. Hứa Dục Trung đã gọi điện cho trưởng phòng Lí, nhưng quên báo cho Đỗ Lối.

“Vâng!”. Đỗ Lối thấy trên tay Hứa Dục Trung và Nghiêu Vũ đầy tài liệu, ngoài đầu về phía gian triển lãm gọi: “Tiểu Triệu, lại đây”.

Tiểu Triệu nhanh nhẩu chạy đến: “Phó tổng Hứa, trợ lý Đỗ, có việc gì ạ?”.

“Cô cầm tài liệu giúp phó tổng!”. Đỗ Lối nói.

Tiểu Triệu nhìn, nửa đùa nửa nói: “Phó tổng Hứa, những tài liệu này cứ giao cho phòng kế hoạch sưu tầm là được, sao phải phiền phó tổng, để tôi”.

Hứa Dục Trung không kịp ngăn Đỗ Lối, cười nói: “Lúc này ai cũng bận, không cần đâu, mau về đi. À, Đỗ Lối, buổi tối gặp trưởng phòng Trương giao lưu nhiều một chút! Đi thôi, Nghiêu Vũ”.

Nói xong bước về phía cửa. Nghiêu Vũ đứng ngẩn bên cạnh, thấy Hứa Dục Trung đã đi, gật đầu chào Đỗ Lối rồi cũng đi ra.

Đỗ Lối nhìn theo hai người, Tiểu Triệu hỏi nhỏ: “Có phải bạn gái của phó tổng?”.

“Nói vớ vẩn, người của công ty Đại Đường, quan hệ công việc”. Nửa năm nay Đỗ Lối làm việc cạnh Hứa Dục Trung, luôn luôn là cô mang giấy tờ tài liệu, anh đến đâu, cô mang theo đến đấy, đó là chức trách của trợ lý. Nhưng, Hứa Dục Trung đã bỏ cả bữa tiệc tối để cầm tài liệu cho Nghiêu Vũ.

Cô đứng trong phòng triển lãm táp nập người qua lại, lòng lạnh giá, buồn thối thối, cô chưa đủ tốt với Hứa Dục Trung hay sao? Trong công việc cô tận tâm tận lực, mọi sở thích thói quen của anh đều ghi nhớ. Trên bàn tiệc cô gỡ bí cho anh, lúc đi công tác, ngay đầu gối đầu của anh cũng chuẩn bị đầy đủ, thậm chí cô cảm giác mình không phải trợ lý mà là bảo mẫu của anh. Nhưng đúng lúc cô cảm thấy đang dần dần tiếp cận anh thì Nghiêu Vũ xuất hiện. Không hề dụng công vất vả đã khiến Hứa Dục Trung quan tâm như vậy. Vì chút việc vặt lấp mấy cái hộp đèn quảng cáo cũng thức trắng đêm cùng với cô ta để đến nỗi ngày hôm sau đi làm vừa bước vào văn phòng cô đã thấy anh mệt mỏi nằm ngủ trên salon.

Lòng Đỗ Lối nhức nhối. Tại sao lại là Nghiêu Vũ? Đỗ Lối không hiểu, cô ta có gì hay? Có đẹp như cô? Có tài như cô? Có tinh tế ân cần như cô? Đỗ Lối thực sự không hiểu tại sao Hứa Dục Trung lại thích Nghiêu Vũ. Không! Cô tự nhủ, không thể, Hứa Dục Trung chẳng qua bị mê hoặc, đúng ra là tò mò bởi cái vẻ ung dung bất cần của Nghiêu Vũ.

Cái không có được mới là tốt nhất! Cô thở dài. Trưởng phòng Lí vừa đi đến, nói: “Trợ lý Đỗ, đến giờ rồi, tạm thôi”.

Đỗ Lối trấn tĩnh trở lại. mỉm cười gật đầu.

Hứa Dục Trung lái xe đưa Nghiêu Vũ về, đến khu nhà cô, anh rất tự nhiên bê chồng tài liệu, Nghiêu Vũ nhìn anh, ôm nốt chỗ còn lại đi lên tầng.

Lên mỗi tầng, anh lại nhớ đến những ánh đèn sáng, tối ở cầu thang đã nhìn thấy lần trước. Hôm đó Nghiêu Vũ lên tầng không hề ngoài lại, vừa nghĩ đến lại thấy bực. Một chân vô thức giậm mạnh, “Gừ!”. Hứa Dục Trung giật mình, nhìn cánh cửa phòng đóng chặt bên cạnh, “Hình như ở đây nuôi nhiều chó?”.

“Vâng, tôi sợ nhất con chó ở tầng này, một con đầu bò đen tuyền. Vậy mà lại tên là Muội Muội”. Nghiêu Vũ nhún vai cười.

Hứa Dục Trung ngắm nghía khu nhà tầng cũ kỹ, hành lang rất hẹp, trên tường dán đầy các loại quảng cáo vặt: dịch vụ thông công, làm các giấy tờ. Mặt tường ngả vàng do ngấm nước có những đám ố mốc đen sì loang lổ, trên cầu thang để đầy thùng rác của các hộ gia đình.

“Sao cô lại thuê nhà ở đây? Theo tôi biết, Đại Đường làm ăn rất khá, lương nhân viên cũng không thấp”.

Nghiêu Vũ cười: “Nhà cũ giá rẻ, một phòng có bếp và nhà vệ sinh tất cả chỉ có năm trăm đồng”.

Lên tầng bảy, Nghiêu Vũ thở dốc. “Mỗi lần lên tầng đều như thế này à?” Hứa Dực Trung nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Nghiêu Vũ, hỏi.

“Vâng, tôi lười thể dục, hàng ngày cũng không chịu rèn luyện”. Nghiêu Vũ lấy chìa khóa mở cửa.

Hứa Dực Trung đi vào, để chồng tài liệu xuống, hiếu kỳ ngắm nhìn căn phòng của cô.

“Phó tổng Hứa, mời uống trà”.

Đón cốc trà, mùi hương quen thuộc cập đến, Hứa Dực Trung hít hít: “Cô thích trà Phổ Nhĩ?”.

“Cái gì tôi cũng uống, nhân tiện có trà Phổ Nhĩ nên pha cho anh. Chờ chút”. Nghiêu Vũ xếp gọn đồng tài liệu.

Hứa Dực Trung vừa rồi cảm thấy mình bị thần kinh, ngửi hương trà Phổ Nhĩ lại tưởng Nghiêu Vũ biết anh thích loại trà này. Câu trả lời vô tâm một giây sau đó lại khiến anh chợt hứng. Nghiêu Vũ làm gì cũng không có ý lấy lòng anh, khiến anh rất bức. Anh đặt cốc trà xuống đứng lên ngắm nghía căn phòng của cô.

Trong phòng bài trí đơn giản, nhưng đồ dùng đầy đủ.

Anh tự nhiên đi đến tủ sách, đây là nơi xem chừng đặc biệt nhất trong phòng, chiếc tủ sách rất lớn, có khung kính, cao tới tận trần nhà, sách và các loại ly, cốc, bát uống rượu, sắp xếp rất nghệ thuật.

Hứa Dực Trung nhìn từng ngăn, trố mắt. Trong tủ có chiếc cốc sứ Nhật Bản cắm hoa, cốc uống rượu Cảnh Thái Lam của trấn Cảnh Đức, cốc rượu bằng sứ trắng thân cao, mảnh mai, cốc gỗ sẫm của người Mãn, cốc bằng tre ghép cực kỳ khéo léo, chung đồng giả cổ, ngoài ra còn các loại ly thủy tinh, trong suốt, hoặc hoa chìm, hoặc nổi vân, miệng tròn, miệng vuông, miệng hình bát giác và mấy cái bát bằng gốm thô, “Chà chà, chẳng phải cô không uống được rượu cơ mà, sao lại sưu tầm lắm ly rượu thế này?”.

Nghiêu Vũ thu xếp xong ngoài đầu thấy Hứa Dực Trung đứng trước tủ sách. Lòng chợt chìm xuống, cười nói: “Thấy đẹp thì mua, không ngờ lâu dần thành nghiện”.

“Nào, lại đây giới thiệu đi, tôi vẫn chưa xem hết, giúp tôi bổ sung ít tri thức văn hóa rượu, biết đâu lại hữu ích khi dự tiệc”. Hứa Dực Trung về nước mấy năm, không sành những thứ khác, riêng rượu cách vài ngày lại phải tiếp khách.

Nghiêu Vũ đi đến, cười hỏi anh: “Những cái đó anh có biết?”.

“Cái này, cái này, cái này nói đi, cô sưu tầm chắc biết ít nhiều lai lịch, gốc tích?”.

Nghiêu Vũ cầm lên chiếc cốc có miệng hình lục lăng, nói: “Đây là loại cốc cao để gọi là cốc Huynh Đệ, những đường rạn trên thân cốc được hình thành trong quá trình nung. Tương truyền có hai em thợ gốm luôn ganh đua với nhau. Người em làm không đẹp bằng anh, liền nảy ý đồ xấu, lén dội một thùng nước lạnh vào lò nung của anh, kết quả khi dỡ lò, toàn bộ lớp men trên bề mặt cốc bị nứt tạo thành những hoa văn như thế này. Nếu là đồ thật, thì đắt lắm. Không biết đắt thế nào”.

Hứa Dực Trung nghe câu cuối bật cười: “Thì ra đồ của cô ở đây đều là đồ giả? Nếu là thật, tôi thấy cửa bảo hiểm của cô cũng không ngăn được bọn trộm”.

“Cái này gọi là Vinh Cổ Kim cũng là đồ giả cổ, mua khi thăm quan cố cung Bắc Kinh, nghe nói Càn Long rả lệnh làm để ban ngự tửu vào dịp tết Nguyên đán nào đó, với ngụ ý Thanh triều đại để bền vững muôn đời”.

Cô nói say sưa, tất cả kiến thức này sưu tầm được sau khi biết Đồng Tư Thành thích uống rượu. Cô luôn muốn kể với anh những điều này vào một bữa ăn nào đó. Nhưng, cho đến lúc chia tay cũng không có cơ hội.

Ánh mắt cô lưu luyến lướt quanh những ly, cốc, không ngờ lần đầu tiên nói ra lại là với Hứa Dực Trung, cũng tốt, không phải sao? Trố tài một phen xem hiệu quả thế nào: “Đây là cốc của người Lô, anh cũng biết, có điều nó là loại cốc rót ngược rất đặc sắc, có nghĩa là rượu được rót vào từ đáy cốc, sẽ không bị chảy ra, khi uống, anh nhìn này, dùng ống tre hút từ trên lưng con chim”.

Hứa Dực Trung lấy trong tủ sách một chiếc bát gốm thô hỏi: “Còn cái này? Lẽ nào cũng có bối cảnh lịch sử và điển tích?”.

“Sự tích Võ Tòng đả hổ anh biết rồi, Võ Tòng dùng chiếc bát này uống rượu trước khi đánh chết hổ ở núi Cảnh Dương! Đồ thật đấy!”. Nghiêu Vũ nói nghiêm túc, còn tự gật gù.

Hứa Dực Trung buồn cười: “Ha ha, đồ thật sao? Tôi không tin những ly, cốc này đều có lai lịch”. Mất anh liếc đến một đôi cốc gốm hình thù hơi kì dị: “Còn cái này, xấu quá, không phải là văn vật khai quật chứ?”.

Nghiêu Vũ ngăn người, đó là hai chiếc cốc gốm cô tự làm, lúc đó Thiên Trần còn cười nói trêu: “Bao giờ tân hôn uống rượu hợp cần, cậu dùng luôn cái này”.

Cô cúi đầu khẽ nói: “Đúng, hơi xấu, tôi tự làm đấy”.

“Ha ha!” Hứa Dực Trung bật cười: “Tôi thua rồi, thì ra thực sự có lai lịch”.

Nghiêu Vũ vui vẻ: “Sưu tầm nhỏ thôi mà, phó tổng Hứa đừng cười. Trà nguội rồi, leo cầu thang mệt uống trà ngồi nghỉ một lát”. Cô không muốn tiếp tục chủ đề này nữa.

Hứa Dực Trung vui vẻ đi đến ngồi vào sofa: “Nghiêu Vũ, cô đừng gọi tôi là phó tổng, gọi tên đi”.

“Không quen”. Nghiêu Vũ buột miệng.

“Vậy bao giờ mới quen?”. Hứa Dực Trung quay lại nhìn cô.

“Cũng chẳng có gì, chủ yếu là luôn tiếp xúc với anh trong công việc, gọi tắt phó tổng thành quen, đừng bận tâm, Hứa Dực Trung!”.

Nghiêu Vũ cũng không lẩn tránh mắt anh.

Hứa Dực Trung hơi thất vọng, ánh mắt Nghiêu Vũ vẫn bình lặng như không, anh đột nhiên bật cười: “Cũng phải, trở thành bạn là sẽ quen, cũng muộn rồi, xét công tôi vất vả chuyển đồ, mời tôi ăn bữa tối đi!”.

Anh cố ý không nói mời cô đi ăn, như vậy, Nghiêu Vũ dù ngại cũng không tiện từ chối.

Dù Hứa Dực Trung mang giúp tài liệu hôm nay hay đưa cô về công ty hôm trước, Nghiêu Vũ đều nên mời cơm anh. Chỉ có điều, cô hiểu, mình không thể quá gần gũi Hứa Dực Trung, không muốn để anh ta hiểu lầm, càng không muốn vì chuyện này cô và Đỗ Lối lại nảy sinh rắc rối, thông thả nói: “Xin nói trước, tôi không mời được đại tiệc đâu”.

Hứa Dực Trung cười ha hả: “Tùy thôi, ăn gì cũng được!”.

Nghiêu Vũ cầm túi xách: “Nhưng đảm bảo anh sẽ no!”.

Hai người xuống cầu thang, Hứa Dực Trung định mở cửa xe, cô ngăn lại: “Không cần, đi bộ mấy bước, đến đó tìm chỗ để xe cũng khó”.

Hứa Dực Trung thấy vui vui, hi vọng lúc ăn sẽ chuyện trò nhiều hơn với Nghiêu Vũ. Anh cảm thấy ở bên cô rất thú vị. Đi vòng qua góc phố, Nghiêu Vũ đưa anh đến thẳng nhà hàng Macdonald. Anh tức cười, cô không muốn gặp anh vậy sao?

Nghiêu Vũ cũng cười: “Tôi rất thích ăn Hamburger ở đây, ở nước ngoài là loại đồ ăn miễn phí, nhưng tôi rất thích, anh không để bụng chứ?”

Cơn giận của Hứa Dực Trung tan ngay, thì ra cô thích Hamburger. Vào bên trong, Hứa Dực Trung tự giác đi xếp hàng, Nghiêu Vũ ngăn anh: “Đã nói tôi mời, anh không cần thể hiện phong độ. Tìm chỗ nào gần cửa sổ ngồi chờ”. Nghiêu Vũ nói như ra lệnh, những lần đến đây cùng Thiên Trần hoặc Tuệ An, cô cũng tranh đi xếp hàng, hôm nay với Hứa Dực Trung cô vẫn dùng giọng ra lệnh đó.

Hứa Dực Trung buồn cười, quay đi, đến ngồi bên chiếc bàn cạnh cửa sổ, nhìn Nghiêu Vũ xếp hàng. Lúc này, trong cửa hiệu người rất đông, nhìn cô tiến dần từng bước, anh thích nhìn cô bận rộn vì anh. Hứa Dực Trung chợt hiểu, thì ra hứng thú của anh đối với Nghiêu Vũ là do cô luôn thờ ơ không chịu đón anh.

Sau khi hiểu ra, Hứa Dực Trung cũng thấy buồn cười vì thói trẻ con của mình, lòng bỗng vui vui. Anh nhìn kĩ Nghiêu Vũ, cô cũng bình thường đâu có hẹp hòi gì, nổi bần khoản khi được hóa giải, lại thấy lòng nhẹ nhõm.

Ăn bánh xong, đi về nhà Nghiêu Vũ, cô lại cảm ơn lần nữa, Hứa Dực Trung nhanh nhẹn lái xe đi.

Đỗ Lối và trưởng phòng kinh doanh Lí Tông Giám đi dự tiệc. Vào Gia Lâm hơn hai năm, cô dần dần thiết lập các mối quan hệ trong tập đoàn. Sau khi trở thành trợ lý của Hứa Dực Trung, tầm mắt càng được mở rộng, ứng xử càng thông thạo trong những bữa tiệc xã giao thế này. Lí Tông Giám rất phấn khởi được đi cùng cô. Đỗ Lối xinh đẹp, duyên dáng, lịch thiệp. Cô luôn đi theo anh thỉnh thoảng xen vài câu đúng lúc, uống rượu cũng luôn giữ chừng mực. Ông chủ các công ty khác cũng khen cô trợ lý của phó tổng giám đốc tập đoàn Gia Lâm, Lí Tông Giám cũng rất hạnh diện, mặt nở hoa.

Đỗ Lối theo anh đi chào khách hết một vòng. Nhìn thấy Trương Lâm Sơn đứng ở góc phòng nói chuyện với hai người, nhớ tới lời dặn của Hứa Dực Trung, cô cầm ly rượu đi đến, “Trưởng phòng Trương, lại gặp rồi, phó tổng Hứa của chúng tôi dặn mãi, nhất định phải chúc trưởng phòng một ly”.

Tuệ An tính dịu dàng, hơi chậm, Trương Lâm Sơn là người đàn ông chính thức đầu tiên của cô, sau kết hôn, mọi quan tâm của cô chỉ dồn vào anh. Chồng phải tiếp khách nhiều, Tuệ An thường ở nhà một mình. Thời gian này, Đỗ Lối dè dặt vì việc công, việc tư đều muốn thân thiết với Tuệ An. Đỗ Lối rất tế nhị, lúc đi chơi luôn chăm sóc Tuệ An chu đáo, mấy tháng qua lại với nhau, Tuệ An cũng không còn giữ ý với Đỗ Lối, lúc chuyện trò cô luôn miệng nhắc đến chồng.

Trương Lâm Sơn đương nhiên biết tại sao Đỗ Lối muốn thân với Tuệ An, về nhà, mọi chuyện cô đều nói lại với chồng. Anh cảm thấy Đỗ Lối không đơn giản, rõ ràng vì công việc, nhưng cư xử vô cùng khéo léo tự nhiên. Anh cười nói với vợ: “Chồng em bận rộn, không có thời gian chăm sóc em, hết giờ làm em đi gặp bạn bè cũng tốt, đi chơi với Đỗ Lối cũng hay, miễn là vui”.

Lúc này Trương Lâm Sơn cười hahaha: “Phó tổng Hứa cũng thật khách sáo, sao lại phiền cô Đỗ chúc rượu tôi”. Nói xong vui vẻ cạn ly.

Trong phòng quy hoạch anh phụ trách phê duyệt các dự án xây dựng mới, vì vậy tối nay người ta đưa nhau đến chúc rượu. Trương Lâm Sơn đã hơi say, nhưng mấy người vẫn cầm ly đến.

Đỗ Lối phát hiện tình trạng của Trương Lâm Sơn, cười tươi như hoa, đến giải vây giúp anh, có người không chịu, nói đùa, “Sao cô Đỗ quan tâm đến trưởng phòng Trương như vậy?”.

Sóng mắt Đỗ Lối long lanh, nụ cười như hoa mùa xuân: “Anh rể tôi mà, sao lại không quan tâm?”.

“Ồ, vậy ư, thế mà chúng tôi không biết?”.

Trương Lâm Sơn cười ngất, “Bạn học của bà xã tôi, đồng đảng của nhau, Đỗ Lối chuyên giám sát không cho tôi uống nhiều, tôi cũng bó tay”.

Mọi người vỡ lẽ, quay sang mời Đỗ Lối.

Hôm nay Đỗ Lối lòng vốn không vui vì Hứa Dực Trung đi với Nghiêu Vũ. Nhưng đã nói như vậy, ở thế cười lưng hổ, đành phải uống. Đỗ Lối vốn đã đẹp, có hơi men, càng quyến rũ. Lúc này càng thu hút nhiều khách mày râu đến chạm ly, cô không nhớ đã uống bao nhiêu ly, chỉ dựa vào mỗi hận sôi sục trong ngực để ứng phó, trụ vững.

Trương Lâm Sơn thấy mắt Đỗ Lối mờ dần, cau mày, ngăn mọi người, “Được rồi, các vị! Cũng muộn rồi, bà xã tôi đã gọi điện giục về, hôm khác lại vui vẻ”.

Mọi người tản ra, Trương Lâm Sơn liền nói với Đỗ Lối: “Cô không thể uống nữa, để tôi đưa về”.

Đỗ Lối quả thật không thể uống tiếp, mặc dù bước chân vẫn vững, nói năng vẫn đầu vào đấy, nhưng cô biết hôm nay quả thực mình đã say, nếu cứ tiếp tục có thể xảy ra chuyện. Đỗ Lối nhìn phòng tiệc hỗn loạn, thỉnh thoảng lại đưa mắt tìm Lí Tông Giám, nhưng không thấy anh ta, liền theo Trương Lâm Sơn đi ra.

“Trưởng phòng Trương từ lượng thật đáng nể, vừa rồi nhìn anh có vẻ say, bây giờ đã lại tỉnh táo”.

Đỗ Lối nhìn Trương Lâm Sơn lái xe rất thận trọng.

“Quen thôi, nếu không ngày nào cũng tiếp khách, chẳng lẽ ngày nào cũng để bị khiêng về nhà?” Anh cười nói.

Đỗ Lối cũng cười, đầu hơi vầng, cố gắng chỉ đường về nhà. “Nghe nói từ nhỏ anh và sếp Hứa của chúng tôi đã chơi với nhau? Hồi đó sếp Hứa có quậy phá không?”

“Dực Trung ư?”. Trương Lâm Sơn mỉm cười. “Lúc nhỏ hẳn cũng nghịch như quỷ, lúc nào cũng theo tôi, hồi đó nhà không ai quản, nghịch vỡ trời. Có điều từ nhỏ hẳn đã dẻo mồm, roi của bố chưa hạ xuống đã leo lẻo nhận tội, nhất định không chịu thiệt, nhưng ngoảnh đi là quên”.

“Trưởng phòng Trương, còn anh?”.

“Gọi là anh Trương thôi, hồi nhỏ tính tôi trái ngược với hẳn, cha tôi đánh gãy roi cũng không chịu nhận tội”.

Gió đêm hơi lạnh, dạ dày Đỗ Lối cuộn từng cơn, “Anh Trương, dừng xe, em buồn nôn!”.

Trương Lâm Sơn phanh xe, “Không sao chứ, Đỗ Lối?”.

Cô không kịp nói, vừa thò đầu rang ngoài là nôn, Trương Lâm Sơn vội dừng xe, chạy ra mua chai nước lọc đưa cho cô. Đỗ Lối hôm nay uống rất tùy tiện, lòng không vui, rượu trắng rượu vang đều uống, bây giờ nôn thốc nôn tháo.

Trương Lâm Sơn lo lắng nhìn cô, lát sau thấy Đỗ Lối nôn gần hết, người sắp lả. Cô yếu ớt lại ngồi xuống ghế, ngửa đầu, gượng cười với anh, “Xin lỗi, anh Trương!”.

Lúc này cô đã mất đi vẻ vui tươi nhanh nhẹn hàng ngày, mặt tái, nụ cười nhạt mệt mỏi và yếu đuối. Trương Lâm Sơn thở dài, nếu anh là Hứa Dực Trung anh sẽ không để một cô gái uống rượu như vậy, cho dù là trợ lý cũng không. Ngẫm nghĩ một lát, Trương Lâm Sơn lái xe đến bệnh viện.

Sau khi được truyền nước, Đỗ Lối ngủ thiếp.

Trương Lâm Sơn nhìn cô lắc đầu, gọi điện cho Tuệ An nói tình hình, Tuệ An lo lắng: “Nhất định anh phải đưa Đỗ Lối về nhà an toàn”.

“Biết rồi. Em cứ ngủ đi, đừng đợi anh”. Trương Lâm Sơn tắt máy, nhìn Đỗ Lối, cô ngủ rất không yên, luôn nhăn nhó, động đậy. Dù lớp phấn trang điểm đã loang, nhưng không làm giảm vẻ đẹp của cô. Trương Lâm Sơn thở dài, rút khăn giấy lau những vệt nước mắt trên mặt cho cô. Anh bỗng nghĩ tới Tuệ An của mình, Tuệ An chưa bao giờ rơi vào cảnh như vậy, anh nhìn Đỗ Lối trầm nghĩ, nếu có thể anh sẽ không bao giờ để cho Tuệ An phải trải qua cảnh ngộ như thế.

Trương Lâm Sơn thấy Đỗ Lối đã ngủ, đi ra ngoài gọi điện cho Hứa Dực Trung, “Dực Trung, Tiểu Đỗ hiện đang ở bệnh viện, tối nay uống quá nhiều, hình như rất buồn. Ồ, không thấy người của Gia Lâm. Hay là cậu đến đây xem thế nào... vừa truyền nước, đợi cô ấy tỉnh sẽ đưa về”.

Anh lại ngồi xem báo, thấy cô ngủ say, kéo chăn đắp cho cô, dựa vào ghế chớp mắt.

Đúng là tuổi trẻ sung sức, Đỗ Lối ngủ một mạch đến sáu giờ sáng, tỉnh dậy lại như không, tinh thần rất tốt. Nhìn quanh, thấy Trương Lâm Sơn tựa vào thành ghế vẫn đang ngủ.

Lòng tràn đầy cảm kích. Cô ngẩng nhìn Trương Lâm Sơn trầm nghĩ, nếu tối qua không phải Trương Lâm Sơn, cô không dám uống như vậy. Tuệ An nói rất nhiều về anh, nên cô cũng cảm thấy anh rất thân thuộc gần gũi.

Người ta thường dễ say nhất là lúc cảm thấy an toàn. Đỗ Lối không phải là người dễ có cảm giác đó. Lúc này cô rất ngưỡng mộ Tuệ An.

Cô xuống giường, chỉnh lại váy áo, nhẹ nhàng đến bên lay gọi.

Trương Lâm Sơn mở choàng mắt, thấy Đỗ Lối vẫn tươi tỉnh, mỉm cười, “Tiểu Đỗ, không sao chứ?”.

“Vâng”.

“Vậy ta đi thôi!”. Trương Lâm Sơn đứng lên, vươn vai, lắc đầu mấy cái, “Tôi đưa cô về trước!”.

Đỗ Lối nhẹ nhàng: “Để em gọi xe về, phiền anh suốt đêm rồi, rất xin lỗi, anh về nghỉ đi”.

“Đằng nào cũng muộn rồi, không sao, tôi đưa cô về”.

Đỗ Lối về nhà, tắm rửa thay quần áo, lấy túi xách chuẩn bị đi làm thì di động đổ chuông. “Phó tổng Hứa! À, không sao, may có trưởng phòng Trương đưa về”.

“Cô nghỉ ở nhà một ngày đi, hôm nay cũng không có nhiều việc, tôi vừa sạc Li Tông Giám một trận, đã không chăm sóc cô chu đáo. Cũng tại tôi, tối qua không đến”. Hứa Dực Trung nhẹ nhàng nói.

Đỗ Lối tắt máy lòng rộn vui, có phải mặt trời mọc đằng tây? Hứa Dực Trung là người có nguyên tắc, cho dù tối hôm trước uống nhiều đến mấy, dù cả đêm không ngủ, sáng hôm sau cũng vẫn đi làm đúng giờ, làm trợ lý của anh chưa tới một tháng, cô đã hiểu điều đó. Trên bàn tiệc có thể uống rượu, có thể say, nhưng nhất thiết không được để mình sáng hôm sau không dậy được.

Hứa Dực Trung cho cô nghỉ ở nhà, còn trách Li Tông Giám? Anh bắt đầu quan tâm cô ư? Gương mặt xinh đẹp bắt chột ảm. Hai năm nay không thiếu người theo đuổi, cô đều cự tuyệt. Mục tiêu của cô, tổ ấm trong mơ của cô, hai năm nay cô chỉ hướng về người đó. Cô thận trọng tiếp cận anh, nửa năm kề cận, nhưng chưa hề phát hiện sự quan tâm nào của anh với cô vượt qua quan hệ công việc.

Đỗ Lối không hiểu, tại sao cô đối với anh như vậy, nhưng sao vẫn chưa nhìn thấy lòng anh đối với cô?

13. Chương 13

Nghiêu Vũ xuất hiện trước mặt anh với bộ dạng hoan hỉ vui tươi chưa từng có, cô to tiếng nói cười với Tiêu Dương, khi nhảy điệu Cha Cha Cha trông cô bốc lửa như một người khác hẳn. Hứa Dực Trung hơi ghen tỵ, Nghiêu Vũ xưa nay luôn giữ khoảng cách với anh. Lúc này anh bỗng thấy ngưỡng mộ Tiêu Dương, sự thân mật bạn bè đó Nghiêu Vũ cũng chưa từng dành cho anh.

Thiên Trần bị cảm nặng, loại bệnh dễ gặp nhất vào mùa thu. Mũi tắc, chảy nước, ho, sốt nhẹ, đầy đủ các triệu chứng. Cơ quan cho nghỉ mấy ngày. Thiên Trần không nói với mẹ, chỉ nói nhiều việc, cần đến cơ quan.

Mới sáng sớm Tiêu Dương đã thấy tiếng gõ cửa, vừa mở, Thiên Trần mỉm cười nhìn anh, trời bắt đầu trở lạnh, cửa vừa hé, gió từ hành lang thốc vào, Thiên Trần khép chặt áo khoác. Mũi sịt sịt, chưa kịp nói đã ho. Tiêu Dương xót xa, vội kéo cô vào, “Sao không ở nhà? Chạy ra ngoài, bao giờ mới khỏi?”.

“Không muốn ở nhà”. Thiên Trần nói giọng mũi. Ngoan ngoãn lên giường nằm. Ở nhà có bố mẹ chăm sóc, nhưng lại phải nghe mẹ phàn nàn, cô không muốn tranh luận với mẹ, cũng không có sức, chỉ muốn gặp Tiêu Dương.

Thấy Thiên Trần như vậy, Tiêu Dương rất buồn, cô không nói, anh cũng biết. Không hiểu sao anh cảm giác mỗi lần ở bên nhau, mỗi lần gặp nhau đều như bớt đi một phần trong quỹ thời gian hữu hạn của họ, gạt đi nỗi bất an trong lòng vội đi đun nước để cô uống thuốc.

Tiêu Dương hớn hỏ khoe: “Sư huynh cuối tháng mười hai là về nước, công ty của bọn anh đã đăng kí rồi, địa điểm cũng đã tìm được rồi, đang sửa chữa lại”.

Thiên Trần cười đôn hậu dựa vào đầu giường nghe anh nói. A Dương luôn tỏ ra sôi nổi vào những lúc cô buồn. Cô mơ hồ mỉm cười, “A Dương, em buồn ngủ”.

“Ừ, ngủ đi, có anh đây, mấy ngày nay cũng không có việc, anh sẽ chăm sóc em”. Tiêu Dương đỡ cô nằm xuống, đắp chăn, hôn nhẹ vào má.

Thiên Trần nhắm mắt, yên tâm ngủ.

Tiêu Dương lên mạng, ở chỗ Đồng Tư Thành là hai giờ sáng, anh vẫn còn trên mạng: “Sư huynh, ở đây mọi việc đã dần vào đấy, chỉ đợi huynh về”.

“Anh đã được thay đổi chương trình, có thể sẽ về sớm hơn, không đón Giáng sinh ở đây.” Đồng Tư Thành cho biết, anh trở về nước sớm hơn sẽ có thêm thời gian hai tháng chuẩn bị mở công ty, sau tết Nguyên đán mới đến công ty. “Em và Thiên Trần vẫn khỏe chứ?”.

Tiêu Dương ngoái nhìn Thiên Trần ngủ say, cười: “Vẫn khỏe”.

“Định khi nào kết hôn? Hai người quen nhau cũng lâu rồi, không nên trì hoãn quá lâu”.

“Đợi công ty hoạt động ổn định rồi tính”.

“Nhiều nhất một năm, công ty chắc chắn sẽ tốt”. Đồng Tư Thành rất tự tin trả lời.

Tiêu Dương cười sung sướng, do dự một lát rồi gõ hàng chữ: “Còn anh? Nghe nói anh viết thư cho Nghiêu Vũ”.

“Ừ, mỗi tuần một bức, cô ấy có đọc hay không, không quan trọng”.

Tiêu Dương ngạc nhiên, châm chú. Thiên Trần bảo anh không nên nói với Đồng Tư Thành thái độ của Nghiêu Vũ. Nhưng anh cảm thấy nói ra có lẽ sẽ giúp họ hòa giải, lại nhớ những ngày bốn người vui vẻ dạo xưa. Anh liếc nhìn Thiên Trần như có lỗi, tiết lộ thái độ của Nghiêu Vũ: “Năm xưa có phải anh hơi tuyệt tình”.

“A Dương, em cũng biết, hồi đó anh không biết tương lai thế nào. Nếu không trở về, anh đã không viết thư cho cô ấy. Anh định về nước theo đuổi lại”.

Tiêu Dương cười: “Phải đấy!”.

“Cho dù trước đây hai người có chuyện gì, cho dù Đồng Tư Thành có làm tổn thương Nghiêu Vũ, nhưng trở về nước anh sẽ theo đuổi lại, chỉ còn xem cảm xúc hai người bây giờ thế nào. Chúc anh thành công. Nghiêu Vũ thực ra rất mềm lòng”.

Sau khi out nick, Tiêu Dương đi đến bên giường nhìn Thiên Trần. Mặt cô đỏ hồng, anh khẽ chạm tay vào, hơi nóng. Thiên Trần bị ốm cũng đến với anh, khiến anh rất xót xa. Nhìn đồng hồ, vội đi lấy nước, gọi cô dậy uống thuốc.

Thiên Trần mơ màng mở mắt, nhìn thấy Tiêu Dương ngồi bên giường mặt lo âu, lại thấy buồn cười. Cô nắm tay anh, bàn tay hơi lạnh, rất dễ chịu.

“Mấy giờ rồi?”.

“Bốn giờ chiều”.

Thiên Trần sức nhớ mẹ vẫn đang đợi ở nhà, không nên về quá muộn, nếu không mẹ sốt ruột, gọi đến cơ quan thì hỏng việc. Cô thở dài, ngồi dậy, uống thuốc xong, ngồi dịch sang bên, “A Dương, anh lại đây cho em dựa một lát”.

Tiêu Dương ngồi dựa đầu giường, Thiên Trần thỏa mãn gục vào vai anh, “A Dương, cứ dựa vào anh là em muốn ngủ”.

“Vậy thì ngủ thêm lát nữa, năm giờ anh gọi”.

Thiên Trần người thả lỏng, lịm đi, Tiêu Dương nhìn cô, định châm thuốc hút, thấy cô đang ốm, lại thôi. Anh nhắm mắt nhớ lại những kỉ niệm của hai người, dần dần cũng ngủ thiếp.

“Ding” Điện thoại của Thiên Trần điểm một tiếng, anh giật mình tỉnh giấc, “Thiên Trần, dậy thôi!”.

Thiên Trần mở mắt, Tiêu Dương đưa máy, cô đón lấy, ấn nút, giật mình, “Mẹ! Con... con đang trên đường về nhà, hôm nay bận viết bài hơi muộn... vắng, về ngay đây, biết rồi!”.

Tắt máy, vội vàng trở dậy. Tiêu Dương ái ngại nhìn cô, cuối cùng lại thở dài, “Thiên Trần, ngày mai em nghỉ ở nhà được không, đừng ra ngoài, mấy ngày nay trời lại trở lạnh”.

Thiên Trần thu dọn đồ, nghe Tiêu Dương nói vậy, bước đến ôm anh, “Em muốn đến, ở nhà buồn lắm. Em muốn gặp anh”.

Tiêu Dương ôm cô, cầm túi xách của cô lên, “Nào, anh đưa em về”.

Thiên Trần xuống xe, vẫy tay với Tiêu Dương, quay người đi vào cổng khu. Bố mẹ cô ngồi trong phòng khách xem tivi, thấy con gái, giáo sư Đào đứng lên, “Để tôi hâm lại thức ăn, Thiên Trần về rồi”.

Thiên Trần lắc đầu, “Bố, con không đói, không muốn ăn”.

“Sao lại không ăn? Đỡ chút nào chưa? Hôm nay con đi cũng không mang theo thuốc, lại không uống thuốc hả?”.

“Bốp!”. Mẹ cô dầm tay lên đũa, đứng lên, “Ông khỏi cần lo cho nó, nó đã có người mua thuốc, có người nấu ăn, ông vẫn còn lo nó ốm vẫn đi làm, không được ăn ngon? Cơm canh làm sẵn để phần, thấy muộn còn lo lắng, Thiên Trần, con”.

Thiên Trần sững người, mẹ cô ngồi xuống đi vắng lau nước mắt. “Mẹ!”. Cô mệt mỏi nói, xem ra mẹ đã gọi điện đến cơ quan, đã biết cô không đi làm.

Giáo sư Đào ái ngại nhìn con gái, lại nhìn vợ, thở dài, “Thiên Trần vẫn đang ốm...”.

Mẹ cô nghẹn giọng, “Phải rồi! Ốm! Ốm mà vẫn đi làm, nó ốm vẫn đi tìm Tiêu Dương... nếu tôi không yên tâm gọi điện đến cơ quan, làm sao biết nó lại giấu tôi, lừa tôi...”.

Đầu nhức buốt từng cơn, Thiên Trần khẽ nói, “Mẹ à, Tiêu Dương sắp khai trương công ty, anh ấy thực sự rất tốt...”.

“Mở công ty? Công ty bán túi à?”. Mẹ thấy Thiên Trần thừa nhận đến nhà Tiêu Dương, lại tức sôi, “Thiên Trần, con trở nên như vậy từ bao giờ? Lén lút đi lại với nó, lại còn nói dối. Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần, khoan nói Tiêu Dương, nhìn gia đình xem, nếu con lấy nó, con có chung sống với cả nhà đó được không? Bố mẹ nghỉ hưu non, nhà lại còn bần gòai... mẹ nhất định không thông gia với người như vậy!”.

Thiên Trần nghẹn họng, không nhin được đối lại mấy câu, “Không phải con lấy bố mẹ anh ấy!”.

“Hôn nhân không phải chuyện của hai người, mà là chuyện của hai nhà, mẹ tuyệt đối không tán thành! Con phải chấm dứt với nó!”. Mẹ cô nói như đinh đóng cột.

“Thôi... thôi...”. Giáo sư Đào thấy hai mẹ con bắt đầu gay gắt, vội can, “Thiên Trần đang ốm, không muốn ăn thì đừng đi”.

Thiên Trần cũng không muốn nói, quay người đi lên gác. Bước chân nặng như đeo đá. Thiên Trần không biết do cô ốm mệt hay do thái độ cương quyết của mẹ, mệt lả lê từng bước. Cầu thang gỗ đã cũ cót két dưới chân, từng tiếng gõ vào lòng, ngực cô tức nặng, khó thở như bịt, cô vào phòng, chui vào chăn, hai hàng nước mắt túa ra.

Không lâu sau, mẹ đi vào vặn sáng đèn, khẽ gọi: “Thiên Trần, mẹ đã nấu canh, ăn một chút rồi hãy ngủ”.

Thiên Trần mở mắt nhìn mẹ: “Con không muốn ăn, không đói”.

“Thiên Trần, con trách mẹ phải không?”. Mẹ ngồi xuống mép giường thở dài, “Con chưa từng trải, không biết những điều vụn vặt trong cuộc sống gia đình, không phải chỉ cần có tình cảm là được, tình cảm nhiều lúc còn bị ảnh hưởng bởi hai bên gia đình. Bây giờ nói gì con cũng không bỏ vào tai, mẹ tuyệt đối không tán thành con và Tiêu Dương lấy nhau... thà để bây giờ con trách mẹ, còn hơn thấy con sau này đau khổ hối hận!”. Nói xong bà lại nghẹn ngào.

Thiên Trần ngoan hiền, chất phác như vậy, từ nhỏ chưa bao giờ chịu khổ, chưa trải qua những phức tạp, đen tối của xã hội, không hiểu nổi khổ ở đời, cho rằng chỉ cần có tình yêu là có thể sống với nhau. Nhưng bà nhìn con, thâm quyết tâm, nhất định không để con gái vào gia đình Tiêu Dương, chịu khổ. Bà cũng nhất quyết không thông gia với người như vậy! “Thiên Trần, mẹ đã báo với cơ quan rồi, mấy ngày nay con cứ ở nhà nghỉ ngơi, mẹ cũng không bận, mẹ sẽ nấu ăn cho con. Ngủ sớm đi”. Bà đắp chăn, tắt đèn, đóng cửa đi ra.

Mẹ đi khỏi, Thiên Trần lặng lẽ khóc. Mũi tắc không thở được, đầu nặng trĩu, thâm nghĩ, có phải mình sắp chết? Cô lần tìm điện thoại dưới gối, nhắn tin cho Tiêu Dương: “Em nhớ anh, A Dương, em rất khó chịu, có lẽ em sắp chết, không cần nhắn lại, em ngủ đây!”.

Nghiêu Vũ ở nhà đang lên mạng, đột nhiên có tiếng gõ cửa. Muộn thế này không biết còn ai đến? Cô lẩm bẩm ra mở cửa, khuôn mặt thanh tú của Tiêu Dương đầy lo âu, cô giật mình, “Tiêu Dương? Sao thế?”.

Tiêu Dương thở gấp, anh chạy một mạch bảy tầng lầu, tim đập thình thịch, cổ trắn tĩnh, nói: “Nghiêu Vũ, Thiên Trần ốm rồi”.

Nghiêu Vũ gạt đầu, để anh vào phòng, đi rót cốc nước: “Biết rồi, Thiên Trần bị cảm”.

“Không phải”. Tiêu Dương lo lắng nhìn Nghiêu Vũ.

Nghiêu Vũ chợt hiểu, thở dài, “Anh không định nói bây giờ muốn gặp Thiên Trần chứ? Đã sắp chín giờ, bố mẹ cậu ấy đều ở nhà, Thiên Trần bị ốm, làm sao ra ngoài?”.

Tiêu Dương uống ngụm nước, yên lặng một lát, nói: “Anh chỉ lo cho cô ấy, muốn em đến xem thế nào, Thiên Trần tất yếu rồi”. Nói xong chìa cho cô xem tin nhắn của Thiên Trần.

Nghiêu Vũ nhìn, cũng hơi sốt ruột, “Có phải Thiên Trần về nhà, xảy ra chuyện gì?”.

Tiêu Dương không nói, ánh mắt nhìn Nghiêu Vũ vừa e ngại vừa cầu khẩn. Nghiêu Vũ nhìn anh, dường như hiểu ra, quay người cầm túi xách, nói: “Đi thôi”.

Hai người đi taxi đến nhà Thiên Trần. Qua quán cháo, Tiêu Dương nhớ ra Thiên Trần thích ăn cháo cá ở đây, liền bảo dừng xe mua một suất, Tiêu Dương thận trọng bê hộp cháo, tay nóng rẫy, sốt ruột giục tài xế đi nhanh.

Nghiêu Vũ ngồi ghế sau, lòng chợt cay đắng, nhớ lại lần cô bị cảm, ngày nào Đồng Tư Thành cũng mua đồ ăn ngon, nhờ Thiên Trần mang đến phòng cho cô. Nghiêu Vũ nhận được, liền chạy ra cửa sổ nhìn, anh đứng dưới tầng giờ tay ra hiệu bảo cô vào, Nghiêu Vũ không chịu, chửi người nhìn anh, anh cau mày nhấn tin bảo cô quay vào nằm nghỉ...

Anh yêu cô như vậy, sao có thể lạnh lùng nói chia tay? Chớp hai mắt cay cay, nhìn ra ngoài. Đột nhiên thấy sợ, cô sợ Đồng Tư Thành trở về, lại khuấy đảo cuộc sống, khiến cô không có lựa chọn nào khác.

Gần đến nơi, Tiêu Dương đưa hộp cháo cho Nghiêu Vũ, lặng lẽ đứng đợi dưới gốc cây bên ngoài. Từ đây có thể nhìn thấy cửa sổ phòng Thiên Trần, bây giờ chỗ đó âm u, tối như lòng anh lúc này.

Anh đứng dưới gốc cây, nhìn Nghiêu Vũ đi qua, mắt không rời cửa sổ tầng hai, chờ đợi chỗ đó sáng đèn, ánh đèn có thể chiếu sáng lòng anh.

Nghiêu Vũ tươi cười gõ cửa nhà Thiên Trần, giáo sư Đào ra mở, “Ô, Nghiêu Vũ? Cháu tìm Thiên Trần?”.

“Vâng, bác Đào, nghe nói Thiên Trần bị ốm, ngày mai phải đi làm, cho nên bây giờ cháu đến thăm, nhân tiện mang cho Thiên Trần ít cháo”.

Giáo sư Đào để cô vào nhà, “Bây giờ có lẽ Thiên Trần đã ngủ, con bé này”.

“Nghiêu Vũ à? Buổi tối Thiên Trần không ăn, bị cảm khá nặng”. Mẹ Thiên Trần nói.

“Cô ạ, cháu đến thăm Thiên Trần”.

Mẹ Thiên Trần nói, “Cháu và Thiên Trần thân nhau như vậy, cô cũng không giấu, cháu phải khuyên Thiên Trần không được đi lại với Tiêu Dương, chuyện này cô không đồng ý”.

Nghiêu Vũ ngó người, đoán chắc vẫn lại chuyện cũ. Bây giờ Tiêu Dương đang đứng bên ngoài, nếu bố mẹ Thiên Trần biết... Cô cúi đầu, giọng ngân ngai: “Cô à, đợi Thiên Trần khỏi đã, bây giờ nói chuyện này... cậu ấy vẫn đang đau đầu. Cháu lên gác đây”.

Mẹ Thiên Trần thở dài, đưa mắt nhìn theo.

Vừa bật đèn, Nghiêu Vũ khóa trái cửa, đi đến bên giường, mặt Thiên Trần hơi đỏ, vẫn còn sốt nhẹ, “Thiên Trần, Tiêu Vũ đây! Dậy đi!”.

Thiên Trần mở mắt nhìn Nghiêu Vũ, cổ nghẹn nghẹn, muốn khóc, “Tiêu Vũ!”.

“Ôi, bà cô của tôi, phục cậu quáđấy, mau mặc thêm áo ngồi đây! Tiêu Dương đang ở dưới kia!”. Nghiêu Vũ nói khẽ.

Thiên Trần như tỉnh lại, “ADương, anh ấy đến ư? Sao anh ấy lại đến?”.

Nghiêu Vũ sốt ruột, “Cậu mau mặcthêm áo, kéo lại bệnh nặng thì khôn!”.

Thiên Trần vội mặc thêm áo chạyđến cửa sổ ngó xuống. Có đóm lửa đầu thuốc lá lập lòe dưới gốc cây phía xa,nước mắt cô trào ra, há miệng định gọi.

Nghiêu Vũ nhanh tay kéo cô,“Thiên Trần, cậu sốt cao hoảng loạn hả? Bố mẹ cậu đang ở dưới nhà”.

Thiên Trần quay lại lao đếngiường lấy di động, di động không biết bị ai tắt máy, cô hấp tấp mở máy. NghiêuVũ vội đưa điện thoại của mình.

Tiêu Dương nhìn cửa sổ sáng đèn,trong đêm thu, ánh đèn đỏ ấm và sáng như vậy. Lòng anh cũng sáng lên, mọi phiềnnão được gột sạch trơn. Anh ngậy người nhìn bong dáng quen thuộc hiện ra trêncửa sổ, bỗng thấy yên lòng, điện thoại đổ chuông, anh vội áp vào tai.

“A Dương!”.

Thiên Trần cố kiềm chế, không bậtkhóc, cô hít một hơi, mắt đẫm nước lại nhìn về phía Tiêu Dương. Anh không đứngdưới đèn, cô nhìn không thấy, nhưng biết anh ở đó.

“Em ăn một chút gì rồi ngủ đi,nha?”. Giọng Tiêu Dương khe khẽ.

Nghiêu Vũ chỉ bát cháo trên bàn,“Anh ấy mua trên đường”. Lòng nhói đau, Thiên Trần đột nhiên nói: “A Dương, hãychờ em!”. Sau đó tắt máy, quay lại bảo Nghiêu Vũ, “Mình phải gặp anh ấy, TiểuVũ!”.

Nghiêu Vũ sững người, “Làm thế nào cậu ra được?”.

Thiên Trần nghiêng rặng, “Mìnhnhảy xuống!”.

Nghiêu Vũ hoảng hốt, “Cậu điênrồi!”. Cô chạy đến cửa sổ nhìn ra ngoài, lại ngoái đầu nhìn Thiên Trần, “Chẳngphải cậu tiền mình ra cổng là được sao?”.

Thiên Trần cười “khạch” mộttiếng, mặt thiếu não, “Mình lú lẫn rồi”.

Thiên Trần ăn xong cháo, chépmiệng: “Ngon quá!”.

Nghiêu Vũ thấy vậy bật cười, kéocô xuống nhà, bố mẹ Thiên Trần đang xem ti vi, thấy cô đi xuống, hỏi, “NghiêuVũ về hả? Muộn rồi, hay là ngủ ở đây một tối”.

“Không ạ, mai công ty cháu cóviệc, cô à, cháu sẽ nhớ kĩ lời cô!”. Nghiêu Vũ ý tứ nói.

Mẹ Thiên Trần tươi cười, “Tốtquá, lúc nào rảnh lại đến chơi!”.

“Mẹ, con tiền Tiểu Vũ ra cửa!”.Thiên Trần thận trọng nói.

“Về ngay nhé, mặc thêm áo chưa?”.Mẹ nhìn ái ngại.

“Dạ, đủ ấm rồi”. Thiên Trần trảlời, cả hai bước ra, Nghiêu Vũ cảm thấy lòng bàn tay toát mồ hôi, bấu chặtThiên Trần.

Mẹ cô tiền ra cửa, nhìn theo haingười một lúc, Thiên Trần không dám ngoái lại, không dám nhìn về phía TiêuDương, đi đến cổng khu mới dám ngẩng lên.

Nghiêu Vũ đứng ở cổng, quan sátbên trong, quay đầu nói nhỏ, “Mười phút!”.

Thiên Trần còn chưa kịp phản ứng,cánh tay ai đã kéo cô vào bóng cây. Cô vừa gục vào anh, khẽ gọi, “A Dương!”.

Tiêu Dương ôm chặt cô, mùi hươngquen thuộc ập đến, mắt anh chột ướt. Cả hai không nói, chỉ yên lặng ôm chắtnhau.

Nghiêu Vũ nhìn thời gian vội báohiệu cho họ.

Đối với cặp tình nhân, mười phút giống như một giây, chớp mắt đã trôi qua. Nghiêu Vũ không muốn quấy rầy họ, lại không thể không nhắc, “Thiên Trần, phải về rồi”.

Tay Tiêu Dương hơi lỏng, “Thiên Trần, về nhà đi em? Nghỉ sớm đi”.

Thiên Trần túm chặt áo anh, Tiêu Dương vuốt ve mặt cô, giọng càng dịu, “Nghe nào, ngoan?”.

“Thiên Trần!”. Nghiêu Vũ hơi cuống, chỉ cần về muộn, mẹ Thiên Trần tinh mắt thế, nhất định nhìn ra, lần sau mình làm gì cũng khó.

Thiên Trần lưu luyến buông tay, hôn má Tiêu Dương, quay người chạy về. Tiêu Dương nhìn theo, môi mím chặt runrun, mãi đến khi không thấy bóng Thiên Trần, mới gượng cười nói với Nghiêu Vũ: “Lại phiền em rồi”.

“Nói gì vậy, đi thôi!”. Nghiêu Vũ hai tay bỏ trong túi quần, cùng Tiêu Dương đi ra phía cổng.

“Sư huynh bảo có lẽ mười ngày nữa sẽ về nước”. Tiêu Dương nói.

“Ồ, thế sao?”. Nghiêu Vũ nghe vậy, không biết vui hay buồn, dường như vừa muốn, vừa không muốn gặp Đồng Tư Thành. Lại ngao ngán, “Có hứng thú không, uống chút rượu nhé?”.

Tiêu Dương kinh ngạc nhìn cô. “Em chỉ uống một cốc là say cơ mà?”.

“Em không nói là em muốn uống, chỉ muốn không khí quán bar!”. Nghiêu Vũ không muốn về nhà, tâm trạng thế này sẽ rất khó ngủ.

Tiêu Dương cười, “Được, anh cũng đang thích!”.

Hai người vào quán bar bên ngoài đại học cũ. Rất lâu không đến những chỗ huyền ảo thế này, Nghiêu Vũ vừa vào cửa đã bị làn sóng âm thanh chói tai dội đến, vội lùi hai bước, nhún cười, “Tiêu Dương, lâu lắm không đến đây, cảm giác là lạ”.

Tiêu Dương cười ngất, hai người vào tìm chỗ ngồi, anh gọi nửa tá bia, Nghiêu Vũ gọi cốc nước lọc.

Âm nhạc dưới sự điều khiển của DJ kích thẳng vào thần kinh, từng lớp chất chứa, vọng đến từng góc ngách phòng, trong cảnh này không cần nói chuyện, Tiêu Dương và Nghiêu Vũ mỗi người theo đuổi ý nghĩ riêng.

Càng những nơi huyền ảo, lòng càng cô đơn, tiếng nhạc, tiếng người, đều là âm thanh của một thế giới khác, không thuộc về họ. Tiêu Dương rót rượu ngừng đầu nhìn Nghiêu Vũ, mắt cả hai cùng một thần sắc như nhau, anh bỗng cười to, phá vỡ không khí trầm lặng giữa hai người, “Đi, chúng ta vào nhảy Cha Cha Cha!”.

Nghiêu Vũ cười ha ha, cùng Tiêu Dương nhập vào đám nhảy. Cô và Tiêu Dương đều nhảy rất giỏi, lẹ lẹ phối hợp, nhanh chóng bắt vào tiếng nhạc. Hai người cười hết cỡ, mặt bừng bừng hưng phấn. Tiêu Dương nhìn Nghiêu Vũ thâm than, Nghiêu Vũ nhìn Tiêu Dương thở dài.

Có lẽ nhảy như vậy khiến cả hai nhẹ nhõm. Nghiêu Vũ toát mồ hôi, lát sau đã không trụ được nữa, thở hổn hển vỗ vai Tiêu Dương, hét to: “Mệt rồi, Tiêu Dương! Đã quá!”.

Tiêu Dương cười lớn, giơ tay chặn những người xung quanh để cô đi ra. Tiêu Dương nói to, “Em không biết uống rượu thật đáng tiếc!”.

“Em biết uống, nhưng không uống được nhiều, cứ uống là có biến, rượu kém chất lượng không dám uống!”. Nghiêu Vũ cũng hét to trả lời.

“Có muốn uống không?”.

“Được, chỉ uống hai ngụm! Không uống thì giờ bình rượu lác!”.

Tiêu Dương đưa chai bia, Nghiêu Vũ uống một ngụm, cười: “Có khi nửa tỉnh nửa say lại dễ chịu!”.

“Nghiêu Vũ, Đồng Tư Thành lại theo đuổi em, em có chấp nhận không?”.

“Không biết!”. Nghiêu Vũ lắc người theo tiếng nhạc, quá mâu thuẫn, quá khó quyết định, cô không muốn nghĩ, “Tiêu Dương, nếu bố mẹ Thiên Trần tiếp tục phản đối, anh định thế nào?”.

Tiêu Dương yên lặng một lát rồi nói to, “Không biết!”. Hai người nhìn nhau, cùng cười phá lên.

Cả hai không biết, ở một chỗ xa, Hứa Dực Trung đang ngồi nhìn họ, hôm nay hết giờ làm, anh và Đỗ Lối cùng đi ăn tối, sau đó Đỗ Lối nói lâu lắm không thăm lại trường cũ, vậy là đến quán bar bên cạnh Đại học C. Vốn đã định đi, Hứa Dực Trung nhìn thấy Nghiêu Vũ và Tiêu Dương bước vào vậy là nán lại.

Sau hôm mang tài liệu giúp Nghiêu Vũ, anh suy nghĩ rất lâu, cảm thấy có lẽ do điều kiện của mình quá tốt, nhưng Nghiêu Vũ dường như rất thờ ơ khiến anh tự ái mà để ý đến cô, nhưng không nghĩ mình lại thích cô chỉ sau mấy lần tiếp xúc.

Cũng sau hôm đó, Hứa Dực Trung bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, đã đến lúc mình nên tìm bạn gái, trước đây nhu cầu về mặt này dường như rất bình thường, mặc dù xung quanh không thiếu người đẹp, cũng từng vui chơi nhưng chưa hề động lòng, cũng không có ý định nghiêm túc. Nhưng bây giờ, anh nghĩ, nên có bạn gái để khỏi làm những việc lạ lùng như một gã trai mới lớn. Lại nghĩ đến buổi tối vô duyên vô cớ chạy đến đứng dưới nhà Nghiêu Vũ, bỗng cau mày toát mồ hôi.

Mấy ngày nay chỉ cần có thời gian là anh hẹn mấy cô gái đi ăn, đi chơi, kể cả hôm nay. Đến giờ ăn, anh liền hẹn Đỗ Lối. Đỗ Lối xinh đẹp, vui tươi như con chim nhỏ, hết giờ làm việc là lộ ra vẻ quyến rũ khác thường, đi với anh, trông rất xứng đôi, dù ở quán ăn hay quán bar đều nhận được những ánh mắt ngưỡng mộ.

Đỗ Lối là học sinh giỏi khoa Văn, không phải là bình hoa trang trí, nói chuyện với cô rất thú vị. Tuy nhiên, nhìn thấy Nghiêu Vũ đi vào, không hiểu sao Hứa Dực Trung bỗng lơ đãng, câu chuyện với Đỗ Lối trở nên rời rạc, ánh mắt vô tình hữu ý vượt qua Đỗ Lối dừng ở Nghiêu Vũ.

Nghiêu Vũ xuất hiện trước mặt anh với bộ dạng hoan hỉ vui tươi chưa từng thấy. Hứa Dực Trung hơi ghen tị, xưa nay Nghiêu Vũ luôn giữ khoảng cách với anh. Lúc này anh cảm thấy ngưỡng mộ Tiêu Dương, sự thân thiết bạn bè đó Nghiêu Vũ cũng chưa bao giờ dành cho anh.

Anh hơi khó chịu vì những ý nghĩ kỳ quặc trong đầu, có gì giống như niềm vui bất ngờ nhìn thấy nhau sau mấy ngày không gặp, lại như nổi thất vọng tự đáy lòng khi thấy cô vui vẻ nói cười với người đàn ông khác, trong khi anh lại không thể dùng được gì.

Đỗ Lối thận trọng quan sát Hứa Dực Trung. Anh ngồi yên mặt không để lộ dấu vết. Cô ngồi đối diện, không biết từ lúc nào anh trở nên ít nói, cầm ly rượu tư lự ngược nhìn. Lúc đầu tưởng anh nhìn cô, lát sau liền nhận ra, tâm trạng Hứa Dực Trung bất ổn. Cô chợt quay người, khóe mắt liếc thấy Nghiêu Vũ.

Lúc này, phần nộ trào lên trong lòng Đỗ Lối, lòng kiêu hãnh của cô bị giáng một đòn đau, không có gì làm tổn thương một cô gái đến như vậy. Cô thầm hỏi hận, tự dưng đề nghị đến quán này! Đỗ Lối quyết định, từ nay tất cả những nơi Nghiêu Vũ quen thuộc cô sẽ tuyệt nhiên không đến.

Cô chăm chú nhìn Hứa Dực Trung, vẻ thách thức lộ ra trong đôi mắt đẹp, “Hứa Dực Trung, anh có nhảy không?”.

“Ha ha, trò đó dành cho giới trẻ, tôi không hợp”. Hứa Dực Trung vừa uống rượu vừa nói, bảo anh chen vào, cũng uống như điên giống đám choai choai kia, anh không làm được.

Đỗ Lối đứng lên, “Em sẽ nhảy cho anh xem!”. Cô thoăn thoắt nhảy lên chiếc bục cao bên cạnh sàn nhảy, khuôn mặt đẹp, dáng người thon thả, động tác bốc lửa khiến đám thanh niên xung quanh phấn khích hú vang từng trận.

Hứa Dực Trung cầm ly rượu, cười cười nhìn cô, vẻ đoan trang thanh lịch lúc làm việc, những chăm sóc tinh tế ngoài giờ và vẻ cuồng nhiệt quyến rũ lúc này, điểm nào của Đỗ Lối cũng đủ hấp dẫn đàn ông.

Nhưng sao anh không có cảm giác đó với cô? Sự vắng vẻ... rung động? Anh nhớ tới lời nói đùa của Trương Lâm Sơn hôm nào: “Dực Trung, có quá nhiều phụ nữ đẹp vây quanh cậu, cho nên cậu miễn dịch đối với họ!”. Anh lắc đầu, phụ nữ đẹp, đàn ông đều thích, nếu chỉ ngắm nhìn và thích đơn thuần, trong tập đoàn không thiếu người đẹp, tài ăn nói và ngoại hình của cô vẫn Trí Nghiệp cũng có thể xứng là thượng đẳng, cho dù không bằng Đỗ Lối, cũng không kém bao nhiêu.

Đang nghĩ vậy, Đỗ Lối đã nhảy được nửa bài, phấn khích ra khỏi vòng người đang quay cuồng, lau mồ hôi nói to, “Lâu lắm không nhảy, ra mồ hôi thật dễ chịu!”.

“Ha ha đúng thế, vận động làm người ta khỏe mạnh, nhảy rất đẹp!”. Hứa Dực Trung chạm cốc với cô, uống một ngụm nói.

Đỗ Lối lòng như vỡ ra một nỗi thất vọng lớn dần, Hứa Dực Trung có thích nhưng ánh mắt không có vẻ ngây dại ảm đạm ông hướng vào cô. Đỗ Lối cười hỏi anh, “Chẳng lẽ anh chưa từng nhảy như vậy?”.

“Có, hồi đại học tôi còn là chủ công của một ban nhạc!”.

“Ồ, thế sao? Vậy anh đừng ngồi dờ dể, anh đâu phải ông già, đến chỗ này phải thoả một chút mới hay!”.

Hứa Dực Trung nhìn đám người xung quanh, chỗ này gần Đại học C, sinh viên đông, môi trường này không thuộc về anh. Anh cười cười không nói.

Đã rất muộn, sắp mười hai giờ đêm, Đỗ Lối cay đắng nghĩ, nếu Nghiêu Vũ không xuất hiện, có lẽ Hứa Dực Trung đã đưa cô về từ lâu. Cô hơi ngoái đầu, “Dực Trung, kia có phải Nghiêu Vũ và Tiêu Dương? Khéo quá, có nên đến chào họ một câu?”.

Hứa Dực Trung nhìn cô mỉm cười: “Được”.

Đỗ Lối đứng dậy, cầm ly rượu đi về phía Tiêu Dương và Nghiêu Vũ.

Hai người đang rất vui, sự sáng khoái phần khích, nhất thời xua đi phiền muộn trong lòng, ngày mai hăng hay, cho dù có thoả mái một ngày cũng tốt.

Con người có lúc như thế, cần dùng cách thức khác nhau để cân bằng tâm lý. Ví dụ, phụ nữ lúc không vui thường đi mua đồ, làm lại tóc, tâm trạng do đó cũng thay đổi. Không khí huyền ảo, âm nhạc, đám người cuồng nhiệt, rượu tất cả đều phù hợp nhất đối với Tiêu Dương và Nghiêu Vũ đang bộn bề tâm trạng.

“Hai người đến lúc nào? Thiên Trần đâu?”. Đỗ Lối vui vẻ hỏi.

Mặt Tiêu Dương lộ ra nụ cười ngạc nhiên, “Đỗ Lối? Ha ha, chúng tôi đến được một lúc, Thiên Trần hơi cảm, ở nhà nghỉ ngơi”.

“Có nặng không?”. Đỗ Lối quan tâm.

“Thời tiết này dễ bị cảm, nhẹ thôi, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏi”. Tiêu Dương trả lời, quay đầu cười với Hứa Dực Trung, “Phó tổng Hứa, xin chào!”.

Hứa Dực Trung cười, “Gọi tên thôi, Tiêu Dương, thì ra Nghiêu Vũ có thể uống được rượu đấy chứ!”.

Nghiêu Vũ cười lắc đầu.

“Nghiêu Vũ không uống được rượu, chỉ một cốc để có cảm giác, anh đừng nghĩ cô ấy uống được”. Đỗ Lối chủ động bênh vực Nghiêu Vũ.

Nghiêu Vũ hơi ngạc nhiên nhìn cô, cười: “Đỗ Lối nói đúng, tửu lượng của tôi chỉ một ly. Để có cảm giác”.

Đỗ Lối đi đến cạnh Nghiêu Vũ, cười hỏi: “Hiếm hoi lắm mới thấy cậu uống rượu, hôm nay chắc rất vui?”.

“Thỉnh thoảng như vậy cũng hay. Còn cậu, vẫn tốt chứ?”. Nghiêu Vũ nói ý tứ.

“Vẫn ổn!”.

Hai người không nói nữa.

Tiêu Dương lắc bình rượu trong tay, rót ọi người, bốn người cùng uống coi như chào hỏi.

“Các bạn bình thường cũng thích chơi như thế này à?”. Hứa Dực Trung hỏi Tiêu Dương.

“Thỉnh thoảng, còn Phó tổng Hứa?”. Tiêu Dương lịch sự hỏi.

“Đã nói rồi, gọi tên thôi. Đừng khách khí”.

Tiêu Dương cười, “Được, Dực Trung!”.

Hứa Dực Trung không nhìn Nghiêu Vũ nữa. Nhưng anh biết cô cũng không nhìn anh, một lần cũng không.

Đỗ Lối ngửa mặt, nói với Hứa Dực Trung, “Dực Trung, sắp một giờ rồi, em hơi buồn ngủ”.

“À, cũng muộn rồi, chúng ta đi thôi, hai bạn vẫn chơi tiếp chứ?”.

“Một lát nữa, tạm biệt!”.

Hứa Dực Trung chào họ, cùng Đỗ Lối đi ra. Quán bar bây giờ mới là lúc huyền ảo nhất. Đỗ Lối đi theo Hứa Dực Trung, bỗng khoác tay anh. Hứa Dực Trung hơi sững ra giây lát, không nói gì, cả hai đi ra.

Anh đương nhiên không thể làm mất lòng phụ nữ.

Đến khu nhà của Đỗ Lối, Hứa Dực Trung mỉm cười cáo từ, “Tối nay chơi hơi muộn, nghỉ đi”.

Đỗ Lối nở nụ cười cực đáng yêu, “Anh cũng vậy. Tạm biệt!”.

Bóng dáng yếu điệu của cô biến mất trong tầm mắt. Hứa Dực Trung nhớ lại hai lần Nghiêu Vũ nói tạm biệt anh, anh đều buột miệng hỏi, khi nào gặp lại. Nhưng lúc này, tại sao anh không buột miệng hỏi Đỗ Lối như thế? Lại chợt nghĩ, tối nay anh và Đỗ Lối thân mật xuất hiện trước mặt Nghiêu Vũ, cô sẽ nghĩ gì? Không hiểu sao, anh rất muốn biết, liền lái xe đến nhà cô.

Cửa sổ căn phòng trên tầng bảy của Nghiêu Vũ vẫn chưa sáng đèn. Hứa Dực Trung mở chiếc cửa nhỏ trên nóc xe, gió lạnh thổi vào, anh ngồi yên, chờ đợi, chỉ muốn thấy Nghiêu Vũ về nhà.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Hứa Dực Trung nhớ tới truyện cổ tích Con quỷ và người đánh cá. Con quỷ bị hoàng đế Lomon nhốt trong bình ném xuống biển, trong một trăm năm chờ đợi đầu tiên, con quỷ nói, nếu được người cứu, nó sẽ cho người đó làm hoàng đế thiên hạ, đến một trăm năm thứ hai, con quỷ nói, nếu được cứu, nó sẽ cho người đó phú quý suốt đời, đến một trăm năm thứ ba, nó sẽ cho người đó thỏa mãn ba điều ước, đến một trăm năm thứ tư, sự kiên nhẫn của quỷ đã cạn kiệt, nó sẽ nổi giận giết ân nhân cứu mạng. Hứa Dực Trung thầm nghĩ, anh bây giờ chính là con quỷ đã chờ đợi bốn trăm năm.

Đã ba giờ sáng, Nghiêu Vũ vẫn chưa về nhà. Hứa Dực Trung bỗng nghĩ có phải Nghiêu Vũ đã về nhà đi ngủ lúc anh đưa Đỗ Lối về? Anh ngồi đây chịu gió rét, trong khi cô đã vào nhà ung dung ngủ trong chăn ấm. Vừa nghĩ vậy anh bỗng buồn cười, đang định bỏ đi, thì nhìn thấy một chiếc taxi phóng đến, Tiêu Dương đưa Nghiêu Vũ về.

Anh nhìn Nghiêu Vũ cười vẫy tay tạm biệt Tiêu Dương, nhìn chiếc taxi phóng đi và Nghiêu Vũ thông thả đi tới. Dưới ánh đèn đường vàng vổ, trông cô càng mảnh mai đơn bạc. Mấy lần anh định gọi, lại kiềm chế.

Một lần nữa, anh lại nhìn đèn từng tầng sáng lên, bóng Nghiêu Vũ chớp choạng trong ánh đèn đó và ánh đèn tối dần sau lưng cô. Hứa Dực Trung yên lặng ngồi trong xe. Ánh đèn nhợt nhạt trùm lên người cô, trong màn đêm đen, anh cảm giác Nghiêu Vũ lúc này vô cùng tội nghiệp. Không hiểu sao anh có cảm giác đó.

Đèn tầng bảy đã sáng. Hứa Dực Trung định chờ đèn tắt sẽ ra về, nhưng chờ đợi này hóa ra là suốt phần đêm còn lại. Có lẽ Nghiêu Vũ quên không tắt đèn hoặc suốt đêm không ngủ, đèn vẫn sáng mãi, Hứa Dực Trung cũng mãi không đi.

Khi anh tỉnh dậy, trời đã mờ sáng. Anh nhìn đồng hồ, sáu giờ, trong khu nhà tầng cũ kỹ vang lên đủ mọi thứ âm thanh, thành phố phát ra tiếng nổ giòn giã như quả trứng bị đập vỡ, bình tĩnh.

Anh hắt hơi, phát hiện suốt đêm không đóng cửa sổ trên trần xe, lạnh run người, vội đóng cửa, mở điều hòa để sưởi cho ấm, lại ngược mắt nhìn lên, ánh đèn tầng bảy mờ mờ, dần dần bị nhấn chìm bởi sắc ngày đang tới.

Hứa Dực Trung cử động, cảm thấy người hơi đau, đêm qua chắc mình uống rượu nhiều, lại ngốc nghếch đến ngồi suốt đêm dưới nhà cô, nghĩ vậy anh không nhịn được bật cười, lái xe đi.

14. Chương 14

Đỗ Lối ngồi một góc lặng lẽ nhìn Hứa Dực Trung, tại sao anh lại hát bài “Anh đã yêu em”? Có phải là dành cho cô? Lần đầu tiên Đỗ Lối không nắm bắt được ý nghĩ của đàn ông. Hứa Dực Trung khác với những người

theo đuổi cô, cô không đoán được anh nghĩ gì.

Lúc đi làm, Trương Lâm Sơn gọi điện hẹn gặp Hứa Dực Trung. Nhìn chung, điện thoại của Trương Lâm Sơn lúc này nghe là có chuyện muốn nói, Hứa Dực Trung đương nhiên nhận lời, “Vâng, hết giờ tôi sẽ liên lạc”.

Vừa cúp máy, Đỗ Lối gõ cửa, cười tươi đi vào. Hứa Dực Trung ngẩng đầu nhìn cô, cũng cười tươi, “Sao hôm nay trang điểm đẹp thế?”.

“Đâu có? Vẫn bộ đồng phục của công ty mà!”. Đỗ Lối mỉm cười.

Hứa Dực Trung dựa lưng vào salon, ngắm cô một lượt từ đầu đến chân, “Hôm nay cô làm kiểu tóc mới, trang điểm rất tuyệt!”.

“Cảm ơn phó tổng ban khen, hình như kiểu này hợp với em”. Đỗ Lối đứng là uốn lại tóc, trang điểm nhẹ nhàng, rất đáng yêu, bộ đồng phục ôm khít cơ thể cao thon thả, đầy sức sống.

“Nói đi, có sự kiện gì?”.

“Là thế này, tối nay phòng kế hoạch, phòng thị trường hợp tác tổ chức liên hoan, mời phó tổng tham dự, chung vui với mọi người!”.

“Tối nay? Không được, tối nay tôi có hẹn”. Hứa Dực Trung đã nhận lời gặp Trương Lâm Sơn, đầu vẫn đang nghĩ không biết là chuyện gì. Anh hiểu đây nhất định là vấn đề quan trọng, nếu không lúc gọi điện giọng Trương Lâm Sơn đã không nghiêm túc như vậy.

Vẻ thất vọng hiện ra trên mặt, Đỗ Lối cúi đầu chán ngán, lẩm bẩm, “Uổng công nịnh anh”.

Hứa Dực Trung buồn cười, “Rốt cuộc là chuyện gì mà hai phòng hợp tác liên hoan?”.

“Nếu anh không đến thì phải bồi tiền bao bữa đó!”. Đỗ Lối dẫu môi.

“Tại sao?”. Hứa Dực Trung hứng thú nhìn Đỗ Lối, anh không thể không thừa nhận Đỗ Lối hôm nay vô cùng hấp dẫn, vừa trẻ trung vừa chín chắn, một sự kết hợp hoàn hảo.

Đỗ Lối ngẫm nghĩ, lại cười tươi: “Đến muộn một chút cũng được, anh đến thì được mời ăn, không đến thì bị phạt chi bữa đó. Có điều, nếu anh không đến, em sẽ không biết ăn nói thế nào với người của hai phòng kia”. Đỗ Lối mỉm cười bí hiểm, quay người bỏ đi.

Hứa Dực Trung nghĩ mãi không hiểu chuyện gì. Hết giờ làm buổi chiều anh hẹn Trương Lâm Sơn đến một nhà hàng đặc biệt, ở đây cảnh quan đẹp lại yên tĩnh, không có phòng lớn, chỉ toàn phòng nhỏ.

Không lâu sau Trương Lâm Sơn đến, chỉ thấy có mình Hứa Dực Trung, liền cười, “Tôi tưởng cậu đi đâu cũng mang theo Tiểu Đỗ”.

“Ha ha!”. Hứa Dực Trung cười, “Lần trước anh chăm sóc cô ấy suốt đêm, Đỗ Lối suốt ngày nhắc đến anh, không quên ơn đâu”.

Trương Lâm Sơn lườm anh, “Một cô gái tốt như vậy, sao phải suốt ngày chạy theo kẻ lông bông như cậu! Được rồi, nói vào chuyện chính!”.

Hứa Dực Trung thông thả ngăn anh, “Không vội, đợi dọn đồ ăn đã”. Thân nhau từ nhỏ là một chuyện, muốn qua Trương Lâm Sơn biết thông tin là chuyện khác, Trương Lâm Sơn nóng vội như vậy, Hứa Dực Trung vẫn muốn tranh thủ thời gian suy nghĩ thêm.

Thức ăn đưa lên, Trương Lâm Sơn gấp một đĩa, vừa ăn vừa cười nói: “Hoa viên Lệ Thành của quốc tế Đông Nam ở khu Giang Dương mới xây đến tầng hai, nghe nói trong hồ chợ nhà ở vừa rồi đã bán hết veo!”. Trong mắt anh là nụ cười không giấu nổi.

Hai nhà là đối thủ, Gia Lâm ratay không chậm, đều muốn khai thác khu mới, quảng bá thương hiệu của mình.

“Ha ha, chúng tôi cũng có mảnh đất ở khu Giang Dương cần khai thác, dự án chẳng phải đã gửi lên chỗ anh”.

“Ồ, xem rồi, kì phùng địch thủ, khu đất của cậu ngay sát khu của quốc tế Đông Nam”.

Hứa Dực Trung nhướn mày, chạm ly với Trương Lâm Sơn, “Phòng quy hoạch của anh dưới quyền quản lý của phó giám đốc Chu phải không?”.

“Đúng, anh ta quả rất có tài, tuổi mới bốn mươi”. Trương Lâm Sơn cười.

Hứa Dực Trung rót rượu cho Trương Lâm Sơn, “Sơn Tử, tôi thấy anh cũng rất có năng lực, trẻ măng đã làm trưởng phòng, tiền đồ thênh thang. Chỉ có tôi bất tài, vẫn ăn bám ông già, trong ngõ mình ngày trước, chỉ có anh là giỏi nhất!”.

Trương Lâm Sơn vỗ vai Hứa Dực Trung, cười lớn, “Anh em ta còn khách khí như vậy, cậu vẫn lẻo mồm như hồi nhỏ!”.

Hai người vui vẻ ăn uống, Hứa Dực Trung nhìn đồng hồ, thấy không còn sớm, chuyện cũng bàn xong, vui vẻ, “Tôi nay anh còn việc gì nữa không? Nếu không, mời anh cùng tôi đến dự liên hoan, ha phòng bên dưới hợp tác tổ chức liên hoan, nghe nói nếu tôi không đến, tôi phải chi bữa đó, muốn đến xem thế nào?”.

“Tôi đi được không?”. Trương Lâm Sơn hỏi.

“Đi với tư cách cá nhân, chỉ là bữa liên hoan thường, không phải là tiệc tùng tiếp khách!”. Tính hiếu kỳ của Hứa Dực Trung bị Đỗ Lối kích thích. Thăm nghĩ hai phòng đó rất lâu không ăn với nhau, sao bỗng đứng lại cùng tổ chức liên hoan.

Khi Hứa Dực Trung và Trương Lâm Sơn đi vào nhà hàng, nghe thấy một trận cười rộ từ bên trong. Nhìn vào thấy mọi người ngồi kín hai cái bàn tròn rộng, Đỗ Lối một mình đứng giữa cầm ly rượu vang đỏ khóc đỏ cười, thấy hai người vào, cô sung sướng reo lên, “A, chính chủ đến rồi!”.

Mọi người cười rộ, “Phó tổng Hứa đến đúng lúc! Nếu không trợ lý Đỗ sắp trụ không nổi!”.

Hứa Dực Trung đang ngơ ngác, Đỗ Lối đã đi đến, đặt ly rượu vào tay anh và Trương Lâm Sơn, “Nếu anh không đến, em phải một mình tác chiến, không phòng nào chịu nhận em, một mình bơ vơ, rượu của anh em phải uống thay!”.

Hứa Dực Trung cười, giới thiệu Trương Lâm Sơn, sau đó cùng mọi người chạm li. Nhân viên hai phòng đa số đều trẻ, họ ồn ào đua nhau đến chúc rượu hai người. Hứa Dực Trung nháy mắt chỉ vào ông bạn. Trương Lâm Sơn cười ha hả, “Bây giờ mới hiểu vì sao cậu lôi tôi đến đây. Thôi được, hôm nay rất vui, cạn ly!”.

Hứa Dực Trung mỉm cười nháy mắt, hai người hiểu ý, anh rất khoái trá, nghiêng đầu hỏi Đỗ Lối: “Bây giờ có thể tiết lộ được chưa? Lý do liên hoan?”.

Đỗ Lối cười, đứng lên nói to: “Tắt đèn! Tắt đèn! Đến giờ rồi!”.

Đèn trong phòng vừa tối, nhân viên nhà hàng đẩy chiếc bàn nhỏ để bánh ga tô vào, tất cả hát bài mừng sinh nhật, Hứa Dực Trung không hiểu, Đỗ Lối vui vẻ nói: “Phó tổng Hứa của chúng ta, một lòng vì công việc, quên cả sinh nhật của mình!”.

Lúc này Hứa Dực Trung mới nhớ ra, trên chứng minh thư, hôm nay là sinh nhật, trước giờ theo quy định của bố, cảnh sát luôn tổ chức sinh nhật anh theo âm lịch, anh cười cảm ơn.

Đỗ Lối vui vẻ đứng trước mặt anh, trong ánh nến, mắt cô dịu dàng như nước, “Anh thổi nến rồi ước đi!”.

Hứa Dực Trung liếc nhìn Trương Lâm Sơn, anh ta cười nhăn nhở, nhìn trả. Hứa Dực Trung nhắm mắt suy nghĩ, thổi một hơi tắt nến. Tiếng vỗ tay rầm rầm, Đỗ Lối lại đưa cho anh bát mì trường thọ, “Nhất định phải ăn!”.

Mắt cô long lanh ánh sáng quenthuộc. Anh hiểu, tất cả những thứ này đều do Đỗ Lối dày công bố trí, mắt lướt qua các nhân viên xung quanh, mọi người vui vẻ nhìn anh chờ đợi, anh thắm thanh thản, mỉm cười gắp một thìa mì đưa lên miệng. Ăn xong mì, Hứa Dực Trung vui vẻ nói, “Bây giờ tôi mời mọi người đi hát, ai cũng phải vui hết mình!”.

Mọi người vỗ tay hò reo tán thưởng. Sau khi ngồi xuống, Hứa Dực Trung nói với Đỗ Lối, “Cảm ơn!”.

Đỗ Lối lườm anh, “Chỉ có vậy thôi à?”.

Trương Lâm Sơn cười, “khực” một tiếng, “Dực Trung, nghe thấy chưa, kiểu gì cậu cũng phải trả đủ mới được, Tiểu Đổ sinh tháng mấy?”.

“Vừa may, cũng tháng này!” Đổ Lối phẩn khởi.

“Ồ, tháng này được ăn không haibữa tiệc của Dực Trung, đến lúc đó nhất định phải mời tôi!”.

“Đương nhiên!”. Đổ Lối nhoẻncười.

Hai người nói xong, cùng quaynhìn Hứa Dực Trung. Anh cười xởi lởi, “Nhất trí, đảm bảo sẽ làm thật tưngbùng!”.

Mọi người ăn xong, kéo nhau đi hát, Hứa Dực Trung cố gắng quan tâm đến từng nhân viên, anh xoay tứ phía tiếp mọingười, Đổ Lối lại tiếp Trương Lâm Sơn.

Không phải tiếp khách, Trương Lâm Sơn tối nay tỏ ra đặc biệt thoải mái, Hứa Dực Trung mấy lần liếc lại đều thấyĐổ Lối lúc rót rượu, lúc cùng hát với anh, nên cũng mặc hai người. Các nhânviên để ý, biết đây là nhân vật được phó tổng quan tâm, tự nhiên cũng nhiệt tình tiếp đón, lần lượt đến chúc rượu, không để Trương Lâm Sơn ngồi suông lúc nào.

Rượu chính là vậy, văn hóa mấyngàn năm hình thành bản sắc độc đáo. Người ta nói, vô tửu bất thành yến. Yếntiệc không có rượu, không khí kém vui, khách uống nhiệt tình, chủ càng vui. Rượu làm người lạ thành quen, người quen thành thân.

Sau mấy tuần rượu, Trương Lâm Sơnkhông trụ nổi trước thịnh tình của lớp trẻ. Hứa Dực Trung ngồi bên mặt hơn hỏ,nhìn anh cười khoái trá, Trương Lâm Sơn thầm rửa Hứa Dực Trung ý thể người đồngbắt chẹt anh.

Đổ Lối thấy vậy liền đứng ra giảivây cho Trương Lâm Sơn, mọi người lại ồn ào chuyển mục tiêu sang cô.

Đổ Lối vốn là người của phòng kếhoạch, lên làm trợ lí của Hứa Dực Trung, địa vị trong mắt mọi người cũng khác,thấy mình bị tấn công cô lùi mấy bước đẩy Hứa Dực Trung ra. “Này, đây mới làphúc tinh hôm nay, mọi người phải tìm đúng mục tiêu ra tay chứ!”.

Thế là tất cả lại bỏ Đổ Lối, vây lấy Hứa Dực Trung.

Đổ Lối nhân cơ trốn vào một góc,cùng Trương Lâm Sơn ngồi cười nhìn Hứa Dực Trung chịu trận. Trương Lâm Sơn nóivới cô: “Em gái thật thông minh, chớp mắt đã đảo ngược tình thế!”.

Đổ Lối đắc ý cười lớn, “Ai bảovừa rồi anh ta thấy chết không cứu, phải cho anh ta ném đủ!”.

“Cùng lớp với nhau, sao Tuệ Ankhông có những trò tình nghịch như vậy!”.

“Tôi tốt mấy cũng không bằng DựcTrung đúng không?”.

“Anh Trương, trong lòng Dực Trungkhông có em!”.

“Làm gì có chuyện! Cô đẹp nhưvậy, lại thông minh hoạt bát, Dực Trung hơi kiêu một chút, để hôm nào tôi bảocậu ta!”.

“Cảm ơn anh!”.

Hứa Dực Trung bị mọi người bao vây, bất lực nói to, “Thế này vậy, rượu quả thực tôi không uống được nữa, tôi hát đến một bài được không?”.

“Hay quá!”. Mọi người hô vang, ĐổLối và Trương Lâm Sơn ở góc kia cũng đồng tai nghe. Không biết Hứa Dực Trungđịnh hát bài gì, mọi người đều háo hức chờ đợi.

Hứa Dực Trung đã hơi chệnh choángchọn bài Anh đã yêu em của Trương Quốc Vinh[1]. Mọi người không ngờ anh có thểbất chúcc giọng Trương Quốc Vinh giống như vậy, tất cả ngồi lặng, như đại nhưsay.

[1] Diễn viên, ca sĩ, nhạc sĩ nổi tiếng của Hồng Kông. Anh là ngôi sao có tầm ảnh hưởng khắp châu Á.

Trương Lâm Sơn cười nháy mắt vớiĐổ Lối, “Vậy mà cô còn nói không có gì, nghe xem, gã đó giấu kĩ thế”.

Đổ Lối nghe chỉ cười, không hiểuthế nào.

Hứa Dực Trung vừa hát xong, tiếng vỗ tay nổi lên rầm rầm, một cô gái bạo dạn hỏi anh: “Phó tổng Hứa, đã yêu ai? Phó tổng hát bài này tặng bạn gái ư?”. Mọi người cười ầm, mấy ánh mắt vô ý hữu ý liếc về phía Đỗ Lối.

Hứa Dực Trung cười ngất, nói, “Bây giờ đang tập, sau này hát cho bạn gái nghe!”.

Đỗ Lối ngồi một góc lặng lẽ nhìn Hứa Dực Trung, vì sao anh hát bài này? Dành cho cô ư? Lần đầu tiên cô không nắm bắt được ý nghĩ của đàn ông. Hứa Dực Trung khác với những người theo đuổi cô, cô không đoán được anh nghĩ gì.

Mặt anh vẫn cười tươi, vui đùa với các cô gái, ánh đèn lướt qua, trong đôi mắt sâu đen đó lại không thấy gợn sóng, không nhìn thấy tâm tư. Đỗ Lối bất giác thở dài, đứng dậy đi đến cùng vui với mọi người, cô cần không khí ồn ào để khóa lấp nỗi lòng.

Trương Lâm Sơn nghe thấy tiếng thở dài rất nhẹ đó, chăm chú nhìn cô. Ánh đèn mờ ảo bao phủ người Đỗ Lối, chodù miệng cười đùa, cả người cô vẫn như bao trùm bởi màn sương ảm đảm. Trương Lâm Sơn ngấm rượu, bất chợt bất bình thay cô, gọi Hứa Dực Trung: “Dực Trung, đến đây anh bảo!”.

Hứa Dực Trung mồm mỉm đứng lên đi đến. Trương Lâm Sơn kéo anh ngồi, “Người anh em, đứa em gái này của tôi, cậu nghĩ thế nào?”.

“Rất tốt,” Hứa Dực Trung sáng mắt gật gù, anh đã say, cũng nhận thấy Trương Lâm Sơn đã say.

“Anh bảo cậu nhé, nếu không sa này lại hối hận! Cậu thủy lâu dài tiên đắc nguyệt!”[2].

[2] Nghĩa là, ở gần có cơ hội được ưu tiên.

“Sao? Sơn Tử?”.

“Cần làm gì thì làm đi, đến khi bay mất, hối cũng không kịp. Cậu không bé nhỏ gì nữa, ông già không giục sao? Nên xem xét đi. Thấy được đừng chần chừ!”. Trương Lâm Sơn thật thà nói thẳng.

Hứa Dực Trung ngược nhìn, Đỗ Lối và mấy cô gái đang chơi bài. Anh khẽ cười, vỗ đùi ông bạn, “Được, Sơn Tử, mượn lời hay của anh, cậu em này cũng nên tìm bạn gái, anh cứ việc vui hết mình”.

Trương Lâm Sơn nhăn nhó nhìn anh, rồi dựa vào thành salon, ngủ khì.

Hứa Dực Trung không muốn quấy rầy cánh trẻ, lặng lẽ ra khỏi phòng, nghe nhắc đến chuyện đó đầu óc anh tỉnh táo trở lại.

Đây là lần thứ ba Hứa Dực Trung lái xe đến khu nhà Nghiêu Vũ. Lần đầu tiên do tức khí vì Nghiêu Vũ không để mắt đến anh, lần hai vì muốn biết thái độ của Nghiêu Vũ khi thấy anh và Đỗ Lối thân thiết khoác tay nhau trong quán bar, lần này anh muốn đến đây thử tìm lời giải tại sao anh có thể vì cô làm những chuyện ngốc nghếch như vậy. Anh không thích mình như thế. Ba mươi tuổi anh không lạ gì những chuyện tình, nhưng không muốn bị một cô gái làm xáo trộn tâm tư.

Bốn bề vắng lặng, Hứa Dực Trung nhìn đồng hồ, hơn một giờ sáng. Anh nhìn cửa sổ tầng bảy tối om, bất giác nhắm mắt, lần nào cũng đến không đúng lúc.

Anh châm thuốc ngồi trong xe, nhớ lại từng chi tiết từ ngày quen Nghiêu Vũ, nghĩ mãi dường như vẫn chỉ có kết luận cũ, điều kiện của mình quá tốt, được nhiều phụ nữ vây quanh thành ra kiêu ngạo. Cho nên khi thấy Tiêu Vũ thờ ơ lại bực mình mà chú ý đến cô.

Hứa Dực Trung cười nhạt, tự giễu mình, giáo trình tâm lý học nghiên cứu mãi cuối cùng cũng bằng không, sao có thể thiếu tự chủ như vậy? Anh thà tin hàng loạt những việc làm ngớ ngẩn của mình là phản ứng tâm lý bình thường, cũng không muốn tin đó là tình yêu.

Tình yêu? Hứa Dực Trung tin là có, nhưng anh chưa nhìn thấy. Anh luôn tin tình yêu thuần túy chỉ tồn tại thời cấp sách trước khi bước vào xã hội. Đối với tuổi anh, không nên có những xúc động bông bột như một gã trai mới lớn.

Hứa Dực Trung học chuyên ngành tiền tệ, đó là yêu cầu của gia đình, hứng thú cá nhân của anh là tâm lý học, anh cảm thấy hoạt động tâm lý của con người cực kỳ hấp dẫn, nghiên cứu tâm lý giúp phân biệt và dùng người trong kinh doanh.

Có câu, bác sĩ khó chữa bệnh cho bản thân, Hứa Dực Trung đột nhiên phát hiện Nghiêu Vũ đã cho anh thấy một bài học sinh động, anh đã không phân tích hoạt động tâm lý của chính mình.

Dập tắt điều thuốc, Hứa Dực Trung lại nhìn cửa sổ tầng bảy, rồi lái xe đi, anh muốn mình bị động.

Sau khi Hứa Dực Trung đi khỏi, mọi người dần dần giải tán. Đỗ Lối phát hiện Trương Lâm Sơn ngủ gật trên salon, cô đi đến gọi, nhưng anh đứng là say rượu, không sao lay được. Gọi mấy lần không có phản ứng, cô thở dài, đến quầy lễ tân hỏi mượn tấm chăn, sau đó cùng một cô phục vụ đỡ anh nằm xuống, đắp chăn xong, cô đến ngồi ngay trên một góc salon khác.

Bữa tiệc sinh nhật Hứa Dực Trung hôm nay cô đã bỏ bao nhiêu công sức, nói xa gần vòng vo để người của hai phòng chủ động liên hoan. Đặt bánh ga tô, đặt mì trường thọ, cuối cùng không hiểu sao, anh hát hết bài đó là bỏ đi. Anh cảm động chăng? Đỗ Lối không biết, cô không đoán được suy nghĩ của Hứa Dực Trung. Cô nhìn khắp căn phòng bữa tiệc, Hứa Dực Trung bỏ đi, bỏ lại cô và anh bạn của mình? Đột nhiên thấy tủi thân, dù gì cô cũng được công nhận là một mỹ nhân, không ít đàn ông say mê, theo đuổi, đã bao giờ cô nhiệt tình với một người nào như vậy?

Trương Lâm Sơn ngáy khò khò. Đỗ Lối càng nghĩ càng giận Hứa Dực Trung, cô lại mở một chai bia, uống một mình. Trương Lâm Sơn đã say, cô không thể bỏ đi, lần trước anh chăm sóc cô như vậy, cô không thể bỏ anh một mình.

Đầu hơi vầng, Đỗ Lối mượn men rượu gọi điện cho Hứa Dực Trung, “Dực Trung, anh Trương say rồi, vâng, vẫn trong phòng đó, em không dời nổi anh ấy”.

“Tôi đang quay lại, vừa rồi có chút việc, cô cứ chờ ở đó”.

Đỗ Lối thở phào, anh nói đang quay trở lại, anh chưa đi, lòng đột nhiên nhẹ nhõm.

Mình thích anh ta thật sao? Chờ đến một lời nói, một cử chỉ của anh ta đều ảnh hưởng đến tâm trạng của mình? Đỗ Lối trầm nghĩ.

Lát sau, Hứa Dực Trung đẩy cửa vào, Đỗ Lối nhìn thấy anh, không hiểu sao mắt cay đỏ, khẽ reo, “Dực Trung!”.

“Sao giờ vẫn chưa về?”. Hứa Dực Trung nói về ấy vậy, giọng dịu dàng. Bữa tiệc hôm nay, Trương Lâm Sơn chỉ quên Đỗ Lối, anh ta lại say, làm sao cô có thể đưa anh ta về nhà.

Bộ dáng cô rất tội nghiệp, như đứa trẻ tủi thân vì chờ bố mẹ quá lâu, Hứa Dực Trung vỗ vai cô, “Chờ lâu quá phải không, bây giờ chúng ta sẽ đưa anh ấy về”.

Đỗ Lối sực sật, Hứa Dực Trung hơi hoảng. “Đỗ Lối!”.

Cô ngược nhìn anh, dưới ánh đèn mờ, vẻ lo lắng của anh làm cô buồn cười. “Anh ấy rất nặng!”.

“Không sao, để tôi!”. Rút khăn giấy đưa cho Đỗ Lối, anh đến bên Trương Lâm Sơn, lay gọi: “Sơn Tử, dậy dậy!”.

Trương Lâm Sơn vẫn không nhúc nhích. Hứa Dực Trung móc chìa khóa xe đưa cho Đỗ Lối, “Xe để bên ngoài, cô ra mở cửa xe, tôi công anh ấy”.

Anh cúi xuống, hít một hơi, xốc Trương Lâm Sơn lên lưng. Mừng thầm, cũng may anh thường xuyên chơi thể thao, nếu không, làm sao công nổi ông bạn, người say cảm giác nặng hơn bình thường.

Liếc nhìn Trương Lâm Sơn say mê nằm trên ghế sofa, Hứa Dực Trung buồn cười, đành lái xe về nhà mình, anh và Đỗ Lối chặt vật khiêng Trương Lâm Sơn vào salon phòng khách, di động của Trương Lâm Sơn rơi ra, có tới hơn mười cuộc gọi nhỡ. Anh vội gọi lại, “Tuệ An, tôi là Hứa Dực Trung, Sơn Tử đang ở nhà tôi, tối nay anh ấy uống say không nghe máy. Vâng, yên tâm, không sao, đang ngủ... chị nghỉ đi”.

Sau một hồi vận động, Hứa Dực Trung cũng mệt, anh dẫn Đỗ Lối sang phòng khách nhỏ hơn, “Đỗ Lối, giờ cô nghỉ lại đây. Bàn chải, khăn mặt đều mới, cứ dùng tự nhiên, ngủ sớm đi”.

“Dực Trung!”.

Hứa Dực Trung quay người, Đỗ Lối mắt rơm rớm nhìn anh. Hứa Dực Trung nhìn vô số người đẹp, nhưng Đỗ Lối lúc này nước mắt đầm mi, vẫn làm tim anh đập mạnh. Không phải không quyến rũ, chỉ là...anh cười, “Ngủ sớm đi! Chúc ngủ ngon!”.

Đỗ Lối buột miệng, “Em có gì không tốt?”.

Hứa Dực Trung hít một hơi, “Không phải!”. Không phải cô không tốt, mọi phương diện từ dung mạo, năng lực, trí tuệ, sự ân cần tinh tế trong sinh hoạt, cô đều hoàn hảo. Dù cô nhắm vào vầng hào quang của anh, hay tài sản gia đình anh, Hứa Dực Trung đều thông cảm, có ai bảo các cô gái thích đại gia là không đáng yêu? Đàn ông kiếm tiền vốn là để cho phụ nữ tiêu, không phải vì vậy mà anh không ưa Đỗ Lối. Chỉ có điều...

“Là bởi vì anh thích Nghiêu Vũ?!”.

Đỗ Lối vừa nói ra đã cảm thấy lỗ lòi. Người ta bảo, ác quỷ trốn sâu trong lòng, không động vào, nó sẽ mãi mãi ngủ yên, một khi động vào là dẫn tới tai họa. Có lẽ Hứa Dực Trung chỉ hơi tò mò với Nghiêu Vũ, là cảm giác mơ hồ, vậy mà mình lại nhắc đến, đốm lửa nhờ cơn gió có thể bùng thành ngọn lửa. Cô há miệng, nhìn Hứa Dực Trung, hời hợt vô cùng.

Mặt anh lộ rõ vẻ ngạc nhiên, đôi mắt sâu đen như màu đêm, “Đỗ Lối”.

Anh chưa nói hết, Đỗ Lối đã bước nhanh tới ôm lấy anh, gục đầu vào ngực anh, nghẹn ngào: “Trong lòng em có con quỷ, anh đừng bận tâm!... Hôm nay nếu anh không quay lại, em không biết làm thế nào”.

Mùi hương nhẹ từ cơ thể Đỗ Lối kích thích thần kinh anh, quả là mình ngọc thơm hương, một cô gái đẹp như vậy, đàn ông nào có thể từ chối? Hứa Dực Trung hơi sững người, đứng yên.

Lát sau anh cúi đầu nhìn Đỗ Lối đang nức nở. Khẽ vỗ lưng, nhẹ nhàng kéo cô ra, lau nước mắt cho cô, “Hôm nay em uống hơi say! Ngủ một giấc là hết”.

Đỗ Lối cảm thấy bẽ bàng, hết sức bẽ bàng, giọng Hứa Dực Trung ấm bao nhiêu, ân cần bao nhiêu, cử chỉ đó của anh vẫn làm cô tê tái. Ngay ôm cô, anh cũng không muốn! “Phải, là em say, nếu không say, em sẽ không nói với anh những lời đó! Anh... anh không thích em một chút nào ư?”.

Giọng Hứa Dực Trung càng dịu dàng, “Nghe lời anh, ngủ đi”. Hứa Dực Trung cố kiềm chế, anh biết, chỉ cần anh mềm lòng chút nữa, đêm nay chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Đỗ Lối xinh đẹp như vậy, đã bộc lộ phần yếu đuối nhất của cô, bất cứ đàn ông nào cũng sẽ động lòng. Anh nghĩ đến trải nghiệm trong ba mươi qua, nghĩ đến những rung động đầu tiên tuổi mới lớn, nhịp tim dồn dập khi lần đầu khoác tay bạn gái, nỗi rạo rực khi lần đầu gửi thấy mùi nước hoa phụ nữ...

Hứa Dực Trung lặng lẽ nhìn Đỗ Lối, nhất thời không biết nói gì. Nếu là mười năm trước, không, là ba năm trước, anh sẽ không do dự chấp nhận cô. Lúc đó anh sẽ không từ chối một cô gái xinh đẹp. Có lẽ đã trải qua nên mới dừng đứng.

“Tại sao? Tại sao không trả lời em? Em ở bên anh lâu như vậy, đừng nói anh không biết gì? Em đối với anh... tại sao, anh không chấp nhận em?”.

Đỗ Lối ngửa mặt, đôi mắt rơm rớm nhìn anh, nếu hôm nay không uống nhiều như vậy, nếu không do tác dụng của men rượu, có lẽ cô không có can đảm hỏi anh, tự đưa mình vào ngõ cụt như thế.

Câu cô hỏi, anh cũng từng tự hỏi mình, anh nhú mào, nhẹ nhàng dỗ dành, “Đỗ Lối, tối nay em uống hơi nhiều, ngủ đi!”. Anh không muốn trả lời câu hỏi đó.

Đỗ Lối dồn ép, “Phải, đúng là lời nói lúc say, anh cứ coi như lời nói lúc say cũng được. Em thích anh, bởi vì anh đẹp trai, anh có tiền, có năng lực, em không cảm thấy em chủ động là điều đáng xấu hổ”.

Sự bạo dạn của cô khiến anh thích thú, cô can đảm nhìn anh. Hứa Dực Trung yên lặng một lát nói: “Em không sai, em là cô gái rất ưu tú”.

“Nhưng anh chỉ rung động bởi Nghiêu Vũ?”.

“Đỗ Lối!” Hứa Dực Trung hơi bực, “Chuyện này không liên quan đến Nghiêu Vũ!”. Anh nhấn nạt thuyết phục, “Em uống hơi nhiều, ngủ một giấc là ổn”.

“Xin lỗi, em quan tâm anh, quantâm lòng mới hẹp hòi”. Đỗ Lối cúi đầu, buồn tê tái.

Cô đứng đó, đầu cúi gằm, dáng vẻ tội nghiệp, Hứa Dực Trung không chịu nổi, “Em ngủ đi, ngày mai thức dậy, những lời này coi như không có, hiểu chưa? Ngủ ngon!”. Anh nhẹ nhàng khép cửa, lên gác, về phòng riêng.

Đỗ Lối nhắm mắt, hai hàng nước mắt giàn giụa. Anh cho là cô say, say nhưng đầu rất tỉnh, cô vẫn chưa say đến mức không biết mình nói gì.

Hứa Dực Trung hiểu, anh hiểu hết, nhưng anh không chịu cho cô câu trả lời rõ ràng. Anh ân cần dỗ dành an ủi, lẽ nào anh thật sự không biết một cái ôm của anh còn an ủi cô hơn mọi lời nói? Không cam chịu, buồn, thất vọng tất cả dồn nén trong lòng, Đỗ Lối lao lên giường, đắm như điên xuống nệm.

Nằm một lát hơi tỉnh ra, lặng lẽ nhớ lại đoạn đối thoại vừa rồi. Bỗng hối hận, cô không nên nói thẳng với anh như vậy, như thế liệu có làm anh càng xa lánh cô?

Đỗ Lối hối hận vì hành động khinh xuất của mình, mới thấy anh chưa có động tĩnh gì sau một thời gian ở bên nhau, thấy Nghiêu Vũ vừa xuất hiện đã vội xác nhận chuyện đó. Nghiêu Vũ nói với cô, cả hai đều đã trưởng thành. Đỗ Lối cũng biết, bản thân cô quá bận tâm. Cô luôn nghĩ đến vấn đề này, mà lần nào cũng nôn nóng, chỉ cần là liên quan đến Nghiêu Vũ là cô không sao chấp nhận.

Đối với Hứa Dực Trung cũng thế, anh có đủ điều kiện như cô mong muốn, nhưng chủ động thổ lộ như vậy chính cô cũng chưa từng nghĩ. Cô buột miệng nói ra chỉ vì nghĩ tới Nghiêu Vũ.

Đỗ Lối lặng lẽ nghĩ, nếu Hứa Dực Trung không có cảm tình với Nghiêu Vũ, cô có bất chấp thái độ của anh tiếp tục theo đuổi anh như trước? Chính cô cũng không biết.

Cô nằm bẹp trên giường suy nghĩ miên man, ngủ một giấc, ngày mai liệu có thể coi như tối nay chưa nói gì?

Hứa Dực Trung tắm xong, rõ ràng rất mệt nhưng không ngủ được. Tại sao anh không thể chấp nhận Đỗ Lối? Tại sao không muốn hưởng thụ những giờ phút bên nhau như trước? Thực ra anh vẫn quantâm cô, không có những rung động kiểu đó nhưng vẫn quan tâm, Đỗ Lối tốt với anh như thế nào, anh biết hết.

Con người có một bản lĩnh, đó là bản tính chinh phục và hài lòng nhìn thấy tác động của sự chinh phục đối với anh. Nhưng chắc chắn, cô không phải người anh muốn có. Anh không thích phụ nữ lao vào lòng đàn ông, mẫu đó không hợp khẩu vị của anh. Đỗ Lối đã tình nguyện, tại sao anh vẫn không đối xử với cô như với vài cô gái trước đây? Có thật vì Nghiêu Vũ?

Anh châm thuốc, câu hỏi của Đỗ Lối lại vang trong đầu, lại nghĩ tới những hành động bất thường anh đã làm vì Nghiêu Vũ.

Nghĩ tới khuôn mặt trắng ngần sạch sẽ của cô, vẻ thờ ơ đứng đưng của cô. Anh cố kiềm chế nỗi bồn chồn. Thầm nghĩ, có nên theo đuổi Nghiêu Vũ, để nhận rõ lòng mình hơn?

Hứa Dực Trung cười đau khổ, muốn nhìn rõ lòng mình rất dễ, nhưng có can đảm nhìn thẳng lòng mình mới khó.

Phản xạ có điều kiện của con người luôn có ý thức tự bảo vệ một cách bản năng, biểu hiện bằng hành vi né tránh, né tránh những gì mà bộ óc nhận định là nguy hiểm.

Nghiêu Vũ với anh chính là sự nguy hiểm đó ư? Phương ngôn có câu, người ngoài cuộc bao giờ cũng tỉnh táo. Anh có thể nhìn rõ tâm tư Đỗ Lối, hiểu những câu bóng gió của Trương Lâm Sơn, nhưng lại không nhìn rõ bản thân.

Hứa Dực Trung quyết định từ bỏ, lần đầu tiên cảm thấy kiến thức tâm lý học vô dụng đối với mình. Lại tự nhủ, cứ để mọi thứ thuận theo tự nhiên. Hiểu người, phân tích suy nghĩ của người khác đã thành thói quen, nhưng với bản thân lại như đi vào ngõ cụt.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Hứa Dực Trung suýt không tin vào mắt mình, một cảnh tượng gia đình đầm ấm như chưa hề xảy ra chuyện gì. Trương Lâm Sơn ngồi ở phòng ăn xì xụp húp cháo, Đỗ Lối cười, gọi anh rất tự nhiên, “Anh đánh răng rửa mặt xong xuống ăn cháo!”.

“Sơn Tử, anh gọi điện về nhà chưa? Tối qua chắc Tuệ An sốt ruột lắm”. Hứa Dực Trung đi đến ngồi cạnh bàn ăn. Băn khoăn nghĩ, cảnh tượng này có gì đó rất lạ.

Trương Lâm Sơn ăn vội vàng, “Rất ngon, hương vị tuyệt vời, lâu lắm không ăn cháo mới nấu. Đã gọi cho Tuệ An, cô ấy nói ghi tội cho cậu, làm tôi say khướt!”.

Hứa Dực Trung cười khoái trá, “Được, tội này tôi xin gánh”.

Trương Lâm Sơn ăn xong, bỏ bát xuống nói: “Tôi phải đến cơ quan, đi trước đây, hôm nào lại tụ tập, cảm ơn cô, Tiểu Đỗ!”.

“Anh Trương khách sáo rồi!”. Đỗ Lối múc cháo inh cũng ngồi xuống ăn.

Trương Lâm Sơn chào xong đi ra. Hứa Dực Trung cũng ăn vội, định ăn xong là đi làm, chợt nghe giọng vui vẻ của Đỗ Lối: “Đừng ăn nhanh như thế, sao trông anh bối rối vậy! Đến công ty em vẫn là trợ lý của anh, ngày nào cũng nhìn thấy anh”.

Hứa Dực Trung suýt sặc vì câu nói trùng ý nghĩ, anh băn khoăn nhìn Đỗ Lối. Sáng sớm cô chưa son phấn, khuôn mặt sáng, sạch sẽ, không còn dấu vết yếu đuối đêm qua.

“Bây giờ chênh lệch ba tuổi đã có khoảng cách, huống hồ sáu tuổi! Không thích thì thôi, lẽ nào suốt ngày em phải gào khóc đòi lấy anh!”. Đỗ Lối nói giọng nghiêm túc.

Hứa Dực Trung ngó ra một lúc, lắc đầu cười: “Lớp trẻ bây giờ khác thật!”.

“Đúng, có khoảng cách, ha ha! Ngon không, phó tổng?”. Đỗ Lối cười vang, cố ý nhấn mạnh hai từ “phó tổng”.

“Ngon lắm, ngon lắm! Như Sơn Tử mới đã lâu không ăn cháo mới nấu, ha ha!”. Hứa Dực Trung là người thông minh, đương nhiên biết cách làm thế nào xử lý sự việc một cách tự nhiên.

Chỉ sau một đêm, Đỗ Lối quả thực khiến anh khâm phục, lớp trẻ bây giờ quả thật rất khác.

Bầu không khí vừa thoải mái, lòng Đỗ Lối cuối cùng cũng nhẹ nhõm, cô nghĩ suốt đêm, cảm thấy chỉ có làm như vậy mới xua được cảm giác khó xử tối qua.

Người ta bảo, lùi để tiến. Nhiều lần quan sát ánh mắt đàn ông, Đỗ Lối tỉnh táo nhận ra, giữa đàn ông và đàn bà giống như cuộc chiến tranh, câu này thật không phải nói đùa, lạnh nóng vừa độ, muốn trói thì phải buông, lời khuyên từng chữ quả là quý tựa ngọc châu.

15. Chương 15

Hứa Dực Trung ngẩng người nhìn ánh đèn đỏ, miệng thở ra hơi lạnh. Sao anh luôn không kiểm soát được bước chân mình? Nhất định là anh vui, rất vui vì đã buộc Nghiêu Vũ thức suốt đêm làm việc, tuy nhiên, ánh đèn le lói trong đêm đông này lại khiến lòng anh có gì áy náy và bất nhẫn?

Thư của Đồng Tư Thành gửi đến rất đều, mỗi tuần một bức, Nghiêu Vũ đọc xong lại ném vào ngăn kéo. Cảm giác bồng tay như cầm vật nóng lúc mới nhận được bức thư đầu tiên không còn nữa, cô bình tĩnh đọc, nghĩ tới lời anh năm xưa: Có lẽ em sẽ đau lòng, nhưng thời gian sẽ chữa lành vết thương.

Nghiêu Vũ thở dài, đúng, thời gian hai năm, vết thương đó không còn rớm máu. Ngoài nỗi xót xa vô hạn khi nhớ lại những ngày tươi đẹp bên nhau, cô sống rất bình thường, lại còn đầy tự tin và hứng khởi với tương lai.

Có lúc thậm chí cô không muốn nghĩ đến cuộc chia tay năm xưa, không có cuộc chia tay ấy, tình yêu của cô và Đồng Tư Thành sẽ là một dấu chấm câu viên mãn, cuộc chia tay khiến cho dấu chấm câu kia thêm một nét bút đậm, biến thành dấu chấm than.

Bây giờ thư của Đồng Tư Thành lại làm cho dấu chấm câu thêm cái đuôi, biến thành dấu phẩy, cô và anh vẫn chưa kết thúc, một kết cục còn chưa biết.

Nghiêu Vũ nhìn bàn tay mình, dấu môi nhiệt thành và nóng bỏng của Đồng Tư Thành in lên đó. Ngày ấy cô đã nghĩ, nụ hôn của anh sẽ gắn với đường sinh mệnh trên bàn tay cô vĩnh viễn. Tại sao con người ta luôn trải qua, rồi ngoái đầu nhìn lại, mới than lên, vĩnh viễn có nghĩa là vĩnh viễn không tồn tại!

Con người sau khi lớn, mắt không còn trong sáng như trẻ con. Người ta bảo, những gì mắt trẻ con nhìn thấy đều lành, những thứ sạch sẽ. Khi lớn dần, nhìn càng nhiều, ánh mắt sâu dần, nặng dần, vết trong sáng dần dần bị phủ lấp. Chỉ có lòng mình, Nghiêu Vũ nghĩ, chỉ có lòng cô, ở một góc sâu vẫn còn một khoảng trong sạch, cho dù trái với quy tắc ngầm lưu hành trong xã hội, cô cũng muốn bảo vệ cái khoảng trong sạch đó.

Cô liếc nhìn ngăn kéo, những lời cảm dỗ trước đây Đồng Tư Thành chưa viết hoặc chưa nói. Có lẽ anh lập trình máy tính chỉ gồm số 0 và số 1 đơn điệu sẽ chân thực hơn những bức thư hoa lá kia.

Nhớ lại rất lâu, có lẽ đối với Đồng Tư Thành, thời đại học cô quá đơn giản, giao tiếp đơn giản, yêu đơn giản và... đơn giản... không cần những lời đó, tình cảm vẫn tự nhiên bộc lộ.

Có phải anh từ bản thân suy ra cảm giác của cô? Anh tưởng cô sẽ thích những lời lẽ như trong tiểu thuyết đó? Anh chưa bao giờ thử nghĩ cô là người thế nào, tại sao thích cô. Cũng như cô chưa bao giờ nghĩ tại sao thích anh, anh là người thế nào.

Trong bức thư cuối cùng, Đồng Tư Thành nói đơn giản: Xin lỗi, Nghiêu Vũ, anh muốn làm lại từ đầu. Nghiêu Vũ đã thật sự nghe thấy giọng nói của anh, thấm buồn và chân thành, trước mặt cô hình như lại hiện ra đôi mắt Đồng Tư Thành nồng nàn như ngọn lửa ngày xưa.

Làm lại ư? Năm xưa anh không muốn cùng cô cùng nỗ lực, giờ làm lại thế nào?

Có câu châm ngôn: Cười người nghèo không cười gái điếm. Một câu nói thật bi ai! Nghiêu Vũ xưa nay không cho rằng nghèo là nhục nhã, cô chỉ nghĩ, khi ông Trời bắt ta nghèo cũng chính là cho ta cơ hội thay đổi nó. Đồng Tư Thành đã có cơ hội, nhưng anh không muốn để cô đi cùng.

Anh nói xin lỗi, lời xin lỗi đó là vì đã không cho cô đi cùng hay vì nói lời chia tay làm cô tổn thương? Chẳng có gì phải xin lỗi, Nghiêu Vũ đã không còn hận sự tuyệt tình của anh, cũng không hận việc anh đã làm. Mỗi người có lập trường và cách nghĩ riêng, chẳng qua lập trường và cách nghĩ của cô không trùng với anh.

Nghiêu Vũ không biết bản thân đã thay đổi thế nào trong hai năm, chỉ biết, chắc chắn không còn là Nghiêu Vũ thời đại học.

“Nghiêu Vũ!”. Chung Cường gọi.

Nghiêu Vũ cụp ô, đi vào phòng làm việc của Chung Cường, “Phó giám đốc, có chuyện gì?”.

“Hiện giờ cô chưa nhận việc gì phải không? Tập đoàn Gia Lâm có mảnh đất ở khu Giang Dương sắp khai thác, giao cho chúng ta làm quảng cáo, thiết kế quảng cáo khu chung cư của họ lần trước cô làm rất tốt, lần này cô phụ trách luôn đi”.

Nghiêu Vũ ngó quanh không thấy người, khẽ nói, “Sư huynh, việc của Gia Lâm từ nay đừng giao cho em”.

“Tại sao? Gia Lâm và Đại Đường quan hệ rất tốt, nếu cô làm khách hàng này hài lòng, công việc về sau còn nhiều, chẳng phải cô cần tích tiền mua nhà ư?”. Chung Cường giao cho Nghiêu Vũ là có ý ưu tiên cô.

Thu nhập của hầu hết nhân viên trong công ty gồm lương chính và tiền thưởng, chuyên thiết kế như Nghiêu Vũ, nếu không có việc, mức lương chỉ có một ngàn hai, lần trước thiết kế quảng cáo khu chung cư của Gia Lâm tổng thu nhập được hơn ba ngàn.

Anh hơi ngạc nhiên nhìn cô, không hiểu tại sao Nghiêu Vũ từ chối, hạ giọng nói nhỏ: “Bao nhiêu người muốn nhận việc của Gia Lâm, biết không!”.

Nghiêu Vũ cảm kích, “Sư huynh, nhưng mà em...”.

“Nghiêu Vũ! Cô cứ coi đây là cơ hội kiếm tiền. Thời buổi này, kiếm tiền là thực tế nhất! Không nhận là thiệt thòi lớn!”.

Đúng vậy, việc đến tay, lại là khách hàng lớn như Gia Lâm, một năm ít nhất cũng kiếm thêm mấy vạn. Nghiêu Vũ rốt cuộc làm sao? Chung Cường dù ưu tiên cô, trước hết cũng xuất phát từ lợi ích của công ty. Phòng thiết kế đâu phải chỉ có mình cô.

Cô từ chối việc làm, từ chối tiền, chỉ vì Đỗ Lối? Hay do Đỗ Lối đã nhầm trúng Hứa Dực Trung? Tại sao cô muốn tránh Đỗ Lối? Thực ra là tránh Đỗ Lối hay tránh Hứa Dực Trung? Nghiêu Vũ nghĩ đến lần Hứa Dực Trung mang tài liệu giúp cô, nghĩ tới cảnh Đỗ Lối khoác tay Hứa Dực Trung ra khỏi quán bar. Thấy Chung Cường nhắc đến công việc liên quan đến Gia Lâm, liền từ chối một cách vô thức. Còn những nguyên nhân mơ hồ, cô không nói với Chung Cường.

“Lần trước cô làm khá tốt, có chuyện gì với Gia Lâm?”.

“Cũng không có gì, có lẽ lần trước làm vụ đó hơi mệt, muốn nhận công việc nhẹ nhàng hơn”. Nghiêu Vũ cố tìm lí do, cười thật tươi nói, “Gia Lâm là khách hàng lớn, chắc chắn còn những việc khác nữa đúng không? Ông anh?”.

Chặt đồ cây để khỏi nghe quạ kêu! Dứt khoát không liên quan! Như vậy mới dễ sống. Nghiêu Vũ ra quyết định.

Chung Cường lắc đầu, nói: “Thôi được, đúng là không biết điều! Chẳng lẽ còn phải nài nỉ xin cô kiếm tiền? Nhưng mà tôi đã giúp, cô cũng phải giúp tôi một việc”.

“Việc gì?”.

“Cô bạn xinh đẹp của cô?”. Chung Cường không quên Trần Tuệ An anh nhìn thấy hôm dự tiệc.

“Chuyện này, thưa sếp làm sếp thất vọng rồi, người ta đã có chồng!”. Nghiêu Vũ cười ha hả.

“Vậy cô còn cô bạn nào đẹp như thế nữa không?”.

“Có!”.

“Thật không?”.

“Đương nhiên là thật, anh cũng quen!”.

Chung Cường bắn khoả nhìn cô. Nghiêu Vũ cười tinh quái, “Đỗ Lối! Khoa Văn, còn đẹp hơn Tuệ An, chính là cô ta!”.

“Con nhỏ này! Dám đùa ta!”.

Nghiêu Vũ không hiểu.

“Người đẹp như Đỗ Lối, anh cô có nuôi nổi không? Thế mà cũng làm mối! Anh vẫn thích kiểu dụ dăng!”.

Chung Cường vẫn mơ màng nhớ tới vẻ đẹp dịu dàng của Tuệ An.

Nghiêu Vũ bụm môi cười, “Vây sếp cứ từ từ mà mơ, em đi đây, có việc gì khác báo anh Triệu giao cho em!”.

Cô ngồi trong phòng làm việc nhẩm tính tháng trước do thiết kế quảng cáo cho Gia Lâm cả lương lẫn thưởng tổng cộng được tám ngàn, không có khách hàng lớn như thế lương bình quân chỉ ba bốn ngàn. Càng tính càng nát ruột! Nếu được mấy vạn, có khi cô nhận làm cũng nên. Xem ra chẳng phải mình hào hiệp gì, mà là tiền chưa đủ cao, nghĩ vậy lại thấy buồn cười.

“Nghiêu Vũ, việc của Gia Lâm lần trước làm rất tốt, sao lần này lại không giao cho chị?”. Tiểu Điền thấy chị Đường phản khởi nhận việc, buột miệng hỏi nhỏ.

“Không thể một mình tranh làm hết, mọi người thay nhau làm!”.

Phòng thiết kế của Đại Đường có bốn người, Nghiêu Vũ, Tiểu Điền, chị Đường và anh Triệu. Anh Triệu là trưởng phòng, ngoài những vụ lớn, bình thường đều do ba người đảm nhiệm. Nghiêu Vũ nghe Tiểu Điền nói vậy cảm thấy không nhận cũng tốt, nếu mình độc chiếm Gia Lâm, người khác sẽ không vui.

Sực nhớ Thiên Trần bị cảm. Không biết đã khỏi chưa, liền gọi điện, máy bận. Vừa cúp máy, lại có người gọi, Nghiêu Vũ nghe điện phấn khởi, “Thiên Trần, đang định gọi cho cậu”.

“Bây giờ đừng gọi, một tiếng nữa, nhớ đấy, khoảng hơn sáu rưỡi gọi lại! Đúng, phải là một giọng đàn ông, đừng dùng máy của cậu! Cứ nói là cơ quan có việc gọi đi phỏng vấn! Mẹ mình đến rồi, cúp máy đây”. Giọng Thiên Trần rất nhỏ, rất vội vàng.

Nghiêu Vũ cười vang, không nói cũng biết, tối nay Thiên Trần định thoát khỏi chiếc lồng chim. Cô ngẫm nghĩ, quay trở về phòng Chung Cường, “Ông anh, mấy lần muốn mời anh đi ăn, tối nay rảnh không?”.

“Tốt quá!”. Chung Cường nhận lời ngay.

Trời tối dần, ven sông đèn sáng như sao, Nghiêu Vũ mời Chung Cường đến ăn ở quán cá ven sông. Quán nhỏ đã cũ. Diện tích không lớn, bên trong chỉ có năm, sáu chiếc bàn, đó là những quán cũ còn sót lại từ ngày trước. Nghiêu Vũ quen ngồi bên cửa sổ, gọi món một cách thành thạo.

“Sao lại tìm đến chỗ này?”.

“Hồi đại học hay đến, ông anh, cá đây ngon tuyệt”. Nghiêu Vũ biết, có những thói quen của mình đã gắn với Đồng Tư Thành, ví dụ sưu tầm ly rượu, ví dụ đến quán cá ngày trước Đồng Tư Thành đưa đi.

Không phải vì nhớ, vì hoài niệm mà làm như vậy, chỉ là trong thói quen lại chứa những hồi ức cũ một cách vô thức.

Nồi lẩu sôi lục bục, tỏa mùi thơm phức. Cô hít sâu một hơi, mùi thơm kích thích khẩu vị, “Ông anh, ở đây có tôm chiên, cá nhỏ rán giòn cũng ngon, chúng ta ăn đồ vặt trước chứ?”.

“Ừ”.

“Ông anh, lát nữa anh giúp em một việc được không, khoảng hơn sáu rưỡi”. Nghiêu Vũ gấp một con tôm, vừa ăn vừa heo mắt nhìn Chung Cường, nhiệm vụ Thiên Trần giao nhất định phải hoàn thành.

Chung Cường buồn cười nhìn cô, “Em có lòng mời anh đi ăn, nói đi, xem anh có làm được không!”.

“Ô, em thật sự muốn mời anh, việc em nhờ chỉ là gọi một cú điện, anh gọi giúp em một cú điện thoại!”. Nghiêu Vũ vội thanh minh.

Thời tiết tháng mười hai thỉnh thoảng có mưa bay, Nghiêu Vũ ngồi trong quán ăn rất hào hứng, trời lạnh cảm cảm, ăn cá nóng hổi, thật quá hạnh phúc.

Không chỉ ngồi với người yêu mới hạnh phúc. Nghiêu Vũ hài lòng cười, cô thường cảm thấy hạnh phúc. Làm xong một thiết kế thấy hạnh phúc, ăn một bữa ngon thấy hạnh phúc.

Tri túc thường lạc, biết tự hài lòng là sướng! Mình như thế này cũng là tự hài lòng sao? Nghiêu Vũ không rõ lắm phạm trù khái niệm đó, chỉ nghĩ, nên trân trọng hiện tại.

Xem đồng hồ, thăm nghĩ Thiên Trần đang nóng ruột chờ điện thoại, liền nói với Chung Cường: “Ông anh, phiền anh gọi giúp cho bạn em, cô ấy...”.

Nghiêu Vũ nhìn thấy một người cao lớn đi vào quán, liền im bật, hi vọng anh ta không nhìn thấy cô. Nghiêu Vũ cúi đầu, nói tiếp: “Nói là cơ quan có việc gấp cần đi phỏng vấn, bảo cô ấy đến ngay...”.

“Phó giám đốc Chung! Thật khéo, hai người cũng đến ăn ở đây?”. Hứa Dực Trung niềm nở chào hỏi. Hôm đó anh để Trương Lâm Sơn say mềm, bị Tuệ An chỉnh một trận, tối nay mời vợ chồng họ đi ăn để chuộc tội. Tuệ An nói hồi đại học thường đến quán này, không ngờ gặp Nghiêu Vũ và Chung Cường.

Chung Cường ngoái đầu nhìn thấy Hứa Dực Trung hồ hởi chào, “Phó tổng Hứa đi một mình hay với bạn?”.

Vợ chồng Trương Lâm Sơn chưa đến, anh đến trước, kéo ghế bên cạnh ngồi xuống, “Hẹn bạn rồi! À, Nghiêu Vũ, tôi hẹn vợ chồng Trương Lâm Sơn, ngồi chung bàn hay ngồi riêng?”.

Nghiêu Vũ ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt Hứa Dực Trung cười cợt rõ ràng đang nói, có cả Trần Tuệ An ở đây, cô vẫn từ chối tôi?

Trần Tuệ An cũng đến, vậy còn nói gì? Đương nhiên là ngồi cùng, mặc dù Nghiêu Vũ rất không muốn ngồi cùng Hứa Dực Trung, nhưng có Tuệ An, lẽ nào ngồi riêng? Cô nhìn Chung Cường, “Ông anh, phótổng Hứa có hẹn một người bạn cũng là bạn em hồi đại học, ngồi cùng được không?”.

“Đúng người càng vui, đương nhiên là tốt!”. Chung Cường vui vẻ nói.

Nghiêu Vũ nhớ việc Thiên Trần nhờ, lại nhắc Chung Cường. Thấy xung quanh ồn ào, Chung Cường cười đứng dậy rang ngoài gọi điện.

Bên bàn chỉ còn hai người, Hứa Dực Trung và Nghiêu Vũ. Nghiêu Vũ thông thả ăn cá rán, hỏi Hứa Dực Trung: “Tuệ An nói với anh, cá ở đây rất ngon phải không?”.

“Đúng, hồi đại học các cô thường đến đây?”.

“Vâng!”. Nghiêu Vũ trả lời đơn giản.

Trước đây Đồng Tư Thành hay đưa cô đến, cô cũng thường dẫn Thiên Trần và Tuệ An đến ăn.

Cô thầm nghĩ, tất cả đã thành quá khứ, thời gian đã phủ bụi lên chuyện xưa, đừng nên nghĩ nữa, liền cười vui vẻ, “Tôi thích ăn cá, ở đây vừa rẻ vừa ngon, mời khách cũng không mất mấy tiền, nên mời sếp Chung đến đây”.

“Thì ra mời khách cũng tính toán số tiền?”. Hứa Dực Trung trêu cô.

“Đúng, đắt là không mời nổi, có lòng đến là được”. Nghiêu Vũ cười thầm, cảm thấy mỗi người trong cuộc sống đều như một diễn viên, thay đổi sắc mặt còn hơn diễn viên đại tài, hơn nữa lúc nào cũng có thể thay chiếc mặt nạ khác mà không để lại dấu vết.

Cô thể hiện thái độ bạn bè bình thường đối với Hứa Dực Trung, cố gắng tránh những cử chỉ thân thiện của anh khiến cô bần khoản. Nghiêu Vũ tin đây là thái độ bình thường nhất, tốt nhất đối với Hứa Dực Trung. Nhớ lại lần gặp gần nhất, anh ta cùng Đỗ Lối uống rượu rất thân mật, nên càng không muốn dây dưa với anh ta.

Hứa Dực Trung vừa ăn, vừa nhìn Nghiêu Vũ. Một khuôn mặt không son phấn, cô và Đỗ Lối là hai khí chất khác hẳn. Nhìn Đỗ Lối thấy đẹp, còn nhìn cô lại thấy dễ chịu. Rồi bỗng nghĩ, nếu Nghiêu Vũ mất cũng long lạnh tình tứ nhìn anh như Đỗ Lối, trông sẽ thế nào? Anh lại lập tức phủ định ý nghĩ, mặt cô bình lặng không cảm xúc cơ hồ muốn nói, “đời này không thể”, lòng bỗng ngao ngán.

“Ánh trắng lạnh, ở hai đầu vệt hầm...”. Nhạc chuông vang lên. Nghiêu Vũ lục túi xách lấy điện thoại, đã thấy Hứa Dực Trung đang nghe máy, “Vâng, vâng, được, biết rồi, hẹn lần sau”.

Hứa Dực Trung tắt máy nhìn thấy ánh mắt lạ lùng của Nghiêu Vũ, hiểu ra bật cười: “Bài hát rất hay, tôi lấy làm nhạc chuông”.

Hừ! Bài hát hay?! Nghiêu Vũ chẳng biết nói sao, cúi đầu ăn. Trục giác bảo cô, Hứa Dực Trung nhất định là cố ý, nhưng nhạc chuông không có bản quyền, anh ta muốn dùng, ai làm gì được.

“Không phải tôi cố ý dùng nhạc chuông giống cô”. Giọng Hứa Dực Trung nghiêm túc, “Nếu khó chịu, cô có thể thay bài khác!”.

“Tại sao?”. Nghiêu Vũ buột miệng, bài hát này cô dùng trước, có gì anh ta bảo cô thay, vô lí!

Nhìn Nghiêu Vũ hậm hực, anh lại buồn cười, cảm thấy trêu chọc cô cũng rất thú vị.

“À, Trần Tuệ An và Sơn Tử có việc gấp không đến được”.

“Ô!”. Nghiêu Vũ nhìn anh, thầm nghĩ, vậy là mất công mời anh ta ngồi cùng.

“Nếu sớm biết đã không cho tôi ngồi cùng, đúng không? Dù gì cũng không nên để tôi ngồi một mình mới phải! Cùng là húng!”. Hứa Dực Trung đọc ngay ý nghĩ của cô.

Nghiêu Vũ giả bộ cười, “Quán nhỏ, sợ phótổng Hứa không quen”.

“Sao lại không quen, chỉ cần ngon, chỗ ngồi không quan trọng, với món ăn tôi chỉ kén mùi vị”. Hứa Dực Trung nói tiếp, “Cô không nên hẹp hòi như thế, chỉ mời sếp của cô, thêm mình tôi cũng khó chịu?”.

“À, không!”. Nghiêu Vũ nhìn thấy Chung Cường bước vào, vội nở nụ cười tươi, “Có thể mời phó tổng Hứa ăn cơm đây là vinh hạnh, phó tổng không chê là tốt rồi!”.

“Nghiêu Vũ, bạn cô thật thú vị, tôi vừa mở miệng đã thấy cô ấy cuống quýt, vâng vâng tôi sẽ đến ngay, sau đó lại có người gọi lại xác nhận, chuyện gì mà phải bày binh bố trận ghê thế?”. Chung Cường nhớ tới giọng nói đầy nghiêm trọng trong điện thoại lại thấy buồn cười.

“Bạn em, có người mai mối, mẹ bắt đi gặp mặt, cho nên cô ấy tìm cách trốn. Ha ha, xem mặt”.

“Chung Cường, tôi gọi thẳng tên, anh cũng đừng Hứa tổng làm gì, tuổi cũng xấp xỉ, gọi tên cho tiện”. Hứa Dực Trung xen lời. “Bạn tôi không đến được, hôm nay nhờ phúc của anh, tôi được Nghiêu Vũ chiêu đãi”.

“Thế nào là tuổi cũng xấp xỉ, đã 30 rồi còn bảo xấp xỉ”. Nghiêu Vũ lẩm bẩm.

Giọng cô rất nhẹ, Chung Cường đối diện cúi đầu ăn, không nghe thấy, Hứa Dực Trung bên cạnh lại nghe rõ. Anh phớt lờ, nâng ly với Chung Cường. Anh quyết định bắt đầu từ bạn bè. Chỉ có tiếp xúc, hiểu Nghiêu Vũ, anh mới có thể lý giải cảm xúc mập mờ đối với cô.

Hai người đàn ông lát sau đã thân thiết, nhần nhở gọi nhau anh anh em em. Hứa Dực Trung cười ha hả nói, “Nghiêu Vũ, dự án mới của chúng tôi cô làm chứ?”.

Chung Cường và Nghiêu Vũ nhìn nhau. Chung Cường nói, “Xin lỗi, Nghiêu Vũ có việc, đã giao cho người khác, thiết kế cũng rất cừ, đảm bảo bên đó hài lòng”.

Nghiêu Vũ cảm kích nhìn Chung Cường, thuận tay gấp cho anh miếng cá để tỏ lòng cảm ơn. Chung Cường nén cười chấp nhận nịnh bợ của Nghiêu Vũ. Mắt liếc hai người trước mặt, thầm nghĩ, có phải Nghiêu Vũ không nhận việc của Gia Lâm là vì Hứa Dực Trung?

Hứa Dực Trung thấy Nghiêu Vũ vội vàng gấp cá cho Chung Cường, lại buồn cười, đúng là cố tình nịnh bợ. Cô không muốn qua lại với Gia Lâm như vậy sao?

Không! Không muốn qua lại với anh như vậy sao? Thái độ đó Hứa Dực Trung gọi là: Khiêu khích!

Anh rút điện thoại thông thả nhấm mấy cái tin, thấy hồi âm liền cười: “Chung Cường, Giáng sinh và Tết Dương lịch sắp đến, Giáng sinh năm nay tập đoàn chúng tôi tổ chức hoạt động vui chơi mấy ngày liền ở khu nghỉ dưỡng suối nước nóng, tôi đã trao đổi với tổng giám đốc Vương của các cậu, thời gian hơi gấp, phòng kế hoạch của tập đoàn đang tập trung vào dự án mới, chương trình vui mừng Giáng sinh và thiết kế trang trí cho hoạt động của cả năm mới đều giao cho công ty các cậu làm. Ý Vương tổng là giao cho Nghiêu Vũ”.

Chung Cường ngẩn người, giám đốc đã quyết, chỉ có chấp hành. Anh liếc Nghiêu Vũ, “Được rồi, giám đốc Vương quyết định là được”.

Nghiêu Vũ đang ăn miếng cá, không hiểu sao bỗng thấy không ngon nữa? Đã dứt khoát từ chối việc của Gia Lâm, còn đang xót ruột vì tiền bay mất, bây giờ việc vẫn đến tay, cô nhần nhó, rút cuộc việc này là tốt hay xấu?

“Nghiêu Vũ, thời gian rất gấp, vốn dĩ giám đốc Vương lát nữa gọi điện cho các bạn, tôi gặp các bạn nhân tiện nói luôn. Hôm nay thứ bảy, ngày mai phải có kịch bản cho chương trình! Thứ năm đã phải hoàn thành trang trí khu vui chơi. Từ thứ sáu đến chủ nhật là chương trình vui chơi mừng Giáng sinh kéo dài ba ngày. Chúng tôi đã cho quảng cáo rồi”. Hứa Dực Trung thấy Nghiêu Vũ ngồi ngây, bỗng sững phát điên.

Anh giả bộ nghiêm trang thở dài, “Quảng cáo dự án mới của chúng tôi phải ra trước Tết, quả thật chưa có chuẩn bị chút nào cho chương trình mừng Giáng sinh, vì vậy quyết định giao tất cả cho Đại Đường, lần này cô vất vả rồi. Tôi và giám đốc Vương bên đó đã thỏa thuận, bắt đầu từ ngày mai tập đoàn chúng tôi sẽ tính tiền làm thêm cho nhân viên”.

Nghiêu Vũ trầm tính, thời gian một đêm, anh ta chỉ cho cô thời gian một đêm để hoàn thành kịch bản chương trình vui chơi mừng Giáng sinh! Lại còn bố trí tiết mục, người dẫn chương trình, anh ta có lương tâm không? Cô trợn mắt nhìn Hứa Dực Trung, nói thủng thẳng: “Tôi hỏi lại giám đốc Vương!”.

Hứa Dực Trung hoàn toàn không cho cơ hội từ chối, lập tức gọi cho Vương Lũy, “Lũy Tử à, Chung Cường, Nghiêu Vũ và tôi đang ăn cơm, chính là chương trình liên hoan mừng Giáng sinh, anh cũng biết, thời gian rất gấp, anh nói với họ một câu”.

Chung Cường đón điện thoại, ậm ừ vài câu đưa cho Nghiêu Vũ.

“Nghiêu Vũ, cô cứ lên kịch bản chương trình liên hoan trước, tôi bảo Tiểu Điền liên hệ người dẫn chương trình và biểu diễn ca nhạc. Phải làm thật tốt, nếu thành công nhất định hậu thưởng các bạn!”. Vương Lũy nói mấy câu cúp máy.

Nghiêu Vũ và Chung Cường trở mắt nhìn nhau rất lâu. Hứa Dực Trung nhìn thái độ của Chung Cường và Nghiêu Vũ không nhịn được cười, hỏi lại Vương Lũy ư? Một việc tốt như thế rơi vào đầu anh ta, anh ta cười còn không kịp sao còn từ chối? Anh giả bộ than thở, “Thời gian rất gấp, rất xin lỗi, hôm nay coi như tôi mời hai người”. Nói xong còn gấp cho Nghiêu Vũ miếng cá, “Cá ở đây đúng là rất ngon, cô Nghiêu ăn nhiều một chút”. Nghiêu Vũ lặng thinh, lòng ngán ngẩm, lại còn có chuyện ép người ta kiếm tiền! Cô cảm thấy miếng cá Hứa Dực Trung gấp cho cô quá nhiều xương dăm. Chợt nghĩ câu nói trong tiểu thuyết Vòng đời vây bủa [1] của Tiền Chung Thư: Sự độc ác của con người thật thà như hạt sạn trong cơm và xương dăm trong cá, khiến người ta phải chịu nỗi khổ bất ngờ không thể lường trước. Hứa Dực Trung đột nhiên muốn cô thức đêm làm cho xong công việc chẳng khác nào sự độc ác kia, khiến cô chối không được, nhận không xong.

[1] Một tác phẩm kinh điển mà bộ Giáo dục Trung Quốc quy định học sinh bắt buộc phải học. Đã được xuất bản tại Việt Nam.

Đằng nào việc cũng rơi xuống đầu, làm sớm vẫn tốt hơn. Cô ngẩng đầu nhìn Hứa Dực Trung, “Yêu cầu thế nào?”.

“Mừng Giáng sinh thật rôm rả, cộng với tiết mục đặc sắc của chúng tôi, khiến người ta nhìn thấy là muốn đến, nhất định phải đặc biệt! À, các khu suối nước nóng khác chắc đều có những hoạt động thu hút khách, chúng tôi đặt một số giải thưởng lớn, giải cao nhất là hàng ngàn đồng. Tổng số tiền chi cho giải thưởng tôi không nhớ rõ lắm, đợi lát nữa sẽ đưa tư liệu cho cô”.

Nghiêu Vũ không còn tâm trạng để ăn, nhìn đồng hồ đã hơn tám giờ, liền nói với Chung Cường: “Ông anh, lần này quá gấp, ngày mai đã phải xong, em nghĩ nên lấy tư liệu sớm để còn làm ngay, anh xem...”.

“Tôi cũng ăn xong rồi, đi thôi, lấy tư liệu về làm cho sớm!”. Chung Cường đã đoán ra, nếu tối nay không gặp họ, Hứa Dực Trung đi đâu đòi thiết kế chương trình ngay sáng mai? Nhưng anh không tiện lên tiếng, chuyện này giám đốc đã quyết, chỉ có Nghiêu Vũ phải vất vả suốt đêm.

Chung Cường lái xe đi, Nghiêu Vũ không ngờ, đi ăn một bữa cá cuối cùng phải thức đêm làm việc, lại là việc của Gia Lâm mà cô không muốn liên quan, lòng không khỏi ảm ức.

“Đến công ty tôi làm hay là mang về nhà làm?”. Hứa Dực Trung vừa lái xe vừa hỏi cô, về ảm ức của Nghiêu Vũ anh nhìn thấy hết, thở mạnh từng hơi như xả ra nỗi bức trong lòng bấy lâu. Tối nay tuy lạnh, nhưng không khí đêm mưa lạnh một cách trong lành vô cùng dễ chịu!

Sự đời chẳng có gì tuyệt đối! Anh tán đồng quan điểm này. Nghiêu Vũ đã không động lòng bởi vẻ điển trai của anh, cũng không màng tiền bạc của anh, anh nhất định dùng hai thứ đó để đập cô choáng váng! Không cần anh đập, chỉ cần bỏ tiền để Vương Lũy đập!

Anh bất chợt nảy ra ý định giao hết cho Đại Đường phụ trách tổ chức chương trình mừng Giáng sinh, lúc đầu cũng thấy như vậy sẽ tốn kém hơn, nhưng lại nghĩ, công ty quảng cáo chuyên nghiệp làm sẽ hiệu quả hơn, mất ít tiền nhưng lại được cái lợi khác. Hứa Dực Trung tìm ra đầy đủ lý do để công tư lẫn lộn.

Nghiêu Vũ không bằng lòng, anh đã nhìn ra, nhưng cô vẫn nhận, lại còn lập tức quay về bắt tay vào việc. Hứa Dực Trung cực kì hài lòng bởi ý nghĩ bất chợt đó. Vừa có thể làm tốt chương trình Giáng sinh ở sơn trang, vừa cải thiện tâm trạng của mình. Nếu không có Nghiêu Vũ ở đây, anh rất muốn cười thật to.

“Tôi quen làm ở nhà”. Đến tập đoàn Gia Lâm? Làm gì có chuyện! Ngộ nhờ gặp Đỗ Lối, mình lại phải tỏ ra nặng nề như xâm phạm địa bàn của cô ta!

Hứa Dực Trung đưa Nghiêu Vũ về nhà. Xuống xe, anh giao cho cô chiếc USB, “Tư liệu đều trong đó”.

“Quảng cáo của công ty?”.

“Đều ở trong đó!”.

Nghiêu Vũ đón chiếc USB rồi đingay, không biết phải làm đến lúc nào, vừa than thở mình xúi quẩy, lại phải nghĩ đến món tiền kiếm được để tự an ủi, đi được mấy bước, không thể nén được nữa, cô ngoái đầu ngoảnh cười với Hứa Dực Trung, “Nhớ đấy, tiền làm thêm không phải tính từ ngày mai mà tính từ tối nay! À, khoản tiền đó bên ấy tính thế nào?”.

“Một trăm đồng một ngày! Đêm nay vất vả cho cô rồi”. Hứa Dực Trung cười tinh quái.

Nghiêu Vũ về nhà tắm tấp, trước khi thức đêm cô muốn mình phải sạch sẽ dễ chịu, hít một hơi khích lệ mình, mở máy tính bắt đầu làm việc.

Không phải cô không biết, đây lấy nghĩ bất chợt của Hứa Dực Trung, nếu tối nay không gặp anh ta chắc chắn không có chuyện. Cho dù có, cũng không gấp như vậy, làm gì có chuyện cần ngay sáng mai.

Lấy ra tờ bạc một trăm đồng để lên bàn máy tính, Nghiêu Vũ thỉnh thoảng lại liếc mắt, miệng liên tục lầm bầm, đây là làm thêm, vì tiền, vì tiền! Làm thêm một tuần là được bảy trăm, cộng thêm tiền thưởng sẽ có bốn ngàn, một tháng có thể mua được bốn mét vuông nhà.

Hứa Dực Trung hà tất phải thù côn như thế? Dám dùng tiền để đập cô? Nghiêu Vũ viết được một lát, lại nghĩ đến chuyện đó, anh ta dù tỏ ra nghiêm túc đến mấy, cô cũng không dám tin nửa chữ. Lại nghĩ đến những lần tiếp xúc gần đây với Hứa Dực Trung, anh ta vui vẻ mang tài liệu giúp cô, cô còn mời anh ta một chậu Hamburger ở nhà hàng Macdonal. Lòng người vẫn thế, Nghiêu Vũ thở dài.

Cô lấy tờ giấy, vẽ một cái đầu lợn to đùng, viết ba chữ “Hứa Dực Trung” để lên tờ bạc một trăm, nhìn tờ bạc, nhìn hình vẽ đầu lợn, lại cảm cúi làm.

Nghiêu Vũ vừa đi, Hứa Dực Trung ngồi trong xe bật cười ha hả. Anh tưởng tượng cảnh Nghiêu Vũ với đôi mắt thâm quầng như gấu trúc, đến công ty cung kính đưa kịch bản cho anh, còn anh vớ dánh vẽ bề trên, bối rối tìm vết yêu cầu cô chỉnh sửa chẵn một ngày nữa, nghĩ vậy thấy khoái chí vô cùng!

Anh đã nói với Vương Lữ, lần này cần gấp, việc tìm người dẫn chương trình và ban nhạc, Gia Lâm sẽ phối hợp, quảng cáo cũng ra rồi, chương trình cho dù thứ ba mới hoàn thành, thứ năm cũng có thời gian chuẩn bị thỏa đáng. Anh sung sướng đắc ý, mọi hậm hực vì bị Nghiêu Vũ phớt lờ lập tức biến mất.

Hứa Dực Trung ung dung trở về nhà tắm rửa, lên mạng chơi game Truyền kì. Lâu lắm không có tâm trạng hưng phấn như vậy, trong game hôm nay anh giết người cũng đặc biệt hưng phấn! Đến mười một tuổi, tất máy tính, đặt mình xuống là ngủ, ngủ sớm dậy sớm, làm việc nghỉ ngơi có quy luật, người khỏe re!

Đêm đó anh ngủ rất say, rất dễ chịu, đến nỗi tỉnh dậy vẫn nghĩ, sao dậy sớm thế, xem đồng hồ, bốn rưỡi sáng.

Tại sao anh vui như vậy? Bốn rưỡi sáng đã tỉnh giấc! Gió lạnh tháng mười hai lọt vào phòng, anh khẽ rung mình, đầu càng tỉnh táo.

Tại sao gặp Nghiêu Vũ là anh có trạng thái như vậy? Vừa nghĩ thế lại không vui, rồi bỗng cảm thấy quyết định bất chợt của mình tối qua dường như không ổn, đem chuyện riêng vào công việc quả thực không hay, dù có lợi cho công ty thế nào, xuất phát điểm như vậy cũng là không nên.

Nhìn sắc trời anh nghĩ, Nghiêu Vũ đã làm xong chưa? Liệu cô có thức trắng đêm để làm.

Hứa Dực Trung lại nhấp ngụm trà, quyết định dù sao việc đã rồi, không nghĩ nữa, thay bộ đồ thể thao định đi chạy bộ, xuống lầu lại thay đổi ý định, lái xe đến nhà Nghiêu Vũ.

Bốn bề tĩnh lặng, cư dân trong khu nhà vẫn đang say giấc. Hứa Dực Trung ngồi trong xe, hạ cửa kính hít thở không khí buổi sớm trong lành, ngẩng nhìn thấy cửa sổ tầng bảy vẫn sáng đèn, cả khu chỉ còn mỗi cửa sổ đó còn ánh đèn, ánh sáng lọt qua bức rèm tạo thành một quang đốm mờ mờ, không khí ấm áp từ đó lan trong đêm đông.

Hứa Dực Trung ngẩng người nhìn ánh đèn kia, hít một hơi không khí lạnh. Sao anh có thể không kiểm chế như vậy? Anh nhất định vui, vui vì đã buộc Nghiêu Vũ thức suốt đêm làm việc. Nhưng, ánh đèn kia trong

đêm đông sao lại khiến anh cảm thấy có gì áy náy và bất nhẫn? Lương thiện, đúng, nhất định là do mình quá lương thiện! Hứa Dực Trung lập tức bao biện ỉn.

Nếu bây giờ anh xuất hiện, Nghiêu Vũ sẽ thế nào? Liệu có cảm động mà nhìn anh bằng một con mắt khác? Nếu là anh, anh cũng thấy cảm động. Hứa Dực Trung quyết định tạo cho Nghiêu Vũ một ngạc nhiên bất ngờ!

Lái xe thẳng đến quán ăn đêm kiểu Quảng Đông, mua hai hộp cháo và ít bánh lại vội vàng quay về nhà cô. Anh nhảy một bước hai bậc cầu thang, xách đồ ăn sáng gõ cửa. Chỉ gõ rất nhẹ, sợ ảnh hưởng đến hàng xóm.

Cửa đóng, anh gõ mạnh hơn, chờ không đến một phút, Hứa Dực Trung nhìn cánh cửa đóng chặt, cảm giác đã chờ cả tiếng đồng hồ. Trong giây khắc đèn hành lang sáng lên rồi tắt, cửa phòng mở ra.

Nghiêu Vũ khoác tấm chăn xuấ thiện trước mặt, nhìn anh, lại nhìn hộp đồ ăn anh xách trên tay, nhanh nhẹn mở cửa để anh vào.

Hứa Dực Trung cũng thấy ngạc nhiên vì được hoan nghênh như vậy, Nghiêu Vũ không hỏi anh vì sao chạy đến đây vào lúc sáng tinh sương, cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên chút nào?

Hứa Dực Trung vào phòng, chưa kịp mở miệng, Nghiêu Vũ đã chìa tay đón túi đồ ăn trên tay anh.

Cô không khách sáo, đang đói ngấu. Chỉ vào máy tính, “Vừa làm xong, anh xem đi!”. Rồi mở túi đồ, hít mùi thơm, ngồi xuống là ăn ngấu nghiến.

Hứa Dực Trung nhần nhỏ đứng giữ phòng, anh bỗng hiểu ra, được hoan nghênh là bữa sáng anh mua, chứ không phải bản thân anh, nếu anh đến tay không, rất có thể Nghiêu Vũ bảo anh lát nữa đi làm sẽ giao sản phẩm, sau đó đẩy anh ra khỏi cửa. Hứa Dực Trung nhìn máy tính, lại nhìn Nghiêu Vũ, lúc này anh làm gì còn tâm trạng đọc chương trình, liền ké ghế ngồi, “Ăn xong mới xem”.

Nghiêu Vũ hoàn toàn không để ý đến anh, vừa ăn xong cháo, lại gấp cái bánh chẻo nhân tôm, lúng búng nói, “Anh tốt quá, tôi đang đói phát điên!”.

“Ăn từ từ thôi!”. Hứa Dực Trung cũng ăn một cái bánh chẻo. Dừng lại nhìn Nghiêu Vũ. Không biết là do bộ dạng ngấu nghiến của cô, hay lời khen vừa rồi, cảm thấy hơi ấm từ lồng ngực lan rạo khắp thân, rất dễ chịu, “Đủ chưa? Còn muốn ăn gì nữa không?”. Nói xong anh chợt giật mình, câu này nghe sao mà dịu dàng, giống như “nịnh bợ” anh lại ngẩn ra.

“Chỉ cần thức đến mười hai giờ đêm là tôi đói ngấu”. Nghiêu Vũ thấy anh hỏi vậy, mới lúng túng phát hiện cô đã ăn hết chỗ thức ăn anh mang đến, “Ngại quá, anh chưa ăn sao?”.

“Tôi ăn rồi”. Hứa Dực Trung nói dối, tiện tay đưa cho cô hộp cháo thứ hai, “Lần trước cô bảo cứ thức đêm là sáng hôm sau cô rất đói”.

Nghiêu Vũ nhìn anh, mặt tươi như hoa, lại cầm hộp cháo, “Có phải tôi ăn quá nhiều?”.

“Không, có lẽ suất ăn đêm Quảng Đông người ta làm hơi ít!”.

“Vâng, hơi ít, nhưng rất ngon, cảm ơn!”.

Hứa Dực Trung dường như rất hài lòng nhìn cô ăn, vô tình nuốt nước bọt theo. Anh tiếc là mua hơi ít, cũng thấy đói, nhưng nhìn thấy Nghiêu Vũ vui như vậy, cũng thấy vui lây, “Cả đêm thức, có buồn ngủ không?”.

Câu nịnh thứ hai vừa nói ra, Hứa Dực Trung lại bao biện, đây là sách lược. Nhìn thái độ của Nghiêu Vũ là biết, chiêu này rất hay!

“Chỉ cần qua giấc là không sao. Anh đọc xem tôi viết có được không”.

“Xin lỗi, để cô phải thức đêm”.

Nghiêu Vũ ậm ừ, miệng lúng búng: “Không có gì, rảnh thì chơi, có việc bận một chút cũng không sao”.

Hứa Dực Trung nhìn cô, thứ anh cần không phải là câu trả lời như thế, sao không thấy cô tỏ ra xúc động, hay bên lên ngưỡng nghệu? Bây giờ Nghiêu Vũ đã ăn gần xong, cũng không thấy hỏi tại sao mới hơn năm giờ đã thức dậy mua bữa sáng mang đến cho cô! Cứ dằng hoàng ung dung hưởng thụ, lại còn tự nhiên như thế!

Chắc là cô đã quen được người khác phục vụ, người đó chắc chắn là Đồng Tư Thành, bạn trai cũ! Sao anh ta lại nhường chiều để cô có thói quen đó? Hứa Dực Trung cảm thấy chiều bài làm bạn tiếp cận Nghiêu Vũ còn khó chịu hơn bị cô phớt lờ.

Hứa Dực Trung mím môi, trong miệng hơi chan chát. Nhìn quần xanh mờ dưới mắt Nghiêu Vũ, lại cảm thấy mình đến đây là đáng. Anh đứng lên đi đến bàn máy tính, “Ăn xong cô chợp mắt một lát, tôi xem hết sẽ gọi”.

Anh ngồi vào bàn, bắt đầu đọc.

Nghiêu Vũ ăn xong, rót cho anh cốc trà, “Không sao đâu, chẳng nào cũng không ngủ, anh cứ xem đi, nếu được, hôm nay tôi sẽ chỉnh sửa, hoàn thiện”. Cô kéo ghế ngồi, chờ anh.

Hứa Dực Trung đọc được một lát ngoài đầu, Nghiêu Vũ đã ngủ. Anh cười, gơ tay định bế cô lên giường, lại sợ cô thức giấc, liền đến giường lấy tấm chăn đắp cho cô.

Nghiêu Vũ trùm kín trong chăn chỉ lộ khuôn mặt, lại nhớ lần trước cô ngủ gật trên xe và lúc này, nhận ra Nghiêu Vũ ngủ trông vô cùng thoải mái vô tư, vì vậy có lẽ nên thả lỏng cho cô cái tội lỗi không bữa sáng mà chẳng cảm ơn một câu, cũng không hỏi vì sao mới tinh sương anh đã đến đây. Hứa Dực Trung mỉm cười, lắc đầu thở dài, lại đọc kịch bản chương trình, đồng thời chỉnh sửa luôn.

Trời sáng dần. Anh sửa xong, xoay đầu, vươn vai, vừa ngửa cổ liền nhìn thấy một tờ bạc một trăm và hình vẽ đầu lợn trên bàn máy tính, bỗng cười ha hả.

Tiện tay rút tờ giấy đó gấp lại bỏ vào túi. Bảo mình là đầu lợn ư? Anh sờ lên mặt, lại có con lợn đẹp trai thế này sao? Mím môi, hừ một tiếng. Nghiêu Vũ ngủ say trên ghế, Hứa Dực Trung lay cô, “Lên giường ngủ, ha?”.

“Được!”. Nghiêu Vũ nhắm mắt đứng dậy, lưng thưng đi đến giường như mộng du, nằm xuống là ngủ. Hứa Dực Trung buồn cười, đắp lại chăn cho cô. Môi cô mấp máy như nói mê, trở mình chui vào chăn, cuộn tròn ngủ tiếp.

Hứa Dực Trung nhẹ nhàng lui khỏi phòng ngủ, đứng bên cạnh giá sách, lại bắt đầu ngắm những ly, cốc trong đó. Ánh mắt dừng lại ở đôi cốc gốm do cô tự làm, lại thấy buồn cười.

Trên giá có rất nhiều sách, phần lớn là tiểu thuyết, anh nhìn thấy cuốn Từ điển Triện khắc thư pháp bụng nghĩ, lẽ nào Nghiêu Vũ còn biết thứ này? Liền rút ra xem.

Mở mấy trang, lật ra trang gấp mép ở góc trên, bên trong là các kiểu chữ “Thành”. Hứa Dực Trung cau mày, lại lật trang gấp nếp khác, tìm thấy chữ “Đồng” và chữ “Tư”.

Hứa Dực Trung trầm ngâm một lát, gấp lại, để vào giá sách rồi rút một cuốn tiểu thuyết võ hiệp của Hoàng Dịch.

Nghiêu Vũ ngủ một mạch đến trưa, cô bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại của Hứa Dực Trung. Mở mắt, thấy anh đang vừa gọi điện vừa gửi văn bản qua mạng.

“Anh chưa đi à?”.

Hứa Dực Trung ngoái lại cười nói, “Được rồi, giờ cô không phải làm gì nữa, thứ tư và thứ năm đến sơn trang giám sát trang trí là được”.

“Theo thiết kế kia ư?”.

“Sửa một chút, Tiểu Điền sẽ đi liên hệ bố trí, cô cứ đến làm theo thiết kế, tôi sẽ bảo sơn trang phối hợp. À, hết chương trình vui chơi mừng Giáng sinh, tối thứ năm tuần tới cô nhất định phải đến sơn trang”. Hứa Dực Trung giải thích, “Hôm đó Gia Lâm tổ chức dạ tiệc mừng năm mới, mời tất cả các đối tác. Tôi mời cô trước, chẳng nào hôm đó giám đốc cô cũng đến”.

“Hôm đó không được!”. Nghiêu Vũ nói ngay.

“Tại sao?”.

Nghiêu Vũ cúi đầu không nói, từ chối rồi, mới nhận thấy, thì ra cô mong ngày đó. Nếu Đồng Tư Thành tháng mười hai về nước, anh nhất định về kịp lễ Giáng sinh. Hôm đó cô sẽ được gặp anh.

Lẽ nào thâm tâm mình mong gặp anh? Nghiêu Vũ cảm thấy khó chịu, khẽ lắc đầu, xua đi ý nghĩ, không muốn thừa nhận thực ra cô mong đợi Đồng Tư Thành, lại vội nói chữa: “À, hôm đó nếu không có việc khác, tôi sẽ đến”.

“Đi thôi, đi ăn trưa! Tôi cũng bận suốt buổi sáng”. Hứa Dực Trung thấy Nghiêu Vũ nhận lời, lòng rất vui.

“Hôm nay tôi mời, việc hậu kỳ anh đã làm giúp tôi”.

“Lại Macdonal?”.

“Có thể không?”.

Hứa Dực Trung cười, “Không được!”.

“Vậy thì ở nhà ăn mì nấu!”.

“Tôi đột nhiên cảm thấy món bánh Hamburger của Macdonal cực ngon, lúc đói, ăn nóng là hay nhất!”. Hứa Dực Trung lập tức đưa ra phương án có lợi nhất đối với mình.

Nghiêu Vũ cúi đầu khẽ cười, cùng anh đi ra.

Lúc ra khỏi cửa Hứa Dực Trung trầm nghĩ, hình như anh đang lấy đá tự đập chân mình.

Khi hai người đang trong nhà hàng Macdonal, Đỗ Lối ngồi ngay ở văn phòng. Mới sáng sớm đã có điện thoại của Hứa Dực Trung báo cô đến công ty nhận tài liệu, sau đó phối hợp chuẩn bị chương trình vui hơi mừng Giáng sinh ở sơn trang.

Đây là lần thứ mấy làm thêm? Đỗ Lối không nhớ. Trước đây mỗi lần ở lại làm thêm cô đều rất vui, xong việc là Hứa Dực Trung mời đi ăn, đưa về nhà, lúc đó cô hoàn toàn một mình ở bên anh.

Cảm giác chỉ có hai người thật là tuyệt. Hết giờ làm, anh trút bỏ vẻ mặt nghiêm nghị, rất phóng khoáng sôi nổi. Nhiều lúc, những ánh mắt xung quanh vô tình hữu ý nhìn họ, Đỗ Lối cảm thấy anh và cô rất giống một cặp tình nhân. Thậm chí đã thấy, nếu tiếp tục thế này, Hứa Dực Trung không có lý do không thích cô. Do vẻ ngoài nổi bật của cô, anh cũng thấy hãnh diện với xung quanh.

Đỗ Lối buồn rầu khẽ vuốt tà váy, cuối tuần làm thêm không cần mặc đồng phục của công ty, hôm nay cô mặc chiếc váy mới, phụ nữ hãnh diện vì nhan sắc. Ai không thích người đẹp? Cô nhếch mép cười chua chát. Vốn tưởng Hứa Dực Trung cũng làm thêm ở tập đoàn như mình, nhưng không thấy anh. Sau đó cô biết chương trình vui chơi mừng Giáng sinh của sơn trang đều giao cho Đại Đường làm, hơn nữa còn do Nghiêu Vũ viết kịch bản. Trực giác mách bảo, chắc chắn Hứa Dực Trung đang ở cùng Nghiêu Vũ.

Vì công việc, hay vì nguyên nhân khác? Lại nhớ lần Hứa Dực Trung thức trắng đêm cùng Nghiêu Vũ lấp hộp đèn quảng cáo, những việc như vậy hoàn toàn không cần đích thân anh ra tay. Vậy là, chỉ có một nguyên nhân... Đỗ Lối lắc đầu, không muốn nghĩ tiếp.

Cô nhìn bản chương trình trong tay. Lễ Giáng sinh này Nghiêu Vũ vẫn lượn lơ trước mắt cô sao? Hứa Dực Trung sẽ cùng cô ta giấu trước mặt cô?

Ý nghĩ vừa lóe, Đỗ Lối bàng hoàng. Mình có chỗ nào thua Nghiêu Vũ? Cô ta đẹp hơn, cô ta thật sự đẹp hơn cô? Đỗ Lối chua chát nhận ra chỉ cần Nghiêu Vũ xuất hiện là cô mất tự tin.

Vừa nghĩ đến dáng điệu ung dung phớt đời của Nghiêu Vũ là cô căm ghét. Cô ta không bận tâm gì sao? Trên đời này không có việc gì khiến cô ta bận tâm? Ngày chia tay với Đồng Tư Thành hình như cô ta cũng như chưa từng khóc.

Đồng Tư Thành! Trước mắt cô hiện ra bóng dáng tuần lăm đó. Đỗ Lối nghĩ, người đàn ông có đôi mắt trầm tư kia sao lại bỏ Nghiêu Vũ.

Đỗ Lối khẽ cười, Đồng Tư Thành sắp về nước, Nghiêu Vũ nhất định nghiêng về anh ta. Cô biết, kiểu người trọng tình cảm như Nghiêu Vũ sẽ không vì một lần chia tay ra nước ngoài mà hoàn toàn phủ định anh ta. Ánh mắt tự lự dừng trên tập kịch bản trong tay.

16. Chương 16

Nghiêu Vũ trố mắt nhìn Hứa Dực Trung rút cây nến ra, giấu giá nến vào trong áo plet, miệng cô há rất to, anh định làm gì? Vừa ra khỏi nhà hàng, Hứa Dực Trung đột nhiên rút giá nến trong áo đưa cho cô, “Tặng cô làm quà Giáng sinh! Có cần tôi gói trong cái hộp để cô mở ra?” Nghiêu Vũ kinh ngạc trố mắt...

Nghiêu Vũ và Tiểu Điền chỉ huy công nhân trang trí cây thông Noel ở sơn trang, cây thông cao bảy, tám mét treo đầy đèn màu và những hộp nhỏ xinh xắn. Trong mỗi chiếc hộp đều có một món quà. Những du khách đến sơn trang mang theo con nhỏ lác có thể hái một hộp quà xinh xắn mang về.

Hứa Dực Trung cũng làm cùng cô và Tiểu Điền, anh cười hỏi Nghiêu Vũ: “Giải thưởng của chương trình đã rất nhiều, vì sao còn thiết kế thêm phần này?”. Anh muốn biết tại sao Nghiêu Vũ nhất định đòi thêm khâu đó.

“Hồi còn nhỏ, tôi nhìn cây thông Noel là muốn hái những hộp nhỏ bên trên, các cô chú tưởng tôi thích cái hộp nên hái cho tôi rất nhiều, tôi háo hức mang về nhào mở ra, thấy bên trong chẳng có gì, thất vọng vô cùng. Tôi nghĩ, du khách đưa con nhỏ đến đây, sau khi hái hộp quà trên cây thông, trẻ con sẽ nhớ, thì ra quà Giáng sinh đúng là treo trên cây thông Noel”. Nghiêu Vũ ngửa đầu nhìn công nhân bắc thang treo đèn màu và hộp quà giải thích với Hứa Dực Trung.

Nhìn bộ dạng của cô, anh rất vui, “Sao tôi thấy mắt cô hau háu, như muốn lấy hết số quà trên cây vậy?”

“Đúng, nếu tất cả là của tôi thì tốt, có điều bây giờ lớn rồi, không hứng thú lắm với đồ chơi, chỉ cảm thấy lúc hái rất vui. Bởi không biết bên trong là quà gì, niềm vui bất ngờ chính là như vậy”.

“Giáng sinh này cô muốn được nhận niềm vui bất ngờ thế nào?”.

Nghiêu Vũ liếc anh, “Nói ra có còn là bất ngờ không?”.

Hứa Dực Trung không biết nói gì, cũng cười theo.

Cuối tuần Thiên Trần muốn đưa Tiêu Dương về nhà. Giáo sư Đào và vợ hơi căng thẳng. Từ khi Thiên Trần nói sẽ đưa anh về ra mắt bố mẹ, ngực hai người bắt đầu đánh trống.

Trước đây Thiên Trần không như vậy, bố mẹ nói gì cô rất ít phản đối, dù phản đối chỉ cần nhẹ nhàng vài câu. Nhưng lần này, vừa bảo cô đi gặp gỡ tìm hiểu, hai ngày sau cô nghiêm trang tuyên bố, để bố mẹ gặp Tiêu Dương rồi tính.

Mẹ Thiên Trần kiên nhẫn lắng nghe xong, chỉ nói một câu: “Mẹ phản đối thì con sẽ cho là mẹ tính toán, con luôn nghe lời bố, lần này mẹ không tham gia”.

Ý bà là nếu bố cô cũng phản đối, hôn sự của cô và Tiêu Dương tuyệt đối không thành.

Thiên Trần lại phản khởi, bố là người hiền hậu, rất cưng chiều cô, chính ông cũng xuất thân gia cảnh khó khăn, nhất định bố hiểu và thích Tiêu Dương! Thiên Trần nghĩ vậy thấy vui.

Giáo sư Đào hiền hậu nhìn con, bắt giác thở dài, con gái đã lớn. Ông rất hiểu kì vọng với chàng trai có thể chiếm trọn trái tim con gái. Quan điểm của ông khác với vợ, nếu gia cảnh kém một chút, nhưng người tốt, có năng lực là được, vợ chồng ông có thể hỗ trợ kinh tế. Ông mong chàng trai đó không làm ông thất vọng.

Vậy là thứ bảy, Tiêu Dương đến nhà Thiên Trần.

Mẹ cô đứng đứng nhìn anh. Bàng hoàng trên sofa lặng lẽ gọt táo. Thiên Trần cảm thấy mẹ dù không nói cũng làm người khác căng thẳng, lo lắng nhìn Tiêu Dương, nói nịnh, “Tài gọt táo của mẹ em là nhất hạng, gọt hết cả vỏ cũng không bị đứt”.

Mẹ nhìn cô, không nói, tiếp tục gọt. Thiên Trần muốn trấn an Tiêu Dương, nũng nịu nói với giáo sư Đào, “Bố à, người ta khen mẹ, mẹ cũng chẳng nói gì”.

Giáo sư Đào vỗ vai con gái, liếc nhìn Tiêu Dương.

Tiêu Dương ngồi ngay ngắn, lòng cũng rất căng thẳng, nhưng cố không để lộ, đây là lần đầu tiên anh đến nhà Thiên Trần. Căn nhà trang trí đậm chất trí thức, không xa hoa, nhưng sang trọng đẳng cấp. Vừa bước vào anh đã biết tại sao mẹ cô phản đối, khoan nói ngôi nhà kiến trúc châu u hai tầng kiểu cũ, riêng bài trí bên trong, hoàn toàn là hai thế giới khác nhau. Nếu dùng một câu để nói sự khác biệt duy nhất, đó chính là, nhà anh tuynhỏ, nhưng thoải mái.

Anh biết bố mẹ Thiên Trần là người tình cảm, rất yêu thương con gái, Tiêu Dương mong anh có thể lại gần tượng tốt với họ. Như vậy Thiên Trần ở giữa cũng không quá khó xử.

Mỗi khi mẹ cô hướng ánh mắt về phía anh, Tiêu Dương đều cố gắng giữ nụ cười trên mặt, anh nhìn thấy nét căng thẳng trên mặt Thiên Trần giảm đi rõ rệt, dường như yên tâm về anh. Chỉ có bản thân anh biết cứ tiếp tục cười thế này, cơ mặt anh sẽ co rúm.

Anh muốn hút thuốc, nhưng lại nghĩ, tốt nhất không nên. Nhìn quanh không thấy bóng dáng chiếc gạt tàn. Tiêu Dương trầm nghĩ, bằng này tuổi, từ ngày đi học, chưa bao giờ anh ngồi nghiêm chỉnh như lúc này.

Giáo sư Đào rất thẳng thắn, chưa đến mười phút sau ông nói với Thiên Trần: “Hai mẹ con đi mua ít thức ăn về làm cơm, bố và Tiêu Dương nói chuyện”.

Mẹ cô đặt quả táo xuống, lại nhìn Tiêu Dương, rồi cùng con gái đi ra.

Thiên Trần biết, bố cô muốn nói chuyện riêng với anh, cô ở lại không tiện, liền nhoẻn cười với anh, cùng mẹ đi ra cửa. Đến cửa, khoác tay mẹ, ngoái đầu nói với giáo sư Đào, “Bố đừng quá nghiêm khắc, trông anh ấy kìa, có phải trong giờ học đâu!”.

Tiêu Dương gượng cười.

“Đi mau về, nhớ mua những món Tiêu Dương thích!”.

Giáo sư Đào cũng cười, quay lại nói với Tiêu Dương, “Nhà tôi quá chiều nó, có lúc Thiên Trần vẫn như trẻ con”.

“Vâng, cô ấy nhiều khi rất đơn giản”.

Tiêu Dương ngồi trong phòng khách nghĩ tới lời dặn của Thiên Trần: “Chỉ cần qua cửa ải bố em là được, ít nhất tỉ lệ bỏ phiếu trong nhà là hai trên một!”. Anh thấy giáo sư Đào là người điềm đạm, không hề gây áp lực với anh. Tuynhiên, anh rất căng thẳng. Ít nhất biết tại sao mẹ cô phản đối, nhưng anh không nắm bắt được thái độ bố cô.

“Tiêu Dương, nghe nói cháu mở công ty?”. Giáo sư Đào cầm quả táo vợ gọt đưa cho Tiêu Dương.

“Cháu cảm ơn!”. Tiêu Dương lễ phép nói, cầm quả táo, “Cháu mở chung với một người bạn. Cũng chuẩn bị xong, tết Dương lịch sẽ khai trương”.

“Sao không đi làm nhà nước, muốn tự làm riêng?”.

“Lúc đó cũng không vào được cơ quan nào tốt, tự làm riêng, giao thiệp rộng, có khi hay hơn làm nhà nước”.

Giáo sư Đào chuyển sang chuyện khác.

Tiêu Dương thận trọng ứng đối.

Nói chuyện một lát, Thiên Trần và mẹ trở về, Tiêu Dương đứng lên vào bếp giúp việc, mẹ cô ngăn lại. Anh đành ngồi xuống, Thiên Trần vui vẻ ngồi cạnh anh, cười hỏi: “Hai người nói chuyện gì?”.

Giáo sư Đào cười hiền hậu, “Bố đâu có ăn thịt cậu ấy!”.

“Ừ” Thiên Trần cười khanh khách, cô liếc trộm sắc mặt bố, không có gì lạ, nhưng thấy họ không nói nhiều, cô chủ động đưa ra chủ đề.

Ăn xong bữa trưa, Tiêu Dương lễ phép cáo từ, tất cả đều hòa nhã. Thiên Trần thấy mẹ không hỏi nữa câu về hoàn cảnh gia đình Tiêu Dương, bố và Tiêu Dương cũng lúc nói lúc cười, cảnh tượng tất cả ngồi im không khí căng thẳng mà cô lo lắng đã không xảy ra. Khi tiễn Tiêu Dương, trên mặt cô vẫn nụ cười không kìm được: “A Dương, bố em nói chuyện gì với anh?”.

“Chỉ hỏi qua tình hình công ty, cũng không nói chuyện khác”.

“Thái độ bố em có tốt không?”.

“Thiên Trần, bố em rất hiền, em về đi, buổi chiều anh còn phải đi nhận máy, sư huynh về rồi”. Tiêu Dương cảm giác tình hình không tốt, bố mẹ cô không thấy biểu hiện gì, cũng thỉnh thoảng nói với anh, cũng có thể coi là nhiệt tình. Nhưng anh không tìm thấy một chút hài lòng trong mắt họ, anh không thể nói với Thiên Trần đang tràn đầy hi vọng. Thầm hạ quyết tâm, phát triển công ty thật tốt.

Thiên Trần cũng muốn trở về nghe ý kiến bố mẹ, ngó quanh không thấy ai, hôn Tiêu Dương một cái, cười vui vẻ: “Tiểu Vũ đâu, câu ấy đã biết chưa?”.

“Chuyện này em đừng nói vội, để anh gặp sư huynh đã. Ngộ nhờ anh ấy muốn cho Tiểu Vũ một bất ngờ”.

Thiên Trần gật đầu.

Tiêu Dương lặng lẽ nhìn theo cô bay vút như con chim. Nếu bố mẹ phản đối, Thiên Trần có còn vui như thế?

Cô về đến nhà, bố mẹ đang ngồi đợi ở phòng khách. Thiên Trần phát hiện có gì bất ổn, bố cô trầm lặng hơn mọi ngày.

“Thiên Trần, bố không đồng ý!”. Câu nói của giáo sư Đào đẩy Thiên Trần xuống vực.

“Tại sao?”.

“Các con không hợp!”.

“Thế nào là không hợp?”. Thiên Trần không hiểu. Cô nhìn bố, hăng hực cực độ. Cô còn tưởng ông cũng thích Tiêu Dương.

“Thiên Trần, con biết chúng ta là gia đình tri thức, Tiêu Dương, quá nặng chất xã hội!”.

“Con không cảm thấy! Tiêu Dương rất tốt!”. Cô thầm nghĩ, thế nào là quá nặng chất xã hội? Chẳng qua bố mẹ dạy học trong trường ít tiếp xúc với xã hội!

Mẹ cô ngồi bên cười nhạt, “Xem đây, không chỉ mình mẹ, bố con cũng không thích”.

Chỉ một câu đó làm nước mắt Thiên Trần trào ra. Giáo sư Đào nhìn con gái mắt rớm nước, nhẹ nhàng nói: “Bố chỉ cảm thấy một người đàn ông quá nặng chất xã hội, sẽ không hợp với con. Thiên Trần, con từ nhỏ lớn lên trong trường, bố sống với anh ta khó hòa hợp”.

Lời của bố như hòn đá đập thẳng đầu Thiên Trần, cô bất bình thay cho Tiêu Dương: “Anh ấy tự mở công ty, lăn lộn trong xã hội, lẽ nào còn có thể máy móc trì trệ như người làm học thuật?”.

Giáo sư Đào giọng ôn hòa: “Không phải Tiêu Dương không có ưu điểm, con người cậu ta cũng rất được. Ý bố là con nên quen thêm vài người để so sánh. Nói là đi xem mặt thực ra chỉ gặp gỡ, làm quen tìm hiểu, không có nghĩa đi gặp lần đầu định phải yêu nhau. Bây giờ mọi thứ thoáng hơn trước nhiều, không phải cứ yêu là cưới, có nhiều đối tượng để so sánh, lựa chọn, dẫu cuối cùng con lựa chọn Tiêu Dương ít nhất cũng càng yên tâm, không phải sao? Bố mẹ cũng chỉ vì con, chúng ta thận trọng một chút, không phải là phản đối, hiểu không?”.

Mẹ Thiên Trần khâm phục nhìn chồng, ông nói quá kín kẽ, hợp tình hợp lý, giáo sư triết học quả có khác, nói năng chỉ lý hơn giáo sư kinh tế.

Thiên Trần ngây người, bố cô vòng vo nửa ngày, thực ra là không tán thành, ông chỉ dùng cách khác khiến cô dễ dàng chấp nhận hơn.

“Thiên Trần, mẹ cũng có một ý kiến, chúng ta nên tiếp xúc nhiều hơn, so sánh một chút, hôn nhân là chuyện cả đời!”. Bà lại tiếp, “Bố mẹ không thể hại con, đúng không?”.

“Con biết rồi!”, Thiên Trần không nói nữa. Bố khoan hậu nhìn cô, mẹ cũng lo lắng quan tâm.

Họ cũng muốn tốt cho cô, cô không thể tuyên bố thẳng một câu, không lấy Tiêu Dương cô sẽ chết.

Nhưng như vậy nghĩa là vẫn phải đi gặp những người được giới thiệu. Thiên Trần trăn trở trên giường, chợt nghĩ, tại sao mình không thể sau khi gặp gỡ, so sánh vẫn lựa chọn Tiêu Dương? Ý nghĩ vừa nhen, bỗng bật cười.

Bố nói một cách uyển chuyển như vậy, cô hiểu nỗi thất vọng của ông đối với Tiêu Dương. Ông muốn gả cô ột người hoàn mỹ, không nói Tiêu Dương, dù người khác, ông cũng hà khắc phóng đại khuyết điểm của họ.

Mặc dù quan điểm khác nhau, như bố mẹ yêu thương cô, chỉ dần dần thuyết phục. Thiên Trần nghĩ vậy, thấy dễ chịu hơn, để Tiêu Dương tự khẳng định, làm nên sự nghiệp và mình kiên quyết không đổi ý, bố mẹ sẽ bằng lòng.

Xác định rõ như vậy, nỗi buồn bực bỗng chốc tiêu tan. Cô gọi cho Tiêu Dương, “Khi nào anh ra sân bay?”.

“Lát nữa”.

“Cho em đi cùng, em cũng muốn gặp Đồng Tư Thành, còn muốn thay Tiểu Vũ mừng anh ta một trận”. Thiên Trần cười khúc khích.

Tiến Đồng Tư Thành về nhà, Tiêu Dương và Thiên Trần nắm tay nhau dạo phố. Trong dòng người tấp nập lướt qua, Thiên Trần nắm bàn tay ấm nóng của Tiêu Dương, bỗng cảm thấy vô cùng hạnh phúc, “A Dương, anh chưa đủ tốt”.

Tiêu Dương nghiêng đầu nhìn cô, Thiên Trần khẽ cười, mắt long lanh “Bố mẹ phản đối?”.

“Vâng, mẹ phản đối khỏi nói, bố cũng không tán thành, làm thế nào bây giờ?”.

Thiên Trần nói vậy, nhưng giọng vẫn vui. Tiêu Dương nghĩ, nhất định cô đã có cách, anh như nỡ nói đùa: “Đúng, làm thế nào?”.

“Em đang hỏi anh”.

Thiên Trần lắc tay Tiêu Dương, giọng nũng nịu giận hờn. Tiêu Dương nén cười, cúi đầu giả bộ nói nhỏ, hôn trộm cô một cái, “Em nói xem, làm thế nào!”.

“Em phải xem xét ý kiến bố mẹ”. Thiên Trần liếc anh, bẽn lén cúi đầu.

“Thiên Trần, tết Dương lịch công ty khai trương, anh sẽ làm tốt”. Giọng anh nhẹ nhàng nhưng trịnh trọng.

Thiên Trần ngược nhìn anh, đôi mắt trang nghiêm của anh in vào lòng cô, cô sững người, dụi đầu vào ngực Tiêu Dương, cười sung sướng, vòng ngực anh luôn ấm áp, tim anh luôn đập mạnh mẽ như vậy “Em sẽ ở bên anh! A Dương, bố mẹ vì em, nhưng khi biết lòng em chỉ có anh, bố mẹ sẽ không phản đối nữa”.

“Anh biết!”. Tiêu Dương hiểu ý cô, nhớ lại ánh mắt lạnh nhạt của mẹ cô nhìn mình, nỗi tủi lại càng ngấm len lõi trong lòng.

Tiêu Dương nắm chặt tay cô, anh chỉ biết một điều, Thiên Trần nguyện ở bên anh, khó khăn thế nào anh cũng không từ bỏ.

Đêm Noel, Nghiêu Vũ không hề biết Đồng Tư Thành đã trở về thành phố này. Cô ngồi trong nhà, lặng lẽ lên mạng đọc tiểu thuyết. Ngoài đường rất đông vui, các quán bar, vũ trường, phòng nhạc đêm nay chắc đông nghẹt. Nghĩ tới hội đại học, vào đêm này cô và Đồng Tư Thành đến nhà thờ, mặc dù người đông, vẫn góc ghế xếp hàng đi vào.

Đồng Tư Thành vười cô: “Nhà thờ có gì hay?”.

“Đông người rất vui!”. Còn một lí do Nghiêu Vũ chưa nói ra, đó là đêm Noel dù muộn mấy trên đường vẫn còn người, các cặp đôi đều náo nức hoan hỉ, nắm tay Đồng Tư Thành chen trong dòng người cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Ra khỏi nhà thờ, cô và Đồng Tư Thành, mỗi người cầm một cây côn khí hơi, lao vào chỗ đông người. Chỗ nào có chiến tranh Nghiêu Vũ liền xông đến, Đồng Tư Thành mãi đuổi theo cô, nhìn thấy chỗ nào có côn khí bay đến thì đánh trả, Nghiêu Vũ hò hét lao vào đánh giúp. Suốt buổi tối, Đồng Tư Thành luôn mồm hét, Nghiêu Vũ Nghiêu em là yêu tinh khát máu! Chỉ muốn thiên hạ đại loạn! Anh suýt chết một vì em!

Nghiêu Vũ thích bầu không khí đó, thích Đồng Tư Thành tỏ xung hữu đột bảo vệ cô. Có năm quảng trường người quá đông, chỉ nhìn thấy gây hơi bay loạn, phải huy động cảnh sát duy trì trật tự, bao vây quảng trường, chỉ cho ra không chovào.

Nghĩ tới lúc đó, Nghiêu Vũ thở dài, hết thời sinh viên, hầu như không thể lặp lại những trò hăm dọa cuồng nhiệt như vậy nữa.

“Ánh trăng lạnh...”. Nhạc chuông điện thoại vang lên, Nghiêu Vũ liếc qua, không muốn nhận điện thoại của Hứa Dực Trung, anh ta lại có việc gì? Tối nay cô không muốn đi đâu.

Tiếng nhạc chuông vẫn nhảnnại vang lên, gọi liên tục, đúng là gan lì! Nghiêu Vũ bắt lực cầmmáy.

“Sao lâu thế, không muốn nghe?”.

“Không muốn nghe!”. Nghiêu Vũ mặt sầm sì.

Không chấp thái độ đó, Hứa Dực Trung cười to: “Nếu không nghe sẽ tổn thất lớn!”.

“Sao?”.

“Chẳng hạn mất một bữa tối dưới nển, mất một trận phá phách trong vũ trường, hoặc một bộ phim đang hot ở rạp!”.

“Vậy đến quảng trường dùng côn khí đánh nhau thôi sao?”.

“Nếu cô muốn, có muốn không?”. Tiếng cười khe khẽ từ đầu bên kia.

“Hứa Dực Trung, đêm Noel anh thăm hại thế sao? Không có cô gái nào chịu đi cùng? Tối nay quả thật tôi không muốn nhúc nhích, anh hẹn người khác đi!”.

“Cô ở nhà làm gì?”. Hứa Dực Trung nghĩ đến vừa bị từ chối đã bực tức, hóa ra mình cũng chẳng người lớn hơn cô ta, vậy là quyết định không chấp.

“Lên mạng, xem băng, ngủ, vất vả mãi mới làm xong việc của bên đó, thật sự không muốn nhúc nhích!”. Giọng Nghiêu Vũ như cầu khẩn. Cô không muốn khuấy đảo vũng nước, lại là vũng nước liên quan đến Đỗ Lối!

“Nhưng tôi đã ở dưới tầng. Thế nào vậy, chỉ ăn bữa cơm, ăn xong là về. Tôi đã hẹn một giai nhân, chỗ đã đặt rồi, người ta lại có việc đột xuất không đi được, một mình tôi ăn thì quá kì quặc, không thể lãng phí, cô nói xem đúng không?”. Hứa Dực Trung nói dối trơn tru.

“Vậy cứ để lãng phí một chút, đằng nào anh cũng lắm tiền”. Nghiêu Vũ nói xong tắt máy, đi đến bên cửa sổ ngó trộm ra ngoài, xe của Hứa Dực Trung đúng là đậu dưới đường, sao anh ta lại hẹn mình tối nay. Cô thở dài, tiếp tục lên mạng.

Một lát sau, nghe thấy tiếng con chó đầu bò ở tầng dưới kêu ăng ăng, sau đó là điện thoại của Hứa Dực Trung, “Mau xuống đi, hàng xóm của cô yêu cầu tôi đèn con chó!”.

Nghiêu Vũ rên lên, anh ta đúng là kẻ gây sự! Vội cầm túi xách đi xuống, hàng xóm bắt đền, không phải anh ta giẫm chết chó của người ta chứ!

Cô xông xuống cầu thang, nhìn thấy hàng xóm đang quát con chó: “Muội Muội, im đi!”.

Hứa Dực Trung nhìn thấy cô, toét miệng cười: “Không sao rồi, suýt nữa thì giẫm què nó!”.

Nghiêu Vũ nhăn mặt lườm anh, “Đã nói là không muốn đi đâu!”.

“Tôi đảm bảo cô chưa bao giờ được ăn bữa cơm dưới nển thú vị như vậy”.

“Sao anh lại gọi tôi, anh thật sự không tìm được người ư?”. Nghiêu Vũ không hiểu, tại sao Hứa Dực Trung mời cô đi ăn tiệc Giáng sinh. Sao không hẹn hò Đỗ Lối? Lần trước trong quán bar, hai người khoác tay nhau thân mật như vậy. Với tính kiêu ngạo của Đỗ Lối, cô ta khoác tay như vậy, không phải cố tình để cô nhìn thấy, cũng là muốn tuyên bố cô ta có ý với Hứa Dực Trung!

Hứa Dực Trung trả lời nghiêm túc: “Thực ra tôi rất tiết kiệm, cô biết đấy, đặt được bàn ăn vào tối hôm nay khó khăn thế nào, một mình ăn bữa cơm giá một ngàn chín, quá lãng phí! Thế này vậy, cô không ăn, thì nhìn tôi ăn?”.

“Đừng hòng”. Nghiêu Vũ lườm anh. Hứa Dực Trung nhún vai.

“Nếu tôi không đi, thì anh tổn thất một ngàn chín!”.

“Đúng!”. Hứa Dực Trung bắt lực nhún vai.

“Vậy được, tôi đi, anh trả tiền cho tôi, coi như chỉ tổn thất một nửa!”.

Không ngờ Hứa Dực Trung lập tức rút ví, lấy hết tiền ra đếm, “Bảy trăm bảy, chiết khấu ít nhiều, thế nào?”.

Nghiêu Vũ ngây ra, ngờ ngẩn hồi lâu, Hứa Dực Trung nhất định muốn cô đi. Người đã đứng đây, cũng không có lý do từ chối, dù gì anh ta cũng đã mấy lần đưa cô về, sáng sớm lại mua đồ ăn, đêm nay lại...

“Ghi nợ cho anh, nợ tôi chín trăm chín! Không chiết khấu gì hết!”.

Hứa Dực Trung thở phào, cuối cùng cũng thuyết phục được cô. Bữa ăn một ngàn chín, lại còn nợ cô chín trăm chín! Không hề gì chỉ cần cô chịu đi, không đắt tí nào! Nhưng thâm tâm vẫn bực. Nếu Nghiêu Vũ nhất định không đi, anh cũng hết cách.

Không khí đêm Noel thật náo nhiệt. Trong khoảnh sân trước nhà hàng bày rải rác những chiếc bàn vuông nhỏ, trên đặt những ly thủy tinh cao để bên trong có ngọn nến hồng cháy sáng tựa đóa hoa, khung cảnh huyền ảo như trong mộng, từng cặp tình nhân ngồi sát nhau thắm thùi, tiếng cười vụn vỡ và tiếng đàn violin êm ái. Không khí lãng mạn đã xua đi cái giá lạnh của tiết trời đông, chỉ còn hơi ẩm và tình nồng.

Trong phòng lại là một cảnh trí khác, thảm lụa dài, gối dài, gối vuông mềm mại, salon các màu sắc sỡ. Ánh nến huyền ảo nhập nhòa, đèn màu ẩn hiện, tất cả đều chìm trong một thứ ánh hồng ấm áp hư ảo như sương mù. Bỏ ra chín trăm chín chính là mua bầu không khí như vậy.

âm nhạc trữ tình của những quốc gia khác nhau dịu dặt, trôi nổi bên tai. Nghiêu Vũ nhìn những đốm nến lung linh ngoài sân qua làn cửa kính, trầm trồ thán phục. Cô nhớ tới câu nói của Đồng Tư Thành phải có điều kiện vật chất mới có thể tạo ra lãng mạn trong cuộc sống, lại cười chua chát.

Trong ký ức của cô cũng từng có bữa tối dưới ánh nến cùng với Đồng Tư Thành. Sinh nhật hai mươi tuổi của anh, cô mua chiếc bánh ga tô, giấu kĩ, hẹn anh đến bên sông, bảo anh nhắm mắt, sau đó châm từng cây nến bê đến trước mặt anh, đêm đó gió thu hiu hiu, trên tay cô bê từng đốm lửa, chiếu sáng mặt Đồng Tư Thành. Anh nói, Nghiêu Nghiêu, anh không nở thối nển.

Cẩn thận tránh những thân nến dài, dùng chiếc đĩa xiên lên một đóa hoa bằng pho mát đưa vào miệng, vị ngọt tan ra. Ánh đèn bên sông như sao, bầu trời trong và sáng, điểm những vì sao, miệng cười, tất cả in vào trong mắt, ánh nến lung linh trong đôi mắt đen cháy mãi không thôi, trong hơi thở chỉ có mùi tình yêu nồng nàn hơn mùi pho mát.

Bánh ga tô chỉ mất hơn năm mươi tám đồng. Chín trăm chín, có thể mua được bao nhiêu chiếc bánh như thế? Cho dù mua được, liệu có còn cảm hứng mang đến cho người khác niềm vui bất ngờ?

Lãng mạn không cần treo giá bao nhiêu, lòng đã không còn lãng mạn, còn nói gì cảm hứng?

“Phong cách Pakistan, món ăn rất phong phú: u, Nhật, n Độ, Thái Lan, Trung Quốc, tùy thích, chín trăm chín, chúng ta có thể tùy ý lựa chọn, nhất định phải ăn một trận thật đã, Tiểu Vũ...”.

Lời Hứa Dực Trung kéo cô rakhỏi hồi ức, “Anh gọi tôi là gì, tôi và anh chưa thân thiết như vậy!”.

Hứa Dực Trung lạ lùng nhìn cô, “Gọi cả họ tên rất mệt! Bạn cô chẳng gọi thế sao?”.

Bạn? Nghiêu Vũ lăm bắm, như một trận gió xuân bất ngờ, qua một đêm, vụn cây lê nhất loạt nở hoa. Cô đã thành bạn anh ta từ lúc nào? Nghiêu Vũ lườm anh, đã nhượng bộ đi cùng, chớp mắt đã lẩn tới, cô vẫn chưa quên chính anh ta bắt cô thức trắng đêm làm việc.

Hứa Dực Trung đã có chuẩn bị. Hình như không để ý thái độ Nghiêu Vũ, bắt đầu nói thao thao. Anh đi cũng nhiều, trời nam biển bắc bao nhiêu chuyện, cuối cùng đặc ý phát hiện Nghiêu Vũ từ lơ đãng trở nên chăm chú, dần dần tự nhiên, bắt đầu nói chuyện thoải mái.

Anh nhìn quanh, ánh nến ấm áp, âm nhạc êm ái, bầu không khí thật tuyệt vời.

Hứa Dực Trung thông thả nhấp từng ngụm Whisky, vị bạc hà mát lạnh ngấm vào cổ. Anh vừa kể vừa chăm chú nhìn Nghiêu Vũ, phát hiện, hiểu biết của cô rất rộng, mỗi khi anh nhắc đến một chủ đề cô đều có thể tranh luận, thỉnh thoảng lại khiến anh thấy bất ngờ, mới mẻ. Lúc này anh phần khích thoải mái như nói chuyện với bạn cũ. Anh gọi tên cô, mỗi lúc càng tự nhiên. “Tiểu Vũ, hình như sở thích của cô rất rộng, tại sao?”.

Nghiêu Vũ cười: “Phó tổng Hứa và tôi không thân, thân rồi sẽ biết, tôi chỉ là cái mình có một ít nước kêu ó ách, cái gì cũng muốn biết, thực ra không sâu, nhưng nhiều sở trường cũng thấy hay”.

Phó tổng Hứa? Cô vẫn không sập bẫy, cố tình gọi anh khách khí như vậy? Lòng anh như có bóng đèn vút qua, tiếng gió rít vù vù, vậy là anh mất không một ngàn chín? Hứa Dực Trung vẫn hào hứng, mặt không đổi sắc, mỉm cười thân thiện, tiếp tục diễn thuyết: “Cô có thích đi du lịch trên núi”.

“Trước đây thường đi!”.

“Đi nhiều nơi không?”.

Nghiêu Vũ cười: “Không nhiều lắm”.

“Thích vùng núi nào?”.

“Núi lửa”.

Hứa Dực Trung ngạc nhiên, “Núi lửa?”.

“Đúng, anh đến Đàng Xung Vân Nam chưa? Thành phố xây dựng trên nham thạch núi lửa đã tắt từ lâu, đứng trong nội thành nhìn về phía tây, xung quanh toàn núi lửa ngủ say, ngọn núi hình thù đa dạng, hình trụ, hình tháp, hình vuông, tôi từng leo lên núi Đại Không, cảnh tượng im lìm hoang vu như...”. Nghiêu Vũ dừng lại, nghĩ tới tâm trạng lần đi Đàng Xung sau khi chia tay Đồng Tư Thành, ánh mắt chợt tối. “Con người luôn bé nhỏ trước thiên nhiên, tôi thích nhất là vùng quê có cây cầu Hòa Thuận, đi đến đó lòng trở nên yên tĩnh an tường...”.

Nụ cười dần dần hiện lên trong thoáng chốc, Nghiêu Vũ xúc động nhất là đến vườn mộ quốc gia, mỗi bước đi, lòng rung rưng thành kính. Trên dốc đèo mang tên Tiểu Đoàn, trong mỗi tấm bia hình vuông cao tới một thước đều có một anh lính viễn chinh, trận huyết chiến kéo dài bốn mươi hai ngày, ba ngàn người bỏ mạng, cảnh tượng ngày xưa oanh liệt bị trắng thế nào. Cuộc tình thất bại của cô có là gì? Lòng Nghiêu Vũ lại đầy ắp tình yêu với cuộc đời.

Hứa Dực Trung ngắm nhìn cô, trên miệng Nghiêu Vũ lại là nụ cười tươi rói, một vẻ rõ ràng khác lạ trong đôi mắt trong veo.

Có lẽ những câu chuyện Hứa Dực Trung vừa kể cũng buộc Nghiêu Vũ nhìn nhận khác về anh. Nghe anh kể hồi ở Roma vào ngày nghỉ đi khắp thành phố tìm hiệu cắt tóc, cô băn khoăn hỏi, “Người ta đến đài phun nước ném tiền xu cầu nguyện, đến bậc thềm trên quảng trường Tây Ban Nha ăn kem, tưởng tượng đang ngồi cùng công chúa, anh đi tìm hiệu cắt tóc làm gì?”.

“Ha ha, tôi chỉ muốn cắt tóc”.

Nghiêu Vũ cười phun cả nước trong miệng, vội lấy khăn lau.

“Buồn cười thế sao?”.

“Ha ha, đúng, tôi đang nghĩ tóc anh nên cắt thế nào để thành kiểu đầu công chúa!”.

Hứa Dực Trung ngắm nghía cô: “Tóc cô dài thế kia, cắt thử là biết”.

“Hi hi, tôi không thích tóc ngắn, cả đời không cắt tóc ngắn. Con người tôi, tạm được nhất là mái tóc dài, chưa từng uốn, chưa từng nhuộm, chưa từng sấy, nếu cắt đi, chà chà, xấu chết được”.

Tâm trạng tốt là khẩu vị tốt, tối nay Nghiêu Vũ ăn rất nhiều, bữa tiệc trị giá chín trăm chín, quả thực không tồi. Ăn của người, ít nhất cũng phải đối tốt với người ta. Vậy là, chủ động hỏi Hứa Dực Trung, “À, sao anh chưa có bạn gái?”.

“Ý cô là sao không với Đỗ Lôi?”. Anh cười hỏi lại.

“À, cũng là một trong những nghi vấn”. Nghiêu Vũ cười, nghĩ tới lời Thiên Trần, nếu Đỗ Lôi có được Hứa Dực Trung sẽ không để ý so bì với cô nữa. Cô cầu trời mong cô ta được như ý.

“Được thôi, ta trao đổi điều kiện, cô phải cho tôi biết, tại sao cô chưa có bạn trai”.

Nghiêu Vũ trầm ngâm, phát hiện ăn uống, cười đùa, nói chuyện với Hứa Dực Trung cô không nghĩ tới Đồng Tư Thành. Hứa Dực Trung vừa nhắc, bóng dáng Đồng Tư Thành lại hiện ra. Anh sắp về nước, anh muốn bắt đầu... gần gũi lòng càng mềm yếu. Nghiêu Vũ cuối cùng nghĩ ra, sợ dĩ cô nhận lời đi ăn cùng Hứa Dực Trung, còn có một nguyên nhân chủ yếu chính là không muốn tối nay bóng dáng Đồng Tư Thành lớn vồn trong đầu mình.

Mỉm cười, xua đi hình bóng đó, bắt đầu nói đùa, “Chẳng phải tôi chưa tìm được người phù hợp sao? Lẽ nào anh cũng thế?”.

“Đúng, sao lại không?”. Hứa Dực Trung vội bộc bạch, “Chuyện này phải trông vào duyên phận, đúng không? Đẹp mấy không có cảm giác cũng không được!”.

Cặp mày thanh tú của cô hơi hướn, ngạc nhiên, có phải ý Hứa Dực Trung là anh ta và Đỗ Lôi không có gì? Vậy anh tìm cô, có phải là... lập tức phủ định. Cô thả tin Hứa Dực Trung thật sự sợ phí bữa ăn đắt tiền hoặc do lương tâm áy náy vì đã cố tìm cách buộc cô thức đêm làm việc nên mới mời cô đi.

Cô ngược nhìn Hứa Dực Trung, ánh nền hắt lên khuôn mặt tuần lãng của anh ta, khóe miệng với đường gấp rõ ràng, thấp thoáng nụ cười, cử chỉ lịch lãm, rất hào hoa. Một người như vậy, cả ngoại hình lẫn túi tiền đều đáng nể, thịnh tình của anh chắc không chỉ với một mình cô. Bạn bè? Anh ta cảm thấy làm bạn với cô rất thú vị sao? Nghiêu Vũ nhiều bạn, cô đã quen người ta thích kết bạn với mình. Hứa Dực Trung chắc cũng thế, lòng lập tức nhẹ nhõm, lại thấy tiếc vì đã từ chối công việc của Gia Lâm, “Tôi sợ nhất là rắc rối, cho nên mới từ chối dự án mới của Gia Lâm!”.

“Sao lại nói thế?”.

“Tôi ngại Đỗ Lôi, cô ấy thật sự đã nhắm anh, đi với anh, liệu cô ta có để tôi yên? Ha ha!”.

“Ra vậy, cô và Đỗ Lôi có chuyện gì?”.

“Cũng không có gì, chỉ là phụ nữ với nhau thường hẹp hòi, cô ấy hẹp, tôi cũng hẹp, nhìn nhau thấy nghịch mắt, không hợp. Nếu tôi cướp ý trung nhân của cô ấy, Đỗ Lôi sẽ không vui. Mà tôi lại không có ý đồ với anh, như vậy chẳng phải tự chuốc rắc rối vào thân?”.

Hứa Dực Trung nghe vậy, rất khó chịu. Nghiêu Vũ nói thẳng không có ý với anh? Anh sờ cằm! Đúng, khuôn mặt ngời ngời làm thiên hạ chết mê này của mình lại bị cô vẽ thành mặt lợn! Anh cười nhìn cô, “Cô nói vậy quả thực đại tổn thương lòng tự tôn của tôi. Nói xem, tôi có chỗ nào không tốt? Sao lại không có ý với tôi?”.

“Anh chẳng có gì là không tốt, nhưng người tốt không hiếm, tôi thích hết được sao?”.

Hứa Dực Trung cười, nói vậy cũng có lí, nhưng anh không cam lòng, “Nhưng tôi có ưu thế hơn người! Di sản trai, lại có tiền, tìm đâu ra?”.

Nghiêu Vũ cười vang, “Anh không chỉ dẻo mồm, da mặt cũng rất dày. Tầm mắt Đỗ Lôi quả không bằng tôi!”.

Hứa Dực Trung hơi phật ý, “Cô không thích tôi vậy sao? Người ta thích tôi, cô lại bảo mắt có vấn đề?”.

Nghiêu Vũ cười ngặt nghẽo, “Anh trẻ con quá, có thể cũng để bụng?”.

“Sao không để bụng? Tự tôn đàn ông bị tổn thương nghiêm trọng!”. Hứa Dực Trung nhăn mặt làm bộ đau khổ, khiến Nghiêu Vũ cười chảy nước mắt. Cô cảm thấy bữa ăn này quả thật rất ngon.

Khi cô thôi cười cúi đầu ăntiếp, ánh mắt Hứa Dực Trung trở nên dịu hiền. Nghiêu Vũ quá dễ tin người, một con sói đầy dã tâm ngồi trước mặt cũng không nhận ra. Anh chỉ muốn hiểu cảm xúc của mình rõ hơn mà thôi.

Anh quyết định bắt đầu từ làm bạn với Nghiêu Vũ. Ở quán bar hôm nào nhìn thái độ của cô đối với Tiêu Dương anh đã nghĩ, khi trở thành bạn bè, nhất định Nghiêu Vũ không từ chối tiếp xúc anh.

Bằng này tuổi, anh chưa bao giờ thận trọng như vậy, người ta nói, thứ không có được mới là tốt nhất, anh không muốn vì cảm giác đó mà khiến mình trở thành kẻ gốc.

Nghiêu Vũ thoải mái cười đùa mất hẳn thái độ xa cách ban đầu. Hứa Dực Trung nghĩ, nhất định là vậy, chẳng qua do anh không cam lòng, tuyệt đối không phải là yêu cô.

Nghiêu Vũ vừa ăn, vừa nhìn chiếc giá nến mô phỏng hình cây đèn thần của Aladanh, gơ tay cầm lên xem kỹ. Nó được chế tác khá tinh xảo, hoa văn chạm khắc rất đẹp, còn vẽ nhẹ những đường hoa văn. “Có đúng là của Pakistan?”.

“Cô thích à?”.

Nghiêu Vũ gật đầu, “Nghe nói chỉ cần xoa lên đèn thần là có một vị thần xuất hiện đáp ứng một điều ước của chủ! Còn nhiều hơn quà của ông già Noel!”. Nghiêu Vũ nói.

Vẻ trẻ con của cô khiến Hứa Dực Trung buồn cười, anh nhìn quanh, thấy nhân viên nhà hàng đứng phía xa, miệng cười tinh quái, cầm một giá nến lên ngắm nghía, sau đó Nghiêu Vũ trở mặt nhìn anh rút cây nến ra, giấu giá nến vào áo phết, cô há miệng, anh đang làm gì? Một người đàn ông ba mươi tuổi, phó tổng giám đốc tập đoàn Gia Lâm nổi tiếng thành phố này, anh...

“Ăn xong chưa? Sắp mười hai giờ rồi, nếu ăn xong chúng ta đi thôi!”. Hứa Dực Trung nháy mắt với cô, rút tiền để lên bàn.

Nghiêu Vũ đầu cúi gằm, sợ bị phát hiện.

Ra khỏi nhà hàng, Hứa Dực Trung bỏ giá nến trong áo đưa cho cô, “Tặng cô quà Giáng sinh! Có cần tôi bỏ trong cái hộp để cô mở ra?”.

Nghiêu Vũ ngẩng người nhìn giá nến trong tay anh, ngoái đầu liếc nhanh về phía nhà hàng, kéo anh chạy thẳng, “Xấu hổ quá! Không đi mau, người ta phát hiện đuổi theo thì phiền!”.

Hứa Dực Trung bị cô kéo chạy một đoạn xa, thấy Nghiêu Vũ thở hổn hển, anh cười ngất, “Đồ ăn trộm có phải càng đẹp?”.

“Đúng”, Nghiêu Vũ gật đầu thật mạnh, cũng cười theo. Bao nhiêu năm không làm trò đó, thì ra thú vị thật!

Hứa Dực Trung nhìn cô không nén được cười, “Xe của tôi vẫn để trong sân nhà hàng, vẫn phải quay lại”.

“Tôi không quay lại đâu, mình nhanh quay lại thôi, rồi lái xe đến đây!”, Nghiêu Vũ cười khúc khích, “Ngộ nhớ bị bắt, không thể bị tóm cả hai, đúng không?”.

Hứa Dực Trung nhăn mặt, “Cuối cùng tôi đã biết thế nào là khinh suất khi kết bạn! Được rồi, vì món quà Giáng sinh của cô, đành vậy!”. Anh nhanh chóng đi vòng phía sau, quay lại lấy xe, một lát đã lái đến.

Nghiêu Vũ ngồi trong xe say sưa ngắm chiếc giá nến, hình dung lại điệu bộ của anh khi giấu nó vào trong áo vest, lại cười ngất ngèo.

Hứa Dực Trung nghiêng đầu nhìn cô, anh thích nhìn vẻ sung sướng của cô, cảm thấy những nơi nụ cười của cô vọng đến, bóng tối rút đi như thủy triều nhường cho khoảng không tươi sáng. “Lần sau thích gì, tôi sẽ ăn trộm cho cô!”.

Nghiêu Vũ hoảng hốt, “Đừng, như thế không hay!”.

“Ha ha!”. Hứa Dực Trung cười vang, Nghiêu Vũ quả thực rất thú vị, anh vừa cười vừa nói, “Ăn trộm nhiều cũng không thú vị, đúng không? Chỉ một giá nến này làm kịem được chứ? Nếu lương tâm cô cắn rứt, ngày mai tôi đưa tiền đến coi như mua lại!”.

“Thôi, chỉ một lần này là được, hi hi!”. Nghiêu Vũ lại cười, cứ nghĩ tới điệu bộ anh lúc thúi giá nấn giấu vào trong áo lại không nhịn được cười.

Xuống xe, Nghiêu Vũ cầm giỏ nấn lắc lắc trước mặt anh, “Hứa Dục trung, cảm ơn món quà Giáng sinh, quả thật rất bất ngờ, cảm ơn!”. Khi cô cười lộ ra hàm răng trắng nhỏ, đều tăm tắp. Dưới ánh đèn đêm, bước chân vui như con hươu sống.

Anh phần chần vô cùng, thái độ của Nghiêu Vũ lúc này quả thực rất tốt, cuối cùng cô đã gọi tên anh, luôn miệng cảm ơn.

“Nếu cô cần gì cứ xoa tay vào nó, biết đâu sẽ có vị thần xuất hiện thật!”.

Anh cười ha hả nhìn cô đi lên cầu thang, đèn từng tầng lóe sáng rồi lại tắt, đã nhiều lần nhìn cô lên tầng như vậy, chỉ có lần này lòng anh lại lắng một cảm xúc dịu dàng. Đến khi đèn tầng bảy sáng lên, anh bấm còi tạm biệt rồi mới phóng đi.

Trở về nhà, vào phòng tắm, rửa mặt, chợt phát hiện trong gương, mặt mình vẫn đang cười. Anh nghi hoặc nhìn vào gương nhe răng, lại ngậy ra, rồi kinh ngạc, rốt cuộc mình bị làm sao, có thể ăn trộm giá nấn ở nhà hàng cho Nghiêu Vũ? Lại còn sung sướng cười mãi không thôi?

17. Chương 17

Đồng Tư Thành nhìn ánh đèn, cảm giác Nghiêu Vũ đang ở bên. Anh biết những lời nói của mình hai năm trước đã đập nát giấc mơ tình yêu của cô. Anh luôn cho rằng, do Nghiêu Vũ đọc quá nhiều tiểu thuyết, mà những gì tiểu thuyết viết đâu phải là hiện thực.

Đồng Tư Thành vừa về nước, chưa quen chênh lệch múi giờ, đêm không ngủ được, ngày ngủ ly bì. Anh cố gắng rút ngắn thời gian ngủ ban đêm, dành thời gian cùng Tiêu Dương lo liệu việc công ty. Công ty chưa khai trương, Tiêu Dương đã lôi kéo được mấy khách hàng cũ. Hai người rất vui, tràn đầy tin tưởng vào tương lai.

Thời gian này công việc chủ yếu do Tiêu Dương đảm trách, chiều và tối Đồng Tư Thành mới ghé qua công ty. Hai người mới tạm thuê ba nhân công, bận bù đầu.

“Sư huynh không đi gặp Nghiêu Vũ thật sao?”. Tiêu Dương hiếu kỳ hỏi dò.

Đồng Tư Thành hôm sau đến công ty, mới ba ngày, dường như đã gầy hảnh, cứ như da thịt bị mất nước. Anh cười trả lời, “Để công ty ổn định đã”.

Sau mười hai giờ đêm là Đồng Tư Thành không buồn ngủ nữa, anh mặc áo khoác đi đến nhà Nghiêu Vũ, không lên tầng, chỉ đứng dưới nhìn lên. Ngày trước Nghiêu Vũ không có thói quen thức đêm, mười hai giờ là đi ngủ. Nhưng đêm nay, đèn phòng cô đến hai giờ vẫn nhảnh nại phát ra ánh hồng ấm áp.

Cô thực sự đã khác ngày xưa. Đồng Tư Thành lặng lẽ đứng dưới tầng. Thời gian hai năm thay đổi con người ta bao nhiêu? Nghiêu Vũ bây giờ thói quen sinh hoạt đã thay đổi liệu có còn là Nghiêu Vũ anh quen thuộc?

Đồng Tư Thành nhìn lướt khuôn mặt tầng cũ kỹ, đây là kiểu nhà tập thể thập niên bảy, tám mươi thế kỷ trước, cao bảy tầng, tường ngoài quét vôi xám troc lỗ, dán đầy các loại quảng cáo vặt, và những hình vẽ linh tinh.

Đây là khu tập thể quen thuộc, không cần vào anh cũng biết trên hành lang hẹp để đầy các kiểu thùng rác và đủ thứ tạp nham. Sống ở đây phần lớn người thuê trung bình hoặc thấp, mỗi buổi sáng sẽ có những bà nội trợ mặc đồ ngủ nhàu nát ra mua quà sáng, nếu có nhà nào cãi nhau thì cả tầng đều bị đánh thức.

Từ nhỏ Đồng Tư Thành đã ghét những người đàn bà đánh đá trong khu tập thể, lúc cãi nhau họ có thể đứng ở cái sân chung bên dưới chửi từ sáng đến trưa. Cư dân đây phần đã sống ở đây mấy chục năm, lúc vui vẻ mấy bà bê bát cơm rang ngoài đứng túm tụm vừa ăn vừa tán gẫu, nhưng lát sau có thể cãi nhau om sòm chỉ vì ống thoát nước bị tắc, nhà ai phải bỏ thêm ít tiền.

Từ rất lâu anh đã hạ quyết tâm không thể sống cuộc sống như vậy. Chỉ cần nghĩ đến để Nghiêu Vũ đến gõ cửa từng nhà thu tiền điện nước, va chạm với những người đàn bà đó, là anh không chịu nổi. Anh tuyệt đối không muốn sau này đi làm trở về nhà phải nghe Nghiêu Vũ phàn nàn giá chợ tăng, hoặc là hí hửng thông báo tháng này siêu thị đại hạ giá những mặt hàng gì.

Cuộc sống bao gồm những điều vụn vặt, nhưng Đồng Tư Thành cho rằng, nâng cao điều kiện vật chất sẽ giảm đáng kể những chuyện vụn vặt đó. Anh dứt khoát giữ quan điểm đó.

Sau khi từ nước ngoài trở về, anh mua quà ẹ, mua dao cạo râu cho bố. Bố anh ngắm nghía hồi lâu, rồi đem dùng thử, ngày hôm sau đã thấy ông dùng lại bộ dao cạo cũ, ông bảo chỉ cần cạo được râu, bộ mới anh mua ông không nỡ dùng. Đồng Tư Thành không biết nói sao.

Thói quen tiết kiệm thâm căn cố đế suy cho cùng đều là thói quen của người nghèo. Đồng Tư Thành không vội, khi nào có tiền, anh sẽ dần dần thay đổi tất cả những thói quen đó.

Ngồi bên một khóm hoa phlox, gió lạnh tháng mười hai không làm anh thấy lạnh, nhìn ánh đèn ló ra từ phòng Nghiêu Vũ, anh cảm thấy toàn thân tràn trề động lực.

Lòng bồn chồn, chỉ muốn chạy lên tầng gõ cửa, nhưng cuối cùng vẫn nén lại. Lặng lẽ đứng dưới khu nhà, không ngừng hình dung cảnh tượng Nghiêu Vũ nhìn thấy anh, không ngừng tự nhủ, đợi công ty hoạt động thật tốt mới đi gặp cô. Anh nghĩ, chỉ có điều kiện tốt mới có thể nuôi dưỡng tình yêu.

Quanh quẩn dưới nhà, nhìn ánh đèn kia, anh đoán nhất định Nghiêu Vũ đang lên mạng đọc tiểu thuyết. Trước đây anh thường cười cô: Nghiêu Vũ, không phải em đọc sách, mà là ăn sách. Tốc độ nhanh như vậy, có đọc kĩ không?

Em chỉ nhìn lướt là không quên!

Nghiêu Vũ rất thích đọc tiểu thuyết, nghe nói hồi nhỏ nhà không có người trông, liền bỏ cô vào thư viện, đọc sách là thú vui lớn nhất của cô. Vào đại học, cô thường lên mạng đọc tiểu thuyết, đọc cả trong thời gian tự học. Đồng Tư Thành thấy lạ hỏi cô sao không đọc giáo trình?

Có biết vì sao em học khoa Văn không?

Vì sao?

Bởi vì khoa Văn rất đơn giản, chỉ cần đọc nhiều là được. Lí lẽ méo mó của cô anh không nói lại được, thành tích của cô cũng bình thường, chỉ cần đủ điểm qua các kì thi, cho nên anh cũng để mặc cô.

Đồng Tư Thành nhìn ánh đèn đỏ có cảm giác Nghiêu Vũ ở bên. Anh biết, những lời nói của anh hai năm trước đã đập tan giấc mơ tình yêu của cô. Anh luôn cho rằng, tại Nghiêu Vũ đọc quá nhiều tiểu thuyết, mà những gì tiểu thuyết viết đâu phải là hiện thực.

Bây giờ anh không thể không thừa nhận sự tồn tại của tình yêu. Nỗi nhớ, bóng Nghiêu Vũ từ từ đi xa dần, về mặt cô khi ngoái lại ngày ngày đều hiện lên trong giấc mơ của anh, không chỉ một lần anh hối hận. Nghiêu Vũ ngày đó non nớt như cây hoa trong nhà kính, không chịu nổi gió mưa.

Đồng Tư Thành từng nghĩ, nếu anh nói với Đỗ Lối những lời thế, cô sẽ bình tĩnh chia tay với anh, còn hẹn hai năm gặp lại, xem có thể làm lại từ đầu.

Nhưng Nghiêu Vũ lại khác.

Sự lãng mạn và thói quen tiết kiệm của Nghiêu Vũ khiến anh luôn cảm thấy cô là người cực kì mâu thuẫn.

Bốn năm đại học Nghiêu Vũ luôn chi tiêu tiết kiệm, anh hỏi cô tiết kiệm như vậy làm gì, cô chỉ cười nói, bố mẹ cô là người tiết kiệm.

Rồi cô kể. Lúc nhỏ hai bố con về quê nội, nhìn thấy những ngôi nhà đất trong làng và những nông dân mùa đông vẫn nằm chiếu mùa hè, bố cô rất tủi lòng.

Từ nhỏ đã được bố mẹ giáo dục phải tiết kiệm, hồi đại học mỗi tháng học chỉ cho cô ba trăm đồng tiền sinh hoạt phí. Nghiêu Vũ thích mua sách, vậy là đành tiết kiệm chi tiêu.

Lẽ ra, hoàn cảnh gia đình như thế, Nghiêu Vũ vốn hiểu biết, cô sẽ hiểu vấn đề hết sức thực tế đó. Nhưng cô hình như không hiểu.

Nhà tuy nghèo, nhưng Nghiêu Vũ vẫn được nuôi dưỡng như báu vật. Anh nhận ra điều đó qua một số thói quen của cô. Ví dụ anh phải đưa cô đến ngân hàng mở tài khoản, bởi Nghiêu Vũ chưa bao giờ vào ngân hàng. Đồng Tư Thành hỏi, em không có tài khoản?

Cô trả lời: Trước khi đến đây học đại học, em mua gì cũng đều nói với bố mẹ, em không gửi tiết kiệm, vào ngân hàng làm gì?

Ví dụ về thăm nhà, Nghiêu Vũ cũng không đi mua vé tàu. Cô bảo xưa nay chưa bao giờ một mình đi tàu hỏa, nếu có đi đến các thành phố khác chơi hoặc mua sách, cũng chưa bao giờ phải đi một mình. Đồng Tư Thành rất lạ hỏi tại sao?

Cô cũng rất lạ hỏi anh: Em không đi tàu hỏa, một mình ra ga tàu làm gì? Thì ra trước đây cô chưa bao giờ đi đâu mà không có người nhà đi cùng.

Khả năng sống độc lập của cô rất kém, nhưng lại cực kỳ hiểu biết, những điều đó khiến Đồng Tư Thành cảm thấy rất kì quặc.

Cuối cùng khiến anh kinh ngạc nhất là quan điểm của Nghiêu Vũ về tình yêu. Cô chỉ có một quan điểm, tình yêu của bố mẹ cô rất giống trong tiểu thuyết, đến giờ họ vẫn yêu nhau. Cho nên cô tin vào tình yêu, tin rằng có tình yêu thuần túy thủy chung, người ta không có là bởi vì họ tạm bợ, là bởi vì chưa gặp, là bởi vì họ không chịu tìm kiếm.

Nghiêu Vũ như vậy, Đồng Tư Thành chỉ biết nhăn nhó, những điều này anh dần dần tự động kết trong thời gian hai năm xa nhau. Hồi đó anh không nghĩ, Nghiêu Vũ sẽ không chấp nhận. Anh tưởng, xuất thân từ gia đình khó khăn cô sẽ cùng quan điểm với anh, sẽ hiểu những suy nghĩ hết sức thực tế của anh.

Hai năm trôi qua, Nghiêu Vũ tự thuê nhà ở, làm việc và sống tự lập ở thành phố này. Trước đây cô sợ ngủ một mình, không quen môi trường lạ, bây giờ dường như đã thay đổi. Tất cả những điều đó, là do anh tạo nên ư? Anh vẫn nhớ, năm thứ tư, chính Nghiêu Vũ nói với anh, nếu thành phố này không có anh, cô sẽ quay về nhà, cô thích thành phố non xanh nước biếc quê hương, nơi đó vẫn còn một thị trấn nhỏ cổ kính rêu phong.

Ánh đèn ở tầng bảy cuối cùng cũng tắt. Xung quanh ngoài ánh đèn đường trắng đục, tất cả đều chìm trong màn đêm. Đồng Tư Thành lặng lẽ đứng thêm lát nữa, se sẽ thở dài rồi quay đi.

Hai năm! Anh ngoái lại, muốn nhìn thấy cô ngó đầu qua cửa sổ lầu luyến nhìn theo, nhưng bây giờ đành kiềm chế không đi gặp cô.

Anh phải đánh thức kí ức của Nghiêu Vũ, phải khiến kí ức tươi đẹp ngày xưa xóa đi khoảng cách hai trăm mét cô đã đau khổ lê bước.

Thứ tư, Nghiêu Vũ nhận được thông báo của giám đốc, ngày mai đi sơn trang suối nước nóng tham dự tiệc mừng năm mới của tập đoàn Gia Lâm. Không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào cô gọi điện cho Thiên Trần, “Thiên Trần, có phải Đồng Tư Thành đã trở về?”

Thiên Trần ngớ người, không hiểu do đâu Nghiêu Vũ biết tin, rõ ràng Đồng Tư Thành không cho cô tiết lộ, nhưng Nghiêu Vũ đã hỏi, cô đành thừa nhận, “Cậu biết rồi à? Anh ấy không ỉn báo tin, nói là đợi công ty ổn định sẽ đến gặp cậu”.

Nghiêu Vũ chợt lặng người, anh ấy đã về, anh ấy đã về thật rồi. Cô ngơ ngẩn cầm điện thoại như cười, như khóc. Cô đoán đúng, Đồng Tư Thành chắc chắn trở về trước ngày mai. Sao anh có thể không trở về vào ngày đó? Sao anh có thể không nhân ngày đó đánh thức kí ức của cô? Anh nói muốn làm lại từ đầu, anh không thể không trở về vào ngày hôm đó.

Tuy nhiên cho dù vậy, cho dù mỗi tuần một bức thư nói hết những lời ngọt ngào có thể, anh vẫn đợi công ty ổn định mới đi gặp cô. Cô chưa chát nghĩ, anh vẫn là Đồng Tư Thành ngày xưa, luôn đặt sự nghiệp lên trên hết.

“Tiểu Vũ, không phải mình cốt tình giấu cậu, A Dương nói, chuyện của hai người, tốt nhất để hai người xử lý, mình...”. Thiên Trần vô cùng áy náy, cảm thấy là bạn thân lại giấu Nghiêu Vũ chuyện quan trọng như thế.

Nghiêu Vũ ngửa cổ cười ngất, “Mình chỉ buột miệng hỏi vậy thôi, thực ra hai năm rồi, gặp lại thì sao? Đừng áy áy gì hết”.

“Nhưng, Tiểu Vũ, Đồng Tư Thành hỏi đó không phải chê nhà cậu nghèo, anh ấy chỉ muốn cho cậu cuộc sống tốt hơn. Cậu biết đấy, mẹ mình cũng chê A Dương...”

Lời Thiên Trần không an ủi Nghiêu Vũ được bao nhiêu, “Thiên Trần, cậu đã thay đổi thái độ với anh ấy rồi, đúng không?”.

“Mình chỉ nghĩ, nếu cậu chưa quên Đồng Tư Thành, trong lòng anh ấy vẫn có cậu, chuyện này chẳng có gì là không thể! Hồi đó cả hai còn chưa va vấp xã hội, vẫn còn náu trủ”.

“Thiên Trần, mình chưa quên anh ấy và bọn mình có thể quay lại được không là hai chuyện khác”.

“Tiểu Vũ, dù gì ý kiến của cậu vẫn là quyết định, cậu thấy nên thế nào thì thế đấy. Mình đứng về phía cậu”.

“Cậu đưa A Dương về nhà tình hình thế nào?”.

“Bây giờ lại rắc rối hơn, trước đây chỉ có mẹ mình phản đối, bây giờ bố mẹ đều phản đối. Nhưng mà, Tiểu Vũ, bố mẹ cũng không nói dứt khoát, chỉ là muốn mình đi gặp gỡ để so sánh, họ nói rất uyển chuyển, quan điểm của mình vẫn thế, trì hoãn! Lâu dần họ sẽ đồng ý”.

“Dù gì mình cũng ủng hộ cậu, nếu quả thực không được, thì trốn đi là xong”.

“Sao có thể? Mình không muốn để bố mẹ đau lòng, mình là con một, bố mẹ kì vọng rất nhiều, để công ty của Tiêu Dương thành công, họ sẽ không phản đối nữa!”. Thiên Trần đã có chủ kiến rõ ràng, không buồn nữa.

“Thiên Trần, đừng để lộ với Đồng Tư Thành, mình biết anh ấy đã trở về”.

“Ồ, được. Cứ để tự hai người!”.

Vừa tắt máy, Hứa Dục Trung gọi đến, “Giám đốc Vương đã thông báo chưa? Tối mai nhớ đến dự tiệc!”.

Lòng Nghiêu Vũ đang rối loạn vì chuyện của Đồng Tư Thành, đầu còn tâm trạng đi dự tiệc. Mặc dù Thiên Trần nói bạn xong việc công ty anh sẽ đi gặp cô, nhưng trong lòng vẫn thấp thỏm, cô không tin tối mai Đồng Tư Thành không có động tĩnh gì.

Nghiêu Vũ rất hiếu kì chờ đợi ngày mai, hiếu kì muốn biết Đồng Tư Thành sẽ đánh thức cô thế nào, anh vẫn nhớ ngày nay.

Tim đập thình thịch bởi ngày mai. Ngày mai, ngày mai cô chỉ muốn chờ ngày mai.

“Tối mai không đến được, công ty bên đó đang nào cũng bận, mà cũng chỉ là bữa tiệc xã giao, phải tiếp đón nhiều khách, vắng một mình tôi có hề gì. Cảm ơn anh”.

“Nghiêu Vũ, sao cô không giữ lời?”.

“Tôi không giữ lời bao giờ?”.

“Hôm đó cô đã hứa với tôi”.

“Tôi nói nếu không có việc khác sẽ đến”.

“Ngày mai cô có việc gì? Chắc chắn chẳng có việc gì hết!”.

“Ai bảo thế? Có! Có việc thật!”. Nghiêu Vũ thấy hơi lạ. Hứa Dục Trung hôm nay nói năng hệt như đứa trẻ không đòi được đồ chơi! Những bữa tiệc kiểu xã giao như thế tại sao nhất định cô phải tham dự.

Hứa Dục Trung tức giận tắt máy. Không biết điều! Đúng, không biết điều tí nào! Anh đã phải hăm mình dỗ dành đủ kiểu mới chịu đi ăn bữa tiệc Giáng sinh giá một ngàn chín, anh đã mạo hiểm danh dự cá nhân lấy trộm giá nền cho cô, vậy mà cô vẫn không một chút động lòng, không chút nào! Bữa tiệc chín trăm chín cộng thêm công ăn trộm giá nền chỉ có thể đổi từ “phótổng Hứa” thành ba chữ “Hứa Dục Trung” mà thôi! Cô

hoàn toàn không bận tâm những gì anh làm vì cô! Tiệc mừng năm mới ngày mai, cũng là sinh nhật của anh theo âm lịch.

Anh ngồi trong văn phòng bần thần hồi lâu, nghĩ tới sự vô tâm của Nghiêu Vũ, càng tức sôi người.

Anh nghĩ chắc mình bị điên mới vì người ta làm những việc ngốc nghếch như vậy mà người ta cũng không mấy may động lòng.

Càng nghĩ càng sôi máu. Mình còn chưa thể nào, cô ta đã làm bộ làm tịch!

Anh quyết định lập tức tìm bạn gái, một người không được thì thay người khác, mở toang cửa đón các giai nhân. Kế hoạch từ từ tiếp tục, dần dần hiểu rõ tình cảm của mình, bây giờ anh vứt hết! Với ưu thế như vậy, chẳng lẽ không có Nghiêu Vũ kia, anh phải ăn chay? Vâng cô thì chợ vẫn đông!

“Đỗ Lối, pha giúp cốc café!”.

Lát sau Đỗ Lối bưng café gõ cửa vào, liếc nhìn Hứa Dực Trung, “Tâm trạng không ổn sao, phó tổng Hứa!”. Cô vừa nói vừa đưa cho anh chương trình bữa tiệc tối mai.

Hứa Dực Trung chỉ liếc qua, nói: “Tối mai chủ tịch hội đồng quản trị sẽ tới dự, mời ông ấy phát biểu! Giao cho trợ lý của tổng giám đốc toàn quyền xử lý, lần này tôi không tham gia!”.

“Chủ tịch sẽ đến sao?”.

“Ừ”.

Đỗ Lối ngạc nhiên nhìn anh, “Lạ thật, tôi đến Gia Lâm hai năm, lần đầu tiên thấy chủ tịch tham dự bữa tiệc thế này!”.

Hứa Dực Trung trầm nghĩ, nếu không phải là sinh nhật anh, ông già đương nhiên không đến. “Cứ làm theo kế hoạch”.

“Vâng!”. Lúc sắp bước ra ngoài, Đỗ Lối mỉm cười ngoái lại, “Dực Trung, ngày mai là sinh nhật em, nếu anh không dự bữa tiệc đó, có thể mời anh uống cốc rượu nhỏ được không?”.

Hứa Dực Trung trở mặt, “Sinh nhật?”.

“Quên rồi sao, hôm sinh nhật anh, anh còn nói nhất định sẽ tổ chức sinh nhật em thật tưng bừng, em chỉ mời anh uống cốc rượu nhỏ, không cần anh bận tâm!”.

Đỗ Lối như thế chứ! Thái độ đó, nhan sắc đó, lại chủ động... lại còn trùng ngày sinh với mình nữa!

Hứa Dực Trung trầm nghĩ, bây giờ Nghiêu Vũ có dâng trà xin lỗi anh cũng không thềm để mắt đến cô ta! “Để tôi gọi Trương Lâm Sơn, lần trước anh ấy bảo đến lúc đó nhất định gọi anh ấy”.

“Nhưng anh Trương phải tham dự tiệc mừng năm mới? Thôi để mai hẵng hay”. Đỗ Lối đương nhiên không muốn Trương Lâm Sơn đến, tìm cách từ chối khéo.

Hứa Dực Trung đang tức Nghiêu Vũ, buột miệng nhận lời, “Được”.

Anh gọi điện cho Trương Lâm Sơn, “Sơn Tử, lần trước chẳng phải anh nói sẽ tham dự sinh nhật Đỗ Lối? Tối mai anh đến đi!”.

“Không được, Dực Trung, hôm nay tôi phải đưa Tuệ An về nhà mẹ. Bữa tiệc của công ty tôi cũng không dự được. Cậu giúp tôi mua chút quà tặng cô ấy”.

“Được, biết rồi!”. Hứa Dực Trung tắt máy, lại gọi điện cho phòng thị trường và phòng kế hoạch, thông báo cho họ ngày mai đến sơn trang dự tiệc mừng năm mới đồng thời tổ chức sinh nhật cho Đỗ Lối ở nhà thủy tạ.

Giám đốc sơn trang và trưởng phòng thị trường vừa đến. Giám đốc Trương giọng hồ hởi: “Tối mai là tiệc mừng năm mới, theo lý nhân viên bình thường không được tham dự, có điều, nhân cơ hội này tắm suối nước nóng miễn phí cũng tốt, sơn trang nhà mình, nhân viên không được hưởng thụ, e không phù hợp đạo đức doanh nghiệp”.

Trưởng phòng Tiêu cười ha ha, “Đúng, nhân tiện để nhân viên công ty thưởng thức trang trí mới nhất của sơn trang. Vừa công việc vừa vui chơi!”.

Hai người nhìn nhau, cùng chung ý nghĩ có phải phó tổng giám đốc Hứa Dực Trung bắt đầu công khai theo đuổi cô trợ lý xinh đẹp.

Sau khi trưởng phòng kế hoạch báo với Hứa Dực Trung thời gian và tình hình chuẩn bị, anh nghĩ một lát nói: “Báo với sơn trang tiệc sinh nhật buổi tối chuẩn bị theo tiêu chuẩn dành cho ngày lễ tết mỗi khách ba tám đồng, giá này hiện nay đang được thị trường phản hồi tốt nhất”.

Đỗ Lối nghe nói vậy rất vui, có thể tổ chức sinh nhật cho cô ở sơn trang cùng với tiệc mừng năm mới của tập đoàn quả là vinh hạnh lớn lao. Lại nghĩ không biết chủ tịch và tổng giám đốc tập đoàn biết có tiệc sinh nhật như vậy sẽ phản ứng thế nào? Cô không định đính chính và ngăn cản lời đồn lan nhanh trong tập đoàn. Nhưng chẳng phải tất cả chuyện này là do Hứa Dực Trung chỉ đạo, không liên quan tới cô?

Vương Lũy nghe nói bữa tiệc tối mai Nghiêu Vũ không đi, trầm ngâm một lát, nói: “Nghiêu Vũ, tối mai tôi thấy cô vẫn nên đi thì hơn”.

Nghiêu Vũ nghi hoặc nhìn sếp.

“Cô biết Dực Trung? Anh ta...” Vương Lũy đột nhiên không biết nói thế nào, khi Hứa Dực Trung đưa giấy mời cho anh, làm như vô tình nhắc một câu: Đã nói với Nghiêu Vũ rồi, chuyển giấy mời cho cô ấy. Vương Lũy vốn tinh mắt, nhận thấy ngay thái độ Hứa Dực Trung có gì rất lạ. Bỗng nhiên giao tất cho Đại Đường phụ trách thiết kế chương trình, vui chơi mừng Giáng sinh. Bây giờ Nghiêu Vũ bảo không đi, nếu là ngày trước hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng lần này thì khác. Anh nhìn Nghiêu Vũ giọng ân cần: “Nghiêu Vũ, những cơ hội giao lưu thế này thực ra với cô, với công ty đều rất tốt, đến đó chẳng phải cô có thêm những mối quan hệ? Thêm bạn bao giờ cũng tốt”.

Nghiêu Vũ trầm nghĩ, có phải Hứa Dực Trung đã nói gì với giám đốc Vương, cô đáp ứng nói dối: “Tôi có người bạn từ nước ngoài về, chúng tôi phải tụ tập, giám đốc xem, khách dự tiệc sẽ rất đông, vắng mình tôi có sao!”.

“Thế này vậy, cô đến một lát, trình diện xong hãy đi!”.

Giám đốc đã nói vậy, Nghiêu Vũ đành gật đầu, “Vâng”.

Cô trầm nghĩ, mình thật sự mong chờ ngày mai? Tại sao? Lễ nào mình chưa nguội lòng với Đồng Tư Thành?

Hay là muốn kiểm nghiệm dự đoán của mình?

Hứa Dực Trung gọi Hứa Dực Trung đến văn phòng, mắng một trận, “Em có biết lần trước giao cho Đại Đường phụ trách toàn bộ chương trình mừng Giáng sinh chúng ta tiêu tốn hết bao nhiêu tiền? Mà không một vạn rưỡi tiền thiết kế! Chính là thiết kế đó, theo chỗ anh biết, ba sơn trang suối nóng của thành phố này đều có chương trình giống nhau!”.

Hứa Dực Trung ngây người, nói: “Anh à, em thấy vẫn có nhiều cái mới, có giống nhau cũng không giống hoàn toàn!”.

“Thôi đi! Đừng có lúc nào cũng ưu tiên Vương Lũy, việc công ty không phải trò đùa!”. Hứa Dực Trung hơn cậu em mười tuổi, giúp cha làm kinh doanh, một đồng xu cũng tính toán chi li.

Hứa Dực Trung hơi bối rối, lúc đọc thiết kế chương trình của Nghiêu Vũ quả thật anh thấy rất được, chỉ riêng tiết mục bố trí các hộp quà trên cây thông Noel ở khu trung tâm để tặng trẻ em đã rất đặc biệt. “Anh à, lễ nào các hộp treo trên cây thông của họ cũng có quà thật?”.

“Lại còn không! Riêng khoảng này, tiền mua quà đã phải chi thêm hơn bốn ngàn!”.

“Thật sao? Chẳng lẽ ý tưởng giống nhau?”.

Hứa Dực Trung kinh ngạc thật sự, rút thăm trúng thưởng, các nơi có thể giống nhau không có gì lạ. Nhưng tặng quà thật trên cây cho trẻ em nếu cũng giống nhau thì lạ thật.

Hứa Dực Dương nhìn vẻ mặt ngây ngô của cậu em, lại không đành lòng, thở dài, “Thôi, lần sau thiết kế không giao cho người của Đại Đường nữa. À, Dực Trung, chuyện sinh nhật là thế nào? Em định theo đuổi Đỗ Lối thật sao?”.

“Ha ha, không có chuyện đó!” Hứa Dực Trung gạt đi hồ nghi trong lòng, cười trả lời.

Mặt Hứa Dực Dương cuối cùng từ âm u chuyển thành hé nắng, “Chủ ý này không tồi, Dực Trung, chắc cũng tham dự, đằng nào cả nhà hôm đó cũng tề tựu”.

“Quà sinh nhật em đâu?”.

“Muốn quà gì?”.

“Anh trai, bất ngờ mà! Nói ra còn gì là bất ngờ!”. Hứa Dực Trung nói lại câu của Nghiêu Vũ. Vừa nói xong lại bực mình, “Không cần, lớn bằng này rồi, cần gì quà sinh nhật, ngày mai anh cho em nghỉ, không bắt em đi tiếp khách là được”.

Khi ra khỏi văn phòng, Hứa Dực Trung cúi kính nghĩ, viết cả đêm vậy mà xoàng như thế? Còn làm bộ làm tịch không muốn gặp mình! Vì bản thiết kế chương trình đó anh đã phải nhịn đói đích thân mang bữa sáng đến cho cô vào lúc năm giờ, còn tự tay chỉnh sửa, lại còn cảm thấy rất thú vị.

18. Chương 18

Anh tìm đến một bà người, Nghiêu Vũ lại tắt máy? Hôm nay còn là sinh nhật anh, vậy mà nửa đêm còn chạy đi mua quà cho cô! Chắc là nhìn thấy số điện thoại của anh cô mới tắt máy, một cú điện lại hỏi thăm cũng không có?

Thứ năm, người của hiệu bán hoa mang đến bó hoa và một hộp quà nói rõ là đưa tặng Nghiêu Vũ. Một bó hoa uất kim cương màu tím được bó rất đẹp, các cô gái ở văn phòng đều hiếu kỳ vậy lại xem.

Nghiêu Vũ hơi giật mình, đang định đi lấy hộp quà, Tiểu Điền và Tiểu Trần đã tranh lấy trước. Hết to bắt Nghiêu Vũ khai thật.

“Trả đây! Mình đâu biết của ai tặng!”.

“Chị Nghiêu, chị mong là ai tặng?”. Hai cô gái biết Nghiêu Vũ dễ tính, có thể đùa được, cười hihi nhất định không chịu trả.

Lại còn có thể là ai? Tặng cô uất kim cương chỉ có thể là Đồng Tư Thành. Nghiêu Vũ cười thầm, Đồng Tư Thành không quên ngày hôm nay. Cho dù không có cô ở bên, anh cũng không quên. Nhưng, nụ cười lại vụt tắt, anh vẫn phải chờ đến khi sự nghiệp ổn định mới đến gặp cô. Quả thực anh làm cô thất vọng.

Bỗng nhiên mất hứng, liếc mắt hai lần, cũng chẳng còn hứng thú với hoa, cô nhìn ra cửa, bên ngoài lại có mưa. Đồng Tư Thành anh coi tôi là người thế nào? Anh muốn chia tay thì chia tay, muốn quay lại thì quay lại? Anh trở về muốn lúc nào đến gặp tôi thì đến? Cô càng nghĩ càng tức.

Cô cũng cảm ghét thái độ của mình, muốn quay lại thì quay lại, không muốn thì dứt khoát đoạn tuyệt. Nhưng tại sao? Hôm nay cô cứ mong ngóng như vậy? Còn bực bội vì anh?

Hai cô gái thấy Nghiêu Vũ im lặng, rụt rè để món quà trước mặt cô, “Chị Nghiêu, xin lỗi!”.

Nghiêu Vũ ngoảnh mặt cười với họ, “Tưởng tôi giận thật à?”. Cô cầm cái hộp cười khanh khách. Tiếng cười lại rộ trong phòng. Nghiêu Vũ ngao ngán nghĩ, mình không bực, cũng không vui như vậy, chỉ tìm cách di chuyển sự chú ý, tìm cách thay đổi tâm trạng của mình.

Cô nhìn cái hộp, trấn tĩnh mở ra, bên trong là đôi khuyên tai bằng vàng, chế tác thành chiếc chìa khóa.

Anh muốn mở lòng cô? Anh vẫn là chiếc chìa khóa có thể mở cánh cửa lòng cô chăng?

Giơ tay sờ tai, Nghiêu Vũ nhớ hồi đại học cùng bạn bè đi bấm lỗ tai. Lỗ tai vừa bấm rất mất cảm, Nghiêu Vũ lại thích đeo khuyên. Có lần chỗ đó dị ứng viêm tấy, Đồng Tư Thành dùng bông tẩm cồn lau chỗ viêm cho cô, nói: Sau này em đừng đeo khuyên tai nữa, đừng ham đồ rẻ, đeo khuyên vàng, hoặc bạc còn được.

Nghiêu Vũ không chịu, lẩm bẩm: Khuyên vàng không thanh nhã, lại không đẹp.

Đồng Tư Thành cười nói, sau này anh sẽ mua khuyên vàng thanh nhã cho em xem có bị dị ứng không.

Khuyên tai là đồ trang sức Nghiêu Vũ thích nhất, sau khi bấm lỗ tai, đồ trang sức cô mua nhiều nhất là khuyên tai.

Đầu ngón tay chạm vào đôi khuyên vàng, hơi lạnh, Nghiêu Vũ mở ngăn kéo, bỏ vào đó.

Đồng Tư Thành không viết một chữ, Nghiêu Vũ hiểu ý anh. Cô không thấy cảm động.

Nghiêu Vũ buồn bã nghĩ, cô không cảm động nữa rồi, hai năm nay thỉnh thoảng nghĩ đến quá khứ, những mảnh vụn lấp lánh trong kí ức theo thời gian đều là những kỉ niệm đẹp.

Từ khi biết Đồng Tư Thành tháng mười hai sẽ trở về cô đã ngóng đợi ngày này ư? Món quà của anh, hoa của anh, cô đã nhận được, nhưng không thấy cảm động, không cảm thấy vui sướng bất ngờ. Cô biết ngày hôm nay Đồng Tư Thành sẽ có quà, nhưng không ngờ anh không đến gặp cô.

Anh chắc chắn tự tin là cô sẽ đợi, đợi thư anh, đợi quà của anh, đợi anh bằng mọi cách đánh thức hồi ức của cô, vậy là bỏ mặc cô, treo cô lên, đến khi anh đột ngột xuất hiện cô sẽ đầu hàng chấp nhận, lại dán vào anh như xưa?

Sống mũi chột xay sè, cay đỏ mắt, Nghiêu Vũ khóa ngăn kéo, mình sẽ không đợi anh ta nữa.

Cô sẽ đi dự tiệc, định trình diện xong hoàn thành nhiệm vụ Vương Lữ giao rồi đi. Nếu trước đây, Nghiêu Vũ nghĩ, cô sẽ không làm như vậy.

Cũng như bữa tiệc ở sơn trang nửa năm trước, cô vẫn không cầu kì trong trang phục, lần trước là do không kịp, lần này là không có tâm trạng. May bên trong mặc áo nỉ, cởi áo khoác ngoài cũng không đến nỗi thất lễ.

Nghiêu Vũ đi vào, Hứa Dục Trung nhìn thấy cô, lòng vẫn bực, lập tức ngoảnh đi. Sau khi chủ tọa khai mạc, bữa tiệc bắt đầu, lúc anh không nén nổi ngoái lại nhìn lần nữa, Nghiêu Vũ đã biến mất.

Hứa Dục Trung ngây ra hồi lâu, quay người ra khỏi phòng tiệc. Nhân viên hai phòng vẫn chờ anh ở nhà thủy tạ bên hồ nước nóng. “Dục Trung!”. Đỗ Lối nhìn thấy anh, vội gọi.

“A, Vương Lữ tối nay vui vẻ nhé! À, sinh nhật Đỗ Lối ở thủy tạ có đi không?”.

Vương Lữ cười: “Hôm nay không đi, ở đây chẳng phải vẫn còn bao quan khách!”.

“Anh đúng là, đầu óc lúc nào cũng chỉ có lợi nhuận!”. Hứa Dục Trung vỗ vai anh ta, đi thẳng ra thủy tạ.

Tiệc sinh nhật Đỗ Lối tiến hành đồng thời với tiệc mừng năm mới của tập đoàn. Hầu như nhân viên hai phòng đều hiểu kì như nhau, muốn chờ xem Hứa Dục Trung thể hiện thế nào với cô trợ lí xinh đẹp, một đôi kim đồng ngọc nữ sắp xuống trần.

Hai mươi lăm cây nến màu hồng tỏa ánh hồng mờ tỏ, rung rinh nhảy múa, dưới ánh nến dịu dàng Đỗ Lối nhẹ nhàng khép mắt, hàng mi dài đổ bóng tạo một khoảng tối dưới mi, khuôn mặt xinh đẹp tươi thắm như đóa hoa ngậm sương. Cô mở mắt thối từng ngón nết, tiếng vỗ tay, tiếng hú vang dậy xung quanh.

“Đỗ Lối, ước điều gì? Ma nói ra!”.

“Đúng, phải nói ra, nhất định phải nói ra!”. Nhân viên hai phòng chủ yếu là cánh trẻ, reo hò ầm ĩ.

Đỗ Lối dẫu môi: “Nói ra là không linh!”.

“Làm gì có chuyện! Nhất định phải nói!”.

Mắt Đỗ Lối lóng lánh, tươi cười: “Điều ước của tôi chính là muốn biết hôm sinh nhật phó tổng Hứa, phó tổng Hứa cầu ước điều gì!”. Nói xong, tình tứ liếc nhìn Hứa Dục Trung.

Nhoáng cái đã phải trả lời chắt vắn, Hứa Dực Trung cười ngất, “Được rồi, hôm nay mới phát hiện trợ lý Đỗ không học binh pháp quả thật đáng tiếc, chỉ một chiêu đặc thù nguy hiểm, bao vây thôi!”.

Hứa Dực Trung thầm nhớ lại, hôm đó mình cầu xin điều gì? Thối nể, cầu xin vào ngày sinh nhật là trò chơi của các cô gái trẻ, hình như anh không cầu điều gì.

Anh nhìn lướt những khuôn mặt trẻ hào hứng tò mò, nụ cười vẫn trên môi, “Điều ước hôm đó của tôi liên quan đến các bạn ngồi đây! Tôi đã nghĩ, sau này nếu tập đoàn có thể nhân ngày sinh của các nhân viên để mọi người tụ tập liên hoan, tăng cường đoàn kết, vui vẻ như hôm nay thì tốt biết mấy. Cho nên bây giờ tôi quyết định, từ nay tất cả nhân viên của tập đoàn vào ngày sinh nhật của mình đều có thể đưa người nhà đến tắm suối nước nóng miễn phí! Hôm nay Đỗ Lối là đầu tiên, sau này trở thành quy định của tập đoàn, coi như là một trong những phúc lợi của nhân viên”.

Mọi người vỗ tay ầm ầm, Đỗ Lối cũng vỗ theo, lòng thầm khâm phục ứng phó vừa rồi của Hứa Dực Trung, vừa có thể loại bỏ ảnh hưởng đặc biệt do tổ chức tiệc sinh nhật cho cô ở sơn trang, vừa có thể lấy lòng nhân viên.

“Hôm nay tiệc sinh nhật này thay đổi địa điểm tổ chức ở sơn trang còn có một mục đích khác”. Hứa Dực Trung dừng lại, “Bữa tiệc này chuẩn bị theo tiêu chuẩn mỗi suất ba tám đồng, tôi hi vọng mỗi bạn trẻ ở đây đều đóng góp ý kiến của mình! Giám đốc Trương thấy thế nào?”. Hứa Dực Trung quay đầu cười cười nhìn giám đốc sơn trang, “Mọi người đóng góp ý kiến coi như một lần điều tra thăm dò ý kiến trong nội bộ sơn trang, còn những gì bất cập chúng ta sẽ sửa đổi. Tôi hi vọng suối nước nóng của chúng ta có thể nổi tiếng toàn tỉnh, chứ không phải chỉ trong phạm vi thành phố này, bởi rốt cuộc toàn tỉnh chỉ có suối nước nóng của chúng ta có chứa khí trơ Radon, các vị giám đốc suy nghĩ cho kĩ!”.

Ba vị giám đốc nhìn nhau, thầm nghĩ phó tổng Hứa đâu có ý theo đuổi trợ lý của mình chỉ nói rõ lý do mở tiệc ở đây. Họ phần khởi, thêm phần trọng nể Hứa Dực Trung.

Đỗ Lối đứng một bên nhìn Hứa Dực Trung, lòng âm thầm thất vọng. Ngay một ý nghĩ thân thiết anh cũng không dành cho cô.

Tiệc sinh nhật tổ chức ở thủy tạ bên hồ nước nóng. Nhà gỗ cổ kính, cửa sổ treo rèm trúc, hơi nước mù mịt từ dưới hồ bốc lên, đèn lồng mờ tỏ cảnh sắc càng mộng ảo.

Sau bữa tiệc, mọi người thay áo tắm nhảy xuống hồ tắm.

Hứa Dực Trung không ngờ Đỗ Lối không đi tắm suối nước nóng, anh đứng một mình bên cửa sổ, nhìn làn sương mờ mờ nhuốm ánh đèn hồng trong đêm, bất giác nhớ lại lần anh vô tình nghe được tâm sự của Thiên Trần và Nghiêu Vũ ở hồ tắm này. Sau đó, hai cô gái mượn cớ phỏng vấn định sẵn soi anh. Cô ấy không thích người khác biết chuyện riêng của mình?

Nghiêu Vũ chỉ đến một lúc rồi đi, có việc thật sao?

Hứa Dực Trung trầm ngâm.

“Dực Trung”. Đỗ Lối đi đến bên anh, dựa vào cửa sổ thủy tạ nhìn ra ngoài, “Sơn trang chúng ta buổi tối thật đẹp, cảm ơn anh đã giúp em tổ chức sinh nhật ở đây”.

Hứa Dực Trung quay đầu. Dưới ánh đèn lồng, trong khung cảnh này Đỗ Lối đẹp mê hồn, anh mỉm cười, “Đừng khách sáo! Nên như vậy, mọi nhân viên đều thế, có điều nếu tổ chức sinh nhật cho từng người e là không đủ sức, số lượng quá đông. À...”. Anh rút ra một cái hộp, “Quà sinh nhật!”.

Đỗ Lối hơi ngạc nhiên mở ra, trong hộp là một đôi búp bê gỗ, “Cảm ơn anh, thực ra hôm nay anh đã tặng em món quà sinh nhật tốt nhất rồi”.

“Ha ha, trưởng phòng Trương bạn, đây là quà anh ấy nhờ tôi chuyển cho em, quà này là của anh ấy. Còn tôi, giúp em tổ chức sinh nhật coi như là quà rồi, nhân viên đầu tiên của tập đoàn tổ chức sinh nhật ở đây, ha ha!”. Hứa Dực Trung cười, anh không có thời gian đi mua quà, đến quây lưu niệm của sơn trang đi một vòng, thấy đôi búp bê đáng yêu, nên mua giúp Trương Lâm Sơn.

Nỗi thất vọng từng cơn xâm chiếm lòng cô. Đỗ Lối biết đây là quà ở quây lưu niệm của sơn trang, con búp bê còn được mặc chiếc quần bơi bé tít. Hứa Dực Trung hôm nay không có thời gian ra ngoài mua, chỉ cần

anh có ý nghĩ mua cho cô, hoặc hái mấy bông hoa ở sơn trang tặng, cô cũng vui. Nhưng, nếu anh không nhớ cần mua quà thay Trương Lâm Sơn, e là cũng không có đôi búp bên này?

Đỗ Lối đột nhiên có cảm giác không hiểu Hứa Dực Trung. Nhìn cảnh sắc hư ảo xung quanh, cảm giác đó càng thêm rõ rệt.

Hứa Dực Trung chưa có bạn gái, tại sao vẫn từ chối cô? Nghĩ tới lần anh chạy đi cùng Nghiêu Vũ lấp hộp đèn quảng cáo, nếu không có ý với Nghiêu Vũ, có gì anh phải thế? Cảm giác nghèn nghẹn khó thở. Anh tổ chức sinh nhật cho cô, nhưng lại nói đó là phúc lợi của nhân viên, anh mua quà sinh nhật, khi đưa tặng lại nói đó là quà của Trương Lâm Sơn.

Đỗ Lối hoang mang, mà cô tuyệt nhiên không muốn thấy mình hoang mang.

Nhìn cảnh sắc liêu trai, mắt mơ màng, cô khẽ nói: “Hồi đại học, chúng em cũng thường như vậy, sinh nhật ai là lớp trưởng thay mặt cả lớp tặng một món quà nhỏ, rồi tất cả hát bài chúc mừng sinh nhật”.

Hứa Dực Trung lặng lẽ nhìn cô, trầm nghĩ, phụ nữ thường dễ mủi lòng vào những lúc như thế.

“Em và Nghiêu Vũ sinh nhật cùng ngày. Ngày đó chúng em đều nhận được quà của lớp, còn nhớ có lần cũng được tặng búp bê, lớp trưởng dứt khoát mua một đôi, một gái một trai, em và cô ấy vừa hay đúng một đôi!”.

Hôm nay là sinh nhật Nghiêu Vũ? Cảm giác bị chích vào mạng sườn, hôm nay sinh nhật cô ấy? Anh thất vọng vô cùng, Nghiêu Vũ đúng là có việc.

“Bây giờ nghĩ lại, cảm giác mừng sinh nhật ở tập đoàn vẫn là tốt”.

“Đúng, sau này tập đoàn sẽ hình thành tiền lệ đó, để mọi người càng thêm gắn bó!”. Hứa Dực Trung nói, bụng nghĩ, có nên đi tìm Nghiêu Vũ? Lại bức mình hối hận, sao lần nào cũng ngớ ngẩn chạy đi tìm cô ta?

“Dực Trung, hôm nay sinh nhật em, một mình em ở thành phố này”.

Hứa Dực Trung nhìn ánh mắt chờ đợi của Đỗ Lối, không khỏi xao lòng bởi vẻ cô đơn trầm buồn trong đó. Anh cười, “Chẳng phải có bao nhiêu đồng nghiệp ở bên em đây thôi? Sao lại một mình?”.

Đỗ Lối cười, “Nhiều người nhưng vẫn thấy như có một người”.

Hứa Dực Trung không nói gì, Đỗ Lối xinh đẹp, một cô gái đơn độc cố gắng tự khẳng định, vươn lên trong xã hội rất đáng nể trọng, nâng niu. Anh lắc đầu như xưa đi ý nghĩ, không muốn nghĩ tới Nghiêu Vũ.

“Nghiêu Vũ và em cùng ngày sinh, nhưng chưa bao giờ cô ấy phải qua sinh nhật một mình, cho dù chia tay với Đồng Tư Thành, cuối năm anh ta về nước, chắc chắn sẽ về kịp sinh nhật cô ấy hôm nay. Tình cảm của họ rất tốt”. Đỗ Lối nói rất tự nhiên.

Hứa Dực Trung kinh ngạc, Đồng Tư Thành thật biết tìm thời điểm. Với tâm trạng hiện nay của Nghiêu Vũ, không cảm động mới lạ.

Đỗ Lối sực tỉnh nhìn anh, “Dực Trung, anh coi trọng quá trình hay kết quả? Có lúc em nghĩ Nghiêu Vũ và Đồng Tư Thành cho dù chia tay nhưng quá trình bốn năm của họ đã đủ đầy”.

Nhìn Đỗ Lối đang chăm chú quan sát anh, lòng Hứa Dực Trung rối loạn, không phải chưa tiếp xúc với phụ nữ, có phải Đỗ Lối chỉ muốn quá trình thật đơn giản?

Ánh mắt cô long lanh, trên mặt là nỗi buồn tủi, cô đơn vơi vợi. Đỗ Lối thế này sao có thể không khiến anh mủi lòng, quan trọng nhất là cô còn quá ngưỡng mộ anh! Nếu Nghiêu Vũ dành cho anh bằng một nửa tình cảm của Đỗ Lối! Ô, sao đã lại nghĩ đến Nghiêu Vũ? Lòng lại nôn nao muốn đi tìm Nghiêu Vũ, cảm giác mỗi lúc càng thôi thúc, cuối cùng biến thành tiếng thở dài. Anh biết, anh sẽ đi tìm cô, ý nghĩ nảy sinh, người đã nhẹ nhõm. Anh vui vẻ nhìn cô, “Đỗ Lối, chơi vui nhé, tôi đi trước đây”.

“Vâng!”. Đỗ Lối tựa lan can nhìn Hứa Dực Trung rời đi.

Được mấy bước anh chợt dừng, ngoái đầu, vẫn mỉm cười, “Đỗ Lối. Em là cô gái rất tuyệt vời, quá trình mặc dù đẹp, nhưng đối với một cô gái kết quả có lẽ quan trọng hơn, một lần nữa chúc em sinh nhật vui vẻ!”.

Hứa Dực Trung bước thật nhanh. Đỗ Lối dăm dăm nhìn theo bóng lưng đó, mạnh mẽ, thẳng tắp, tự tin, lòng cô một lần nữa tan nát.

Cô lại cười gằn, anh ta thật thông minh, cô nói gì, ý tứ thế nào anh vừa nghe đã hiểu. Đỗ Lối thật sự thích đàn ông như vậy, đầy thách thức, cô lặng lẽ mong lúc Hứa Dực Trung tìm thấy Nghiêu Vũ sẽ chạm trán với Đồng Tư Thành.

Thực tế, Đỗ Lối đoán không sai. Đúng là Đồng Tư Thành vẫn chờ Nghiêu Vũ dưới tầng, anh vẫn không định gặp cô, nhưng muốn im lặng nhìn cô từ xa.

Mưa to dần, áo khoác của anh đọng một lớp hạt mưa nhỏ, anh dùng ngón tay búng đi, nước từ chân hạt mưa bắn tóe.

Trước đây Nghiêu Vũ bảo anh không cần búng, chỉ cần giữ, như con chó giữ lông là được, nói xong cười giòn tan.

Đồng Tư Thành nhớ lại chuyện đó, bất giác mỉm cười, ngẩng đầu nhìn cửa sổ tầng bảy tối om, cảm giác như lại thấy Nghiêu Vũ ngó đầu ra vậy tay với anh.

Ngày xưa, mỗi lần quay đi, anh biết Nghiêu Vũ vẫn nhìn theo, lúc nào cô cũng bịn rịn quyến luyến dán vào anh. Trước đây có lần anh nửa đùa nói với cô: Nghiêu Nghiêu, sự quyến luyến của em khiến lòng kiêu hãnh đàn ông của anh được thỏa mãn cực độ.

Bây giờ cô có còn nhìn anh như thế, lưu luyến anh như thế nữa không?

Đèn tầng bảy mãi chưa thấy sáng, Nghiêu Vũ vẫn chưa về. Đồng Tư Thành đứng chặn hai tiếng đồng hồ dưới vòm cổng khu nhà, sắp mười hai giờ, Nghiêu Vũ vẫn chưa về.

Anh đột nhiên nhớ ra Thiên Trần đã nói, hôm nay tập đoàn Gia Lâm có tiệc mừng năm mới, Nghiêu Vũ và đồng nghiệp trong công ty đều đến đó, không biết có quay về. Thiên Trần cũng nhận được giấy mời, nhưng đưa giấy mời cho bố mẹ lấy cớ xin đi, tìm cơ hội gặp Tiêu Dương.

Đồng Tư Thành thở dài. Suối nóng ở Tây Sơn, khách tắm xong hầu như đều qua đêm ở sơn trang. Hôm nay anh không nhìn thấy cô rồi.

Nén lại nổi thất vọng, Đồng Tư Thành tự nhắc mình không được nôn nóng, muốn làm lại với Nghiêu Vũ nhất định không được nôn nóng. Mỉm cười tự tin, anh quá hiểu cô.

Nhìn trời mưa, anh bước nhanh khỏi đó.

Mưa bụi lất phất, Nghiêu Vũ một mình lang thang trên phố. Cô không muốn về nhà, muốn đến một nơi ồn ào, về nhà một mình lại nghĩ tới Đồng Tư Thành. Cô đã cả trăm lần tự nhủ, chuyện đã qua chỉ còn là ký ức, nhưng sự trở về của anh vẫn đánh thẳng vào chỗ yếu trong cô. Anh không xuất hiện lại khơi dậy những hoài niệm miên man của cô về những ngày xưa. Thời gian hai năm đã với bớt nỗi đau trong lòng, nhưng lúc này lại càng cô đơn.

“Nghiêu Nghiêu, sinh nhật con thế nào? Có vui cùng bạn bè không?”. Mẹ gọi điện hỏi.

Nghiêu Vũ bỗng thấy tủi thân, cắn môi, trấn tĩnh, nói giọng vui vẻ: “Vâng, con đang trên núi, đang tắm suối nước nóng, bố mẹ có khỏe không?”.

“Nghiêu Nghiêu, mẹ nhớ con, ba giờ con về nhà?”.

“Đến Tết con về”. Cô hít nhẹ nước mũi, Đồng Tư Thành trở về, nếu Tết này cô ở lại đây, có thể vì buồn và cô đơn cô sẽ quay lại với anh.

“Thật không”. Giọng mẹ cô vui hẳn, “Tốt quá, con về mẹ sẽ làm nhiều món ngon à ăn! Con thuê xe mà về, ngày Tết đông người, hay là bố đến đón con?”.

“Không cần đâu, còn hai tháng nữa mới Tết, được nghỉ là con về ngay. Bạn bè đang chờ, con tắt máy đây”. Giọng phấn khởi của mẹ làm cô mỉm lòng, hai năm không về, Nghiêu Vũ không muốn nói nhiều với mẹ, nghe tiếng mẹ mắt cô đã cay cay. Những ngày này, đêm mưa lạnh, cô dường như càng khó kiểm soát tâm trạng.

Tắt máy, đi lang thang dọc theo con phố, nước mưa từ tán lá đa bên đường, từng giọt nhỏ trên cổ áo, lạnh buốt. Giơ tay ra giữ, canh tay nổi gai.

Lại khoanh tay trước ngực. Ngày xưa Đồng Tư Thành hay gồng tay làm nổi những bắp thịt, trên cô: Nghiêu Nghiêu, em như cây sậy, nuôi mấy cũng không béo.

Vậy càng khỏi mất tiền giảm béo, tốt quá! Béo thì sao? Có biết bốn lạng thắng ngàn cân không?

Đúng là châu chấu đá xe! Không tin, em thử xem, anh chẳng cần bỏ sức em cũng không nhúc nhích được!

Nghiêu Vũ bĩu môi, anh khỏe lắm, được rồi, sau này lò sưởi nhà chúng ta ỉnh anh dùng tắt!

Đó là Nghiêu Vũ ngày xưa, Đồng Tư Thành ngày xưa, cô và anh ngày xưa!

Cô cứ đi vô định như vậy trên phố. Trên phố Rượu nổi tiếng nhất thành phố đèn muôn màu lấp lánh, muộn thế này chỉ có quán bar là còn đông vui. Một cô phục vụ niềm nở ra đón, “Cô đi mấy người?”.

“Một mình”.

“Ngồi ở bàn quây được không?”.

“Được”.

“Uống gì?”.

“Có Baileys không? Một li!”.

Nghiêu Vũ nhìn khắp lượt xung quanh, lúc này cô rất hâm mộ đám thanh niên hoạt náo kia. Tiếng cười ồn ào, tiếng nhạc chói tai... cô cay đắng nghĩ, cho dù đến đây, vẫn chỉ nghe thấy hơi thở bình lặng của mình.

Nhìn ly rượu Baileys, cầm lên lắc mạnh, rượu trong ly trào lên, uống một ngụm, chất cồn như cháy từ cổ họng xộc thẳng vào dạ dày, cô rất muốn lòng mình cũng có thể sôi sục trào lên như thế để qua được nỗi cô đơn lúc này.

Nghiêu Vũ uống xong, trả tiền đi ngay.

Cô phục vụ nhướn mày nhìn theo, một ly rượu, ngồi không quá hai phút, một khách hàng kì quặc.

Nghiêu Vũ nhìn đồng hồ, mười một giờ, cô đã một mình lang thang suốt ba tiếng. Đứng ở ngã tư đầu phố Rượu, sau lưng là thế giới huyền ảo, trước mặt là con đường tĩnh mịch, đầu hơi choáng, tửu lượng kém, lẽ nào lại một mình đi trong đêm.

Anh ta đã trở về, anh ta tặng hoa, tặng quà, nhưng không đến với cô, anh ta muốn treo cô lơ lửng như vậy! Cô hận mình vẫn còn muốn gặp anh ta, nước mắt bỗng trào ra, Nghiêu Vũ đứng cạnh thảm cỏ xanh bên đường, khe khẽ khóc.

“Ánh trăng lạnh, chiếu hai đầu vực thẳm, một góc nào trong tim...”. Tiếng nhạc chuông buồn thẳm vang lên.

“Ai?”.

“Tôi, Hứa Dục Trung”.

Nghiêu Vũ ngây người.

“Nói đi!”.

Nói gì? Nghiêu Vũ không biết. Sao anh ta lại gọi cho cô vào lúc này? “Có chuyện gì?”.

Tiếng cười rộ vọng ra từ các quán bar sau lưng, Nghiêu Vũ ngây người lắng nghe. Cô có thể ở đây suốt đêm không?

Lắc lắc cái đầu đã hơi choáng, cảm giác say thật là tốt, mọi thứ trước mắt biến thành ảo ảnh kì dị, nhưng âm thanh xung quanh lại như cả một thế giới.

“Cô không ở lại sơn trang, ra ngoài chơi à? Xung quanh hình như rất ồn?”.

“Vâng, ra ngoài chơi...”. Nghiêu Vũ hít vài hơi không khí lạnh giá, thật sự rất lạnh.

Hứa Dực Trung nhảy cảm nhậnra, giọng Nghiêu Vũ có gì không ổn, “Cô đi một mình sao? Đang ở đâu?”.

“Vâng, một mình! Trên phốRượu. Có chuyện gì không? Không thì tôi tắt máy”. Nghiêu Vũ không muốnnói tiếp, cô nhận ra mình đã khó kiểm soát bản thân. Trong đêm cô đơn,lúc lòng phiền muộn, một ly rượu Baileys sủi bọt giống như đổ nước lạnh vào chảo dầu, “xèo” một tiếng bùng ra mọi đau khổ của cô,khiến cô không thể nào che giấu tâm trạng.

“Cô đang khóc ư?”. Hứa DựcTrung lạnh lùng buông một câu.

Nghiêu Vũ sững sờ. Trợn mắtnhìn điện thoại trong tay, vô thức tắt máy. Sờ lên mặt, không biếtnước mưa hay nước mắt, một đám nhoe nhoẹt.

Vội vàng lau, áo cũng ướt.Nhân lúc còn tỉnh, Nghiêu Vũ vội vẫy taxi về nhà.

Lảo đảo lên tầng, tắm xong,thay quần áo, gọn gàng xong xuôi, mới nhìn thấy có mấy cuộc gọinhỡ. Không nhìn số máy, tắt luôn.

Đồng Tư Thành quả biết cáchdây vò cô. Anh nói muốn làm lại từ đầu, trở về rồi vẫn không đặnggặp cô, ngày sinh nhật vẫn lịch sự tặng hoa, tặng quà, anh treo cô,treo cô lơ lửng như vậy! Lúc này cô chỉ muốn để đầu óc trống không,nhắm mắt ngủ.

Hứa Dực Trung nhìn điện thoạidột nhiên bị ngắt, ngậy ra một lát, Nghiêu Vũ chỉ có một mình sao?Anh lái xe đến phố Rượu, không hiểu sao lòng hơi lo lắng.

Đến nơi gọi cho cô, không nghemáy, liệu có phải trong quán quá ồn, không nghe thấy, vậy là đếntừng quán tìm.

Trên phố Rượu có đến bốn nămquán, Hứa Dực Trung tìm từ đông sang tây, tìm suốt năm quán khôngthấy, gọi lại đã tắt máy.

Anh đi tìm mệт dứt hơi, côlại tắt máy? Hôm nay là sinh nhật anh, lại nửa đêm chạy đi mua quà chocô! Chắc Nghiêu Vũ thấy số máy của anh nên mới tắt, cũng không thèmgọi lại? Hứa Dực Trung tức giận đứng ngoài quán. Nghe Đỗ Lối nói hôm nay sinh nhật Nghiêu Vũ, anh đã tha thứ cho cô, nhưng bây giờ lạigiận, giận cô luôn phớt lờ anh, giận mình ngốc nghếch chạy đến đâytìm cô. Còn nữa! Vì thiết kế chương trình của cô mà anh bị mắng!

Mưa vẫn rơi. Hứa Dực Trungđứng một lát, bị mưa lạnh đánh thức, nhớ lại giọng nói của NghiêuVũ, đoán là cô có chuyện. Anh cúi kính lên xe, lái thẳng đến nhà cô.

Cửa sổ tầng bảy tối om, côđã ngủ chưa hay chưa về? Lúc Nghiêu Vũ tắt máy, anh liền khẳng địnhphán đoán của mình, cô đang khóc. Hứa Dực Trung ngồi trên xe một lát,chịu không nổi cuối cùng xuống xe, anh một mực biện bạch, chỉ đi xácnhận cô đã bình an trở về hay chưa.

Nghiêu Vũ nằm trên giường,đầu u u mê mê, khuôn mặt Đồng Tư Thành ngày xưa, khuôn mặt Đồng TưThành hai năm trước, đôi khuyên tai hình chìa khóa, xen lồng trong tríc.

Tiếng gõ cửa rất mạnh làmcô giật mình, Đồng Tư Thành sao? Bỗng hốt hoảng, nằm im giả bộ nhànkhông có người.

“Nghiêu Vũ!”.

Giọng Hứa Dực Trung sớtrượt, gõ một lúc không thấy có phản ứng, Nghiêu Vũ lại tắt máy.Rốt cuộc là thế nào? Anh lo lắng gọi.

Tiếng động lúc một giờ sángkinh động con chó đầu bò tầng dưới, nó sủa vang một hồi. Nghiêu Vũvội bật đèn xuống giường, hàng xóm cũng mở cửa, ngó ra: “Ai? Làmgì âm lên thế?”.

“Xin lỗi! Xin lỗi!”. Nghiêu Vũvội đẩy Hứa Dực Trung vào phòng, hàng xóm đóng sập cửa.

“Một giờ đêm, sao anh làm ồnnhư vậy?!”.

Hứa Dực Trung thở phào,Nghiêu Vũ đã ở nhà an toàn, anh quả thực hối hận mình lắм chuyện.“Ai bảo cô không trả lời lại còn tắt máy, nói đi, có chuyện gì?”.

“Anh nửa đêm gọi cửa, là vì tôi không trả lời điện thoại?”. Nghiêu Vũ cảm thấy không thể hiểu được, đi đi lại lại rồi đến ngồi trên salon.

Câu hỏi làm Hứa Dực Trung bối rối, chẳng lẽ nói là mình lo cho cô? Anh trợn mắt nhìn cô, lại không biết giải thích thế nào cho thỏa.

“Có chuyện gì ngày mai làm rồi nói. Hay là bên đó lại có công việc mới?”. Nghiêu Vũ lẩm bẩm như nói mớ.

Công việc mới? Hứa Dực Trung tức muốn phì cười, ai có thể vì công việc nửa đêm chạy đến đây? Lại anh đích thân đến? Anh sầm mặt nhìn cô, “Nói đi, hôm nay làm sao?”.

“Chẳng sao hết?”. Nghiêu Vũ nói gọn lỏn, liếc trộm Hứa Dực Trung đứng giữa phòng, cảm thấy anh quá cao to, ngược ánh đèn, trông giống con gì? À, con gấu! Cô cười khanh khách.

“Uống rượu phải không?”.

Biểu hiện khác thường của Nghiêu Vũ khiến anh bình tĩnh lại, “Cô không uống được rượu cơ mà?”.

Nghiêu Vũ cảm thấy nếu Hứa Dực Trung không đi, cô sẽ có chuyện ngay bây giờ. Cố gắng duy trì thái độ bình tĩnh cuối cùng, lúng búng nói, “Rốt cuộc nửa đêm anh đến đây làm gì? Có việc nói đi, hi hi, tôi cũng không còn nhớ gì nữa”.

Thái độ Nghiêu Vũ chọc tức Hứa Dực Trung, anh nói từng chữ, “Cô không muốn gặp tôi vậy sao? Cô tưởng tôi vì công việc có thể tìm khắp phố Rượu vào lúc nửa đêm? Rồi lại đến gõ cửa phòng cô?”. Anh tìm khắp phố Rượu? Nghiêu Vũ kinh ngạc nhìn anh, đầu rêu ù ừ, cố giữ giọng bình thường, “Đúng là không có chuyện gì. Chẳng phải tôi vẫn khỏe ra đây thôi?”. Đầu cô mỗi lúc một nặng: “Cảm ơn, muộn quá rồi, anh cũng về nghỉ sớm đi”.

Nghiêu Vũ nhanh chóng hạ lệnh đuổi khách, muốn anh nhanh chóng rời khỏi đây, bây giờ cô không còn tinh lực để tìm hiểu vì sao anh đến.

Hứa Dực Trung một lần nữa hụt hẫng. Mấy lần Nghiêu Vũ từ chối, đẩy anh ra xa ngàn dặm, nay nói chuyện với anh cô cũng không muốn! Anh liếc mắt nhìn giá nến lần trước lấy trộm cho cô!

“Không có chuyện gì thì tốt, tại tôi đường đột, chúc ngủ ngon!”. Nói xong anh quay người đi ra cửa, thề từ nay không bao giờ bận tâm đến Nghiêu Vũ. Anh vốn định chúc cô sinh nhật vui vẻ.

Tiếng khép cửa chạm vào thần kinh Nghiêu Vũ, cuối cùng cô òa khóc, vừa khóc vừa chửi Đồng Tư Thành, chửi anh hám lợi, chửi câu nói làm lại từ đầu của anh khiến cô sống không yên, chửi anh đã khiến cô loạn trí không biết làm sao, chửi anh đã cho cô những biết bao kỉ niệm đẹp như vậy, lại lạnh lùng tuyên bố chia tay khiến cô đau khổ muốn chết... Nghiêu Vũ khóc mãi, ngã lén salon ngủ thiếp.

Thực ra Hứa Dực Trung vẫn chưa đi, anh vẫn đứng ở ngưỡng cửa. Khi anh mở cửa định bước ra, đột nhiên lần trong áo ngực lấy ra chiếc hộp, đang định đưa cho cô thì cửa phòng đóng, quay người thấy tiếng Nghiêu Vũ khóc. Mấy lần định an ủi, thấy cô vừa khóc vừa chửi Đồng Tư Thành, lại cố kìm.

Trong lòng ảm ức, xả ra là đúng. Anh vẫn đứng nhìn Nghiêu Vũ vừa khóc vừa chửi. Cô đúng là cứ uống rượu là xảy ra chuyện. Mọi bức tức và quyết tâm đoạn tuyệt bỗng chốc bay lên chín tầng mây. Anh còn buồn cười nhìn cô say rượu.

Hứa Dực Trung nghe mãi, ca mày, Đồng Tư Thành sao lại chê nhà Nghiêu Vũ nghèo mà chia tay? Bốn năm? Nghiêu Vũ vẫn kể tội Đồng Tư Thành, những gì tốt đẹp suốt bốn năm không địch nổi một lần xuất ngoại, hình như hôm nay Đồng Tư Thành đã khiến cô nổi giận.

Hứa Dực Trung chợt nhớ Nghiêu Vũ nói, tối nay có việc không đi dự tiệc, cô chờ Đồng Tư Thành? Cô uống rượu là vì anh ta không đến? Xem ra Nghiêu Vũ rất nặng tình với anh ta. Cô không muốn gặp anh là vì anh ta? Cô không biết quyết định thế nào, nên không muốn qua lại với anh?

Nụ cười hiện lên, rồi lại tan biến. Tiếng khóc của Nghiêu Vũ nhỏ dần, rồi cô ngủ thiếp đi trên salon. Đã không uống được rượu lại chạy đến phố Rượu uống? Nếu say ở đó thì sao?

Hứa Dực Trung nghĩ vậy lòng chợt se lại, ngơ ngẩn một lát, mới thở dài, đến cạnh salon, mặt cô đỏ lựng, ngủ say tít. Anh khẽ lay, “Nghiêu Vũ?!”.

Không hề có phản ứng, cô hoàn toàn không biết anh chưa đi. Mất cảm giác vậy sao? Hứa Dực Trung cau mày, thậm nhủ, sau này nhất định không để Nghiêu Vũ đụng đến một giọt rượu.

Anh khẽ khàng bế cô lên giường, Nghiêu Vũ cuộn tròn trong lòng anh như con mèo, má đỏ au như trái táo, anh lại bật cười. Đắp chăn cho cô, nhìn đồng hồ, đã ba giờ sáng, lúc này anh không buồn ngủ nữa, càng không muốn ra về, quyết định ở lại đây cho cô một bài học.

Hứa Dực Trung ra phòng khách mở tủ sách, đang định lấy một cuốn ra xem, chợt thấy cuốn Từ điển Triện khắc thư pháp, liền rút ra, gấp lại ba trang có chữ “Đồng Tư Thành” tìm ba chữ tên mình gấp mép lại, hài lòng trả về chỗ cũ.

Anh lấy tấm chăn, ra nằm trên salon ngủ.

19. Chương 19

Thái độ của Nghiêu Vũ lúc này... Hứa Dực Trung nhếch mép cười thầm, nghĩ tới dạ tiệc ở sơn trang hôm đó, cô mặc váy bông ngộ nghĩnh vẫn ung dung cười nói tự nhiên giữa quan khách xiêm áo sang trọng, ánh mắt dừng dừng từ chối ly rượu anh đưa, má ửng hồng nói say sưa lúc trang trí cây thông Noel... Nghiêu Vũ lúc này mắt đỏ hoe, tóc chưa chải, bộ đồng phục nhàu như dưa, anh lại nhìn thấy một Nghiêu Vũ khác.

“Ôi!”. Nghiêu Vũ thét lên. Cô tròn mắt nhìn Hứa Dực Trung, vừa mở mắt đã thấy một người đàn ông đứng cạnh giường, còn tưởng mình nằm mơ, ngẩn ngơ một hồi, nhận ra không phải là mơ, phản ứng đầu tiên của đại não là nhà có trộm. Miệng vừa há định hô hoán liền nhận rangười đó, nhưng phản ứng của não chậm mấy nhịp, tiếng hét chói tai vẫn bật ra từ cổ họng.

“Sợ phải không?”. Hứa Dực Trung cười nhả nhử không tìm cách ngăn cô, anh đang cần chính là phản ứng đó.

Cái gì? Anh ta còn hỏi cô sợ phải không?! Nghiêu Vũ quả thật không tin vào tai mình! Người này u phục giày da, dáng thư nhàn ung dung, sáng tinh sương không biết từ đâu xuất hiện trong nhà cô, lại còn hỏi cô sợ phải không!

“Morning Surprise!”. Nghiêu Vũ lẩm bẩm, bất chợt hét to, “Sao anh vào được?! Hả? Đột nhập phi pháp, không gian cũng tặc! Nếu anh không cho nói rõ lý do, tôi sẽ...”.

“Đêm qua tôi chưa đi!”.

“Ôi!” Nghiêu Vũ lại kêu thê thảm. Anh... anh ta nói đêm qua chưa đi? Phản ứng đầu tiên của Nghiêu Vũ là nhìn xuống người mình, lại nhìn lên giường.

“Tôi ngủ trên salon!” Hứa Dực Trung cười hi hi. Anh rất đắc ý, phản ứng của Nghiêu Vũ quả thật... khiến anh quá đắc ý.

Nghiêu Vũ nhảy dựng lên, vớ lấy gối ném, “Không biết xấu hổ! Tại sao không đi? Lại trốn trong nhà tôi! Anh là hạng tiểu nhân! Ngụy quân tử, chó sói! Khốn kiếp!”.

Nghiêu Vũ phát điên, nhảy từ trên giường xuống chân trần đuổi đánh Hứa Dực Trung. Cô biết đêm qua cô say, biết mình say là nói hết, người đàn ông này đã nhìn thấy gì, nghe thấy gì?!

Anh... anh ta đích thực khiến cô không biết chui vào đâu.

Hứa Dực Trung chạy trốn, thấy Nghiêu Vũ tóc xoã như con sư tử, anh nhướn mày cướp chiếc gối trong tay cô, Nghiêu Vũ mất vũ khí, ngăn người, mặt đỏ bừng, chân đá tay dấm.

Hứa Dực Trung nghiêng người tránh, giơ tay kéo Nghiêu Vũ vào lòng, cô giãy giụa một lát không kết quả, tức giận mặt càng đỏ gay, “Cứu với... bắt...”.

Từ “trộm” còn chưa phát ra, đã bị Hứa Dực Trung đã lấy tay bịt miệng, “Nếu tôi là trộm, bây giờ cô có còn nhảynhót được không?”.

Nghiêu Vũ nghẹo đầu, ra sức cắn thật mạnh.

“Ồi!” Hứa Dực Trung buông ra, lắc lắc cổ tay, rên rỉ, “Kiếp trước tôi không phải là tiên!”.

Nghiêu Vũ nổi óa, “Tôi là chó cũng không thềm cắn anh!”.

“Phải cho cô bài học, xem lần sau có còn chạy đi uống rượu!”. Hứa Dực Trung nghiêm giọng.

Baileys sủi bọt... một mình lang thang trên phố... món quà sinh nhật của Đồng Tư Thành... Nghiêu Vũ cúi đầu lẩm lét nhìn bộ đồ ngủ, lại nhìn bàn chân trần trên nền, “Oa!” một tiếng, khóc rống lên. Cô trượt xuống sàn, khóc to thống thiết, nước mắt nước mũi đầm đìa.

“Nghiêu Vũ!”. Hứa Dực Trung thấy mình gây ra chuyện lớn, hơi hoảng, giơ tay kéo cô lại.

Nghiêu Vũ hất tay anh, “Đi mau! Cút ngay cho tôi!”.

“Cô xấu hổ quá phải không!”. Anh ngồi xuống bên cạnh nói.

“Can có gì? Can có gì anh muốn biết chuyện của tôi, can có gì anh không đi? Nhìn thấy trò hay đó anh vui lắm hả? Đi mau!”. Nghiêu Vũ bị nói trúng tim đen, phần nộ hết lên. Hứa Dực Trung thật quá đáng, anh ta không về, lại ở trong nhà nhìn cô say rượu. Cô hận anh ta, hận chính mình, trong nhà có người lạ cũng không biết, nổi tui, nổi hận sôi sục trong lòng. Nếu giết người không phải đền mạng, Nghiêu Vũ nghĩ cô nhất định giết Hứa Dực Trung để diệt khẩu.

“Tôi đã muốn đi, nhưng tại cô say nín tôi lại, không cho tôi đi!”. Hứa Dực Trung lạnh mặt nói dối, quan sát phản ứng của Nghiêu Vũ.

Sao? Nghiêu Vũ kinh ngạc, liếc anh, “Tôi? Tôi nín anh lại không cho anh đi?”.

Xem ra cô say không nhớ, Hứa Dực Trung cười thầm, sượng như điên, trang trọng gật đầu, ra vẻ tội nghiệp nhìn cô: “Đúng thế, cô than thở không có ai ở bên cô, tôi đành ở lại. Khi cô ngủ say, nhìn đồng hồ thấy đã ba giờ sáng, liền đưa cô lên giường, tôi nằm trên salon chờ mất một lát, nói đi, trả công tôi thế nào đây?”.

Chuyện này... đầu óc cô bắt đầu vận động, lục tìm trong kí ức. Chỉ còn nhớ ấn tượng cuối cùng là mở cửa để Hứa Dực Trung vào. Trời ơi! Cô lại đi nín kéo một người đàn ông yêu cầu anh ta ở lại với mình? Mặt Nghiêu Vũ vụt đỏ ửng, bối rối cúi đầu, “Xin... xin lỗi, tôi quên rồi, chuyện đó... À, sao anh lại đến tìm tôi?”.

“Cô quên à, tôi hỏi cô ở đâu, cô nói đang ở phố Rượu, tôi đi tìm không thấy, di động lại tắt, tôi phải nhìn thấy người mới yên tâm, vậy là đến gõ cửa, cuối cùng...”.

“Không được nhắc tới chuyện tối qua!”. Nghiêu Vũ ngắt lời anh, Hứa Dực Trung quan tâm tìm đến tận nhà, vậy mà cô... Nghiêu Vũ xấu hổ chỉ muốn chui xuống đất.

Biểu hiện lúc này của cô... Hứa Dực Trung nhếch mép cười thầm, anh nhớ tới dạ tiệc ở sơn trang cô mặc váy bông ngộ nghĩnh vẫn ung dung cười nói tự nhiên giữa quan khách xiêm áo sang trọng, ánh mắt dừng dừng từ chối ly rượu anh đưa, má ửng hồng nói say sưa lúc trang trí cây thông Noel... Nghiêu Vũ lúc này mắt đỏ hoe, tóc chưa chải, bộ đồ ngủ nhà như đưa, anh lại nhìn thấy một Nghiêu Vũ khác.

“Được rồi, không nhắc nữa, mời tôi ăn sáng đi!”. Hứa Dực Trung giấu nhem sự thật, có những lúc lời nói dối thiện ý tốt hơn sự thật. Nghe anh nói vậy, thần sắc Nghiêu Vũ dần dần bình thường. Hứa Dực Trung mỉm cười nhìn cô, trong lòng mỗi người đều có một nơi không muốn người khác chạm vào. Cho dù vô tình bị tổn thương, cũng có thể trở thành vết thương vĩnh viễn, “Còn nữa, đây là quà sinh nhật tặng cô!”.

Nghiêu Vũ kinh ngạc nhìn anh, “Sao anh biết sinh nhật tôi?”.

“Đằng nào cũng biết rồi, sao không mở ra xem?”.

Nghiêu Vũ hồ nghi liếc anh, mở hộp quà, bên trong chỉ có cái hộp nhỏ, cô ngậy người, liếc Hứa Dực Trung lần nữa, cúi đầu mở tiếp, bên trong lại là một cái hộp nhỏ hơn, cô cười khúc khích, “Anh vẫn nhớ tôi thích mở hộp? Không phải mở hết bên trong là hộp rỗng chứ?”.

“Rất có thể”. Hứa Dực Trung nghiêm túc nói, “Cô thích mở hộp lắm cơ mà”.

Mở đến cái hộp cuối cùng, bên trong là một đôi khuyên tai, đôi khuyên tai cực kì đáng yêu bằng thủy tinh hình giọt mưa màu thiên thanh lóng lánh. Cô ngẩng ngửa, “Sao lại mua khuyên tai?”.

“Thích là được, tôi phát hiện trong các đồ trang sức cô thích nhất là khuyên tai, mỗi lần gặp cô đều đeo kiểu khuyên tai khác nhau. Chỉ là món quà thông thường, đừng bận tâm!”. Hứa Dực Trung cười nhún nhún.

Dù đàn ông hay phụ nữ chỉ cần lưu tâm là có thể quan sát rất tinh.

“Ồ, tôi mời anh ăn sáng! Coi như đáp lễ”. Nghiêu Vũ thầm đoán giá tiền đôi khuyên, khoảng từ vài trăm đến trên dưới một ngàn, vậy mà gọi là quà thông thường? Đang do dự thì nhìn thấy nụ cười viên mãn trên mặt Hứa Dực Trung, muốn từ chối cũng khó, đành nhận vậy.

Đầu cô loé lên ý nghĩ, lại lập tức biến mất, có gì đó khiến cô nhất thời không nắm bắt được, Nghiêu Vũ định thần, không muốn nghĩ tiếp.

Hứa Dực Trung mỉm cười nhìn cô, bụng nghĩ, sớm muộn cô cũng phải tặng lại tôi món quà.

Ăn sáng xong, Hứa Dực Trung đưa Nghiêu Vũ đi làm, sau đó lái xe đến công ty, nghĩ tới thái độ Nghiêu Vũ đối với mình chưa bao giờ tốt như thế, cười suốt dọc đường.

Khi vào phòng làm việc, Đỗ Lối miễn cưỡng phát hiện trang phục của Hứa Dực Trung không chỉnh tề, nhưng nét mặt nở nang phấn chấn. Cô pha trà Phổ Nhĩ như mọi lần, rót vào cốc, thủng thẳng nói: “Phó tổng Hứa, cà vạt của anh trên cổ áo vẫn chưa thắt”.

Hứa Dực Trung cúi đầu nhìn, cười, nhanh nhẹn thắt cà vạt.

“Phó tổng Hứa, ở gần kéo bên trái bàn làm việc có dao cạo râu! Râu không cạo cảm giác rất bụi...!”. Đỗ Lối khẽ cười.

Hứa Dực Trung sờ cằm, “Rất bụi...? Chẳng phải cạo đàn ông?”.

Đỗ Lối để cốc trà xuống, nghiêm túc ngắm anh, “Trong ngăn kéo còn có khăn mặt và bàn chải, nếu anh rửa mặt đánh răng, có lẽ khả dĩ hơn!”.

“Ha ha!”. Hứa Dực Trung cười vang, “Đỗ Lối, cô quan sát rất tinh, lại còn làm tôi xấu hổ không biết chui vào đâu?”.

“Tối qua chơi vui chứ?”.

“Vui thế nào được, ai cũng hỏi anh, mấy cô gái say mềm, có cô còn nín lấy em hỏi, cuối cùng em phải uống thay anh mấy ly, một mình lên đi giữa chừng, lại còn hỏi!”.

Hứa Dực Trung cười hi hi, “Tiệc tùng luôn phải tiếp khách, sợ uống nhiều, liền chuẩn về nhà ngủ”.

Đỗ Lối biết Hứa Dực Trung đang nói dối. Rõ ràng trong bữa tiệc cô không nhìn thấy anh. Nghe Vương Lũy nói Nghiêu Vũ cũng đến, trình diện xong là đi, rồi cuộc Hứa Dực Trung có tìm thấy cô ta? Đêm qua chắc chắn anh không về nhà, Nghiêu Vũ không thể giữ anh ta lại, anh cùng với cô gái khác ư? Đầu cô vụt nghĩ ngờ.

Nghiêu Vũ vừa đến công ty, đã bị giám đốc Vương gọi đến văn phòng mắng một trận té tát. Vương Lũy đưa cho cô bản tài liệu, cô vừa nhìn đã ngẩn người.

“Giám đốc, chuyện này không thể trùng hợp như thế!”. Cô bình tĩnh nói.

Tối qua Vương Lũy bị giám đốc sơn trang suốt nói kháy một câu, Đỗ Lối cũng ở đó, anh không tin, kiểm tra lại, quả nhiên thiết kế chương trình vui chơi mừng Giáng sinh của Nghiêu Vũ rất giống chương trình của ba sơn trang kia. “Cô nói xem, một chương trình thiết kế như vậy mặt mũi nào nhận tiền của Gia Lâm cao như thế? May bạn cũ Đỗ Lối cũng ở đó nói giúp cô”.

Nghiêu Vũ sững ra hồi lâu, chỉ nói gọn lỏn, “Để tôi xem lại!”.

Cô so sánh kĩ chương trình của bốn sơn trang, phát hiện mục thiết kế giải thưởng lớn nhất và các trò chơi đều giống nhau. Khiến cô kinh ngạc nhất là món quà thật treo trên cây thông Noel cũng giống nhau. Nhìn

chung những chiếc hộp nhỏ trên cây thông chỉ mang tính trang trí, không có quà thật. Ngoài ra, trò chơi cướp bóng trên hồ nước nóng, cũng giống hệt.

Nghiêu Vũ rất băn khoăn. Thầm nghĩ, có phải thiết kế chương trình của mình quá bình thường, hay là có người tiết lộ ra ngoài. Cô nhìn Vương Lũy, Đỗ Lối nói giúp cô? Cô ta tốt bụng thế ư?

Cô cũng không muốn giải thích, lạnh nhạt nói với Vương Lũy: “Tôi ít kinh nghiệm, chỉ thiết kế được chương trình tầm thường như vậy, xin lỗi.

Vương Lũy thở dài, chương trình vui chơi mừng Giáng sinh loanh quanh cũng chỉ có vài tiết mục đại loại như canhạc, rút thăm trúng thưởng, vẽ đầu dẹt, “Cô còn trẻ, cần học nhiều, đừng nản lòng, mặc dù giống nhau, nhưng chương trình vui chơi của sơn trang Gia Lâm vẫn rất thành công, khách đến rất đông”.

Nghiêu Vũ bật cười, lễ Giáng sinh chỗ nào chẳng đông. “Không còn việc gì nữa, tôi đi đây!”.

Rời văn phòng giám đốc, Nghiêu Vũ bình tĩnh suy nghĩ, một chương trình thiết kế như vậy muốn biết nội dung thực ra không khó, nếu có ý đồ cạnh tranh với Gia Lâm chỉ cần hỏi dò là biết, sơn trang khác cũng có thể làm được. Nghĩ vậy thấy nhẹ nhõm hẳn. Đúng như Vương Lũy nói, không ảnh hưởng đến kinh doanh của Gia Lâm là được.

Vừa bình tâm chưa đến mười phút, lại điên đầu vì cú điện thoại của Đỗ Lối sau đó, “Nghiêu Vũ, sinh nhật thế nào? Còn nhớ hồi đại học, sinh nhật được tặng quà thế nào không?”.

“Đỗ Lối, cậu muốn nói gì?”.

“Sinh nhật hai chúng ta cùng được tặng quà, lớp trưởng thân với cậu, lần nào cũng chọn mua theo ý cậu, cho nên rakhỏi trường là tôi ném vào sọt rác. Cậu xem, ngay sinh nhật chúng ta cũng trùng nhau. Nghiêu Vũ, tôi luôn cảm thấy cậu rất thông minh, cái gì cậu cũng hiểu, không phải ư?”. Đỗ Lối không hiểu sao gọi lại chuyện xưa.

Nghiêu Vũ lạnh lùng, “Tôi nói lần cuối cùng, Đỗ Lối. Tôi không muốn có bất kì liên quan nào với cậu, cậu cũng không cần mất công sức vào tôi. Điều chúng ta muốn tuyệt đối không giống nhau! Vứt tiết lộ nội dung chương trình vui chơi là cậu làm phải không? Cậu không sợ tôi nói với Hứa Dực Trung?”.

“Nếu cậu còn muốn có được thứ cậu muốn...”.

“Thế là thế nào?”. Đầu Nghiêu Vũ bốc hỏa.

Một lúc lâu sau, nghe thấy Đỗ Lối thở dài, “Nghiêu Vũ, thực ra thứ cậu muốn, tôi cũng muốn”.

Nói xong cúp máy.

Nghiêu Vũ nhìn điện thoại thờ dãi, trò này của Đỗ Lối không ngoài lí do vì Hứa Dực Trung, bỗng thấy thương cô ta.

Nghiêu Vũ quyết tâm từ nay không có bất kì quan hệ nào với Gia Lâm nữa, bây giờ cô chỉ muốn Hứa Dực Trung không xuất hiện, nghĩ tới Đỗ Lối là nghĩ đến anh ta, nghĩ đến anh ta là nghĩ đến thái độ thù địch của Đỗ Lối với mình. Cô ghét dây dưa với người như Đỗ Lối. Nghĩ đến chiếc giá nệm, nghĩ đến đôi khuyên Hứa Dực Trung tặng, thầm hiểu ý anh ta đối với mình, nhưng bây giờ con người cô đang bị dày vò bởi câu nói của Đồng Tử Thành, anh bảo muốn làm lại từ đầu với cô, đã trở về lại không đến gặp cô, chonên cô không còn tâm ý khác.

Đang nghĩ, thì có điện thoại của Hứa Dực Trung. Nghiêu Vũ không kịp nghĩ ấn luôn nút từ chối. Hứa Dực Trung lại gọi, cô dứt khoát tắt luôn máy.

Hứa Dực Trung không liên lạc được với cô, gọi cho Vương Lũy “Vương Lũy, tết Dương lịch có kế hoạch gì chưa?”.

“Nghỉ ngơi mà”.

“Không tổ chức cho nhân viên đi du lịch?”.

Vương Lũy ngó ra mãi, Hứa Dực Trung có ý gì? Mắt liếc đảo, “Cậu bắt đầu quan tâm đến phúc lợi của nhân viên công ty tôi từ bao giờ vậy?”.

“Đã có hẹn đi cắm trại, đông người mới vui, đặt thuê bao nhiêu dụng cụ cuối cùng có người không đi được, tụi bạn cũ cũng khó gặp, liền hẹn anh. Nhưng một mình anh cũng không thú vị, hay là gọi Vương Lâm và mấy cô gái trẻ ở công ty cùng đi”. Hứa Dực Trung hẹn vợ chồng Trương Lâm Sơn và Nghiêu Vũ, nhưng vừa nghe nói cắm trại, Tuệ An sống chết không chịu đi, thà ở nhà với ông bà già, Tuệ An không đi, Nghiêu Vũ sao có thể đi cùng anh và Trương Lâm Sơn? Vậy là Hứa Dực Trung chuyển hướng sang Vương Lữ.

Vương Lữ vỡ lẽ, thì ra Hứa Dực Trung lưu luyến người đẹp Vương Lâm công ty mình. Cười ha hả hỏi lại, “Mấy người?”.

“À, bốn đến sáu, đông quá cũng khó hợp nhau, không thoải mái lắm”. Hứa Dực Trung chần chờ hồi lâu, cuối cùng nói thẳng, “Thế này vậy, tôi, anh, Vương Lâm và trưởng phòng quy hoạch cũng là bạn tôi, gọi thêm hai cô bé nữa thế nào?”.

“Tôi gọi một, anh gọi một được không? Tôi muốn gọi Đỗ Lối”. Vương Lữ nói thẳng.

“Được. À, Nghiêu Vũ thì sao? Gọi cả cô ấy, cũng là người quen”. Hứa Dực Trung vòng vo mãi cuối cùng nhắc tới Nghiêu Vũ.

Được cơ hội ở bên người đẹp, trong chuyến du lịch cắm trại tuyệt vời như vậy, Vương Lữ như bắt được của lập tức nhận lời. Sau khi hẹn thời gian, định báo cho Nghiêu Vũ, lại nghĩ vừa rồi mắng cô, hơi do dự, cuối cùng vẫn triệu Nghiêu Vũ đến văn phòng, “Nghiêu Vũ, tết Dương lịch có kế hoạch đi đâu chưa?”.

“Giám đốc Vương, lại có việc sao? Tôi vừa bị sốc, không có tâm trí làm gì đâu”.

“Không phải, đừng bận tâm chuyện đó, bây giờ các hoạt động giải trí cũng chỉ có vài tiết mục như thế, không có gì nghiêm trọng. Tết Dương lịch nếu chưa có kế hoạch gì, chúng ta tổ chức đi cắm trại”.

“Đi cắm trại? Công ty tổ chức à?”. Ngực Nghiêu Vũ lại đập dồn như đánh trống, bên ngoài chưa thấy ai nói về chuyện này, sao lại gọi cô đến văn phòng nói riêng?

Vương Lữ tủm tỉm nhìn cô, “Cô cũng quen, chỉ có tôi, Vương Lâm, và phó tổng Hứa của Gia Lâm”.

“Ô, thật tiếc, tết Dương lịch này tôi định về thăm bố mẹ, lâu lắm không về nhà, lần này không tham gia được, vả lại, sức khỏe tôi không tốt lắm, sợ đi lại làm vướng chân mọi người”. Nghiêu Vũ nghiêm túc nói.

Bây giờ cô đã học được cách nói dối thiện ý không gây nguy hiểm, đi ra xã hội là trở thành con người xã hội. Nếu ngày xưa, không muốn đi là nói thẳng, e khó trụ trong xã hội. Trải qua hai năm làm việc, Nghiêu Vũ tự nhận thay đổi lớn nhất của cô chính là điểm đó.

Vương Lữ hơi thất vọng, bản thân anh không sao, nhưng Hứa Dực Trung đã nhắc tới Nghiêu Vũ, lại nghĩ Hứa Dực Trung vốn để mắt tới Vương Lâm. Gọi thêm Nghiêu Vũ chắc là để nghi binh. Thấy cô nói phải về thăm nhà cũng không ép. Anh không quá bận tâm tới chuyện đó, cũng không nói lại với Hứa Dực Trung, sau khi thông báo cho Vương Lâm liền gọi cô bé Tiểu Điền nhí nhảnh.

Ngày mai là tết Dương lịch, hết giờ làm Nghiêu Vũ đi siêu thị mua rất nhiều đồ ăn, tắt di động, quyết định ở lại trong nhà. Cô biết, Hứa Dực Trung nếu không liên lạc được sẽ gọi liên tục. Bây giờ cô không có hứng nhận điện thoại và gặp anh ta.

Vừa nghĩ tới đêm say rượu, níu kéo anh ta bắt anh ta ở lại với mình, Nghiêu Vũ đã thấy nóng mặt. Có phải hành động của cô khiến anh ta hiểu nhầm? Nên cách vài ngày lại gọi điện, bây giờ lại hẹn đi cắm trại? Nghĩ tới Đỗ Lối, Nghiêu Vũ càng không muốn dính với Hứa Dực Trung.

Gọi mãi cho cô không được, tưởng là điện thoại hết pin. Hứa Dực Trung nghĩ Vương Lữ sẽ thông báo cho cô nên không để ý, hào hứng chuẩn bị cho chuyến đi.

Bây giờ sáng hôm sau, anh lái chiếc xe bảy chỗ đi đón mọi người. Vừa nhìn thấy Vương Lâm và Tiểu Điền của Đại Đường anh sưng ra, liếc nhìn Vương Lữ, biết anh ta hiểu nhầm ý mình. Anh thăm mắng Vương Lữ đầu đất, nhưng cũng phỏng đoán, nhất định là do Nghiêu Vũ không đi, Vương Lữ mới gọi Tiểu Điền.

Lúc đợi Trương Lâm Sơn dưới nhà lại gọi cho Nghiêu Vũ, vẫn tắt máy. Hiểu ngay, Nghiêu Vũ tránh mặt anh.

Lần trước lúc ăn trưa, còn vui vẻ như vậy, bây giờ lại sao rồi? Hứa Dực Trung băn khoăn, thấy người đã đến đủ, vội cười hi hi đưa cả đoàn đi công viên rừng Bắc Sơn.

Đỗ Lối tham gia chuyến đi với tâm trạng hiếu kì chờ xem vở kịch. Cô hiếu kì vì sao Nghiêu Vũ không tham gia, lên xe không nhìn thấy cô ta, lòng nhẹ bẫng. Dọc đường tiếng cười của ba cô gái lãnh lớt như tiếng chuông bạc. Trương Lâm Sơn ngồi ghế trước cũng ngoái lại góp vui.

Hứa Dực Trung vừa lái xe vừa cố gắng không nghĩ đến Nghiêu Vũ.

Đến địa điểm cắm trại. Đỗ Lối có Vương Lũy ân cần phục vụ, cũng xử sự rất tự nhiên. Vương Lâm đương nhiên kề cận Hứa Dực Trung, Trương Lâm Sơn rất thích tính nhí nhảnh của Tiểu Điền.

Đốt lửa dựng trại, cả đoàn bận rộn, vui như hội.

Đến lúc ăn, khi ngồi cạnh đồng lửa nướng thịt, Hứa Dực Trung mới làm như vô tình hỏi nhỏ Vương Lũy, “Sao không gọi Nghiêu Vũ?”.

“Cô ấy về thăm bố mẹ!”.

Hứa Dực Trung nghe vậy, lòng nhẹ bẫng, lần này nhất thời bối trí quá gấp, trước đó không hỏi Nghiêu Vũ có rảnh, nhân dịp tết Dương lịch cô về thăm bố mẹ đương nhiên không đi được, có khi tất cả là vì chuyện này. Hứa Dực Trung tươi cười giơ cao xiên thịt trong tay, hô to: “Ai ăn thịt nướng đến đây!”.

Cả năm người ào tới.

Đỗ Lối vừa ăn thịt nướng vừa trầm trồ tán dương tay nghề của Hứa Dực Trung, “Dực Trung, anh học làm từ đâu thế?”.

Hứa Dực Trung cười ha hả, “Hồi nhỏ ăn trộm gà của hàng xóm trong ngõ nướng ăn, vậy là biết làm”.

Trương Lâm Sơn giả bộ trở mắt, “Thật không? Phần lớn đều do anh đây chỉ huy cậu ăn trộm!”.

Mọi người cười rộ.

“Anh Trương, sinh nhật em, anh không đến”. Đỗ Lối nhắc lại chuyện cũ.

“Chẳng phải anh đã nhờ Hứa Dực Trung tặng quà cho cô?”.

“Vâng, anh ấy tặng rồi, nhưng không thành ý, lấy đại một thứ ở quầy bán đồ lưu niệm của sơn trang tặng em, lại còn giữa chừng bỏ đi!”. Đỗ Lối giọng hờn dỗi.

Hứa Dực Trung cười hi hi, “Sơn Tử không đến, phạt anh ấy tặng bù!”.

Trương Lâm Sơn đập vai Hứa Dực Trung, cười với Đỗ Lối: “Được, hôm nay anh sẽ thân chinh động thủ, nướng cho cô con cá coi như bù hôm đó!”.

Hứa Dực Trung nhường chỗ, rút trong túi bộ bài vẩy Vương Lũy, Tiểu Điền và Vương Lâm, “Mỗi người một con! Anh có thể nướng cho Đỗ Lối hai con!”.

Trương Lâm Sơn cười cười gật gù, Đỗ Lối thấy bốn người đã đủ cặp nên không đến tham gia. Cô nhìn Trương Lâm Sơn nướng cá một cách thành thạo, không kìm được, tò mò hỏi anh: “Tuệ An đã học được nấu ăn chưa?”.

“Chưa, cô ấy chỉ học được ăn cơm!”. Trương Lâm Sơn nghĩ tới Tuệ An vào bếp không khỏi phì cười, “Dạy cô ấy xào rau, dầu còn chưa nóng đã cho rau vào, đợi nóng dầu lại sợ cháy, sợ dầu bắn bỏng tay, mỗi lần cho rau vào chảo, lại nhảy ra xa. Đúng là!”.

“Ha ha, không biết nấu ăn là tốt, nếu biết, chẳng phải suốt ngày Tuệ An phải nấu nướng hầu hạ anh?”. Đỗ Lối vẫn ngưỡng mộ Tuệ An tìm được ông chồng có chức có quyền lại thạo việc nhà như vậy.

Trương Lâm Sơn nhướn mày hỏi cô, “Cô biết vậy mà vẫn chịu khó học nấu ăn?”.

“Em cảm thấy nếu tìm được người chồng tốt, nấu cho anh ấy ăn là một niềm vui”.

“Chà chà, bây giờ vẫn còn cô gái có ý nghĩ như vậy thật hiếm có”. Anh liếc đám người chơi bài, hạ giọng, “Hứa Dực Trung không theo đuổi cô là tổn thất lớn của cậu ta!”.

Đỗ Lối dẩu môi, “Lại còn không!”.

Hai người nhìn nhau, cũng phá lên cười.

Đỗ Lối bê cá nướng đến, nhân tiện ngồi cạnh Vương Lữ xem đánh bài, phe Hứa Dực Trung và Vương Lâm vừa thắng đang đắc ý cười động trời.

Vương Lữ thấy Đỗ Lối đến, tinh thần phấn chấn, hô quyết tâm “diệt” phe Hứa Dực Trung. Ván này quả nhiên thuận buồm xuôi gió thắng lớn, Vương Lữ nhân lúc phấn khởi, cười bả lả nói với Hứa Dực Trung, “À này, Dực Trung chuyện thiết kế chương trình giải trí của bên đó tôi xin lỗi. Tôi cũng đã chinh Nghiêu Vũ một trận, bảo cô ấy động não nhiều hơn. Nhưng Nghiêu Vũ mới làm được hai năm, sau này vẫn nên cho cơ hội nữa!”.

Đỗ Lối vừa gỡ cá vừa lặng lẽ quan sát sắc mặt Hứa Dực Trung.

“Mấy trò vui chơi giải trí, quanh quẩn cũng chỉ có thế, muốn đặc sắc thì mời các siêu sao, thực ra cũng chẳng có gì”. Hứa Dực Trung vừa lên bài, quyết tâm gỡ ván này, thừng thắng nói, “Cũng không thể trách cô ấy, chính tôi đã sửa, thông qua rồi, lúc đó tôi còn cảm thấy rất được, thì ra bây giờ những trò giải trí như vậy đều rất phổ biến!”.

Anh buột miệng nói vậy, lại bắt đầu suy nghĩ tại sao Nghiêu Vũ tắt máy không nghe điện của mình, thậm chí đã lộ chuyện với Vương Lữ. Nghiêu Vũ bị mắng, chắc rất tủi thân, lòng bỗng thấp thỏm, muốn quay về giải thích với cô.

Đỗ Lối vô cùng hụt hẫng, nhìn Hứa Dực Trung và Vương Lâm cười nói bên nhau, cô buồn bã đứng lên, người Nghiêu Vũ đứng dừng lại là người cô để tâm sâu sắc, nỗi chua chát trào lên, mắt chợt đỏ, vội ngoảnh đi nói, “Tôi đi kiểm thêm ít củi”.

“Để tôi đi cùng, buổi tối không nên đi một mình trong rừng”. Trương Lâm Sơn sợ không an toàn đứng dậy đi theo cô.

Đi đến bìa rừng, nhận ra Đỗ Lối đang khóc, anh hỏi: “Sao thế?”.

“Anh Trương, em... không sao”. Đỗ Lối cố nén nỗi chua chát, lòng trống rỗng. Lời Hứa Dực Trung lại vang bên tai, anh ta nói đỡ cho Nghiêu Vũ, bảo vệ cô ta. Cô đoán chắc Hứa Dực Trung vì Nghiêu Vũ mới giao cho Đại Đường phụ trách thiết kế toàn bộ chương trình vui chơi đó.

“Có chuyện gì buồn thế?”. Trương Lâm Sơn rất có thiện cảm với Đỗ Lối, cô thông minh hiểu biết, tinh tế. Anh đoán tâm sự của cô liên quan đến Hứa Dực Trung, bắt lực thở dài.

Đi được một đoạn, Đỗ Lối lau nước mắt, “Em không sao!”.

Trương Lâm Sơn nhẹ nhàng vỗ vai cô, “Vì Dực Trung phải không? Gã đó từ nhỏ đã được nhiều cô thích, nó hoa mắt, không biết mình thích ai. Với các cô gái bao giờ cũng thế, em đừng bận tâm”. Trương Lâm Sơn tưởng Đỗ Lối buồn vì thấy Hứa Dực Trung và Vương Lâm chơi bài vui vẻ bỏ mặc cô nên lựa lời an ủi.

Giọng anh dịu dàng, rất giống chác cô, Đỗ Lối nghe vậy càng buồn. Theo cô biết Hứa Dực Trung đã hai lần tìm cách ở bên Nghiêu Vũ. Hôm sinh nhật cô không biết liệu có phải anh lại đi tìm cô ta. Anh hầu như không để tâm đến các cô gái, tại sao với Nghiêu Vũ lại khác?

Trương Lâm Sơn đã có kinh nghiệm dỗ dành vợ, đối với những cô gái như Đỗ Lối cho dù xinh đẹp, kiêu ngạo, nhưng vẫn là phụ nữ, yếu đuối rất cần được vỗ về.

Khóc một lúc, Đỗ Lối ngại ngừng lau nước mắt, “Chúng ta về thôi, anh Trương, đừng nói với ai, em rất xấu hổ”.

“Đợi đã”. Trương Lâm Sơn châm điếu thuốc, “Đợi chút nữa, đừng để họ phát hiện!”.

“Vâng!” Đỗ Lối gượng cười.

Hút hết điếu thuốc, Trương Lâm Sơn thận trọng dập tắt mẩu thuốc, cúi nhặt cành cây khô, Đỗ Lối cũng làm theo, anh ngăn lại, “Đừng, cẩn thận kéo gai đâm, cô soi đèn tôi nhặt là được!”.

Đỗ Lối nghe vậy dừng tay, soi đèn cho anh, “Chúng ta ra phía kia, cẩn thận kéo ngã”. Trương Lâm Sơn ôm bó cành khô đi theo.

Đỗ Lối thận trọng bước, thỉnh thoảng ngoái đầu nhìn đèn pin soi đường cho anh, bóng cao to của Trương Lâm Sơn thấp thoáng trước mắt, lòng cô như có luồng hơi ấm nhiệt chảy qua, thật là một người đàn ông lí tưởng, Hứa Dực Trung chỉ cần có được một nửa sự chu đáo của anh thì tốt biết mấy.

20. Chương 20

Nghiêu Vũ coi như cũng khá quen, vừa rồi ăn cơm còn vui vẻ nói cười, chớp mắt đã như người lạ, đây mới là thói thường thật sự. Cô ngang nhiên thách thức lòng kiêu hãnh của anh.

Trên đường trở về, cả đoàn vẫn nói cười vui vẻ, Hứa Dực Trung nhẫn nại đưa mọi người về xong, lái xe đến thẳng nhà Nghiêu Vũ. Gọi điện cô vẫn không nghe máy, anh nhảy ba bước một lên cầu thang gõ cửa, “Nghiêu Vũ!”. Vừa thở dốc, anh vừa nghĩ, sao Nghiêu Vũ lại ở tận tầng bảy?

Nghiêu Vũ nghe tiếng gõ cửa vẫn không động dậy, tiếp tục đọc truyện.

Hứa Dực Trung nhìn đồng hồ, bốn giờ chiều, lại gõ tiếp, bên trong vẫn im ắng, anh đoán chắc chắn cô có nhà, về thăm bố mẹ thật hay là bị mắng vì chuyện bản thiết kế mà giận lây sang anh, nên mới tắt máy?

Quay xuống cầu thang, đúng lúc gặp bà hàng xóm có con chó đầu bò tầng dưới, anh mỉm cười chào. Con chó lại sủa loạn, “Muội Muội ngoan nào!”. Bà kéo dây da ở cổ con chó, cười hỏi anh, “Không gặp à? Có lẽ cô ấy ra ngoài mua gì, buổi trưa vẫn thấy”.

Hứa Dực Trung thoáng giật mình, ngược nhìn lên tầng, mỉm cười cảm ơn, thấy bà dắt con chó đi xuống, anh vội quay lên, gõ cửa lần nữa.

Nghiêu Vũ lại thấy tiếng gõ cửa, chạy ra cửa sổ nhìn xuống, hôm nay Hứa Dực Trung lái xe bảy chỗ, Nghiêu Vũ không nhìn thấy xe của anh, tưởng anh đã đi, đang trầm nghĩ không biết là khách nào, ghé mắt nhìn qua khe cửa, không thấy người, bản khoản ra mở cửa.

Cửa vừa mở, Hứa Dực Trung lập tức đứng lên, Nghiêu Vũ giật mình lùi lại, “Anh làm gì vậy?”. Lại còn trốn sang một bên. Nghiêu Vũ nhăn nhó nhìn anh, không biết nói gì.

“Câu này phải hỏi cô chứ?”. Hứa Dực Trung vừa nói vừa tự động bước vào.

Nghiêu Vũ ngây ra, hỏi cái gì? Hứa Dực Trung đã ngồi trên salon mặt có vẻ nghiêm trọng.

Đầu óc cô rối loạn, “Rất cuộc có chuyện gì?”.

“Chuyện bản thiết kế chương trình là thế nào? Nghe nói giám đốc Vương đã mắng cô?”. Hứa Dực Trung nghĩ một hồi, cũng chỉ nghĩ ra lí do đó.

Hoả khí trong người Nghiêu Vũ lập tức bùng lên, anh ta lấy cớ gì còn được, lại lấy cớ đó, “Anh đi ra! Không hài lòng thì đi tìm giám đốc Vương!”.

Hứa Dực Trung hơi hoảng, anh vốn định mượn cớ này trước tiên dọa Nghiêu Vũ, sau đó đóng vai người độ lượng, cuối cùng sẽ thảo luận với cô vì sao ý tưởng độc đáo của cô lại bị lọt ra ngoài. Đã nghĩ ra N chủ đề có thể thông thả nói chuyện với nhau, không ngờ Nghiêu Vũ phản ứng mạnh như vậy, anh hơi hoảng, “Bị chính một trận nên thân chứ?”.

Nghiêu Vũ nghĩ đến dự đoán của mình, càng nhìn Hứa Dực Trung càng cảm thấy anh ta là thủ phạm rắc rối, lạnh mặt nói, “Đáng bị thế!”.

Hứa Dực Trung đã bao giờ bị phụ nữ lạnh mặt như thế? Không biết gỡ rối thế nào, nhưng chỉ ngẩn ra chưa đến hai giây, đã bật cười, “Cô xem, tôi cũng không thấy lạ ư? Sao lại giống nhau như vậy, ờ, chắc chắn nội bộ chúng tôi có người vô tình tiết lộ, giống thì giống cũng không thể ngay ý tưởng độc đáo của cô, treo quà thật lên cây thông Noel cũng giống, phải không?”. Hứa Dực Trung nhanh chóng nghĩ ra, vào được phòng cô không dễ, nên lập tức quy tội cho sơn trang.

Nghiêu Vũ vừa nói xong đã hối hận, dù gì cũng không phải là lỗi của Hứa Dực Trung, cười “khách” một tiếng, mặt trở tươi, “Thôi, chuyện này rất bình thường, cũng chẳng phải là bí quyết làm ăn cơ mật gì!”.

Hứa Dực Trung thấy cô cười, lòng nhẹ nhõm, “Đúng rồi, phía chúng tôi có vấn đề, tôi cảm thấy có lỗi, để Vương Lũy mắng oan cô, cho nên từ chỗ cắm trại về là đi tìm cô bồi thường. Đi, tôi mời ăn cơm!”.

Lúc đó là thời gian bữa tối, Hứa Dực Trung có lòng quan tâm đến tận nhà, lời lẽ lại không có gì mâu thuẫn, Nghiêu Vũ nghĩ, mình không thể nói, lòng tôi ghi nhận là được, tôi không đi ở nhà ăn mì.

Vậy là ngoan ngoãn cầm túi xách, theo Hứa Dực Trung đi xuống cầu thang.

Hứa Dực Trung sắc mặt như nắng xuân lái chiếc xe bảy chỗ, vẫn đang tự biểu dương công trạng, “Xem đây, tôi còn chưa kịp về nhà, đủ thành ý chứ? Bạn thế này tìm đâu ra?”.

Nghĩ tới cú điện thoại của Đỗ Lối, cô nhìn anh nói, “Hứa Dực Trung, anh là người bạn rất tốt, chỉ có điều sa nhât định phải kết bạn với tôi?”.

Hứa Dực Trung giả bộ nhìn thẳng chằm chú lái xe, lòng bần khoăn, Nghiêu Vũ nói vậy là ý gì?

Nghiêu Vũ áp úng nói tiếp, “Thực ra, tôi thấy anh và Đỗ Lối rất xứng đôi, trai tài gái sắc”.

“Chó sói xứng đôi với báo gấm?”.

“Ha ha”. Nghiêu Vũ bật cười.

“Nghiêu Vũ!”. Hứa Dực Trung trở lại nghiêm túc, “Đừng gắn tôi với Đỗ Lối được không? Tôi chỉ coi cô là bạn, không có ý gì, không cần sống chết gắn tôi với cô ấy!”.

Nhưng làm bạn với anh sẽ khiến Đỗ Lối tức tối ra tay! Nghiêu Vũ thở dài, lại mỉm cười, “Hứa Dực Trung điều kiện của anh quả thực rất tốt, tôi chỉ là cô gái bé bỏng, sợ đông sợ tây, gan bé tim đập thình thình, bỗng dưng trên trời rơi xuống trận mưa vàng, đột nhiên kết bạn với một người giàu như vậy, có thể không căng thẳng được không?”.

Hứa Dực Trung cười ha hả, vẻ mặt sinh động của Nghiêu Vũ phóng đại vừa đủ, “Giàu có cũng tốt, ít nhất đi ăn không cần cô thanh toán!”.

“Đúng, anh nói quá đúng!”. Nghiêu Vũ gật đầu lia lịa, “Cho nên, hôm nay tôi phải ăn một trận ra trò, bội thực cũng phải ăn cho đã!”.

Vui cười xua tan mọi bức bối, bữa tối sau đó hai người ăn ngon lành.

“Sao cô ăn nhiều vậy?”. Hứa Dực Trung nhìn sang bên cạnh, khách bên đó đến muộn hơn họ, cũng ăn xong trước và ra về. Anh đã ăn no, Nghiêu Vũ vẫn tiếp tục, được chiêu đãi mà ăn nhiều vậy?

Nghiêu Vũ liếc nhìn Hứa Dực Trung, do dự nói: “Lâu lắm rồi tôi không thoải mái ngồi ăn đồ ăn ngon thế này, hơn nữa lại có người chiêu đãi, chủ yếu nhất là tết Dương lịch hai ngày liền ăn mì”.

Hứa Dực Trung dừng đũa, dè dặt nhìn cô, “Cứ gặp người có tiền là cô muốn ăn cho anh ta rộng túi?”.

“Ha ha!”. Nghiêu Vũ lại bị chọc cười, “Hứa Dực Trung, tôi chưa thấy ai giàu có mà keo kiệt như anh! Tiệc Giáng sinh cũng sợ lãng phí kéo tôi đi, bây giờ tôi ăn nhiều một chút, chỉ một chút, anh cũng so đo? Lẽ nào anh ăn ít hơn tôi?”.

Hứa Dực Trung cười đau bụng, “Đúng, tôi keo kiệt, thì đã sao?”. Lúc đi cắm trại anh ăn chưa no.

“Không sao, đằng nào người trất tiền cũng là anh!”. Nghiêu Vũ thoải mái lau miệng, “Hôm nay quả là tôi ăn no căng!”.

Vẻ sinh động láu lỉnh của Nghiêu Vũ có sức lan truyền mạnh mẽ, khiến Hứa Dực Trung đặc biệt dễ chịu. Ăn món nào cũng thấy ngon. “Nghiêu Vũ, sống một mình cô ăn uống thế nào? Tự nấu hay mua đồ ăn nhanh?”. Anh nghĩ tới căn phòng bữa bộn của cô, trên bàn máy tính chất đầy vỏ mì ăn liền.

“Mua đồ ăn nhanh! Một mình nấu nướng quá phiền phức, mì nấu, cơm rang dưới nhà, Macdonal bên kia đường, đồ ăn nhanh ở siêu thị, tôi ăn những thứ đó”.

“Hai năm làm việc ở đây luôn như vậy?”.

“Đúng!”.

Hứa Dực Trung lắc đầu, “Ăn thế không tốt cho sức khỏe! Nên hạn chế! Vào hiệu ăn chọn món, một món rau một món canh là được”.

Nghiêu Vũ cười, “Anh tưởng tôi thuê giúp việc nấu ăn chắc? Tiền lương của tôi vào hiệu chọn món, khoan chưa nói là mức chi tiêu quá cao, riêng một người vào, ăn một món rau một món canh cũng chiếm của người ta một cái bàn, rất phiền, quen là được”.

“Thu nhập của cô cũng khá chứ?”.

Nghiêu Vũ nhìn anh, “Sao? Muốn tôi mời lại? Tôi rất tiết kiệm, khoản nào không đáng tiêu nhất định không tiêu nữa!”.

Hứa Dực Trung nhăn nhó, “Mời tôi ăn là không đáng tiêu?”.

“Đúng, vốn dĩ không có người bạn là anh thì không phải chi khoản đó, nhưng anh cứ nhất định muốn làm bạn với tôi, một bữa của anh một ngàn chín, có đi có lại như vậy tôi không gánh nổi, hay là chúng ta không làm bạn nữa, ít đi lại được không?”. Nghiêu Vũ vẫn không quên sự tồn tại của Đỗ Lỗi, tìm cách khác chọc tức Hứa Dực Trung.

Thế này là lý gì? Hứa Dực Trung lại bị chọc tức, anh cảm thấy Nghiêu Vũ không chỉ được thể lẩn tới, mà còn có vẻ muốn trèo lên đầu anh. Nhưng anh vẫn không đành, quả thực anh rất thích cảm giác ở bên cô. Nghiêu Vũ hấp dẫn anh, khiến anh muốn bỏ cũng không được.

Anh tự đánh cược, mình bỏ nhiều tâm sức như vậy, nhất định có lúc khiến Nghiêu Vũ theo đuổi anh, cầu xin anh, dán chặt vào anh. Anh không tin, đàn ông ba mươi tuổi không chinh phục nổi một cô gái.

“Nếu tôi không có tiền, à, không mang tiền thì sao?”. Hứa Dực Trung sờ túi áo, cặp lông mày hơi xếch, nhíu lại.

“Thật à?”.

“Vừa mới phát hiện không mang tiền, thật mà!”.

Mắt Nghiêu Vũ sáng lên, “Anh có sức khỏe không?”.

“Sao lại hỏi thế?”.

“Thành tích chạy bộ một trăm mét của anh không vượt quá mười lăm giây chứ?”.

“Đó là tốc độ rùa!”

Nghiêu Vũ mím môi, lát sau cười nói, “Tôi đi rửa tay, chờ một chút”.

Hứa Dực Trung gạt đầu, không biết cô có ý gì, anh ngồi uống trà. Năm phút sau di động réo vang, “Hứa Dực Trung, tôi đã thoát hiểm thành công, tôi cũng quan sát địa hình, anh ra khỏi hiệu ăn chạy về bên phải, phía đó có con ngõ, chạy vào đó đảm bảo không ai đuổi kịp! Không mang tiền chỉ có bỏ chạy! Sau khi chạy thoát, liên hệ với tôi!”.

Anh nghe tiếng cười giòn tan của Nghiêu Vũ trong máy, vừa tức vừa buồn cười, cô lại xấu bụng một mình chạy trước?

Nghiêu Vũ đứng từ xa đợi Hứa Dực Trung, cô không tin anh không mang tiền. Nhưng lát sau, Hứa Dực Trung chạy từ trong hiệu ăn ra thật, tốc độ phải nói khá nhanh! Nghiêu Vũ trở mắt nhìn, lại còn có mấy nhân viên từ nhà hàng xông ra, đứng chờ theo hướng Hứa Dực Trung vừa chạy!

Hứa Dực Trung hớn hở ngồi trên bậc thềm đợi Nghiêu Vũ, lúc chạy anh đã nghĩ, vừa ăn no bắt người ta chạy đến đứt dạ dày mất, con bé này!

Nhớ tới lần lấy trộm giá nền, càng nghĩ càng buồn cười.

Lát sau thấy Nghiêu Vũ đến. Anh đang định lên tiếng, bỗng một nhân viên nhà hàng từ sau lưng cô ló ra. Hứa Dực Trung bực mình, ngăn người: “Nghiêu Vũ, sao cô kém hào hiệp như vậy!”.

Nghiêu Vũ cười, “Thôi, lấy tiền ra đi, đừng giả bộ! Tôi mới thực sự không mang tiền, nếu không tôi đã trả rồi”.

Hứa Dực Trung nhả mặt đi đến nói với người phục vụ, “Được rồi, đuổi theo thật à? Về đi, về đi!”.

Nghiêu Vũ cười ngặt nghẽo đứng bên, không hề ngạc nhiên.

Người phục vụ vò đầu gãi tai, cười: “Ông chủ thấy cô gái này xuất hiện bảo tôi ra đây”. Nói xong quay đi.

“Cô không bị lừa?”.

“Sao tôi có thể bị lừa?! Nhà hàng đó không phải của bạn anh chứ?”.

“Sao biết?”.

“Không bạn thì cũng người quen, vừa bước vào tôi đã thấy anh nháy mắt cười với chủ quán, lại còn liếc tôi ha cái!”.

“Quan sát tinh ghê!”. Hứa Dực Trung một lần nữa nhìn nhận lại Nghiêu Vũ, cô không những không mắc lừa, lại còn bóc mẽ anh, đồng thời cảm thấy ruột nhâm nhảm đau thật, bao nhiêu năm không chạy? Chỉ vì muốn trêu cô? Anh nghiêng răng hận mình.

Nghiêu Vũ cũng trợn mắt nhìn anh, lớn thế rồi, còn chơi trò đó? Chỉ để trêu cô? Đột nhiên nhớ tới Đồng Tư Thành, lòng lại ư ảm. Cô thở dài, “Hứa Dực Trung, anh vẫn không nên làm bạn với tôi, cảm ơn bữa tối của anh, tôi rất vui. Đừng tìm tôi nữa, tạm biệt”.

Nghiêu Vũ chỉ muốn bóp chết ý nghĩ mơ hồ đó của anh, không nên để nó phát tác. Nhoẻn cười, quay người bỏ đi.

Hứa Dực Trung đứng ngây nhìn Nghiêu Vũ bỏ đi, bàn tay từ từ nắm lại, anh không hiểu, anh đã bỏ bao công sức, vòng vo tiếp cận, cuối cùng bị cô chỉ một câu nói đứng đưng đuổi đi. Anh không hiểu, thực sự không hiểu, người như rơi xuống hố.

Nghiêu Vũ coi như cũng khá quen thuộc, vừa rồi còn ăn cơm vui vẻ nói cười, chớp mắt đã như người lạ, đây mới là cõi thường thật sự. Cô ngang nhiên thách thức lòng kiêu hãnh của anh.

Cái gì đã khiến cô bỏ chạy như vậy, nhanh chóng, dứt khoát như vậy? Hứa Dực Trung bình tĩnh suy nghĩ rất lâu, trên mặt dần dần hiện ra nụ cười.

21. Chương 21

Đầu Nghiêu Vũ bốc hỏa, vốn định đến cho anh ta biết, anh ta tưởng cô không dám thôi việc ư? Anh ta định dùng tiền đập cô, nhưng còn phải xem cô có hứng thú đứng chờ anh ta ban phát hay không!

Hứa Dực Trung lại gọi cho Nghiêu Vũ, cô vẫn không nghe máy. Gửi tin cũng không nhắn lại. Anh liền đến thẳng công ty Đại Đường, ngồi uống trà, tán gẫu với Vương Lũy ở văn phòng, lần này, anh nói thẳng với ông bạn cũ, “Tôi đến đây vì Nghiêu Vũ!”.

Khuôn mặt béo ú của Vương Lũy cười híp mắt, “Tiểu tử, lần đi cắm trại đó, anh hiểu nhầm ý cậu, lần này nhất định để cậu toại nguyện!”.

Hứa Dực Trung nhìn Nghiêu Vũ bên ngoài qua lần cửa kính, gượng cười, mở laptop bắt đầu làm việc – chơi game Truyền kì.

Nghiêu Vũ làm như không biết, lén lút đọc tư liệu. Tiểu Điền bên cạnh vừa liếc về phía văn phòng của giám đốc, vừa dắc ý kể với Tiểu Trần lúc chơi bài ở chỗ cắm trại cô và giám đốc đã “diệt” phó tổng Hứa và Vương Lũy thế nào.

Nghiêu Vũ vô tình ngẩng đầu nhìn về phía văn phòng của giám đốc, không ngờ bắt gặp nụ cười gian tà của Hứa Dực Trung. Cô lườm anh một cái, cúi đầu làm việc không ngẩng lên nữa.

Hứa Dực Trung chơi game để giết thời gian, anh ngồi ở phòng ngoài, mọi biểu hiện của Nghiêu Vũ đều thu vào mắt, một cái cúi đầu, bĩu môi cũng không bỏ qua. Anh cười thầm, chỉ cần cô làm ở đây, sợ gì không gặp được?

Mười một giờ trưa, Vương Lũy rời khỏi văn phòng, cười cười nói to với mọi người: “Trưa nay tất cả không cần rang ngoài ăn cơm, tôi đã gọi người mang đồ ăn vào”.

Tiếng vỗ tay nổi lên ầm ầm.

Bình thường đến bữa trưa, mọi người tốp năm tốp ba hẹn nhau ra quán nhỏ bên ngoài ăn mì, hoặc cơm hộp, nếu trời lạnh ngại đi thì gọi nhà hàng mang vào, cũng chỉ là mì hoặc cơm hộp. Hôm nay nhờ Hứa Dực Trung nên được hưởng bữa trưa miễn phí, ngoài Nghiêu Vũ, nhân viên trong phòng ai cũng phấn khởi.

Wang Lũy trở về phòng làm việc nói với Hứa Dực Trung: “Cô ấy vốn biết điều, mọi người cùng ăn ở công ty, một mình cô ấy ra ngoài ăn còn ra gì? Tôi dám cược Nghiêu Vũ không đi”.

Nghiêu Vũ đương nhiên không đi, được ăn bữa trưa miễn phí, có gì phải ra ngoài chịu rét, chủ yếu nhất là dù rang ngoài chịu rét vẫn phải trở về văn phòng ngồi chịu đựng Hứa Dực Trung chiếu tướng.

Không lâu sau, bữa trưa được dọn tới, mọi người nhanh nhẹn ghép hai cái bàn, trải mấy tờ báo, bày thức ăn ra, Tiểu Điền nói, “Nếu sau này phó tổng Hứa ngày nào cũng đến công ty chúng em thì tốt, chúng em quá hoan nghênh”.

“Chỉ ngại giám đốc Vương của các bạn lo lắng tiền thù lao quảng cáo không đủ chi trả bữa trưa hàng ngày”.

“Dực Trung, nói gì vậy, anh em với nhau sao còn bận tâm chuyện đó? chỉ cần cậu chịu đựng, ngày nào anh cũng mời”.

“Tốt! Vậy thì ngày nào tôi cũng đến”.

Nghiêu Vũ yên lặng ngồi ăn không nói gì. Thầm nghĩ, anh cứ việc coi Đại Đường là nhà, để xem anh có thể đến được mấy ngày. Vừa nghĩ vậy, bỗng trong bát xuất hiện một miếng cá, Hứa Dực Trung đã đến bên cô từ lúc nào, “Tiểu Vũ, cô quá gầy, ăn nhiều một chút”.

Tiểu Vũ? Anh ta lại gọi cô thân mật như vậy trước đông người thế này, còn ngang nhiên gấp thức ăn cho cô?

Nghiêu Vũ chợt đỏ mặt. Cô liếc vội xung quanh, may không ai chú ý, cúi đầu ăn, lén đập mạnh một nhát vào chân Hứa Dực Trung dưới gầm bàn. Không thấy có phản ứng.

Khi cô còn đang hoài nghi, đã thấy Hứa Dực Trung nói to, “Wang Lũy sao anh béo thế? Các mi nhân công ty anh ai cũng mảnh mai vóc hạc, nói xem, có phải bị anh ép làm việc quá nhiều?”.

Mọi người cười rộ, đùa nhau phụ họa.

Vậy là, trước mặt mọi người Hứa Dực Trung lại gấp thức ăn cho Nghiêu Vũ, còn ân cần dẫn dõ, “Ăn nhiều vào, Tiểu Vũ, chẳng mấy khi được giám đốc chiêu đãi!”

Tiểu Điền và mấy cô gái trẻ bất bình kêu ầm, “Phó tổng Hứa thiên vị, chỉ gấp cho Nghiêu Vũ!”. Mắt liếc nhanh hai người dường như hiểu ra chuyện gì.

Miếng cơm ứ trong cổ họng Nghiêu Vũ, giống như hóc xương. Cô trừng mắt nhìn bát của mình, anh ta đúng là ung nhọt! Rất hối hận hôm nay cô không đi giày bẫy phân, mặc dù cô không có loại giày đó.

Hứa Dực Trung gấp cho từng cô gái để tỏ lòng an ủi, luôn miệng nói: “Tất cả người đẹp ở đây tôi đều chăm sóc. Aibao các cô đổ xô đến Đại Đường, nếu đến tập đoàn Gia Lâm chúng tôi, đảm bảo ai cũng được nuôi béo như Vương Lũy!”.

Nghe nói vậy, Nghiêu Vũ không nhịn được cười, bắn cả thức ăn ra ngoài, Hứa Dực Trung vội rút giấy ăn đưa chocô, Nghiêu Vũ cầm lấy, trong đầu lập tức hiện ra hình dạng một cô béo ú hơn Vương Lũy. Mọi người cười rộ đều nhìn vào cái bụng bia căng tròn của Vương Lũy.

“Nhìn xem, ông chủ như tôi mới thật sự đối tốt với các cô, đến tập đoàn Gia Lâm không khéo các cô ế hết!” Vương Lũy cũng cười phụ hoạ.

Hứa Dực Trung cười với Nghiêu Vũ, nhân lúc không ai để ý, nói nhỏ với cô, “Hết giờ tôi đưa cô về”.

Nghiêu Vũ giật mình nhìn quanh, không thấy ai để ý mới thở phào. Hứa Dực Trung cứ thế này cô sống ở Đại Đường thế nào?

Ăn trưa xong, Hứa Dực Trung ngênh ngang đi khỏi. Anh không tin hôm nay Nghiêu Vũ không ở lại đợi anh.

Hết giờ buổi chiều Nghiêu Vũ đang ngó quanh định chuẩn sớm thì có tin nhắn của Hứa Dực Trung: Chờ tôi đến đón, nếu không ngày mai tôi lại đến.

Cô nhìn mãi mẩu tin, anh ta công khai uy hiếp cô? Nghiêu Vũ hừ một tiếng, không do dự nữa, khoác ba lô chuẩn bị trước hai mươi phút.

Năm giờ hai mươi, Hứa Dực Trung lái xe đợi dưới toà nhà công ty Đại Đường, đợi đến sáu giờ vẫn không thấy bóng Nghiêu Vũ, vậy là cười nhạt. Sao mình lại quên Nghiêu Vũ xưa nay chưa bao giờ để mất đến mình?

Đang nghĩ, Vương Lũy từ công ty đi ra, phát hiện thấy xe của Hứa Dực Trung, cười hi hi đi đến gõ cửa kính, “Thế nào? Lại bị người ta cho rớt?”.

“Lại còn không! Ngày mai tôi lại đến, anh giữ người ở lại cho tôi!”.

“Được, yên tâm!” Vương Lũy cũng thấy buồn cười, Nghiêu Vũ làm việc ở đây hai năm, sao anh không nhận ra cô béo có tính như thế!

Ngày hôm sau, Hứa Dực Trung lại đến, vừa vào đã tuyên bố, “Trưa nay tôi mời mọi người, đã gọi món rồi!”.

Đi vào văn phòng Vương Lũy, anh đi ngay vào chủ đề chính, “Người đâu?”

Vương Lũy nén cười, “Nếu bị rớt lần nữa, thì sao?”.

Hứa Dực Trung trợn mắt, “Sang năm anh đừng hòng nhận được việc của Gia Lâm”.

“Người ta cáo ốm xin nghỉ, tôi cũng không thể bắt người ta đi làm?”. Vương Lũy nói thủng thẳng.

“Ốm thật hay ốm giả anh cũng không nhìn ra? Cần giáo dục thì giáo dục, tùy tiện xin nghỉ, nói ốm là ốm, coi công ty là nhà riêng chắc?”.

“Được, có lời này của anh là ổn!”. Vương Lũy nhắc điện thoại bấm máy, “Rốt cuộc ốm đau thế nào? Nói ốm là ốm, không muốn đến là xin nghỉ, giấy xin phép cũng không có, thái độ gì thế! Coi công ty là nhà riêng chắc?”.

Vương Lũy vừa nói vừa liếc xéo Hứa Dực Trung, “Thế nào? Đủ uy chưa? Hôm nay bất luận thế nào cũng mang người đến cho cậu! Đền bù bữa trưa!”.

Hứa Dực Trung ngó ra, đột nhiên nhảy đến bóp cổ Vương Lũy, “Anh hại tôi rồi, nếu nhìn thấy tôi ở đây cô ấy sẽ hận tôi thế nào!”.

“Ha ha!”. Vương Lũy cười ngất, đẩy Hứa Dực Trung ra, “Đùa cậu thôi, cô ấy đi có chút việc, lát nữa quay về, trông cậu cuống lên kìa, thích thật à?”.

Hứa Dực Trung cười thở phào, đấm ngực Vương Lũy, “Dám đùa tôi?”.

“Không phải, nhưng anh cũng phải cân nhắc chút đỉnh”. Vương Lũy cười to, “Nếu cậu em chỉ định chơi bởi dùng ratay ở công ty anh”.

Hứa Dực Trung cười, mặt tỉnh khô, “Chơi đã rồi tính!”.

“Vậy là sao!”.

Nhà hàng mang bữa trưa đến, Hứa Dực Trung và Vương Lữ phởn phơ nói cười cùng ra khỏi văn phòng. Ăn gần xong, gấp thức ăn cho từng cô gái, Hứa Dực Trung vẫn không nhìn thấy Nghiêu Vũ.

Vương Lữ nhìn anh vẻ thông cảm, giục mọi người ăn cơm do phó tổng giám đốc Gia Lâm chiêu đãi. Anh ghé tai Hứa Dực Trung nói nhỏ, “Xem ra chiêu này không linh”.

Hứa Dực Trung gật đầu, “Con thỏ quá thông minh, vậy thì thay chiêu khác”.

Nghiêu Vũ nhân cơ hội ra ngoài làm việc, cố tình rên ràng đến quá trưa mới về công ty. Không nhìn thấy Hứa Dực Trung, cô thở phào. Vừa ngồi xuống bàn, Vương Lữ liền gọi lên văn phòng.

Vương Lữ giở tập tài liệu trong tay, nghiêm túc nói: “Nghiêu Vũ, sắp đến Tết rồi, lẽ ra cô ở ngoại tỉnh, không nên giao việc cho cô, nhưng cô cũng biết, Gia Lâm là khách hàng lớn của Đại Đường, tôi và Hứa Dực Trung là chỗ bạn học cũ, về công về tư tôi đều nên giúp cậu ấy. Quảng cáo dự án mới của Gia Lâm ở khu Giang Dương vốn giao cho Đường Lan ở phòng các cô. Nhưng bây giờ, sắp đến Tết cô ấy quá bận. Tập đoàn Gia Lâm lại không rút ra được người phối hợp, để Đường Lan chạy đi chạy lại giữa hai nơi cũng không hay lắm, cho nên tôi và Gia Lâm đã thương lượng, cô đến trực ở ban dự án của họ, thi công lắp đặt các biển quảng cáo giao cho cô, ngày mai cô sang đó làm việc, cũng chỉ khoảng mười ngày là xong”.

Vương Lữ nói liền một hơi, chăm chú nhìn Nghiêu Vũ.

Nghiêu Vũ yên lặng nhìn anh, ánh mắt đó khiến anh chợt dạ, anh tựa quỵ che giấu bối rối, lúc nhìn thẳng Nghiêu Vũ, anh mới quan sát kĩ cô. Một khuôn mặt thanh tú sạch sẽ không son phấn, da trắng bóc, không một dấu vết, tóc thẳng dài chấm eo, đen óc, nhìn rất dễ chịu. Vương Lữ phát hiện, ánh mắt Nghiêu Vũ nhìn anh bình lặng như nước hồ không sóng, cả người cũng điềm nhiên đứng đó. Một ý nghĩ loé lên, cô ấy biết, cô ấy biết đây là ý của Hứa Dực Trung! Vương Lữ háng giọng, che giấu sự bối rối, “Họ đang vội, muốn hoàn thành trước Tết, cũng chỉ bận trong vòng chục ngày”.

“Giám đốc Vương, tôi không đến làm ở Gia Lâm được không? Tôi phụ trách giám sát lắp đặt biển quảng cáo là được rồi”. Nghiêu Vũ vẫn muốn tránh.

“Cô chưa nghe rõ ư? Chính vì phải chạy qua chạy lại giữa hai bên, liên hệ phối hợp hơi phiền phức nên mới bảo cô sang trực hẳn bên đó, cũng chỉ có mười ngày, được không?”. Vương Lữ cười tươi như hoa.

Nghiêu Vũ cười nhạt, “Thôi được, bây giờ tôi sang đó nắm tình hình một chút!”. Nói xong cô quay người đi ra, về phòng thu xếp chuẩn bị đồ đến tập đoàn Gia Lâm.

Vương Lữ thở phào, nhắc điện thoại gọi cho Hứa Dực Trung, “Dực Trung, bây giờ tôi mới phát hiện tại sao cậu vương vấn không quên. Nghiêu Vũ không nói không rằng, ánh mắt cô ấy khiến tôi chợt dạ. À, bây giờ sắp sang bên đó, cậu lo liệu đi”.

Đầu Nghiêu Vũ đã bốc hỏa, định đến đây nói thẳng với anh ta, anh ta tưởng cô không dám thôi việc ư? Anh ta định dùng tiền để đập cô, nhưng còn xem cô có hứng thú đứng yên chờ anh ta ban phát không đã!

Tuy nhiên, khi cô xông đến tầng trệt toà nhà văn phòng của tập đoàn Gia Lâm, người đã bình tĩnh lại, xã hội chốn nào chẳng giống nhau? Chuyển công ty khác có gì đảm bảo không gặp một Hứa Dực Trung khác? Nghiêu Vũ gọi điện cho Vương Lữ, “Giám đốc Vương, công việc lần này chị Đường phụ trách, tôi chỉ hỗ trợ, tiền thưởng có thể được bao nhiêu?”.

Vương Lữ ngớ ra, buột miệng, “Hai ngàn!”.

“Thế còn tiền đi lại hàng ngày? Gia Lâm trả chứ?”.

Vương Lữ do dự một lát, nói: “Thế này vậy, ba ngàn, cô biết vốn dĩ không cao như vậy”.

Cô gọi điện cho Hứa Dực Trung, “Tiền làm thêm lần này tính thế nào?”.

“Hai trăm một ngày!”. Hứa Dực Trung cười thầm, thấy Nghiêu Vũ gọi điện, người thoải mái hẳn.

“Năm trăm một ngày, đó là giá công ty anh đưa ra, xin nói trước, giám đốc Vương không biết chuyện tôi đòi tiền làm thêm, bởi vì chính anh muốn tôi làm thêm, không được giá đó tôi không làm, tùy anh định liệu!”. Nghiêu Vũ không chột chém Hứa Dực Trung, lòng chụt yên.

“Cô nhắm vào tiền?”.

“Tôi nhắm vào tiền còn tốt, nếu nhắm vào anh, chẳng phải anh quá rẻ sao!”.

Đầu bên kia Hứa Dực Trung cười hỉ hả, tiếng cười kích vào màng nhĩ Nghiêu Vũ, khiến cô hồi hận vừa rồi mình ragiá quá thấp, bỏ ra mấy ngàn để mua tâm trạng thoải mái như vậy có là gì đối với anh ta?

“Ồ, vẫn nhắm vào tiền là tốt, thoả thuận như thế nhé. Khi nào cô đến?”.

“Tôi đang ở tầng trệt công ty anh”. Nghiêu Vũ nhắm tính, tháng này nhận hai dự án của Gia Lâm kiếm được hơn một vạn, coi như cũng được an ủi.

Bàn làm việc của Nghiêu Vũ được sắp xếp ở phòng thị trường, cô không tiếp xúc nhiều với người ở đây, một nhân viên dẫn cô đến trước bàn làm việc, rồi đi ra. Nghiêu Vũ sức nhớ, Vương Lũy nói ngày mai mới phải đi làm, cô thu xếp một chút rồi ra về. Tiền làm thêm tính từng ngày mai thì ngày mai cô sẽ có mặt đúng giờ.

Phòng thị trường cùng tầng với phòng làm việc của Hứa Dực Trung. Anh không vội, cũng không lộ diện, chỉ bảo người thu xếp.

Nghiêu Vũ vừa ra khỏi phòng liền chạm trán với Đỗ Lối. Đỗ Lối đứng ở hành lang, đi giày cao gót nên cao hơn Nghiêu Vũ một chút, từ trên nhìn xuống, ánh mắt có một chút khinh khỉnh, một chút vui mừng. Đỗ Lối khẽ cười: “Tôi tưởng cô không đến chứ, từ bao giờ cô bắt đầu coi trọng công việc và tiền bạc như vậy?”.

“Con người luôn thay đổi, bây giờ tôi thấy kiếm tiền rất thú vị”. Nghiêu Vũ thản nhiên nhìn thẳng Đỗ Lối, cười hếch mép.

“Có thể kéo dài được bao lâu?”.

“Cái đó còn phải xem tâm trạng của phó tổng Hứa bên này”. Nghiêu Vũ nói gọn lỏn, quay đi.

“Đồng Tư Thành hình như đã về nước?”.

Đỗ Lối thấy Nghiêu Vũ sững người, liền vui ra mặt.

Nghe nói Nghiêu Vũ đến Gia Lâm phối hợp chương trình quảng cáo dự án mới, cô hơi bất ngờ, cũng hơi hiếu kỳ muốn xem trò hay. Đỗ Lối trầm nghĩ, cô đã quen có Nghiêu Vũ xuất hiện ở bên, nếu không cuộc sống thật kém vị.

Đi vào phòng làm việc, cửa phòng Hứa Dực Trung không khép, anh đang đứng cạnh cửa sổ, Đỗ Lối chợt nghĩ, có phải anh đang nhìn theo Nghiêu Vũ? Cô cười khẩy, toà nhà cao như vậy, anh ta có thể nhìn thấy gì?

“Phó tổng Hứa!”. Đỗ Lối gõ cửa, “Tôi vừa nhìn thấy Nghiêu Vũ đến, dự án mới này cô ấy làm ư?”.

Hứa Dực Trung ngoái đầu cười, “Chẳng phải bên mình đang cố chạy để hoàn thành trước Tết? Nghiêu Vũ sang đây chuyên theo dõi thi công của tổ dự án. À, hai người là bạn học, cô ấy không quen Gia Lâm, cô phối hợp giúp đỡ một chút”.

“Đương nhiên!”. Đỗ Lối cười như hoa mùa xuân.

22. Chương 22

Bây giờ anh dường như mới hiểu nguyên do thái độ dửng dưng của Nghiêu Vũ. Khi cô nổi điên có thể bất chấp tính mạng. Rõ ràng là tính cách yêu tinh, khủng bố anh, ăn thịt anh.

Ngày hôm sau Hứa Dực Trung triệu tập cuộc họp với phòng thị trường, Nghiêu Vũ đương nhiên có mặt.

Họp xong, Hứa Dực Trung vui vẻ nói: “Lần này cố hoàn thành trước Tết, mọi người đều vất vả, tối nay tôi mời cơm, tất cả tham gia! À, nhân tiện hoan nghênh cô Nghiêu của Đại Đường đến dự”.

Vậy là Nghiêu Vũ trở thành nhân vật chính của bữa liên hoan.

Nhân viên phòng thị trường lại áp dụng chiêu cũ như đối với Trương Lâm Sơn, đua nhau mang ly đến chúc Nghiêu Vũ. Hứa Dực Trung không ngăn cản, anh muốn xem Nghiêu Vũ từ chối thế nào. Nhưng Đỗ Lối đã nhanh nhẹn đứng lên, miệng cười tươi rói: “Tôi và Nghiêu Vũ là bạn học, cô ấy không biết uống rượu, tôi xin uống thay”.

Phòng thị trường xưa nay nổi tiếng “mật ít ruồi nhiều”, nhân viên phần lớn là nam, có hai chàng rất có cảm tình với Đỗ Lối. Nổi bật nhất bàn tiệc chỉ có Đỗ Lối và Nghiêu Vũ, thấy hôm nay Đỗ Lối đặc biệt phóng khoáng như vậy, các chàng trai phần khởi tót tập mang ly đến chúc.

Sau mấy ly rượu, mặt Đỗ Lối ửng hồng. Hứa Dực Trung lúc này ngăn cũng khó không ngăn cũng khó. Anh ngồi nhìn, cứ thế này Đỗ Lối say đến nơi. Anh nâng ly cười nói: “Thì ra người ta chỉ trọng mi nhân, ông chủ ngồi đây không có ai đoái hoài!”.

Lời vừa dứt, trưởng phòng vội đi tiên phong. Mục tiêu lại chuyển sang Hứa Dực Trung.

Uống mấy ly, Hứa Dực Trung cười nói “Rượu nên thông thả thưởng thức, chỉ cần có không khí là được”.

Không khí quả rất tuyệt vời. Đỗ Lối miệng cười sòng sánh, quay phải quay trái thù tiếp mọi người, mình cô khuây động không khí bàn tiệc.

Hứa Dực Trung mỉm cười nhìn Nghiêu Vũ, cô cầm ly nước ngọt đối phó với các chàng trai xung quanh, anh dám khẳng định, mặt cô cười sắp cứng thành mặt nạ. Anh biết cô không thích những cảnh thế này, không những phải ăn cùng những người lạ, mà còn phải liên tục đứng lên ứng tiếp, chuyện trò xã giao. Điều anh cần chính là kết quả đó! Hứa Dực Trung thầm nghĩ, mười ngày này, ngày nào anh cũng tổ chức ăn uống như vậy.

Cô không thích anh? Cũng không muốn làm bạn với anh? Tốt nhất đừng đến tìm cô? Anh đặc ý chỉ muốn cười thật to, vậy thì gặp nhau trong công việc!

Nghiêu Vũ liên tục thở dài, đếm thời gian, những bữa ăn thế này có thể kéo dài từ bảy giờ tối đến mười giờ khuya là chuyện thường, cô lặng lẽ nhìn thời gian trên điện thoại đi động, tậm hừ, vẫn còn nửa tiếng nữa, cố gắng chịu đựng nửa tiếng nữa.

Ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt long lanh phần khích của Hứa Dực Trung, nụ cười không lúc nào dứt trên môi. Nghiêu Vũ lập tức nhớ tới bát canh rắn bốc hơi nghi ngút trên bàn, cô muốn biết, cái mặt rắn xanh lè trước đó đã bị ai nuốt vào bụng.

Vui như vậy là bởi vì muốn thấy cô bất lực ứng phó? Có phải cảm thấy rất hả hê? Cúi đầu, khóe mắt liếc thấy Đỗ Lối đang nhìn mình, mắt long lanh đầy ẩn ý. Nghiêu Vũ thầm nghĩ, tại sao tối nay Đỗ Lối ra tay gỡ bí cho cô như vậy? Trông cô ta hôm nay giống như chưa từng gọi cho cô cú điện thoại đó.

Đang nghĩ vậy, Đỗ Lối đã ngồi xuống bên cạnh, nói nhỏ với cô: “Tôi sẽ không để cậu uống say!”.

Nghiêu Vũ nhìn cô ta, lại nhìn Hứa Dực Trung ngồi đối diện, đột nhiên cười, một cơ hội nhỏ Đỗ Lối cũng sợ không dám cho cô? Cũng cười: “Tôi uống say chẳng phải rất tốt sao? Cậu càng nhìn rõ hơn”.

Ánh mắt Đỗ Lối lạnh lùng, “Cậu chỉ một cốc nhỏ là say, không sợ bị mọi người chứng kiến một màn kịch hay ho?”.

“Ha ha, sợ chứ, tôi rất sợ, có điều, tôi là người hẹp hòi, cậu nói xem, nếu Hứa Dực Trung nhìn thấy tôi uống rượu, anh ấy sẽ thế nào? Liệu cậu có thất vọng? Có muốn biết không?”.

“Thật chứ?”.

“Cậu tiết lộ chương trình với người ngoài, cho anh ấy biết ngày sinh của tôi, không muốn tôi nhận việc của Gia Lâm, muốn Hứa Dực Trung thất vọng khi nhìn thấy tôi và Đồng Tư Thành bên nhau?”. Giọng Nghiêu Vũ lạnh dần.

Nói xong cô đứng lên, vui vẻ nói, “Lần đầu đến tập đoàn Gia Lâm, mọi người nhiệt tình như vậy, không đáp lễ được một ly e là hơi khiêm nhã. Thế này vậy, tôi tẩu lượng kém, chỉ uống ba cốc được không?”.

Cô thành thạo rót rượu trắng vào chiếc cốc vai uống bia: “Cốc đầu tiên này tôi vẫn mời ông chủ, cảm ơn phốt ông Hứa luôn chiếu cố Đại Đường chúng tôi!”. Nghiêu Vũ ngửa cổ một hơi uống hết cốc rượu.

Hứa Dực Trung sững sốt. Một cốcvại rượu như vậy, Nghiêu Vũ lại uống một hơi? Anh không kịp phản ứng, sức nhóccảnh cô say lần trước, luống cuống, buột miệng hỏi: “Cô làm gì vậy?!”. Rồi đứng dậy giăng chiếc cốc trong tay cô. Anh biết, chỉ chưa đếnmười phút là Nghiêu Vũ xảy ra chuyện.

Hứa Dực Trung vội vàng cầm túixách của cô, nói: “Mọi người cứ tự nhiên, tôi đưa cô ấy về”.

Anh không đợi phản ứng của NghiêuVũ, kéo tay cô lùi đi.

Đỗ Lối và mọi nhân viên trongphòng nhìn Hứa Dực Trung nét mặt nghiêm trọng, kéo Nghiêu Vũ đi, ai nấy nhìnnhau, tay Đỗ Lối nắm chặt chiếc khăn ăn. Cô ta thật có bản lĩnh, nói uống lâuống, thái độ của Hứa Dực Trung bộc lộ rõ như vậy sao? Lần này mình không muốnNghiêu Vũ uống say, không muốn cô ta say để Hứa Dực Trung chăm sóc. Cô ta liềnmuốn uống, lại uống một hơi nhiều như vậy?

Hứa Dực Trung không ngừng lắmbắmb, kéo Nghiêu Vũ ra khỏi nhà hàng.

“Bỏ ra! Tôi muốn nôn!”.Nghiêu Vũ bắt đầu hối hận không nên tức Đỗ Lối. Mình bị làm sao? Mọi khi khôngchấp, lần này sao lại bị kích động?

“Cô điên rồi?!”. HứaDực Trung giận dữ hét. “Một cốc nhỏ đã say, uống nhiều như vậy sẽ thế nào?”.

Nghiêu Vũ nôn ra mặt xanh mặtvàng, nhìn anh nói: “Là tôi cố ý, vui không?”. Cô lão đạo vừa đứnglên đã ngã nhào.

Hứa Dực Trung hoảng hốt ôm lấycô, giơ tay vẫy xe đến bệnh viện. Anh không nhìn thấy Đỗ Lối ra theo, đứng ởcửa nhà hàng, mặt dần dần biến sắc.

Đêm đó Nghiêu Vũ hoàn toàn khôngcòn ý thức, nên cũng không khóc lóc chửi bới. Hứa Dực Trung giận sôi người, quảkhông thể ngờ kết cục lại như thế. Sự quyết liệt của Nghiêu Vũ quả thật ngoàisức tưởng tượng của anh, cô hoàn toàn có thể không cần uống, vậy mà lại độtnhiên chuốc vạ vào thân, anh hối hận không ngồi bên cô để kịp thời giăng cốcrượu ra, cô không cho anh kịp phản ứng, đã uống cạn một cốc vại rượu trắng.

Nghiêu Vũ cố ý, cố ý buộc anh hóihận đã dày vò cô.

Bây giờ anh mới hiểu, thái độdửng dưng bất cần của Nghiêu Vũ hình thành như thế nào. Lúc nổi điên thậm chícô có thể bất chấp tính mạng, còn bận tâm điều gì? Đúng là tính khí thổ phỉ,không bỏ anh, ăn thịt anh.

Vừa rồi cô nói gì? Cô có ý! Muốnnói rõ với anh, cô uống cho anh xem, để xem anh còn dám ép cô tham gia nhữngebữa ăn cô không thích?!

Hứa Dực Trung nhìn khuôn mặttrắng nhợt của Nghiêu Vũ, đột nhiên lại hết giận, thay vào đó là cảm giác xótthương. Anh giơ tay vén mấy sợi tóc bết trên má cô, tay chạm vào làn da mặt mịnmàng, đúng như anh đoán, anh vuốt nhẹ lên đó, nhìn đôi môi trắng nhợt, lại muốnôm ấp vỗ về.

Vừa nghĩ vậy, Hứa Dực Trung đi đến bên kia giường, ghé nằm ôm cả người lẫn chân, đầu cô dựa vào ngực anh, mềmnhũn gục vào lòng anh.

Bỗng nhiên cô co rúm người. HứaDực Trung hơi hoảng, khẽ dỗ: “Không sao, không sao, anh ở đây”. Nói xonglại thở dài, sao mình lại thích con người khó tính này đến thế! Cô đứng đưng ởvới anh, cô hoàn toàn không để mắt đến anh.

Báo ứng! Đầu anh lóe ra hai chữ,ba mươi tuổi làm tổn thương trái tim bao thiếu nữ, bây giờ bị báo ứng, NghiêuVũ với tính cách như vậy khiến anh căng thẳng, khiến anh vẫn vương, vậy mà anhlại nghĩ do mình xấu tính không chịu nổi một cô gái nào đó thờ ơ với mình.

Sao anh lại quên, không phải mọicô gái đều để mắt đến anh. Anh trở nên như vậy từ lúc nào? Bây giờ anh chỉ biếtnhấn nhó khổ sở.

Tại sao Nghiêu Vũ đột nhiên nhưvậy? Hứa Dực Trung trầm nghĩ, nhìn cô nằm gọn trong lòng, bắt đầu nhớ lại từngchi tiết trên bàn ăn. Đỗ Lối nói gì với cô? Giữa hai người đó rốt cuộc làchuyện gì? Mỗi hoài nghi trước đây lại hiện ra.

Chiều hôm sau Nghiêu Vũ đã hoàn toàn trở lại bình thường. Khi cô tỉnh giấc Hứa Dực Trung đang ngồi trên ghế đọc báo, Nghiêu Vũ vô cùng hối hận sự việc tối qua. Tức giận như vậy có nghĩa gì? Cô đâu có ý định chen vào giữa Hứa Dực Trung và Đỗ Lối.

Nghiêu Vũ đang suy nghĩ nên nói thế nào. Hứa Dực Trung đã đặt tờ báo xuống, nhìn cô cười, “Sau này cô đừng uống rượu thì hơn. Cốc rượu tối qua khiến các chàng trai của Gia Lâm đến giờ vẫn thất điên bát đảo, họ bảo các cô gái của Đại Đường thật đáng sợ, trước đây Vương Lâm đã khiến họ đổ gục trên bàn. May mà tôi kịp thời đưa cô đi, nếu không sẽ khiến họ sợ chết khiếp”.

Nghiêu Vũ đỏ mặt, cười gượng nói: “Không biết uống rượu nhưng có gan uống, cảm ơn anh tối qua đã đưa tôi đi”.

Ánh nắng chiếu lên người Hứa Dực Trung, bao bọc thân hình thẳng tắp đó, lúc anh đột nhiên nhăn mặt, Nghiêu Vũ lập tức cảm thấy căn phòng như tối lại. Hứa Dực Trung thở dài, “Hôm nay tôi phải đích thân giải thích với Đỗ Lối, chẳng phải cô là người của Vương Lũy sao, tôi đâu dám để cô xấu mặt, có khi lại nói Gia Lâm bắt nạt người của Đại Đường”.

Ồ, thì ra anh ta kéo cô đi là vì lý do đó. Nghiêu Vũ nhìn Hứa Dực Trung một lát, thở dài, cũng cười, “Đúng vậy, chuyện xấu hổ như thế, sau này không dám nữa”.

“Không sao, cô chỉ cần đừng để tôi khó xử trên bàn tiệc là được”. Hứa Dực Trung nói. Không hiểu sao anh lại thích cô? Nghiêu Vũ tỏ ra thích mềm mỏng, anh không thể không thay đổi đối sách, cần thận trọng che giấu, sợ nói ra câu gì không đúng, cô lại bảo sau này đừng đến tìm cô, cũng không cần dùng chiêu bài bạn bè.

Hứa Dực Trung nghĩ suốt buổi tối, sau hàng loạt vụ việc vừa rồi cuối cùng anh rút ra kết luận, muốn theo đuổi Nghiêu Vũ không thể tỏ ra quá si mê đeo bám, nhất là khi trong lòng cô vẫn còn hình bóng Đồng Tư Thành. Dứt khoát tránh xa không để cô cảm thấy bất ổn, không cho anh cơ hội tiếp cận.

Nghiêu Vũ thấy Hứa Dực Trung nói vậy, lại tưởng anh cần giải thích với Đỗ Lối, chợt hiểu ra, cười nói, “Không đâu, lần sau tuyệt đối không động một giọt rượu, may cũng phục hồi nhanh, tôi phải làm xong công trình của bên đó trước Tết, để về ăn Tết với bố mẹ”.

Hứa Dực Trung gật gù, “Cô khỏe rồi thì tốt, ngày mai đi làm”. Anh không dám bảo cô cứ ở nhà nghỉ ngơi. Anh quyết định từ nay sẽ ít xuất hiện trước mặt cô.

Đỗ Lối cảm thấy rất kỳ quặc, sau buổi tối hôm đó, Hứa Dực Trung đi đâu hầu như cũng đưa cô đi cùng, hầu như không đến tìm Nghiêu Vũ, có vẻ hoàn toàn chỉ có những tiếp xúc vì công việc.

Cô quyết định thử mời Hứa Dực Trung đi ăn, chỉ cần có thời gian là anh không từ chối. Mấy lần cùng nhau rakhỏi công ty, gặp Nghiêu Vũ và mấy chàng trai phòng thị trường từ công trường trở về. Hứa Dực Trung chỉ hỏi qua vài câu rồi đưa cô đi.

Đỗ Lối quan sát rất kỹ ánh mắt Hứa Dực Trung, khi thấy ánh mắt đó không hề dừng trên người Nghiêu Vũ bỗng hoảng hốt, có phải tình cảm như sét đánh của Hứa Dực Trung đối với Nghiêu Vũ đã tiêu tan?

Lùi một bước có thể biết trời rộng bao la, Hứa Dực Trung lùi xa quan sát Nghiêu Vũ, nhận thấy chỉ cần anh và Đỗ Lối cùng xuất hiện, thái độ của Nghiêu Vũ đối với anh càng tự nhiên. Có phải cô rất quan tâm đến cảm giác của Đỗ Lối? Vương mắc giữa họ ở đâu?

Vậy là Hứa Dực Trung hẹn Đỗ Lối, anh tin qua Đỗ Lối có thể dò được điều anh muốn biết.

Còn một tuần nữa là Tết âm lịch, khắp thành phố đã tràn ngập không khí Tết, trong lúc uống trà Hứa Dực Trung hỏi Đỗ Lối, “Tết này em có về nhà không?”.

“Có, bố mẹ đợi em về ăn Tết”.

“Tôi cũng đã đến thành phố đó, rất đẹp, tựa núi kề sông. Tiếc là chỉ ở lại một ngày, chưa có cơ hội thăm quan nhiều”.

Đỗ Lối vui vẻ hẳn, “Có thời gian em sẽ làm hướng dẫn viên cho anh, thành phố của em có một ngọn núi cao chọc trời, là khu du lịch cấp tỉnh, thời điểm này tuyết phủ dày trắng xóa, có thể đi trượt tuyết. Dưới

chân núi có một thị trấn cổ, còn giữ rất nhiều tập tục ngày xưa”.

Hứa Dực Trung thủng thảng hỏi: “À, Đỗ Lối, em đẹp như vậy là được di truyền từ bố hay mẹ?”.

“Ồ, từ mẹ. Mẹ em vốn là diễn viên kịch nói, hồi trẻ đẹp lắm”.

“Vậy sao em không đi làm diễn viên? Em mà làm diễn viên có khi rất nổi tiếng”. Hứa Dực Trung cườingắt.

Đỗ Lối cũng cười, mắt vừa chớp lại ảm đạm, buồn buồn nói, “Xinh đẹp làm gì? Bố em cũng đâu có cần mẹ”.

Hứa Dực Trung sững sốt. Đỗ Lối hạ giọng: “Họ ly hôn lúc em mới hết tiểu học. Hai người đều rất tốt với em, nhưng không sống được với nhau, Tết này em phải qua lại hai nơi, chỉ là nghĩa vụ, không giống một gia đình, em rất muốn có gia đình của mình”.

“Sẽ có, em là cô gái tốt, nhất định sẽ có”.

Đỗ Lối thầm than, đúng, sẽ có, nhưng không bỏ công bỏ sức thì không có được như ý. Cô cúi đầu giấu ánh mắt long lanh, khẽ nói: “Dực Trung, có thể giúp em một việc không?”.

“Nói đi!”. Hứa Dực Trung cảm thấy Đỗ Lối cũng vất vả, bố mẹ ly hôn từ lúc cô còn nhỏ, chẳng trách cô luôn biết cảm thông chia sẻ hơn hẳn Nghiêu Vũ.

Đỗ Lối do dự giây lát, nói: “Bố mẹ đều rất quan tâm, luôn hỏi em đã có bạn trai chưa, gần đây liên tục gọi điện thúc giục, muốn em mang về cho họ xem mặt, để họ yên tâm”. Cô nhìn Hứa Dực Trung giọng tha thiết, “Tết này nếu anh có thời gian, liệu có thể... nếu anh khó xử, thì thôi”.

Đến nhà Đỗ Lối, đóng giả bạn trai cô? Hứa Dực Trung thực sự thấy khó. “Đỗ Lối em mới hai mươi tuổi, chưa phải nhiều, bố mẹ dù không yên tâm, nhưng nói dối như vậy, đến lúc họ biết, chẳng phải càng lo lắng?”.

“Anh không biết, nếu em có bạn trai, họ sẽ yên tâm, bởi họ luôn cảm thấy nợ em, em có một mình ở thành phố này, nếu nhờ người khác lại sợ họ hiểu lầm. Anh thì không, chúng ta là bạn”.

Hứa Dực Trung ngẫm nghĩ, cuối cùng mỉm cười, “Được, đằng nào tôi cũng muốn đến chơi thành phố đó, coi như là chuyến du lịch, chỉ cần xuất hiện một lần ở nhà em là được, đúng không?”.

“Vâng, nhiều nhất là ăn bữa cơm ở nhà bố em, một bữa ở nhà mẹ em, xong xuôi là anh có thể về”. Đỗ Lối thấy Hứa Dực Trung nhận lời thắm thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Hứa Dực Trung suy nghĩ vấn đề quá đơn giản, anh chỉ một lòng muốn tìm cơ Tết này đến gặp Nghiêu Vũ. Nếu đến với tư cách là bạn trai Đỗ Lối, Nghiêu Vũ sẽ không cảm thấy anh đến là để tìm cô.

Nếu thời gian quay trở lại Hứa Dực Trung tuyệt đối không nhận lời Đỗ Lối. Sau sự việc anh không chỉ một lần hối hận đã lấy cớ đó để đến thành phố của Nghiêu Vũ, có một số người, không được phép mềm lòng với họ, Hứa Dực Trung đánh giá Đỗ Lối quá thấp, anh quên cô từng quyến rũ anh, cũng không hiểu một điều, Đỗ Lối chưa từng từ bỏ những gì cô muốn.

23. Chương 23

Đồng Tư Thành hơi khép mi, một thoáng chua chát vương trong mắt, trở về nước lâu như vậy, luôn kiếm cớ không đến gặp cô. Lúc này, anh mới biết thì ra khi anh treo cô, anh cũng treo chính mình.

Thiên Trần hẹn Nghiêu Vũ đi dạo phố, lang thang chẳng biết để làm gì, gặp cửa hiệu nào cũng vào ngó nghiêng.

Họ luôn bị lườm nguýt chọn đi chọn lại khiến chủ hàng sốt ruột. Khi Thiên Trần thay quần áo đến lần thứ N nữa, cuối cùng phát hiện cô bạn mình có gì bất ổn.

Hôm nay Nghiêu Vũ không có hứng thử quần áo, nói là đang đại hàn, không muốn cởi đồ trên người, chỉ nhìn Thiên Trần thử. Thiên Trần lần nào cũng hỏi, “Bộ này thế nào?”.

Nghiêu Vũ chỉ liếc qua gật đầu, “Được đấy, rất đẹp”.

Khi Thiên Trần không ưng ý, đến cửa hiệu khác, cô vẫn nói câu đó, “Được đấy, rất đẹp”.

Cuối cùng Thiên Trần không nhận được: “Tiểu Vũ, sao lần nào cậu cũng chỉ nói đẹp, giống hệt Tiêu Dương, chán chết được!”.

“Trần Trần, cậu người đẹp, đáng đẹp, mình thấy cậu mặc gì cũng đẹp!”.

Thiên Trần chán ngán, ngồi xuống cạnh Nghiêu Vũ giọng rầu rĩ: “A Dương lần nào cũng nói thế, hôm nay cậu sao vậy, trước đây mỗi lần đi phố đều hăng hái thử hết bộ này đến bộ khác, bây giờ sao vậy?”.

Nghiêu Vũ nhoẻn cười, “Có lẽ đang thời kì đèn đỏ, mệt mỏi”.

Thiên Trần cầm túi đồ kéo cô đứng lên, “Đi bộ liền mấy phố, sao chẳng mệt! Đi, chúng ta vào uống cafe, mình cũng mệt rồi”.

Hai người sau khi vào quán Nghiêu Vũ theo thói quen gọi một cốc Mocha, yêu cầu không cho sữa. Thiên Trần cười hihi.

“Thấy chưa, cậu không hề uống loại cafe khác, vẫn không quên Đồng Tư Thành!”.

Nghiêu Vũ nổi đóa: “Đừng nhắc đến anh ta, ai không quên được anh ta!”.

Thiên Trần im bặt nhìn bạn, Nghiêu Vũ rõ ràng đang cáu, cô nghĩ một lát nói, “Thực ra Đồng Tư Thành rất cố gắng, người gầy đi nhiều so với lúc mới về nước, tháng này anh ấy và A Dương đều quá mệt. Công ty của họ xem ra hoạt động khá tốt, không biết Đồng Tư Thành lôi kéo được khách ở đâu. Ôi, A Dương còn bận đến nỗi không có thời gian đi với mình! Mình buồn lên mạng tìm bạn chat, hẹn hò”.

Nghiêu Vũ uống một ngụm cafe, vị đắng thấm vào họng. Lấy đường cho thêm nửa gói, khuấy uống, vẫn đắng. Đồ luôn cả gói, khi uống tiếp, thử dài:

“Thiên Trần, cafe cho đường thì ra khó uống như vậy”.

“Đó là vì cậu quen uống cafe không đường”.

Quen ư? Cô đã quen được Đồng Tư Thành cưng chiều ư? Anh trở về hơn một tháng, nháo cái đã sắp Tết, vẫn chưa xuất hiện. Chỉ có thỉnh thoảng đi với nhau, Thiên Trần nhắc tới anh, kể chuyện anh với Tiêu Dương bận rộn làm ăn thế nào. Nghiêu Vũ chưa gặp lại cũng hình dung được bộ dạng Đồng Tư Thành lúc bận rộn.

Người đàn ông chăm chú làm việc trông rất đẹp. Khi Nghiêu Vũ vừa đọc sách vừa thỉnh thoảng liếc trộm Đồng Tư Thành làm việc cô đã rút ra kết luận đó. Do say mê nên mới chăm chú.

Nghiêu Vũ thích nhìn đôi bàn tay như múa trên bàn phím của Đồng Tư Thành lúc anh lập trình. Hai mắt anh nhìn màn hình, lông mày thỉnh thoảng hơi nhíu, rồi lại giãn ra. Đồng Tư Thành không cần đoán lại cũng biết Nghiêu Vũ đang nhìn, anh vẫn chăm chú, tay vẫn không ngừng múa trên bàn phím, miệng đột ngột buông một câu, anh thú vị hơn tiểu thuyết sao?

Nghiêu Vũ quảng cuốn sách, nhảy đến cù anh, Đồng Tư Thành vẫn không thấy nhột.

Lại nhấp một ngụm cafe ngọt sắc không còn vị cafe nữa, cô bỏ cốc xuống, vậy phục vụ gọi một cốc Capucino. Cafe khác loại, vị cũng khác, Mocha không đường vẫn thuần chất, nếu là cafe ngọt thì Capucino ngon hơn.

Thói quen không dễ thay đổi, nếu không từ bỏ, chỉ muốn thay đổi nó, càng khó.

Thiên Trần chăm chú nhìn Nghiêu Vũ, bây giờ không cần đoán cô cũng biết, “Thực ra, Đồng Tư Thành muốn cho cậu cuộc sống tốt hơn”.

“Mình biết”.

“Công ty tết Dương lịch mới khai trương, cậu cũng biết, hai người đó chỉ dựa vào sức mình, cho nên lúc đầu bận một chút, nếu đến tìm cậu sẽ không còn thời gian”.

“Đúng, Tiêu Dương cũng muốn sớm ổn định sau khi có khách hàng cố định mới yên tâm. Thiên Trần, cậu với Tiêu Dương bây giờ thế nào?”. Nghiêu Vũ chuyển chủ đề.

“Vấn đề, bố mẹ mình thỉnh thoảng lại nhắc con nhà ấy con nhà nọ lấy được chồng cừ thế nào, hoặc là ông chú bà dì của mình lại có người muốn giới thiệu. Đành trì hoãn!”. Thiên Trần đã quyết, bây giờ Tiêu Dương đang bận, cũng không vội. Nhưng vẫn băn khoăn, “Tiểu Vũ, mấy lần mình gọi cho Tiêu Dương đều thấy anh ấy đang đánh bài. Công ty bận như thế, giao dịch với khách nhất định phải đánh bài sao?”.

Nghiêu Vũ uống một ngụm cafe ngọt sắc ngấy tận cổ, lắc đầu, lấy khăn giấy lau miệng, “Thiên Trần, chuyện này cũng khó nói, có khi khách của anh ấy thích đánh bài?”.

“Nhưng... Tiểu Vũ!”. Giọng Thiên Trần lo lắng, “Mình cảm giác không phải như vậy, có lúc rõ ràng có thể từ chối, chẳng lẽ không đánh bài với khách thì không làm ăn được?”.

Thiên Trần rất bức với Tiêu Dương, lại nhớ bố từng rất nghiêm túc nói với cô, “Thiên Trần, vì sao đánh bài trở thành thú vui? Chỉ vì nó mang ham muốn lợi ích. Con người là động vật bị lợi ích cám dỗ, nếu một người không kiểm soát được bản thân, làm sao chúng ta có thể yên tâm? Cho nên thỉnh thoảng đánh cho vui thì được, nếu ham mê là hỏng”.

Điều bố nói, cô hiểu, cô cũng biết Tiêu Dương nhiều lúc thực sự ham mê trò đó, nhưng vẫn thanh minh cho anh.

Bố lại nói: “Thiên Trần, chúng ta vẫn nên xem xét nhiều hơn, so sánh một chút, tầm mắt rộng ra, đừng có chỉ nhìn vào một Tiêu Dương được không? Trước giờ thực ra con cũng chỉ có một bạn trai là nó”.

Nghiêu Vũ nhận ra tâm tư của Thiên Trần, mỉm cười an ủi, “Nhiều người ngồi vào chiếu bài là quên hết, dù sao Tiêu Dương chưa bao giờ tắt máy, vẫn coi trọng cậu”.

Thiên Trần thở dài không nói, đôi mắt trong veo lớn vốn bóng mây đen. Coi trọng cô tại sao không từ bỏ thói xấu đó? Cứ như vậy làm sao thuyết phục được bố mẹ?

Loại cafe khác cũng không thể làm tỉnh thần Nghiêu Vũ phấn chấn, thấy Thiên Trần tư lự, vội kéo tay bạn, giọng sôi nổi: “Bây giờ có hứng rồi! Nào, chúng ta vào siêu thị”.

Nghiêu Vũ đi đến những địa điểm đặt hộp đèn quảng cáo theo dõi lắp đặt. Lần này để kịp khai trương khu chung cư mới trước Tết nguyên đán, Gia Lâm cho quảng cáo khắp nơi, hơn trước rất nhiều.

Cô đi đến ngã tư ở trung tâm thành phố, ở đây đang lắp một hộp đèn quảng cáo cỡ lớn. Nghiêu Vũ dừng lại, lắp xong hộp đèn này công việc ở Gia Lâm coi như xong. Cô thở phào, còn hai ngày nữa sẽ về nhà, Đồng Tư Thành vô tình hay hữu ý kéo rộng khoảng cách khiến cô lúng túng. Có lúc Nghiêu Vũ muốn đi tìm anh, hỏi anh rốt cuộc muốn gì? Cô không thích cảm giác bị treo lơ lửng như vậy.

Thỉnh thoảng lại nhớ những kỉ niệm ngày xưa, khi anh đang sống cùng một không gian thành phố, lại thông qua Thiên Trần, thông qua những kỉ niệm không để cô yên. Nghiêu Vũ muốn làm xong việc để về nhà, chui vào cái vỏ của mình, nhờ tình ruột thịt xua đi cảm giác hoang hoải vô định trong lòng. Cô hình dung cả trăm lần cảnh tượng anh đến tìm cô, bây giờ dường như đều trở thành bong bóng.

Trao đổi vài câu với công nhân, sau đó cô đứng tựa lan bên đường quan sát.

Nghiêu Vũ không biết, khi cô đang theo dõi công nhân làm việc, ở một chỗ không xa phía sau, Đồng Tư Thành chợt dừng chân.

Sắp đến Tết, việc công ty coi như đỡ bận, Đồng Tư Thành đang suy nghĩ nên đến gặp Nghiêu Vũ như thế nào. Hai năm mới quay trở lại, chiều nay ra phố, ở phía xa, bóng Nghiêu Vũ bất ngờ lọt vào tầm mắt.

Đồng Tư Thành hơi khép mi, một thoáng chưa chát vương trong mắt, về nước lâu như vậy, luôn kiểm chế không để gặp cô. Mãi lúc này, anh mới biết thì ra khi anh treo cô, anh cũng treo luôn chính mình. Đường như là phản ứng trong chớp mắt, anh há miệng định gọi. Chân vừa bước, lại dừng.

Anh dừng lại, đứng cạnh cây đa lặng lẽ nhìn cô. Nghiêu Vũ vẫn gầy, quần áo vẫn giản dị, tóc vẫn buông dài tới thắt lưng, có một vẻ đẹp xuất thần trong khoảnh khắc động tĩnh đó.

Sau khi ra nước ngoài, Đồng Tư Thành mới nhận ra mái tóc thẳng chấm vai của các thiếu nữ Trung Quốc có một sức hấp dẫn kì lạ. Anh không chỉ một lần hồi nhớ mái tóc dài như thác của Nghiêu Vũ. Mềm mại đen óng, từng sợi suôn thẳng đều tăm tắp, trượt giữa các ngón tay như cát đổ.

Cô không thay đổi chút nào ư? Cô giờ tay ra hiệu, rồi rời lan can đến trước hộp đèn quảng cáo, bây giờ cô đã chăm chỉ làm việc rồi sao? Hình như đang tranh luận điều gì với công nhân.

Một lát sau, anh thấy cô lùi về chỗ cũ, tiếp tục tựa lan can đứng nhìn. Anh thấy Nghiêu Vũ xoa hai tay vào nhau, cô vẫn rất sợ lạnh, tháng Giêng, ngoài trời gió lạnh thấu xương đến mức chỉ một lúc là chân tê cóng.

Đồng Tư Thành còn nhớ Nghiêu Vũ rất sợ lạnh, cứ đến mùa đông là co ro, luôn dẫu môi ca thán, lạnh quá, Tư Thành.

Đang nghĩ vậy, lại thấy cô bước vội sang một bên, ra sức kéo đầu dây thừng ở góc biên quảng cáo, nói to gì đó với bên trên. Máy công nhân chạy đến, trên dưới cùng phối hợp cố định hộp đèn trên khung sắt. Nghiêu Vũ lùi về sau ngấm ngấm, gật đầu cười.

Bao lâu rồi không nhìn thấy cô cười? Thì ra nhân lực anh vẫn tốt, cách cả trăm mét, cũng nhìn thấy nụ cười của cô.

Trời tối dần, Đồng Tư Thành vẫn đứng yên. Hộp quảng cáo phía đó đã lắp xong, đang thử đèn. Anh nhìn đồng hồ, đã bảy giờ tối. Bóng Nghiêu Vũ dưới ánh đèn sao mà đơn bạc nhưng rõ ràng cô rất vui.

Đồng Tư Thành biết cảm giác đó, chính là niềm vui thực sự trong công việc. Cô sống rất thực, anh khẽ cười, Nghiêu Vũ luôn như vậy, rất dễ vui.

Lúc đó anh bỗng thấy một chiếc xe hơi đi đến dừng trước mặt cô, một người đàn ông dáng thẳng, mạnh mẽ và đi thẳng bước xuống, anh ta đứng nhìn hộp đèn quảng cáo cười, lát sau Nghiêu Vũ cùng anh ta lên xe.

Đồng Tư Thành cau mày, người đó có thể là ai? Đột nhiên căng thẳng, người đàn ông này gây cho anh cảm giác bất an. Anh suy nghĩ một lát, rồi gọi taxi đi khỏi.

Hứa Dực Trung đi đón Nghiêu Vũ, chỉ hỏi về công việc, tuyệt nhiên không nói gì khác. Anh nhận ra, tiếp xúc bình thường không có áp lực như thế lại khiến Nghiêu Vũ dễ chấp nhận anh hơn so với chăm sóc.

Trao đổi xong công việc, Nghiêu Vũ yên lặng.

“Đi ăn chứ?”.

“Không muốn ăn”.

“Dù gì cũng nên ăn một chút?”.

“Macdonal”.

Hứa Dực Trung lại bực, coi mình là đồ ăn nhanh chắc, cô ta ăn xong là muốn bỏ chạy? Anh không nói không rằng lái xe đến nhà hàng Macdonal, nói với cô, “Cứ ngồi trên xe, tôi đi mua”.

Lát sau, anh đưa một túi giấy chocô, Nghiêu Vũ không muốn ăn cùng anh, nhất định không lãng phí một chút thời gian! “Ăn ngay hay mang về nhà?”.

Chỉ có thể thôi ư? Nghiêu Vũ nghi hoặc liếc anh một cái, “Cám ơn, mang về nhà ăn”.

Hứa Dực Trung lái xe đến khu nhà tầng, cười vui vẻ, chào tạm biệt rồi phóng xe đi.

Nghiêu Vũ cười. Hứa Dực Trung như thế này tốt bao nhiêu, không gây cho cô bất cứ áp lực hoặc ý nghĩ vẩn vơ nào. Cô nghĩ, Hứa Dực Trung cũng là một người rất tốt, anh bẩm sinh đã có dáng như ma nơ canh, mặc gì cũng đẹp, nhà lại giàu, tính cách cũng rất được, hèn nào phù hợp tiêu chuẩn của Đỗ Lối. Tại sao mình không động lòng với anh ta?

Nghiêu Vũ lắc lắc đầu, lòng cô rớt cuộc vẫn chưa quên quá khứ.

Quay người đi về nhà. Vừa trở bước liền nhìn thấy Đồng Tư Thành.

Anh đứng dưới đèn đường cạnh bồn hoa, lặng lẽ nhìn cô. Trong một tích tắc Nghiêu Vũ thoáng giật mình, hình như trở về thời đại học ngày nào, ra khỏi kí túc là nhìn thấy Đồng Tư Thành.

Anh luôn đứng dưới ánh đèn đường, ánh đèn bằng bạc lạnh lẽo chiếu lên người anh, thân hình hơi gầy của anh đổ thành cái bóng dài, Nghiêu Vũ thường giẫm lên đầu cái bóng đó. Đồng Tư Thành nghe cổ sang bên, cô lại nhảy sang giẫm tiếp...

Hình ảnh Đồng Tư Thành đứng dưới ánh đèn đường, từng là bức tranh đẹp nhất trong tâm trí cô.

Cô ngẩng nhìn lên, dưới quầng sáng đó có một con thiêu thân đơn độc bay liệng.

Đã vào sâu trong mùa đông sao vẫn còn thiêu thân? Nghiêu Vũ hơi ngỡ ngàng nhìn nó, bạn bè nó đã đi trọn cuộc đời tươi đẹp trong mùa hè, riêng nó vẫn còn muốn đuổi theo ánh sáng? Nghiêu Vũ nghĩ người nhìn con thiêu thân bất chấp sống chết lao vào ánh đèn. Cảm động sao? Có lẽ đúng, cô vốn thích những sự liều lĩnh bất chấp như thế. Nếu ví con người với đá, một người khi mới sinh ra, chính là đá hình thành tự nhiên trên núi. Lắng nghe những vị khách qua đường như cát, gió và suối kể với nhau về thế giới bên ngoài. Vô cùng khao khát, liền bất chấp tất cả thoát khỏi lòng mẹ lặn khỏi đỉnh núi.

Được gió và dòng nước đưa đi, lúc đầu dòng nước rất dịu dàng, êm đềm chảy xuôi, chỉ cho đá xem cảnh sắc như tranh họa đồ ven đường. Lúc đầu đá còn vui sướng tung tăng trong lòng nước ấm áp, mệt thì ngả mình thành thoi phoi nằng trên bờ suối, nghỉ chán rồi thì theo dòng suối đi tiếp. Khi dòng suối hợp lưu đổ ra sông, con sông ầm ầm cuộn sóng, đá có thể được dòng sông đưa đi rất xa, đi càng xa, đá mới đột nhiên phát hiện, nếu không muốn mình bị đập nát tan tành, chỉ có thể va đập với các hòn đá xung quanh, mọi góc cạnh bị mài bằng trong cuộc va đập đó, đến khi hai bên đều biến thành những hòn đá nhẵn thín như quả trứng ngỗng, sau đó một mỗi buông mình theo dòng nước, chỉ muốn lặng lẽ nằm yên ngược nhìn trời xanh mây trắng.

Lòng vẫn nguyên vẹn nhưng không ai có tấm lòng đập vỡ lớp vỏ dày, để lộ ra góc cạnh bên trong.

Nghiêu Vũ cảm thấy mình như bị mài thành hòn đá tròn, cô luôn dùng cái mặt trơn nhẵn giao tiếp với bên ngoài, cẩn thận bảo vệ cái góc cạnh bên trong.

Con thiêu thân bay liệng không biết mệt trong ánh đèn. Cô nghĩ, nhất định là do mình nhìn quá lâu, mắt mỏi chon chon mới giàn nước mắt như một phản xạ, không phải cô muốn khóc.

Bóng Đồng Tư Thành hôm nay cũng bị ánh đèn đường kéo dài như vậy. Nghiêu Vũ nhìn bóng anh, đầu anh chỉ cách chân cô không quá mười phân, chỉ cần giơ chân ra là có thể giẫm lên. Cô giơ chân như thăm dò, nhưng không giẫm, bóng đầu không thấy nữa, Nghiêu Vũ theo thói quen nhìn sang hai bên, Đồng Tư Thành đã sải bước lại gần. Nghiêu Vũ còn chưa kịp phản ứng anh đã nói nhỏ, “Nghiêu Nghiêu, giẫm lên ngực anh đi”.

Nghiêu Vũ giật mình nhảy sang bên, Đồng Tư Thành một bước đi đến, “Nghiêu Nghiêu”.

Tiếng gọi thân thiết đó hạ gục Nghiêu Vũ hoàn toàn, đẩy cô vào cõi mơ hồ. Anh đã đứng cách cô không đến một thước. Đồng Tư Thành ngày trước vẫn đây? Cô dường như không nhận ra sự khác nhau của hai người đó.

Hơi hương quen thuộc phả tới, trong tích tắc, Nghiêu Vũ không còn tư duy, hai người lặng lẽ đứng. Cô đã nghe thấy tiếng tim anh, dồn dập và khắc khoải, từng tiếng từng tiếng gọi vào tai cô.

Nếu, trí nhớ cô kém một chút thì tốt, nếu cô có thể quên được nỗi tuyệt vọng của đoạn đường hai trăm mét đã đi qua hai năm trước thì tốt biết mấy. Nghiêu Vũ nhìn bóng Đồng Tư Thành dưới chân mình, nghĩ tới bóng anh bị cắt khúc bởi những bậc khăn dài sân vận động năm xưa, anh bây giờ vẫn nguyên lành, nhưng cô đã bị cắt thành vô số khúc, Nghiêu Vũ thở dài, lùi lại, bình tĩnh nhìn anh.

Trong ấn tượng, xưa nay luôn là cô nép vào anh, luôn là anh kéo cô ra: Được rồi, sao mà ép chặt thế?

Lúc đó cô đã nói với anh hoàn toàn nghiêm túc: Tư Thành, nếu em không nép vào anh, chắc chắn em không thích anh nữa.

Đồng Tư Thành cũng nghĩ tới câu đó, lòng trống rỗng. Anh lặng nhìn Nghiêu Vũ, ánh đèn nhợt nhạt khiến mặt cô càng trắng xanh, “Nghiêu Nghiêu, em có khỏe không?”.

Anh... anh không còn là Đồng Tư Thành trong lòng cô. Nghiêu Vũ liên tục tự nhủ, đây là người khác, rất khác!

“Vẫn khỏe!”. Nghiêu Vũ không ngẩng đầu, “Còn anh?”.

Đồng Tư Thành cười gượng, “Không khỏe lắm, mệt mỏi nhứt đầu”.

Giọng cô, sắc mặt cô dù tự nhiên thế nào, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Đồng Tư Thành lại thấy buồn cười, trước mặt anh cô luôn không giấu được tâm sự của mình, “Sao không nhìn anh?”.

Nghiêu Vũ hoài công cố sức ngẩng đầu, đột nhiên muốn khóc. Đột nhiên muốn bỏ chạy. Anh về lâu như vậy, lại xuất hiện đột ngột như thế, không nói trước một câu?!

Đồng Tư Thành một tay kéo cô vào lòng, Nghiêu Vũ lặng lẽ vùng ra, anh không buông tay, ra sức ôm cô, giọng dịu dàng, “Tại anh, tất cả là tại anh, anh có lỗi”.

Nghiêu Vũ không nói, cô không còn sức giãy giụa, muốn nói, lời lại tắc trong ngực, Đồng Tư Thành nâng mặt cô, hôn vào đó. Không cho cô cơ hội suy nghĩ, cũng không để cô bỏ chạy.

Nghiêu Vũ mím chặt môi, anh không miễn cưỡng, chỉ phủ lên môi cô, chỉ muốn hai bên cảm nhận hơi thở của nhau, cảm giác quen thuộc dần dần trở lại, Nghiêu Vũ cũng dần dần bình tĩnh.

Đồng Tư Thành vẫn ôm cô, hai người đứng yên dưới ánh đèn đường. Mũi anh đột nhiên cay cay, “Anh sair rồi, Nghiêu Nghiêu, anh không đi nữa, từ nay không bao giờ đi nữa”.

Nghiêu Vũ khẽ đẩy anh ra, “Em mệt rồi!”.

“Anh đưa em về”.

“Không cần, em tự đi”.

Đồng Tư Thành cau mày, nắm tay cô, “Ngày trước bao giờ anh cũng đưa em về”.

Nghiêu Vũ lập tức đẩy tay anh, mắt cô lộ vẻ kiên nghị, “Lần đó anh không!”. Nói xong quay người đi thẳng. Lần đó anh chỉ nhìn cô đi, không gọi một tiếng. Lần đó anh không đưa cô về, chỉ nhìn theo bóng cô đi.

Đồng Tư Thành cũng nghĩ tới hôm đó. Cô vẫn nhớ? Cô vẫn chưa quên? Nhìn bàn tay mình bị Nghiêu Vũ đẩy ra, anh khẽ nói: “Nghiêu Nghiêu, anh không nghĩ em sẽ tha thứ cho anh, hoặc là chúng ta có thể quay lại. Anh vẫn chỉ có câu đó. Anh đã trở về, chúng ta làm lại từ đầu. Cho anh, cũng là cho em thời gian được không?”.

Đầu cô ong ong. Cô không biết, thật sự không biết. Từng bước lên tầng, từng bước nặng trĩu.

Đồng Tư Thành trầm ngâm nhìn theo bóng cô. Nghiêu Vũ luôn khiến anh bất ngờ. Cô không hề rơi một giọt nước mắt! Anh lặp đi lặp lại câu đó. “Lần đó anh không”. Lần đó anh đã phải kiềm chế thế nào mới buộc mình không! Anh sai ư? Anh chỉ muốn suy nghĩ thực tế một chút, nhưng bây giờ anh đã trở về, anh không muốn chia tay với cô, anh có khả năng cho cô cuộc sống tốt hơn.

Đồng Tư Thành vẫn đứng yên, đứng dưới đèn đường, ngẩng đầu nhìn Nghiêu Vũ lên cầu thang.

Vào nhà, cô đến bên cửa sổ, theo thói quen nhìn xuống dưới. Tay vừa vén một góc rèm đã rút lại như phải bóng. Chính lúc rèm cửa sổ vừa rung, Đồng Tư Thành như một phản ứng, vội ngẩng nhìn lên. Nghiêu Vũ giật mình, vội lùi lại, bức tranh nhìn thấy trong chớp mắt, lại lần nữa làm cô run lên. Đồng Tư Thành dưới ánh đèn đường, anh vẫn đứng dưới ánh đèn đường!

Đồng Tư Thành nhìn thấy rèm cửa sổ rung rung. Một số thói quen khi đã hình thành rất khó thay đổi, anh biết Nghiêu Vũ vào nhà nhất định sẽ nhìn ra ngoài. Anh tin là bức rèm cửa sổ che bóng Nghiêu Vũ nhất định có ngày được tay cô vén lên.

Lòng bỗng phần chấn, anh cười, giống như ngày xưa, giờ tay vậy rồi quay đi.

Nghiêu Vũ mềm nhũn đổ lên giường, tâm tư của cô đã bị Đồng Tư Thành nhìn thấu. Cô bỗng giận mình, giận mình tại sao vô thức chạy đến bên cửa sổ ghé nhìn? Lê nào thâm tâm vẫn mong nhìn thấy anh dưới ánh đèn đường?

Anh đột ngột xuất hiện như vậy, không một dấu hiệu, một lời báo trước. Khiến cô không hề có chuẩn bị.

Khuôn mặt Đồng Tư Thành thoáng nhìn trong chớp mắt đó, khoảng cách xa như thế, Nghiêu Vũ vẫn cảm giác như ngay trước mặt, hàng mi góc mắt cơ hồ đều nhìn rõ. Anh ngẩng đầu, vẫn dịu dàng mỉm cười như xưa. Ánh mắt anh vẫn đợi chờ, giống như ngày xưa mỗi lần trở về kí túc xá qua cửa sổ nhìn thấy, anh chờ đợi thấy cô ngó qua cửa sổ, vẫy tay tạm biệt.

Hai năm trôi qua, anh to khỏe hơn trước không ít.

Nghiêu Vũ nhớ lại trước đây mỗi lần anh mặcplet là cô buồn cười, trông giống cái mắc áo, gió vừa thổi là bay lất phất. Hôm nay nhìn loáng thoáng bộ u phục trên người đã đầy đặn.

Mũi anh vẫn thẳng, có lần anh giả bộ thở than: Một cô sinh viên ở phòng thí nghiệm nhìn anh thở dài, nói Đồng Tư Thành, sao mũi anh thẳng thế?

Nghiêu Vũ cười khanh khách, đúng rồi, lại đây, em cạo phẳng đi.

Mắt anh trầm tư hơn, dò xét hơn, vòng tay và nụ hôn của anh rất quen thuộc, nụ cười của anh vẫn như xưa...

Đêm nay gặp lại đã ngỡ ngàng. Đêm nay gặp lại cũng không rơi nước mắt.

Đầu đau âm ỉ, đau thực sự, Nghiêu Vũ nhắm mắt ngủ thiếp.

24. Chương 24

Đồng Tư Thành lại một lần nữa nhìn Nghiêu Vũ rời đi, vội vàng và hốt hoảng như vậy, cô muốn tránh anh? Cô đến đây là bởi vì không thể quên quá khứ? Anh cười thầm nhìn theo, lòng cô vẫn có anh.

Nghiêu Vũ bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa, do ngủ quên không đắp chăn, vừa thức dậy, người rét run. Mở cửa nhìn thấy Hứa Dực Trung, sưng người vừa mở miệng giọng đã run run, răng va lắp cập.

“Thế nào? Nhìn thấy tôi sợ đến nỗi rằng đánh vào nhau?”. Hứa Dực Trung nhướn mày, hiếu kì nhìn cô. Anh không nghĩ hành động của mình giống như nửa đêm ma gõ cửa.

“Có chuyện gì?”. Cuối cùng Nghiêu Vũ mở miệng, rồi hắt hơi một cái.

“Sao lại lạnh như thế?”. Hứa Dực Trung ngạc nhiên, đứng ở cửa, tươi cười, giơ cao hộp đồ ăn, lắc lắc. Anh đặc ý nhìn Nghiêu Vũ như con chó nhỏ mắt sáng lên hít mùi thơm của thức ăn. Anh bước vào nhà, đi thẳng đến để lên bàn, ngoái đầu nói, “Cô để quên bánh trên xe, sợ cô chưa ăn, nên đích thân đi mua cơm hộp, nếu không Lữ Tử lại trách tôi vì công việc để người của Đại Đường chịu đói”.

Nghiêu Vũ lại hắt hơi, cô đã rét cóng, đón hộp cơm nóng hổi, áp hai tay sưởi.

“Ăn đi cho nóng!”. Hứa Dực Trung lấy đĩa ra, lần này anh đã rút kinh nghiệm, mua rất nhiều, ngồi xuống ghế bên cạnh, cũng bắt đầu ăn, “Cô chưa ăn gì, mau ăn đi!”.

Nghiêu Vũ vẫn áp tay trên hộp cơm, “Không muốn ăn, sưởi một chút thôi”.

Hứa Dực Trung dừng đĩa, nhìn chóp mũi đỏ ửng của Nghiêu Vũ, vội nắm tay cô, “Sao lạnh thế này?”.

Cô chưa kịp rút về, anh đã buông ra, thái độ của anh muốn nói, chỉ là sự quan tâm bình thường thôi.

“Ăn một chút người sẽ nóng lên ngay”.

Nghiêu Vũ không muốn ăn, đầu đang nhức.

“Không phải cứ bận việc là cô bỏ bữa chứ?”. Hứa Dực Trung quyết định phớt lờ mọi cự tuyệt của Nghiêu Vũ, “À, đây là tiền làm thêm lần này, một hai ngày nữa công trình kết thúc, khi nào cô về nhà ăn Tết?”.

Nghiêu Vũ nhìn chiếc phong bì, mỉm cười đẩy trả lại, “Tôi đã lĩnh tiền thưởng ở công ty rồi, không thể coi là làm thêm. Chẳng qua lúc đầu nghĩ anh cố tình ép tôi sang đó, nên mới đòi như vậy”.

“Năm ngàn đây! Không nhỏ đâu, cô cầm đi. Đằng nào tôi cũng đồng ý rồi”. Hứa Dực Trung cảm thấy bất ngờ, bật cười, “Đúng thế, lúc đó tôi cố tình. Thực ra cũng bận thật”.

“Tôi nói rồi, không phải là làm thêm, tháng này tôi làm chương trình vui chơi mừng Giáng sinh, lại lần này nữa, cộng với lương cơ bản, thu nhập hơn tám ngàn, khá cao rồi, tiền này tôi không nhận”. Nghiêu Vũ ngửa mặt cười, nhớ lại lúc chặt chém Hứa Dực Trung thấy rất vui.

Khuôn mặt hơi xanh của Nghiêu Vũ sinh động hẳn, nụ cười đó bỗng khiến anh nao lòng. Một lần nữa nhận ra, anh thích cảm giác ở bên cô, dễ chịu và thoải mái. Hứa Dực Trung cũng không ép, lại tỏ ra rất vui: “Được, không cần thì tốt, tiền này lấy từ lương của tôi, cô tưởng cứ để xuất tiền làm thêm là tập đoàn phê chuẩn sao? Cô bóp cổ tôi đủ đâu!”.

“Ha ha, lương tháng anh được bao nhiêu?”.

“Tôi nói cô nhất định không tin, một tháng tôi chỉ được vạn hai, cả tiền xăng xe. Cô xem ông già và anh tôi có keo kiệt không? Cứ như sợ tôi phá nhà vậy”. Hứa Dực Trung nghiêng răng.

Nghiêu Vũ cười phá lên, lại thấy muốn ăn, cầm dưa bắt đầu ăn, “Nếu không kiểm soát, anh phá nhà thật chứ chẳng chơi! Tôi chỉ nói một câu, anh đã mất nửa tháng lương, lại còn coi như không, vậy mà lại tiếc bữa tiệc mừng Giáng sinh, nhất định bắt tôi đi ăn”.

Hứa Dực Trung cũng cười, tối nay không khí giữa hai người thân thiết chưa từng có, lần đầu tiên Nghiêu Vũ không cảm thấy Hứa Dực Trung là công tử nhà giàu. Bây giờ cô vừa ăn vừa hớn hỏ tâng gẫu với anh chuyện trên trời dưới bể, quên hẳn sự xuất hiện của Đồng Tư Thành, cũng quên sự tồn tại của Đỗ Lối.

“Tôi luôn có thành kiến với đàn ông nhà giàu, luôn cảm thấy họ không đàn ông, lười học, không biết vươn lên, chỉ biết tiêu tiền của ông bố”.

“Bây giờ thì sao? Không thấy tôi rất đàn ông, ham học, cầu tiến, bị ông già bóc lột như một kẻ làm thuê sao?”.

“Không, tôi cảm thấy anh vẫn là con người”.

“Thế là sao?”.

“Ôi, ôi, tôi nói nhầm, trên đầu anh có cái vàng đó”.

Hứa Dực Trung không hiểu: “Vàng nào?”.

Nghiêu Vũ cười ngặt nghẽo, “Thiên sứ, thần phật, trên đầu chẳng phải đều có vàng hào quang?”.

Hứa Dực Trung cười nghiêng ngả, lộ hàm răng trắng. Mắt anh cũng thu hết nụ cười như nắng xuân của Nghiêu Vũ. Đúng là con thỏ? Minh ôm cây đợi thỏ, nó sẽ luôn đường vòng chuồn mất. Tóm nó, để trước mắt, nó sẽ cắn, chỉ có dùng đồ ngon dỗ dành, che giấu ý đồ chinh phục, nó mới ngoan ngoãn sa bẫy. Hứa Dực Trung đặc biệt đặc ý mình đã kịp thời điều chỉnh sách lược đối phó với con thỏ này. Anh lại nghĩ đến câu chuyện luộc ếch, từ từ đun cho nước nóng dần, đến khi ếch phát giác muốn nhảy cũng không nhảy ra được nữa.

Nghiêu Vũ đột nhiên từ salon bật dậy, “Hứa Dực Trung, tôi muốn đến chỗ này, anh có thể đưa tôi đi không?”.

Tâm trạng đang tốt, cô muốn đến một nơi.

Hơn mười giờ đêm, gió lạnh rít từng cơn, Hứa Dực Trung đưa Nghiêu Vũ đến trường đại học của cô. Từ ngày tốt nghiệp, cô chưa quay lại sân vận động này, trước đây cô không dám đến, cô tránh nơi đó. Nhưng bây giờ, sau khi gặp lại Đồng Tư Thành, cô muốn đến.

Nghiêu Vũ hơi ngửa mặt, vui vẻ nói với Hứa Dực Trung, “Tôi muốn ở lại đây một lát, anh về trước đi, đừng đợi, tôi sẽ gọi xe về”.

“Tôi chờ cô!”. Nghiêu Vũ muốn quay lại trường cũ, Hứa Dực Trung nhìn thần thái cô là hiểu, nơi đó chứa chan có kỉ niệm của cô và Đồng Tư Thành, anh chỉ không biết đó là nơi học chia tay.

“Không cần! Không cần. Cảm ơn anh. Tạm biệt!”.

Có lúc con người cần một mình như vậy để suy nghĩ. Có lẽ trở về nơi tràn đầy kỉ niệm, cảm giác đã thay đổi. Nghiêu Vũ có thể bảo anh đưa cô đi; anh thấy mình đã tiến được một bước lớn, “Tôi ở đây đợi cô!”.

“Vậy được, một lát tôi sẽ ra”.

Nghiêu Vũ đi qua cửa ngách vào sân vận động. Sân vận động mùa đông vắng tanh không một bóng người. Ánh đèn đường trắng đục tỏa xuống, không gian trên sân bóng bênh quãng sáng nhạt, như lớp sương mù.

Cô khép chặt tà áo, nhón chân bước lên bậc khán đài, ở đây có bốn mươi bậc, mỗi bậc cao năm mươi centimet. Nghiêu Vũ nhắm mắt bước từng bậc. Khi đếm đến bốn mươi liền mở mắt, mình đếm sai ư? Phía trước sao lại vẫn còn nhiều bậc nữa?

Nghiêu Vũ nghi hoặc, lại lập tức hiểu ra, tất cả có năm mươi bậc, chỉ là ngày xưa bước lên mỗi bậc, cô đều dừng lại ngửa cổ nhìn Đồng Tư Thành, cười hờn hờ nói với anh: Tư Thành, nếu anh cao bằng này thì tốt.

“Vậy anh phải cao hơn ba mét. Theo cách tính của em, coi như anh dị dạng”.

Nghiêu Vũ tính cho Đồng Tư Thành chiều cao lí tưởng của đàn ông, cô lấy mình làm tiêu chuẩn, cao bằng cô hoặc thấp hơn cô đều không được, cao hơn cô một cái đầu trở lên cũng là không được. Cô dùng tay đo chiều cao của anh, đầu cô vừa chạm cằm anh. Nghiêu Vũ cười, “Anh nguy hiểm thật, cao thêm ít nữa là dị dạng!”.

Về sau Nghiêu Vũ thay đổi cách tính, ví dụ cô đứng ở bậc bốn mươi khán đài sân vận động ngửa cổ nhìn anh ở bậc năm mươi, cảm thấy vừa đẹp.

“Sao em lại thay đổi cách tính rồi?”.

“Bởi vì...”. Nghiêu Vũ ôm lưng anh, “Em thích cảm giác ôm anh thế này”. Có lúc cô húc đầu vào bụng anh, Đồng Tư Thành nháy lên, “Lại trò gì thế?”.

“Muốn biết cảm giác húc vào bụng bông trong võ công là thế nào?”.

Đồng Tư Thành dở khóc dở cười, không ngăn được những trò đùa nghịch của Nghiêu Vũ, những cái đó trở thành bao gồm sáng trong kí ức.

Nghiêu Vũ ngẩng đầu, đèn đường bên ngoài sân vận động quá sáng, không có Đồng Tư Thành đứng phía trên che chắn, mắt cô bị lóa, hơi khép lại, cô bước lên bậc cao nhất cúi nhìn.

Trước đây mỗi lần cô đi vào sân vận động, Đồng Tư Thành đều từ trên bậc cao nhất đứng dậy nhìn cô, cảm giác thế nào?

Nghiêu Vũ nhìn sân vận động trống trải, hình dung lại.

Dường như cô nhìn thấy Đồng Tư Thành đi tới, đang từng bước đến gần. Nụ cười dần dần hiện ra. Đúng vậy, cô di chuyển từng bước như thế này tiến lại gần anh, anh sẽ mỉm cười hân hoan và chờ đợi như thế.

Nghiêu Vũ rũ người ngồi sụp xuống.

Anh đã trở về, đứng dưới ánh đèn đường đợi cô. Cô có muốn cùng anh làm lại từ đầu? Quên đi cảnh chia tay ngày đó, làm lại từ đầu?

Trong những ngày xuân có nắng cô thích ngồi trên bậc khán đài đọc sách, gió lật tung trang sách, cuốn đi cánh hoa khô ép trong đó, những cánh hoa ngả vàng, khô giòn từng cánh bay đi, đập xuống bậc khán đài, cô nhảy theo nhặt lại. Vừa nhặt được mấy cánh đã thấy Đồng Tư Thành tay cầm một cánh hoa khô, rất ý nhị đọc mấy chữ ghi trên đó: hoa bay nhợt nhạt tựa giấc mơ...

Trả lại em! Nghiêu Vũ đỏ mặt.

Đồng Tư Thành cười như nắc nẻ, giây phút đó Nghiêu Vũ nhìn thấy ánh nắng xuân trong vắt và nóng ran. Anh đặt cánh hoa vàng vào lòng bàn tay đưa đến trước mặt cô giống như nâng cánh bướm, cánh bướm dập dờn muốn bay.

...

Ở đây tĩnh mịch như vậy, ánh đèn đường tỏa xuống người cô, kéo bóng cô đổ dài trên bậc khán đài. Nghiêu Vũ lạnh rúm người. Bỗng nhớ tới Hứa Dực Trung đợi bên ngoài, không nên để anh đợi lâu, về thôi.

Cô đứng lên, bóng đổ dài, bịn hững bậc khán đài chia thành mấy khúc. Cái bóng mỏng như dao cứa vào tim cô, hơi thở nặng nề đau buốt. Nghiêu Vũ ngồi sụp xuống, gục đầu, lặng lẽ khóc.

Cô đã yêu anh bằng cả trái tim sôi sục tràn máu nóng, tưởng đã tìm được tình yêu đẹp như trong sách, cô yêu anh như vậy, yêu anh như vậy.

Hứa Dực Trung ngồi đợi rất lâu trong xe, rồi ra ngoài, lục túi áo tìm thuốc hút, kiên nhẫn chờ đợi. Anh biết Nghiêu Vũ nán lại đây lâu như vậy tất có nguyên nhân. Anh rất muốn vào xem cô thế nào, cố tự thuyết phục, cô cần không gian và thời gian, cuối cùng vẫn nín lại, đứng đợi bên ngoài.

Khu giảng đường phía sau vật cây trước mặt vẫn sáng đèn, trên đường thỉnh thoảng có sinh viên phóng xe đạp qua, tiếng xích xe chuyển động rì rít. Anh bỗng nhớ lại thời đại học của mình, vườn trường yên tĩnh, giờ tự học buổi tối trên giảng đường. Hứa Dực Trung bỗng mỉm cười, những ngày đó đáng nhớ biết bao.

Trong sáng và sôi nổi.

Anh ngoái đầu nhìn sân vận động. Nghiêu Vũ cũng lưu luyến những năm tháng cấp sách lên giảng đường ư? Có lẽ cô còn chưa từng trải, chưa hiểu cho dù yêu thích bao nhiêu cũng là chuyện đã qua. Hứa Dực Trung thở dài.

Anh hiểu, cô cũng như anh vẫn lưu luyến thời đó.

Lúc này anh nhìn thấy một người đàn ông mặc áo choàng chậm chậm đi đến, anh ta không nhìn thấy Hứa Dực Trung đứng dưới bóng cây, chỉ liếc nhìn chiếc xe hơi đỗ bên đường, sau đó đi vào sân vận động, anh bỗng có cảm giác lạ lùng.

Hứa Dực Trung ngẫm nghĩ, cũng đi về phía cổng sân.

Anh nhìn thấy ở bậc khán đài trên cao, Nghiêu Vũ bé nhỏ, thu mình ngồi ôm gối, vô hồn như tảng đá.

Lòng anh se lại, chỉ có một ý nghĩ, không muốn cô như vậy, anh nhón chân định đi vào, trong một thoáng lại quay về.

Người đàn ông mặc áo choàng đang đi về phía Nghiêu Vũ, trực giác bảo anh, chắc chắn đó là Đồng Tư Thành. Đèn đường chiếu một bên mặt anh ta, Hứa Dực Trung chợt sững người, thấy anh ta lặng lẽ từng bước, cả người như chìm trong nỗi sầu thảm vô hạn.

Thật khéo trùng hợp! Hứa Dực Trung lại thở dài, Nghiêu Vũ muốn đến đây, Đồng Tư Thành cũng đến, ước định ngầm này chỉ những người yêu nhau sâu nặng mới có, anh lại vô tình chứng kiến. Đứng yên một lát cạnh lối vào, cuối cùng quay lại chỗ để xe. Có lẽ anh nên đi.

Đồng Tư Thành thấy tim đập dồn từng trận.

Lần đó anh không! Trở về nhà, lời Nghiêu Vũ vẫn vang bên tai. Anh lại đến đây.

Về nước lâu như vậy, anh đã đến đây vô số lần. Vô số lần mong ngóng đợi chờ, ngồi trên bậc khán đài nhìn về hướng cổng sân, cô đều không xuất hiện. Nhưng chính vào lúc anh nghĩ cô không thể xuất hiện, cô lại ngồi trên đó, đúng nơi ngày xưa họ vẫn ngồi, bóng cô đổ dài bị các bậc khán đài chia cắt, thành một dải đen sì lơ lửng trên cao.

Anh chợt nghĩ tới những thành lũy đổ nát trên cánh đồng cỏ ở Scotland, mỗi phiến đá dưới ánh trăng âm thầm ôm niếm cô đơn trăm năm. Nỗi ân hận một lần nữa trào lên, anh đã sai!

Anh lặng lẽ nhìn lên cao, đây là hình bóng Nghiêu Vũ của anh bây giờ ư? Lúc nào cô cũng vui tươi, cô có vô số những điều thú vị nho nhỏ chuyển đổi nỗi buồn. Có lần bài kiểm tra bình thơ của cô được 63 điểm [1] Đồng Tư Thành chưa bao giờ thấy Nghiêu Vũ buồn vì chuyện thi cử, hỏi cô: Miễn là qua việc gì phải buồn?

[1] Trung Quốc tính thang điểm 100.

Không phải thế, thầy giáo bảo, lí giải của em không đúng. Em không hiểu tại sao một bài thơ nhất định phải hiểu như sách viết.

Bài thơ gì?

Thiên sơn điêu phi tuyết, vạnkinh nhân tông diệt. Cô chu trôi lạp, độc tiểu hàn giang tuyết[2]. Nhà thơ viết về cảnh vật và tâm trạng cô cơ trong không gian cô tịch, lí giải của em là, nếu có người đi cùng chẳng phải càng tốt sao? Em lí giải như vậy, thầy nói lạc đề. Buồn quá.

[2] Bài thơ Giang tuyết của Liễu Tông Nguyên, nghĩa là: núi vắng bóng chim, đường không bóng người, một người một thuyền đơn độc buông câu trên dòng sông lạnh tuyết.

Đồng Tư Thành cười ngặt nghẽo trên cô: Vậy nên Đỗ Phủ mô tả căn nhà tranh bị gió đánh sập, liệu em có suy diễn thành, trời trù lên đất làm tấm áo, đóng vai đại trượng phu an ủi ông ta?

Không, em sẽ bảo là, nhà của ông già Đỗ theo trường phái thiên nhiên, toàn dùng nguyên liệu không ô nhiễm. Thỏ chui vào theo lối đi của chó, trĩ đậu trên xà nhà, ông ta sống hài hòa với động vật.

Đồng Tư Thành cười đau bụng.

Nghiêu Vũ như thế, Nghiêu Vũ chính là như thế. Cô không buồn được lâu, chỉ một lúc là hết, lại nhảy nhót tung tăng.

Đồng Tư Thành chậm chậm đi lên khán đài, dừng lại ở bậc bốn mươi.

Nghiêu Vũ vẫn gục đầu, nghe tiếng bước chân, không muốn để Hứa Dục Trung thấy mình khóc, khẽ nói: “Anh cứ đợi bên ngoài, không đợi được có thể về trước, tôi chỉ một lát là ổn”.

Đồng Tư Thành nghĩ tới chiếc xe hơi đậu bên ngoài. Người đợi cô là anh chàng điển trai lái xe đến đón cô lúc chập tối ư? Anh bỗng lặng người, khẽ nói: “Nghiêu Nghiêu, là anh”.

Nghiêu Vũ giật mình, ngẩng phắt đầu. Ngoài bố mẹ cô, chỉ có Đồng Tư Thành gọi như thế, Nghiêu Nghiêu.

Sau khi yêu nhau, cô nói với anh, người thân mới gọi cô như thế, bạn bè gọi là Tiểu Vũ.

“Nghiêu Nghiêu, có phải em đang nghĩ lúc đó sao anh có thể nhìn em đi như vậy?”. Đồng Tư Thành khụy một chân, cúi nhìn cô.

Nghiêu Vũ đang nghĩ tới sinh nhật năm đó cô mặc cái váy xanh Đồng Tư Thành tặng chạy đi tìm anh. Anh cũng ngồi khụy xuống thế này nhìn cô, chỉ có khác, lúc này mắt Đồng Tư Thành bớt một phần xúc động, thêm một phần ưu tư.

Cô ngáy ngáy nhìn anh. Sau đó nhìn anh nắm tay cô, lại in môi lên lòng bàn tay cô, không thấy nóng rẫy như ngày xưa, chỉ thấy lạnh, lạnh như băng, cái lạnh từ lòng bàn tay xông thẳng vào tim. Nghiêu Vũ rùng mình rút tay về.

Đồng Tư Thành cau mày, dăm dăm nhìn cô. Nghiêu Vũ run lên.

“Xin lỗi!”. Anh khẽ nói, “Nghiêu Nghiêu” Anh vuốt nhẹ mặt cô, mắt da diết đau khổ. “Sao lạnh thế, một mình em ngồi đây bao lâu rồi? Ngốc quá!”.

Hai tay anh nắm tay cô, để trong lòng tay anh sưởi ấm như ngày nào. Lòng mày càng lúc càng cau, thành một nếp nhăn sâu, “Như thế này sẽ nhiễm lạnh ốm mất, biết không?”.

Nghiêu Vũ thắm hét một tiếng trong lòng, đứng vụt dậy, môi run run, “Em còn có bạn đợi bên ngoài, em đi đây”. Cô nhảy tưng bực như chạy trốn.

“Anh chờ em! Nghiêu Nghiêu!”. Tiếng Đồng Tư Thành vang trong thính không như một lời chú.

Nghiêu Vũ chỉ thấy lòng hoảng loạn, sao cô lại chạy đến đây? Sao cô lại gặp anh? Tối nay cô nhìn thấy anh hailần! Cô không dám nán lại, sợ trên sân vận động vắng vẻ này, cô sẽ mềm lòng, mất bình tĩnh.

Đồng Tư Thành một lần nữa nhìn Nghiêu Vũ rời đi, vội vàng như vậy, hoảng loạn như vậy, cô muốn tránh anh? Nghiêu Vũ đến đây vì không thể quên quá khứ. Anh mỉm cười nhìn theo. Lòng cô vẫn có anh.

Nghiêu Vũ chạy khỏi sân vận động, không nhìn thấy xe của Hứa Dục Trung, bỗng hốt hoảng. Cô sợ Đồng Tư Thành đi ranhìn thấy cô một mình. Nghiêu Vũ bật khóc, vừa khóc vừa chạy dọc con đường ở ngoài trường.

Rẽ vào đường khác, nghe thấy tiếng còi xe hơi, ngoái nhìn, Hứa Dực Trung tươi cười ngồi trong xe bên đường, “Lên đi; tôi đợi ở đây”.

Nghiêu Vũ lau nước mắt, chui vào xe, “Lạnh quá!”.

Hứa Dực Trung chỉnh điều hòa số cao nhất, giả bộ không nhìn thấy. “Trời lạnh thế này, ngồi bên ngoài lâu như thế, không lạnh mới lạ, mua cho cô đây”. Anh vừa lái xe vừa chìa chocô cốc trà sữa trân châu nóng hổi.

Nghiêu Vũ bê cốc trà như bê báu vật, uống một ngụm ấm tận lòng, “Anh đi mua cái này à?”.

“Sao? Không nhìn thấy tướng tôi đi rồi chứ gì?”. Hứa Dực Trung thấy cô một mình chạy ra đã mừng thầm, anh đoán chính xác bây giờ Nghiêu Vũ không muốn tha thứ cho Đồng Tư Thành, nghĩa là anh phải đẩy nhanh tốc độ. “Tôi đã hứa đợi cô, chắc chắn sẽ đợi, tôi là người đặc biệt giữ lời, phẩm chất này được rèn luyện trên thương trường, cho nên, những lời tôi nói sau này đừng có nghi ngờ”.

“Anh đâu có tốt như thế, chưa biết chừng chờ sốt ruột chạy đi uống trà sữa, thấy ngọt quá, mua rồi không muốn uống liền nói đổ là mua cho tôi”. Nghiêu Vũ ngồi trong xe của Hứa Dực Trung rất yên tâm. Cô quyết định đến Tết về nhà sẽ suy nghĩ kỹ chuyện của Đồng Tư Thành.

“Tôi vẫn chưa uống đủ, không thích trả lại đây!”.

“Tại sao? Anh vẫn còn nợ tôi chín trăm chín, có thể mua bao nhiêu cốc trà sữa?”.

“Tôi nợ cô bao giờ? Tiệc cô đã ăn rồi, có phải không ăn đâu!”.

“Keo kiệt!”.

“Tôi sống bằng đồng lương, không tiết kiệm sao được!”.

Nghiêu Vũ lườm anh, lòng đầy cảm kích, nhìn thấy cô khóc, anh không hỏi một câu, chỉ bông đùa làm cô vui, “Cảm ơn anh”.

“Chỉ nói suông không được, thực tế một chút đi. Chẳng hạn mời tôi uống trà, ăn bữa cơm”.

“Ồ, được, vậy tôi không đòi chín trăm chín của anh nữa”.

“Rõ ràng là tiền của tôi”.

“Coi như tôi gửi tiết kiệm ở chỗ anh, gửi ngân hàng còn có lãi”.

Tâm trạng Hứa Dực Trung rất tốt, Nghiêu Vũ lúc này chẳng còn dấu vết đau buồn sau khi gặp lại bạn trai cũ. Chả là cô chưa hiểu chính mình mà thôi.

25. Chương 25

Cách mấy mét, cô cũng nghe thấy tiếng cười của Hứa Dực Trung. Đầu anh hơi ngẩng, các đường nét tuấn tú ngời ngời, ánh đèn màu chiếu trên khuôn mặt tươi rói. Tim Đỗ Lối khẽ nảy lên, nụ cười của anh, vẻ vô tư con trẻ của anh cuốn hút như tia nắng ngày đông. Lúc này, cô thật sự nghe thấy tiếng tim mình lay động.

Mồng bốn Tết, Hứa Dực Trung lái xe đến thành phố quê Đỗ Lối. Lúc đó thành phố đã lên đèn sáng rực, đây chỉ là đô thị bậc trung nhưng vẫn ngập tràn không khí Tết. Ngoài đường người đông như trẩy hội, đèn lồng treo đầy trên cây, xa xa là những dãy núi nhấp nhô, đèn như sao sa, thỉnh thoảng có mấy quả pháo bông bay vút lên không, bầu trời thành phố bắt chợt nở bùng những chùm sáng muôn màu.

Ngắm nhìn thành phố, nghe tiếng pháo tép đi đùng gần xa, mới trăm trò, đúng là Tết. Ở thành phố của anh, chỉ có vùng ngoại ô mới được đốt pháo tép, nội thành tuyệt đối cấm. Anh nhớ lại những cái Tết hồi nhỏ, háo hức đợi giao thừa, niềm vui pháo nổ. Không có tiếng pháo, cơ hồ thiếu hương vị Tết.

Không ngờ ở đây trong thành phố vẫn được đốt pháo, điều này thực sự khiến anh vui sướng. Hứa Dực Trung đến khách sạn thuê phòng, rồi ra phố dạo chơi, không kìm được gọi điện cho Nghiêu Vũ, “Tiểu Vũ, đang làm gì, ngày Tết đi chơi thế nào?”.

Đầu bên kia truyền đến từng tràng cười giòn giã, Nghiêu Vũ hớn hở khoe: “Đang định đi đốt pháo bông. Còn anh, hình như ở thành phố đó chỉ cho đốt ở ngoại ô?”.

“Đúng, cho nên nghe cô nói, quá ham mê. Nếu tôi có thể đến thành phố của cô, cô sẽ đưa tôi đi đốt pháo chứ? Ba năm rồi không được đốt pháo.”

Nghiêu Vũ cười như nắc nẻ, “Rất thông cảm, vắng tiếng pháo ngày Tết mất vui!”.

“Thật hả? Nếu tôi đến cô sẽ đưa đi đốt pháo chứ?”.

“Hứa Dực Trung, anh chẳng giống đàn ông ba mươi chút nào? Như trẻ con vậy, lẽ nào chỉ vì muốn đốt pháo anh thân chinh đến thành phố xa xôi này? Còn ra vẻ đáng thương?”.

“Vậy cô thương tôi chút đi”. Hứa Dực Trung cười to, “Đã hứa rồi nhé, tôi đến là cô phải đưa đi đốt pháo đấy”.

“Được rồi! Nhất trí!”. Nghiêu Vũ gật lia lịa, “Tôi đi chơi đây, tạm biệt!”.

Hứa Dực Trung đắc ý thầm nghĩ, nếu xuất hiện trước mặt Nghiêu Vũ, có làm cô phát hoảng?

Lại nghĩ đến việc Đỗ Lối nhờ. Nhìn đồng hồ, mới hơn bảy giờ. Anh gọi cho Đỗ Lối.

“Anh đến rồi à? Ở đâu? Em đi đón”. Đỗ Lối reo lên sung sướng. Cứ tưởng Hứa Dực Trung sáng mai mới đến. Đỗ Lối đang ở nhà mẹ, cùng cha dựng và cả nhà xem tivi.

“Tiểu Lối à, có phải cậu ấy đến rồi không? Mau đi đón đi!”. Mẹ Đỗ Lối nghe nói nhân vật lớn như vậy, Tết cũng đến nên đã sớm dài cổ đợi.

Đỗ Lối đến cửa khách sạn nhìn thấy Hứa Dực Trung, cười sung sướng. Cô không gọi, chỉ lặng lẽ ngắm anh. Hứa Dực Trung rất cao, mặc áo khoác đại hàn, bớt một chút nghiêm nghị ở văn phòng, thêm một chút sôi nổi, nhìn càng trẻ trung. Anh đang đứng trước quầy bán pháo bông ở mặt tiền khách sạn đùa với mấy đứa trẻ mua pháo. Đỗ Lối thấy anh bỗng bật cười.

Cách mấy mét, cô vẫn nghe thấy tiếng cười của anh. Đầu hơi ngửa, các đường nét tuấn tú ngời ngời. Ánh đèn màu chiếu lên khuôn mặt tươi rói, tim Đỗ Lối khê nẩy lên, nụ cười của anh, nét vớt con trẻ của anh cuốn hút như tia nắng ngày đông. Lúc này, cô thật sự nghe thấy tiếng tim mình lay động.

“Dực Trung!” Đỗ Lối cười gọi anh.

Hứa Dực Trung nhìn thấy cô, “Tôi đang xem pháo bông. Ở đây được đốt pháo thật là tuyệt”.

“Nhà mua rất nhiều, đến tối em đưa anh đi đốt pháo”. Đỗ Lối đi đến, rất tự nhiên khoác tay anh.

“Bây giờ ư? Ngày mai đi. Tôi chỉ định hỏi em có cần chú ý gì không”. Hứa Dực Trung cầm lên một cây pháo bông, khéo léo rút ra khỏi cánh tay Đỗ Lối. Anh định sáng mai xuất hiện ở nhà bố mẹ Đỗ Lối xong là chuẩn.

“Vậy ư, mẹ em nghe tin anh đến, đang đợi ở nhà”. Đỗ Lối cắn môi, vẻ ngần ngại.

“Tôi đang nghĩ nên mua quà gì, không thể tay không đến gặp bố mẹ em”. Hứa Dực Trung dự định tối nay đến nhà mẹ Đỗ Lối, sáng mai đi gặp bố cô, một ngày là xong.

“Không cần đâu, em nói là đồng nghiệp, nhập hàng một chút là được.”

Anh cười nói, “Thế này đi, tôi đến quầy rượu của khách sạn mua chút gì được không?”

Hai người đến quầy rượu chọn hai chai rượu, một hộp thuốc bổ. Đỗ Lối tranh trả tiền, anh ngăn lại, “Không có gì, gặp bề trên nên có quà”.

Đỗ Lối bụm môi cười, cô hi vọng không phải là giả. Hứa Dực Trung thực lòng đến thăm bố mẹ cô thế này là quá tuyệt. Mục đích của cô là chỉ cần anh bằng lòng đến.

Vừa bước vào nhà, Hứa Dực Trunggiật mình, bên trong ít nhất có đến chục người ngồi. Đỗ Lối rất giống mẹ, gươngmặt mẹ cô có nét ôn hòa nhẫn nhịn của người phụ nữ từng trải, “Dực Trung phảikhông? Nghe Tiểu Đỗ nhắc đến cháu đã lâu. Lại ngồi đi”.

Hứa Dực Trung rất tự nhiên đi đếnnั่ง xuống bàn. Bữa tiệc gia đình vẫn chưa xong, hình như vừa được bổ sung thêmvài món. Anh lễ phép ngồi xuống, cùng Đỗ Lối chào hỏi mọi người, rượu đưa đến.Tiếp khách trên bàn tiệc coi như anh tương đối có kinh nghiệm, ứng phó rất tựnhiên.

Mẹ Đỗ Lối chăm chú nhìn anh rấtlâu. Đỗ Lối ngồi bên cạnh, gấp thức ăn cho anh, mỗi khi câu chuyện có gì vui,lại tự nhiên nghiêng đầu ghé sát anh. Nhìn thấy cảnh thân mật như vậy, mặt mẹcô tươi dần.

Hứa Dực Trung tưởng làm quenxong, rượu cũng uống xong, sẽ quay về khách sạn, anh ngồi đến mười giờ liềnđứng lên cáo từ.

“Không được, sao có chuyện để chocháu ở khách sạn, cô đã thu xếp phòng rồi, ngày Tết phải ở nhà!” Mẹ Đỗ Lối niềmnở giữ khách. Bà hoàn toàn hài lòng về chàng trai này, cũng hỏi kĩ con gái,biết anh gia thế tốt, bản thân lại có bằng thạc sĩ ở nước ngoài. Bà dặn riêngcon nhất định phải giữ chặt, “Tiểu Lối, đưa Dực Trung đi đốt pháo bông, lát nữa mẹ làm bữa ăn khuya”.

Hứa Dực Trung nhìn Đỗ Lối, mắt cônư cầu khẩn. Anh mềm lòng, không nỡ phụ thịnh tình của mẹ cô, không còn cách nào đành ở lại. Lần đầu tiên ăn Tết ở nhà một cô gái, anh lơ mơ cảm thấy cáitrò giả dối này không hay.

Khi lên tầng thượng đốt pháo, anhcau mày hỏi, “Đỗ Lối, như thế này liệu có ổn? Mẹ rất quan tâm đến em, nếu biết là giả, liệu có càng buồn?”.

Đỗ Lối mỉm mỉm, “Vẫn tốt hơnnhiều suốt ngày bị mẹ gọi điện cầu nhàu. Em có thể tự chăm sóc ình, anhchỉ đến một lần, mẹ yên tâm, sau này không hỏi nữa. Lại đây, Dực Trung, emkhông dám châm ngòi”.

Hứa Dực Trung yên tâm, đi đếncâm ngòi pháo, “Đoàng!” một tiếng pháo bông bùng nổ trên bầu trời đêm, hóathành cơn mưa nhũ sắc rơi lả tả. Lâu lắm không chơi trò này, anh cũng rất vui,thầm nghĩ, nếu chơi cùng Nghiêu Vũ nhất định rất vui.

Hoa khói xanh xanh đỏ đỏ điểmxuyết trong màn đêm vô tận. Anh lặng lẽ nhìn tầng không lóng lánh sắc màu, lòngđột nhiên xao xuyến.

Bao nhiêu năm không có cảm giácnày? Một nỗi nôn nao đã lâu không thấy. Gương mặt thanh tú trong ngần anh vươngvẫn đang ở chốn nào trong thành phố này? Lúc này cô có háo hức ngẩng nhìn pháobông nổ? Cô có biết, bao ý nghĩ tốt đẹp trong anh cháy lên vì cô? Anh cố kìm ýmuốn gọi điện cho cô, mong ngày mai đến nhanh.

Đỗ Lối ngẩng nhìn pháo bông trêntrời, trầm mặc rất lâu, “Cảm ơn anh, Dực Trung, đây là nhà mẹ em, mẹ yêu em,nhưng lại có một gia đình khác. Bố cũng thế, nhìn có vẻ là người một nhà, nhưng em luôn cảm thấy chỉ một mình ăn Tết”.

Hoa pháo từng bùng nổ phía xa, cớhồ đốt hết phồn hoa, Đỗ Lối đứng trên sân thượng, bóng hình trắng trắng, nhuốm màu ưu thương.

Cô không đẹp ư? Cô rất đẹp. Côkhông tốt ư? Cô rất tốt. Hứa Dực Trung cúi đầu, nhưng anh không biết làm sao.

Đỗ Lối ngoái lại, mắt long lanh nước. Hứa Dực Trung cảm giác nhìn thấy một bông ngọc lan thỏn thức trongđêm. Phía chân trời, dưới làn mây mỏng một vầng trăng khuyết ẩn hiện, thanh lạnh như vậy, cả tầng không mệnh mang buồn cô quạnh.

Anh bỗng nhớ đến Nghiêu Vũ, sựdừng đứng của cô, lặng lẽ mà kiên định giống như bầu trời sau cơn mưa. Đúng,Nghiêu Vũ chính là cảnh sắc sau mưa, ánh sáng trong như lọc xuyên qua tán lá,cỏ long lanh. Không khí mát rượi, ngôi đình hóng mát, đóa hoa mang hơi nước,một cốc trà tỏa hương. Vẻ dịu dàng từ từ chìm trong mắt Hứa Dực Trung, ngưngthành một vì sao, anh khao khát bầu không khí sau mưa, tinh khôi và tràn trềsức sống như thế.

Anh vỗ vai Đỗ Lối, “Tôi thấy mẹem thật sự rất quan tâm em, đừng như thế, bây giờ là ngày Tết”.

Cô nhoẻn miệng cười, kéo tay anh, “Đi thôi, đi ăn khuya do mẹ làm”.

Cô nắm chặt tay anh như đứa trẻ, Hứa Dực Trung cười. Anh thực lòng mong Đỗ Lối có thể vui vẻ hơn.

Ngày hôm sau, Đỗ Lối dẫn anh đến gặp bố cô, điều kiện gia đình bố cô rõ ràng tốt hơn nhà mẹ, vừa giới thiệu, thừa bố cô là chủ nhiệm ủy ban thiết kế thành phố này, Hứa Dực Trung và ông tự nhiên có chung chủ đề nói chuyện. Chủ nhiệm Đỗ cũng rất hài lòng với anh, cũng rất cưng chiều con gái. Ông là người trực tính, vở vai Hứa Dực Trung xởi lời: “Dực Trung, cậu cũng không còn nhỏ nữa, khi nào thì lo liệu việc riêng?”

Hứa Dực Trung nhìn Đỗ Lối, mặt cô vụt đỏ, lườm ông, “Bố, bố nói gì vậy”.

“Ha ha!”. Chủ nhiệm Đỗ cười vang, lại than thở, “Dực Trung, tôi có lỗi, luôn cảm thấy mắc nợ Tiểu Lối, cậu có thể đối tốt với nó không?”.

Hứa Dực Trung đành gượng cười ứng thuận.

Có khách đặc biệt, chủ nhiệm Đỗ rất vui, ông quyết định không ăn ở nhà, tất cả ra khách sạn. Hứa Dực Trung nhăm mày, quay nhìn Đỗ Lối, thở dài, anh bắt đầu hối hận, cảm thấy vai diễn này không đơn giản như anh nghĩ.

Đỗ Lối khoác tay anh đi vào khách sạn. Vừa qua Tết, khách sạn rất đông người, chủ nhiệm Đỗ luôn miệng chào hỏi người quen, liên tục giới thiệu bạn trai của con gái mình, Hứa Dực Trung cười đến cứng cả cơ hàm, hỏi nhỏ Đỗ Lối: “Khách ăn bữa này hình như toàn người thân của gia đình em?”.

“Em không biết, bố thu xếp”. Đỗ Lối nói nhỏ, “Xin lỗi, thành phố nhỏ là vậy”.

“Đã diễn phải diễn cho trọn, coi như tiệc công vụ!” Hứa Dực Trung cũng nói nhỏ.

Đẩy cửa phòng tiệc, anh choáng váng, bên trong có cả chục người đang đợi, lại một phen ứng phó không thể thoái thác. Hứa Dực Trung mỉm cười giữ đúng vai trò của mình. Vốn tưởng chỉ xuất hiện một chút trước mặt bố mẹ Đỗ Lối, không ngờ lại long trọng như thế. Sự nhớ bối cô hỏi khi nào làm đám cưới, anh cảm giác đúng như đang ra mắt nhà vợ.

Nghe nói Hứa Dực Trung là phó tổng giám đốc tập đoàn Gia Lâm, bố Đỗ Lối khéo léo gợi ý, tập đoàn hoàn toàn có thể đầu tư vào bất động sản ở thành phố này. Không gian khai thác bất động sản ở đây còn rất lớn, lại không phải cạnh tranh như ở thành phố thủ phủ của tỉnh. Gia Lâm nếu muốn đầu tư, thành phố có thể tạo rất nhiều điều kiện thuận lợi.

Hứa Dực Trung hứng thú nghe, cảm thấy ông nói rất đúng. Tuy nhiên những điều chủ nhiệm Đỗ nói không chỉ là dành cho phó tổng giám đốc tập đoàn Gia Lâm, mà còn dành cho con rể tương lai. Anh mập mờ đưa anh trai Hứa Dực Dương ra làm bia đỡ, nhưng bố cô nghe lại hiểu theo ý khác.

Ăn xong Hứa Dực Trung vội vã cáo từ, nói là có việc phải về gấp.

Ra khỏi cửa, anh thở phào, nói với Đỗ Lối: “Có lẽ em phải sớm tìm bạn trai, như thế này quả thật không ổn”.

“Bạn trai của em chẳng phải là anh sao. Hi hi, bây giờ bố mẹ em sẽ không suốt ngày thúc giục em nữa”. Sắc hồng vẫn chưa tan trên mặt Đỗ Lối, “Sao anh vội thế? Ở lại em đưa đi chơi, hay lên núi trượt tuyết?”.

“Thôi, tôi phải về”. Hứa Dực Trung vẫn nhớ anh muốn đi tìm Nghiêu Vũ.

“Vây được, cảm ơn anh”.

Hứa Dực Trung lái xe định đi, lại do dự, nói với cô, “Đỗ Lối, điều kiện gia đình em cũng rất tốt. Tìm một bạn trai không khó, tôi nói rất thật, hãy yêu đi tâm trạng sẽ khác”.

“Biết rồi! Anh còn lăm lăm điều hơn bố mẹ em. Tạm biệt, đi đường cẩn thận!”. Đỗ Lối vui vẻ vẫy tay.

Sau khi đi khỏi, Hứa Dực Trung lại có nhìn nhận mới về Đỗ Lối. Với điều kiện gia đình như vậy, cô hoàn toàn có thể sống rất tốt, nhưng ấn tượng Đỗ Lối gây cho anh luôn là buồn chán tẻ nhạt. Anh nghĩ có lẽ là do bố mẹ ly hôn gây cho cô thương tổn quá lớn.

Trở về khách sạn, anh ngủ một lát. Tối qua ở nhà Đỗ Lối lạ nhà, hơi khó ngủ. Anh không hề biết, ngay buổi chiều hôm đó quan hệ của anh và Đỗ Lối đã truyền đến tai không ít gia đình ở thành phố này. Tin đồn thiên kim của chủ nhiệm Đỗ có người yêu là công tử của tập đoàn bất động sản thành phố A, trở thành chủ đề bàn tán nóng hổi của những người quen trong thành phố.

Hứa Dực Trung hoàn toàn không hay biết, vừa ngủ dậy, liền gọi điện cho Nghiêu Vũ, “Tôi đến rồi, đưa tôi đi đốt pháo thôi!”.

“Ồ, anh thích đốt pháo thật à?”.

“Cô không thể nuốt lời như vậy, tôi đến thật rồi, đang ở khách sạn”.

“Tối qua chẳng phải anh đã đốt pháo ở nhà Đỗ Lối sao? Vẫn còn hứng thú ư?”.

Giọng Nghiêu Vũ không có gì khác thường, nhưng lại làm Hứa Dực Trung sửng sốt, hấp tấp giải thích, “Đỗ Lối nói suốt ngày bị bố mẹ thúc giục đi tìm bạn trai, tôi định đến đi đốt pháo với cô, nhân tiện vào vai bạn trai giúp cô ấy thôi”. Nghiêu Vũ cười ha ha, “Anh đóng giả xem ra rất thành công? Nghe nói bố cô ấy rất hài lòng, đi khắp nơi tuyên truyền định giục hai người làm đám cưới”.

Hứa Dực Trung thầm rên, hỏng rồi! Chuyện sao lại lan nhanh thế? Thành phố nhỏ có khác, ba bước gặp người quen. “Đúng, không ngờ gia đình cô ấy lại nhiệt tình như vậy, tôi ăn chưa kịp tiêu là chuồn, sao cô còn không đến an ủi tôi một chút?”.

Nghiêu Vũ nghĩ, tôi đến tìm anh? Nếu tôi và anh đi trên phố gặp người quen, không biết người ta đồn đại thế nào? Cô cười, nói dối, “Không được, hôm nay tôi và bố về thăm quê, không đi với anh được, rất xin lỗi”.

Hứa Dực Trung nhìn di động trong tay, băn khoăn, Nghiêu Vũ vừa nghe nói anh đóng giả bạn trai của Đỗ Lối đã trở mặt không muốn gặp anh? Sao lại thế? Có phải cô để bụng chuyện này?

Hứa Dực Trung nghĩ mãi không hiểu, ngao ngán lái xe quay về.

Nghiêu Vũ tâm thần bất an, nghe điện thoại của Thiên Trần: “Anh chàng Lưu Vân đó là con của chú Lưu, bọn mình chơi với nhau từ nhỏ, lớn lên vẫn thân thiết, mẹ mình lại muốn ghép hai đứa! Tiểu Vũ, cậu có biết Tết này mình mệt thế nào không? Đúng là cười cứng miệng, nghe rác tai. Ăn bữa cơm về nhà là mẹ lại ca thán... mình ngán muốn chết, ai cũng so bì, chẳng coi A Dương ra gì! Làm thế nào bây giờ?”. Thiên Trần thở dài nẫu ruột, Tết này cô bị mẹ quở thúc rất chặt, từ mồng một đến mồng năm đi suốt. Không phải là cuộc xem mặt trá hình thì cũng là thăm bạn bè của mẹ, hồi hantình hình con cái, sau đó lại so bì.

Cô quá ngán cái Tết này, quả là rất mệt.

“Cậu cứ ăn xong là quên đi!”. Nghiêu Vũ đang mải nghĩ đến chuyện hay ho Hứa Dực Trung gây ra ở thành phố này. Thầm khâm phục Đỗ Lối đa mưu. Mục đích của cô ta đâu có đơn giản như vậy, chỉ để đối phó với bố mẹ? Nghĩ lại bực mình, thầm mắng Hứa Dực Trung đầu lợn.

Ngẫm nghĩ một lát lại gạt khỏi đầu, chuyện quan hệ gì đến mình? Chưa biết chừng Hứa Dực Trung có ý đó thật, nhân cơ hội biến giả thành thật.

“Tiểu Vũ, cậu có nghe không đấy? Sao hôm nay đầu óc để đi đâu thế?”.

“Ồ, mình vẫn đang nghe”. Nghiêu Vũ nghĩ đến Hứa Dực Trung đến thành phố này lòng hơi khó chịu, lẽ nào cô cũng như Đỗ Lối, thấy người kia có thứ gì là không vui? Nghiêu Vũ lắc đầu, không phải thế, cô chỉ cảm thấy ngán vì ngay chiều đó Đỗ Lối cũng dám dùng, mặc dù Hứa Dực Trung đã nhấn mạnh chỉ là giả, nhưng trước mặt bố mẹ và họ hàng cô ta, làm sao giả được!

Thiên Trần nói một thôi, Nghiêu Vũ chỉ ậm ừ, Thiên Trần nghi ngờ lại hỏi: “Có phải nghe không rõ? Tiểu Vũ, cậu có nghe rõ mình nói không?”.

Nghiêu Vũ sực tỉnh, nói vắn tắt, “Cứ để tự nhiên đi. Chỉ cần cậu một lòng với Tiêu Dương, ai làm gì được, có điều phải bỏ ít thời gian mài giũa”.

“Mài gì?” Thiên Trần buồn rầu: “Mình gọi cho A Dương, Tết không có thời gian gặp nhau. Lần nào gọi đến cũng thấy anh ấy đang tụ tập đánh bài, dạo trước bận việc công ty, hình như tranh thủ dịp Tết chơi bù. Nói mãi cũng chẳng ăn thua. Ngán quá đi, còn cậu, Tiểu Vũ, ăn Tết thế nào?”.

“Rất tốt, về nhà, ăn ngon, ngủ say, hai năm không về, cứ về là thành bá chủ, muốn gì được nấy. Mình khác cậu, không thích đối phó như vậy, không muốn đi chẳng ai ép được, ở lì trong nhà còn hơn. À, có tin mới, Hứa Dực Trung đến ra mắt người nhà Đỗ Lối”.

“Ồ? Nhanh thế? Hai người yêu nhau rồi?”.

“Anh ta đóng giả bạn trai Đỗ Lối”.

“Tiểu Vũ, tại sao cậu có vẻ không vui? Cậu nên vui chứ, chẳng phải Đỗ Lối suốt ngày khó chịu nghi ngờ cậu với Hứa Dực Trung? Cậu quan tâm chuyện đó à?”.

Nghiêu Vũ hơi hoảng, “Không phải mình quan tâm, ý đồ của Đỗ Lối không đơn giản như vậy. Nhưng, cũng chẳng liên quan đến mình, bây giờ mình đang nghĩ tới Đồng Tư Thành, mình đã gặp anh ấy rồi”.

“Hả, Đồng Tư Thành cũng đến đó sao?”. Thiên Trần ngạc nhiên.

“Không, mình nói là hồi trước Tết, anh ấy đến tìm mình, bây giờ mình vẫn chưa biết thế nào, phiền quá”.

Mấy ngày nay Nghiêu Vũ ở nhà, vẫn chưa nghĩ ra nên làm thế nào.

Thiên Trần cười “khách” một tiếng, “Thì ra người ngoài cuộc vẫn tỉnh táo hơn. Mình cảm thấy cậu coi Đồng Tư Thành như miếng sườn gà vậy. Ăn thì chán, vứt thì tiếc. Làm lại thì không còn cảm giác ngày xưa. Bỏ thì vẫn vương quá khứ. Theo mình, xin trả cậu lời khuyên đó, cứ thuận theo tự nhiên, việc cần đến khắc đến...”.

Thuận theo tự nhiên, lòng cô sáng lên. Đúng vậy, nghĩ gì nữa? Đồng Tư Thành đến gặp cô, cứ để anh đến, cư xử bình thường, cuối cùng nên thế nào thì theo thế ấy. Giọng cô lại lạnh lạnh, “Thiên Trần, vừa rồi đầu óc rối loạn không nghe rõ, cậu đi gặp gỡ xem mặt, có ai hơn Tiêu Dương không?”.

Thiên Trần nghĩ. Có, có người đẹp hơn, có người điều kiện tốt hơn, nhưng Tiêu Dương đã chiếm trọn lòng cô, tiềm thức cô chống lại những cuộc gặp đó, từ chối những người rất ưu tú đó một cách bản năng. “Tiểu Vũ, hôn nhân qua mối lái cũng không đơn giản, không phải chỉ qua một vài bữa ăn là thành. Mình cảm thấy, áp lực trong gia đình quá lớn. A cũng nghĩ mình phải lấy một người xứng đáng. Nhưng A Dương vẫn mê đánh bài. Có lúc ngồi ở nhà họ hàng, mình cảm giác A Dương với họ dường như là người của hai thế giới. Mình kéo anh ấy vào, lại chông chênh không chỗ bấu víu, bỏ đi lại không đành”.

“Có thể đúng là trước Tết bận rộn, tranh thủ ngày Tết chơi cho đã. Để ít bữa nữa cậu lại khuyên anh ấy, được không?”.

Thiên Trần se sẽ thở dài. Đúng là tiến thoái lưỡng nan. Mẹ ưa sĩ diện. Nếu cô chọn A Dương, mẹ không có gì để khoe với họ hàng, bạn bè, anh lại không thể vì cô mà từ bỏ thú vui đó.

Ngày Tết luôn là không khí đoàn tụ ấm áp, các cặp đôi âu yếm dập dìu. Thiên Trần cảm thấy rất cô đơn, rất xa lạ với tiếng cười, với niềm vui. Cô như con bướm rơi vào lưới nhện, bắt lực vùng vẫy, nhưng không thể thoát khỏi những tơ nhện bám chặt vào người. Mỗi lần đến một nhà họ hàng, lại thêm một sợi tơ dính vào. Cô sắp ngạt thở.

“Tiểu Vũ, mình mệt quá rồi. Tiến thoái lưỡng nan, không muốn sống nữa!”.

“Nói gì vậy? Đừng nghĩ linh tinh, mòng bầy mình quay lại, bọn mình nói chuyện”.

Từ thành phố B đến thành phố A, đi xe đường dài hết ba tiếng đồng hồ, ngồi tàu hỏa hết bốn tiếng rưỡi. Nghiêu Vũ định sáng mòng bầy sẽ đi, tối mòng sáu nhận được điện thoại của Đồng Tư Thành, “Anh đang ở thành phố này, vé tàu đã mua, anh đến đón em”.

Nghiêu Vũ ngây ra mãi, lặp lại lời của anh, “Anh đang ở thành phố này, vé đã mua, anh đến đón em?”.

“Ừ, mười giờ sáng mai, anh đợi em ở bến tàu, nếu em muốn, tối nay anh đến đưa em đi đốt pháo bông”.

Nghiêu Vũ hơi choáng, anh đã đến, chỉ để đón cô? Tim cô như bị bàn tay bóp mạnh, đau một chút, nhưng nhức nhối nhiều hơn, nhức đến nỗi làm cô nhăn mày.

Bốn năm đại học, Nghiêu Vũ say xe, chỉ đi tàu hỏa về nhà, vé tàu cũng chỉ có Đồng Tư Thành mua cho cô. Khi Nghiêu Vũ nghỉ hè, bao giờ anh cũng đưa cô về nhà, rồi lại đi ô tô quay về trường. Hết kì nghỉ, nếu Nghiêu Vũ đi một mình anh lại đi xe đường dài đến đón cô, cùng cô ngồi tàu hỏa về trường.

Bốn năm đại học, cô chưa một lần tự mình mua vé tàu, chưa bao giờ ngồi xe đường dài một mình.

Nhưng hai năm sau khi tốt nghiệp, cô không chỉ một mình ngồi tàu hỏa, mà còn không say xe nữa. Cô có thể ngồi xe đường dài đi về, cô nghĩ, mình thật sự không phải là Nghiêu Vũ ngày xưa.

“Nghiêu Nghiêu?”. Đồng Tư Thành thấy cô không nói, hơi lo lắng.

Cổ họng Nghiêu Vũ bị một cục cứng chẹn chặt, nuốt nước bọt khó khăn, nói rõ từng chữ với anh: “Đường xa mấy em cũng có thể đi một mình, về một mình. Anh có biết? Anh có biết cái giá của sự trưởng thành là gì không?!”. Cô hét xong, liền cúp máy.

Mẹ Nghiêu Vũ bê khay hoa quả đứng ở cửa phòng, chứng kiến cảnh đó, để cái khay xuống an ủi cô: “Nghiêu Nghiêu, chúng ta không quan tâm cậu ta nữa, được không?”.

“Mẹ!”. Nghiêu Vũ òa khóc.

“Ngoan nào, đừng khóc nữa, con khóc làm mẹ buồn”. Mẹ cô vừa nói đã nghẹn giọng, bà xót xa nhìn con gái. Nghiêu Vũ là viên ngọc của bà, bà ghét Đồng Tư Thành đã làm con bà hai năm không về nhà, gan lì ở lại thành phố đó. Bây giờ nó vừa mới về, anh ta lại dày vò làm nó đau khổ.

Tiếng hai mẹ trong phòng làm bực cô chú ý. Ông cau mày nhìn Nghiêu Vũ nói, “Cậu ta đến đây rồi à? Nghiêu Nghiêu, bố muốn gặp cậu ta!”.

“Không!”. Nghiêu Vũ cứng cổ nhìn ông, “Bố đừng xen vào, để tự con xử lý”.

Bố cô xót xa nhìn con gái, “Dù thế nào bố mẹ cũng đứng về phía con, đừng khóc!”.

Mồng bảy, từ sáng sớm Nghiêu Vũ thu xếp xong hành lý, lòng bồn chồn đứng ngồi không yên. Cô biết, Đồng Tư Thành sẽ đợi cô ở bến tàu. Chần chừ mãi, nhưng lòng mỗi lúc càng phấp phồng, anh đang đợi cô, đợi cô ở bến tàu như ngày xưa.

Cuối cùng cô vẫn không nhẫn nại được xách va ly chạy, lên taxi, nhìn thời gian, đã chín giờ năm mươi phút, càng luống cuống, “Bác tài có thể nhanh một chút không, cháu phải đi kịp chuyến tàu mười giờ hai mươi”.

Nhưng đến nhà ga kịp giờ, Nghiêu Vũ vẫn ngồi yên trên xe. Trong xe, từ xa đã nhìn thấy bóng Đồng Tư Thành. Anh lặng lẽ đứng ở chỗ ngày trước thường đợi cô, nhìn về phía thành phố, mặt căng thẳng lo âu, hàng lông mày nhíu lại. Anh đang đợi cô.

Ra khỏi xe, chạy đến với anh. Lại trở về như xưa. Lúc này không hiểu sao cô không thể đẩy được cửa xe, chân không thể nhúc nhích. Cô do dự.

Nghiêu Vũ ngày xưa sẽ chạy như bay đến, hớn hờ gọi anh. Bây giờ cô do dự.

Nghĩ tới anh đang đợi mình ở bến tàu, cô sốt ruột, lúc này nhìn thấy anh lại dửng dăng không biết có nên đi tới. Anh giống như miếng lươn gà thật sao?

Nghiêu Vũ nhớ lại lời của Thiên Trần, cứ để mọi sự tuân theo tự nhiên, đã do dự, thì không đi nữa.

“Cô ơi, cô có xuống xe không? Đến bến rồi”. Bác tài giục.

Hai hàng nước mắt Nghiêu Vũ trào ra. “Áy, cô đừng khóc, tôi không giục nữa”. Bác tài cuống quýt.

Nghiêu Vũ nhìn Đồng Tư Thành, nước mắt tuôn đầy mặt. Cô thấy anh rút điện thoại xem giờ, lại nhìn về phía thành phố, cuối cùng quay người đi vào bến. Có nên đi tới đó? Nên hay không? Lòng cô lại rối như tơ.

Di động có tín hiệu, Đồng Tư Thành gửi tin nhắn: Anh đợi em ở thành phố A.

Lòng nhẹ nhõm, cô đột nhiên không muốn trở về thành phố đó nữa, “Bác tài, phiền bác đưa tôi quay về chỗ cũ. Hôm nay tôi chưa đi”.

26. Chương 26

Không lâu sau, Hứa Dực Trung có được địa chỉ gia đình Nghiêu Vũ, thu xếp công việc ở công ty, ngày hôm sau anh khấp khởi lái xe đến thành phố của cô. Anh không biết, lúc này Đồng Tư Thành đang lang thang trên các con phố ở đây, hi vọng có thể tình cờ gặp Nghiêu Vũ.

Nghiêu Vũ xin nghỉ phép một tháng, gửi kèm kết luận chẩn đoán và giấy nghỉ phép của bệnh viện. Vương Lũy đọc kết luận chẩn đoán của bệnh viện thấy viết: U sơ, đề nghị nghỉ ngơi một tháng sau phẫu thuật, anh giặt mình. Gọi điện hỏi Nghiêu Vũ có phải cô đã nguy kịch, không còn nhiều thời gian nữa.

Nghiêu Vũ đã thỏa thuận với mẹ, bà nói rất nghiêm túc: Chỉ là khối u lành tính, có thể dùng thuốc, nhưng phẫu thuật vừa nhanh vừa hiệu quả. Không ảnh hưởng đến sức khỏe, phẫu thuật xong sẽ gửi kết quả kiểm tra sức khỏe đến công ty.

Tất má, hai mẹ con cười khúc khích.

“Nghiêu Nghiêu, con làm thế có được không?”

“Mẹ, con mệt rồi, suốt ngày đi đầu vì chuyện đó. Con muốn ở nhà không nghĩ ngợi gì hết”.

“Ồ, đúng không nên nghỉ gì hết, đằng nào cũng xin nghỉ rồi. Cứ ở nhà chơi thoải mái, mẹ có thể nuôi con cả đời!”.

Nghiêu Vũ sung sướng ôm mẹ.

Mẹ vỗ vai cô: “Mẹ chỉ muốn con ở lại thêm ít ngày, nói xem, tích được bao nhiêu tiền rồi?”.

“Khoảng hơn bốn vạn”. Nghiêu Vũ hăm tít. “Tích thêm một năm nữa, là có thể đủ tiền đặt cọc một căn hộ bốn mươi mét vuông ở thành phố A”.

“Sau đó thì sao?”.

“Sau đó con ở trong nhà viết tiểu thuyết, con không thích sáng đúng giờ đi làm, chiều năm giờ về như một cái máy, không thích bị ai quản lý, không thích bị ông chủ sai bảo. Suốt ngày bị người ta dùng tiền ép. Con phải tự mình tạo ra cuộc sống của mình, con ghét bị người ta kiểm soát!”. Nghiêu Vũ lẩm bẩm, nghĩ tới lần bị Hứa Dực Trung và Vương Lũy ép.

Mẹ cô cười ha ha, nói về bí hiểm: “Mẹ lại vừa ra một cuốn sách mới, cho con xem, bố con không biết”.

Hai mẹ con nhìn nhau cười.

Những ngày này Nghiêu Vũ ở nhà sống vô cùng thoải mái, trồng cây, tưới hoa, đùa với chim, dẫn chó đi chơi. Gạt sang một bên chuyện của Đồng Tư Thành.

Vừa qua Tết, dự án mới đang triển khai, Hứa Dực Trung luôn bận bịu. Nhắn tin cho Nghiêu Vũ không thấy trả lời, lại không tìm ra cơ suốt ngày gọi điện, nhắn tin. Đến rằm tháng Giêng khi công việc tạm ổn, anh bỗng cảm thấy có gì bất thường, gọi điện lại tất má. Hứa Dực Trung sưng người, Nghiêu Vũ đi làm sao có thể tất má? Đổi số di động ư? Lại gọi hỏi Vương Lũy: “Công ty dạo này có bận không?”.

“Dực Trung, phòng tài vụ các cậu làm ăn chậm quá, phí quảng cáo bây giờ vẫn chưa chuyển đến”. Vương Lũy cười hihi, thăm nghĩ, việc công phải làm trước.

Hứa Dực Trung vui vẻ nói đùa, “Làm gì mà siết nợ dữ thế!”.

“Chắc, đằng nào cơm chưa ăn gạo vẫn còn, tôi không sốt ruột. Bên tôi dạo này đang bận làm cho Đồng Nam. Giai đoạn ba hoa viên Lệ Thành ở khu Giang Dương cách dự án của các cậu không xa”. Vương Lũy cười thăm, để xem cậu ta vòng vo bao lâu mới vào chuyện chính. Anh hung dung châm thuốc hút.

Hứa Dực Trung yên lặng một lát, đột nhiên nói, “Lũy Tử, anh cứ thu phí của Đồng Nam trước. Lát nữa tôi giúp cậu xem sao”.

Vương Lũy ngậy ra, mặt nở hoa, “Cảm ơn! À, chuyện của Nghiêu Vũ cậu có biết không?”.

“Sao?”.

“Cô ấy phải phẫu thuật!”. Vương Lũy tiết lộ.

Hứa Dực Trung giật mình, “Nghiêu Vũ làm sao?”.

“Hình như có u gì đó”.

Hứa Dực Trung lại giật mình, cuống quýt: “Anh Béo, có gì nói đi, đừng dọa tôi!”.

“Ha ha, tôi nói, tôi nói, u lành gì đó thôi, không nghiêm trọng, xin nghỉ một tháng”. Vương Lũy cười, “Cậu nghiêm túc thật à?”.

“Nhất định anh không được tiết lộ, làm hỏng chuyện của tôi, chờ xem tôi xử anh thế nào!”. Hứa Dực Trung cười, thở phào, tắt máy, hai tay xoa vào nhau. Lần này có lý do rồi, quan tâm bạn bè là bình thường, rất bình thường.

Anh phần khởi được một lát, lạng gẩn ra, không liên lạc được với Nghiêu Vũ làm thế nào tìm được nhà cô?

Thiên Trần ngồi ngây trước máy tính. Bài viết mới được hai dòng, một tiếng đồng hồ sau vẫn chỉ có hai dòng. Cô chán ngán gõ thêm mấy chữ, rồi lại xóa. Lúc cô sắp đi, mẹ lại nói, “Thiên Trần, mẹ thấy anh chàng làm ở tỉnh đoàn cô Vương giới thiệu rất khá, hay là con thử gặp xem sao?”.

Đây là lần thử gặp thứ mấy rồi? Lần này hỏa khí trong đầu bốc lên, định cự lại, bắt gặp ánh mắt mẹ lại không nỡ. Thấy con gái lặng yên, mẹ cô thở dài, “Nuôi con khôn lớn, có nghĩa lý gì!”.

Nghe vậy Thiên Trần lại khó chịu. Tết vừa rồi, cô đã đi gặp mấy người. Thấy cô không tỏ thái độ, bố mẹ cũng hiểu là cô từ chối. Không khí trong nhà lúc nào cũng nặng nề. Bố cũng không nói với cô, mẹ thì luôn nói năng như kiểu vừa rồi.

Ở trong nhà cảm thấy ngột ngạt. Nhìn đồng hồ, lúc này Tiêu Dương còn bận không? Thiên Trần gọi điện cho anh, cô muốn nghe giọng nói của anh, muốn được anh an ủi.

Đầu bên kia truyền đến tạp âm ồn ào. Lòng Thiên Trần lại rối, “A Dương, anh lại đánh bài?”.

“Ừ, mấy người bạn công ty hẹn chơi, có chuyện gì, Thiên Trần?”.

“A Dương...” Thiên Trần đột nhiên không biết nói gì, tay nắm điện thoại, cắn môi.

Giọng Tiêu Dương vẫn nhỏ nhẹ, “Sao thế?”.

“Không sao, bao giờ anh xong?”.

“Khi nào xong anh sẽ gọi cho em, mấy giờ em về, anh đến đón?”.

“Bây giờ em chuẩn bị về!”. Thiên Trần bắt đầu giận.

Tiêu Dương rõ ràng khó xử, bảivừa lên, anh vừa vào cuộc, bây giờ lại đi, sẽ đắc tội với bạn hữu. Yên lặng một lát, anh nói: “Sáu giờ anh đến đón em được không?”.

Thiên Trần tắt máy. Lát sau Tiêu Dương gọi lại, hình như anh đi khỏi chỗ đó, không nghe thấy tiếng ồn, “Thiên Trần, không vui sao? Có chuyện gì? Hôm nay bạn anh hẹn, họ mang ình nhiều vụ làm ăn, không tiện từ chối”.

“Biết rồi, không sao, anh chơi đi, chơi xong gọi lại”. Thấy anh giải thích đó là việc của công ty, Thiên Trần lại mềm lòng. Tiêu Dương cũng vất vả, nhưng cô bất lực, một cánh tay là bố mẹ, cánh tay kia là Tiêu Dương yêu cô sáu năm, chặt bên nào cũng đau.

Lần nào gọi điện cũng thấy tiếng xóc bài loạt soạt, Thiên Trần cảm thấy không có gì để nói. Lại hình dung một đám đàn ông vừa nhả khói thuốc mù mịt vừa la hét sát phạt nhau. Lại nhớ lời bố nói...

Thiên Trần bịt tai, cảm thấy quá mệt mỏi, hai vai ngày càng nặng. Không nghĩ, không muốn nghĩ, Thiên Trần buột miệng tập trung viết bài. Lát sau có chuông điện thoại.

“Đào Thiên Trần?”.

“Ai đấy?”.

“Hứa Dực Trung, tôi định hỏi thăm một chuyện, có phải Nghiêu Vũ bị bệnh?”. Hứa Dực Trung đã hỏi Tuệ An, nhưng cô không có số máy nhà riêng của Nghiêu Vũ, cũng không biết địa chỉ cụ thể.

Thiên Trần chợt sững ra, Nghiêu Vũ nhắn tin cho cô, nói là nghỉ ở nhà một tháng, tắt di động, còn không cho cô tiết lộ với ai. “Vâng, hình như bị ốm, xin nghỉ mấy ngày”.

“Cô có số điện thoại nhà riêng của cô ấy không? Nhà Nghiêu Vũ ở phố nào?”.

“Tôi không biết!”. Thiên Trần nói thật, xưa nay Nghiêu Vũ chưa bao giờ cho cô số máy nhà riêng, cũng chưa từng mời cô về nhà.

Hứa Dực Trung cảm thấy kì quặc, tại sao mấy cô bạn thân đều không biết? “Đỗ Lối có biết không?”.

“Đỗ Lối, có thể biết!”. Thiên Trần lúc này cũng thấy lạ, rõ ràng hồi Tết, Hứa Dực Trung còn đến thành phố B, nghe nói đóng giả bạn trai Đỗ Lối. Nghiêu Vũ và Đỗ Lối là bạn học phổ thông, có lẽ cô ta biết Nghiêu Vũ ở đâu. Nhưng lại nhận ra, hai người đó đang có khúc mắc vì Hứa Dực Trung, anh ta không hỏi Đỗ Lối, lẽ nào anh ta cũng biết chuyện? Đồng thời cũng nhận ra sự quan tâm của Hứa Dực Trung đối với Nghiêu Vũ, “Anh tìm Nghiêu Vũ có việc gì?”.

Hứa Dực Trung đã nghĩ trước lido, thân nhiên nói, “Vì chương trình quảng cáo khu chung cư của chúng tôi ở Giang Dương, cô ấy biết”.

“Như vậy hình như chỉ có thể chờ Tiểu Vũ quay về, cậu ấy cứ tắt máy là chúng tôi không tìm được”.

Hứa Dực Trung rất thất vọng, lẽ nào chỉ có thể hỏi Đỗ Lối? Từ sau chuyến đi đó, Đỗ Lối luôn sốt sắng hỏi anh, tập đoàn có ý định đầu tư vào thành phố B không, còn đưa tư liệu chi tiết và bóng gió nói, bố cô có thể tạo điều kiện thuận lợi hơn nữa.

Hứa Dực Trung vừa liếc qua tư liệu đã biết Đỗ Lối không nói quá, thành phố B quả là có không gian và triển vọng đầu tư rất lớn, hiện nay chưa có tập đoàn nào tầm cỡ như Gia Lâm đầu tư vào, ý niệm về nhà chung cư còn khá mới mẻ đối với người dân ở đó. Lại thêm quan hệ với bố Đỗ Lối, sẽ càng có nhiều thuận lợi.

Tuy nhiên, Hứa Dực Trung lại không muốn dính dáng tới chuyện này. Anh không muốn lại đến thành phố B giả làm bạn trai Đỗ Lối. đành nói với cô, “Hiện nay tập đoàn chú trọng phát triển ở thành phố này, chuyện đó để sau”.

Chỉ cần Nghiêu Vũ tắt máy là không tìm được cô? Anh thất vọng vô cùng. Đột nhiên nghĩ ra điều gì, lập tức gọi cho Vương Lũy, “Lũy Tử, hồi đầu anh nhận Nghiêu Vũ vào làm, chắc chắc có hồ sơ của cô ấy. Có biết địa chỉ nhà cô ấy không?”.

Không lâu sau Hứa Dực Trung nhận được địa chỉ gia đình Nghiêu Vũ, vội thu xếp công việc, ngày hôm sau khấp khởi lái xe đến thành phố B. Hứa Dực Trung không biết, lúc này Đồng Tư Thành đang lang thang trên các con phố ở đây, hi vọng có thể tình cờ gặp Nghiêu Vũ.

Yêu nhau bốn năm, nhưng Đồng Tư Thành cũng chưa bao giờ đến nhà cô. Qua Tết Nguyên Tiêu, vẫn không nhận được tin tức gì của Nghiêu Vũ. Gọi điện không liên lạc được. Mấy ngày anh đợi trước cổng công ty, cũng không thấy bóng Nghiêu Vũ.

Gọi điện đến văn phòng công ty Đại Đường, cũng nhận được câu trả lời như Hứa Dực Trung, Đồng Tư Thành lập tức hiểu, Nghiêu Vũ không ra bến tàu. Cô bị ốm.

Anh còn nhớ Nghiêu Vũ lúc ốm rất thay làm nũng, sợ tiêm, sợ uống thuốc, nếu bị cảm, cô dứt khoát không uống thuốc, để tự khỏi! Anh luôn phải dỗ mỗi mồm cô mới chịu uống thuốc. Cô sợ thuốc đắng, chỉ thích uống thuốc bọc đường, mỗi lần uống, cô thích nhón từng viên trong tay anh bỏ vào miệng, uống liền mấy ngụm nước.

Đồng Tư Thành suốt ruột nói, “Em uống một lúc mấy viên không được sao?”

“Không được, em nuốt không vào...” Thực tế đúng là cô nuốt không vào, có mấy viên thuốc, uống no bụng nước vẫn chưa xong.

Mắt anh lại trở nên dịu dàng, bỗng lại thấy lo, Nghiêu Vũ phải phẫu thuật, chắc rất đau, không biết cô ấy ở đâu?

Thành phố B phần lớn là phố nhỏ, Đồng Tư Thành lục tìm trong kí ức những nơi Nghiêu Vũ từng nhắc đến.

Cô nói thành phố này có một quán mì, gọi là mì uyên ương. Nước dùng trong vắt, cực thơm ngon, mỗi xuất hai lạng, có đủ các vị: bò, gà. Lần nào Nghiêu Vũ về nhà cũng đến đó ăn.

Đồng Tư Thành ngẩng đầu nhìn biển hiệu quán mì trước mặt, diện tích không lớn, chỉ bày bốn, năm cái bàn. Chủ quán là một phụ nữ chừng bốn mươi, khuôn mặt tròn căng, giọng địa phương hỏi anh, “Mấy bát?”.

Mới anh bắt giác không tìm được héch một đường cong rất đẹp, ngày trước lúc mới đến thành phố A học, Nghiêu Vũ thường dè bủ mì ở đây, cô nói: “Ồ chỗ chúng em đều hỏi ăn mấy bát?”.

“Mấy bát? Ăn được mấy bát sao?”.

“Một bát hai lạng. Nhưng không phải loại mì sợi to, mà là sợi rất mảnh, nước dùng ngọt lịm, vừa đủ, trông giống như cái tổ chim, chúng em gọi là mì nước, rất ngon! Lần nào em cũng ăn hai bát”.

Đồng Tư Thành ngồi xuống, bàn ghế đây vẫn là bàn ghế gỗ kiểu cũ, lau sạch bóng, không một vết dầu mỡ. Bà chủ béo bê đến hai bát một loại mì sợi hồng một loại sợi trắng, loại hồng tưới dấm nước thịt bò đặc, loại trắng có những dọc hành hoa, sạch sẽ thanh cảnh nhìn dăm muốn ăn.

Anh gấp một đũa, đúng là mì rối như tổ chim, từ từ nhai, vị ngọt thấm vào miệng, nước dùng đặc, thơm phức. Lòng anh đột nhiên xót xa, miếng mì nghẹn trong cổ, nuốt không trôi. Anh nhớ lại lời Nghiêu Vũ, cái giá của sự trưởng thành.

Khi hai năm sau anh đến tìm cô, Nghiêu Vũ đã do dự, cô đã biết từ chối.

Còn anh, hiểu ra anh không muốn mất cô lần nữa.

Đồng Tư Thành ăn vội mấy miếng hết bát mì. Bà chủ béo cười hề hề hỏi ngon không?

Anh trả lời rất thật: “Đây là loại mì ngon nhất tôi từng ăn”.

Ba ngày lưu lại thành phố này, đi hết những nơi Nghiêu Vũ đã nhắc tới, vẫn không tìm thấy cô. Anh không đi ô tô đường dài mà ngồi tàu hỏa trở về. Trước khi tàu chuyển bánh, Đồng Tư Thành nhìn ánh đèn thành phố thắm thì: “Nghiêu Nghiêu, anh đã nói sẽ chờ em ở thành phố A”.

Hứa Dực Trung đến thành phố B tìm nhà Nghiêu Vũ theo địa chỉ, anh không tìm không thấy cô. Nhưng khi đứng trước một khu đồ nát phía trước khu phố cổ, nhìn địa chỉ trên tay, anh lại ngảnh gờ.

“Xin hỏi, những người sống ở khu này chuyển đi đâu?”.

“Dỡ được mấy năm rồi, ai biết?”.

“Có biết là nhà của đơn vị nào không?”.

“Khu tập thể giáo viên đại học sư phạm”.

Hứa Dực Trung thở một hơi dài, chắc chắn Nghiêu Vũ ở nhà bố mẹ, bố mẹ cô nhất định làm việc ở trường đại học sư phạm.

Anh lập tức tìm đến trường sư phạm hỏi thăm, đến nơi lại ngẩn người. Kì nghỉ đông chưa hết, trường vắng teo. Anh không cam lòng, hỏi ông già gác cổng: “Khu nhà cũ của trường dỡ rồi, ông có biết giáo viên chuyển đi đâu?”.

“Khu nhà mới đang xây, không biết họ chuyển đi đâu”.

Hứa Dực Trung không cam tâm, lại đi vào trong trường, gặp một người hỏi: “Xin hỏi có biết một cô gái tên là Nghiêu Vũ? Bố mẹ cô ấy hình như là giáo viên trường này?”.

“Không biết”.

Hứa Dực Trung lại đến mấy bệnh viện tra soát danh sách bệnh nhân cần làm phẫu thuật, đến gãy chân cũng xem, vẫn không tìm thấy. Anh quá thất vọng. Trở về khách sạn nằm phục trên giường, lẽ nào thật sự phải hỏi Đỗ Lối?

Hứa Dực Trung nhớ lại lần về nhà Đỗ Lối, đã nói như vậy, bây giờ gặp lại gia đình cô, chẳng lẽ lại nói, lần trước là nói dối? Anh lại ngán ngẫm.

Lúc đó, có điện thoại của anh trai Dực Dương, “Dực Trung, em chạy đi đâu vậy?”.

“Em có việc bên ngoài, chuyện gì?”.

“Nếu có thời gian em đến thành phố B một chuyến, anh đã xem tư liệu Đỗ Lối đưa, cảm thấy rất được, nhất là khu phố cổ, nếu có được mảnh đất đó tập đoàn sẽ có thêm dự án khai thác mới, bố cô ấy chẳng phải là chủ nhiệm ủy ban kiến thiết thành phố sao? Chuyện này rất có triển vọng, em đi xem thế nào, nhân tiện thông qua bố Đỗ Lối thiết lập quan hệ với chính quyền địa phương”.

Hứa Dực Trung cau mày, từ chối thẳng, “Anh, em thấy việc này chưa vội”.

“Chuyện làm ăn do anh quyết, em cứ thế mà làm!”. Hứa Dực Dương với cái đầu tinh tường lập tức phân tích tư liệu Đỗ Lối đưa, cảm thấy rất khả quan, lại thêm quan hệ với ông bố Đỗ Lối, khả năng thành công càng lớn. Bất động sản loại đó, những thành phố trung bình đang ở thời kì khai thác đầu tiên, cơ hội kiếm tiền lớn như vậy, tập đoàn Gia Lâm tuyệt đối không thể bỏ qua. Sau khi phân tích môi trường đầu tư ở đó, Hứa Dực Dương đặc biệt hứng thú với khu phố cổ.

“Anh à, anh không biết, như vậy là...”. Hứa Dực Trung đành thú nhận với anh trai chuyến đến nhà Đỗ Lối dịp Tết vừa rồi, “Anh à, nếu em đến đó, chẳng phải giả thành thật ư?”.

“Em đại diện cho tập đoàn đến đầu tư, chính quyền địa phương đang kêu gọi đầu tư chưa được, chỉ cần em công tự phân minh là xong”. Hứa Dực Dương thấy buồn cười vì trò trẻ con của cậu em, nhưng anh không muốn vì trò đó làm hỏng chuyện làm ăn.

“Nếu đi, anh nên đi, em không đi được!”. Hứa Dực Trung nói thẳng.

Hứa Dực Dương lại tươi cười, “Dực Trung, chuyện này Đỗ Lối nêu ra, để cô ấy đi giải quyết chẳng tốt sao? Cứ nhuem tập đoàn làm ăn thế nào? Em cũng không còn nhỏ nữa, nên làm gì thì làm đi”.

Hứa Dực Trung không phải không biết, nhưng anh rõ ràng đã từ chối, Đỗ Lối vẫn chuyển tư liệu và thông tin đến Hứa Dực Dương, anh cảm thấy khó chịu. Bây giờ mới qua Tết, anh đã đến đầu tư với tư cách là phó tổng giám đốc tập đoàn Gia Lâm, phải đối diện thế nào với bố Đỗ Lối? Lẽ nào trước khi đàm phán thương mại đã nói thẳng với chủ nhiệm Đỗ, tôi không có ý với con gái ông, dạo Tết chẳng qua tôi đóng giả?

Vì chuyện đó, hình như Nghiêu Vũ lại kiểm soát không gặp anh, bây giờ lại đi gặp bố Đỗ Lối... Hứa Dực Trung đi đến đâu, anh hồi hận, cái kính đeo tay xuống giường, sao lại để mình rơi vào cảnh này?

Nghĩ rất lâu, gọi điện cho anh trai, “Anh à, vấn đề này hay là cứ từ từ? Anh không biết, ông bố Đỗ Lối gần như đã coi em là rể thật, sao em có thể nói thật với ông ta vào lúc này? Ông ta sẽ tức giận, không khéo lại phản tác dụng”.

“Dực Trung, thực ra em cũng lớn rồi, anh thấy Đỗ Lối rất được, có đầu óc, xinh đẹp, hình như có ý với em, hay là em thử xem xét?”.

“Anh!”. Hứa Dực Trung bực mình, buột miệng, “Nói thật với anh, em thích một cô gái, em đang ở thành phố B, cô ấy với Đỗ Lối mâu thuẫn như nước với lửa, anh nói thế, em biết làm thế nào?”.

Hứa Dực Dương yên lặng, lát sau hỏi: “Cô ấy là ai? Bố mẹ làm gì? Quan hệ hai người đến đâu rồi?”. Theo kinh nghiệm của anh, Hứa Dực Trung chắc chắn đã đến thành phố đó, vụ làm ăn này mười phần chắc chín phải từ bỏ.

Hứa Dực Trung im bặt, câu hỏi đó của anh trai anh không trả lời được, do dự một lát, cuối cùng cúi đầu thú thật, “Em cũng không biết, em đang đến thành phố B tìm cô ấy”.

“Thế là thế nào! Còn chưa đâu vào đâu, đã rối lên như thế, dù sao cũng đang ở đó rồi, ngày mai anh bảo Đỗ Lối và mấy người của phòng thị trường đến. Em tìm hiểu tình hình rồi đi xem mảnh đất đó, thế nhé! Ba mốt tuổi, đừng trẻ con nữa!”. Hứa Dực Dương nói xong cúp máy.

Hứa Dực Trung tức tối muốn gào lên. Nằm trên giường một lát, dần dần bình tĩnh lại, bắt đầu nghĩ cách sửa sai. Xem ra không thể tránh khỏi tiếp xúc với ông bố Đỗ Lối và các vị quan chức địa phương, Dực Dương nói không sai, nên công tư phân minh. Anh cũng thông cảm việc Đỗ Lối đưa tư liệu cho Hứa Dực Dương. Nếu tập đoàn Gia Lâm đầu tư, tập đoàn có thể kiếm được tiền, bố cô cũng có thành tích thu hút đầu tư.

Anh nghĩ nếu bố Đỗ Lối vẫn coi anh là bạn trai cô, chỉ có thể để cô giải thích rõ, khi đàm phán việc công không nên gắn với vấn đề đó. Có lẽ, Đỗ Lối đến đây, anh có thể tìm được Nghiêu Vũ.

27. Chương 27

Nghiêu Vũ hai tay bỏ trong túi quần, đầu đội chiếc mũ len đỏ rất đáng yêu, toàn thân một vẻ du nhân tự tại, giống như bức họa. Hứa Dực Trung chăm chú nhìn cô, cảm thấy quả là rất đẹp. Chưa bao giờ anh xúc động như thế, trong tích tắc nhìn thấy Nghiêu Vũ, anh sẽ thở một hơi dài nhẹ nhõm, cuối cùng đã tìm được cô.

Ngày hôm sau, Đỗ Lối và người của phòng thị trường đã đến thành phố B. Chủ nhiệm Đỗ đặc biệt phấn khởi, ngay tối đó mở tiệc chiêu đãi, sau đó đưa mấy vị quan chức chủ chốt của thành phố đến gặp Hứa Dực Trung.

Những ngày tiếp theo, Hứa Dực Trung luôn bận rộn, họp hành, xem tư liệu, lại đến thực địa xem khu phố cổ, trưa và tối đều tiệc tùng. Anh gọi bố Đỗ Lối theo chức danh. Chủ nhiệm Đỗ cảm thấy rất bình thường, trong công việc không thể coi Hứa Dực Trung là con rể tương lai, nhưng ánh mắt vẫn rất thân thiết, cái nhìn của ông khiến Hứa Dực Trung áy náy.

Công việc xong xuôi, chủ nhiệm Đỗ thu xếp để con gái đưa cả đoàn lên núi trượt tuyết, tắm suối nước nóng, ông nói riêng với Hứa Dực Trung: “Dực Trung, xong việc rồi, cháu đến nhà chơi”.

Hứa Dực Trung mập mờ nhận lời, thâm tâm đã định không đi, nhưng Đỗ Lối ngại ngùng nói với anh: “Dực Trung, mẹ biết anh đến, nhất định muốn anh đến nhà ăn cơm, em...”.

Ánh mắt cô bối rối, cúi đầu như có lỗi, “Mẹ em rất quan tâm đến em, mới qua Tết được một tháng, anh xem...”.

Hứa Dực Trung thở dài, “Đỗ Lối, chỉ một lần này thôi, không thể tiếp tục trò đùa đó nữa. Em vẫn nên nói rõ với bố mẹ, được không?”.

Mắt cô lộ vẻ vui mừng: “Xin lỗi, Dực Trung, quả thật đã làm phiền anh”.

Tối hôm đó, Hứa Dực Trung cùng Đỗ Lối đến nhà mẹ cô lần thứ hai. Ăn cơm xong, mẹ cô vui vẻ tiễn họ ra cửa. Đỗ Lối khoác tay Hứa Dực Trung tạm biệt mẹ.

Đúng lúc đó Hứa Dực Trung nhìn thấy Nghiêu Vũ. Cô dắt một con chó săn lông vàng đi bên kia đường, dáng thon dong của người dẫn chó đi dạo. Cô mặc chiếc áo bông dày có hoa to, đi dưới ánh đèn đường màu da cam.

Hai tay Nghiêu Vũ bỏ trong túi quần, đầu đội chiếc mũ len đỏ rất đáng yêu, toàn thân một vẻ du nhân tự tại, giống như bức họa. Hứa Dực Trung chăm chú nhìn cô, cảm thấy quả là rất đẹp.

Anh chưa bao giờ xúc động như vậy, khoảnh khắc nhìn thấy Nghiêu Vũ, anh sẽ thở một hơi dài nhẹ nhõm, cuối cùng đã tìm thấy cô. Vừa định gọi, liền nghĩ Đỗ Lối và mẹ vẫn đang ở bên. Không nên được, cười thầm, có lẽ Nghiêu Vũ đã dắt chó về nhà. Nhà cô gần đây ư?

Hứa Dực Trung nhìn theo hướng cô đi, mỉm cười nói chuyện với mẹ Đỗ Lối.

“Chẳng phải Nghiêu Vũ sao? NghiêuVũ!”. Đỗ Lối cũng nhìn thấy, mắt liếc Hứa Dực Trung, nhớn cười lên tiếng gọi.

Hứa Dực Trung vô thức giật nhẹcánh tay, muốn vùng khỏi tay Đỗ Lối, anh dừng lại, tươi cười nhìn sang bên kiađường.

Nghiêu Vũ nghe tiếng gọi ngoáidầu. Nhìn thấy Hứa Dực Trung và Đỗ Lối, còn cả mẹ Đỗ Lối vẫn đứng ở cổng khu,cô cười, nói vọng từ bên kia đường, “Về chơi à? Tôi đưa chó đi dạo”.

Cô vẫy tay với anh, vỗ đầu conchó, rồi đi thẳng.

Cô thản nhiên bỏ đi như vậy, nhưkhông nhìn thấy anh và Đỗ Lối thân thiết khoác tay nhau. Hứa Dực Trung độtnhiên cảm thấy mình đã mắc một sai lầm lớn. Chưa kịp nghĩ sai lầm hình thànhnhư thế nào, nhưng đã cảm giác được, lập tức định thần, cáo từ mẹ Đỗ Lối.

Lên xe, anh thủng thẳng hỏi ĐỗLối: “Nhà Nghiêu Vũ ở gần đây phải không? Con chó đẹp quá!”.

Đỗ Lối rất vui, cười mủm mỉm,“Sau khi cô ấy chuyển nhà, em không biết, có thể cũng ở gần đây”.

Hứa Dực Trung không hỏi nữa, láixe trở về khách sạn, anh giữ thái độ bình thường cùng Đỗ Lối đi vào thang máy,chúc ngủ ngon rồi vào phòng mình.

Trực giác mách bảo không nên đểĐỗ Lối biết tâm sự của mình. Mấy phút sau anh ra khỏi phòng, lái xe dọc theocon đường lúc trước tìm Nghiêu Vũ.

Hứa Dực Trung giải thích anh cómột ở thành phố này là bởi vì đã từng đến một lần, muốn thăm lại, nhưng Đỗ Lốihiếu. Hứa Dực Dương bảo cô và người của phòng thị trường đến đây gặp Hứa DựcTrung, cô hiểu ngay. Hứa Dực Trung một mình đến thành phố này, ngoài tìm NghiêuVũ còn có thể vì chuyện gì?

Có điều, cô cười khẩy, với tínhcách Nghiêu Vũ, Hứa Dực Trung chỉ có thể thất vọng mà thôi.

Nghiêu Vũ dắt chó đi dạo dọc theocon phố. Con chó vàng đã lâu không được ra ngoài, phớn phơ kéo cô chạy băngbăng, Nghiêu Vũ cơ hồ không giữ được nó, khê quát, “Ngoan Ngoan, yên nào!”.

Con chó nhảy chồm chồm trước mặtcô, Nghiêu Vũ ngồi xuống, ôm đầu nó, “Ngoan Ngoan biết không, tao chúa ghét cáikiểu đó của Đỗ Lối, cô ta cố tình đấy!”.

Con chó nhân lúc cô không chú ýliếm mặt cô, Nghiêu Vũ nhăn mặt, mắng nó, “Hư quá, không thềm chơi với màynữa!”.

Cô ngồi bên cạnh dải cây xanh bênđường, tay vừa buông lỏng dây da, con chó “vụt” một cái chuồn khỏi tay cô,phóng đi chơi.

Trời rất lạnh, tay Nghiêu Vũ ủtrong ống tay áo ngăn người nhìn con chó chạy đi. Những ngày thanh thoi vậy lắkkết thúc, kết thúc trong khoảnh khắc nhìn thấy Đỗ Lối và Hứa Dực Trung. Cô bỗngnghĩ đến Đồng Tư Thành, nghĩ đến tất cả những gì xảy ra ở thành phố A.

Nghiêu Vũ chậm rãi mở điện thoại,có mấy tin nhắn và các cuộc gọi nhỡ, cô chưa kịp đọc, tín hiệu tin nhắn từngtiếng nói nhau, dứt khoát tắt máy.

Thì ra tiếng tắt máy vẫn khôngđược yên. Lại nhớ tới bộ phim Điện thoại di động, thông tin phát triển cũngmang đến bao nhiêu phiền phức. Nhìn lướt qua, thấy số máy của Đồng Tư Thành vàcủa Hứa Dực Trung.

Hứa Dực Trung đi một vòng, cơ hồđi hết con đường quanh khu vực núi, cuối cùng nhìn thấy Nghiêu Vũ ngồi ở côngviên nhỏ ven đường. Anh thở phào lái xe đến.

Dường như anh lại nhìn thấy bóngdáng cô lúc ngồi trên khán đài sân vận động trường đại học, phiền muộn và côđơn, yên lặng một lát, cuối cùng anh mỉm cười gọi to, “Tiểu Vũ!”.

Nghiêu Vũ ngơ ngác ngoáidầu,cùng với nụ cười vẻ phiền muộn trên mặt cũng biến mất, “Sao lại là anh?!”.

Con chó vàng xông đến, chồm haichân lên người Hứa Dực Trung. Anh xoa đầu nó: “Con chó đẹp quá!”.

“Vâng, nó tên là Ngoan Ngoan!Thực ra chẳng ngoan tí nào!”.

“Nghe nói cô ốm? Bây giờ khỏi rồi sao? Phải phẫu thuật à?”.

Một loạt câu hỏi tung ra, Nghiêu Vũ mới nhớ tới chuyện giấy khám bệnh và giấy nghỉ phép, cô nói mập mờ một câu, “Không sao, tiểu phẫu thôi mà. À, Đỗ Lối đâu, sao anh lại đi một mình?”.

Hứa Dực Trung biết cô sẽ hỏi chuyện đó, vui vẻ nhìn cô, “Chẳng phải tôi cũng vừa đến sao? Thấy còn sớm định đi loanh quanh ngắm cảnh, tôi chỉ biết mấy phố, không ngờ mới được một vòng đã nhìn thấy cô. À, không có chuyện gì thật chứ? Phải phẫu thuật sao lại không sao?”.

“Khỏi rồi, nhân tiện xin nghỉ mấy ngày”. Nghiêu Vũ cúi xuống xoa đầu con chó.

Nếu lúc này cô không chủ tâm nói dối, chỉ cần ngẩng đầu nhìn Hứa Dực Trung, có thể nhận ra rất nhiều điều từ đôi mắt đó, tuy nhiên lời giải thích của Hứa Dực Trung rất hợp tình hợp lý, Nghiêu Vũ không hề nghi ngờ anh đến đây là để tìm cô, cô đã đưa anh vào phạm vi của Đỗ Lối.

Cô quát con chó một tiếng, cười với Hứa Dực Trung, “Lần này là ra mắt thật?”.

“Hậu di chứng!”. Hứa Dực Trung ngồi cạnh cô bắt đầu vui vẻ thở than, “Đành phải giúp đến cùng! Tập đoàn chúng tôi đang khảo sát môi trường đầu tư ở thành phố này. Mẹ cô ấy biết tôi đến, không đến nhà ăn cơm không được, không thể mới trình diện chưa đầy một tháng đã gọi nước lạnh vào người ta, tuyên bố lần trước chỉ là giả”.

“Ha ha, anh cứ giả thành thật đi! Đỗ Lối cũng rất tốt”.

Hứa Dực Trung mỉm cười không nói, một ý nghĩ lóe trong đầu, buột miệng hỏi: “Cô và Đỗ Lối cùng tuổi, sao bố mẹ cô không giục đưa bạn trai về? Nếu suốt ngày cô bị thúc giục, tôi sẽ giúp miễn phí”.

Mắt Hứa Dực Trung long lanh nhìn cô, Nghiêu Vũ thu mình trong áo bông, mắt vẫn nhìn con chó nhảy nhót trên bãi cỏ, Hứa Dực Trung không nhìn thấy một chút ghen tị nào trong mắt cô. Sao Nghiêu Vũ thiếu nhạy cảm như thế? Sao không cảm nhận được? Dạo trước anh sợ cô nhìn ráy đồ của anh sẽ xa lánh anh, bây giờ lại muốn thấy cô để ý đến anh.

Hứa Dực Trung cố nén, anh đã suy nghĩ nhiều về thái độ của Nghiêu Vũ. Anh muốn làm nhạt dần ảnh hưởng của Đồng Tư Thành mà cô không nhận ra, trên mặt vẫn nụ cười vô hại, nhìn chiếc mũ len đỏ của cô, âm thầm nuốt nước bọt.

“Thật mà, tôi đột nhiên phát hiện ngoại hình của tôi, điều kiện của tôi, thuộc diện đến nhà ai cũng khiến các vị phụ huynh hài lòng”.

Nghiêu Vũ ngẩng đầu, lườm anh, “Anh tưởng thành phố này rộng lắm? Anh dám đến nhà tôi, bố tôi đánh gãy chân, đã lừa đảo còn định đến nhà tôi ra mắt? Đừng hòng!”.

“Không phải chứ? Tôi nổi tiếng thế ư?”. Hứa Dực Trung nói đùa, thảm than thở, có vẻ bố Đỗ Lối đã tưởng thật, lại còn rất hài lòng, ở thành phố này chủ nhiệm đồ có thể coi là người được biết đến, thảo nào lần trước đến, ngay hôm sau Nghiêu Vũ đã biết.

Nghiêu Vũ thảm thở dài, mỉm cười. Cô tuyệt nhiên không nên vì Hứa Dực Trung mà trở thành trò cười ở thành phố này.

“Thôi, đừng nào sớm muộn Đỗ Lối cũng giải thích với bố mẹ cô ấy. Bên ngoài rất lạnh, cô về nhà hay đưa tôi đi dạo, ngắm cảnh thành phố?”.

“Tôi về nhà, Ngoan Ngoan đi đâu, cũng mệt. Nó cần uống nước”.

“Lên xe, tôi đưa về”. Hứa Dực Trung nghĩ, bất luận thế nào, anh cũng phải biết nhà Nghiêu Vũ, anh không thể không tìm thấy nhà cô.

“Được!”. Nghiêu Vũ dắt chó lên xe.

“À, Nghiêu Vũ khi nào cô trở lại làm việc?”.

“Mấy ngày nữa”.

“Đi xe tôi về cho tiện”.

“Được”.

“Nhớ mở di động đi, kéo lúc đó không liên lạc được”.

“Được rồi, tạm biệt!”.

Hứa Dực Trung ngồi trên xe, nhìn Nghiêu Vũ đi vào tiểu khu. Anh không nhìn được cười, cô đối đáp ngắn gọn, không lạnh không nhạt, nếu là người khác chắc đã tự ái. Hứa Dực Trung lại hình dung bức họa tuyệt đẹp cảnh Nghiêu Vũ dắt chó đi chơi cười thầm, anh chưa bao giờ lãng quên bỏ cuộc giữa chừng.

Đỗ Lối đưa phái đoàn của Gia Lâm lên núi trượt tuyết. Khi tất cả đã lên xe, Hứa Dực Trung đột nhiên tuyên bố, “Mọi người đi chơi vui vẻ, tôi phải đi mua chút quà mang về cho ông già”.

Anh cố ý nói vào lúc này, mục đích là không để Đỗ Lối đi cùng. Đỗ Lối là chủ nhà, sao có thể không đi cùng đoàn, đành hỏi, “Anh muốn mua đặc sản gì? Em nhờ người đưa đi”.

“Không cần, tôi đi loanh quanh thấy gì hay sẽ mua, mọi người cứ chơi vui vẻ!”. Hứa Dực Trung lái xe đi, đến chỗ rẽ, anh dừng lại gọi cho Nghiêu Vũ, “Nghiêu Vũ, ngày mai đi rồi, hôm nay cô đưa tôi đi mua ít quà mang về cho ông già được không? Tôi không biết nên mua ở đâu. Tôi chờ ở chỗ cô xuống xe hôm trước”.

Anh vội tắt máy, không để Nghiêu Vũ từ chối.

Nghiêu Vũ không muốn đi cùng Hứa Dực Trung trên phố, dụng ý của Đỗ Lối rõ ràng như vậy. Hứa Dực Trung không biết nhưng cô biết, cô nhìn di động trong tay, nói với mẹ, “Con đưa một người bạn đi mua đồ”.

Hứa Dực Trung ngao ngán nhìn Nghiêu Vũ giữ khoảng cách với anh. Cô luôn đi cách anh hai bước, tựa như người anh có vi rút, đến gần sẽ bị lây. Dù cô che giấu bao nhiêu anh cũng nhìn ra ánh mắt dáo dác của cô, rõ ràng sợ gặp người quen. Chỉ vì sợ gặp người quen của gia đình Đỗ Lối? Sợ người ngoài nói cô thân thiết với bạn trai của thiên kim chủ nhiệm Đỗ?

Hứa Dực Trung cắn môi, hơi nhăn mặt, đành chờ cơ hội, trong lúc lựa chọn thuốc bắc đặc sản ở siêu thị, anh thoáng thấy một cặp vợ chồng trung niên cười với Nghiêu Vũ. Hứa Dực Trung bắt chước, cầm bọc thuốc lại gần: “Thuốc này thế nào? Tôi muốn mua loại này!”.

Nghiêu Vũ cúi nhìn, Hứa Dực Trung nghiêng người, chuyển góc độ, anh nhìn thấy cặp vợ chồng trung niên vừa đi vừa nhìn họ, miệng lẩm bẩm nói gì, Hứa Dực Trung hơi cúi đầu, càng ghé sát Nghiêu Vũ, nói: “Ông già tôi bị phong thấp nhẹ, có thể ngâm rượu uống”.

“Được đấy, loại này ngâm rượu rất tốt, bố tôi cũng có bình rượu thuốc đó”. Nghiêu Vũ nói xong ngẩng đầu, cô không biết, từ phía khác nhìn lại, cô và Hứa Dực Trung cực kì thân mật.

Hứa Dực Trung rút tiền trả. Anh hài lòng nhìn thấy cặp vợ chồng trung niên mặt đầy ngạc nhiên đi ra.

Anh đắc ý cười thầm, thành phố này quá nhỏ, ra phố gặp người quen là chuyện thường, với trí nhớ của mình, anh biết, mình đã gặp cặp vợ chồng đó, anh cầm bọc thuốc, không nhìn được cười: Nghiêu Vũ, đừng trách tôi đổ nước vào cô!

Mọi phiền não hối hận do chuyến về nhà Đỗ Lối lập tức tiêu tan. Lòng nhẹ bẫng, dễ chịu, anh nói: “Tiểu Vũ, tôi đói rồi, đưa tôi đi ăn chút gì ở đây đi”.

“Có mì uyên ương và mì hấp, đưa anh đi ăn mì hấp”.

“Sao không ăn mì uyên ương? Cái tên nghe rất hay”.

Nghiêu Vũ cười khanh khách, “Sa này để Đỗ Lối đưa anh đi ăn món đó, tôi thì thôi”.

Hứa Dực Trung nghĩ, nhất định phải ăn mì uyên ương. “Ăn mì cũng cầu kì như vậy? Không được, tôi phải ăn”.

Nghiêu Vũ cười không chấp, thời điểm này quán sẽ rất đông, khả năng gặp người quen là rất lớn. Hứa Dực Trung càng muốn ăn, liền kéo tay cô, “Mì gì đặc biệt thế? Đi, đưa tôi đi ăn”.

Nghiêu Vũ vùng ra, Hứa Dực Trung nắm rất chặt, khi nắm tay cô anh mới phát hiện thì ra anh rất thích cảm giác đó.

“Được rồi, anh buông ra, tôi đi ăn”. Nghiêu Vũ nhượng bộ.

Hứa Dực Trung tần ngần buông tay, hàng lông mày xếch khe nhũ. “Keo kiệt, ăn bát mì cũng tiếc”.

Nghiêu Vũ thở dài, lẩm bẩm, “Làm tôi mang tội bất nghĩa”.

“Nói gì vậy?” Hứa Dực Trung giả bộ không nghe thấy.

“Không có gì, cũng chỉ ăn bát mì thôi mà, kéo lại bảo tôi keo kiệt”.

Nghiêu Vũ không hiểu sao lại sợ gặp người quen như vậy. Thôi, quân tử đường hoàng, việc gì phải sợ? “Đi, đi ăn mì, ăn một lần đảm bảo anh không muốn ăn mì ở thành phố của anh nữa”.

Cuối cùng Hứa Dực Trung đã biết tại sao Nghiêu Vũ không muốn đưa anh đến ăn. Quán mì này rất có tiếng, bên trong khách ngồi đầy. Nghiêu Vũ vừa bước vào, bà chủ quán đã niềm nở chào, “Nghiêu Vũ, vẫn hai bát chứ?”.

“Hai suất hai bát ă!” Nghiêu Vũ trả lời gọn lỏn.

Bà chủ quán cũng nhân cơ hội nhìn Hứa Dực Trung, nụ cười của bà đầy ẩn ý.

Nhìn nữa đi! Hứa Dực Trung lại mong mọi người trong quán đều quen Nghiêu Vũ, đều nhìn anh với ánh mắt ẩn ý như vậy. Anh hăm hở ngồi xuống, tò mò hỏi lại lịch tên gọi mì ở đây, anh mong mọi người đều nhận ra anh và Nghiêu Vũ thân quen, hơn nữa không phải là thân quen bình thường.

Vừa nhìn Hứa Dực Trung đã biết là người ngoại tỉnh. Dáng thẳng, đẹp trai ngồi ngời ngời bộ phết thẳng nếp. Người qua lại đều đưa mắt nhìn. Hứa Dực Trung biết hết, nụ cười rạng rỡ trên mặt như thu hết ánh mặt trời ngày đông.

“Tiểu Vũ, cô rất có duyên!”. Khi một cô gái mỉm cười chào Nghiêu Vũ đi ra, Hứa Dực Trung buột miệng nói với cô.

“Thành phố này bé tí. Mì ở đây rất ngon, người quen chạm trán nhau là thường, có khi còn trả tiền cho nhau”.

“Những người quen cô cũng quen Đỗ Lối sao?”.

“À, quen bố cô ấy, chủ nhiệm Đỗ cũng thường đến đây ăn mì”.

Nghiêu Vũ vừa dứt lời, Hứa Dực Trung liền nhìn thấy bố Đỗ Lối đi vào, anh bấm bụng cười thầm, số mình sao hên đến thế.

“Tiểu Vũ! Dực Trung!”. Chủ nhiệm Đỗ hơi ngạc nhiên nhìn Hứa Dực Trung.

“Chủ nhiệm Đỗ, hôm nay cháu không đi trượt tuyết, muốn mua ít quà ngày mai mang về”.

Chủ nhiệm Đỗ ngồi cách một bàn, tươi cười: “Chú đã chuẩn bị ít đặc sản của thành phố này, ngày mai cháu mang đi. Tiểu Vũ về bao giờ vậy? Sao không thấy Đỗ Lối nói gì?”.

“Cháu về thăm nhà, ngày mai định nhờ xe của Đỗ Lối”.

“Cháu cũng quen Dực Trung?”.

“Hôm nay Đỗ Lối bận dẫn đồng nghiệp đi trượt tuyết, nhờ cháu đưa Hứa Dực Trung đi mua đồ”. Nghiêu Vũ thân nhiên nói dối. Cô ăn mấy miếng hết suất, vội lấy tiền trả.

Chủ nhiệm Đỗ ngăn lại, “Ăn xong cháu cứ đi việc mình, chú Đỗ sao có thể để cháu trả tiền”. Ông đưa mắt nhìn một người còn trẻ đi cùng, người đó đứng lên đi đến trả tiền, “Tiểu Vũ, lần sau về, nhất định phải đến nhà chú chơi”.

“Cảm ơn chú, chúng cháu đi trước”.

Hứa Dực Trung mỉm cười cũng gật đầu với chủ nhiệm Đỗ, đi theo Nghiêu Vũ ra ngoài. Anh buồn cười nhìn bộ dạng Nghiêu Vũ cúi đầu, bước thật nhanh, đi một quãng xa, không nhìn thấy quán mì, Hứa Dực Trung mới cười hà hà: “Thế nào? Sợ bị chủ nhiệm Đỗ hiểu nhầm?”.

Nghiêu Vũ cong môi, “Về nhà là có trò hay đây, anh đúng là tai họa. Nếu không giải thích người ta sẽ tưởng tôi cướp bạn trai của Đỗ Lối”.

Hứa Dực Trung thầm nghĩ, chẳng phải mình cần chính là sự mập mờ như thế này sao, nhưng lại làm bộ nhân nhó, “Chẳng qua tôi giúp Đỗ Lối, vậy mà còn phải chịu tội nữa kia, nhìn thấy bố cô ấy, cảm giác như mình làm chuyện xấu xa!”.

Nghiêu Vũ cười “khách” một tiếng, “Thôi được, cũng không trách anh, lòng tốt bạn phát quá rộng”.

28. Chương 28

Hứa Dực Trung giật mình, mím môi. Anh nhìn Nghiêu Vũ qua gương chiếu hậu, vẫn vẻ lơ đãng, nhàn tản, ánh mắt như cười như không. Cô nói câu đó cho ai nghe? Cô muốn đưa Đồng Tư Thành về nhà thật sao?

Bố Nghiêu Vũ dè dặt liếc nhìn con gái, thông thả nói: “Nghiêu Nghiêu hôm nay chú Hoàng bảo gặp con ở ngoài đường đi với một cậu rất bảnh trai, cậu ta là ai?”

“À, một người bạn ở thành phố A”. Nghiêu Vũ vừa thu dọn đồ vừa trả lời.

“Bạn trai của Đỗ Lối?”.

Nghiêu Vũ để món đồ trên tay xuống, chăm chú nhìn ông: “y, bố đừng đoán lung tung, chỉ là bạn, chuyện anh ta và Đỗ Lối không liên quan đến con”.

“Bao giờ con cũng mang bạn trai về?”.

Nghiêu Vũ nhân nhó, Hứa Dực Trung nói đúng, thì ra bố mẹ cô cũng sốt ruột. “Bao giờ tìm được con sẽ mang về”.

“Ừ, vậy con đã nghĩ ra chưa, Đồng Tư Thành...”.

“Bố! Cứ chai nước nào chưa mở nắp là mang về sao?!”. Cô sầm mặt, không nói nữa.

Bố cố hơi hoảng, “Bố không có ý đó, nhưng con nên nghĩ cho thông nếu vẫn còn thích nó. Không thà thứ cho nó được sao? Người ta muốn vươn tới một cuộc sống tốt có gì không hay? Coi như vẫn có chí tiến thủ. Con người ta chẳng có lúc sai, biết sai mà sửa là tốt, nếu thực lòng không thích, thì tìm người khác”.

Nghiêu Vũ thở dài, “Cứ để con tự giải quyết. Bố mẹ lo vừa thôi, con nói trước, không ai được xen vào!”.

Bố cô cười: “Được, bố tin con mắt Nghiêu Nghiêu nhà ta, con định vẫn tiếp tục làm ở công ty đó à?”.

“Mẹ nói với bố rồi à?”.

“Ừ, chẳng nào con muốn làm gì, bố mẹ cũng không ngăn cản, đừng có để mình quá mệt là được”.

Nghiêu Vũ đến ôm bố nũng nịu, “Bố bao giờ cũng tốt nhất”.

“Đến lúc đó đừng khóc nhè”.

“Ha ha, nếu không nuôi được mình con sẽ quay về”.

Đỗ Lối xám mặt nghe điện thoại của bố. Chủ nhiệm Đỗ trách con gái: “Thật ấu trĩ, sao lại nhờ Nghiêu Vũ đưa Dực Trung đi mua đồ? Con nên đi với nó. Buổi tối hai đứa đến đây, bố đã chuẩn bị ít quà để Dực Trung mang về biếu ông cụ bên đó”.

Đỗ Lối giận sôi người, sao anh ta có thể vừa quay người đã đi tìm Nghiêu Vũ? Lại rất mực thân thiết. Nghiêu Vũ đã làm gì cho anh ta? Đỗ Lối không tin cô lao tâm khổ tứ vẫn không làm Hứa Dực Trung động lòng. Cô sẽ dốc sức thúc đẩy Gia Lâm đầu tư vào thành phố này. Cô đã nhận ra vẻ phấn khởi và thái độ tán thưởng của Hứa Dực Trung, cô nhất quyết không bỏ qua.

Nhấn chuông phòng Hứa Dực Trung, nghĩ tới thái độ của Nghiêu Vũ hờ hững chào một câu rồi dắt chó đi, cô không kìm được, lại cười.

“Có chuyện gì? Đỗ Lối?”.

Đỗ Lối ngẩng nhìn anh, mỉm cười, “Dực Trung, ngày mai về rồi, bố mẹ em muốn gặp anh, còn chuẩn bị quà để anh mang về”.

Hứa Dực Trung thở dài, “Đỗ Lối, sao phải phiền hà như vậy? Lần này đến gặp bố em tôi đã rất khó xử”.

“Em cũng không biết tại sao như thế, tưởng là sau Tết anh không cần lộ diện, không ngờ lại có chuyện đầu tư này. Lúc đầu em chỉ nghĩ tập đoàn đầu tư cũng có lợi, nên hồi thúc coi như làm việc tốt cho thành phố mình. Em đâu dám nói với bố chuyện kia là giả, bố sẽ tức chết mất!”.

Hứa Dực Trung nhìn vẻ mặt sầu rĩ của cô, vội an ủi: “Cũng tại tôi, nếu không nhận lời cùng em về đây, đã không xảy ra chuyện, đi thôi! Tôi đưa em về, vấn đề đầu tư miễn thỏa thuận được, lần sau để anh trai tôi đến, sau này chỉ cần em có bạn trai là không sao?”.

Chủ nhiệm Đỗ làm cơm thịnh soạn, ông bảo con gái ra ngoài, mình ông muốn uống rượu với Hứa Dực Trung trong phòng ăn: “Đây là rượu tự làm, người một nhà, không cần câu nệ”.

Hứa Dực Trung khoát khải uống hết một cốc, “Chủ nhiệm Đỗ rượu thuốc này rất tuyệt!”.

“y, đến nhà đừng chủ nhiệm, chủ nhiệm gì, gọi chú Đỗ thôi”. Ông lại rót cho anh một cốc, “Tiểu Lối nhà chú tính hiếu thắng. Cháu hơn nó sáu tuổi, nhường nhịn nó một chút, được không?”.

“Đỗ Lối rất thông minh, cũng rất biết điều. Làm việc trong tập đoàn rất có uy tín”.

“Con gái, không cần quá coi trọng sự nghiệp, tìm được người thương mình mới tốt. Chú và mẹ nói hôn sớm, không chăm sóc nó được bao nhiêu, sau này cháu nên đối tốt với nó!”. Chủ nhiệm Đỗ càng nhìn Hứa Dực Trung càng ưng. Bất luận về ngoại hình, điều kiện gia đình, hay tiếp xúc trong công việc lần này, năng lực của Hứa Dực Trung hoàn toàn khiến ông hài lòng.

Hứa Dực Trung liên tục né tránh, mặt tươi cười, lại cùng ông uống cốc nữa, “Đỗ Lối rất tốt, rất hiểu biết”.

Chủ nhiệm Đỗ đã uống liền mấy cốc, mặt đỏ ửng, vỗ vai Hứa Dực Trung nói thẳng, “Lúc đầu chú không muốn nó ở lại thành phố đó. Không có người chăm sóc, bây giờ thì yên tâm rồi, Tiểu Lối, chú có thể giao cho cháu. Mấy ngày nữa cháu đến, nhân tiện thăm ông cụ bên đó”.

Hứa Dực Trung giật mình, thế này thì to chuyện rồi, làm thế nào bây giờ? Anh mập mờ nhận lời, vừa uống rượu vừa nghĩ, lần sau ông đến, bất luận thế nào cũng phải để Đỗ Lối giải thích rõ.

Chủ nhiệm Đỗ rất vui vì con gái tìm được chàng trai tốt như vậy, có hơi men, ông cười sang sảng: “Sau này hai đứa làm đám cưới, chú sẽ mở đại tiệc trăm mâm cỗ!”.

Chưa chi đã nói tới chuyện cưới xin? Hứa Dực Trung vui vẻ, “Cũng muộn rồi, hôm nay uống rượu rất vui, cảm ơn chú Đỗ. Chú cũng nghỉ sớm đi”.

“Chú không say, đang vui, muốn uống với cháu vài cốc nữa”. Chủ nhiệm Đỗ kéo tay Hứa Dực Trung không cho đi, lại nói tới Đỗ Lối: “Cháu biết không, Tiểu Lối nhà chú xưa này kỹ tính, cháu là bạn trai đầu tiên của nó, nó chịu mang về nhà, không dễ đâu! Tục lệ ở đây, nếu chưa chắc chắn, con gái sẽ không đưa bạn trai về gặp bố mẹ, gặp rồi, nghĩa là đã ưng thuận. Con gái ở đây hai năm, hai sáu phần lớn cũng lập gia đình, tuổi cháu cũng không nhỏ, mấy ngày nữa xem ngày, lo liệu chuyện này, chúng tôi cũng yên tâm”.

Hứa Dực Trung không ngờ, ở đây đưa bạn trai về nhà còn có quy định bất thành văn như vậy. Anh thầm trách Đỗ Lối, không nói trước. Thảo nào dạo Tết hai nhà đều long trọng như vậy.

“Đỗ Lối!”. Hứa Dực Trung xông ra khỏi phòng gọi to.

Đỗ Lối đi đến, Hứa Dực Trung lườm cô. Cô nhắc cái cốc trong tay bố, “Bố, ngày mai chúng con đi sớm, tối nay không nên uống nhiều”.

“Được, được!”. Chủ nhiệm Đỗ cười tít mắt.

Hứa Dực Trung vội đứng kên, “Chúng cháu đi đây, chú nghỉ sớm đi ạ”.

Tiến hai người ra đến cửa, chủ nhiệm Đỗ lại kéo tay Hứa Dực Trung, nói một câu đầy hàm ý, “Thành phố này còn rất nhiều dự án có thể làm, nhất định chú sẽ hết lòng tạo điều kiện cho cháu!”.

“Cảm ơn chú!”.

Trở về khách sạn, Hứa Dực Trung thấy đầu hơi vầng rượi thuốc ngấm lâu, anh gõ tay vào đầu, lèng lờng nằm, không nén gọi điện thoại cho Nghiêu Vũ. “Tiểu Vũ, ngủ chưa?”.

Nghiêu Vũ đang tắm, bỏ còi tay nhắc máy, Đồng Tư Thành? Ông không lên tiếng, đang nghĩ nên nói thế nào, thì thấy giọng đàn ông bên kia lại tiếp, “Ngày mai tôi đến đón em, đừng tắt máy”.

“Nó đang tắm, anh là ai?”.

Hứa Dực Trung giật mình đầu tỉnh hơn, “Xin lỗi, cháu tưởng là cô ấy, cháu là Hứa Dực Trung, ngày mai Nghiêu Vũ đi xe của chúng cháu về thành phố, bác trai phải không ạ?”.

“Để tôi nói lại với nó”. Bố Nghiêu Vũ trả lời vắn tắt, cúp máy, Hứa Dực Trung? Bạn trai Đỗ Lỗi? Anh ta gọi Nghiêu Nghiêu là Tiểu Vũ? Ngỡ khí của người đó có gì không ổn. Ông bỗng nghi ngờ, Nghiêu Vũ vì người này mà do dự chuyện của Đồng Tư Thành?

Nhớ tới có người quen nói gặp hai người trên phố, ông lại thấy lo cho con gái.

Nghiêu Vũ tắm xong đi ra, thấy bố đang ngây người nhìn di động của cô, thấy lạ hỏi, “Bố!”.

“Nghiêu Nghiêu, vừa rồi có Hứa Dực Trung gọi điện thoại, nói ngày mai đón con, con đi nhờ xe anh ta à?”.

“Vâng!”.

“Nghiêu Nghiêu,” Bố cô do dự: “Chủ nhiệm Đỗ rất ưng anh ta, muốn thúc đẩy đầu tư của tập đoàn Gia Lâm.”

“Bố, con nói rồi, chỉ là bạn, không có gì khác”. Nghiêu Vũ nhìn bố, thái độ tự nhiên, ánh mắt trong trẻo.

Bố cô kéo con gái ngồi xuống, âu yếm xoa đầu, “Bố chỉ lo cho con.”

“Vâng, con biết”.

Nghiêu Vũ ngồi dựa vào bố, sẽ thở dài.

Sáng hôm sau, chủ nhiệm Đỗ và một số quan chức liên quan của thành phố, cùng ăn sáng ở khách sạn với phái đoàn của Gia Lâm, sau đó tiễn họ đi, Nghiêu Vũ từ nhà đến thẳng khách sạn.

Tập đoàn Gia Lâm cho hai xe đến. Hứa Dực Trung tự lái xe của mình, Đỗ Lỗi ngồi ghế bên cạnh. Nghiêu Vũ chào chủ nhiệm Đỗ xong lên xe. Chủ nhiệm Đỗ vui vẻ nói với Hứa Dực Trung, “Dực Trung, đi đường cẩn thận, Tiểu Đỗ, lên đường cao tốc nhớ thắt dây an toàn. Dực Trung đi chậm thôi, Tiểu Vũ say xe”.

“Vâng, chào chú”. Hứa Dực Trung cười trả lời, anh vừa lái xe, vừa liếc bàn tay nắm chặt cửa Đỗ Lỗi, lại nhìn Nghiêu Vũ qua gương chiếu hậu, hình như cô vừa lên xe đã muốn ngủ. Thật thú vị! Chủ nhiệm Đỗ lại thân thiết và quan tâm Nghiêu Vũ không kém đối với con gái mình. Nghiêu Vũ quan hệ thế nào với nhà Đỗ Lỗi? Có phải vì thế khiến Đỗ Lỗi không ưa cô?

Nghiêu Vũ giả bộ ngủ, không định nói chuyện trên xe.

Đỗ Lỗi không ngủ, tinh thần rất tốt, tìm chủ đề nói chuyện với Hứa Dực Trung, không ngại có Nghiêu Vũ trên xe, còn nói đùa cả chuyện Hứa Dực Trung đóng giả bạn trai cô. Đỗ Lỗi nhìn Hứa Dực Trung chăm chú lái xe, mặt tươi như hoa: “Dực Trung, nếu bố em đến thành phố chúng ta thật thì làm thế nào?”.

“Em tìm một bạn trai dẫn đến gặp ông ấy, nói đây mới là nhân vật chính, đã sớm đá bay tôi rồi”.

“Chủ ý này không tồi. Ở thành phố chúng em dân tình bảo thủ, con gái hai năm hai sáu phần lớn đã kết hôn, cho nên bố mẹ sốt ruột, phải không, Nghiêu Vũ?”.

“Ừ!” Nghiêu Vũ mắt lim dim, gật gù. Đỗ Lỗi nóng vội thế sao? Cảm thấy một sự chán ghét ngấm ngầm, lúc này cô rất buồn ngủ. Nhưng Đỗ Lỗi không định để cô yên.

“À, Nghiêu Vũ, bố mẹ cậu đã giục chưa?”.

“Chưa, ở nhà, mình là người quyết định, cậu cũng biết”. Nghiêu Vũ thủng thẳng trả lời.

Đỗ Lối cười, “Mình không tin, bố mẹ nào chẳng sốt ruột?”.

Cô ta muốn nghe điều gì? Hay là cô ta muốn Hứa Dực Trung nghe điều gì? Nghiêu Vũ dứt khoát ngồi thẳng người, cũng cười nói, “Đúng, lần này mình về bố mẹ cũng hỏi rồi? Mình bảo, lần sau sẽ đưa Đồng Tư Thành về, đơn giản, khỏi cần mất công suy nghĩ”.

Hứa Dực Trung giật mình, mím môi. Anh nhìn Nghiêu Vũ qua gương chiếu hậu, vẫn vẻ uể oải, lơ đãng, ánh mắt như cười như không. Cô nói cho ai nghe? Cô định đưa Đồng Tư Thành về nhà thật sao? Anh bỗng thấy ghét hai người, bọn họ bỗng dưng trở nên lăm lăm, nói đủ thứ chuyện, cười cợt rất đáng ghét, anh liên tục bấm còi, tăng tốc vượt qua xe trước.

Đỗ Lối liếc anh, cười như hoa mùa xuân, miệng vẫn nói không ngớt, “Mình đã bảo mà, hai người tình cảm sâu nặng như vậy, hèn nào có thể quay lại với nhau, may mắn hơn mình nhiều, một nửa của mình không biết còn đang ở đâu?”.

“Biết làm thế nào, tiêu chuẩn của cậu quá cao”.

Đỗ Lối than thở, “Cũng chưa tìm được ai nặng tình như Đồng Tư Thành!”.

Nghiêu Vũ không tiếp lời, nhắm mắt ngủ.

Hứa Dực Trung đến thẳng công ty. Hứa Dực Dương nhìn tư liệu, phấn khởi gật gù: “Tốt, có thể làm được, phải họp bàn thảo luận”.

“Anh à, chuyện này em không tham dự nữa, quá phiền phức”.

“Dực Trung, thực ra anh đã nói với bố chuyện này, bố rất vui, em chỉ một lần giả làm bạn Đỗ Lối là có thể mang cơ hội cho tập đoàn, sau này vẫn nên dùng nam nhân kế. Nói thật, anh thấy Đỗ Lối rất khá, gia đình cũng được. Có nên xem xét?”. Hứa Dực Dương cười hỉ hả nói đùa cậu em.

“Đừng nhắc nữa, anh trai, vì việc này, em đã rơi xuống hố. Tiểu Vũ chắc chắn không chấp nhận em, nhà cô ấy rất quen Đỗ Lối”.

“Gọi cô ta là Tiểu Vũ?”. Hứa Dực Dương mặt nhăn nhó, cuối cùng biết tâm sự của cậu em.

“Anh đừng nói với bố, chuyện chưa đâu vào đâu, khó khăn lắm”. Hứa Dực Trung lòng rối như tơ nhện tới lời Nghiêu Vũ, định đưa Đồng Tư Thành về nhà, “Anh à, dịp này giao cho em ít việc thôi”.

“Anh nghĩ lại, đợi chuyện đó qua rồi hãy tính”. Hứa Dực Dương nghiêm nghị nhìn em trai.

“À, em đang định hẹn Trương Lâm Sơn”.

29. Chương 29

Cô sắp mất anh rồi sao? Thái độ bất cần của Tiêu Dương khiến Thiên Trần lòng đau như xé, chớp mắt họ đã trở thành xa lạ?

Nghiêu Vũ liếc trộm anh, hai người vẫn cùng ăn cơm như trước, thói quen cũng không thay đổi, nhưng anh có còn là Đồng Tư Thành ngày xưa?

Mấy ngày nay Thiên Trần đặc biệt không vui. Hôm nay viết bài suýt nhầm lẫn thứ tự tên các vị lãnh đạo, bị chủ biên quát ột trận, cô biết mình sai, cúi đầu nghe mắng.

Buồn bã gọi điện thoại cho Tiêu Dương, đã đau đầu vì chuyện trong nhà, công việc lại không thuận lợi, cô nhớ Tiêu Dương.

Thiên Trần như con chim sẻ bị ướt cánh trong mưa, lao đến muốn nấp dưới cánh Tiêu Dương. Sáu năm, cô đã quen có gì phiền phức là đi tìm anh. Giọng nói dịu dàng của anh, sẽ khiến dòng nước hung dữ trở lại hiền hòa, khiến bão tố thôi gầm thét.

Nhưng điện thoại hôm nay không đem lại an ủi như cô mong đợi, đầu bên kia vẫn truyền đến tiếng xóc bài, lộc xộc khô cứng chích vào tai. Thiên Trần bỗng thấy mệt mỏi đã rời, lặng yên một lát, nhẹ nhàng hỏi anh: “A Dương, anh lại chơi bài?”

“Ừ, với khách của công ty”.

Tiêu Dương bối rối, “Thiên Trần, xong là anh đến tìm em được không, bây giờ thật sự không đi được”. Tiếng giục ra bài vọng vào trong máy.

Hôm nay đúng lần chơi với khách, mấy vị đều là người quen cũ của công ty, hôm nay nhận của họ một đơn hàng, công việc xong xuôi, có người đề nghị chơi vài ván. Đồng Tư Thành không chơi, chỉ có Tiêu Dương nghênh tiếp.

Tiêu Dương rất vui, cứ đà phát triển hiện nay của công ty như Đồng Tư Thành nói, trong vòng một năm là đạt tương đối khả quan. Đồng Tư Thành cũng từ bỏ ý định đi làm ở trung tâm phần mềm. Quyết định dành toàn bộ tâm sức cho công ty. Hai người phân công, công việc đối ngoại, giao cho Tiêu Dương, Đồng Tư Thành chuyên phụ trách kỹ thuật và khai thác sản phẩm. Tính cách hai người một trầm tĩnh, một sôi nổi, phối hợp khá ăn ý.

Tiêu Dương rất nóng lòng muốn thấy kết quả, sớm xóa bỏ thành kiến của bố mẹ Thiên Trần với anh. Đạo này Thiên Trần càng quyến luyến anh, anh biết gia đình gây áp lực rất lớn đối với cô, nhưng mỗi lần nghe cô than thở, bố mẹ cô lại so bì con cái nhà nọ nhà kia. Dù kiên nhẫn đến mấy Tiêu Dương cũng thấy mệt mỏi.

Anh thở dài, “Xong là anh đến tìm em ha? Đợi tí... tôi đập!”.

Thiên Trần thấy anh nói chuyện với cô vẫn không quên chơi bài, cảm thấy tim mình như từ trên cao rơi thẳng xuống, đập vào mặt đất, bắn lên hỏa khí quay cuồng, nổi tử hờn bất chợt bùng lên: “Em ghét anh ham hồ trò đó, Đồng Tư Thành cùng làm với anh, sao anh ấy không như anh?”.

Giọng Thiên Trần trong điện thoại hơi to, Tiêu Dương “tạch” một tiếng, tắt máy, gương cười lắc đầu, nói với người xung quanh, “Phụ nữ là thế, mặc kệ, tiếp tục!”.

Thiên Trần sưng người.

Bàng hoàng nhìn di động trên tay không dám tin. Bàng ấy năm Tiêu Dương chưa bao giờ ngắt cuộc gọi của cô, cho dù buồn bực anh cũng chưa bao giờ cúp máy khi cô chưa nói hết.

Mắt bỗng cay đỏ, cô cúi đầu bước nhanh khỏi phòng làm việc, đi thẳng vào công viên gần đó, nổi uất ức òa lên ngực như tảng đá, tan thành suối nước mắt nóng hổi trào ra.

Trước đây Tiêu Dương chơi bài, cô giận dữ là anh không chơi nữa, vội chạy đến dỗ dành, cho dù ở lại chơi tiếp cũng không sống sượng ngắt máy như vậy.

Sao anh có thể như thế? Cô mới nói một câu, anh đã phản ứng như vậy? Anh không biết ngày hôm nay cô mệt mỏi thế nào? Sao anh không nghĩ một chút cho cô? Có thể phũ phàng như vậy?

Khóc một lát, bình tĩnh lại, cô gọi cho anh, “A Dương, anh có thể không chơi bài nữa không?”.

“Thiên Trần!”. Giọng Tiêu Dương như rên rỉ. Anh vẫn áy náy vì hành động vừa rồi của mình, thầm nghĩ nhất định cô rất giận, “Xong việc lần anh đến tìm em, được không?”.

“Anh không cần đến tìm em nữa, chúng ta chia tay!”. Thiên Trần đột nhiên hét lên. Cô bàng hoàng nhìn di động, cô vừa nói gì?

Điện thoại lặng ngắt, tiếng bước chân Tiêu Dương đi ra ngoài, “Thiên Trần”.

“Anh đã quên, hôm nay là ngày lễ tình nhân”.

Tiêu Dương im lặng: “Xin lỗi, anh định xong việc, sẽ đi tìm em”.

Xong rồi mới tìm em? Đón lễ tình nhân? Trước đây chưa bao giờ anh quên. Nghĩ tới cú điện bị ngắt giữa chừng, nỗi chán chường chưa từng có ập đến. Cô chợt nghĩ, có phải nếu chia tay, cả hai đều được giải thoát?

“A Dương, chúng ta chia tay đi”. Giọng cô run run uất giận, cơ hồ như vậy mới có thể cứu vãn những lời vừa hét một cách vô thức.

Tiêu Dương trầm ngâm một lát, “Được”.

Được? Anh chỉ nói gọn một chữ? Sao anh không dỗ cô? Sao anh không nhận sai, không xin lỗi. Không hứa hẹn từ nay bỏ đánh bài? Anh đồng ý ngay? Thiên Trần kinh ngạc nghe hơi thở nặng nề của Tiêu Dương trong máy. Nỗi tủi hổ lại trào lên, uất nghẹn. Cô vội vàng tắt máy.

Cô đã nói chia tay với anh? Thiên Trần sững sờ giây lát, cuối cùng ý thức được điều mình vừa nói. Nước mắt từng giọt lớn rơi xuống ngực, cô khóc to, không thể nào kìm chế, anh và cô chia tay! Sao cô có thể nói chia tay anh. Còn anh lại không níu kéo?! Không dỗ dành, anh thích chơi bài như vậy, dù chia tay cũng không bận lòng? Chia tay... Thiên Trần một lần nữa nghĩ đến hai chữ đó, cô lại gọi điện.

Cô không nói, trong điện thoại chỉ có hơi thở và tiếng nấc.

Tiêu Dương rõ ràng đã rời khỏi đám bài, anh cũng không nói.

Hai người lặng lẽ cầm máy như vậy.

Trong lòng Thiên Trần có tiếng gào thét, chỉ cần anh dỗ dành cô. Cô đợi, đợi rất lâu, đầu bên kia vẫn yên lặng. Nước mắt lại tuôn. Cô tắt máy lần nữa.

Nắm chặt di động trong tay, trên màn hình là ảnh cô và Tiêu Dương. Anh cười rạng rỡ đôn hậu, khuôn mặt thanh, sáng sủa kẻ sát cô, tràn trề sung sướng. Mười phút trôi qua, anh vẫn không gọi lại, anh thật sự muốn chia tay cô? Nếu là trước đây anh đã gọi điện bảo cô đợi, anh đã chạy đến... hướng hồ, hôm nay là ngày lễ tình nhân! Thiên Trần bất chợt thấy lòng đau thắt, đau không đứng lên được.

Bầu trời âm u, một trận mưa lớn sắp ập xuống, lòng cô cũng âm u, trĩu nặng. Vậy là cô mất anh? Sao anh có thể bằng lòng? Không cần cô nữa? Sự bất cần của Tiêu Dương khiến lòng cô đau như xé. Chớp mắt họ đã thành xa lạ rồi sao? Cô và Tiêu Dương? Thiên Trần không dám tin, yêu nhau khó khăn như vậy, chia tay lại dễ dàng như thế.

Cô thần thờ, lặng lẽ khóc, lẽ nào tình cảm của cô, tình cảm của cô và Tiêu Dương không qua được sóng gió như vậy?

Di động đột nhiên đổ chuông. Thiên Trần mừng rỡ, vội nghe, “Thiên Trần, mình quay về rồi, cậu đang làm gì”.

Là Tiểu Vũ, không phải anh, anh thật sự không cần cô nữa! “òà” Thiên Trần như tìm được chỗ xả, bật khóc.

Nghiêu Vũ hốt hoảng, vội hỏi: “Thiên Trần, sao thế? Đừng làm mình sợ!”.

Thiên Trần vẫn nức nở, vừa khóc vừa nói, “Tiểu Vũ, mình không sống nổi nữa... mình... mình và A Dương chia tay rồi!”.

Chia tay? Thiên Trần và Tiêu Dương chia tay? Có chuyện gì?! Nghiêu Vũ kinh ngạc, lập tức hiểu ra, “Cậu ở đâu, để mình đến?”.

“Ở bên ngoài!”.

“Bên ngoài là đâu!”. Nghiêu Vũ luống cuống. Không biết có chuyện gì?

Thiên Trần nức nở, “Cậu có nhà không, mình đến đó?”.

Cô lau nước mắt, gọi xe đến nhà Nghiêu Vũ. Nghiêu Vũ mở cửa, mắt Thiên Trần đỏ đẫm, mặt trắng bệch như bóng ma, miệng cười thê thảm: “Hết rồi, Tiểu Vũ!”.

Nghiêu Vũ giật mình kéo cô vào phòng, “Cái gì hết rồi?”.

“Mình nói là chia tay rồi, mình đã nói chia tay với A Dương, mình và A Dương chia tay rồi!”. Thiên Trần nhắm mắt, đổ người xuống giường.

Nghiêu Vũ lấy chân đập cho cô, “Nằm một chút cho ấm, đừng vội, cứ từ từ nói”.

Thiên Trần giơ tay túm lấy cô, bàn tay mảnh dẻ chống lên người cô, Nghiêu Vũ bắt giắc rùng mình, đôi tay lạnh ngắt. Thiên Trần nhắm mắt, môi tím tái, lúc này cô giống như bóng ma. Đột nhiên thấy xót xa. “Thiên Trần, đừng vội, cậu nói Tiêu Dương như vậy, có khi anh ấy cũng giận. Để mình hỏi Tiêu Dương, nào ngủ một giấc đi, mình đi một lát rồi về”.

“Anh... anh ấy đồng ý rồi. Không ngờ anh ấy lại đồng ý! Anh ấy bảo, được!”. Hai hàng nước mắt lại tuôn, Thiên Trần nói như mê ngủ.

Nghiêu Vũ hốt hoảng, cô chưa bao giờ nhìn thấy Thiên Trần như vậy. Một Thiên Trần hăng hái năng nổ trong công việc, lúc nói đến Tiêu Dương giọng vẫn dịu dàng, Thiên Trần trong cương ngoài nhu, nhưng chưa bao giờ suy sụp như thế.

Nhiệt độ trong phòng hình như hơi thấp, Nghiêu Vũ ớn lạnh rùng mình. Cô nắm chặt tay Thiên Trần nhưng không sao làm cho nó ấm lên. “Tiêu Dương sai rồi! Để mình đi mắng anh ấy một trận, cậu ngủ đi, phải tìm hiểu tình hình rồi mới định tội anh ấy, được không? Mình đảm bảo giúp cậu xả hận”.

Đỗ dành Thiên Trần, nhìn đôi mắt đỏ mọng của cô, Nghiêu Vũ thở dài, ra cửa gọi cho Tiêu Dương: “Anh đang ở đâu?”.

“Công ty!”. Tiêu Dương rõ ràng cũng khó chịu, trả lời gọn lỏn.

“Đợi tôi ở đó”.

Nghiêu Vũ vội vàng đi vào công ty của Tiêu Dương và Đồng Tư Thành, đây là ngôi nhà hai tầng, diện tích gần hàng ngàn mét vuông, sắp đặt gọn gàng, xem ra có vẻ không tồi, cô liếc nhanh một lượt, ánh mắt lướt qua Đồng Tư Thành, tư lự dừng lại ở Tiêu Dương.

Tiêu Dương mặt sa sầm ngồi xuống bàn. Im lặng nhìn Nghiêu Vũ bước vào.

Lúc này không có khách, Đồng Tư Thành ngồi một bên chăm chú nhìn cô, cũng không nói gì.

Nghiêu Vũ nhìn Tiêu Dương hít sâu một hơi, nói: “Anh giỏi thật! Đã đánh bài lại còn tỉnh táo? Thiên Trần giận nói một câu anh liền tắt máy? Vậy là lý gì?”.

“Nghiêu Nghiêu!”. Đồng Tư Thành khẽ nói, thanh minh cho Tiêu Dương, “Buổi trưa mới có một đơn hàng, khách là người quen, muốn chơi, đành phải tiếp, Tiêu Dương bỏ đi sao tiện?”.

Nghiêu Vũ ngăn người, mắt liếc Tiêu Dương, “Thiên Trần bị áp lực thế nào không phải anh không biết! Anh cúp máy cậu ấy quá giận mới nói chia tay, anh liền đồng ý? Một câu đỗ dành cũng không? Chỉ một chữ đã kích động cậu ấy? Anh có biết Thiên Trần đau khổ thế nào? Nếu quả thật phải tiếp khách không đi được, sao anh không nói rõ với cậu ấy? Lại có thái độ như thế? Anh có biết tôi đã nhìn thấy bộ dạng Thiên Trần thế nào không? Anh cứ đợi mà nhìn cậu ấy khóc đến chết”.

Tiêu Dương mím môi, đôi mắt đỏ tối sầm. Nghe Nghiêu Vũ nói liền một hơi, mặt anh lộ vẻ đau đớn.

Nghiêu Vũ thấy bàn tay Tiêu Dương nắm mép bàn, khớp ngón tay trắng bệch, lại thở dài, “Phụ nữ cần được dỗ dành, anh luôn nâng niu Thiên Trần như báu vật, làm sao cậu ấy chịu nổi cú sốc này?”.

“Cô ấy ở đâu?”. Tiêu Dương giọng khàn đặc khẽ hỏi.

“Ở nhà tôi, chìa khóa đây!”. Nghiêu Vũ đưa chìa khóa cho Tiêu Dương.

Anh liếc Đồng Tư Thành một cái, cầm chìa khóa chạy biến như cơn gió.

Tiêu Dương đi rồi, Nghiêu Vũ mới nhận ra mình không có chỗ đi, cô đứng ở cửa, hơi bối rối không biết làm gì.

Đồng Tư Thành dịch cái ghế cho cô, “Ngồi một lát đã!”. Anh quay đi lấy cho cô cốc trà, “Cầm cho ấm”.

Nghiêu Vũ ngồi xuống, đón cốc trà, ôm trong tay.

“Buổi tối muốn ăn gì?”.

“À...”.

“Ăn cá nhé, anh vẫn nhớ em thích ăn cá ở quán đó. Ăn một chút cho ỉm”. Đồng Tư Thành quyết định luôn. Anh nhìn cô, ánh mắt cười cười, “Ồm thật chứ?”.

“Sao anh biết là ỏm giả?”. Nghiêu Vũ cúi đầu uống ngụm trà, bị nóng bỏng lưỡi, xuýt xoa.

Đồng Tư Thành vội đón cốc trà, đưa cốc của anh cho cô, “Uống ngụm trà lạnh”.

Nghiêu Vũ làm theo, đầu lưỡi tê rát.

Đồng Tư Thành buồn cười nhìn cô, “Ngốc quá!”.

Không cần ngẩng đầu, cũng có thể hình dung sắc mặt anh, vừa buồn cười vừa âu yếm. Ánh mắt anh nhìn cô nhất định là dịu như nước mùa xuân, nếu trước đây, cô đã lao vào lòng anh nũng nịu, vừa đắm anh vừa nói: Không phải, không phải, không phải thế!

Nghiêu Vũ tay ôm cốc trà, đầu cúi càng thấp, kí ức xa xôi, cô chỉ nhớ lại, nhưng không còn xúc động muốn lao vào lòng anh, thật sự không thể trở lại ngày xưa ư?

Anh không nói vì sao anh biết, chỉ là trực giác, từ lúc Nghiêu Vũ bước vào công ty anh đã nghĩ vậy, cô dẫn hồ bác sĩ cho giấy xác nhận giả, bệnh án giả, ở nhà nghỉ chơi. Hai mươi ngày, cô đã nghĩ thông chưa? Anh không biết, cũng không muốn hỏi.

Quán cá bên sông, bầu không khí cũng ấm nóng. Nghiêu Vũ thầm nghĩ thì ra cô vẫn có thể bình tĩnh đến đây, bình tĩnh cùng ngồi ăn với Đồng Tư Thành.

“Ăn cá chiên trước!”. Đồng Tư Thành đẩy đĩa cá đến trước mặt cô.

Nghiêu Vũ vẫn sợ anh hỏi tại sao không ra bến tàu. Nhưng anh tuyệt nhiên không đả động, hình như không có cuộc chia tay với cô, hình như không có lần đón cô sau Tết. Anh vẫn chăm sóc cô như ngày nào, quen thuộc như thói quen đẩy đĩa cá đến trước mặt cô, sau đó mỉm cười nhìn cô ăn.

Trên mặt Nghiêu Vũ vẫn là nụ cười nhạt. Đồng Tư Thành quan sát kĩ nụ cười đó, chỉ hai giây Nghiêu Vũ cố định nụ cười trên mặt, ánh mắt Đồng Tư Thành quét trên mặt cô giống như một thiết bị thăm dò, cuối cùng anh cảm cốc nước lên uống.

Hai giây nghĩa là gì? Là khoảng thời gian đủ hai cái chớp mắt, đủ nói một câu, Nghiêu Vũ cảm thấy hai giây đó là sự khảo nghiệm, khảo nghiệm sự trưởng thành của cô trong hai năm qua, thực ra cô nên mừng mới phải? Nên đắc ý và hãnh diện vì bạn trai ngày trước vẫn thà thiệt với mình và dùng hư vinh đó thay thế nỗi hoang mang trong lòng! Nghiêu Vũ cúi đầu tiếp tục ăn, cô phát hiện hành động của mình lại đi trước phản ứng bình thường.

Còn phản ứng tiếp theo khiến cô kinh ngạc, cô vẫn hưởng thụ những chăm sóc của anh như ngày xưa. Anh gấp cá, rót nước ngọt cho cô, khuyên cô ăn chậm, cẩn thận bị hóc xương.

Nghiêu Vũ liếc trộm anh, hai người vẫn cùng ăn như trước, ngay thói quen cũng không thay đổi, nhưng anh có còn là Đồng Tư Thành ngày xưa?

Đồng Tư Thành không ngắt đầu, vừa ăn vừa nói. “Anh ngon hơn cá sao?”.

Nghiêu Vũ giật mình, vội uống một ngụm nước ngọt, che giấu sự lúng túng bị bắt quả tang.

Anh thở dài, ngắt đầu chăm chú nhìn cô, nói giọng chân thành, “Nghiêu Nghiêu, đừng hoảng loạn, không phải anh bữa cơm nghĩa là quay lại với anh, em có bằng lòng cùng anh làm lại hay không anh cũng vẫn ở đây. Chúng ta ít nhất cũng là bạn, hiểu nhau hơn bạn bình thường, không phải sao?”.

Nghiêu Vũ ngắt đầu, ánh mắt Đồng Tư Thành quá dịu dàng, mặt đầy âu yếm. Đôi mắt đó vừa chớp, nụ cười, cùng ánh đèn chìm vào đáy mắt. Chỉ còn một ngôi sao cô đơn lấp lánh trong đêm đông, sau đó cô nhìn thấy anh cười, sáng trong như ánh trăng trải trên đồi, khi đám mây tan.

“Đừng nhìn nữa, nhìn thế anh sẽ xấu hổ”. Đồng Tư Thành nói đùa.

Cô đỏ mặt, cúi đầu, anh lại gấp miếng cá bỏ vào bát cô, “Cá này em thích nhất, hồi đó thực ra anh cũng thích, nhưng lần nào cũng nhường em. Mau ăn đi!”.

Nghiêu Vũ không nhịn được cười, hai má ửng hồng, buột miệng, “Em khác rồi!”.

Đồng Tư Thành cũng nghiêm túc nói, “Anh cũng thế”.

Một nụ cười xóa hết oán thù. Chính là thế sao? Đầu Nghiêu Vũ nhẹ bẫng, hít một hơi dài, dần dần trôn lên sỏi nổi. Cô không cần nhọc lòng suy nghĩ nên như thế nào, chỉ cần làm theo trái tim.

Đồng Tư Thành mỉm cười nghe cô nói, anh cũng kể chặng đường hai năm của mình.

Trước đây anh không nói nhiều như thế.

Trên bàn là nồi lẩu nghi ngút khói, tỏa mùi cay thơm phức, hơi bốc ra lại tản đi, khuôn mặt tươi cười của Đồng Tư Thành lúc ẩn lúc hiện. Con người là vậy, dù mình mẫn đến mấy cũng có lúc bị sương khói che phủ. Hai người dường như rất gần nhau. Dường như hiểu lầm tan, dường như không còn khoảng cách. Nhưng khi làn hơi bốc mù mịt, cô lại thấy giữa họ có gì ngăn cách, giống như làn khói, sờ không thấy, bắt không được, chớp mắt đã tiêu tan.

Mặt anh ẩn trong hơi khói, nụ cười nhàn nhạt, khoe miệng thâm trầm hơi nhếch. Chỉ có đôi mắt sâu lạnh điềm nhiên, đen như mực. Anh đang cười, nhưng cô không hiểu ánh mắt đó.

Ngày trước, Nghiêu Vũ thoáng qualà biết anh đang nghĩ gì, mọi xúc cảm của anh đều hiện lên trong mắt, còn bây giờ cô không thể nhận ra cái gì ẩn trong đôi mắt tĩnh lặng đó.

Đây là nguyên nhân khiến cô do dự? Không còn thấy an toàn và tin tưởng như xưa?

Tiến cô đến khu nhà cô, Đồng Tư Thành rút bông hoa trong túi, “Valentine vui vẻ! Anh vừa hái ở vườn hoa bên đường”.

Valentine? Đầu óc Nghiêu Vũ rối tung vì chuyện của Thiên Trần nên quên mất. Cô nhận món quà, tay vuốt cánh hoa, mỉm cười, “Cảm ơn”.

Thiên Trần và Tiêu Dương đã làm lành với nhau, mọi hiểu lầm đã được hóa giải. Hai người càng quyến luyến. Thiên Trần than thở với Nghiêu Vũ: “Tiểu Vũ, nếu A Dương không đến giải thích, có lẽ bọn mình cũng chia tay, yêu càng nhiều, giận càng sâu”.

Nghiêu Vũ hiểu ý bạn. Những khúc đẹp càng khiến cô đau đớn vì cuộc chia hai năm trước, càng khó gạt khỏi lòng mình. Hai năm trôi qua, sâu trong lòng cuộc chia tay đó vẫn chưa phai? Mất Nghiêu Vũ mơ màng, nhớ lại hồi nhỏ có lần về quê nghỉ hè, được ăn ngô nếp nướng. Ngó nếp vừa bứt từ ruộng lên, bóc qua lớp bẹ ngoài, bỏ vào bếp củi, mấy phút sau mùi ngô nướng đã thơm dậy khắp gian bếp, dùng kẹp sắt lôi ra, giũ lớp tro xung quanh, cầm trên tay liên tục đảo cho bớt nóng, mùi thơm sực nức, vị ngọt tận chân răng, ăn cả những hạt hơi cháy vẫn ngon lành, bù ngay. Bây giờ trên phố chỗ nào cũng có thể mua được ngô chiên bơ đựng sẵn trong túi giấy, nhưng không còn vị thơm ngọt như ngày xưa. Không ít lần đi dã ngoại, cô cũng mua ngô đốt lửa nướng, nhưng không sao thấy lại vị ngô nướng quê nhà.

Không phải vị ngô nướng quê nhà đặc biệt hơn, mà ấn tượng tuổi thơ đã ăn sâu vào ký ức, Nghiêu Vũ cười, “Thiên Trần, không phải mình còn giận anh ấy vì cuộc chia tay đó, chỉ là mình nhận ra, mọi người đã thay đổi, cứ như mình không hiểu anh ấy, quen mà lạ, không phải là vấn đề làm lại từ đầu. Có lẽ mình không quên được những ký ức đẹp, chứ không phải là con người anh ấy”.

“Nhưng Tiểu Vũ, cậu cứ coi anh ấy là người mới, cậu khó quên quá khứ, tại sao không cho anh ấy một cơ hội?”.

Nghiêu Vũ khoát tay Thiên Trần đi tiếp. Nụ cười lại hiện, khuôn mặt thanh tú bắt chợt vui rạng rỡ, cô nói nhỏ với Thiên Trần: “Không phải mình không cho anh ấy cơ hội. Chỉ là mình không biết bọn mình liệu có thể có lại cảm xúc ngày xưa hay không”.

Mắt Thiên Trần sáng lên, “Tiểu Vũ, cậu đồng ý cùng Đồng Tư Thành làm lại?”.

“Không phải làm lại, mà là mình muốn hiểu lại một con người, cả hai đều không còn là chính mình thời đại học. Giống như cậu vừa rồi, cậu đã nói chia tay với Tiêu Dương. Trước đây dù bức, giận thế nào, cậu tuyệt

đôi không nói đến hai chữ chia tay, bây giờ vì áp lực, vì mệt mỏi, cậu đã nói ra hai chữ đó, suy nghĩ của cậu giờ đã khác”.

Thiên Trần cúi đầu, thờ dãi, “Nói thật, Tiểu Vũ, mình và A Dương đã hòa giải, nhưng mình vẫn mệt mỏi vô cùng, ở bên A Dương rất vui, nhưng về nhà, vừa nhìn thấy bố mẹ là hết vui. Ánh mắt mẹ luôn như nói, biết mình nói dối, nhưng vẫn im lặng, chỉ đau khổ nhìn mình, ánh mắt đó, mình không chịu nổi...”.

Nghiêu Vũ ôm Thiên Trần, lại thở dài, chuyện này cũng khó, cô và Thiên Trần là hai tính cách khác hẳn. Thiên Trần từ nhỏ đã quen nghe lời bố mẹ. Nếu bắt Thiên Trần phải chọn giữa bố mẹ và Tiểu Dương, sẽ khó khăn thế nào! Lúc này Nghiêu Vũ càng biết ơn bố mẹ luôn ủng hộ suy nghĩ của cô. “Thiên Trần, hay là cậu nói chuyện lần nữa với bố mẹ? Nói rõ tình cảm của cậu với Tiểu Dương? Họ thương cậu như vậy, nên nói chuyện nhiều hơn!”.

Thiên Trần chỉ lắc đầu, cô không dám chắc. Nhưng giấu bố mẹ đi lại với Tiểu Dương như thế này giống như vụng trộm! Cô và Tiểu Dương quan hệ đến mức đó, nếu bố mẹ biết, quả thật Thiên Trần không dám nghĩ tới hậu quả. “Trì hoãn thêm một thời gian đã, công ty hiện nay đang phát triển tốt, đợi khá lên chút nữa, có kết quả, cũng dễ nói với bố mẹ”.

30. Chương 30

Đồng Tư Thành lo ngại chuyện xưa cản trở anh và Nghiêu Vũ quay lại với nhau, còn Hứa Dực Trung lo ngại Nghiêu Vũ chìm trong quá khứ không chấp nhận anh theo đuổi công khai.

Tháng ba, khai mạc đại hội đại biểu toàn tỉnh, vấn đề giới bất động sản quan tâm nhất bao gồm: Bầu cử khóa mới và kiến nghị của đại biểu xung quanh vấn đề khống chế giá nhà đất tăng cao, đẩy mạnh xây dựng loại hình nhà ở phù hợp điều kiện kinh tế. Vừa hết tháng ba, thị trường bất động sản thành phố đã xảy ra một chuyện không lớn cũng không nhỏ. Hoa viên Lệ Thành của tập đoàn Đông Nam ở khu Giảng Dương vi phạm quy định xâm chiếm mười mét vành đai xanh theo quy hoạch của thành phố, chiếm dụng hơn một vạn ba ngàn mét vuông đất, gây thiệt hại kinh tế hơn bốn mươi triệu tệ. Hiện người phụ trách hữu quan của tập đoàn bị thẩm vấn, phó phòng quy hoạch thành phố và một kĩ sư bị cơ quan kiểm sát khởi tố vì tội lạm dụng chức quyền, nhận hối lộ, sở hữu khối tài sản lớn không rõ nguồn gốc. Batô nhà của hoa viên Lệ Thành xây trên đất chiếm dụng sẽ bị cưỡng chế dỡ bỏ.

Trái lại, khu chung cư mới của Gia Lâm ngay cạnh hoa viên Lệ Thành mới khánh thành vào dịp Tết lại bán rất chạy, bầu không khí phấn khởi tràn ngập công ty.

Nghiêu Vũ nhìn qua cửa sổ, tìm Đồng Tư Thành. Từ sau buổi tối đi ăn ở quán cá, anh nói, công ty không còn bận như hồi đầu, cách mấy ngày lại đón Nghiêu Vũ đi ăn. Anh luôn đứng dưới bóng cây trên vỉa hè đối diện bên đường đợi cô.

Nhìn từ xa, anh chỉ là một điểm nhỏ, Nghiêu Vũ biết, tay anh chắc chắn bỏ trong túi quần, mắt nhìn đắm đắm dòng xe qua lại trên đường. Đồng Tư Thành có thói quen suy nghĩ vào lúc đó, chỉ đến lúc nhìn thấy Nghiêu Vũ, đôi mắt đen tuyền của anh mới bừng lên như có lửa.

“Chị Nghiêu, nhìn gì vậy?”. Tiểu Điền cũng ngo đầu nhìn ra.

Nghiêu Vũ cười, “Xem trời có mưa không”.

“Thôi đi, rõ ràng nhìn anh chàng đẹp trai bên kia đường. Mấy lần thấy anh ta đón chị, bạn trai hả?”. Tiểu Điền cười khúc khích.

Nghiêu Vũ đỏ mặt, “Vớ vẩn, bạn thôi, vừa đi du học về, hẹn đi chơi”. Nói xong Nghiêu Vũ quay vào thu xếp đồ chuẩn bị ra về.

Vương Lũy từ văn phòng đi ra, gọi cô, “Nghiêu Vũ, đừng đi, bảo mọi người ở lại, lát nữa công ty có cuộc họp”. Nói xong quay về văn phòng.

Nghiêu Vũ không có cách nào, đành nhả tin cho Đồng Tư Thành, cô phải họp muộn một chút mới có thể cùng ăn tối. Lát sau Đồng Tư Thành gọi điện, Nghiêu Vũ đi đến bên cửa sổ nhìn ra, Đồng Tư Thành vẫy tay chào, rồi quay đi.

Nụ cười trên mặt, giọng dịu dàng anh nói: “Hôm nay trời lạnh, họp xong về nhà nhả tin cho anh”.

Trong lòng Nghiêu Vũ bất chợt như có sợi tơ lay động. Nhưng lập tức lại thất vọng, Đồng Tư Thành ngày trước nhất định sẽ cau mày không vui, còn bây giờ có phải anh sợ cô giận nên lúc nào cũng vui vẻ dịu dàng?

Cùng một sự quan tâm, cách biểu đạt khác nhau, Nghiêu Vũ băn khoăn, có phải anh vẫn là Đồng Tư Thành ngày xưa?

Vương Lũy triệu tập cuộc họp toàn công ty. Thông thả tổng kết tình hình năm ngoái, công bố mục tiêu nhiệm vụ năm nay, lại yêu cầu mọi người phát biểu. Bắt đầu từ phó giám đốc Chung Cường, đến các trưởng phòng đều thể hiện quyết tâm nỗ lực trong năm mới, giám đốc Vương liếc nhìn đồng hồ vui vẻ nói: “Hoa viên Lệ Thành do chúng ta làm quảng cáo chuyện này gây ảnh hưởng không nhỏ, cũng may họ đã thanh toán tiền thù lao sớm, cũng không bị tổn thất gì. Nhưng thiết kế quảng cáo dự án mới của Gia Lâm lại rất thành công, họ đang triển khai dự án giai đoạn hai, Đường Lan, Nghiêu Vũ vẫn tiếp tục phụ trách!”.

Họp xong, ra khỏi công ty, trời đã tối, nhân viên ai cũng sầm mặt phàn nàn giám đốc vô nhân đạo, kéo dài cuộc họp đến tận bảy giờ tối, thực ra cũng chẳng có nội dung gì lớn.

Trời lại có mưa phùn, Nghiêu Vũ thu mình trong áo khoác, nghe sau lưng có tiếng còi xe hơi, liền đó là tiếng Hứa Dực Trung gọi cô, ngoái nhìn, Hứa Dực Trung ngồi trong xe lại bấm còi, “Lên xe, đi ăn tối”.

Nghiêu Vũ nghi hoặc đi đến, “Sao lại là anh?”.

“Đến đưa cô đi ăn, nghe giám đốc Vương nói bên này phải họp hơi muộn, nên đến đón cô. Đi, tôi đưa đến một chỗ rất ngon, nghe nói mới khai trương, các món vô cùng đặc sắc”. Hứa Dực Trung nói về tình bơ, đường như hôm nay Vương Lũy mở cuộc họp giữ nhân viên lại không phải là chủ ý của anh.

Dạo này anh rất bận, nhưng không quên thông qua Vương Lũy nắm tình hình của Nghiêu Vũ. Đồng Tư Thành liên tục đến đón cô sau giờ làm anh đều biết, nhưng anh không có thời gian, lòng như lửa đốt, mãi mới xong công việc. Anh nghĩ, nếu không ra tay, e là không còn cơ hội nữa.

“Mệt rồi, muốn về nhà, không muốn ăn”. Nghiêu Vũ khép chặt áo khoác, mỉm cười từ chối.

Mặt cô hơi tái vì rét, nhưng cặp môi vẫn mềm mại, căng ướn. Lòng anh bỗng nóng ran, chỉ muốn hôn lên đó, sưởi cho nó thêm nóng ấm và nhuận sắc. Rồi lại nén thở dài, xem ra, điều đó còn rất xa vời.

“Lên xe đã, bên ngoài rất lạnh”. Hứa Dực Trung mở cửa xe cho cô, anh đã quen bị Nghiêu Vũ từ chối, không hề phật ý, “Tôi tìm được bộ phim rất hay, cô xem chưa?”. Nói xong đưa cô chiếc đĩa.

Tiểu mi nữ mặt trời Nghiêu Vũ lắc đầu, “Chưa xem, nói về cái gì?”.

“Tôi cũng không biết, có bạn giới thiệu, nói là rất hay, cùng xem nhé? Tôi cũng chưa ăn, không đến nhà hàng, chúng ta mua về, ở nhà sưởi, uống trà nóng, vừa ăn vừa xem, sung sướng biết mấy!”. Hứa Dực Trung nhìn Nghiêu Vũ nhận cái đĩa, đã biết cô sắp sa bẫy.

Đề nghị của anh thật hấp dẫn. Cứ đến mùa đông Nghiêu Vũ thích ở nhà bật lò sưởi, uống đồ nóng, vừa ăn vừa đọc sách, hoặc xem phim. Cô liếc Hứa Dực Trung, gương mặt đẹp, sáng rõ, nụ cười từ đáy mắt, tràn trề năng lượng sống. Cô cảm giác nhìn thấy ánh mặt trời tỏa hơi ấm, bất giác khẽ cười. Cái bóng thâm trầm của Đồng Tư Thành vừa thoáng qua, cô quyết định để cho đầu óc thoải mái một chút, không nghĩ đến anh nữa.

“Ồ, được! Chúng ta đi An Ký mua đồ về ăn, sau đó xem băng”.

Hứa Dực Trung mặt mày nở nang. Anh đã công phu lựa chọn bộ phim này, anh dám cược Nghiêu Vũ chưa xem, dù đã xem cũng muốn xem lại! Trên xe của anh ít nhất có ba mươi băng đĩa, nhất định có một chiếc hấp dẫn cô.

Hai người mua xong đồ ăn, hớn hở ra về, Nghiêu Vũ xuống xe, tay cầm đĩa phim đi trước. Hứa Dực Trung xách túi thức ăn, thông thả theo sau, bóng anh nhe răng với cái lưng cô, rồi lại thấy buồn cười, bộ dạng của mình vừa rồi nhất định trông rất gian.

Vào trong nhà, Nghiêu Vũ lấy ralo sưởi cầm điện. Hứa Dực Trung đảo mắt nhìn quanh, phớt phơ cười nhìn cô bận rộn.

“Dùng tạm vậy, nhà cũ mùa đông lạnh, mùa hè nóng, tháng ba, nhưng buổi tối vẫn lạnh chân, lại chưa có điều hòa”.

“Dùng điều hòa lâu trong phòng rất ngọt ngào, ở đây không khí trong lành, rất dễ chịu!”.

Nghiêu Vũ nghe vậy ngoái đầu, mỉm cười, “Có phải ở chỗ tôi anh nhìn gì cũng thấy dễ chịu?”.

“Đúng đây, tôi thích nhà kiểu cũ thế này, rất thân thiện! Lúc nhỏ tôi còn chuồn sang hàng xóm lục cơm ăn, bây giờ ai biết ai?”.

Hai người cùng bày thức ăn ra bàn. Nghiêu Vũ bày biện xong, ngã mình trên sofa, hai chân gác lên lò sưởi, thể hiện tư thế dễ chịu nhất.

“Trông cô thế này tôi nghĩ đến bà địa chủ thời xưa”.

“À, tôi không có a hoàn bóp chân. Nhưng...”. Nghiêu Vũ thông thả nhón một miếng thức ăn, “Liệu có thể phiền anh lấy cho tấm chăn, nhân tiện pha cốc trà, rồi cho đĩa phim vào máy bật lên để tôi hưởng thụ cảm giác làm bà địa chủ không?”.

“Sao lại thế? Tôi là khách!” Hứa Dực Trung giả bộ bất bình, “Biến tôi thành a hoàn lúc nào vậy?!”.

Nghiêu Vũ cười khì khì, “Đùa thôi, để tôi làm”. Nói xong ngồi dậy.

“Thôi, để tôi cho cô làm bà địa chủ!”. Hứa Dực Trung lấy tấm chăn bên cạnh đắp cho Nghiêu Vũ.

Nghiêu Vũ cười hỉ hả chỉnh lại cái chăn, đưa đĩa cho Hứa Dực Trung nhìn anh làm, cô bắt đầu vừa ăn vừa xem, “Cảm ơn!”.

“Phục vụ Nghiêu Vũ, cảm thấy rất đáng”. Hứa Dực Trung cho rằng anh tuyệt đối nói thật lòng! Nhìn Nghiêu Vũ ung dung nhón nhờ ngồi sưởi trên sofa, mắt anh lóng lánh, “Nhưng, có nên cho tôi hưởng thụ lò sưởi với không?”.

Nghiêu Vũ liếc cái lò sưởi điện bé tí, thờ dãi, dịch chân sang bên cạnh.

Hứa Dực Trung dạn mặt lui về phía cô, cũng giơ chân ra sưởi, “Có nên chia cho tôi một nửa cái chăn?”.

“Không được!”.

“Tại sao?”.

“Quá mờ ám!”. Nghiêu Vũ lườm anh.

Hứa Dực Trung trầm nghĩ, chúng ta đã thế này không mờ ám thì là gì. Anh giả bộ thờ dãi, “Được thôi, vậy thì cứ để tôi chết cóng!”.

Nghiêu Vũ tập trung xem phim, lúc cười hết cỡ, lúc nhăn nhó. Hứa Dực Trung không nói nữa, thỉnh thoảng lại gấp thức ăn vào bát cho cô. Nghiêu Vũ xem rất say sưa. Hứa Dực Trung ngồi nhìn, lòng lâng lâng, cô rất hồn nhiên, khóc cười cùng nhân vật trong phim.

Hai người dần dần bị cuốn hút vào bộ phim, không ai nghe thấy tín hiệu tin nhắn từ di động của Nghiêu Vũ.

Khi xem đến đoạn Tiểu mi nhân thoát y nhảy múa, khiến ban giám khảo sững sờ, Nghiêu Vũ cười ra nước mắt. Cô vừa lấy tay lau, vừa cười nói với Hứa Dực Trung: “Rất xúc động!”.

Hứa Dực Trung trầm thờ dãi từng tiếng, dịu dàng nhìn cô: “Trên đời này có bao nhiêu kiểu gia đình khác nhau, dù xấu dù tốt, cũng có lúc có những cảnh ngộ vô cùng xúc động”.

Anh mỉm cười, trong đôi mắt sâu chọt cháy lên ngọn lửa, nhìn thẳng vào mắt Nghiêu Vũ. Cô đột nhiên đỏ mặt, ngồi thẳng người, đưa cốc trà lên miệng, Hứa Dực Trung nghe thấy tiếng tim đập, một luồng nhiệt bất ngờ trào trong lòng ngực. Anh khẽ gọi: “Tiểu Vũ!”.

Nghiêu Vũ đột nhiên hơi hoảng loạn, cô không hiểu tại sao mình như thế, lại không dám quay đầu nhìn mắt Hứa Dực Trung. Đang lúng túng thì có tiếng gõ cửa, vội nhảy xuống, lắp bắp: “Để tôi mở cửa”.

Hứa Dực Trung rầu rĩ nhìn cô, bực mình cái người gõ cửa không đúng lúc, khi anh sắp có cơ hội nếm vị ngọt ngào lại đến phá hỏng.

Nghiêu Vũ mở cửa, sững người. Đồng Tư Thành đứng ngoài, tay cầm túi đồ ăn, cô lập tức nhớ ra, lúc hết giờ làm anh bảo cô về nhà nhắn tin cho anh. Nghiêu Vũ thầm rên, liếc túi xách đã bị vứt một bên, lúng túng mở miệng, “Tư Thành...”.

Đồng Tư Thành nhìn Nghiêu Vũ đỏ mặt, mắt đã kịp liếc thấy Hứa Dực Trung ngồi trong phòng khách, lại còn những đĩa thức ăn trên bàn. Anh không hề cau mày, nụ cười trên mặt vẫn sáng, “Không thấy em nhắn lại, anh đến xem em về chưa, ăn cơm rồi thì tốt, cái này mua cho em, coi như đồ ăn khuya, ha?”.

Nghiêu Vũ bảo anh vào nhà, Đồng Tư Thành vẫn đứng yên, nhìn cô dăm dăm: “Em có khách, anh không quấy rầy, anh về đây, ngày mai lại đến”.

Nghiêu Vũ đứng ngây không biết nói gì.

Đồng Tư Thành nhét túi đồ vào tay cô, cười nói, “Ngốc quá!” Nói đoạn quay người đi ra.

Nghiêu Vũ cầm túi đồ ăn, nhìn bóng anh khuất ở lối rẽ cầu thang, tiếng chân anh càng nặng nề, sau đó nhẹ bẫng, không nghe thấy nữa, lòng cô chùng xuống, lại ngoái nhìn Hứa Dực Trung, thở dài.

“Có bạn đến sao?”. Hứa Dực Trung biết là Đồng Tư Thành, thầm đắc ý hôm nay anh đã vô cùng sáng suốt bảo Vương Lũy giữ Nghiêu Vũ lại. Anh thản nhiên quan sát phản ứng của Nghiêu Vũ.

Lòng rối ren, cô cúi đầu như làm sai việc gì.

“Tiểu Vũ, nếu tôi đoán không nhầm, anh ấy là Đồng Tư Thành, bạn trai cũ của cô? Cô đang sợ anh ấy hiểu lắm?”. Hứa Dực Trung nói thẳng.

Nghiêu Vũ lắc đầu, “Vâng, là Đồng Tư Thành... à, không phải sợ anh ấy hiểu lắm. Cô buồn bã ngồi lên sofa, “Tôi cũng không biết”.

Vẻ rầu rĩ của Nghiêu Vũ lại khiến Hứa Dực Trung mừng rơn. Thì ra cô không biết có nên quay lại với Đồng Tư Thành, tình trạng hiện nay của Nghiêu Vũ thích hợp nhất để... thừa cơ chen vào! Hứa Dực Trung vỗ nhẹ vai cô, nhỏ nhẹ, “Chúng ta là bạn phải không? Hãy nói với tôi, biết đâu tôi có thể giúp cô phân tích tình hình”.

Nghiêu Vũ ngẩng nhìn anh, Hứa Dực Trung thản nhiên đứng trước mặt cô, dáng thoải mái, nụ cười trên môi, vẻ chân thành trong mắt. Tất cả một vẻ thân thiết bạn bè. Nghiêu Vũ bàng hoàng, lắp bắp mở miệng, “Tôi không biết, hình như tôi chưa quên anh ấy, lại hình như cảm thấy anh ấy rất xa lạ”.

Lòng Hứa Dực Trung nhẹ nhõm, chỉ cần cô chịu nói với anh đã là thắng lợi. Chó sói chẳng phải luôn thích khoác bộ lông cừu? Bây giờ anh quyết định bọc kỹ mình trong bộ lông cừu đó. Anh đưa cô cốc trà nóng, “Có phải cô cảm thấy ngày xưa rất đẹp, bây giờ qua hai năm lại thấy anh ấy thay đổi rất nhiều, như không phải là người cũ?”.

“Vâng!”.

“Con người ta, chắc chắn thay đổi theo hoàn cảnh. Đồng Tư Thành nhất định có thay đổi. Anh ấy ở nước ngoài hai năm, nên giáo dục được tiếp thu và phương thức tư duy đều thay đổi. Ví dụ, nếu là trước đây, nhìn thấy cô ăn cơm, xem phim trong phòng với người đàn ông khác, anh ấy sẽ phản ứng thế nào?”.

“Trước đây tôi sẽ không cùng với người đàn ông khác”.

“Giả sử có!”.

“Ồ, anh ấy sẽ giận, rất giận, lẽ nào không?”.

“Vậy hôm nay?”.

“Anh ấy rất lịch thiệp, xem ra rất bình thường”.

“Cho nên, cô dùng tư duy ngày trước nhìn nhận anh ấy, nghĩ là anh ấy chắc chắn nổi giận, nhưng bây giờ không thấy, cô cảm thấy kì lạ? Có vẻ như anh ấy không phải là Đồng Tư Thành cô quen thuộc ngày xưa, đúng không?”.

“Đúng!”.

Hứa Dực Trung ngồi xuống sofa, nghĩ một lúc, nói tiếp: “Nhưng cô vẫn ấy nấy, như làm chuyện gì có lỗi với anh ấy? Cho nên mới muốn đuổi tôi đi? Chúng ta chỉ là bạn, việc gì cô phải lo lắng thế?”.

Nghiêu Vũ đỏ mặt, cắn môi, dấu răng in trên môi giống những cánh hoa nhỏ đều đặn xếp bê nhau, lát sau mới nói, “Xin lỗi!”.

“Nói gì vậy? Đó chỉ là phản ứng bình thường của cô, ngoài anh ấy, cô chưa hề tiếp xúc với người đàn ông khác như thế”.

Hứa Dực Trung cảm thấy Nghiêu Vũ rất chất phác, “Đừng nghĩ nhiều, cô cứ làm theo tiếng lòng, coi anh ấy là một người bạn, có thể hợp thì hợp, không thể thì thôi. Hãy nhìn nhận và tiếp xúc với anh ấy như một người mới, không nghĩ đến quá khứ nữa, như vậy là được”.

“Tôi cũng nghĩ như thế, chỉ là không biết tại sao...”. Nghiêu Vũ buồn bã, cúi đầu khẽ nói.

Bộ dạng của cô, khiến Hứa Dực Trung như cắn vào quả táo xanh, chua nhức răng. Coi như vừa rồi anh đã nhìn trực diện Đồng Tư Thành. Anh nhận ra vẻ kinh ngạc, ghen tức thoáng qua rồi lập tức tiêu tan trong đôi mắt thâm trầm như màu đêm của anh ta. Đồng Tư Thành mặt không hề biến sắc, kiêu hãnh đứng đó, điềm tĩnh và tiết chế, khoan dung độ lượng, khiến Nghiêu Vũ cảm thấy tâm tư anh ta không hề xáo trộn.

Cô làm thế nào đối phó với người đàn ông như vậy? Người đàn ông đầy bản lĩnh ngay anh cũng khâm phục, chỉ có cô bé thật thà này vẫn không hay biết. Cô cũng không nghĩ, một người đàn ông muốn quay lại với cô khi chứng kiến cảnh đó sao có thể đứng vững như mây bay gió thoảng không một chút chạnh lòng? Thực ra lòng như nham thạch sục sôi? Hứa Dực Trung thầm nghĩ, như vậy có nghĩa, anh và anh ta cùng thực hiện một sách lược giống nhau tấn công Nghiêu Vũ, không chỉ mình anh khoác bộ lông cừu, Đồng Tư Thành cũng dùng bộ lông cừu ngụy trang thành bộ mặt hiền hòa.

Đồng Tư Thành sợ quá khứ trở ngại anh ta và Nghiêu Vũ quay lại với nhau, còn Hứa Dực Trung lại sợ Nghiêu Vũ chìm mãi trong quá khứ không chấp nhận anh theo đuổi công khai.

“Tiểu Vũ, có phải cô đang hoang mang, chủ ý đã định nhưng không thể làm được như đã nghĩ?”. Hứa Dực Trung quyết định dùng một chiêu hiểm, “Hay là, cô cứ coi anh ấy vẫn là bạn trai của mình, đừng nghĩ gì nữa, yên tâm cùng anh ấy làm lại từ đầu”.

“Nhưng, bây giờ tôi không coi anh ấy là bạn trai”.

“Cô cứ coi anh ấy là bạn trai, vẫn tốt như ngày xưa, gần gũi anh ấy, cô càng nhìn nhận rõ hơn”. Hứa Dực Trung mỉm cười vô hại, thà mạnh tay như vậy còn hơn để Nghiêu Vũ sống trong hoang mang. Cái nhọt nếu cứ băng kín, cả đời cô sẽ sống không yên.

Chủ ý vừa nói ra, Hứa Dực Trung lại thấy thương Nghiêu Vũ. Cô mới qua sinh nhật hai mươi tuổi, bốn năm đẹp nhất trong đời cô đã trao cho Đồng Tư Thành, cô chỉ có anh ta là bạn trai thân thiết, dù cô tỏ ra đứng vững thế nào cũng không chống lại được nỗi đau. Anh đột nhiên giết mình, nếu cô quay lại với Đồng Tư Thành thì sao? Anh bỗng thối chí, vừa kinh ngạc vừa mừng. Một nỗi buồn đã lâu không có! Nỗi đau khổ chát chúa nhói qua lòng! Anh đã tưởng cho dù lưỡi dao sắc thế nào cũng không thể làm anh tổn thương. Vậy mà bất chợt anh lại bất gặp cảm xúc đó.

Hứa Dực Trung một lần nữa nhìn rõ lòng mình, như bụi tơ rối sợi sợi đau. Anh cười vang, “Hãy tin tôi, dù gì tôi cũng là bậc quân tử”.

Nghiêu Vũ cười, nhìn ánh mắt Hứa Dực Trung đã trở lại trong sáng hiền hòa. Cô đâu có ngốc, mọi cử chỉ của Hứa Dực Trung là gì nếu không phải là mập mờ? Đến lúc này cô mới thôi cảnh giác với anh. Hứa Dực

Trung nói đúng, đã không biết nên như thế nào với Đồng Tư Thành, sao không tiếp xúc trở lại như một người mới?.

Hứa Dực Trung đứng lên, mỉm cười chào từ, “Cũng muộn rồi, cô nghỉ sớm đi, hôm nào có thời gian ta lại hàn huyên”.

Đó là một quán bar nhỏ trong khu dân cư. Trên cửa kính dán hình thần tài, đẩy cửa vào, tiếng chuông gió bằng đồng “ding dang” ngân dài. Bên trong đặt rải rác mấy bộ salon bọc vải in hoa, bàn gỗ màu nâu nhạt, trên tường treo những bức ảnh phong cảnh, ảnh cũ, tranh sơn dầu khung nhỏ. Bên trên treo chiếc đèn lồng hình vuông, tang đèn bằng vải bố trang trí rất nghệ thuật. Trời lạnh, lại đã muộn, trong quán chỉ có hai ba bàn có khách.

Ánh đèn đỏ nhờ ấm áp tỏa xuống bàn, Tiêu Dương rút hơi thuốc cuối cùng, rồi dụi đầu mẩu vào trong cái gạt tàn to, nông bằng gốm.

Đồng Tư Thành nhón một trái mai bỏ vào bát gốm, lại rót thêm một ít rượu vàng Thiệu Hưng thượng hạng đã hâm nóng, anh hít hơi rượu, cái chén choáng động lại trên khoe miệng hơi nhếch.

“Sư huynh, xin mời!”. Tiêu Dương bê bát rượu uống cạn.

“Khổng Ất Kỷ^[1] thường gọi một chung rượu, nhâm nhi với đậu hạ hồi hương”. Đồng Tư Thành thông thả nói, quay đầu hỏi chủ quán, “Ở đây có không?”.

[1] Nhân vật chính trong tác phẩm cùng tên của Lỗ Tấn, suốt đời theo nghiệp khoa cử, đến khi đỗ đạt tuổi đã quá cao.

“Đậu tằm được không?”. Chủ quán cười tí mắt bê ra một đĩa đậu tằm chiên.

“Được”. Tiếng cười bật ra từ cổ họng, Đồng Tư Thành nhìn bát rượu, “Phiền bác hâm lại giúp. Trời lạnh, rượu Thiệu Hưng phải nóng mới hay”.

Áo khoác đã bị vứt một bên, anh chỉ mặc may ô và sơ mi, xắn tay áo, lại mở khuy cúc cổ. Anh thông thả uống hết rượu trong bát, chất men cay nóng từ họng vào thẳng dạ dày lan khắp toàn thân nóng bừng, anh gật gù khen ngon, vẻ hả hê ngang tàng.

“Biết không? Trong các loại rượu tôi thích nhất Tương Hương, uống vào miệng không cảm thấy gì, nhưng đến họng là như có cục khí nóng rẫy xoay tròn. Dư vị rất lâu. Say rồi mới biết”.

Xoay xoay cái bình sứ xanh trong tay, Đồng Tư Thành nhìn Tiêu Dương: “Người ta bảo phụ nữ như trà, càng pha càng nhạt. Nghiêu Nghiêu lại như rượu vàng Thiệu Hưng, Nữ Nhi Hồng mười tám năm, ủ lâu như vậy, lấy ra mới biết say người”.

Tiêu Dương châm điếu thuốc, đôi mắt lóe sáng trên khuôn mặt anh tuấn. Nhìn làn khói thuốc lẩn quất mãi dưới ánh đèn, không tan, anh khẽ thở dài, “Phụ nữ, rốt cuộc họ muốn gì?”.

“Ngốc ạ!”. Đồng Tư Thành cười, “Đến khi cậu có tiền, bố mẹ Thiên Trần có còn phản đối không?”.

“Huynh nói đi, thích cô ấy điểm gì?”. Tiêu Dương hơi hoang mang, câu hỏi vừa nói ra, đôi tròng đen long lanh như nước của Thiên Trần đã hiện lên ra trước mắt, giữa cổ uống cạn bát rượu, Thiên Trần là hình ảnh hoàn mỹ nhất trong lòng anh, tất cả đều hoàn mỹ, hỏi cũng bằng thừa.

Đồng Tư Thành nhón một hạt đậu tằm, vị ớt tươi cay sặc như bốc lửa ở đầu lưỡi. Lòng cũng co lại vì cay, ngực bức bối khó thở. Anh tợp một ngụm rượu to, rượu gặp lửa bốc khói, trong màn khói lửa hiện ra người đàn ông mày thanh, mắt sáng, đẹp ngời ngời, một bàn thức ăn và Nghiêu Nghiêu của anh. Nghiêu Nghiêu má đỏ dấy, mắt ướt long lanh.

Đôi tròng đen vốn lặng tĩnh của anh hút hết ánh sáng của cả phòng, tụ lại nơi đáy mắt âm ỉ nổi đau thống thiết.

Anh nhớ lại trước khi đi du học, một mình đến văn miếu, vòng qua bức tường Thất Khủng khắc nổi hình cá chép vượt vũ môn. Anh nhìn thấy cầu Trạng Nguyên với hai thành cầu hình đôi rồng phục, cửa trung môn đóng kín, anh nhẹ nhàng đi vào từ cửa ngách, đứng ở chính giữa nhìn bức tượng Khổng Tử ở đại điện phía

xa, lòng xốn xang bao cảm xúc. Anh không lên cầu Trạng Nguyên, chỉ đứng ở đầu cầu, qua cái đuôi rồng uốn cong, thấy thân rồng cuộn cuộn và đầu rồng vươn cao.

Thời khắc đó anh quyết định chiatay.

Ra khỏi văn miếu. Có mưa bay nhẹ, tơ liễu khắp trời như lưu lyển, đàn chim nhận sập sè trên mặt hồ ngoài tường cung Vạn Nhân, đuôi chỉ thoáng chạm mặt nước, rồi lại vút lên, vòng qua bức tường cung, cái bóng nhỏ nhoi chậm chậm vỗ cánh như lưu lyển.

Chính lúc đó, anh lại muốn để cho thân hình mềm mại kia đậu xuống tay mình. Anh sẽ lại vuốt tóc cô, hít mùi hương trong đó, không kìm được, anh bước đến gần tay ra, càn liễu phát phơ, mấy lá liễu dài lướt qua mặt anh, hơi nước ẩm lạnh thấm vào da, con nhận đen bay liệng trước mặt anh, gợi lên từng chỗ đau. Mưa bụi giăng không còn bóng nhận, hoa buồn rơi, tịch mịch tầng không.

Thích gì ở cô? Nghiêu Vũ ôn hậu, một lòng đợi anh, lúc nào cũng dán vào anh. Một cô gái sinh ra để yêu, anh quá thực tế nên càng trân trọng cô.

“Sư huynh!”. Tiêu Dương biết tử lượng của Đồng Tư Thành, anh chỉ hưng phấn sau khi uống rượu. Thiệu Hưng, không thể liên tục hết bát này sang bát khác như thế.

“Tiêu Dương, đừng dễ dàng nói chia tay!”.

Tiêu Dương trầm ngâm, lại rút điều thuốc, gần đây anh hút thuốc càng nhiều. Đôi mắt trong veo của Thiên Trần đã vương từng sợi tơ buồn, như dải mây vấn vít trong ngày nắng, xu không đi, đuổi không được.

Tiêu Dương nhắm tít, mắt lại sáng lên hi vọng, mới ba tháng, thời gian ít hơn dự tính, bằng giờ này sang năm, mua nhà mua xe, đều không thành vấn đề. “Sư huynh, anh đã nhớ cô ấy, tại sao phải nhẫn nhịn?”.

Miệng chỉ khe khẽ nhếch, Đồng Tư Thành lại rót thêm bát rượu, uống vào miệng đã mất đi chất men thuần, nuốt xuống họng cay chết. Hai chung, ba chén tàn cuộc rượu, hơi men không đủ sưởi ấm lòng người trong đêm! Gió đêm xuân vẫn mang hơi lạnh của mùa đông, anh đột nhiên đứng dậy, nghiêng đầu nhìn Tiêu Dương, cười nói: “Đúng, tại sao phải nhẫn nhịn!”.

Từng bước chân nặng nề giẫm sáng đèn hành lang, cầu thang hẹp dưới ánh đèn vàng ịch càng thảm hại. Đồng Tư Thành nheo mắt nhìn, mỉm cười, giờ tay gõ cửa.

Chúa nói, hãy gõ cửa ba cái, thiên đường sẽ mở ra cho con!

Anh thận trọng gõ ba cái.

Nghiêu Vũ chưa ngủ, nằm lặng lẽ suy nghĩ lời nói của Hứa Dục Trung. Gần gũi Đồng Tư Thành mới biết có phải là anh không, nhưng cô sợ. Sợ đến gần Đồng Tư Thành lại nhận ra anh không còn là anh nữa.

“Cộc! Cộc! Cộc!”.

Nghiêu Vũ thấy lạ, xỏ dép ra mở cửa, tim tức thì ngừng đập.

Gió hút từ hành lang lùa vào phòng, Đồng Tư Thành mang theo một trận gió mưa, tiết xuân thảng ba trời vẫn lạnh. Mắt anh điên loạn và ma quái, uể oải tựa khung cửa, nhìn cô không chớp.

Nghiêu Vũ lắp bắp mở miệng: “Tư Thành, muộn thế này, anh...”.

Lời chưa hết, Đồng Tư Thành đã kéo cô vào lòng, hơi thở lẫn mùi rượu hòa trong gió lạnh thoảng qua. Đầu Nghiêu Vũ hơi choáng, đẩy anh một cách bản năng.

Anh buông tay, quay người đi vào, lại quàng tay ôm cô, “Nghiêu Nghiêu, anh nhớ em!”. Cùng với lời nói nụ hôn ập xuống, quyết liệt và hung hãn.

Nghiêu Vũ không chịu nổi mùi rượu, chỉ thấy ngực tức, hít thở không được, lại không thể cự quậy. Mùi hương đã nhớ quá lâu, người đã nhớ quá lâu Đồng Tư Thành có một cảm giác mập mờ, tay anh bất chợt sục vào trong áo ngủ của Nghiêu Vũ.

Bàn tay lạnh đánh thức thần kinh cô, Nghiêu Vũ đẩy mạnh, “Tư Thành, anh say rồi!”.

Đồng Tư Thành tựa chéo vào tường nhìn cô, không quá một giây, sau đó anh nhắm mắt, nhưng âm thanh khàn khàn từ cổ lọt ra: “Anh say, nhưng chưa bất tỉnh. Nghiêu Nghiêu, phải thế nào em mới chịu tha thứ cho anh? Chỉ bởi vì anh nói chia tay? Chỉ bởi vì anh nói anh không dám tin vào tương lai?”.

Nghiêu Vũ không nói, thở dài một tiếng, bước tới kéo anh đến cạnh sofa, “Anh ngồi xuống, em đi pha trà”.

Đồng Tư Thành giật mạnh, Nghiêu Vũ mất thăng bằng rơi vào lòng anh. “Nghiêu Nghiêu, anh đã nói, nếu trở về anh nhất định đi tìm em, anh đã trở về, đã nỗ lực mở công ty, kiếm tiền, anh muốn em được sống sung sướng, không hiểu sao?!”.

Giọng anh bi phẫn, như con sói bị thương, ánh mắt thâm trầm.

Nghiêu Vũ mềm lòng, không vùng vằng nữa, “Em không biết, Tư Thành. Hai năm đã qua, chúng ta thật sự không phải là Nghiêu Vũ và Đồng Tư Thành ngày trước”.

“Đúng, em vẫn là Nghiêu Nghiêu của anh, em vẫn uể oải hờ hững cuốn hút anh, anh muốn chúng ta từ từ làm lại, anh muốn bắt đầu từ làm bạn với em, anh nghĩ em có thể chấp nhận anh, Nghiêu Nghiêu!”.

Đồng Tư Thành ôm cô, đầu ngả vào hõm vai cô. Đúng, anh lại thấy mùi hương trong tóc cô, muốn mãi buông mình trong đó.

“Nghiêu Nghiêu...”. Anh khẽ gọi, dịu nhẹ âu yếm như xưa. Anh nhắm mắt, chỉ muốn đây không phải là giấc mơ.

“Tư Thành?”. Nghiêu Vũ cảm thấy sức mạnh toàn thân anh đều áp tới. Cô xốc anh lên, thở hổn hển chặt vật đẩy anh vào sofa.

Đồng Tư Thành đã ngủ. Cô cởi giày, đắp chăn cho anh, xong xuôi mới mệt mỏi ngồi xuống.

Ngọn đèn tỏa ra quang sáng nhạt. Đồng Tư Thành mặt xanh gầy, hơi thở đều dần, cặp lông mày từ từ giãn ra.

Nghiêu Vũ ngậy người nhìn anh, tay khẽ vuốt sống mũi thẳng tắp, vầng trán rộng, đây là người đàn ông cô yêu suốt bốn năm, cô luôn thích kiểu đàn ông điềm tĩnh hướng nội như vậy.

Cô lại thở dài. Tắt đèn ra khỏi phòng khách, quay đầu nhìn, anh yên lặng ngủ trên sofa, phát ra tiếng ngáy nhẹ. Nghiêu Vũ nhớ lại những lời anh nói, ánh mắt đầy thương xót, anh vẫn yêu cô sao?

Thần trí bàng hoàng mãi vẫn chưa bình tĩnh được, suốt đêm cô ngủ không yên, mấy lần thức giấc, không tìm được lại ra cửa phòng nhìn anh, cô đứng ngây bên cửa hồi lâu. Thời gian đã qua như một sợi dây đàn, lại ngân lên đơn âm đẹp đẽ, chờ dây đàn của cô ngân lên hòa tấu. Làn gió nhẹ làm xao động mặt hồ, gợn lên từng vòng sóng nhỏ, lay động mặt hồ sâu, sẽ đến lúc có thể đẩy lên con sóng lớn.

Trong tâm trí không hiểu sao lại hiện lên một khuôn mặt tuần lễ khác, đó là tia nắng mặt trời, với nụ cười sáng rỡ, thỉnh thoảng hơi trẻ con. Nghiêu Vũ kinh ngạc, lui về phòng ngủ, nhất định là do cô quá mệt, đầu lại nhức. Nhắm nghiền mắt, tự nhủ mau ngủ đi. Đồng Tư Thành chẳng qua say rượu, anh rất mệt.

Vừa sáng, Nghiêu Vũ mở mắt lại há mồm định kêu. Lại sức nhớ đã từng gặp một lần với Hứa Dục Trung, vội vàng ngậm miệng.

“Làm em sợ phải không?” “...”. Đồng Tư Thành cười cười nhìn đôi mắt tròn xoe của Nghiêu Vũ, anh tiện tay cầm lên chiếc áo len bên cạnh, “Giơ tay ra!”.

“Để tự em”. Nghiêu Vũ hơi ngượng. Hai năm không tiếp xúc với Đồng Tư Thành, cô đã quên sự chăm sóc của anh.

Đồng Tư Thành thở dài, “Tối qua anh uống hơi nhiều, đừng sợ, Nghiêu Nghiêu”.

Cô không nói, giơ tay để anh giúp mặc áo.

Anh ngồi bên giường chăm chú nhìn cô, “Nghiêu Nghiêu, quan niệm của chúng ta khác nhau. Hồi đi học còn chưa cảm thấy, chia tay rồi mới dần dần nhớ lại, chúng ta hơi khác nhau. Em là người cảm tính, còn anh quá lí tính”.

“Không phải, em chỉ trách anh không muốn cùng em. Hai chúng ta tại sao không thể ở bên nhau? Ngay chờ đợi, anh cũng không cho em cơ hội”. Cuối cùng Nghiêu Vũ nói ra tâm tư của mình. Người nhẹ nhõm, chuyện cũ như gió thoảng qua.

“Nghiêu Nghiêu, không phải anh không muốn ở bên em, anh chỉ muốn em sống tốt hơn”.

“Nếu anh không quay về? Chỉ là chuyện áo mới người xưa ư?”. Đồng Tư Thành dịu dàng nhìn cô, “Sao em không nhớ một câu khác? Xưa ta ở, dương liễu lưu luyến. Nay ta đến, mưa tuyết rơi bởi...”. Anh giơ tay xoa mặt cô: “Anh không quên được em, Nghiêu Nghiêu”.

Nghiêu Vũ ngây người, đôi môi âm ẩm của anh đã in lên trán cô, “Đừng nghĩ nhiều, dậy rửa mặt chải đầu, chúng ta đi ăn sáng!”.

Anh đứng dậy đi ra phòng khách. Nghiêu Vũ chợt ngáy ra, cô cảm thấy cô và anh hình như không nói cùng một vấn đề. Khi cô rửa mặt đánh răng đi vào phòng khách, thấy Đồng Tư Thành đang đứng người nhìn những ly cốc trong tủ sách của cô.

Nghiêu Vũ chợt đỏ mặt, “Cảm thấy hay hay nên sưu tầm”.

Anh chăm chú nhìn cô, ánh mắt lalùng, “Con dấu anh tặng em vẫn giữ?”.

Nghiêu Vũ liếc nhanh tủ sách, đầu ngoảnh sang quay một bên, “Anh khắc rất đẹp. Phải, rất đẹp...”.

Một nụ cười thoáng qua bên miệng, Đồng Tư Thành sai bước đến đứng trước mặt cô, “Hôm nào nói cho anh nghe, những ly, cốc này anh không biết lai lịch”.

Lời nói đó khiến Nghiêu Vũ có cảm giác kì lạ, nhớ tới lần đầu Hứa Dực Trung đến đây, cô đã kể cho anh nghe. Người thực sự muốn kể đang ở trước mắt, nhưng cô lại không muốn nói, “Em đói rồi, đi ăn thôi”.

31. Chương 31

Anh hiểu, nửa tháng nay Nghiêu Vũ không chủ động hẹn anh một lần, đầu chỉ có nửa tháng! Anh cười đau khổ cô chưa một lần chủ động hẹn anh, ngay điện thoại cũng không gọi bao giờ. Cô đã quay lại với Đồng Tư Thành thật rồi sao?

Cuối tuần, Đồng Tư Thành hẹn Nghiêu Vũ đi xem nhà. Anh nắm tay cô, Nghiêu Vũ hơi rụt lại, anh lặng lẽ ngoái nhìn cô, “Nghiêu Nghiêu, chúng ta xa nhau hai năm, đã xa lạ, nhưng không phải là người lạ, thử tiếp xúc với anh, dần dần sẽ quen. Bây giờ cứ coi anh là bạn”.

Nghiêu Vũ mím môi, anh cười, vuốt mũi cô, nói đùa: “Hẹn hò, làm tổn thương lòng tự tôn của người ta. Bây giờ tiền mới đủ trả đợt đầu, đến cuối năm là có thể mua được xe”.

Lúc ngồi taxi đi xem nhà, Nghiêu Vũ mới hiểu mua xe mà anh nói là thế nào. Đồng Tư Thành nói: “Có xe rất tiện, chúng ta có thể đi chơi xa”.

Trước đây, họ cũng thường đi rất xa, đến tận công viên rừng Bắc Sơn, dùng xe địa hình, đạp hai tiếng đồng hồ. Anh đẩy cô đi, bây giờ không đi xe đạp nữa. Nghiêu Vũ nhìn rang ngoài cửa kính, ngơ ngẩn nghĩ, anh, thì ra vẫn là anh sao?

“Tư Thành, việc gì anh phải vội mua nhà như thế?”.

“Giá nhà đang tăng nhanh, mua sớm vẫn tốt, hơn nữa bây giờ công ty đã có lãi, tháng nào cũng tăng vốn định, kiếm được tiền đủ trả đợt đầu, anh cũng muốn có cái tổ của mình”.

Xem qua hai khu chung cư, anh đưa Nghiêu Vũ đến một nơi cô quen thuộc, cô hơi sững ra một lát, mỉm cười nói: “Đây là chung cư do công ty em quảng cáo. Nếu anh ưng, chưa biết chừng có thể được giảm vài phần trăm”.

Đồng Tư Thành vui vẻ nắm tay cô đi vào.

Vừa vào khu giao dịch, đã chạm trán với Hứa Dực Trung và Đỗ Lối. “Thật khéo quá!”. Hứa Dực Trung làm như không nhìn thấy hai người nắm tay nhau, tươi cười chào Nghiêu Vũ.

Đỗ Lối cũng cười, mặt tươi như hoa, “Đồng Tư Thành phải không? Về bao lâu rồi? Nghiêu Vũ, hai người...”. Cô liếc nhanh bàn tay nắm chặt của họ, ánh mắt đó khiến Nghiêu Vũ ghét.

“Chúng tôi đến xem nhà,” Giọng Nghiêu Vũ lạnh lạnh, “Nếu ưng đừng quên ưu tiên giảm cho chúng tôi mấy phẩy”.

Đồng Tư Thành mỉm cười gật đầu với Đỗ Lối, “Nghiêu Nghiêu, không giới thiệu đi, đây có phải là vị khách đã gặp ở nhà em?”. Ánh mắt anh hướng vào Hứa Dực Trung.

Không đợi Nghiêu Vũ lên tiếng, Hứa Dực Trung đã chìa tay: “Hứa Dực Trung tập đoàn Gia Lâm. Thích căn hộ thế nào? Tôi sẽ đích thân giới thiệu”.

Đồng Tư Thành cũng lịch sự bắt tay, cười nhạt, “Sao có thể phiền anh? Chúng tôi sẽ tự đi xem”.

“Đừng khách khí, nào!” Hứa Dực Trung dẫn đầu đi về phía sa bàn mô hình.

Đỗ Lối cười hờn hờ hỏi: “Thế nào? Định cưới rồi ư?”.

Ánh mắt Đồng Tư Thành tươi cười dừng trên người Nghiêu Vũ, “Nếu Nghiêu Nghiêu bằng lòng”.

Anh vẫn nắm tay cô. Không hiểu sao Nghiêu Vũ đột nhiên không có tâm trạng. Đứng ở một phía sa bàn nghe Hứa Dực Trung giới thiệu các kiểu căn hộ, mắt cô nhìn về phía khác.

“Nghiêu Nghiêu,” Đồng Tư Thành lại nghe rất chăm chú, lát sau, ngoái đầu gọi cô, “Em ưng loại nào?”.

“À...”. Nghiêu Vũ hơi giật mình. Hứa Dực Trung ở một phía sa bàn cười cười nhìn cô, Đỗ Lối cũng vậy. Công gắng đầu, cảm thấy có gì là lạ trong ánh mắt dịu dàng của Đồng Tư Thành.

“Thực ra hai người, dù kết hôn căn hộ tám mươi mét vuông là được rồi. Bây giờ loại nhà này đang bán chạy nhất”. Đỗ Lối mỉm cười nói.

Đồng Tư Thành nhìn Nghiêu Vũ, rõ ràng nhận ra sự phân tâm của cô. “Hôm nay đi mấy nơi, có phải mệt không?”.

Anh rất tự nhiên giơ tay vén mấy sợi tóc mai xõa xuống trán cô.

“Hơi một chút, em ra kiangôi, anh xem tiếp đi”. Nghiêu Vũ cũng tự nhiên rút khỏi tay anh, đi về phía khu nghỉ chân bên cạnh. Cứ gặp Đỗ Lối là mệt mỏi, mới mấy câu đã nhắc đến chuyện cưới xin, cô ta mong cô và Đồng Tư Thành nhanh chóng hòa giải, nhanh chóng cưới hay sao?

Ngồi trên sofa, nhân viên ở phòng giao dịch mang cho cô cốc nước, Nghiêu Vũ nhìn ba người phía xa, chỉ cảm thấy vắng đầu. Cưới ư? Bây giờ cô còn chưa quyết định thế nào! Trước đây mỗi khi nói đùa với Đồng Tư Thành về chuyện tương lai, cô luôn vừa ngượng ngịu vừa sung sướng. Cô luôn muốn lấy anh, bây giờ quả thật đã khác rồi.

Già rồi chẳng? Phụ nữ qua tuổi hai mươi là đã xuống dốc, trái tim không phải của tuổi mười tám, đôi mươi.

Nghiêu Vũ nhìn Đồng Tư Thành chăm chú lựa chọn căn hộ, lòng hoang mang. Mỗi ngày anh đều đến đón cô, sự dịu dàng cưng chiều của anh sắp làm cô chết ngạt. Anh chu đáo hết mực, đón về, đưa đi ăn, tiễn về nhà, thỉnh thoảng nhắn tin hỏi thăm, không chèn vào đâu được, khiến cô không có lý do từ chối.

Ngay Thiên Trần thấy vậy cũng thở dài, “Tư Thành càng chín chắn, ưu tú hơn trước. Tiểu Vũ rút cuộc anh ấy có chỗ nào cậu chưa vừa ý? Nếu hai người vẫn luôn như vậy, thì hạnh phúc bao nhiêu!”. Nói xong đôi mắt trong sáng của cô lại tối.

Đúng, rút cuộc chỗ nào chưa vừa ý? Nghiêu Vũ không nghĩ ra, ở bên Đồng Tư Thành không phải không vui, anh tình tứ ân cần hơn cả ngày xưa.

Tuệ An cũng khuyên, “Tiểu Vũ, liệu có bao nhiêu người được như Đồng Tư Thành, si tình như vậy? Mỗi tình đầu không phải ai cũng có kết quả! Bây giờ anh ấy vẫn tốt với cậu như thế”.

Lát sau, ba người cười nói đi đến, chung cư giai đoạn hai vừa khánh thành lại gặp ngày cuối tuần, người đến xem rất đông. Hứa Dực Trung khoác vai Đỗ Lối, đến chỗ đông người anh giờ tay gạt người xung quanh để cho cô đi. Đỗ Lối nhảy cảm nhận ra, ngẩng đầu cảm ơn, cử chỉ quyến rũ đó của Đỗ Lối, Nghiêu Vũ cũng thấy kinh ngạc.

Cô ta quả xứng với Hứa Dực Trung, hai người bên nhau quả là một cặp tuyệt vời.

“Nghiêu Nghiêu, anh quyết định chọn căn hộ này. Đây là sơ đồ em xem đi”. Đồng Tư Thành đưa tư liệu cho cô, ngoài đầu nói với Hứa Dực Trung và Đỗ Lối, “Có thể ưu đãi nhiều như vậy, rất cảm ơn”.

“Đừng khách khí, quảng cáo là do công ty Nghiêu Vũ làm, chỗ bạn bè cũ, áp dụng giá nội bộ, nhưng vẫn nên cảm ơn Dực Trung, không có chữ kí của phó tổng cũng không thể có giá đó”.

“Bạn của em đương nhiên phải ưu tiên, hướng hồ quảng cáo lại do Nghiêu Vũ làm”. Hứa Dực Trung cười xởi lởi, giọng ôn hòa nói với Đỗ Lối.

Nghiêu Vũ vẫn cúi đầu, lơ đãng xem tư liệu, chờ Đồng Tư Thành làm hợp đồng mua nhà.

“Chúc mừng hai người trước, thật quá ngưỡng mộ!”. Đỗ Lối miệng nói chúc mừng, sao Nghiêu Vũ nghe như chích vào tai. Cô bỗng giật mình, lẽ nào mình cũng bắt đầu so bì với cô ta? Vừa nghĩ vậy, đã buột miệng nói, “Hai người cũng thế, chú Đỗ vẫn mong hai người sớm lo liệu”.

Dứt lời, Nghiêu Vũ lại kinh ngạc, tại sao cô lại trả đũa Đỗ Lối như thế. Vội cúi đầu, đọc tiếp, cảm xúc nước đưa lên miệng, lại nhận ra trong cốc đã hết nước.

“Rót nước cho khách!”. Hứa Dực Trung gọi nhân viên.

“Không cần!”. Nghiêu Vũ thấy Đồng Tư Thành đã điền xong vào tờ khai, đứng lên định đi, “Nghiêu Nghiêu, em cứ ngồi, anh đi giao tiền đặt cọc”.

Nghiêu Vũ bắt lực lại ngồi xuống, trước mặt Đỗ Lối và Hứa Dực Trung cô quả thực quá bối rối, không biết nói gì. Ánh mắt hai người nhìn cô đều mang rất nhiều thông tin.

“Hòa giải được là tốt”. Hứa Dực Trung nhìn theo Đồng Tư Thành vui vẻ nói.

Nghiêu Vũ cười nhạt.

Đỗ Lối hôm nay hình như đặc biệt vui, “Nghiêu Vũ, mấy ngày nữa chúng tớ về thành phố chúng mình kí hợp đồng, cậu có cần đưa Đồng Tư Thành về nhà? Nhân tiện có thể đi nhờ xe chúng tớ”.

Nghiêu Vũ lạ lùng nhìn cô, hình như Đỗ Lối vẫn chưa biết, “Bố mẹ tôi đã chuyển đến đây rồi”.

Đỗ Lối quả nhiên ngớ ra, “Chuyển nhà đến đây?”.

“Ừ, sắp được một tháng, sau này có lẽ tôi ít về đó”. Nghiêu Vũ đột nhiên vui vẻ, cuối cùng cô đã có thể nhìn Đỗ Lối một cách hàm ý.

Từ nay cô không phải cùng quê với Đỗ Lối, không cần quan tâm chuyện thị phi ở thành phố đó. Thật là tốt.

Đồng Tư Thành đã làm xong thủ tục, Nghiêu Vũ vui vẻ đứng lên, “Cảm ơn, hôm nay làm mất thời gian của các vị. Tư Thành, chúng ta đi thôi, em mệt rồi”.

Đồng Tư Thành nhướn mày, mắt lộ vẻ ngạc nhiên, chào Đỗ Lối và Hứa Dực Trung, cùng Nghiêu Vũ đi ra.

Hứa Dực Trung ngẩng người đứng bên cửa sổ. Tháng tư vẫn còn mùa xuân, thời tiết đã mỗi ngày một nóng. Anh thấy buồn phiền. Liệu lời khuyên của mình có sai lầm? Lần đầu tiên anh hoài nghi chính mình. Nửa tháng trước Nghiêu Vũ và Đồng Tư Thành nắm tay nhau xuất hiện ở khu chung cư của tập đoàn Gia Lâm, từ đó anh không gặp lại cô nữa.

Nghiêu Vũ chưa bao giờ chủ động hẹn anh một lần, đâu chỉ nửa tháng! Anh cười đau khổ, cô chưa từng hẹn anh, điện thoại cũng không gọi! Cô quay lại với Đồng Tư Thành thật rồi sao? Anh hầu như không còn lòng tin, không còn kiên nhẫn.

Vương Lũy chỉ nói với anh: “Tôi thấy cậu chắc không còn hi vọng, hầu như ngày nào người đó cũng đến đón cô ấy”.

Anh cười hồ hởi giới thiệu căn hộ với Đồng Tư Thành, mặt cười đến sắp cứng cả hàm. Nếu không nhìn thấy biểu hiện kì lạ của Nghiêu Vũ khi thấy anh khoác vai Đỗ Lối, nếu không thấy Nghiêu Vũ bê cốc nước lên miệng, che giấu bối rối, anh đã tưởng mình đại bại rồi. Nghĩ tới đây, Hứa Dực Trung lại bực. Đúng là dồn anh vào chỗ không từ thủ đoạn.

“Dực Trung!”. Đỗ Lối gõ nhẹ cửa phòng.

Hứa Dực Trung quay đầu, Đỗ Lối mặt tươi rói nhìn, ánh mắt long lanh. “Nghe bố em nói, hai bên đàm phán rất thuận lợi, nếu thành công sẽ ký hợp đồng, anh có đến đó không?”.

Kế hoạch đầu tư vào thành phố B, anh không phụ trách. Một mình Hứa Dực Dương quả thật quá bận, kế hoạch làm xong giao cho phòng kế hoạch đưa cho Hứa Dực Trung xem. Xem xong Hứa Dực Trung cũng không mấy hào hứng, “Em có thể nhân tiện về thăm nhà, tôi không đi”.

Đỗ Lối thất vọng, rụt rè nói, “Dực Trung, còn một chuyện, chiều nay bố em sẽ đến đây, một số quan chức thành phố cũng đến, bố muốn gặp anh, chuyện này nên làm thế nào?”.

“Đỗ Lối, em cứ tìm lí do thoái thác, vả lại tối nay đúng là tôi có việc, cứ thế này đến lúc đó càng khó xử lí, em càng khó giải thích”. Hứa Dực Trung nói thẳng với cô.

“Vâng, thế cũng được”. Đỗ Lối khép cửa đi ra.

Hứa Dực Trung thăm nghĩ, gia đình Nghiêu Vũ đã chuyển khỏi thành phố đó, tôi còn cùng cô về đó làm gì? Anh biết, hôm nay có người của thành phố B đến, anh đã nói với anh trai có việc riêng không tham gia tiếp khách. Để khỏi gặp bố Đỗ Lối lại bị ông ta vồn vã lôi kéo coi như con rể.

Liếc tờ giấy mời trên bàn, đầu lóe lên ý nghĩ, anh gọi điện cho Vương Lũy, “Giữ Nghiêu Vũ ở lại công ty cho tôi”. Nói xong cúp máy hào hứng lao đi.

Đỗ Lối ngồi phòng ngoài, nhìn anh đi, nghĩ rất lâu liền gọi điện cho Đồng Tư Thành, “Đồng Tư Thành, em là Đỗ Lối, công ty anh chuyên về lập trình quản lí phải không? Gia Lâm hình như đang cần phần mềm mới, em quen với người của phòng hậu cần, để xem có thể nhận vụ này không. Vâng, bốn giờ anh đến công ty, em sẽ giới thiệu với anh”.

Nụ cười gần hiện trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, trong đồng tử của đôi mắt hạnh đào có một điểm đóng băng.

Nghiêu Vũ ngồi trong phòng làm việc chat với Thiên Trần.

Gần đây tâm trạng Thiên Trần ngày càng xấu. Cô đã mấy lần thoái thác những cuộc gặp gỡ mối lái, không khí trong nhà càng lạnh lẽo. Thiên Trần gõ hàng chữ:

Tiểu Vũ, công ty A Dương làm được ba, bốn tháng, kiếm được tiền, nhưng không thấy anh ấy tích lũy. Đồng Tư Thành đã mua được nhà, tiền của A Dương lại phung phí hết vào bạn bè và mình, tiêu rất mạnh tay, nói không được, vẫn chơi bài, vẫn lí do phải tiếp khách, không hề nghĩ ình. Một quá chừng!

Nghiêu Vũ nghĩ một lúc trả lời:

Tiêu Dương giao thiệp rộng, nhiệt tình với bạn, chỉ cần không sa đà vào trò đó, cũng không phải là chuyện gì quá xấu. Bây giờ điều kiện khá lên, dù gì cũng có thể coi là tay trắng lập nghiệp, bố mẹ cậu có lẽ sẽ nhượng bộ.

Tiểu Vũ, A Dương dù có tiền, mẹ mình cũng không đồng ý, mẹ bảo ghét nhất tầng lớp mới phát. Quan niệm dòng dõi của mẹ vẫn rất nặng nề. Tiểu Vũ, cậu với Đồng Tư Thành thế nào rồi?

Một bóng đen lướt qua mắt, Nghiêu Vũ gõ hàng chữ:

Không biết, không còn cảm giác ngày xưa. Có phải bây giờ có tuổi rồi, không còn cảm xúc nữa?

Sao ai cũng có nỗi phiền như vậy? Tuệ An cũng buồn, Trương Lâm Sơn đã ba mươi sáu, mong mỏi có con, Tuệ An cũng muốn, nhưng mãi không có.

Nghiêu Vũ và Thiên Trần đều ngồi ngây trước màn hình máy tính.

Bên ngoài gió xuân đã mang hương vị đầu hè. Đi làm đã ba năm, dần dần không còn niềm vui đơn thuần như trước. Nghiêu Vũ thở dài.

Hứa Dực Trung đến công ty Đại Đường, chào hỏi những người quen, ngoài đầu thấy Nghiêu Vũ ngồi ngay trước máy tính, liền gọi, “Tiểu Vũ!”. Nghiêu Vũ liếc anh một cái, bỏ qua ánh mắt ngạc nhiên của đồng nghiệp, bước nhanh tới, “Đây là công ty, gọi loạn gì thế, có việc gấp sao?”.

“Tôi có người bạn mới khai trương nhà hàng, hôm nay tôi sẽ chơi đàn ở đó, cô nhất định phải đến cổ vũ! Mời luôn giám đốc Lữ và Vương Lâm”.

“Anh? Chơi đàn? Thật sao?”. Nghiêu Vũ nhìn Hứa Dực Trung, lại nghĩ tới Đỗ Lối, “Anh mời những ai?”.

“Đều là người quen của cô, có cả Sơn Tử và Tuệ An”.

Mắt Nghiêu Vũ sáng lên, lâu lắm không gặp Tuệ An, không thấy có Đỗ Lối, vui vẻ gật đầu.

“Hết giờ làm tôi đến đón”.

Nhà hàng nhộn nhịp, hôm nay khai trương người đến góp vui rất đông. Tiếng nhạc rộn rã, không khí tưng bừng. Hứa Dực Trung, Vương Lữ, Vương Lâm và Nghiêu Vũ bốn người đi vào, phục vụ dẫn họ đến bàn đã đặt trước. Không lâu sau Nghiêu Vũ nhìn thấy Trương Lâm Sơn và Tuệ An đi tới, vui vẻ vẫy tay. Tay còn chưa kịp hạ xuống, nụ cười đã đông cứng trên mặt.

Đang sau Tuệ An là Đỗ Lối, bỏ cô ta và Đồng Tư Thành.

Nghiêu Vũ không thể ngờ, Đồng Tư Thành lại có thể cùng đi với Đỗ Lối, lại còn bỏ cô ta nữa, bỗng sững sờ.

“Sao thế?”. Hứa Dực Trung nhìn Nghiêu Vũ, rồi nhìn theo hướng mắt cô, cũng sững người, sau đó như cơn mây, tối nay thật đông vui, khéo mắt vừa nhếch, chuyển thành nụ cười phớt phơ, đang không biết làm thế nào khám phá uẩn khúc của Nghiêu Vũ, thì cơ hội đã đến.

Đỗ Lối cũng nhìn thấy họ, khoác tay bỏ đi đến. Chủ nhiệm Đỗ mặt nở nang, “Chiều nay đến tập đoàn không gặp cháu, nghe Tiểu Đỗ nói cháu có việc ở đây, liền đến góp vui”.

Hứa Dực Trung lễ phép nhường chỗ cho chủ nhiệm Đỗ, “Xin mời chú Đỗ. Sơn Tử, sang ngồi với tôi”.

Đỗ Lối kinh ngạc nhìn Hứa Dực Trung, anh gọi bỏ cô là chú Đỗ? Không phải là chủ nhiệm Đỗ, vậy là cười bên lên, ngồi xuống cạnh anh.

Nghiêu Vũ lặng lẽ nhìn họ, duy trì nụ cười nhạt trên mặt, mắt vô tình bắt gặp ánh mắt Đỗ Lối, đôi mắt thanh đào rất đẹp đó lóng lánh ngạo mạn, khuôn mặt thản nhiên tươi cười như tuyên bố, đây là vật sở hữu của tôi. Nghiêu Vũ cười cười, quay sang chào bố Đỗ Lối.

“Tiểu Vũ cũng ở đây à, Tiểu Vũ của chúng ta đã lớn lắm rồi, một chàng trai tốt như vậy mà còn giấu gia đình? Đưa về cho bố mẹ vui”. Chủ nhiệm Đỗ đặc biệt thân thiết với Nghiêu Vũ, phấn khởi nhìn Đồng Tư Thành nói.

Tuệ An liếc Đồng Tư Thành cũng lộ vẻ vui mừng, liền xen vào, “Phải đấy, vừa rồi mình nói với anh Sơn, hai người lại có thể quay về với nhau, quá tuyệt vời”.

Đồng Tư Thành rất tự nhiên đặt tay lên Nghiêu Vũ, “Tuệ An vẫn đẹp như xưa, giới thiệu ông xã đi!”.

Giới thiệu làm quen xong, rượu cũng bắt đầu rót ra.

Hứa Dực Trung tiếp chuyện chủ nhiệm Đỗ. Tối nay Đỗ Lối đáng vẻ đặc biệt hiền thực, Trương Lâm Sơn và Vương Lữ chúc rượu cô, Hứa Dực Trung đều đón lấy uống thay cô, cười thật tươi, “Đỗ Lối không uống được rượu, đừng có chỉ chúc cô ấy”.

Đỗ Lối ngạc nhiên, cũng mỉm cười, chủ nhiệm Đỗ thấy Hứa Dực Trung chăm sóc con gái mình như thế, rất hài lòng.

Hứa Dực Trung nhìn đồng hồ, đứng lên nói với mọi người, “Đến giờ rồi, tôi có việc, mời mọi người tiếp tục cuộc vui”.

Sau đó tất cả đều nhìn về phía sân khấu. Hứa Dực Trung xuất hiện trên đó, rõ ràng rất quen mấy người trong ban nhạc, phối hợp rất ăn ý. Nữ ca sĩ được mời đến, hát bài Cuộc sống hoàn mỹ[1].

[1] Bài hát của ca sĩ Hứa Nguyệt.

Tuổi thanh xuân chúng ta không làm chủ, bởi do lòng nung nấu ước mơ. Ôi tuổi xuân, tuổi xuân cuồng dại, để thời gian trôi như nước qua cầu... Anh khao khát thời gian trở lại, để gặp em, thấy lại nụ cười xưa, anh lần nữa buông mình theo tiếng gọi,...

Ba người trong ban nhạc cùng với ca sĩ hát xong đoạn cuối, tiếng hát khuấy đảo không khí trong nhà hàng, tiếng vỗ tay rầm rầm.

Nghiêu Vũ không biết Hứa Dực Trung còn có tài đó, sung sướng mỉm cười, cô thích phong cách phóng túng như vậy. Đồng Tư Thành lặng lẽ nhìn cô, khe khẽ thở dài. “Nghiêu Nghiêu, sao không nói với anh tôi nay em đến đây chơi? Đỗ Lối nói anh mới biết”.

Nghiêu Vũ chợt ngỡ ngàng, lại có cảm giác giấu diếm Đồng Tư Thành, cô nhìn Vương Lũy và Vương Lâm nói với anh, “Giới thiệu với anh đây là giám đốc Vương công ty em. Đây là Vương Lâm ở phòng giao dịch”.

Đồng Tư Thành nghe vậy hiểu ý, cười, “Đi cùng đồng nghiệp phải không?”. Nói xong cầm ly rượu đến chúc Vương Lũy và Vương Lâm.

Vương Lũy cười tít mắt, cũng là người lười đời, cảnh này anh không lạ, đã bấm bụng cười ngay từ đầu, nhân cơ hội nhìn kỹ tình địch của Hứa Dực Trung.

Hát xong bốn bài, Hứa Dực Trung cười bước xuống sân khấu, “Xấu hổ quá!”.

Trương Lâm Sơn đưa rượu cho anh, “Khá lắm, Dực Trung, học từ lúc nào thế?”.

“Hồi đại học ham chơi. Đỗ Lối, em cũng biết, lần trước ở quán bar đã nói với em. Anh lớn tuổi rồi, chẳng mấy khi chơi vui như thế này”.

Đỗ Lối sung sướng gật đầu, Hứa Dực Trung hôm nay quả thực khiến cô không hiểu. Ánh mắt chuyển đến Nghiêu Vũ và Đồng Tư Thành, lẽ nào thực sự do hai người đó đã quay lại với nhau, cho nên Hứa Dực Trung thất vọng, mới bắt đầu nghĩ đến những việc cô đã làm cho anh?

Chủ nhiệm Đỗ đứng lên vỗ vai Hứa Dực Trung, “Cảnh này người già không quen, chỉ ghé thăm, các bạn trẻ cứ tiếp tục vui, tôi về trước”.

Hứa Dực Trung đương nhiên cùng Đỗ Lối ra tiễn.

Nghiêu Vũ bóp đầu, nói với Đồng Tư Thành, “Em ngồi lâu hơi nhưc đầu, đi trước được không?”.

“Được, anh đưa em về”. Anh đứng lên.

“Chẳng phải anh có việc cần bàn với Đỗ Lối?”.

Đồng Tư Thành nhíu mày, Nghiêu Vũ cười uyển chuyển, “Nếu không có việc gì, sao lại cùng cô ấy đến đây? Không cần tiễn, em tự gọi xe về”.

“Không sao, hôm khác bàn cũng được”. Đồng Tư Thành kiên quyết.

Ra khỏi nhà hàng, Nghiêu Vũ nói với anh: “Em không phải trẻ con, chuyện anh cần bàn mới quan trọng, em về nhà sẽ nhắn tin cho anh”.

Đồng Tư Thành băn khoăn nhìn cô, giải thích: “Nghiêu Nghiêu, Gia Lâm muốn thay phần mềm quản lý, định dùng thử của công ty anh, nếu thỏa thuận thành công, công ty anh có thể phụ trách bảo dưỡng toàn bộ máy tính của họ”.

“Cho nên, nhân cơ hội phó tổng Hứa ở đây, anh ngồi với họ thêm lát nữa”.

Nghiêu Vũ không hề có vẻ giận dỗi, giọng tự nhiên. Đồng Tư Thành đột nhiên bật cười, “Nếu quả thật em không thích, anh không làm vụ này nữa, đi thôi, anh đưa em về”.

“Không cần mà, sao lại không làm? Em không thích Đỗ Lối, không có nghĩa không thích kiếm tiền. Hơn nữa hợp tình hợp lý. Cô ấy giới thiệu là một chuyện, quan trọng là phần mềm và dịch vụ của công ty anh phải tốt,” Nghiêu Vũ khẽ cười, “Anh không cần thận trọng như thế, chỉ vì ở đây ồn quá, hay ta ra ngoài một lát lại quay vào, để anh yên tâm, anh cứ như sợ em giận ấy”.

Hứa Dực Trung và Đỗ Lối tiễn chủ nhiệm Đỗ quay về, nhìn thấy hai người đứng sát nhau bên ngoài. Đỗ Lối khẽ cười, giả bộ không nhìn thấy, kéo Hứa Dực Trung đi vào.

Nghiêu Vũ cúi đầu, “Tư Thành, trước đây anh không thận trọng như vậy. Em chỉ đứng ngoài một lát. Bên trong quá ồn, anh vào trước đi, lát nữa em vào, bàn xong với Đỗ Lối, anh đưa em về”.

Mắt Đồng Tư Thành sáng lên. Anh cúi hôn cô, “Đứng một lát rồi vào nhé? Anh bàn nhanh thôi”.

“Vâng!”.

Nghiêu Vũ còn chưa kịp vào, Đồng Tư Thành đã đi ra, “Việc công nên bàn trong giờ làm việc, ở chỗ đồng người không tiện nói, anh đưa em về”.

Đồng Tư Thành không đưa cô lên nhà, chỉ đứng đợi dưới ánh đèn đường. Nghiêu Vũ hiểu, cô bật đèn trong phòng, thở một hơi, vẫn đến bên cửa sổ ngó đầu ra.

Cách xa như vậy, độ cao nhà bảy tầng. Cô vẫn nhìn thấy mắt anh chột sáng. Đồng Tư Thành quay người đi, trước khi đi, lại giơ tay vẫy như ngày nào.

Nghiêu Vũ ngáy ra nhìn. Trước đây cô vội vàng chạy đến cửa sổ là muốn nhìn anh thêm chút nữa, mắt âu yếm nhìn theo bóng anh, lòng tràn ngập hạnh phúc. Khi anh mới trở về, cô ngón nhìn như một thói quen, hôm nay lại vì biết anh đứng đợi dưới đèn đường mà làm như vậy. Rốt cuộc cô có chỗ nào không phải? Cuộc chia tay đó đã nhạt dần, tình cảm của anh còn nặng hơn trước. Tại sao cô vẫn không tìm lại được cảm giác xưa?

Không phải không có cảm giác ngày xưa, mà tất cả đã khác. Cô cũng không thể nói rõ khác chỗ nào, như Thiên Trần nói, dường như không còn cảm xúc, không còn rung động.

32. Chương 32

Khép chặt hai cánh tay ôm ngực, cô đột nhiên nghĩ, cơ thể này từng qua hai người đàn ông ôm ấp, ngực chột, há miệng thở, lại nghĩ đôi môi này đã lưu hơi ấm của hai người đàn ông. Giơ tay nhìn, lòng bàn tay hằn những vết móng tay sâu, đỏ bầm. Đã có hai người đàn ông lưu dấu ấn trên đó.

Nghiêu Vũ đóng cửa sổ, mở máy tính, lên mạng đọc tiểu thuyết, lòng bất an, đọc không vào.

Tiếng gõ cửa lại vang. Cô thở dài, lại ai đây? Ra mở cửa.

Hứa Dực Trung điềm nhiên bước vào, “Sao mở mắt to thế? Tưởng ai? Đồng Tư Thành ư?”.

“Có chuyện gì?”.

“Quan tâm cô không được sao?”. Hứa Dực Trung thăm dắc ý, mặt tỉnh khô.

Đầu Nghiêu Vũ lại buốt, “Sao anh lăm chuyện thế? Nửa đêm chạy đến đây, không sợ Đỗ Lối ghen à?”.

“Tôi sợ cô ghen!”. Hứa Dực Trung thông thả quay người dăm dăm nhìn cô.

Mặt Nghiêu Vũ bỗng đỏ bừng, miệng hơi hé, trợn mắt nhìn Hứa Dực Trung, quá kinh ngạc vì câu nói đó. Ngay ra mãi mới khẽ kêu, “Anh nói bừa gì thế? Muộn quá rồi, tôi buồn ngủ”.

Hứa Dực Trung một bước đến gần cô, Nghiêu Vũ bị ép lùi về sau, ngồi sụp xuống sofa, không đợi cô đứng lên, Hứa Dực Trung đứng chắn trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống, “Tại sao cô khó chịu? Thấy tôi đối tốt với Đỗ Lối cô liền khó chịu? Tại sao?”.

Nghiêu Vũ hừ một tiếng, ngoảnh đầu sang bên, “Đỗ Lối cố ý, cố ý đưa Đồng Tư Thành đến, tôi sợ anh ấy hiểu lầm sẽ không vui”.

“Thật sao?”.

“Đương nhiên là thật? Tại sao tôi lại ghen với Đỗ Lối, nực cười!”. Nghiêu Vũ xoay đầu nhìn thẳng Hứa Dực Trung, anh đứng quá gần, cô đỏ mặt, gơ tay đẩy ra, “Thôi đi, đừng thần kinh!”.

Hứa Dực Trung vẫn không nhúc nhích, vẫn lặng lẽ nhìn cô, đột nhiên bật cười, ngồi xuống sofa vẫn còn cười, “Trêu cô thật thú vị!”.

Nghiêu Vũ nhảy lên, “Thích trêu đi trêu Đỗ Lối, bớt trêu tôi, có gì hay ho chứ?”.

“Không phải, tôi nay tôi rất buồn chán, nếu không muộn thế này sao còn đến tìm cô?”.

“Anh buồn chán nỗi gì? Nhạc phụ tương lai đích thân đến thăm, lại còn buồn, còn chán?”. Nghiêu Vũ nói xong không nhận được, cũng cười.

“Cô cũng biết là giả mà? Còn phải giữ thể diện không tiện nói, kì thực tôi rất bức”.

“Anh cũng có lúc không tiện nói?”.

“Sao lại không? Chủ nhiệm Đỗ cùng phái đoàn đến khảo sát tập đoàn, bàn về chương trình đầu tư của chúng tôi vào thành phố đó. Ông ấy một lòng coi tôi là con rể tương lai, vỗ ngực nói riêng với anh tôi, có ông ta giúp sẽ không có bất kì trở ngại nào, anh trai tôi cười mỗi quai hàm, lúc này sao tôi có thể nói thẳng nội tình?”. Hứa Dực Trung nghĩ chuyện đó lại thấy bức. Đỗ Lối đã nhìn ra điều đó, nên gọi bố đến, lại còn Đồng Tư Thành, nói là nhân tiện bàn vấn đề mua phần mềm quản lí, nhưng sao anh không biết, Đỗ Lối chỉ muốn để anh nhìn thấy Nghiêu Vũ và Đồng Tư Thành bên nhau.

Hứa Dực Trung cười khẩy, về điểm này Đỗ Lối còn non tay, làm sao lừa được anh? Xem chừng cô cũng không muốn giấu, muốn để anh chứng kiến, tự hiểu ra. Nếu anh không đến tìm Nghiêu Vũ, e rằng sau này thật sự không thể nói được gì.

“Chỉ vì một dự án đầu tư đã phải dùng nam nhân kế. Vậy nếu có lợi nhuận lớn hơn, có khi anh gán cả thân mình?”.

“Tôi đâu có dùng nam nhân kế, rõ ràng tôi là người bị hại! Tuyệt rồi tháng sáu!”. Hứa Dực Trung nghiêm trang phản đối.

Nghiêu Vũ cười khanh khách, không hiểu sao tâm trạng đột nhiên thay đổi, “Anh có muốn uống trà? Trà Minh Tiên, mới có hôm nay”.

“Không phải em tự xao chứ?”. Hứa Dực Trung nhớ có lần Nghiêu Vũ kể chuyện xao trà.

“Không, là mẹ tôi xao, búp trà mới hái, tôi không có thời gian đi với mẹ”. Nói xong lấy bình sứ Thanh Hoa, đổ trà vào cốc pha nước. Lúc quay người, bắt gặp ánh mắt âu yếm của Hứa Dực Trung.

Rõ ràng là ghen còn nói cứng! Anh nghĩ, có nên lợi dụng Đỗ Lối, cho thêm củ vào lò? Nhưng lại xua đi ý nghĩ, sợ quá rắc rối, trong đầu lướt nhanh bao ý nghĩ, cảm thấy mình cũng bối, dùng đến cả thủ đoạn đó. Trước đây đâu có thấy theo đuổi phụ nữ mệt như vậy? Lại còn dùng cả chiến lược, chiến thuật, biết người biết ta, thăm dò tình hình, phân tích tâm lí.

Đón cốc trà Nghiêu Vũ đưa, anh ngó ra, “Sao keo kiệt thế? Chỉ có bốn lá trà?”.

“Nhà Phật coi trọng tứ đại giai không, lúc này tâm anh không tĩnh, khí bế vô cùng, uống trà nhạt để hạ hỏa”. Nghiêu Vũ nén cười, nói nghiêm túc.

“Ồ, tôi không tĩnh tâm, tôi bế khí, tôi không thể tứ đại giai không, còn em? Quyết định quay về với Đồng Tư Thành rồi à?”. Hứa Dực Trung uống một ngụm trà nhạt “tứ đại giai không” chỉ thoang thoang vị trà, thủng thẳng hỏi Nghiêu Vũ.

“Vâng”.

Hứa Dực Trung để cốc xuống, “Không được, nhạt quá, pha cốc khác!”.

“Tự làm lấy, sướng quen rồi. Hôm đó anh nói rất đúng, tôi vẫn nên gần gũi anh ấy, để nhìn rõ hơn”.

Hứa Dực Trung chợt lạnh người, trong quan hệ khác giới sự mập mờ như vậy lại rất có sức cám dỗ. Anh vội rút trà vừa nói: “Thực ra vẫn còn một cách nữa, cũng có thể khiến cô nhìn rõ”.

“Sao?”.

“Ví dụ, làm bạn gái của tôi. Nếu như cô vẫn suốt ngày nghĩ đến anh ấy, nhớ anh ấy, thì vấn đề đã rất rõ ràng. Nhân tiện thêm dầu vào lửa, khiến anh ấy càng dốc sức theo đuổi cô”. Hứa Dực Trung không quay lại nhìn Nghiêu Vũ, nửa đùa nửa thật, cảm thấy lẽ ra lần trước nên đưa ra chủ ý này, nhân lúc Nghiêu Vũ tâm thần bất ổn, dành một đòn ăn ngay, cứ phải nhìn cô và Đồng Tư Thành cặp kè anh em, anh sợ mình không nhẫn nại được.

Nghiêu Vũ nhìn lưng Hứa Dực Trung rất lâu, cười vang, “Hứa Dực Trung, anh thật nghĩa khí với bạn bè, giúp đến thế là cùng. Nói thật, tôi thà tìm một hòn đá khác để thử cũng tốt hơn anh, tôi không muốn rắc rối với Đỗ Lối”.

Hứa Dực Trung quay đầu lại, cười tươi, “Tôi cầu xin cô không được sao? Tôi cũng không muốn rắc rối với Đỗ Lối, bây giờ tôi đang vướng vào một rắc rối lớn với cô ấy! Cô cũng nghĩa khí một chút được không?”.

Nghiêu Vũ cười nghiêngngả, “Cầu xin cũng không được, làm thế là hại bạn!”.

“Hừ!”. Hứa Dực Trung than thở, “Vậy tôi theo đuổi cô được không? Nếu tổn thương mọi người đều chịu!”.

“Anh đừng nói đùa, tôi không có hứng đối phó với Đỗ Lối. Cô ấy nhất định đến tận nhà tìm tôi chọ xem!”.

“Thật thế à, thỏa thuận vậy nhé, tôi quyết định theo đuổi cô, để cho Đỗ Lối quấy rầy cô!”. Hứa Dực Trung cười hi hi, nửa đùa nửa thật thổ lộ lòng mình.

Giống như chơi cờ, Hứa Dực Trung từng bước bao vây, khéo léo dẫn dắt Nghiêu Vũ vào cục diện anh bố trí, chặn cửa khẩu, khép vòng vây, làm loạn thế cục không để cô nhận ra.

“Đừng trách tôi không nhắc anh, tôi ngán nhất đối đầu với Đỗ Lối, không muốn dây dưa với cô ấy nữa, tôi sẽ không đi vào vùng lầy đó. Làm bạn gái của anh, đừng nói thật, giả cũng không được. Anh đi tìm người khác, tôi nhìn thấy hai người là một, vẫn là Đồng Tư Thành tốt. Có lúc tôi nghĩ cứ ở bên anh ấy như vậy, cũng thấy yên ổn, cứ bình tĩnh, nhẹ nhàng, có lẽ có tuổi rồi, bình yên mới là hạnh phúc”.

Nụ cười vụt tắt trên môi Hứa Dực Trung, anh chăm chú nhìn cô, mọi mưu toan, dự định vụt hết sang một bên, vụt hết mọi dằn dặt, mọi thủ đoạn, bỗng xúc động, buột miệng, “Em tình tứ như vậy, lẽ nào thật sự không nhìn ra, tôi đã theo đuổi em từ lâu?”.

Nghiêu Vũ phì cười, xuátay, “Thôi, anh đừng lúc thế này lúc thế khác”.

Toàn thân đột nhiên vào một cơ thể rắn chắc, Nghiêu Vũ không kịp định thần, Hứa Dực Trung đã hôn cô, làn hơi nóng ập tới, trườn lên, đầu cô chợt trống rỗng, trong bàng hoàng đã để anh tùy ý, môi anh dịu dàng chiếm hữu môi cô, triển miên quần quýt. Khi Nghiêu Vũ ý thức được, ra sức đẩy, tay vừa vung, một cái tát văng ra.

m thanh đánh giòn, phách không gian tĩnh mịch.

Nghiêu Vũ hơi há miệng, không hiểu chuyện gì.

Cái tát giống như bàn tay vị thần hô phong hoán vũ, một chớp mắt vừa tung, đêm xuân hoa lệ chớp mắt đã chớp giạt sầm rền. Trong tia sáng lóe của ánh chớp, một cơn sóng trắng xóa cuộn cuộn trôi lên, cô đứng ở đầu con sóng, kính hải bàng hoàng chìm vào đôi đồng tử sâu hút không đáy, trong điểm sâu đen thẳm đó phản chiếu khuôn mặt thất thần trắng bệch của cô.

Phẳng lặng như tấm gương, soi rõ bóng tim đập dồn.

Gió muộn thán tư mát dịu, kéo từng sợi đau khổ thành những hơi thở dài.

Rất lâu, đôi môi rõ nét đỏ từ từ nhả tiếng, “Em thực sự không nhận ra lòng tôi với em? Đồng Tư Thành hôn em, em cũng như vậy?”.

Nghiêu Vũ nắm chặt tay, ngón run run, móng ấn vào lòng bàn tay đau điếng, “Anh... anh ấy khác! Tôi không phải Đỗ Lối, cũng không phải những cô gái anh thường đùa bỡn, anh đi đi!”.

Hứa Dực Trung xám mặt chòng chọc nhìn cô, lòng kiêu hãnh như bị một mũi kim chích, giật nảy mình đau đớn, nhưng mặt anh lại lộ vẻ ngang tàng.

“Đá vào sắt thì ra mủi là thế!”.

“Sai rồi, đó là đá vào không khí!”. Nghiêu Vũ không chịu thua, bồi thêm một câu.

Lưng Hứa Dực Trung cứng đờ, nhướn mày, nói: “Cảm ơn đã chỉ giáo! Tạm biệt!”.

Hứa Dực Trung cảm thấy đường gân trên thái dương giật mạnh, máu nóng trong đó chảy ra rần rần. Anh không nói gì, đi thẳng ra cửa, không ngoái lại.

Đi xuống đường, tung chân đá vào xe của mình, còi báo động “u u” réo vang. Anh mở cửa xe, phóng như bay khỏi nhà Nghiêu Vũ.

Anh đã sai, anh tưởng ít nhiều cô đã động lòng, tưởng là cô chỉ không hiểu, chỉ chưa nhìn rõ. Thì ra cô ghét anh như vậy, cự tuyệt anh như vậy! Mọi việc anh làm thì ra đều là trò cười không hơn! Mới vượt bải mình một bước, không, nửa bước, cô đã thế!

Tiếng cửa đóng “rầm” một tiếng, con chó Muội Muội dưới tầng sủa vang. Nghiêu Vũ nhũn người, đổ xuống sofa, người nảy lên trên tấm nệm. Đầu réo ù ù, người bức bối không thể chịu.

Khép chặt hai tay ôm ngực, đột nhiên nghĩ, cơ thể này từng qua hai người đàn ông ôm ấp, ngực từng tức, vừa há miệng thở, lại nghĩ đôi môi này đã lưu hơi ấm hai người đàn ông. Giờ tay nhìn, lòng bàn tay hằn những dấu móng tay sâu, đỏ bầm. Đã có hai người đàn ông lưu dấu ấn trên đó.

Đồng Tư Thành nói, anh không thể quên cô.

Hứa Dực Trung nói anh theo đuổi cô từ lâu.

Mắt Đồng Tư Thành sẫm lặng như đêm.

Đáy mắt Hứa Dực Trung như sóng dậy.

Nghiêu Vũ bắt chợt hồng hì, họ thích gì ở cô?

Cô đứng dậy đi đến nhìn tấm gương ở tủ quần áo, vàng trán đầy đặn, nhưng không đủ rộng, cặp mày không thật thanh tú, mắt sáng nhưng không to, mũi nhỏ nhưng không thật thẳng, miệng hơi hé, còn tầm tàm. Ngậm lại nhìn, không xấu. Không dịu dàng như Tuệ An, không thanh thoát như Thiên Trần, không rực rỡ như Đỗ Lối, chỉ có mái tóc mềm như thác nước là tạm được, khẽ xoay người, vuốt tóc xoắn tưng, có thể thêm vài phân duyên dáng, đột nhiên, cô nhìn thấy cái kéo bên cạnh, vừa chớp lấy đã cắt xoẹt một nắm.

Khi lưỡi kéo cắt vào tóc phát ra tiếng “xoẹt”, dường như cắt đứt một sợi ưu phiền, Nghiêu Vũ nghe rất dễ chịu, đưa lưỡi kéo như bay, khoan khoái cắt đi mái tóc dài chấm lưng, lát sau, trong gương xuất hiện một cái đầu tóc ngắn nham nhở.

Cô sờ tay lên cổ, đầu nhẹ đi nhiều, tựa như nhấc đi hòn đá đè lên đỉnh đầu. Liếc vào gương, thì ra cô còn có cái cổ cao, thon trắng muốt như bạch ngọc. Ha!

Cũng chính tích tắc đó, Nghiêu Vũ bật khóc, vừa khóc tay vừa cuống quýt vợ đám tóc rơi trên sàn, những sợi tóc trơn tuột như đã mất đi sự sống, khô sặc đâm vào tay. Cô ngồi sụp xuống nền, cầm lên một nắm ôm vào lòng, áp vào mặt, nước mắt trào ra, thấm ướt cả nắm tóc. Nỗi tủi hờn trong lòng phút chốc tràn ra như đê vỡ, cô vớ điện thoại gọi ẹ, “Mẹ”.

Tiếng khóc nức nở khiến mẹ cô hốt hoảng, cuống quýt gọi, “Nghiêu Nghiêu, sao thế?”.

Cô vừa khóc vừa nói, “Con không còn tóc nữa, mẹ! Con cắt tóc rồi!”.

Đầu mẹ cô “ù” một tiếng, sững sốt. Nghiêu Nghiêu cắt tóc rồi? Nó khóc đau lòng như vậy, nó tự cắt tóc rồi?

Khi Nghiêu Vũ tám tuổi, theo bố ra ngoại tỉnh học hai năm, bố không biết chải đầu tết bím cho con, được cô đi cắt tóc, kết quả Nghiêu Vũ đứng khóc nửa ngày trước tủ gương, hôm sau còn dõng không chịu đi học.

Từ đó cô chưa từng cắt tóc ngắn, mỗi năm cắt một ít, chưa bao giờ cắt quá một gang tay. Hôm nay lại tự tay cắt đi.

Bà kinh sợ thất đảm, Nghiêu Nghiêu của bà định xuất gia ư? Vừa nghĩ vậy, đã kinh hãi gọi chồng nghe điện, thấy Nghiêu Vũ vẫn khóc to, bà đỏ mắt cố bình tĩnh hỏi, “Nói mẹ nghe, đã xảy ra chuyện gì?”.

Nghiêu Vũ chỉ khóc, đầu bên kia mẹ ra sức dỗ dành. Mãi lâu sau trận mưa nước mắt từ mưa rào trở thành mưa nhỏ, cuối cùng chỉ còn tí tách, Nghiêu Vũ mới nghẹn ngào nói: “Con chỉ có mái tóc là đẹp nhất, cắt đi rồi chẳng còn gì đẹp nữa”.

Mẹ cô nghe vậy, thở phào, đỡ khóc đỡ cười, nhỏ nhẹ dỗ cô, “Ngày mai đến spa sửa lại một chút, mẹ sẽ mua quần áo khác cho con, đảm bảo còn đẹp hơn bây giờ, nha?”.

“Vâng”. Cuối cùng Nghiêu Vũ bình tĩnh trở lại, cúp máy, nhìn món tóc thấm nước mắt trong tay, lại lặng lẽ khóc. Vừa sụt sùi thu gom sắp xếp lại, dùng một sợi tóc buộc chặt, tết thành bím, ướm lên đầu con tinh tinh bằng vải, thầm nghĩ, phải đội một cái mũ da mới phù hợp.

Cô đi tắm, ôm bím tóc to dày lên giường ngủ.

Ngày hôm sau Nghiêu Vũ đi làm muộn. Sáng sớm, lắc lắc cái đầu nhẹ bẫng, lại nhìn bím tóc dày cộm vẫn nằm trong tay, mắt liếc thấy những sợi tóc còn vương trên sàn nhà, không tin nổi tối qua mình đã ra tay mạnh như vậy, ngơ ngẩn hồi lâu mới đi thu dọn.

Một lúc sau mẹ cô mang hai cái hộp to đến. Bà nhìn mái tóc cô, không dám nhắc lại, cười vui vẻ: “Nhìn xem mẹ mua gì này?”.

Nghiêu Vũ mở ra, toàn là sừng xám bằng nhiều Hương Vân mới tinh, lại còn một đôi giày hoa để nhón bầy phân.

“Mặc vào nhất định sẽ đẹp!”.

Nghiêu Vũ cười khúc khích mặc lên người, cùng mẹ đi xuống, đến thẳng hiệu tóc.

Một giờ sau, cô ung dung ra khỏi cửa hiệu. Dễ chịu quá, cảm giác mới mẻ hoàn toàn thật dễ chịu. Sau đó, hai mẹ con lại vào trung tâm tư vấn trang điểm.

Lúc gần trưa, cô bước những bước nhỏ, thanh lịch đi vào phòng làm việc. Vương Lữ ngồi trong văn phòng, đang nói điện thoại với Hứa Dực Trung, tiếng Hứa Dực Trung giận dữ: “Đừng nhắc đến Nghiêu Vũ với tôi, tôi sẽ hẹn hò với Đỗ Lối...”. Mắt liếc Nghiêu Vũ một cái, lập tức sắc nước bọt, cầm điện thoại đi ra cửa, lại nhìn kĩ lần nữa, xác nhận chính là cô.

Hứa Dực Trung vẫn cảnh giác trong máy, “...người đâu có sắc nước hương trời, lại ra vẻ như ngàn vàng...đừng trách tôi không nhắc anh, anh từ bỏ ý định với Đỗ Lối đi, đằng nào bây giờ nhà anh đã có một con hổ cái...”.

“Dực Trung, cậu vừa nói gì?”. Vương Lữ ngắt lời anh.

“Tôi nói là Đỗ Lối sẽ trở thành bạn gái tôi, anh nên từ bỏ ý định, đằng nào nhà anh...”.

“Được rồi, tôi bao Nghiêu Vũ được không?”.

“Cái gì?”.

“Tôi quả thực chưa nhìn ra, sau khi trang điểm cô ấy trở thành một người khác”.

“Anh nói gì?”.

Vương Lữ cười hi hi, “Tôi qua cậu và cô ấy có chuyện gì? Sao gây ra chấn động lớn như thế!”.

“Rốt cuộc anh định nói gì!”.

“Đừng trách anh đây không tiết lộ với cậu thông tin về cô ấy, đằng nào cậu cũng rút lui, chuyển sang Đỗ Lối rồi, xin miễn quan tâm”.

Hứa Dực Trung biết Vương Lữ có ý với Đỗ Lối, nên nói qua một tiếng. Nghe Vương Lữ nói thế lại bầnhảo, hỏi ba câu cũng chưa hiểu chuyện gì, tức tối “hừ” một tiếng, “Ai thèm quan tâm nữa? Tưởng tôi vô duyên không tìm được người chắc, thế nhé!”.

Wang Lữ nhìn điện thoại mỉm cười, thầm nghĩ, chú em chờ đấy mà hối hận.

Thu hết mọi vẻ sừng sờ, nghi hoặc của mọi người xung quanh vào mắt, Nghiêu Vũ nghĩ tới lời mẹ hãnh diện khen, cô còn đẹp hơn lúc để tóc dài, một nụ cười nhạt nở trên mặt, “Xin lỗi, đến muộn!”.

Tiểu Điền ngạc nhiên nhảy lên, “Nghiêu Vũ đây sao?”.

“Tiểu Điền, đẹp không?”.

“Dọa em suýt chết!”.

Nghiêu Vũ lườm một cái, “Hỏi có đẹp không, lại bảo dọa suýt chết, tôi mới bị cô dọa suýt chết. À, tôi cắt tóc, thay kiểu quần áo khác, dứt khoát đi tư vấn trang điểm, chỉ có điều cổ hơi lạnh, không quen lắm.”.

Tiểu Điền giơ tay sờ tóc cô, “Chà chà, dám mạnh tay như thế, bộ tóc dài như vậy, nuôi bao nhiêu năm mới được!”.

“Từ tám tuổi, tôi chưa bao giờ để tóc ngắn, bây giờ thay đổi, rất dễ chịu!”. Nghiêu Vũ ngứa đầu cườm mắt.

“Đúng, nụ cười này mới hợp, đẹp đến nỗi em lại tưởng chị bị ma nhập!”. Tiểu Điền cuối cùng trấn tĩnh xoa khen hình ảnh mới của Nghiêu Vũ.

Nghiêu Vũ nhắn tin cho Đồng Tư Thành: Tối nay cùng ăn cơm!

Anh nhắn lại: Sung sướng suýt chết.

Nghiêu Vũ khẽ cười, cắt đi phiền phức, người nhẹ nhõm. Cô nhảy chân sáo, ha, mình cũng có lúc khiên thiên hạ giật mình, lòng vui tràn trề. Thì ra phụ nữ đúng là có thể dùng trang điểm, làm đẹp để thay đổi tâm trạng.

Hứa Dực Trung còn chưa hết bực, lại thấy tò mò vì câu nói mập mờ của Vương Lữ, gần năm giờ, gõ cửa phòng làm việc, “Đỗ Lối, tối nay đi ăn nhé?”.

Đỗ Lối lạ lùng nhìn anh, nhướn mày, “Được, còn ai nữa?”.

“Wang Lữ và bạn gái anh ta! Giới thiệu em làm quen”.

Thế là thế nào? Cô nhìn Hứa Dực Trung, anh đứng tựa khung cửa phòng làm việc, ánh nắng lọt qua cửa sổ chiếu vào càng làm tôn các đường nét rực rỡ trên mặt anh, đẹp trai ngời ngời. Bất giác nghĩ tới vẻ hồn nhiên háo hức của anh khi ngẩng đầu nhìn pháo bông, niềm vui bùng lên trong lòng cô như những chùm pháo bông.

Lúc đi, Hứa Dực Trung liếc nhìn mở cửa xe cho Đỗ Lối, khiến tim cô nảy lên, nhưng lòng càng hồ nghi.

Hứa Dực Trung lên xe, ngoái nhìn cô, cười: “Thế nào? Không quen tôi đối tốt với em?”.

Đỗ Lối tự lự, “Anh sẽ khiến em hiểu lầm”.

“Vậy được, tôi không đối tốt với em nữa, em khỏi hiểu lầm”.

Đỗ Lối hơi ghen ngào, giận dỗi nhìn anh, “Anh lại đùa em?”.

Hứa Dực Trung cười vang, sáng khoái. Nhìn người ta đấy, người đẹp như vậy, không cần vất vả động não, chỉ một chút thể hiện tế nhị là hiểu ngay. Anh thở dài. Phải rồi, có thời gian sẽ hẹn Vương Lâm đi chơi.

Khi hai người đến công ty Đại Đường, đứng vào cuối buổi làm. Ánh nắng ấm vàng suộm trải đầy con đường trước mặt, Đồng Tư Thành nhìn thấy Hứa Dực Trung và Đỗ Lối trong chiếc xe hơi, gật đầu cười coi như chào, sau đó nhìn về phía cổng công ty. Hứa Dực Trung thấy Đồng Tư Thành chợt sững ra, cả người ngây ngất dưới tán cây. Không biết có chuyện gì, anh vội nhìn theo.

Một cô gái tóc ngắn yểu điệu mỉm cười đi về phía Đồng Tư Thành, mình vận sườn xám cách điệu bó sát, trên nền vải màu thiên thanh nổi những vân mây màu vàng kim, lóng lánh theo nhịp bước. Cặp chân thon ẩn hiện nơi đường xẻ hơi sâu, chiếc cổ cao tròn trịa, chiếc cằm hơi héch, để lộ một khuôn mặt vô cùng xinh xắn.

Cho xe nhích thêm một đoạn tới gần, Hứa Dực Trung cuối cùng nhận ra Nghiêu Vũ. Hỏa khí bốc ngùn ngụt trong lòng anh, sôi sục không tìm ra lối thoát, chỉ thấy ngực nặng, khó thở, và nỗi chua chát vô cớ xộc tới.

“Oa, là Nghiêu Vũ phải không? Cô ấy cắt tóc, trang điểm, thay kiểu quần áo trông khác hẳn, kiểu tóc rất hợp, còn đẹp hơn nhiều so với để tóc dài!”. Đỗ Lối cũng lần đầu tiên nhìn thấy Nghiêu Vũ như thế, vừa nói vừa quan sát mặt Hứa Dực Trung.

“Đẹp gì? Trông như hươu cao cổ!”. Hứa Dực Trung sầm mặt bĩu môi.

Nói xong lại nhớ hồi lễ Giáng sinh cô nói: Hi hi, tôi không để tóc ngắn, cả đời không, cả người tôi chỉ có mái tóc còn tạm được, chưa từng uốn, chưa từng nhuộm, chưa từng sấy, cắt đi, chà chà, xấu chết.

Thảo nào Vương Lữ hỏi tới qua xảy ra chuyện gì, thảo nào Vương Lữ bảo cô ấy thay đổi rất lớn, tại sao Nghiêu Vũ cắt tóc? Vì chuyện tới qua? Lúc đó tâm trạng thế nào? Cô có khó không? Hứa Dực Trung bỗng thấy buồn, buồn hơn cả lúc bị cái tát tới qua của cô.

Môi anh mím thành đường thẳng. Đỗ Lối cười nói: “Anh không biết đấy, chiếc váy trên người cô ấy rất đặc biệt. Hà, cuối cùng đã mặc váy, nghe nói sau khi chia tay với Đồng Tư Thành, Nghiêu Vũ không mặc váy nữa, thực ra cô ấy cũng rất biết trang điểm, vẫn luôn biết...”.

Hứa Dực Trung nghe hết nửa sau câu nói của Đỗ Lối, lòng lại sôi lên, không còn tâm trạng nghe tiếp. Có ấy vì Đồng Tư Thành! Cô ấy muốn bắt đầu lại với anh ta, cho nên mới cắt tóc! Cho nên mới cắt đi mái tóc dài đã định suốt đời không cắt! Ý nghĩ đó, từng lần dục lên, giống như từng lưỡi cưa, cưa từng nhát trên trái tim bằng máu thịt, từng vệt máu rỉ ra không dứt, phát ra từng âm thanh ghê rợn.

Anh co người, tiếp tục gọi cho Vương Lữ, mắt nhìn về tòa nhà của công ty Đại Đường.

Chỉ khi đến gần hơn nhìn vào mắt anh, mới thấy trong đó in một bóng người yểu điệu.

Nghiêu Vũ đi đến, mắt liếc Hứa Dực Trung và Đỗ Lối ngồi trong xe, đi qua như không nhìn thấy. Khuôn mặt cô lộ ra hoàn toàn do mái tóc ngắn, lúc này Hứa Dực Trung mới phát hiện, cảm cô luôn trong tư thế hơi hất, mọi cử chỉ thì ra đều cao ngạo, cô luôn như thế, chưa bao giờ cúi đầu trước anh! Lòng lại đau, Hứa Dực Trung cố kiềm chế không để lộ mình. Sau đó thấy cô mỉm cười với Đồng Tư Thành, “Thay đổi một chút, đẹp không?”.

Nụ cười đó sáng đến lóa mắt, trong khoảng cách ba mét, cô cười rạng rỡ với Đồng Tư Thành. Ánh mặt trời của cô chỉ chiếu sáng khoảng cách ba mét đó. Đến chỗ anh lại thành đám mây dày. Trong tích tắc, Hứa Dực Trung run lên trong ý nghĩ, muốn xuống xe đi về phía cô.

Môi hơi giật, nỗi chua chát thoáng qua như bóng mây. Cái tát cự tuyệt của cô vung ra, mọi rung động trong lòng anh biến thành Tôn Ngộ Không bị đè dưới núi đá. Mọi phép thần công phi thiên nhập địa, hô phong hoán vũ tất thấy bị khống chế bởi một lá bùa, lá bùa bay phát phơ, trên đó viết một lời chú: Anh ấy... anh ấy khác.

Đồng Tư Thành giơ tay nhón lọn tóc bên mái chưa đủ một tấc của cô, lòng kinh ngạc vui sướng, cô thay đổi hình ảnh, cắt tóc, một dáng vẻ mới toanh là thực sự muốn cùng anh làm lại sao? Nụ cười không sao tìm được hiện ra trên môi, “Nghiêu Nghiêu, em luôn rất đẹp, ngày trước anh đã nói như vậy”.

Nghiêu Vũ khoác tay anh, “Mặc thế này đi ăn thịt nướng, không sao chứ?”.

“Không!”. Nụ cười dâng lên trong đáy mắt Đồng Tư Thành. “Có điều anh có thể dùng plet của mình để ăn trái làm khăn ăn”.

Trong gió truyền đến tiếng cười của Nghiêu Vũ, lạnh lạnh hân hoan như những viên đá cuội lắc trong bình thủy tinh, còn lòng Hứa Dực Trung giống như viên đá cuội chen chúc và va vào nhau trong bình, không phải quá đau, cũng không phải buồn, mà choáng váng, âmỉ, chua xót ngấm ngấm.

Anh nhìn Nghiêu Vũ khoá tay Đồng Tư Thành đi xa. Tầm mắt có thể nhìn được là đôi gót chân xinh xắn trong đôi giày đế nhọn, cao như vậy, mỗi bước chân đi, gót giày gõ xuống vỉa hè, từng tiếng dội vào lòng, anh bỗng lo âu, liệu có bị vấp ngã?

Nghiêu Vũ thật sự định quay về với Đồng Tư Thành rồi chẳng? Mặt anh chợt tối, lại nghĩ tới cái tát đêm qua. Anh ngoái nhìn Đỗ Lối, đúng lúc bắt gặp đôi mắt long lanh của cô. Anh mỉm cười, “Tối nay em muốn ăn gì?”.

33. Chương 33

Đồng Tư Thành tặng Nghiêu Vũ đôi khuyên tai hình chìa khóa, là hi vọng cô mở lòng mình. Còn Hứa Dục Trung tặng cô đôi khuyên tai hình giọt mưa có tên “Anh đã yêu em”...

Thiên Trần viết xong loạt bài về vấn đề bất động sản, tháng này đã vượt định mức, được mấy ngày rảnh cô định ở bên Tiêu Dương. Đẳng nào thời gian làm việc của cô không cố định, bố mẹ cũng không biết lúc nào cô hết giờ làm.

Mặc dù được ở bên Tiêu Dương, nhưng lòng Thiên Trần vẫn không yên, luôn có cảm giác vụng trộm như làm chuyện xấu xa.

Không khí gia đình vẫn buồn tẻ. Bố mẹ biết cô vẫn đi lại với Tiêu Dương, nhưng không phản đối ra mặt.

Bố mẹ càng quan tâm, chăm sóc cô. Bố thường chủ động hỏi han công việc, thậm chí còn đọc các bài viết của cô rồi đưa ra thảo luận trong bữa ăn, thỉnh thoảng nêu nhận xét. Thiên Trần rất vui, tranh luận với bố, sẽ giúp cô nâng cao nhận thức và khả năng viết bài của mình.

Mẹ hầu như chỉ quan tâm cô làm việc có mệt không, ăn uống thế nào, luôn chuẩn bị đầy đủ đồ dùng mỗi lần cô đi công tác. Tuy nhiên, đôi mắt trong trẻo của Thiên Trần mỗi ngày lại thêm một nét mệt.

Có lúc, trong nhà ánh mắt mọi người tình cờ gặp nhau, đều nhận ra suy nghĩ của nhau, hai bên không ảnh hưởng bộ.

Không có gì khó chịu hơn người trong nhà cùng dè dặt với nhau như vậy. Thiên Trần thỉnh thoảng thử nhắc tới Tiêu Dương, xem tí vi thấy những thông tin liên quan đến nghiệp vụ công ty anh, cô như vô tình buông một câu: “Công ty Tiêu Dương cũng làm cái này, tình hình rất khả quan, mới nửa năm đã thu hồi vốn và có lãi”.

Mẹ cũng nói bằng giọng: “Bây giờ rất nhiều người giàu lên chỉ sau một đêm, cậu con trai một giáo viên trường suốt ngày rong chơi, dùng một cái trứng cổ phiếu, phát tài rồi càn chơi ngông, người nhà cũng không chịu được!”.

Thiên Trần không nói gì, lòng càng âm ứ.

Bố cô lại luôn kiêu lời, khi mẹ phàn nàn ông chỉ nhẹ nhàng hỏi vài câu, “Công ty của Tiêu Dương sau này định làm gì? Kỹ thuật máy tính thay đổi từng ngày, cạnh tranh rất gay gắt”.

Thiên Trần không biết nói sao.

Công ty của Tiêu Dương và Đồng Tư Thành hoạt động khá suôn sẻ, nửa năm nay làm ăn tương đối thuận, kiếm được không ít tiền. Đồng Tư Thành đã mua nhà trả góp, nhưng Tiêu Dương không tích được bao nhiêu. Cả đại gia đình trông chờ vào anh.

Tiêu Dương tính rộng rãi, với Thiên Trần, với bạn bè đều hào phóng. Ngày trước chưa có tiền, có bao nhiêu cũng tiêu hết sạch, hưởng hồ bầy giờ trong tay tương đối rủng rinh. Lúc tụ tập ăn uống với bạn, hầu như Tiêu Dương đều trả tiền, nhưng căn nhà thuê của anh vẫn y nguyên, không có đồ dùng nào mới.

Anh cũng mua cho cô quần áo và đồ trang sức, cô không muốn nhưng anh thích thế, mỗi lần mua quà cho cô, anh đều rất vui, niềm vui đó cùng nụ cười hiền hậu trên mặt anh là thứ Thiên Trần yêu nhất.

Công ty làm ăn thuận buồm xuôi gió như vậy cũng khiến Tiêu Dương chưa có cái nhìn xa hơn về tương lai.

Anh vẫn ham mê chơi bài, công việc kinh doanh đã đi vào quỹ đạo, thời gian Tiêu Dương dành cho thú vui đó càng tăng.

Trong ý niệm của Thiên Trần bây giờ, chỉ cần Tiêu Dương có thể đón cô sau giờ làm, đi ăn với nhau là được, những thứ khác cô không muốn động chạm.

Nếu bố mẹ đồng ý, cô thậm chí có thể chấp nhận cuộc sống như vậy, nhưng bố mẹ không cho phép.

Có lần Thiên Trần nói: “Anh ấy tự mở được công ty, cũng làm ăn rất tốt, kiếm được tiền, sau này điều kiện sẽ khá lên”.

“Thiên Trần, con và cậu ta có bao nhiêu tiếng nói chung? Khoảng cách về quan niệm, thói quen, lối sống không đơn giản chỉ dùng tiền là có thể khóa lấp”.

“Nhưng ở bên anh ấy con rất vui”.

“Đó là bây giờ còn chưa cưới, cưới rồi liệu có còn cảm giác đó? Nhìn người ta giao du với ai là biết người đó thế nào. Mẹ không thể giương mắt nhìn con sống với một người rõ ràng khập khiễng!”.

Mẹ ném ra một câu như đinh đóng cột, nếu muốn sống với Tiêu Dương nghĩa là phải đoạn tuyệt với mẹ, Thiên Trần sững sờ, như đứng giữa hai thế giới, sức mạnh của hai phía như những khối nam châm khổng lồ lôi kéo cô về phía mình, cô nỗ lực dùng hai tay nối họ với nhau, dùng trái tim có thể dung hòa hai thái cực, kéo họ vào nhau, nhưng khi cả hai đầu chập lại, âm lượng của tiếng nổ và cường độ dòng điện phát ra khiến cô tỉnh ngộ, thì ra cô không chịu nổi điện áp đó.

Như hôm nay, công việc xong xuôi, cô đi tìm Tiêu Dương, muốn rủ anh đi xem phim.

Thực ra buổi chiều Tiêu Dương không bận gì. Nhìn thấy Thiên Trần anh rất vui, bình thường hết giờ làm cô thường đến tìm anh, hôm nay đến sớm hơn mọi ngày. Nhưng buổi xem phim không thành, bởi vì anh nói, “Chiều nay anh hẹn bạn rồi, bây giờ lại bảo không đi, bõm bạn sao tiện”.

Thiên Trần cực chẳng đã, đành nói, “Vậy anh cứ chơi bài, em ngồi xem”.

Chưa đầy một giờ sau, Thiên Trần suýt chết ngạt vì khói thuốc và sự vô vị. Cô nói với Tiêu Dương: “Em xuống dưới nhà lên mạng, sáu giờ anh xuống cùng đi ăn”.

“Được”. Tiêu Dương cười với cô, lại tiếp tục ván bài.

Cánh cửa đóng lại sau lưng, Thiên Trần lập tức thấy yên tĩnh. Cô xuống cầu thang, vào quán nét, mở bài viết của mình trên diễn đàn mấy hôm trước. Hôm đó đang có hứng cô viết một bài báo nhan đề: “Nếu giới đầu tư có lương tâm, liệu chúng ta có cơ hội sở hữu nhà ở?”. Hôm nay cô mở ra xem, bài viết rất tốt. Rất nhiều phản hồi. Trong đó có một phản hồi đặc biệt thu hút cô, theo quan điểm của người đó, giới đầu tư thực ra có lương tâm, đơn thuần chỉ trích họ là không công bằng.

Thiên Trần nóng mặt, lập tức phản bác. Đúng lúc người đó trên mạng, hai bên bắt đầu tranh luận trên diễn đàn.

Người đó nói mình thuộc giới đầu tư bất động sản, nhưng Thiên Trần không tin, giọng điệu người có cái nick Cỏ Mùa Xuân đó hoàn toàn không giống người kinh doanh, rõ ràng là ngôn ngữ của triết gia. Mặt cô bừng bừng hiếu chiến. Liên tục tuyên bố, “Với tư cách con gái một giáo sư triết học, tôi không tin không thắng nổi anh!”.

Chỉ cần không liên quan đến chuyện tình cảm, Thiên Trần trở nên đặc biệt sắc sảo, minh mẫn... hai bên tranh luận quyết liệt, không ai nhượng bộ, dứt khoát thêm QQ nói tiếp. Đã lâu rồi Thiên Trần không nói thoải mái như thế, quên cả thời gian, mãi đến khi “Cỏ” tiên sinh cười tuyên bố: “Đến giờ cơm rồi, lần sau tiếp tục”. Cô mới phát hiện cả buổi chiều đã trôi qua. Sau khi out nick, Thiên Trần gọi cho Tiêu Dương. Máy bận, cô mỉm cười, không đến một phút sau, Tiêu Dương gọi lại. Thiên Trần mỉm cười vì mặc ước của hai người, “Cứ máy bận là em biết anh đang gọi cho em”.

Tiêu Dương cũng cười, “Anh biết”.

Nói xong anh yên lặng, Thiên Trần hưởng thụ sự yên lặng giây lát đó. Cô yêu Tiêu Dương, có lúc cũng vênh vênh mặt ước như vậy.

“Thiên Trần, một lát nữa anh mới xong. Ủ, đã gọi thức ăn rồi, em lên ăn đi”.

Nụ cười đóng băng, thất vọng tràn trề. Cô đã đợi anh cả buổi chiều.

“Thiên Trần?”.

Thiên Trần trấn tĩnh, khẽ nói: “Ăn xong vẫn chơi tiếp sao? Em không lên đó nữa, về nhà ăn”.

Tiêu Dương áy náy, “Anh... anh không đi được”.

“Biết rồi, anh chơi đi, em về đây”. Thiên Trần cúp máy, thở dài, rồi quán nét về nhà.

Vừa vào cửa, nhìn thấy bố mẹ xem tivi. “Bố, mẹ, con đã về”.

Bố cô quan tâm hỏi, “Ăn cơm chưa?”.

“Con ăn rồi”. Thiên Trần nói dối.

Mẹ lặng lẽ nhìn cô, thở dài không nói gì. Tiếng thở dài đó rất nhẹ dường như không ai nghe thấy, nhưng lại như đám mây đen lướt qua. Thiên Trần im lặng đi lên gác. Được mấy bước, nghe thấy tiếng mẹ nói với bố, “Cái nhà này sắp không ra nhà nữa rồi, lạnh như mồ”.

Mẹ đã không nhin được nữa hay sao? Thiên Trần cũng không nhin được nữa, đứng ở chân cầu thang, “Me định nói gì cứ nói thẳng ra, lúc nào cũng thế!”.

Mẹ cô sững người, bắt đầu lau nước mắt, “Mẹ muốn cả nhà quây quần ăn cơm... khi ăn với Tiêu Dương con có nghĩ đến bố mẹ không?”.

“Sao con không nghĩ? Sao không ai nghĩ cho con... cứ như vậy làm con khó xử...”. Mắt Thiên Trần cũng đỏ lên.

“À, làm con khó xử, mẹ muốn tốt cho con mà làm con khó xử, con không cần mẹ nữa là khỏi thấy khó xử!”.

“Được rồi!”. Bố cau mày, nhìn cô, “Nghỉ sớm đi, Thiên Trần đừng cãi nữa. Con lớn rồi, bố mẹ cũng không quản được”.

Thiên Trần chết lặng, ngay bố cũng nói với cô bằng giọng đó. Cô bịt miệng chạy lên gác, lao đầu vào chần khóc.

Chuông điện thoại, Thiên Trần liếc qua, của Tiêu Dương, cô mệt mỏi tắt đi. Thiên Trần không muốn Tiêu Dương thấy cô khóc. Nhưng điện thoại vẫn reo, cô ngẩng ra nhìn, lau nước mắt, nghe máy, “A Dương...”.

“Thiên Trần, xin lỗi, hôm nay quả thực anh không tiện đi”.

Giọng nói đầy ân hận của Tiêu Dương lại làm cô đau lòng. Se sẽ thở dài, Thiên Trần gượng cười: “Em biết, anh nhiều bận, nhiều lúc cũng khó xử”.

“Thiên Trần...”.

“Sao?”.

“Là anh có lỗi!”. Giọng Tiêu Dương đầy lo âu, thông thả nói, “Từ nay anh không chơi bài nữa... xin lỗi, Thiên Trần”.

“A Dương...”. Thiên Trần ngẹn ngào, có cục gì chặn đứng cổ họng.

“Thật đấy, là anh có lỗi, em yêu...”.

“A Dương”.

Giọng Tiêu Dương hơi khàn: “Ngoan ngủ đi, hôm nay anh đã sai, từ mai không chơi bài nữa!”.

Anh không nghĩ được gì để bày tỏ nỗi ân hận trong lòng.

“Không sao, em biết rồi”. Thiên Trần hiểu Tiêu Dương. Nghe anh nói từ nay không đánh bài nữa, cô lại thấy đắng lòng.

“Mai anh đến, ha?”

“Vâng”.

Cúp máy, lòng càng đắng chát. Sao khó thế? Thiên Trần mệt đến nỗi muốn đi tới chỗ nào không ai nhìn thấy, không ai nhận ra, yên tĩnh một mình.

Tiêu Dương cũng buồn. Thiên Trần không nói gì, nhưng anh nghe thấy hơi thở với giọng mũi rất nặng của cô. Cô đã khóc, dù cố cười cũng không giấu được. Cô không nói, anh cũng không hỏi, lòng lại ngấm ngấm đau. Vốn tưởng mở công ty, điều kiện kinh tế thay đổi, tất cả sẽ tốt lên, nhưng thành kiến của bố mẹ cô không phải chỉ cần anh nỗ lực có thể xóa bỏ.

Tiêu Dương hẹn Đồng Tư Thành đi uống rượu, hôm nay anh nói rất nhiều.

Dưới ánh đèn vàng nhạt, khuôn mặt thanh tú của Tiêu Dương đã say chệnh choáng, “Sư huynh, con người sao có thể lựa chọn thân phận của mình?”

Đồng Tư Thành vỗ vai anh: “Đó là quan niệm của phụ nữ, người ta làm gì có thân phận?”

“Có đấy!”. Tiêu Dương cười nhạt. “Dù em có tiền, bố mẹ em vẫn là công nhân thôi việc, nhà em cũng không có hơi hướng trí thức”.

“A Dương, sao lại nghĩ thế, Thiên Trần chưa từng chê cậu”. Đồng Tư Thành cau mày.

Tiêu Dương cười sảng sặc: “Phải, cho nên em không xứng với cô ấy?”. Tiếng cười lạnh cay đắng, anh xoay cái cốc trong tay, chiếc cốc nhỏ đựng chất lỏng trong suốt, uống một ngụm vào là như đốt cháy lục phủ ngũ tạng. “Lúc không có tiền thì nghĩ, có tiền gia đình cô ấy sẽ chấp nhận. Có tiền rồi mới thấy, tiền không phải là vấn đề... em yêu Thiên Trần hết lòng, cô ấy vẫn rất mệt mỏi...”.

Đồng Tư Thành trầm ngâm một lát, “Hay là cứ nêu chuyện cưới xin dần dần thuyết phục bố mẹ cô ấy?”.

Mắt Tiêu Dương chợt sáng, rồi lại tối, “Sao có thể? Uống đi, đừng nghĩ nhiều”.

“Nghieu Nghieu cắt tóc rồi...”. Đồng Tư Thành cười, chuyển chủ đề, ánh mắt trầm ngâm nhìn ra bóng đêm.

“Thấy rồi, thực ra còn đẹp hơn để tóc dài”. Tiêu Dương cố gắng nghĩ sang chuyện khác. “Người ta nói, phụ nữ cắt tóc nghĩa là bắt đầu lại, chúc mừng sư huynh”.

Đồng Tư Thành cười không nói, uống hết cốc rượu, đột nhiên sôi nổi: “Tuần sau anh đi gặp người bạn ở Chu Hải bàn hợp tác làm ăn, cậu bảo Thiên Trần giúp anh chuyển món quà cho cô ấy”.

“Vâng!”. Nhắc đến công ty, Tiêu Dương vẫn tràn đầy tin tưởng vào tương lai tốt đẹp, tất cả đều tiến triển theo hướng tốt, bây giờ rất nhiều việc cần chi tiêu, chưa tích lũy được, để sau này vẫn còn thời gian.

Nghieu Vũ tròn mắt nhìn cái hộp trước mặt đến gần một tiếng đồng hồ, cô vò đầu theo thói quen, chạm vào khoảng gáy trống không, lại thấy hăng hực, sao mình lại điên rồi cắt tóc?

Lắc lắc cổ, ừ, nhẹ đỉnh đầu! Nhẹ nhõm như vậy cũng tốt! Tóc chẳng phải chính là ba ngàn sợi thanh tơ phiền phức? Huống hồ mọi người đều nói mình cắt tóc đẹp hơn trước, làm nổi khuôn mặt, càng đẹp, càng cá tính... Cô ra sức thuyết phục bản thân, tìm mọi lý do tự an ủi.

Ánh mắt lại di chuyển dừng trên cái hộp, lúc đưa cho cô Thiên Trần nói: “Đồng Tư Thành nhờ mình đưa giúp, không hiểu sao anh ấy không trực tiếp đưa cho cậu, dạo này hai người chẳng phải đang rất tốt?”.

Tốt ư? Nghieu Vũ giật mình. Xem ra rất tốt, sao lại không? Hết giờ làm cùng ăn cơm, cùng đi dạo, xem phim, lại còn cùng về thăm trường cũ.

Trường thay đổi rất nhiều, vòm cổng đã sửa lại, trong trường có thêm mấy tòa nhà, khu kí túc xá những ngày trước không hiểu sao lại đổi thành khu kí túc nam. Nghieu Vũ nhìn cửa sổ phòng 513, những hình dán ở cửa kính đã bị bóc đi. Cô nghĩ người nhìn, ở một góc cánh cửa còn lộ ra một phần chữ đỏ chưa bóc hết, vẫn dán chặt ở đó.

Ngày xưa các nữ sinh ở phòng 513 đã dán chữ cái tên mình và chữ cái tên bạn trai lên cửa sổ. Nghiêu Vũ cũng thế.

Hôm đó cô và anh cũng ngẩng đầu nhìn, chỉ còn thấy một góc mấy chữ cái tên anh và cô, chỉ có một mẫu mực bưng dán chặt vào tấm kính. Anh khẽ nói: “Một mẫu cũng tốt rồi”.

Nghiêu Vũ ngạc nhiên ngoài đầu, tia sáng lay động trong đôi mắt ấy không giống ngày xưa, tư lự thắm buồn, ẩn chứa thứ gì đó khiến cô không nhận ra. Cô cúi đầu. Đồng Tư Thành lại cười, giơ tay vuốt mái tóc ngắn của cô: “Như thế này rất đẹp, Nghiêu Nghiêu, khuôn mặt lộ ra rất đẹp”.

Cô cúi đầu cười.

Đồng Tư Thành khoác vai cô, “Nhìn kìa, mỗi lần anh đứng dưới ánh đèn đường đều nghĩ, nếu em không ngó đầu ra vậy, anh sẽ đợi bao lâu?”.

“Lần nào em cũng chạy rất nhanh”. Nghiêu Vũ nghĩ lại hồi đó, thấy buồn cười.

Đồng Tư Thành vui vẻ, “Em không cần chạy, cứ đi từ từ, anh vẫn đợi”.

Một cảm giác lạ lùng, bất chợt lại nảy sinh trong lòng Nghiêu Vũ. Không phải là nỗi ngỡ ngàng sung sướng khi anh bộc lộ tình cảm, mà là cảm giác hoang mang, hoang mang không biết nên phản ứng thế nào. Còn ánh mắt và nụ cười của anh lại như soi vào lòng cô, khiến cô không có chỗ ẩn nấp. Cô ấp úng mở miệng, “Tư Thành...”.

“Đi thôi, anh đưa em đến một nơi”. Đồng Tư Thành thôi nhìn cô, nắm tay cô theo con đường nhỏ trong trường đi về phía trước.

Đây là xưởng in của trường ở phía sau khu giảng đường, bên cạnh bể bơi, bóng cây che rợp một khoảng trời. Buổi trưa xưởng in vắng vẻ yên tĩnh.

“Ồ, Đồng Tư Thành phải không? Mấy năm rồi không gặp!”. Bác Lâm gác cổ ngồi trên ghế mây trước cửa phòng trực nheo mắt nhìn họ. Nụ cười khiến những nếp nhăn trên mặt ông vụt thay đổi, giống như bông cúc vàng mùa thu, nở xòe.

“Bác Lâm, mới hai năm, chưa lâu lắm!”.

“Cậu lại muốn làm thêm ở đây?”.

“Không, cháu chỉ xem thôi!”. Đồng Tư Thành hơi cao giọng.

Bác Lâm mở cửa, “Được, được, cứ vào xem, nhưng không được lấy lẻ giấy mang đi!”.

“Biết rồi! Đạo đó cháu lấy bác cũng biết sao?”.

Nghiêu Vũ mỉm cười ngạc nhiên nghe họ nói với nhau. Đồng Tư Thành dắt cô đi qua cửa sắt, bác Lâm lại nhìn cô, “À, đưa bạn gái đến hả? Tư Thành đúng là chàng trai tốt, rất giỏi!”.

“Ồ, giỏi thế nào hả bác?”. Nghiêu Vũ cảm thấy ông rất đáng yêu, lâu như vậy vẫn nhớ một người, nhất định ấn tượng rất sâu.

“À!”. Đồng Tư Thành hơi ngượng, “Bác Lâm, chúng cháu vào xem một lát!”.

Nhưng bác Lâm mau miệng, đã nói ra: “Một mình, cậu ấy có thể vác hai bao tải giấy, khỏe vô địch!”.

Nghiêu Vũ bùm miệng, “Tư Thành, anh làm thợ bốc vác ở đây à? Sao em không biết?”.

“Ngốc ạ!”. Đồng Tư Thành trêu mếu nhìn cô. Nghiêu Vũ chưa bao giờ nghĩ, những ly cafe ở quán Lương Mộc Duyên, những bữa lẩu cá ven sông, nếu anh không làm thêm, khoản tiền ít ỏi gia đình chu cấp liệu có đủ chi? Anh cười chỉ bãi đất trống phía trước: “Mỗi khi có xe tải chở giấy về là anh đến giúp, mỗi lần được ba mươi đồng, coi như tiền làm thêm”. Anh liếc trộm bác Lâm, nói nhỏ vào tai cô: “Có lúc còn đi bán sách”.

Nghiêu Vũ cười. Đồng Tư Thành đưa tay lên miệng khẽ “suyt” một tiếng, kéo cô đi ra sân.

Nghiêu Vũ nhìn quanh, mặt anh đầy lưu luyến, xúc động. Đường như cô lại nhìn thấy ánh mắt anh lần học chia tay: Bất lực và đau khổ. Cô đột nhiên hiểu, sống mũi cay cay, gục đầu vào lưng anh, “Tư Thành...”.

Anh hơi cự mình, Nghiêu Vũ thở rất nhẹ, “Anh đứng yên!”.

Đồng Tư Thành nghiêng đầu, không nhìn thấy cô, chỉ giữ thẳng lưng cho cô dựa. Hơi thở ấm nóng của cô phả trên lưng anh, cảm giác nóng ran từ lưng lan khắp người, đôi tròng đen càng xao động.

Trong buổi trưa tĩnh mịch, gió thổi nhẹ, ánh mặt trời ấm áp xuyên qua kẽ lá phượng hình ô van, chiếu xuống mặt đất, xướng in im ắng, Nghiêu Vũ và Đồng Tư Thành dựa vào nhau đứng yên như thế.

Đồng Tư Thành nghĩ đến quãng thời gian bốn năm vất vả làm thêm kiếm tiền bắt đầu từ khi vào đại học, mỗi học kì phải cố gắng thế nào mới đủ điểm đứng đầu lớp. Phải, anh luôn nỗ lực, nỗ lực học hành, nỗ lực kiếm tiền, nỗ lực yêu cô gái sau lưng. Anh có sai không? Anh nỗ lực làm việc, phấn đấu để có điều kiện vật chất tốt hơn, địa vị xã hội cao hơn, anh có sai không?

Lưng anh vẫn giữ thẳng, trong lồng ngực tim đập càng dữ, anh chợt quay người đỡ vai cô, nhìn vào mắt cô. Mọi xúc động cuối cùng cũng hóa thành nụ cười hiền lành, “Mệt rồi hả?”.

Nghiêu Vũ hé mắt, bàng hoàng nhớ tới những nỗ lực suốt bốn năm của Đồng Tư Thành, những niềm vui anh mang đến cho cô bốn năm và sự dè dặt lúc này.

Cánh phượng vĩ lay động, ánh nắng ủa đến, hơi chói mắt, Nghiêu Vũ khép hờ mi, lòng lại hốt hoảng, cô gật đầu, “Đi cả buổi sáng, hơi mệt”.

Một sợi buồn thoáng qua mặt Đồng Tư Thành, giống như bóng râm khi lá phượng khẽ chao che lấp ánh mặt trời lúc gió thổi, rồi lại bị ánh nắng thay thế. “Lười quá, không chịu tập thể thao. Đi thôi, tìm chỗ ngồi nghỉ một lát”.

Ngoài vẻ dè dặt không thay đổi, Đồng Tư Thành ngày xưa giống như con suối trong khe núi, cuộn cuộn chảy xiết mỗi khi gặp đá ghềnh, còn bây giờ anh như đầm sâu không sóng, chỉ thỉnh thoảng gợn lên những vòng tròn lăn tăn lan ra mỗi khi có viên sỏi ném xuống.

Cảm giác dường như rất tốt, hai người ngoài nắm tay không có gì tiến triển. Anh không hôn cô, cho dù là cái hôn trong cơn say rượu lần trước đến gõ cửa nhà cô cũng không.

Ngồi đối diện, vẫn nhìn như vậy. Khuôn mặt sáng, sống mũi thẳng tắp, từng nét rõ ràng gần trong gang tấc, anh vẫn đau đáu nhìn cô, nói những lời ngày xưa từng nói.

Nghiêu Vũ không hiểu, không có gì không hài lòng về anh, nhưng không còn thấy xúc động. Lòng rối loạn, không biết nên đối diện thế nào, chỉ né tránh một cách vô thức.

Một chiếc hộp kim loại xinh xắn chạm trổ tinh xảo, trên có một ổ khóa bé xíu, lúc đầu Nghiêu Vũ không phát hiện ra, cầm lên loay hoay mở nắp, không mở được mới chú ý đến ổ khóa đó.

Vậy là để chiếc hộp trước mặt, ngáy nhìn cả tiếng đồng hồ.

Bên trong đựng gì mà cần khóa? Cái hộp hình vuông không quá hai tấc, có thể đặt lên lòng bàn tay như món đồ chơi, đã khóa rồi sao lại đưa cho cô? Tại sao Đồng Tư Thành phải đợi lúc anh đi công tác mới đưa? Lại còn qua Thiên Trần?

Nghiêu Vũ tò mò cầm trên bàn, thần thần nhìn cái hộp.

Ý nghĩ chợt lóe trong đầu, cô bỗng nhớ tới đôi khuyên tai hình chìa khóa, đôi khuyên vàng xinh xắn hình chìa khóa anh tặng cô hôm sinh nhật. Cô vội mở ngăn kéo lấy ra đôi khuyên, trathử vào ổ khóa, vừa khít, đang định xoay chìa, đột nhiên tay dừng lại.

Cô vỡ lẽ, thì ra đây mới là bí mật của đôi khuyên tai.

Ngày trước có lần Đồng Tư Thành kể cho cô nghe Thần thoại Hi Lạp. Thần Zốt muốn báo thù Promete ăn trộm lửa của trời, đã nhờ Thần Lửa dùng đất sét nặn mi nữ Pandora, đem tặng trai của Promete làm vợ, đồng thời tặng Pandora một cái hộp mang về nhà chồng. Pandora mở cái hộp, bên trong liền bay ra bao tai họa, bệnh tật, đổ kị, tội ác, gieo rắc tai họa cho nhân gian, nhưng trong đáy hộp lại cất giữ hi vọng.

Anh đã cười nói với cô: “Anh cũng có một cái hộp như thế, nhưng không có tai họa, chỉ có hi vọng”.

Anh tặng cô cái hộp này, lại tặng chìa khóa mở nó, anh muốn cô mở ra hi vọng ư?

Nghiêu Vũ ngáy người.

Hi vọng là gì? Có người nói, đó là cách gọi khác của sợ hãi, có sợ hãi mới có hi vọng, đồng nghĩa với “cầu bất đắc khổ” một trong tám nỗi khổ theo quan niệm nhà Phật. Cầu không được thì khổ, không có cầu ắt không khổ. Người ta buồn khổ vì yêu, sợ mất người yêu, nếu rời xa người yêu, sẽ không còn buồn khổ, không còn sợ hãi.

Đồng Tư Thành có cầu mong, có hi vọng, anh muốn Nghiêu Vũ mở chiếc hộp Pandora của anh, nhưng lòng ngấm ngấm một nỗi đau, nỗi đau không rõ căn nguyên.

Cô đứng dậy đi lấy chiếc cốc thủy tinh, mở bình trà bằng sứ Thanh Hoa, cẩn thận đếm bốn cánh, đổ nước sôi pha trà, lại nhớ câu mình đã nói khi pha trà cho Hứa Dực Trung. Phải, trà này chính là trà tứ đại giai không.

Cô nhắm mắt đưa cốc trà lên hít, hơi nước ấm thoang thoang hương trà, lan tỏa, như nhụy hoa hé nở trong đêm trăng, hít nhụy hoa có thể không thấy mùi hương, hương là ở lòng tĩnh tại vô cầu.

Những rung động thuở thiếu thời biến thành những cánh hoa khô ép trong trang sách, kí ức màu vàng nhạt, mỏng như cánh chuồn.

Nụ cười hiện ra trên mặt cô. Năm đó, sau khi chia tay, Nghiêu Vũ một mình đi Đằng Xung. Chỉ nghe nói ở đó có cảnh quan núi lửa đất nóng tự nhiên nhất, cô khao khát muốn nghe tiếng sôi của nham thạch trong lòng núi lửa, lòng cô quá lạnh, cần núi lửa và đất nóng sưởi ấm.

Cô đến vùng đất ẩm Bắc Hải gần Đằng Xung. Hồ nước có tính kiềm trong vắt tới đáy, núi lửa, trời xanh, mây trắng đều soi mình trong đáy nước, từng đám rêu nổi trên mặt hồ, thanh tĩnh đến mê mông. Cô muốn nhảy xuống chỗ nước trong nhất thanh lọc tâm hồn, nhưng không được, cô thay đôi ủng cao, đi vào vùng đầm cỏ, người đột nhiên sụt xuống, lại bị thảm cỏ dày chằng chịt cuốn lấy. Bước từng bước thụt tới bụng chân. Nhưng không chìm xuống. Giữa những bước nổi chìm như vậy, lòng cô dần dần tĩnh lại. Nghiêu Vũ co chân chạy thật nhanh, như bay, ngã lại đứng lên chạy tiếp.

Châu u có câu cách ngôn: Nếu bạn nghi ngờ không làm được những gì mình hi vọng, hãy hi vọng làm điều bạn có thể làm.

Rất lâu rất lâu, cuối cùng cô vẫn nhận cái hộp và đôi khuyên tai hình chìa khóa.

Cô không làm được cái điều mang lại hi vọng cho anh, còn điều cô hi vọng, lại không làm được.

“Chiếc hộp anh ấy tặng cậu đựng gì?”. Thiên Trần hiếu kì hỏi.

Nghiêu Vũ khoát tay cô đi phở, ngẫm nghĩ, nói: “Hi vọng”.

“Hi vọng gì?”.

“Hi vọng mình cho anh ấy hi vọng”. Nghiêu Vũ thở dài, nghiêm túc nói với Thiên Trần, “Mình không biết chắc, cũng không hiểu, chỉ cảm thấy luôn có gì đó ngăn cản”.

“Thôi, đừng nghĩ nữa!”. Thiên Trần nở nụ cười mê hồn của mình, “Vào hè rồi, thời gian trôi nhanh quá, hôm nay muốn mua gì?”.

“Khuyên tai!”. Nghiêu Vũ buột miệng.

Thiên Trần cười, nhìn mái tóc ngắn của bạn, “Cổ cậu mảnh, đầu như cái nắm! Trời nóng, để cổ lạnh không tốt, hay là mua vòng cổ?”.

“Không!”. Nghiêu Vũ dẩu môi, “Mình chỉ thích khuyên tai”.

“Được rồi, bọn mình đi xem khuyên tai”. Thiên Trần cười, kéo Nghiêu Vũ vào siêu thị. Khi đi gian bán đồ trang sức ở tầng một, Nghiêu Vũ dừng lại.

Đây là gian hàng chuyên bán đồ trang sức thủy tinh, chế tác theo phong cách hoài cổ, lóng lánh dưới ánh đèn, tỏa hương sắc huyền bí. Vừa đi vào, cảm giác thời gian ngưng lại, không khí u tịch cách biệt thế giới bên ngoài.

Nghiêu Vũ nhớ đến đôi khuyên Hứa Dực Trung tặng, thông thả ngắm nhìn từng món nữ trang.

Một nhân viên bán hàng đi đến nói: “Mỗi kiểu dáng ở đây chỉ có một đôi, cô thích kiểu nào?”.

“Xem đã!”. Mắt Nghiêu Vũ lướt tới chỗ trưng bày khuyên tai.

“Đây là đồ trang sức tình yêu, có khuyên tai, dây chuyền, đã bán rất nhiều. Cô xem mỗi kiểu dáng có một cái tên đặc biệt, đây là kiểu Chân Tình, đây là kiểu Định Ước...”.

Nghiêu Vũ ngắt lời cô ta, “Xin hỏi có kiểu hình giọt mưa, màu thiên thanh”.

Cô gái cầm ra cuốn catalog, chỉ vào bức ảnh: “Kiểu này phải không? Nó có tên là: Anh đã yêu em”.

Nghiêu Vũ sửng sốt, Thiên Trần ngạc nhiên nhìn cô, “Tiểu Vũ?”

Nghiêu Vũ gượng cười, “Cái tên... rất hay”.

Cô bán hàng vui vẻ, “Kiểu đó đã bán rồi, cô có thích kiểu khác? Có thể đeo thử. Chất liệu pha lê chế tác theo phương pháp cổ truyền đặc sắc, không kém những đồ trang sức chất liệu khác”.

“Cảm ơn! Không cần”. Nghiêu Vũ lễ phép từ chối, kéo Thiên Trần đi, tay cô nắm rất chặt, Thiên Trần ngạc nhiên, “Tiểu Vũ, sao thế?”.

Lòng nôn nao cô nói, “Đồng Tư Thành tặng mình đôi khuyên vàng hình chìa khóa...”.

Thiên Trần cười khúch khích tiếp lời, “Thỏ con ngoan ngoãn mau mở cửa ra, nếu không tôi dùng chìa khóa mở cửa vào”.

“Thiên Trần!”. Nghiêu Vũ lườm cô.

“Chẳng lẽ không phải?”.

“Chiếc hộp anh ấy tặng đã khóa, đôi khuyên là chìa khóa mở nó”.

“Chẳng phải cậu nói bên trong đựng hi vọng?”

“Mình chưa mở, hi vọng không thể tùy tiện cho người khác, mình vẫn do dự”.

“Cậu không xem bên trong đựng gì sao? Chắc chắn là thứ gì đó!”. Lúc Đồng Tư Thành đưa cho cô cái hộp, Thiên Trần đã thử lắc, bên trong có tiếng động.

“Bất luận là vật gì, bây giờ mình chưa muốn mở”.

Thiên Trần ngẫm nghĩ, nói: “Có lẽ là anh ấy thấy cậu do dự, nên mới tặng cậu cái hộp đó, muốn cậu nhìn thấy sẽ không do dự nữa, đó là hi vọng của anh ấy”.

Nghiêu Vũ không nói, thờ dãi, “Đồ Lối không ưa mình, là vì Hứa Dực Trung”.

“Sao lại kéo Hứa Dực Trung vào đây?”. Thiên Trần lạ lùng nhìn cô, bỗng hiểu ra, trở mặt há miệng hỏi, “Tiểu Vũ, Đồng Tư Thành tặng cậu chiếc chìa khóa, không phải Hứa Dực Trung tặng cậu đôi khuyên ‘Anh đã yêu em’ chứ?”

Nghiêu Vũ không trả lời, vậy là Thiên Trần hiểu. Lúc này cô bỗng nhớ tới Tiêu Dương, cảm thấy mình thật may mắn, từ khi yêu vẫn là mối tình đầu, hai người chỉ có nhau, không vướng vào những chuyện tình cảm phức tạp như vậy.

Thiên Trần nhìn bạn, bỗng lo lắng, Nghiêu Vũ vốn tính nồng nhiệt, từ lúc nào trên mặt đã nhuốm buồn? Cô cầm tay bạn, giọng nghiêm túc, “Tiểu Vũ, cứ suy nghĩ cho kĩ, người cậu thích là ai?”.

Nghiêu Vũ thờ dãi, “Về nhà thôi, Thiên Trần, không còn hứng đi nữa”.

Đứng đợi xe bên đường, một chiếc taxi đi đến, Nghiêu Vũ bảo Thiên Trần lên trước. Nhìn chiếc xe phóng đi, cô quay người đi bộ lên cầu vượt.

Làn xe từ trước mặt tràn tới như nước, đây là đoạn đường có lưu lượng xe rất lớn, đến chân cầu các xe đều giảm tốc. Nghiêu Vũ cảm thấy tâm trạng mình như dòng xe đó, lúc vun vút phóng qua, lúc trì trệ dừng lại.

Cô nhìn rõ sắc mặt và hình dáng người ngồi sautay lái, tưởng tượng ra những người đó có không gian sống như thế nào.

Sự gặp gỡ của họ với cô có lẽ chính là khoảnh khắc cô nhìn thấy họ dưới chân cầu, rồi lướt qua nhau trong biển người mênh mông, có lẽ sẽ có một Đồng Tư Thành một Hứa Dực Trung đột nhiên làm quen với cô.

Quan hệ giữa con người vì thế như vậy. Đã từng quen thuộc, chớp mắt thành xa lạ, đã từng xa lạ chớp mắt bỗng thành quen. Đồng Tư Thành không muốn rút lui, không muốn kết thúc, Hứa Dực Trung đã rút lui, lại đột nhiên nói, anh thích cô từ lâu.

Tại sao có cái tát đó? Nghiêu Vũ nhìn bàn tay mình, vẫn không hiểu, chỉ là hành động vô thức, sau đó không xin lỗi, sau đó đứng đưng nhìn nhau, sau đó cắt đi mái tóc dài định giữ suốt đời... Đó là lần đầu tiên đánh người, cô có thể tát người khác sao?

Thong thả đi xuống cầu vượt, có lẽ lần này nên chuyển về nhà ở, có bố mẹ khỏi một mình lại nghĩ đến những chuyện đó.

Cứ gặp phiền phức là Nghiêu Vũ muốn về nhà như một bản năng. Hai năm tự lập bên ngoài càng khiến cô gần bó với gia đình, gia đình luôn là nơi an toàn nhất.

Nhưng không được, cuối cùng cô vẫn nên tự vượt qua cửa ải này, mỗi người nên chịu trách nhiệm về hành vi của mình, bất luận là đúng hay sai, mọi kết quả đều nên tự mình gánh chịu. Bố mẹ có thể cho cô chỗ dựa bình yên. Nhưng không thể thay cô đi hết cuộc đời.

Nghiêu Vũ lên xe về nhà, suốt dọc đường, trên mặt vẫn là nụ cười thảng thốt.

Anh đã yêu em? Đôi khuyên tai màu thiên thanh đó có tên: Anh đã yêu em!

Đồng Tư Thành yêu cô bốn năm, lại có thể đứng đưng từ bỏ cô, không ai biết được tương lai, không ai biết thời gian hai năm xa cách như vậy liệu có đổi thay, hoàn cảnh đổi thay, thời gian đổi thay, có lẽ anh sẽ gặp một người khác, ngay cơ hội chờ đợi, anh cũng không cho cô. Hai năm sau anh lại muốn cô cho anh hi vọng, tặng cô chiếc hộp chứa hi vọng của anh.

Hứa Dực Trung tặng cô đôi khuyên mang cái tên rất đẹp, bây giờ lại cặp với Đỗ Lối. Hôm đó, cô đi qua họ như không nhìn thấy, nhưng nhận ra vẻ lạnh nhạt của anh và nụ cười ruồi bên khóe miệng Đỗ Lối.

Mở tủ sách, Nghiêu Vũ nhìn những ly, những cốc rượu đã sưu tầm. Vì một người cô đã có thói quen sưu tầm ly rượu, tiếc là không có cơ hội kể cho người đó nghe lai lịch những chiếc ly đó.

Bên tai bỗng như nghe thấy tiếng cười lạnh lạnh của Hứa Dực Trung, Nghiêu Vũ cũng cười, đi tìm cái hộp giấy thu lại những ly cốc đó. Ở trong góc tủ còn có chiếc hộp nhỏ đựng con dấu, bên trong khắc bốn chữ, phong vũ đồng châu Đồng Tư Thành đã tặng, cầm lên vuốt ve, nhưng lòng cô không xúc động.

Ngồi trước bàn, Nghiêu Vũ lấy ra đôi khuyên tai đó, một đôi khuyên thật đẹp, một cái tên thật đẹp! Ngón tay khẽ búng, hai giọt mưa thủy tinh va vào nhau lạnh lạnh, như lớp băng giòn rạn vỡ, toát ra làn khí lạnh.

Nhìn thấy chiếc chân nến trên bàn, cô đi lấy cây nến châm lửa, rồi tắt đèn, lặng lẽ nhìn sáp nến hồng nhỏ giọt. Tay vuốt nhẹ hoa văn tinh xảo trên giá nến, đột nhiên tay xoa mạnh vào một cái chân nến.

Vị thần sẽ không xuất hiện, đó chỉ là truyện cổ tích.

Cô ngồi ngây bất động mắt nhìn đăm đăm, cho đến khi nến tắt, đốm lửa đỏ yếu dần, rồi tắt hẳn trong sáp nến, bốc ra làn khói xanh nhạt, căn phòng chợt tối om.

Nghiêu Vũ ngồi rất lâu, cuối cùng bật đèn, cẩn thận lau sạch chiếc chân nến, bỏ vào ngăn kéo khóa lại.

Cô lấy ra chiếc hộp, trachìa khóa khuyên tai, khẽ xoay, “tạch” một tiếng, nắp hộp bật mở.

34. Chương 34

Nghiêu Vũ còn nhớ rõ, ánh mắt nụ cười của ba người hôm gặp lại một năm trước, mới một năm, trong mắt mỗi người đã có thêm bao điều khó nói, vẫn là bầu trời nắng mênh mang, nhưng lơ lửng rất nhiều mây trắng.

Đồng Tư Thành trở về, gặp Nghiêu Vũ, không hề nhắc gì đến chuyện cái hộp.

Anh dường như gầy hơn, đen hơn, đôi mắt trũng sâu vốn trong nhìn càng sáng, càng lóng lánh, đến nỗi dưới cái nhìn đau đáu của đôi mắt ấy, Nghiêu Vũ thấy tim mình thẳng thốt lờnhip.

Đồng Tư Thành cơ hồ ngày càng quyến luyến, liên tục hẹn gặp. Sự tận tình, nhẫn nại của anh, khiến cô cảm thấy áy náy, như một gánh nặng. Có lúc cô nghĩ, khi mình dẫn đo, mâu thuẫn phải chăng nên từ chối? Vậy là cô thử tìm cách thoái thác, anh cũng không bực, chỉ cười: “Được, lúc nào có thời gian lại gặp nhau!”.

Cách một ngày, anh lại nhắn tin hoặc gọi điện.

“Em còn nhớ anh Vệ học cùng khoa với anh không? Mấy hôm trước gặp, anh ấy nhắc tới em, tối nay hẹn anh ăn cơm, bảo là nhất định phải gọi em đi cùng”.

“Có một quán ăn mới khai trương, toàn các món cá, anh đặt chỗ rồi, hết giờ anh qua đón em!”.

“Nghiêu Nghiêu, anh muốn mua xe, đi chọn cùng anh nhé!”.

“Họ giao nhà rồi, đi mua đồ với anh!”.

...

Rất nhiều rất nhiều những lời mời như vậy khiến Nghiêu Vũ không thể từ chối. Dần dần, cô bàng hoàng nhận ra, giữa cô và Đồng Tư Thành đã không còn tình yêu, tình cảm giờ đây giống như tình bạn, thân hơn tình bạn bình thường một chút. Chỉ có những lúc vô tình bắt gặp ánh mắt trong như thủy tinh của anh, nhìn cụ cười của anh và nỗi khao khát nóng như nham thạch trong mắt anh, cô mới lại xao lòng.

Nghiêu Vũ thường tự hỏi tại sao? Tại sao cô và Đồng Tư Thành không thể nào trở lại như xưa? Ngay năm tay nhau cũng ngày càng ít, cô không còn nũng nịu, bám riết anh như trước, anh lại càng dịu dàng, khoan dung chăm sóc.

Mà khi ở bên nhau, lại có một vẻ sượng sùng khó nói.

Tình trạng mập mờ như thế dường như cũng đang dày vò Thiên Trần. Hai cô gái gặp nhau, nói chuyện về hai người đàn ông, cùng than thở. Nghiêu Vũ hoang mang, Thiên Trần bất lực.

Nghiêu Vũ thấy bạn dodự, bèn khuyên: “Thiên Trần, nếu thực sự không thể dung hòa được hai bên, tốt nhất cậu nên quyết định, hay là cứ lựa chọn Tiêu Dương, sau này dần dần thuyết phục bố mẹ”.

Thiên Trần ngược đôi mắt tư tư, thở dài: “Nếu thực sự đơn giản như vậy thì tốt. Bọn mình đã yêu nhau đã sáu, bảy năm. Tiểu Vũ, cậu và Tư Thành dùng dằng như vậy chẳng phải cũng do cậu không quên được tình cảm xưa?”.

Nghiêu Vũ cười nhạt: “Đúng, luôn muốn giữ những gì tốt đẹp, nhưng có giữ được không? Trước đây mình không cho rằng không thể có vẹn toàn, nhưng khi điều đó xảy ra mới thấy hóa ra là đúng”.

Thiên Trần nhấp một ngụm cafe đen, đắng đến nhăn mặt, dư vị lưu mãi trong miệng, hai hàng lông mày của cô lúc sau mới giãn dần. Thật quá giống tình yêu của cô và Tiêu Dương! Người ta nói, uống cafe đen lâu dần sẽ nghiện, chính là vì vị đắng và dư hương dài lâu của nó. Thường thức vị đắng lưu hương đã bảy năm nay, cô vẫn muốn uống cafe ngọt, ngọt mãi, không cần chút đắng nào. Dẫu ngọt đến phát ngấy, dẫu mất đi hương vị cafe thuần túy.

Người ta nói, cuộc sống không phải lúc nào cũng suôn sẻ, hạnh phúc phải qua khổ đau vấp vấp mới càng có vị. Bây giờ Thiên Trần không còn muốn bắt kì khổ đau vấp vấp nào để tăng mùi vị hạnh phúc nữa. Cô như con lạc đà, lưng đã chất quá nặng, đến mức chỉ cần thêm một cọng rơm là ngã gục.

Mặc dù câu nói “lùi một bước là trời biển bao la” rất có lý, nhưng vấn đề là đi không được, bỏ không nổi. Cho nên mới dần vật, mới mâu thuẫn, mới đau khổ.

“Tiểu Vũ, mình biết mọi chuyện không thể vẹn toàn, chỉ hy vọng có cơ hội làm dịu bớt căng thẳng mà thôi”.

Nghiêu Vũ dăm dăm nhìn Thiên Trần, mãi mới nói: “Nếu bố mẹ kiên quyết đến cùng thì sao, Thiên Trần?”.

Thiên Trần ngẩn người, cười khổ sở: “Thực ra thâm tâm mình luôn hi vọng hai bên cùng nhượng bộ thỏa hiệp. Ví dụ A Dương không chơi bài nữa, tập trung lo sự nghiệp, còn bố mẹ cũng bỏ qua định kiến, chấp nhận anh ấy. Nếu họ kiên quyết, không chấp chận... có lẽ mình không dám đối diện với sự thật đó, bắt phải chọn một trong hai, mình không biết, thật sự không biết”.

Khi hai người vừa nhìn vào mắt nhau, đã hiểu ý nghĩ của nhau; tình yêu sao mà đơn giản, những tưởng có thể cùng nhau đi trọn con đường, những tưởng sau tình yêu sẽ là lễ cưới, rồi mãi mãi bên nhau. Nhưng cuộc sống dạy người ta bao nhiêu bài học, không có ai không thay đổi, không có gì là vĩnh hằng. Tình yêu không phải là tất cả. Hồn nhân bị chi phối bởi bao mối quan hệ khác. Tình cảm thuần túy ban đầu cơ hồ tan rã bởi tác động của những quan hệ đó.

Một cơ may bất ngờ, sau lần nói chuyện đó không lâu, cơ hội cô mong đợi đã đến.

Nhận được thiệp mời của Điền Viên, Thiên Trần vô cùng phấn khởi, ăn tối xong vui vẻ nói: “A Dương, không ngờ lại trùng hợp thế, hồi trong trường Tiểu Mạch trước sau chẳng yêu ai, vừa tốt nghiệp lại yêu Điền Viên cùng khoa với anh, nhà Tiểu Mạch cũng ở trong trường, rất thân với bố mẹ em”.

Tiêu Dương nén cười nhìn Thiên Trần vui vẻ liến thoắng, bỗng động lòng, lâu lắm rồi mới thấy Thiên Trần vui như thế. Anh nghiêng đầu, mỉm cười nhìn cô: “Em vui vậy không phải là vì chuyện này đúng không?”.

“Vì anh cùng học với Tiểu Mạch, là khách của nhà trai, em là khách của nhà gái!”. Thiên Trần ngượng ngịu nhìn anh, mặt đỏ ửng.

Tiêu Dương quàng tay ôm cô, mắt đượm buồn nhìn xa: “Anh biết, vì bố mẹ em cũng đến, cho nên em muốn anh nhân cơ hội này thể hiện thật tốt, trước mặt bố mẹ và họ hàng đúng không?”.

“Anh biết thì tốt, trước mặt bao nhiêu người thân, bạn bè, nếu anh thể hiện tốt, biết đâu bố mẹ sẽ không phản đối nữa”. Thiên Trần miệng nói, mắt sáng lên phấn khởi, hi vọng.

Tiêu Dương thở dài, vỗ nhẹ vào má cô: “Được, anh biết rồi!”.

Thiên Trần cúi đầu, nhoẻn cười. Cô hi vọng sau lần này, tình sẽ tốt lên.

Sự phản đối của bố mẹ luôn như đám mây đen trùm lên cô và Tiêu Dương. Bố mẹ Thiên Trần không ưa gia đình Tiêu Dương, không thích anh mê chơi bài lơ là việc phát triển công ty. Nhưng Tiêu Dương gánh vác mọi chi tiêu trong gia đình, anh lấy gì phát triển công ty? Khi quá mệt mỏi có lẽ anh cảm thấy chơi bài là cách tốt nhất vui vẻ với bạn bè, xả stress. Tiêu Dương giống như phải mang trên lưng một cái vỏ khổng lồ, khó nhọc bước đi.

Anh có thể làm gì? Chodù không đánh bài, tích lũy được tiền, liệu anh có thể quẳng đi cái vỏ khổng lồ trên lưng? Thiên Trần ngẫm nghĩ, càng thấy thương anh.

Giữa hai cực đối lập, anh và bố mẹ, cô hiểu cả hai. Suy cho cùng bố mẹ cũng chỉ không muốn cô con gái duy nhất của họ phải cùng Tiêu Dương mang cái vỏ khổng lồ kia mà thôi.

Yêu nhau đã lâu, trái tim cô và Tiêu Dương đã gắn liền, nếu chia lìa, sẽ là nỗi đau cắt da cắt thịt.

Thiên Trần nhẹ nhàng khoát tay Tiêu Dương, ngả đầu vào vai anh, nghe hơi thở và nhịp tim anh. Cô chỉ hi vọng, qua đám cưới của người bạn cuối tuần này, có thể khiến bố mẹ và họ hàng chấp nhận Tiêu Dương của cô.

Lễ cưới của hai cựu sinh viên khoa Tin và khoa Văn cơ hồ trở thành cuộc họp mặt của dân hai khoa, tất cả bạn bè có thể liên hệ được đều mời.

Hai chiếc bàn ghép lại ở một góc phòng cưới, mọi người đến là tụ tập ở đó. Ba năm mới gặp, ai cũng vui. Có người đi cùng người yêu, có người vẫn một mình, nhắc lại chuyện cũ, trao đổi số điện thoại cho nhau... cười nói râm ran.

Chuyện Tư Thành và Nghiêu Vũ chia tay hầu như ai cũng biết. Nhưng thấy hai người ngồi cùng nhau, vẫn tươi cười, nên cũng không tiện hỏi, chuyển chú ý sang Tiêu Dương và Thiên Trần.

Tiêu Dương và Thiên Trần là đôi duy nhất yêu nhau từ hồi học đại học đến giờ. Mọi người đua nhau hỏi khi nào được uống rượu mừng.

Tiêu Dương cười cười: “Chuyện này phải hỏi Thiên Trần!”.

Vừa nói xong, liền nhìn thấy vợ chồng giáo sư Đào sánh đôi bước vào. Tiêu Dương và Thiên Trần vội đứng lên chào.

Giáo sư Đào nhìn đám cợt sinh viên, mỉm cười: “Thiên Trần, lại đây, đi chào các chú các bác!”.

“Vâng”. Thiên Trần đứng dậy, đang định đi, đột nhiên cảm thấy có gì không ổn. Cô ngoái nhìn Tiêu Dương, tươi cười: “Anh cứ đợi ở đây, lát nữa em quay lại”.

Tiêu Dương gật đầu, ngồi xuống. Mặt nóng ran như bị một cái tát. Vừa rồi bạn bè còn hỏi khi nào họ cưới. Vậy mà Giáo sư Đào chỉ gọi một mình Thiên Trần, coi như không có anh. Mẹ cô cũng chỉ liếc anh một cái rồi quay đi.

Thiên Trần và bố đi khỏi, anh trầm nghĩ, hôm nay Thiên Trần lại thất vọng rồi.

Đồng Tư Thành và Nghiêu Vũ nhìn thấy vẻ ngạc nhiên của bạn bè, vội nói lãng sang chuyện khác: “Sao không nhìn thấy Tuệ An nhỉ?”.

Tuệ An lấy chồng sớm nhất trong số những người ngồi đây, các cô gái lại bắt đầu bàn tán, Đồng Tư Thành liếc nhìn Nghiêu Vũ, cũng quay sang góp chuyện.

Gần trưa, mọi người lần lượt vào chỗ ngồi. Lúc đó, Tuệ An cùng Trương Lâm Sơn, Đỗ Lối khoác tay Hứa Dực Trung đi vào, đám bạn cũ lại hét toáng từng trận.

Hai đại mỹ nhân khoa Văn cùng lúc xuất hiện, lại mang theo hai người đàn ông xuất sắc. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía hai cô. Tuệ An kéo Trương Lâm Sơn đến ngồi cùng Nghiêu Vũ và Đồng Tư Thành. Đỗ Lối và Hứa Dực Trung ngồi bàn khác.

Còn Thiên Trần mãi không thấy quay lại, vẫn ngồi cùng bố mẹ.

Hôn lễ bắt đầu, nhạc nổi lên, không khí rộn ràng. Tiêu Dương nhìn tấm thảm đỏ trải dài về phía trước, liệu có ngày Thiên Trần của anh đứng ở phía đó không? Anh đưa mắt tìm, Thiên Trần ngồi phía xa, dường như cũng đang nhìn về hướng này.

Cách bao nhiêu người Tiêu Dương vẫn có thể cảm thấy Thiên Trần đang sốt ruột mong anh đi đến.

Anh trầm thờ dài, lại cười nói với các bạn, nhưng lòng thấp thỏm bất an. Anh phân vân không biết có nên đến đó chào bố Thiên Trần. Vừa lúc có lẽ quá sốt ruột, Thiên Trần đi đến kéo tay anh: “A Dương, sao anh không đến?”.

Tiêu Dương cầm cốc rượu, cùng Thiên Trần đi chào bố mẹ cô và mấy cô bác.

Giáo sư Đào mỉm cười nhìn Tiêu Dương, gật đầu: “Tốt, chàng trai rất có năng lực. Thiên Trần, bạn con bây giờ đều rất khá!”.

Thiên Trần nóng lòng muốn điều gì đó rõ ràng, muốn mọi người biết Tiêu Dương của cô rất được. Nhưng sau khi Tiêu Dương chào hỏi xong, mẹ cô vui vẻ bảo con gái: “Thiên Trần, mẹ nhìn thấy chú Lưu và mấy cô bác, chúng ta đến đó đi!”.

Thiên Trần bắt lực nhìn Tiêu Dương, đang định cùng anh đi chúc rượu các chú các cô. Thấy mẹ Thiên Trần đứng dậy, Tiêu Dương cười nói: “Cháu qua chỗ khác, lát nữa cô xong, cháu sẽ quay lại!”.

Anh lại một mình quay về chỗ cũ. Về đứng đứng của giáo sư Đào, thái độ cố né tránh của mẹ Thiên Trần, anh nhìn rất rõ. Anh không đi tìm Thiên Trần nữa, quay sang cười đùa, uống rượu cùng các bạn.

Tiệc tan, mấy gã bạn cũ cười cười nói muốn chơi bài. Tiêu Dương thấy Thiên Trần vẫn ngồi cùng bố mẹ và họ hàng phía xa, anh se sẽ thở dài, cùng mấy gã bạn lên phòng trà trên tầng.

Mọi người lại chia nhóm chơi như ngày xưa. Đồng Tư Thành lúc nào cũng ở bên Nghiêu Vũ, bỗng nghe tiếng Đỗ Lối gọi: “Đồng Tư Thành!”.

Ngoài lại nhìn thấy Đỗ Lối, anh nói nhỏ với Nghiêu Vũ: “Là chuyện của tập đoàn Gia Lâm. Anh đi một lát sẽ quay lại!”.

Nghiêu Vũ đang vui vét tán chuyện với Tuệ An, gật đầu cười. Từ lúc Hứa Dực Trung và Đỗ Lối xuất hiện, cô không hề ngoài lại. Cô định nhìn tự nhủ, hai người đó không liên quan đến mình. Nhưng, nỗi chua chát khó hiểu len lỏi trong lòng, miệng đắng ngắt. Nhắc cô ca, uống một hơi. Chết lòng lạnh buốt chảy trong họng, làm cô rùng mình.

“Sao thế?”.

“Mấy lạnh hường thẳng về phía này, em hơi lạnh!”.

Đồng Tư Thành vỗ vai cô, khi đi ra chỗ Đỗ Lối, tiện tay chỉnh cánh quạt máy lạnh hướng lên trên: “Còn lạnh không?”, Nghiêu Vũ cười lắc đầu.

Đồng Tư Thành đi khỏi, mấy cô bạn gái chú ý tới sự thân mật của anh đối với Nghiêu Vũ, hiếu kì hỏi: “Hai người làm lành rồi à?”.

Nghiêu Vũ chỉ cười.

Một cô bạn gái cười “khách” một tiếng: “Lại còn hỏi? Không thấy Tư Thành lúc nào cũng kè kè bên Nghiêu Vũ à? A, anh chàng trồng cột điện, quả không sai!”.

Chuyện trước đây Tư Thành đứng dưới cột đèn chờ Nghiêu Vũ ai cũng biết. Cho nên vừa nhắc đến ai cũng bật cười.

Tuệ An cũng cười, đẩy vai chồng, “Lâm Sơn, anh ra chỗ Dực Trung đi, có anh ở đây bọn em nói chuyện mất tự nhiên”. Trương Lâm Sơn ngồi giữa các cô gái, cũng không tiện nói chuyện, vội đứng lên chào, đi ra chỗ khác.

“Đỗ Lối và anh chàng đó rất đẹp đôi, cậu ta xưa nay tiêu chuẩn rất cao, người lọt vào mắt xanh chắc là rất cừ”. Một cô bạn cười bình luận.

Đang nói, thì Đỗ Lối đi đến, mỉm cười nói với Nghiêu Vũ: “Tư Thành đã nhận được công trình ở Gia Lâm rồi!”.

“Ồ”, Nghiêu Vũ ngạc nhiên.

“Đỗ Lối, nói đi, nhân vật nào thế?”. Mấy cô bạn tò mò.

Đỗ Lối cười tươi: “Cái gì? Công ty mình làm thêm, gần trưa, sắp đưa mình đến đây, chỉ là cùng ăn cơm, chẳng có gì đâu”.

Nói thế, nhưng mặt Đỗ Lối thoáng cười bên lên.

Nghiêu Vũ cúi đầu ăn, che giấu ánh mắt. Trong lòng như có tiếng nói nhỏ, cuối cùng Hứa Dực Trung đã đến với Đỗ Lối... Họ đã đến với nhau...

Không biết đó là cảm xúc gì, không thể hình dung được. Tiếng nói đó mỗi lúc một to, liên tục nhắc cô. Nghiêu Vũ nhai miếng thịt bò trong miệng, cảm thấy món ăn quá dở. Miếng thịt bò nhai mãi không nát, thậm chí cô còn nghe thấy tiếng răng nghiền trên miếng thịt. Nhai không được, cô nhổ ra giấy, vứt bỏ.

Lúc này, Thiên Trần và bố mẹ đi ra. Sau khi tiệc tan, họ về ngay. Thiên Trần đưa mắt tìm khắp phòng, không thấy Tiêu Dương. Cô đi đến một góc gọi điện cho anh: “Anh đang ở đâu? Bố mẹ em chuẩn bị về!”.

Nghe thấy tiếng trả bài, lúc này mẹ cô gọi: “Thiên Trần, bố mẹ đi đây”. Không kịp đợi Tiêu Dương trả lời, cô cúp máy chạy ra tiễn bố mẹ.

Lúc sắp lên xe, mẹ cô còn buông một câu làm cô đau đớn: “Cả buổi không thấy bóng Tiêu Dương. Lúc về cũng không ra chào một câu”.

Thiên Trần giật mình, giọng vẫn vui vẻ: “Có lẽ anh ấy đang nói chuyện với bạn, nhiều người từ hồi tốt nghiệp đến giờ mới gặp”.

“Thiên Trần, bố thấy hình như Tiêu Dương lại chạy đi đánh bài?”. Giáo sư Đào nhẹ nhàng nói với con gái. Ông vẫn luôn để mắt đến Tiêu Dương. Nhìn thấy anh và mấy cậu bạn lên tầng, ông hiểu ngay. Trong những buổi gặp gỡ thế này, Tiêu Dương không chịu tranh thủ cơ hội, giáo sư Đào càng thất vọng.

Thiên Trần không nói gì. Mẹ cô thở dài: “Nó thế đấy, tại sao không biết ý ra chào hỏi họ hàng nhà mình? Mẹ không nói nữa, về thôi”.

Nhìn bố mẹ lên xe đi khỏi, Thiên Trần rất bức. Rút điện thoại gọi cho Tiêu Dương, hét lên: “Sao anh có thể như vậy? Đã biết là bố mẹ rất ghét anh chơi bài, lại ngang nhiên chơi trước mặt họ? Chỉ biết trách bố mẹ lạnh nhạt. Họ là người lớn, anh phải nhẫn nại một chút chứ. Anh như thế, làm sao bố mẹ thích? Bố mẹ đồng ý? Anh cứ chơi thoải mái, em về đây!”.

Thiên Trần tắt máy, cũng không chào Nghiêu Vũ và Tuệ An, tức tốc lên xe về nhà.

Tiêu Dương đứng ngây, anh biết làm thế nào? Thái độ của họ rõ ràng như thế anh biết làm sao. Ai cũng có tự trọng, cũng có sĩ diện, Tiêu Dương ngao ngán, nụ cười đông cứng trên mặt.

“Tiêu Dương, ra bài đi!”.

“Ừ”. Tiêu Dương gạt đi tâm trạng, tiếp tục chơi.

Thiên Trần vừa về đến nhà, mẹ cô thấy lạ hỏi: “Ồ, sao về sớm thế?”.

“Sáng nay dậy sớm hơn một, con về ngủ bù”.

“Thiên Trần!”. Giáo sư Đào nhìn con gái đi lên gác, giọng ông rất nghiêm túc, “Bố thấy con và Tiêu Dương thực sự không hợp. Dù gì, hôm nay các bậc cao niên trong họ đều đến, lẽ ra nó nên chủ động”.

Thiên Trần chỉ thoáng dừng, không nói gì, tiếp tục lên gác. Cô tắt điện thoại, lòng thất vọng ê chề. Sự việc diễn ra hôm nay ngược hẳn với mong đợi của cô.

Thái độ của bố mẹ tuy có lạnh nhạt, nhưng không thể yêu cầu gì hơn, chỉ mong Tiêu Dương chủ động nhiệt tình một chút. Lẽ nào để bố mẹ thể hiện trước?

Lòng Thiên Trần ngổn ngang. Tháng bảy tiết trời đã rất nóng, cô nằm trên chiếu trúc, ngón tay vuốt trên chiếu lạnh, lòng bàn tay toát mồ hôi, cảm thấy hơi lạnh thấm vào lòng, nổi một mẩn, bao vây tim cô, làm cô không thở được, tình cảm bấy năm với Tiêu Dương là động lực duy nhất để cô gắng gỏi. Nhưng bây giờ động lực đó cũng đang bị bào mòn gần hết.

Tiệc cưới vẫn đang tiếp tục, Đồng Tư Thành bàn xong công việc, đang uống rượu với Hứa Dục Trung và Trương Lâm Sơn. Ba người đàn ông nói chuyện rất rôm rả. Nghiêu Vũ ngồi xoay lưng về phía Đồng Tư Thành, nghe những tiếng nói vọng đến từ sau lưng, trầm nghĩ, duyên phận của con người thật kì lạ, thì thoảng gặp nhau, thì thoảng hiểu ra rất nhiều chuyện.

Trương Lâm Sơn đi đến bên Tuệ An, cúi đầu hỏi: “Em còn ở lại chơi không? Hay là, anh về trước, em cứ ở lại chơi với các bạn!”.

“Vâng”.

“Buổi trưa bên ngoài nắng to, đừng đi chơi đâu. Lát nữa anh quay lại đón”.

Trương Lâm Sơn đi khỏi, các cô bạn xúm vào trêu Tuệ An: “Ông xã quan tâm ghê!”.

Tuệ An cười gượng: “Cũng được”.

Nghiêu Vũ cảm thấy nụ cười thoáng buồn của Tuệ An, bèn nói: “Tuệ An, vào phòng vệ sinh với mình!”.

Đồng Tư Thành ngồi cách một bàn, nhìn thấy cô đi, hỏi: “Đi rồi sao, Nghiêu Nghiêu?”.

Mấy cô bạn gái cười ồ: “Tư Thành, người ta đi vệ sinh cũng lo lắng thế?”.

Nghiêu Vũ và Tuệ An rời bàn ăn, vừa đi vừa trò chuyện: “Tuệ An, lâu không gặp, dạo này vẫn tốt chứ?”.

Đi qua chỗ rẽ, Tuệ An đột nhiên bật khóc, làm Nghiêu Vũ hoảng hồn. Vội vàng kéo bạn vào căn phòng phía sau: “Sao thế?”.

Tuệ An lau nước mắt, nghẹn ngào: “Không sao, chỉ rất sốt ruột. Lâm Sơn muốn có con, nhưng mãi mình vẫn chẳng thấy gì, không hiểu thế nào”.

Nghiêu Vũ chậm rãi hỏi: “Đừng quá sốt ruột, đi khám chưa?”.

Tuệ An gạt đầu: “Bác sĩ nói thể lực mình yếu, khả năng thụ thai rất thấp”.

“Ôi, cậu lo gì! Cứ từ từ rồi có”. Nghiêu Vũ cười động viên bạn. Nhưng cô biết, Trương Lâm Sơn đã ba năm tuổi, đương nhiên rất mong có con. “Cậu còn trẻ, đừng quá lo lắng!”.

“Mình rất sợ nghe tiếng thở dài của Lâm Sơn, luôn cảm thấy có lỗi với anh ấy. Dạo này Lâm Sơn rất bận, chẳng có thời gian gần nhau, chẳng mấy khi ăn cơm với nhau. Có lúc, cảm tưởng không có chuyện gì để nói, ban ngày cả hai đi làm, buổi tối khi anh ấy về nhà thì mình đã ngủ. Thời gian đầu mình còn đợi đến khuya, anh ấy về lại trách, vậy là không dám đợi nữa”. Tuệ An ngẩng mặt, rầu rĩ hỏi Nghiêu Vũ, “Tiểu Vũ, có phải mình quá ích kỷ không? Buổi tối Lâm Sơn phải đi tiếp khách, mình không đợi được, liên tục gọi điện giục về, mấy lần anh ấy nổi cáu, bảo mình không hiểu gì...”.

“Vậy cậu thử không thèm hỏi han gì nữa, có khi anh ấy lại lo, tại sao vợ không còn quan tâm?”.

Tuệ An khẽ thở dài, cảm giác đó không thể nói ra, cảm giác Trương Lâm Sơn ngày một xa mình. Cô gượng cười, nói sang chuyện khác. “Tiểu Vũ, mình thấy cậu và Tư Thành như vậy rất tốt”.

“Tuệ An, mình lại thấy như cậu và Lâm Sơn mới tốt...”. Nghiêu Vũ mỉm cười, “Rất nhiều chuyện thật sự không như biểu hiện bên ngoài... à, không thấy Thiên Trần, có phải đã về cùng bố mẹ không? Mình nhìn hai người ấy cũng đủ mệt”.

Hai cô cơ hồ cùng im lặng nhìn nhau, mắt đều thâm buồn.

Nghiêu Vũ vẫn nhớ rõ, nụ cười ánh mắt của ba người khi gặp lại một năm trước, mới một năm, bây giờ trong mắt mỗi người đều thêm những điều khó nói. Vẫn là bầu trời nắng mênh mang, nhưng lơ lửng rất nhiều mây trắng. Không biết bầu trời xanh có mây đẹp hơn, hay bầu trời sạch như gột rửa mới càng nao lòng.

Tiêu Dương gọi rất nhiều cuộc điện thoại, nhưng Thiên Trần tắt máy. Lòng tủi hổ, anh biết mình nên chủ động, nên nhiệt tình, nhưng trước thái độ của bố mẹ cô anh lại không thể tiến thêm một bước.

Anh và đám bạn cũ chơi bài đến tận bữa tối mới giải tán. Tuệ An, Nghiêu Vũ, Đỗ Lối và Hứa Dực Trung đều đã ra về, chỉ có Đồng Tư Thành ở lại, tối đó những người ở lại uống rất nhiều rượu, ép Tiểu Mạch say mềm.

Ba năm mới gặp, cùng tán chuyện cũ, ai nấy cũng hoan hỉ, cười hết cỡ. Nhưng Tiêu Dương và Đồng Tư Thành vừa ra khỏi khách sạn, nụ cười lập tức tắt ngấm.

Đêm hè gió nhẹ. Đồng Tư Thành nghiêng đầu hỏi Tiêu Dương: “Đi dạo một lát chứ?”.

Đường phố đã trở lại yên tĩnh, hai người im lặng rất lâu. Nụ cười và không khí huyền ảo của hôn lễ đã không còn. Cả hai cơ hồ đều nhận ra, niềm vui không chỉ ngắn ngủi mà còn không thuộc về họ nữa.

Đồng Tư Thành nói, anh đã nhận được đơn hàng của Gia Lâm. Tiêu Dương “ồ” một tiếng, nhìn anh, đột nhiên hỏi: “Lẽ ra anh nên vui mới phải. Công việc thuận lợi, quan hệ với Nghiêu Vũ cũng tốt...”.

“A Dương!”. Ánh mắt Đồng Tư Thành âm u như màn đêm, “Có nhiều chuyện không thể biết được... anh cảm thấy, thật sự không thể trở lại ngày xưa...”.

“Đúng, rất nhiều chuyện không tốt đẹp như mình tưởng”. Tiêu Dương thở dài, anh vẫn không thể liên lạc với Thiên Trần. Hôm nay, một lần nữa anh càng nhìn rõ khoảng cách, khoảng cách làm anh muốn đến gần nhưng lại có vật cản vô hình không thể bước qua.

Con đường ban đầu vạch ra cơ hồ đang chệch hướng mà anh không biết.

Hứa Dực Trung chỉ đến một lát lúc gần trưa rồi đi ngay. Lúc đầu anh tưởng Đỗ Lối sẽ ở lại chơi với bạn, nhưng nghe anh nói phải đi, cô cũng vội đi cùng anh. Đỗ Lối cười suốt dọc đường, kể bao nhiêu chuyện buồn cười của đám bạn cũ, nhưng không thấy nhắc tới Nghiêu Vũ. Anh cũng thỉnh thoảng cười theo.

Đưa Đỗ Lối về nhà, Hứa Dực Trung bỗng nhớ lại lúc bước vào phòng cưới, anh thấy Nghiêu Vũ hơi ngoái lại. Vừa bắt gặp ánh mắt anh vội lảng đi, sắc mặt như không quen.

Trong suốt hôn lễ, anh nhìn lên lễ đài, vỗ tay chúc mừng cặp tân nhân, ánh mắt dừng trên khoảng gáy trắng tuyết của Nghiêu Vũ. Mỗi khi cô nghiêng đầu nói chuyện với Đồng Tư Thành, cơ thể hơi rung mỗi khi cười... đều làm lay từng sợi dây thần kinh của anh. Phần mềm do Đồng Tư Thành thiết kế, tập đoàn sau khi dùng thử, hiệu quả rất tốt, cô lại quyết định quay về với anh ta, anh cũng nhân cơ hội trao đơn hàng cho Đồng Tư Thành.

Hứa Dực Trung biết, anh đâu khổ đứng tránh một bên quan sát cô, nhưng không để Đỗ Lối phát hiện, càng không thể để Đồng Tư Thành nhận ra. Anh khao khát được thấy nụ cười như ánh mặt trời của cô. Nhưng nụ cười anh vô tình bắt gặp, không phải dành cho anh.

Ánh mắt Đồng Tư Thành nhìn Nghiêu Vũ khiến anh phát ghen. Anh ta có thể đường hoàng nhìn cô như vậy, còn anh chỉ có thể nhân lúc giả bộ nhìn cô dẫu, chú rể, thu hình ảnh cô vào máy ảnh.

35. Chương 35

Có lẽ cô gái Ý của mối tình đầu là cơn gió thoảng, còn Nghiêu Vũ là cơn mưa bất chợt, đều chỉ thuộc về người có duyên may. Nhưng người đó không phải là anh.

Thiên Trần tức giận tất điện thoại cả tuần, cũng không ra khỏi nhà. Giận Tiêu Dương, lòng cô cũng bứt rứt. Ở nhà rảnh rỗi, lại lên mạng. Bởi vì nếu cô xuống nhà là bố mẹ lại vô tình, hữu ý nhắc chuyện hôm trước, dù nói thẳng hay vòng vo đều chỉ một điều, Tiêu Dương không ổn.

Thật bất ngờ anh chàng Cỏ Mùa Xuân đó cũng đang trên mạng. Thiên Trần gửi một cái mặt cười, anh ta rất nhanh cũng gửi lại như thế. Hai người lại bắt đầu tranh luận.

Những vấn đề trong đời sống xã hội, Thiên Trần rất ít nói với Tiêu Dương. Là người thực tế, mọi chuyện nếu không liên quan, Tiêu Dương hầu như không bận tâm. Nhưng Thiên Trần lại thích. Ba năm nay làm phóng viên, cô đã thích nghề này, thích tiếp cận với mọi mặt đời sống xã hội.

Thế giới dường như mở cánh cửa trước mặt, giúp cô nhìn xa hơn, rộng hơn. Những vấn đề, quan điểm bình thường không nói với Tiêu Dương, cô có thể tranh luận thoải mái với Cỏ Mùa Xuân. Nghĩ đến những mối tình trên mạng, Thiên Trần bất giác mỉm cười. Cô nghĩ, lên mạng cũng là cách thức giao tiếp mới, có thể với bớt phiền muộn trong lòng. Cô chưa từng hỏi tuổi tác, dung mạo của Cỏ Mùa Xuân, anh ta cũng vậy. Hai người nói chuyện như bạn bè, cũng tựa như tri kỷ.

Thiên Trần đột nhiên hỏi Cỏ Mùa Xuân:

“Có phải những gì bố mẹ muốn tốt cho con luôn là đúng? Điều kiện gia đình quan trọng thế sao?”

“Khi nào làm mẹ, cô sẽ hiểu. Không phải lúc nào bố mẹ cũng đúng. Nhưng xuất phát từ điểm chắc chắn là muốn tốt cho cô. Coi trọng tương đồng về điều kiện gia đình có cái lý nhất định. Bởi vì, môi trường sống của một người cực kỳ quan trọng trong việc hình thành tính cách và thói quen của người đó, coi trọng điều kiện gia đình, về ý nghĩa nào đó là để giảm thiểu xung đột giữa hai người. Nhưng cũng không phải tuyệt đối, trên đời chẳng có gì tuyệt đối. Trả lời vậy cô có hài lòng?”

Thiên Trần cười, vội đáp:

“Cho nên cũng không có đáp án nào tuyệt đối, thuyết tương đối đúng là vĩ đại”.

Cỏ Mùa Xuân gửi một cái mặt cười:

“Cũng tùy. Trải nghiệm và cảm nhận của mỗi người khác nhau”.

“Nếu biết rõ người kia có khiếm khuyết khó có thể chấp nhận, giữa hai người xảy ra mâu thuẫn vì rất nhiều lý do, nhưng không thể từ bỏ, vì sao”.

“Ha ha, cô gái, người tabáo, sống với nhau lâu ắt có tình cảm, tay phải vuốt ve tay trái không có cảm giác, nhưng chặt đi một tay lại thấy đau”.

“Anh là người theo chủ nghĩa trung dung, cái gì cũng nước đôi, nói hết, nhưng chẳng có gì rõ ràng”. Thiên Trần bất mãn.

“Khi cần quyết định, mỗi người khác có đáp án, chỉ là có dám nhìn thẳng vào vấn đề hay không. Tôi bỗng phát hiện, trong tình cảm cô rất mơ hồ, nhưng khi tranh luận vấn đề xã hội, cô rất sắc sảo, cứ như là hai con người khác nhau”.

Thiên Trần im lặng hồi lâu. Đúng, cứ gặp chuyện tình cảm, cô luôn do dự thiếu quyết đoán. Hai mặt của bàn tay đều là da thịt, phải chọn một trong hai, cô không thể.

Thiên Trần out nick, mỗi động. Liên tục có tin hiệu báo cuộc gọi nhỡ. Hai chữ A Dương liên tiếp hiện lên, lòng lại thấy xót xa. Tại sao lại giận anh? Vì anh không đáp ứng được yêu cầu của bố mẹ hay vì anh khiến cô bất lực trước những chỉ trích của bố mẹ?

Thực ra cô vẫn yêu cầu anh làm theo điều kiện của mình? Ai nói tình yêu thuần túy, chỉ cần tình cảm thuần túy, cô cũng đòi hỏi anh đấy thôi. Tuy chưa từng đòi hỏi Tiêu Dương phải kiếm được bao nhiêu tiền, phải có tiền đồ thế nào, nhưng cô vẫn muốn anh đáp ứng yêu cầu của bố mẹ mình.

Thiên Trần thầm nghĩ, tình yêu thuần túy của cô và Tiêu Dương cuối cùng vẫn chao đảo trước những mối quan hệ thế tục rối rắm, xoay quanh tiền bạc, gia thế,... bất giác lại nhớ đến Nghiêu Vũ.

Nghiêu Vũ không bỏ được Đồng Tư Thành chính vì vẫn lưu luyến tình yêu trong sáng thời sinh viên. Bây giờ, sau ba năm ra xã hội, vẫn hi vọng có được tình yêu như thế.

Cô biết, điều kiện gia đình Nghiêu Vũ rất tốt, nếu bố mẹ Nghiêu Vũ cũng phản đối Đồng Tư Thành vì điều kiện hai bên chênh lệch, Nghiêu Vũ sẽ thế nào? Thiên Trần cười đau khổ, lắc đầu, Nghiêu Vũ khác cô, trước nay luôn có chủ kiến, chỉ cần Nghiêu Vũ bằng, không ai ngăn cản được, huống hồ bố mẹ Nghiêu Vũ luôn tôn trọng ý nguyện của con. Còn bố mẹ cô lại khác.

“Thiên Trần, ăn cơm thôi!”.

Mẹ gọi với từ dưới nhà. Thiên Trần tỉnh trí, xỏ dép đi xuống.

Trên bàn là món canh cá nấu chua cô thích. Mẹ gấp cá cho cô, luôn miệng giục cô ăn.

“Ngon quá!”. Thiên Trần cười.

Mắt mẹ sáng lên, lại gấp miếng nữa vào bát cô. Chỉ một câu khen của cô mẹ đã vui như thế! Thiên Trần bỗng thấy áy náy, buột miệng nói: “Sau này có thời gian con sẽ về ăn cơm mẹ nấu”.

Bữa cơm đó dường như lại trở về không khí gia đình vui vẻ trước kia. Nhưng vừa nói xong, lại nghĩ, nếu muốn bố mẹ lúc nào cũng vui như thế, cô phải từ bỏ Tiêu Dương? Dưới sườn lạnh nổi lên đau tức.

Tình yêu và tình thân làm thế nào để vẹn toàn cả hai?

Trong đầu Thiên Trần quay cuồng bao phương án cho lựa chọn khó khăn đó. Dù lựa chọn thế nào tim cô cũng sẽ đau.

Suy nghĩ mãi, cuối cùng gọi cho Tiêu Dương: “A Dương...”.

Thiên Trần không biết nói gì, cũng không giải thích vì sao tắt máy. Cô và anh đã hiểu nhau đến mức không cần nói những chuyện đó.

“Thiên Trần, anh xin lỗi đã làm em thất vọng”. Giọng Tiêu Dương nặng nề truyền đến.

“Không, tại em cả nghĩ, đã làm khó anh. Nhưng họ là bố mẹ em...”.

Tiêu Dương ngắt lời cô: “Anh hiểu, em không cần giải thích. Em không bao giờ cần giải thích gì hết, anh hiểu, anh hiểu cả”.

Cổ họng Tiêu Dương như bị chẹn cứng, Thiên Trần bịt chặt miệng, không để đầu kia nghe thấy hơi thở mạnh của cô.

“Thiên Trần, nghỉ sớm đi, hôm nào có thời gian mình gặp nhau”. Tiêu Dương khẽ nói.

Thiên Trần mơ hồ “Vâng” một tiếng rồi cúp máy, vùi mặt vào chăn. Cái vật chẹn đứng trong cổ họng tan thành nước mắt trào ra. Cô biết Tiêu Dương biết cô sẽ khóc, anh không có can đảm nghe tiếng khóc đó, nên mới ngắt máy.

Anh biết, anh và cô đều bất lực như nhau.

Hương mùa hè đã thấm vào màu xanh của cây cỏ thành phố B. Đứng trên đường cao tốc nhìn ra xa, dòng sông uốn lượn dưới chân những ngọn núi, đổ ra bình nguyên Hà Cốc, thành phố bắt đầu từ bình nguyên vươn đến tận sườn những ngọn đồi thấp. Cả thành phố được bao bọc bởi rừng cây. Giống như chiếc mâm ngọc xanh biếc đựng một mảnh trăng cong, Hứa Dục Trung trầm trồ: “Một vùng sơn thủy hữu tình!”.

Thành phố B quả thực rất đẹp. Nghe nói ngày trước có rất nhiều nhà phong thủy nổi tiếng du ngoạn đến đây đều chọn nơi này làm chỗ gửi gắm xương cốt. Cả thành phố được bao bọc bởi núi và sông, địa linh nhân kiệt, hội tụ linh khí của cả núi và sông. Từ trên cao nhìn xuống, dòng sông uốn lượn theo hình chữ S, bốn mặt thể núi hợp vây, đúng là thái cực đồ tự nhiên, thành phố nằm giữa dương cực của thái cực đồ tự nhiên phía tả ngạn con sông.

Tuy nhiên giao thông không phát triển trong một thời gian dài cũng làm chậm tốc độ phát triển của thành phố. Lần này tập đoàn Gia Lâm ký hợp đồng với thành phố, hợp tác phát triển bất động sản giai đoạn đầu. Hứa Dục Trung đang không muốn ở lại thành phố A, chuyện đóng giả bạn trai Đỗ Lối cũng không cần bận tâm, vậy là dẫn đoàn đến thành phố này.

Đỗ Lối thấy Hứa Dục Trung khen, đôi mắt hạnh đào long lanh: “Đương nhiên một nơi rất tốt, nhưng hơi lạc hậu, năm ngoái đường cao tốc mới đi vào hoạt động”.

“Sao?”.

“Khi đường cao tốc chưa thông xe, một đầu vẫn bị chặn, bí thư thành ủy có việc đi về một huyện ngoại thành, đi được một đoạn, thấy một bác nông dân tay xách dép, đi chân đất trên đường. Lúc đó đang là mùa đông, ông bí thư hết sức ngạc nhiên, dừng xe lại hỏi, “Sao bác không đi dép?”. Đỗ Lối dừng lại, cười.

Hứa Dục Trung hiểu kì: “Tại sao?”.

“Bác nông dân trả lời, chưa bao giờ nhìn thấy con đường nào phẳng mà sạch như thế này, sợ giẫm lên làm bẩn nó! Ha ha!”. Đỗ Lối phá lên cười.

“Ha ha!” Dục Trung cũng cười, “Có lý! Rất thật thà! Vậy ông bí thư nói gì?”.

“Ông ta hỏi nhà bác ở đâu, tiện đường mời bác lên xe cho đi nhờ. Bác nông dân tay vẫn xách dép, lên xe càng không dám đi”. Đỗ Lối thở dài: “Chuyện mới cách đây một năm!”.

Câu chuyện khiến Dục Trung càng muốn khám phá thành phố này, đồng thời cũng thấy tiếc bởi tình trạng lạc hậu đó. Bây giờ, ở các vùng phụ cận thành phố cũng khó thấy những người dân chất phác như vậy. “Đường đã làm xong, nơi đây phát triển rất nhanh. Thành phố rồi sẽ rất đẹp, lần này tập đoàn chúng ta đến, sẽ có nhiều nhà đầu tư khác đến”.

“Đúng, với kinh nghiệm và thành tựu xây dựng của tập đoàn chúng ta, nhất định sẽ khiến dân ở đây có nhận thức mới về nhà ở”.

Hứa Dục Trung cười, nhìn Đỗ Lối. Mặt cô lấp lánh hi vọng. “Đỗ Lối, tôi phát hiện em là người cực kì cấp tiến”.

“Cấp tiến?”.

“Đúng, em rất hiện đại, không chịu tụt hậu, thích những tư tưởng và trào lưu mới. Đại loại là thế”.

Đỗ Lối cười bên lên: “Vâng, như thế mới giàu sức sống, em cảm thấy quan điểm sống nên như vậy”.

“Phải đấy, thế hệ 8X, mới mẻ đầy sức sống”. Hứa Dực Trung cũng cười.

Đỗ Lối phớt phớt sức xuân, còn Nghiêu Vũ... Hứa Dực Trung xua đi ý nghĩa vừa nảy ra, tiếp tục hỏi Đỗ Lối về những phong tục thú vị ở đây.

Chuyến khảo sát của tập đoàn Gia Lâm được chính quyền thành phố nhiệt liệt chào đón. Ban lãnh đạo thành phố vừa được thay mới, bố của Đỗ Lối được bầu làm phó chủ tịch thành phố phụ trách mảng xây dựng kiến thiết, vì vậy đầu tư của tập đoàn Gia Lâm không hề bị ảnh hưởng.

Ngày hôm sau, Hứa Dực Trung được người của chính quyền thành phố dẫn đi thăm khu đất lần nữa. Nhớ lại lời anh trai Hứa Dực Dương, xây dựng khu chung cư ở đây chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là tìm hiểu xem có thể liên kết với sở du lịch thành phố, mở rộng phạm vi kinh doanh của tập đoàn.

Hướng chính nam thành phố là núi Vân Đình, một danh thắng cấp tỉnh. Thị trấn cổ và khu phố mới kề sát nhau dưới chân núi Lâm Giang. Do bốn phía đều có sông núi bao bọc, tốc độ đô thị hóa khiến khu phố mới không ngừng lấn chiếm thị trấn cổ. Chính quyền thành phố hi vọng có thể phát triển khu phố mới dọc theo bờ sông.

Hứa Dực Trung mất hai ngày mới đi hết khu vực ven sông và vùng giáp ranh giữa thị trấn cổ và khu phố mới. Những kiến trúc ở Lâm Giang không cần kiến thiết quy hoạch cũng rất đẹp. Nếu ở thành phố A có những khu chung cư tựa núi kề sông như thế, giá cả chắc chắn tấc đất tấc vàng. Anh rất hài lòng.

Sau một tuần khảo sát, hai bên đã đạt được thỏa thuận sơ bộ, bước tiếp theo sẽ bàn bạc chi tiết và xây dựng dự thảo. Bố Đỗ Lối vừa nhậm chức chưa lâu đã thu hút được dự án đầu tư này, ông rất vui. Không đơn thuần chỉ là vì thành tích chính trị, mà còn là vì ông rất hài lòng với Hứa Dực Trung. Nhưng cũng có chút băn khoăn, bởi ông không nhận ra nhiệt tình của Hứa Dực Trung với bố vợ tương lai.

Ông hỏi con gái, hai đứa đã xảy ra chuyện gì. Đỗ Lối im lặng hồi lâu mới nói: “Anh ấy thích Nghiêu Vũ”.

“Cái gì?”. Phó chủ tịch Đỗ thở dài thất vọng, “Đỗ Lối, sao lại có chuyện đó?”.

Đỗ Lối bướng bỉnh nhìn ông: “Con quen Dực Trung trước, nhưng anh ấy lại thích Nghiêu Vũ, con sẽ giành lại anh ấy!”.

Bố cô trở nên nghiêm túc: “Tiểu Đỗ, chuyện này sao có thể gượng ép”.

“Tại sao không thể? Tại sao con không được giành lấy anh? Dực Trung phù hợp mọi tiêu chuẩn của con! Con tuyệt đối không thể thua Nghiêu Vũ!”.

Phó chủ tịch Đỗ tức đỏ mặt, nhưng nhìn bộ dạng tội nghiệp của con gái, lại mềm lòng. Ông thở dài “Tiểu Đỗ, điều kiện của Dực Trung rất tốt, từ ngoại hình, gia thế, năng lực cá nhân bố đều rất hài lòng nhưng điều kiện càng tốt, con người càng kiêu ngạo, nếu cậu ta không thích, con cố níu kéo chỉ càng thêm đau khổ. Bố hi vọng con có thể tìm được một người thực sự hết lòng vì con. Tình cảm của đàn ông không thể tranh giành mà có!”.

“Giống như bố và mẹ? Bố không có tình cảm với mẹ, cho nên bố nói thế chứ gì? Con ghét sự yếu đuối của mẹ, ghét bố đã bỏ rơi mẹ! Con thích Dực Trung, con nhất định tranh giành với Nghiêu Vũ!”.

Phó chủ tịch Đỗ nghiêm giọng: “Con thích cậu ta thật hay là muốn tranh giành với Nghiêu Vũ? Đây là tình cảm không phải đồ vật!”.

“Đúng, là tình cảm, tại sao con luôn phải đi lấy lòng người khác?”. Mắt Đỗ Lối ăm ắp nước, cô tuyệt đối không nhượng bộ.

Phó chủ tịch Đỗ đã bị con gái đánh bại. Con giận bùng chốc tiêu tan. Ông đã nợ cô, ông chạy theo tình cảm của mình khiến con gái đau khổ. Ông xót xa nhìn con. Phải làm gì để giúp con gái toại nguyện? Chuyện này quả thực rất đau đầu, bây giờ bố mẹ rất khó can thiệp vào lựa chọn của con cái. Ông thở dài, giọng buồn rầu: “Thôi được, bố ủng hộ con, con muốn thế nào cứ làm như thế”.

Việc công đã xong, Hứa Dực Trung có thời gian rồi, Đỗ Lối cười cho anh biết, cô đã nói rõ với gia đình, anh khỏi cần áy náy, khỏi cảm thấy gánh nặng. Anh nhìn vào mắt cô: “Đỗ Lối, em đúng là rất hiểu người khác, rất tinh tế chu toàn”.

“Bây giờ anh mới biết à?”. Đỗ Lối cười tinh nghịch.

Dực Trung không nói, thực ra Đỗ Lối rất tốt, mọi mặt đều tốt. Anh cười, không nói nữa, ánh mắt nhìn cô dịu dàng.

Tối hôm đó, lãnh đạo thành phố mở tiệc chiêu đãi tập đoàn Gia Lâm. Mọi người hoan hỉ uống rượu. Dưới sự chăm sóc nhiệt tình của phó chủ tịch Đỗ, Hứa Trung say mềm.

Lơ mơ trong say, anh vẫn biết có người dìu anh về, cởi bớt quần áo, lau mặt cho anh bằng khăn ẩm. Hứa Dực Trung dễ chịu ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại, cảm thấy đầu vẫn hơi đau, trở dậy đi tắm. Vừa đi đến phòng khách, Hứa Dực Trung giật mình, đứng sững ở cửa, Đỗ Lối đang ngủ trên ghế sofa phòng ngoài.

Lúc đó, Hứa Dực Trung thực sự cảm động. Đàn ông thường cảm động, rồi mới yêu.

Anh lặng lẽ đến bên Đỗ Lối, lần đầu tiên chăm chú nhìn cô. Mái tóc dài như nước buông xõa, những lọn tóc quăn rất đẹp, vàng trán đầy đặn, chiếc mũi thẳng xinh xắn, đường môi hơi cong, chiếc cằm nhọn. Cô vẫn mặc bộ váy dạ hội tối qua, trong giấc ngủ vẫn mệt mỏi, một quầng xanh mờ dưới mí mắt. Hàng mi khép rủ bóng trông càng dài, Đỗ Lối thực sự rất đẹp.

Vẻ đẹp đó hàng ngày bịt trí thông minh, tác phong lạnh lợi lẫn át, đến nỗi giờ đây Hứa Dực Trung nhìn cô cảm giác hơi xa lạ.

Một tình cảm dịu dàng xâm chiếm lòng anh, anh hiểu Đỗ Lối. Cuộc chia tay của bố mẹ làm cô khát khao được chăm sóc, yêu thương, cho nên khát khao vươn lên, khát khao chiến thắng. Sự từ chối của anh có ngoài sức chịu đựng của cô? Hứa Dực Trung thầm ngưỡng mộ sự kiên nhẫn của Đỗ Lối, se sẽ thử dài.

Anh rón rén quay lại phòng ngủ. Thành phố dần hiện dưới ánh nắng ban mai. Hứa Dực Trung đứng bên cửa sổ, tư lự nhìn xa. Anh cũng không hiểu chính mình, một cô gái hoàn hảo như thế, tại sao không thích, tại sao lại đi yêu Nghiêu Vũ luôn là một ẩn số, không sao đoán được suy nghĩ.

Hứa Dực Trung nhớ lại mối tình đầu của mình. Hồi đó anh hai mươi tuổi, sang London du học. Trong căn nhà kiến trúc cổ anh thuê, còn có một khách thuê nữa là một cô gái trẻ người Ý.

Ăn là bản năng, tất cả đều bắt đầu từ bản năng của con người.

Một lần anh mua món chắt giò hầm, ăn xong định vứt bỏ xương. Cô gái người Ý gọi anh, hỏi có muốn nấu cơm chung với cô.

Hứa Dực Trung nhìn chỗ xương chân giò vừa gặm, lắc đầu, anh vừa ăn xong. Cô gái nói vứt chỗ xương đi thật tiếc. Sau đó anh hiểu khi nhìn cô gái đứng cạnh mình, hình như đúng là cô đến đây vì chỗ xương thừa của anh. Vậy là anh ngồi nhìn cô dùng chỗ xương ấy nấu canh, cho thêm ít nấm, ít thịt băm. Rồi trộn thành hai suất mì Ý.

Hôm đó tóc cô cài một bông cúc đỏ thắm, đôi mắt long lanh thơ ngây, đẹp mê hồn.

Đó là một cô gái xinh đẹp vô cùng. Đôi môi mọng nước, đường nét rõ ràng, khuôn mặt nhỏ nhắn. Cô có sức hút như nam châm, có vẻ phóng túng và bốc lửa của Địa Trung Hải. Cô có thể hứng thú với tất cả mọi thứ, cũng có thể không quan tâm rất nhiều chuyện.

Hứa Dực Trung hai mươi tuổi chìm đắm trong tình yêu đó. Khác với quan niệm truyền thống của đàn ông phương Đông, cô là duy nhất, anh si mê chung tình, theo cô đến tận thành Rome, để rồi âm thầm quay về.

Mất anh chất đầy nỗi nhớ. Tính cách bất đồng, văn hóa bất đồng, cô không thể theo anh. Cô nói, ôi, anh thấy không, em yêu tất cả những gì ở đây, cái tên của anh chứng tỏ anh rất yêu đất nước anh.

Anh hiểu, anh đau khổ nhận ra, anh yêu một cô gái phóng khoáng hồn nhiên như cơn gió.

Hứa Dực Trung hôn nhẹ lên má cô, vuốt ve bông cúc đỏ trên tóc cô.

Kể từ đó, anh chưa từng thật sự yêu một lần nào nữa.

Quanh anh không thiếu người đẹp, nhưng không ai làm anh rung động.

Kể từ đó anh chưa từng thật lòng để tâm đến cô gái nào. Cũng chưa từng có quan hệ lâu dài với bất cứ người đẹp nào.

Còn Nghiêu Vũ là một bông cúc khác anh gặp sau khi về nước. Cô trong sáng, cách xa những quy tắc tàn khốc của xã hội. Cô có thể từ chối anh, có thể chỉ sống theo sở thích của mình. Không biết hoàn cảnh nào tạo nên tính cách cô như thế, du nhàn như con hạc rong chơi cướp đi trái tim anh không biết từ lúc nào. Anh muốn dùng đôi cánh nâng niu cô, che chở cô, để cô không phải chịu mưa gió cuộc đời.

“Dực Trung, anh tỉnh rồi à? Còn đau đầu không? Tối qua anh uống nhiều quá”. Đỗ Lối thức dậy, đứng ngoài cửa, hỏi anh.

Hứa Dực Trung dừng lại, đồng suy nghĩ, nhìn quầng xanh nhạt dưới mắt Đỗ Lối, ngưỡng nghịu mỉm cười: “Tối qua đã làm phiền em, chuẩn bị đi, chúng ta đi ăn sáng!”.

Lúc hai người ra khỏi phòng, thấy trên ghế sofa ngồi kín người. Hứa Dực Trung bối rối nhìn các nhân viên trong đoàn. Đỗ Lối lại tươi cười chào mọi người rất tự nhiên. Cả đoàn vui vẻ kéo nhau đi ăn sáng.

Theo kế hoạch, hôm nay phải quay về. Nhưng lãnh đạo thành phố mời đoàn ở lại một ngày đi thăm quan núi Vân Đỉnh. Tối hôm đó, bố Đỗ Lối mở tiệc tại gia, khi rượu đã ngà ngà, ông kéo Dực Trung đến bên, giọng tha thiết: “Dực Trung, Đỗ Lối nói với chú rồi, nó không hiểu chuyện, cháu đừng để bụng. Chuyện hai đứa có thành hay không, không ảnh hưởng đến danh dự của tập đoàn. Công tư phân minh. Chỉ có điều, Đỗ Lối một mình ở đó, cháu quan tâm đến nó một chút”. Phó chủ tịch Đỗ rất biết nên làm gì để con gái có thể tiếp cận Hứa Dực Trung một cách tự nhiên, gượng ép là cách làm ngu xuẩn nhất.

“Chú Đỗ yên tâm!”. Hứa Dực Trung nói rất thực lòng.

Có lẽ, cô gái người Ý của mối tình đầu là cơn gió thoảng, Nghiêu Vũ là cơn mưa bất chợt, đều chỉ thuộc về người có duyên may. Nhưng người đó không phải là anh.

Ăn sáng xong Hứa Dực Trung lái xe đi cùng Đỗ Lối. “Làm bạn gái của tôi, em sẽ vui phải không?”. Dực Trung nghiêm túc nói với cô. Anh cảm thấy hơi mệt mỏi, có lẽ được yêu cũng là hạnh phúc.

Đỗ Lối im lặng, rất lâu sau mới khẽ cười: “Dực Trung, anh cứ nghĩ kỹ chuyện của Nghiêu Vũ đi!”.

Hứa Dực Trung hết sức ngạc nhiên, gật đầu: “Được, để anh nghĩ kỹ”.

“Dực Trung, ngày mai về rồi, hôm nay em không đi với anh nữa, em về nhà mẹ, sớm mai đến thẳng khách sạn, đi cùng mọi người”. Đỗ Lối cố gắng kìm chế cơn tim đang đập dồn. Cô không lập tức nhận lời Dực Trung. Cô biết chuyện đó sẽ đến, cô cũng biết, không còn xa nữa.

Hứa Dực Trung lái xe đưa Đỗ Lối về nhà mẹ, đợi cô đi vào cổng khu rồi mới đi. Đang định đi, không biết thế nào, lại nhìn thấy con đường phía trước, dường như nhìn Nghiêu Vũ bên kia đường vẫy tay. Anh từ từ lái xe đi theo con đường đó, đến thẳng công viên lần trước đã tìm thấy cô.

Dừng lại, xuống xe. Công viên xanh mướt. Hứa Dực Trung đi đến chiếc ghế dài lần trước. Chập tối, trong công viên vẫn còn người đi bộ. Thời gian ở đây rõ ràng trôi chậm hơn nhiều so với thành phố lớn, nét mặt con người ở đây cũng một vẻ thư nhàn, điều ít thấy ở những người dân thành phố của anh.

Trên bãi cỏ, có một đàn chó đùa giỡn, một con chó săn lông vàng lọt vào tầm mắt. Hứa Dực Trung suýt bật dậy, mắt tự nhiên đảo đảo nhìn quanh. Cuối cùng thất vọng, tuyệt nhiên không thấy bóng người quen.

Anh ngơ ngẩn nhìn chó lông vàng chạy tới chạy lui, hình ảnh Nghiêu Vũ ung dung dắt chó đi dạo lại hiện ra. Anh ngồi xuống ghế. Không khí yên bình của công viên làm lòng anh tĩnh lại.

Bởi vì Nghiêu Vũ nói cô muốn ở bên Đồng Tư Thành, cô nói, đơn giản cũng là một kiểu hạnh phúc, anh nhất thời kích động để lộ mình. Hậu quả là một cái tát, anh vẫn để trong lòng.

Đã hơn hai tháng trôi qua, Hứa Dực Trung tránh không nghĩ chuyện đó. Nhưng khi đến thành phố này, ngồi tại nơi này, không tránh được vẫn ôn lại từng chi tiết từ khi quen Nghiêu Vũ một năm trước. Lòng nôn nao, không hiểu tại sao bị Nghiêu Vũ xúc phạm như thế, anh vẫn không thể quên cô.

Ngay Đỗ Lối cũng nói, cứ nghĩ kỹ chuyện của Nghiêu Vũ đã. Biểu hiện của anh rõ ràng thế sao? Hứa Dực Trung cười đau khổ, ở bên Nghiêu Vũ, người bị dắt mũi luôn là anh.

Thật không công bằng, trái tim anh đã quá si mê. Do kiêu ngạo mà cố vầy vùng, hi vọng được đền đáp. Nhưng rõ ràng tất cả đều uổng công.

Với Đỗ Lối, anh đối xử lạnh lùng, anh có thể chấp nhận cô, cũng không buồn vì cô chưa nhận lời. Gặp Nghiêu Vũ là đầu óc anh rối loạn. Mỗi lần cô từ chối là tim anh đau.

Hứa Dực Trung nhắc mình phải bình tĩnh. Anh bắt đầu ghép hình trong kí ức.

Anh thăm ghép lên bức hình Nghiêu Vũ, bắt đầu từ khi quen nhau.

Những động tác nhỏ nhò trong thói quen của một người như cử động của môi, động tác giơ tay vuốt tóc, khẽ rung chân khi ngồi... tất cả đều bộc lộ tính cách hoặc trạng thái tâm lí của người đó.

Những thói quen của Nghiêu Vũ bao gồm, ánh mắt giễu cợt đầy cảnh giác với Đỗ Lối, động tác nghiêng đầu tránh khi anh áp lại gần, cái hất cằm ngạo mạn khi tức giận và kiểu ngửa cổ uống rượu. Tất cả nói lên, đúng như lời Đỗ Lối, không phải cô đứng đưng với tất cả, mà đứng đưng với cái mọi người đều bận tâm, tạo nên dáng vẻ thờ ơ kiêu sa độc đáo của cô.

Hứa Dực Trung thăm ôn lại mọi chi tiết hôm đó. Lúc nói về Đồng Tư Thành hình như cô rất thiếu tự nhiên, cô còn nói cô không phải loại con gái anh có thể đùa bỡn. Có phải cô hoảng sợ vì nụ hôn đường đột của anh? Không tin tình cảm của anh?

Hứa Dực Trung nghĩ chính anh đã làm hỏng tất cả, vốn định sẽ chinh phục Nghiêu Vũ từng bước, mọi việc đã tính kĩ, tại sao sự thể lại thành ra thế này? Bỗng dưng thấy bồn chồn, thở một hơi dài.

Lần đầu tiên bị một cô gái tát, nếu không thật lòng thích cô, anh sẽ không phiền muộn đến tận bây giờ. Phiền muộn không phải vì cái tát đó, mà là vì thái độ của Nghiêu Vũ đối với anh.

Ánh nắng nhạt lợt quataán lá chiếu xuống, mấy con chim về tổ ríu rít trên đầu. Hứa Dực Trung dần dần bình tĩnh. Bỗng nhiên anh không trách Nghiêu Vũ nữa. Con người ta do phản xạ bản năng có thể có những hành động kì lạ, Nghiêu Vũ, chắc cũng thế!

Anh nói anh theo đuổi cô từ lâu, cô còn cười ha hả khuyên anh đừng đùa, đừng bốc đồng lúc thế nọ lúc thế kia.

Đó chỉ là hành động vô thức bất chợt, anh bất chợt hôn cô, làm cô hoảng sợ!

Có phải anh đang tìm lí do thanh minh cho Nghiêu Vũ? Tìm lí do để mình yên lòng, sau đó đi tìm cô?

Rốt cuộc anh thích gì ở cô? Giờ đây, ngoài cảm giác vẫn lún sâu vào tình yêu, còn thêm nỗi phiền muộn day dứt không yên.

Hứa Dực Trung, cuối cùng vẫn không tìm ra câu trả lời, chỉ biết anh thích ở bên cô, những chuyện nực cười anh làm vì cô cũng giống như, giống như gã trai ngốc nghếch tuổi đôi mươi ngày ấy, ngơ ngẩn đến tận thành Rome vì một bông cúc đỏ.

Anh lại có lý giải khác nguyên do Nghiêu Vũ khoát tay Đồng Tư Thành trước mặt anh, nếu không bận tâm đến anh sao cô phải làm thế, thấy Đỗ Lối ngồi trên xe anh, lẽ ra cô phải vui, phải đến chào anh, ít nhất cũng vì Đồng Tư Thành vừa nhận được đơn hàng của tập đoàn Gia Lâm.

Rồi anh lại nghĩ, phải chăng Nghiêu Vũ cắt tóc không phải vì muốn làm lại từ đầu với Đồng Tư Thành, mà là vì anh? Ý nghĩ vừa lóe, anh vội nhảy lên xe, phóng đến chỗ lần trước đón Nghiêu Vũ. Lúc dừng xe, mới nghĩ ra Nghiêu Vũ nói, bố mẹ cô đã chuyển đến thành phố A.

Hứa Dực Trung bật cười, mình ngốc thật.

Lấy điện thoại lên gọi cho cô, chỉ có lời nhắn số máy này hiện không tồn tại. Anh hơi ngạc nhiên, gọi cho Vương Lữ: “Cho tôi số máy của Nghiêu Vũ!”.

“Dực Trung, Nghiêu Vũ thôi việc rồi”.

“Cái gì?”.

“Cô ấy thôi việc đã mấy hôm. Tôi biết cậu đến thành phố B, nhưng cậu đã nói không muốn biết bất cứ tí gì về Nghiêu Vũ nên không nói với cậu”.

Hứa Dực Trung cảm thấy rất lạ, Nghiêu Vũ đổi số điện thoại, lại còn thôi việc, anh bỗng hơi hoảng, dường như cảm thấy không thể tìm cô được nữa, cảm giác này khiến anh bứt rứt. Lúc này Hứa Dực Trung mới biết, thì ra đó chính là nỗi nhớ.

Nhìn đồng hồ, mới tám giờ tối. Anh gọi điện báo với những người trong đoàn đang ở khách sạn, rồi một mình lái xe quay về thành phố A.

Về đến thành phố A đã mười hai giờ đêm, Hứa Dực Trung lái xe đến thẳng nhà Nghiêu Vũ. Chạy lên tầng, anh chạy quá nhanh, khi đứng trước cửa căn phòng của Nghiêu Vũ trên tầng bảy, tim đập thình thịch. Anh hít sâu mấy hơi, lấy lại nhịp thở bình thường, mới gõ cửa.

Lúc đầu gõ rất nhẹ, cánh cửa vẫn đóng chặt, không hề có động tĩnh, gõ mạnh hơn, gọi: “Nghiêu Vũ!”.

Bên trong vẫn im ắng.

Lùi lại một bước, lúc này mới nhận ra, mình lên tầng quá vội, không nhìn cửa sổ có sáng đèn không.

Một người hàng xóm ra mở cửa, nhìn anh qua lằn cửa sắt, nói gọn lỏn: “Họ chuyển nhà rồi!”.

“Xin hỏi, họ chuyển lúc nào?”.

“Một tuần trước”. Nói xong, đóng cửa.

Hứa Dực Trung ngẩn người. Nghiêu Vũ đổi số điện thoại, thôi việc, chuyển nhà, dường như lặn mất tăm. Nỗi bức vì cái tát, ghen tuông với Đồng Tư Thành bỗng chốc tiêu tan. Cô không muốn xuất hiện nữa, không muốn có bất cứ dính líu nào với anh, nỗi cay đắng, bất an làm anh ngộp thở.

Nghiêu Vũ lại tuyệt tình đến thế! Mỗi lần bỏ đi, đều thật đúng lúc. Nếu không hiểu cô, anh sẽ cho đây là cao thủ mỗi chài đàn ông! Lúc này lòng anh như lửa đốt, nôn nao, pháp phồng, chỉ muốn gặp cô.

Vừa xuống cầu thang, anh vừa gọi điện cho Thiên Trần: “Chào cô, tôi là Hứa Dực Trung, xin lỗi muộn thế này còn làm phiền, cô có thể cho tôi số điện thoại của Nghiêu Vũ không?”.

Thiên Trần ngớ ra: “Tôi không biết”.

“Cô ấy chuyển nhà rồi, chuyển đi đâu cô biết không?”.

“Tôi không biết”.

“Bây giờ cô ấy làm ở đâu?”.

“Quả thật tôi không biết”.

Hứa Dực Trung sốt ruột: “Cô thân với cô ấy như thế, sao lại không biết?”.

Thiên Trần thở dài: “Hứa Dực Trung, tôi không biết thật, lâu rồi tôi không gặp cô ấy, tuần trước Tiểu Vũ có nhắn tin, nói muốn đóng cửa tu, khi nào xong, sẽ liên lạc, làm sao tôi biết được?”.

Đóng cửa tu? Dực Trung buồn cười, định thành tiên chắc? Lại chợt nghĩ, hơi nhú mày. Liệu Nghiêu Vũ có về nhà bố mẹ, bèn hỏi: “Cô có biết nhà bố mẹ cô ấy ở đâu không?”.

“Tôi cũng không biết, bố mẹ Tiểu Vũ mới chuyển đến đây chưa lâu, tôi vẫn chưa đến thăm được”. Thiên Trần nghe giọng Hứa Dực Trung, lại không nhịn được cười, thái độ của Đồng Tư Thành cũng như thế, vậy là phần nào hiểu được sự rắc rối của Nghiêu Vũ, cô thở dài: “Có lẽ Tiểu Vũ đi du lịch, tính cậu ấy xưa nay vẫn thế, có tâm trạng là lại đi du lịch. À, tôi cũng nói với Đồng Tư Thành rồi. Còn Tiểu Vũ đi đâu, tôi quả thực không biết”.

Thiên Trần không biết giúp ai sẽ tốt cho Nghiêu Vũ nên dứt khoát thông tin cho cả hai bên.

Đồng Tư Thành cũng đang tìm Nghiêu Vũ? Hứa Dực Trung ngạc nhiên, niềm vui bùng lên, không thể kìm được cười.

Nổi mặt mỗi sau ba tiếng đồng hồ lái xe từ thành phố B về đây lập tức tan biến, anh rói rít cảm ơn, nói: “Xin lỗi, muộn thế này còn làm phiền, nếu có tin gì của Nghiêu Vũ, cô có thể báo cho tôi không? Cũng nhờ cô cũng nói với Nghiêu Vũ, tôi đang tìm cô ấy”.

36. Chương 36

Khi toàn thân Nghiêu Vũ ép xuống mặt đất, cuối cùng cô đã cảm nhận được phục khấn thành kính hơn quỳ khấn rất nhiều, đó là toàn thân nằm phục xuống đất, dùng phương thức hèn kém nhất để cầu xin thần linh.

Nghiêu Vũ thôi việc, chuyển về nhà bố mẹ được gần một tháng, không liên lạc với ai. Con chó vàng nằm bên dưới, gối đầu lên chân cô. Nghiêu Vũ vừa liếc nó một cái, nó lập tức đứng lên, nhìn cô với ánh mắt tha thiết.

Cô thở dài, đưa tay vuốt ve nó. Lát sau rời bàn máy tính: “Đi thôi, hư quá cả ngày chỉ biết chơi!”.

Cô dắt chó ra ngoài. Xung quanh vô cùng yên tĩnh, Nghiêu Vũ hít một hơi thật sâu. Sự yên tĩnh một tháng nay quả thực dễ chịu đến tận xương.

Thôi việc, cô ngồi nhà viết bản thảo, lòng thanh thản, ngón tay như múa trên bàn phím, đắm chìm trong niềm vui khi tư tưởng thỏa sức tung hoành. Bố mẹ trước giờ luôn ủng hộ Nghiêu Vũ, mẹ cô bảo: “Chẳng qua là thêm bát thêm đĩa, nếu bí quá thì đem bốn vạn tiền của con gửi ngân hàng lấy tiền ăn hàng ngày, mỗi tháng năm trăm đồng, con cũng có thể ở ăn chơi sáu, bảy năm. Ở nhà sung sướng bao nhiêu, hai mẹ con mỗi người một máy tính, cùng làm việc, lại có người bầu bạn!”.

Bố cũng phải bó tay với hai mẹ con. Trong nhà đã có hai phiếu bầu, ông là thiểu số. Suy nghĩ kỹ, ông thấy Nghiêu Vũ làm gì cũng tốt, chỉ cần làm việc, có mục tiêu, có hi vọng. Ăn uống chẳng đáng là bao, còn về sau thế nào, ông mỉm cười, Nghiêu Vũ đã sống tự lập bên ngoài hai năm, hoàn toàn có thể tự kiếm sống. Nên cũng tán thành quyết định của con gái, để cô trở thành người tự do thực sự.

Đi đến vườn hoa, Nghiêu Vũ thả chó ra. Ngoan Ngoan sung sướng chạy vút đi. Cô ngồi trên ghế đá, nhìn về phía hồ sen. Sen đã qua thời kỳ đẹp nhất. Lác đác đã có những chiếc lá tàn. Nhưng khi gió thổi qua vẫn dập dờn làn sóng xanh, trái tim yên ả của cô lại dậy sống.

Mở chiếc hộp Đồng Tư Thành tặng, nắp hộp vừa bật, cô lại lập tức đóng vào. Nghiêu Vũ đã mấy lần muốn xem, cuối cùng vẫn từ bỏ. Bất kể trong chiếc hộp đựng gì, cô chỉ biết một điều, anh tặng chiếc hộp này, chỉ có một mục đích, khiến cô cảm động.

Một tháng nay cô hoàn toàn hiểu sự tận tâm của Đồng Tư Thành. Trước khi về nước, mỗi tuần anh gửi một bức thư, nhắc cô anh sắp về, sau khi về không lập tức đến tìm cô là muốn theo cô, muốn quấy đảo trái tim đã bình yên của cô. Nhưng anh cũng không ép cô trả lời, chỉ dịu dàng làm cô mềm lòng. Những lời anh nói với cô, những nơi anh đưa cô đến đều với dụng ý muốn cô hiểu, thông cảm và tha thứ cho anh.

Sau đó, trước khi đi công tác, anh tặng cô chiếc hộp này. Năm năm sau, Đồng Tư Thành đã dùng thời gian nửa năm, theo đuổi cô lần nữa, bằng cách khác.

Những nỗ lực của anh, cô hiểu. Nếu anh không trở về, sao có thể để cô chờ đợi? Khi đó, chính anh cũng không xác định có về nước hay không. Điều kiện gia đình anh, mơ ước của anh, cô hiểu hết.

Lúc đứng ở xưởng in của trường cũ, Nghiêu Vũ đã tha thứ cho anh.

Cô chỉ không tìm thấy cảm giác ngày xưa.

Không còn cùng nhau cười phá lên, không còn những xúc động mãnh liệt bất ngờ, đam mê đã mất. Nhớ lại cảnh Hứa Dực Trung và Đỗ Lối trong lễ cưới của Điền Viên, lại thấy khó chịu.

Đồng Tư Thành rất hoàn hảo, nói như Tuệ An, có một người đàn ông ưu tú tận tâm đối với mình là hạnh phúc của phụ nữ. Cô nên nắm lấy vận may mới phải!

Con chó Ngoan Ngoan lại nhảy nhót quay về, nó đã mệt, lưỡi lè dài, ý chừng muốn uống nước. Nghiêu Vũ đứng lên, nhìn hồ sen một lần nữa, thở dài dắt chó về nhà.

Lúc ăn tối, Nghiêu Vũ nói với bố mẹ: “Đồng Tư Thành là người có chí. Con muốn tiếp xúc lại với anh ấy xem sao”.

Bố mẹ nhìn nhau, bố cô trêu mếu nói: “Nghiêu Nghiêu, con nghĩ kĩ là đúng, người ta phải tiếp xúc mới hiểu nhau. Tiếp xúc lâu sẽ nảy sinh tình cảm. Huống hồ Tư Thành rất tốt với con, nó suy nghĩ hơi thực tế, nhưng thực tế được cũng tốt, chỉ còn xem ý con thế nào”.

Gần nhau lâu sẽ nảy sinh tình cảm? Tình cảm có đúng là có thể nuôi dưỡng nên không? Nghiêu Vũ nhìn mẹ. Mẹ cô bĩu môi: “Vậy thì cứ tìm đại một người chẳng phải cũng như nhau, có thể nuôi dưỡng được tình cảm mà. Mẹ quen nhiều chàng trai lắm, Nghiêu Nghiêu, con trông tất vào một mảnh vườn, xem ai có thể ra hoa kết trái!”.

Bố cô yên lặng.

Nghiêu Vũ phá lên cười, cô thích câu nói của mẹ.

Nghiêu Vũ muốn đi Tây Tạng. Từ lâu nghe nói Tây Tạng là vùng đất sạch cuối cùng, lòng đã thầm ngưỡng mộ. Cô muốn đến mảnh đất sạch yên bình đó để tĩnh tại tâm hồn sóng gió của mình.

Cuối tháng tám, mùa đẹp nhất của Tây Tạng sắp đi qua. Nghiêu Vũ chuẩn bị hành lý đi du lịch. Trước khi đi, gọi điện cho Thiên Trần: “Dạo này cậu và Tiêu Dương vẫn tốt chứ?”.

“Ôi chào, Tiểu Vũ, mình sắp bị Đồng Tư Thành và Hứa Dực Trung chất vấn phát điên. Cậu ác thật, đi động cũng không dùng”. Thiên Trần trách vài câu lại cười, “Mình và Tiêu Dương chẳng thế nào hết, chỉ có điều không thể vui lên được. Vui một lát, lại cười không nổi. Tiêu Dương hình như có tâm sự. Nhiều lúc cứ lặng lẽ ngẩn ngơ, ngày càng ít nói. Mẹ mình đã ra thông điệp cuối cùng, lấy ai cũng được, trừ Tiêu Dương. Không thì hoãn còn biết làm sao?”. Giọng Thiên Trần rất uể oải, dường như đã quá mệt vì chuyện đó.

“Thiên Trần, mình muốn đi Tây Tạng, hay là cậu xin nghỉ phép đi cùng mình? Biết đâu không khí bình yên ở đó sẽ làm cậu suy nghĩ thoáng hơn!”.

Thiên Trần do dự một lát, nói: “Thôi, bây giờ đi, có khi bố mẹ lại tưởng mình bỏ trốn với Tiêu Dương. Họ sợ nhất chuyện đó. Cậu đi bao lâu, Tiểu Vũ?”.

“Chưa biết, đằng nào mình cũng không phải xin phép ai, mình vẫn được mẹ bao ăn, tiền tiết kiệm chưa dùng hết. Cứ đi, rồi tính”. Nghĩ đến sắp được đến Tây Tạng, lòng cô lại nao nức.

“Nếu hai người đó hỏi thì nói sao?”.

Nghiêu Vũ im lặng một lúc: “Thiên Trần, đừng nói với Đồng Tư Thành, mình chỉ muốn yên tĩnh”.

Cô cũng không hiểu sao lại nói thế, có phải trong tiềm thức vẫn chưa chấp nhận Đồng Tư Thành? Không muốn anh quấy rầy chuyến du lịch tĩnh tâm của cô. Nhưng, nói thế với Thiên Trần, khi biết cả hai người đàn ông cùng mong tin, có phải lòng cô đã nghiêng về một người?

Xuống máy bay, gió lồng lộng mang hơi thở của cao nguyên. Cuối tháng tám, ở đây đã xuất hiện những làn gió mát mà thành phố cô chỉ cuối thu mới có. Cái trong lành vô cùng đặc biệt, khoáng đạt và bao la khác thường.

Sân bay Gonggar không lớn lắm, nhưng du khách vẫn cảm giác mê mẩn. Trời cao, xanh ngắt, một vẻ trong lành tinh khôi không bao giờ có ở đô thị, đứng ở đây phóng tầm mắt ra xa, dãy núi trập trùng tựa con rồng xanh phục trên mặt đất. Diện mạo độc đáo của cao nguyên bắt giác làm lòng người phơi phới.

Nghiêu Vũ hít một hơi thật sâu, chợt bàng hoàng, đúng như đến một thế giới khác. Du khách xung quanh cũng ngơ ngẩn nhìn, mắt sáng bừng phần khích, sung sướng vì đã đến mảnh đất được coi là sạch sẽ cuối cùng của nhân loại. Cô nghĩ đó chính là hiệu ứng cao nguyên, tiếng nói cười xung quanh, đoàn người đi qua, tựa như cách một tầng khí quyển, cách một thế giới.

Chuyến máy bay, bay thêm ba tiếng đồng hồ, là một vùng trời đất khác. Lùi một bước là trời cao biển rộng? Con người nếu có thể bước ra khỏi cõi lòng, có ứng với câu nói đó?

Lúc ra khỏi sân bay, Nghiêu Vũ nhìn thấy một cây bạch dương ở bên trái phòng đợi. Cô hiểu kì đi đếngần, thân cây toàn một màu vàng kim, nghĩ tới cây bạch dương làm cô say mê trong bộ phim Anh hùng của đạo diễn Trương Nghệ Mưu. Nghiêu Vũ chụp mấy kiểu ảnh, một cây cũng thành rừng, cô quyết định sau này sẽ quay lại Tân Cương để ngắm cả rừng bạch dương.

Lên xe bus, hai tiếng đồng hồ từ sân bay đến Lhasa, Nghiêu Vũ dường như không chớp mắt. Tầm nhìn khoáng đạt, con đường dài hút không thấy điểm cuối, hai bên đường, loang loáng những đỉnh núi tuyết ẩn hiện phía xa. Trên băng tuyết thiên cổ không tan, không hề có dấu chân con người. Tại sao người ta coi Tây Tạng là vùng đất sạch, chính là rất nhiều nơi vẫn còn hệ sinh thái nguyên sinh, chưa có dấu vết bàn tay con người.

Nghiêu Vũ cười, cuộc đời con người giống như bức vẽ trên trang giấy trắng. Thêm dần từng nét nội dung, lúc rời khỏi thế giới này, có những bức trở thành kiệt tác, có những bức lại chỉ toàn những hình lộn xộn.

Nghiêu Vũ cảm thấy mình chắc chắn thuộc trường phái ấn tượng, chỉ vẽ những đường nét và màu sắc theo cách của mình.

Một người có thể ngưỡng mộ cô, nhất định sẽ hiểu hàm ý bức tranh của cô, không cần giải thích, nhìn là hiểu, là có thể yêu.

Theo cô nếu có sự đồng điệu, sợi chỉ trắng mong manh vô hình giữa hai trái tim mới là sợi chỉ đỏ duyên của ông tơ.

Tìm một khách sạn thuê phòng, uống thuốc nam an thần, ngủ một giấc. Thức dậy lúc hoàng hôn, hiệu ứng cao nguyên không còn nữa. Nghiêu Vũ rất hài lòng, khoác ba lô đi dạo khu trung tâm.

Mặt trời cuối ngày vẫn rực rỡ, chưa rụng xuống dãy núi phía tây. Bóng mặt trăng lơ mơ đã rõ dần trên bầu trời xanh nhạt. Cung điện Potala trước quảng trường Lhasa với những bức tường cao sừng sững uy nghiêm. Bạch cung và Hồng cung uy nghiêm mà phóng khoáng. Trên quảng trường, có những gian hàng chưa đóng cửa, Nghiêu Vũ tiến lại xem, thì ra lại là triển lãm nhà ở. Bước chân tự đưa cô vào, lại nhìn thấy biển quảng cáo cỡ lớn của tập đoàn Gia Lâm.

Trên cao nguyên cách mấy ngàn cây số, hồi ức lại ùa về.

Nghiêu Vũ ngăn người đứng ngay.

Trong đêm mưa đó, anh đã thức cùng cô, mang tài liệu giúp cô, ngồi trong phòng nghe cô kể lai lịch những chiếc ly rượu, sáng tinh sương đã mua bữa sáng mang đến, nhất định bắt cô dự tiệc Giáng sinh, lấy trộm cho cô chiếc giá nệm, tặng cô món quà có tên “Anh đây yêu em”, lại còn giả bộ không có tiền thanh toán, bỏ trốn để trêu cô, đưa cô thăm lại trường cũ... nhấn nạt tìm mọi cách làm cô vui, anh luôn giữ lời, anh nói đã theo đuổi cô từ lâu...

Khoảng cách về không gian, gián đoạn của thời gian không làm phai kí ức sâu đậm trong lòng cô. Từng chút một, vô tình khắc vào lòng cô. Những dấu ấn nông sâu đó dịu dàng ve vuốt trái tim cô, làm nó se sẽ rung, se sẽ đau.

Men theo con đường, chậm chậm đi về phía khách sạn, vào sân, vừa ngẩng đầu một bầu trời sao rực rỡ, trăng tròn vành vạnh sáng rõ ràng, nhìn rõ những bóng mây xung quanh, rõ đến mức có thể gơ tay là chạm tới, nhưng lại xa vời.

Đêm đầu tiên trên cao nguyên, Nghiêu Vũ không ngủ được.

Ngày hôm sau, cô đi Namco[1].

[1] Zhari Namco hay hồ Trari Nam, phía đông nam Tây Tạng.

Thảo nguyên hai bên đường lùi về sau, trải dài vô tận, xe đi theo quốc lộ Thanh Tạng hướng về phía Namco. Ven đường thỉnh thoảng lại thấy những mục dân đang ăn trưa trên bãi cỏ, ngồi thành thoi dưới bầu trời xanh ngắt, miệng cười, vẫy tay với khách trên xe.

Nghiêu Vũ im lặng suốt chặng đường. Không lâu sau, xe đã dừng bánh trên thảo nguyên Đường Hùng. Hướng dẫn viên để khách xuống xe, chụp ảnh núi Đường Cổ La.

Trước mắt là hơn trăm ngọn núi tuyết trắng đứng quần tụ. Cô ngồi xuống, nhìn thấy không xa phía trước một đàn bò ung dung gặm cỏ bên mép nước, không khí tinh khiết như lọc, mặt đất bao la. Cô lại nhớ tới lá kinh phạn ngũ sắc nhìn thấy lúc đi qua Sơn Khẩu, lác đác nhỏ hình tam giác với các màu trắng, đỏ, vàng xanh, lục bên trên viết sáu chữ chân ngôn: “Ông ma ni bệ mị mu”. Nghe nói mỗi lần gió lay kinh phạn làm vang một lời cầu xin chân thành đến thần linh.

Điều gì khiến mọi người ở đây thành tín thần linh như thế? Khiến cả du khách cũng tin theo. Chỉ cần thành tâm cầu nguyện, là được như ý.

Nghiêu Vũ thở một hơi dài, lên xe tiếp tục cuộc hành trình.

Ồi Namco, thiên đường trần gian.

Một ca từ đơn giản, cô đọng ấn tượng đầu tiên khi nhìn thấy Namco. Trên đường chân trời không xa có một vệt xanh nhạt, giống như loại ngọc trong nhất khảm giữa mây trắng. Xe đi vòng quanh hồ nước xanh, dân địa phương có câu, ngắm núi chết ngựa. Đúng như vậy, Namco như ngay ở bên, nhưng còn xa mới tới.

Đồng Tư Thành cũng vậy, như ở ngay bên, lại như ở mãi chân trời. Anh đã trở về bên cô, nhưng trái tim không thể trở lại ngày xưa.

Bây giờ anh còn tận tình hơn, nhưng Nghiêu Vũ không thể tìm lại cảm xúc ngày nào.

Lá cờ kinh phạn ngũ sắc cắm bên hồ, tầng tầng lớp lớp những mảnh đá nhỏ chất thành núi chứa đựng bao lời nguyện ước. Nghiêu Vũ thành tâm đặt một mảnh đá kinh vào đó, cô chọn mảnh đá màu nâu đỏ, trên đó dùng dao khắc một hàng chữ, thầm nghĩ sau này khi quay lại nơi đây nhất định cô sẽ tìm thấy nó. Đi mấy mét ngoảnh lại nhìn, mảnh đá màu nâu đỏ của cô nổi bật trên đồng đá ước nguyện, thầm cười đắc ý, thần linh nhất định nhìn thấy ngay mảnh đá ghi ước nguyện của cô.

Bên hồ có trò cưỡi ngựa. Đa số chỉ là để du khách ngồi trên lưng ngựa, do một người Tạng dắt đi để chụp ảnh. Nghiêu Vũ nhìn ngọn núi màu tím nhạt ven hồ phía xa, đi đến hồi, hồi liệu có thể cưỡi ngựa chạy ven hồ. Người Tạng giơ tay chỉ khoảng cách trên đường, khoảng hai trăm mét. Nghiêu Vũ mặc cả giá xong, nhảy lên ngựa, kẹp chân vào bụng ngựa cho phi nước kiệu.

Gió mang theo không khí như men say của Namco, cách xe đô thị ồn ào, cách xa những nhà cao tầng, cách xa mọi dục vọng, bon chen.

Phi ngựa vun vút bên bờ nước biếc mênh mông, chưa đến mười phút, Nghiêu Vũ phi hai vòng, cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Cô nghĩ, trong lòng cô trước sau sẽ luôn có chỗ bình yên như vậy để tâm hồn bay bổng.

Sau khi quay trở lại Lhasa, cô không đi đâu nữa, chỉ dạo quanh khu trung tâm thành phố. Đi thăm cung điện Potala hai lần, mỗi ngày cô đều đến đền chùa Đại Chiêu thắp hương, mỗi ngày đều nằm rạp khấu đầu. Nghe nói, một người Tạng trong cả đời sẽ có mười vạn lần nằm rạp khấu đầu để đổi lấy cùng một lời chúc phúc như thế.

Khi toàn thân nằm ép xuống đất, cuối cùng cô đã cảm nhận được sự thành tâm của lời cầu khẩn này hơn hẳn khi quý khấn. Toàn thân phải nằm rạp xuống đất, dùng phương thức thấp kém nhất cầu xin thần linh.

Trong Thần thoại Hy Lạp, Nghiêu Vũ rất thích Achilles, đó là do sức hấp dẫn của Brad Pitt trong phim Truyền thuyết thành Troy. Tương truyền chàng là con trai của nữ thần Đất, có thể thu hút sức mạnh của đất, chỉ cần đứng trên mặt đất, không ai thắng nổi chàng.

Khi Nghiêu Vũ cũng dập đầu khấn như những người Tạng, cô hi vọng được mẹ Đất ban cho sức mạnh như chàng Achilles.

Những tảng đá xanh nhẵn bóng như gương, bên tai là những tiếng khẩu đầu rì rầm, Nghiêu Vũ đứng dậy chăm chú nhìn rất lâu.

Lúc ra khỏi chùa Đại Chiếu, cô đột nhiên thấy hoa mắt, thậm chí có lẽ mình khẩu đầu quá nhiều nên mới xảy ra hiệu ứng cao nguyên như lúc vừa xuống máy bay, cảnh tượng trước mắt xa vời như cách một thế giới.

Trong làn khói hương mịt mờ, Đồng Tư Thành dáng vẻ mệt mỏi xuất hiện dưới ánh mặt trời vàng rực như nắng mùa thu của Lhasa.

“Nghiêu Nghiêu, anh đã tìm em khắp các khách sạn ở Lhasa”. Đồng Tư Thành bước về phía cô, nét mặt, ánh mắt và giọng nói đều mệt mỏi.

Trái tim cô bị bóp mạnh, đau nhức. Nhìn màn khói xanh mù mịt, sau khi nằm phục trên mặt đất cầu nguyện, thần linh đã đưa anh đến đây?

Trong mắt Đồng Tư Thành ánh lên đốm lửa đèn dầu leo lét, anh lặng lẽ đứng trước mặt cô, môi thoảng nụ cười như mặt hồ gợn sóng.

Anh xuất hiện như thế nào?

Nghiêu Vũ ngây người nhìn anh, có phải đã mặc định cô phải chấp nhận sự theo đuổi của anh? Vô thức nhìn xung quanh, trong đám người qua lại, ánh mặt trời chói mắt... Lòng se se thở dài, cô ngẩng khuôn mặt tươi cười, nói: “Tư Thành, em muốn đi dạo phố Bát Giác”.

Đốm lửa đèn dầu đó bỗng bùng ra một đóa hoa lửa. Nghiêu Vũ nói, cô muốn đi dạo phố Bát Giác, không phải cần mà là muốn! Chỉ khác một chữ, mà ý nghĩa quyết định. Đồng Tư Thành từ từ mỉm cười, dắt tay cô: “Được, anh đưa em đi”.

Khoảnh khắc nắm tay nhau, Nghiêu Vũ bỗng có ảo giác, ngón tay Đồng Tư Thành giống như móng vuốt con kền kền trên cao nguyên, cứng và khô, còn tay cô lại mềm như miếng thịt bị nó quắp lấy.

Phố Bát Giác, lúc nào cũng đông người, nhìn kỹ cũng chẳng có gì đáng mua, nhưng đi dạo rất dễ chịu. Đồng Tư Thành nắm tay cô, như có cánh cửa mở trong lòng, ánh nắng rực rỡ tràn vào, từ từ đẩy lùi bóng tối, nụ cười trên mặt cũng sáng như bầu trời nơi đây.

Nghiêu Vũ cười hỏi anh: “Sao anh gốc thế, nghe Thiên Trần nói em ở đây, vậy là chạy đến? Nếu em không ở đây thì sao?”.

“Ừ, anh gốc thật, chim gốc thường bay đầu đàn”. Đồng Tư Thành nói một câu đầy ẩn ý, “Tìm không thấy lại gốc gác bay về”.

“Tư Thành, nhìn kia, đẹp không?”. Sắc mặt Nghiêu Vũ như ánh nắng Lhasa, trong veo bộc lộ niềm vui hồn nhiên, dường như không để ý câu nói ẩn ý chua chát của anh.

Anh nhìn theo hướng mắt cô, miệng vẫn cười, cuối cùng thốt lên: “Đẹp thật, màu sắc tươi sáng, nổi bật giữa không khí nơi đây”.

Nghiêu Vũ cười luôn miệng, cầm lên mấy cái vòng tay ươm thử, những vòng này nghe nói đều là trân châu, đá lục tùng, san hô tự nhiên... xâu chuỗi, nổi bật làn da trắng tuyết, công nghệ đầu ngón tay. “Đẹp không? Em mua nhé?”. Nghiêu Vũ gơ tay ra.

Ánh mắt Đồng Tư Thành thoáng tư lự, nắng loang loáng thu hút mắt anh. Nghiêu Vũ đứng quá gần, cơ hồ không nhìn thấy thoáng tư lự đó, nhưng nhìn kỹ, trong đôi đồng tử đen thẫm đó chỉ phản chiếu khuôn mặt tươi cười của cô.

Anh kéo tay Nghiêu Vũ nhìn lại chiếc vòng, rút ví trả tiền. Tay vẫn nắm tay cô, có một chút mồ hôi, kiên định và chắc chắn, Nghiêu Vũ có cảm giác kì quặc như tay cô bị trói chặt, không thể thoát ra. Chỉ khi cúi đầu, né tránh ánh mắt áp lại gần của anh, cô mới thở phào.

Nghiêu Vũ không biết, phía sau cách họ không xa, Hứa Dục Trung đang lặng lẽ nhìn hai người tay trong tay, rồi bỏ đi.

Hứa Dực Trung gặp Đồng Tư Thành ở sân bay, hai người cùng đón một chuyến bay đến đây. Đồng Tư Thành nói thẳng: “Tôi đến Tây Tạng đón Nghiêu Vũ, còn anh?”.

“Tôi đến vì cuộc triển lãm nhà ở tổ chức tại Lhasa. Ở đây có gian triển lãm của chúng tôi”.

Hứa Dực Trung nói xong, khẽ gật đầu, lên chiếc xe đến đón anh rồi đi. Anh phải vận hỏi Thiên Trần hàng ngày, mới biết Nghiêu Vũ đi Lhasa.

Đồng Tư Thành tìm cô hàng ngày, anh cũng tìm ba ngày.

Cả hai người đều không nghĩ Nghiêu Vũ có thể trọ ở nhà dân. Tây Tạng vào tháng bảy, các khách sạn, nhà nghỉ hầu như chật cứng. Còn những nhà dân dành mấy phòng cho thuê lại rất nhiều, tại sao không ở.

Hai người đó, một người đến phố Bát Giác, một người đến chùa Đại Chiêu. Một người gặp cô trước, một người nhìn họ nắm tay nhau đi.

Hứa Dực Trung lặng lẽ nhìn theo, ánh mắt cay nóng dừng trên bàn tay nắm chặt của họ. Nụ cười của Nghiêu Vũ vẫn trong veo, không gợn ưu phiền. Ánh mắt anh dần dần ấm lại. Ý muốn xông tới giằng họ ra, lúc trước còn bồng bồng như lửa lại nhanh chóng nguội đi.

Trên mặt anh là nụ cười mỉa mai. Hai người cùng đến đây, nhưng thần linh lại ban may mắn cho anh ta. Thần linh đã chọn Đồng Tư Thành, cho anh ta đến trước anh một bước, nắm chặt tay Nghiêu Vũ.

Hứa Dực Trung chưa chắc tự an ủi, cô ấy vốn đã không quên được anh ta, không phải sao?

Anh lại nhớ hôm sinh nhật Nghiêu Vũ, cô say rượu, vừa khóc vừa mắng Đồng Tư Thành. Nhớ lúc cô khóc, từ sân vận động trường đại học chạy ra. Đồng Tư Thành đã cho cô bốn năm tươi đẹp và một vết thương. Bây giờ, anh ngẩng nhìn mặt trời, nắng chói làm mắt anh nhắm lại. Mặt trời nơi này quá nóng, đủ để là phẳng vết thương trong lòng anh.

Nghiêu Vũ cười đẹp như thế. Mái tóc ngắn lộ ra khoảng gáy trắng muốt, hàm răng nhỏ đều tăm tắp cũng như phát sáng, chân nhảy nhót hân hoan. Nụ cười như thế chỉ nở trước mặt Đồng Tư Thành, còn anh, anh chỉ đứng sau mặt trời, trông ngóng từ xa, khát khao dõi nhìn.

Hứa Dực Trung giờ hai tay về phía trước, một lúc đã cảm thấy nóng, giờ tay ra là cảm thấy nóng, tại sao anh không thể đi về phía đó, giờ tay nắm tay cô trước mặt Đồng Tư Thành để được ấm nóng hơn nữa? Anh bàng hoàng bước lên hai bước, lại dừng.

Khuôn mặt hân hoan của Nghiêu Vũ vụt hiện trước mắt, cô vui như con chim nhỏ. Chia tay trước mặt cô là có thể khiến cô cười. Cả hai người chia tay, cô còn cười được không? Hứa Dực Trung nhắm mắt, nếu cô vui, anh sẽ từ bỏ. Vừa nghĩ vậy, bức tường trong lòng anh đột nhiên sụp đổ. Tình yêu kìm nén bao ngày như nham thạch bỗng rã trào ra, tràn khắp, chảy tới đâu là lòng anh nứt toác bốc khói xanh.

Anh thở gấp, muốn hét lên thật to, lại cố kìm. Khi cô nắm tay Đồng Tư Thành, sự xuất hiện của anh chỉ làm cô khó xử, chỉ khiến cô một lần nữa từ chối anh. Đàn ông mấy ai có thể yêu sâu nặng như Đồng Tư Thành? Hứa Dực Trung nghĩ, nếu là anh, anh cũng không thể đưa ra sự lựa chọn.

Nghiêu Vũ tuyệt nhiên sẽ không đưa ra bất cứ một sự lựa chọn nào, làm tổn thương một trong hai người.

Anh đứng lặng rất lâu. Du khách tấp nập đi qua, họ trầm trồ, ngạc nhiên, mãn nguyện, anh nghĩ, anh cũng trầm trồ, mãn nguyện, ra đi mang theo nỗi đau chỉ mình anh biết.

Ăn cơm xong, Đồng Tư Thành đưa hành lý đến. Nhà trọ không còn phòng trống. Nghiêu Vũ nghĩ một lát nói: “Em ngủ trên giường, anh ngủ dưới sàn, đằng nào thảm cũng rất dày”.

Đồng Tư Thành cười vang, cúi đầu nói thầm vào tai cô: “Em không sợ dẫn sói vào nhà?”.

“Anh sẽ không thể”. Nghiêu Vũ nghiêng đầu tránh. Nếu tình không còn nặng, chung phòng với ai cũng thế, lửa tình dù cháy, nhưng trái tim cô đã đóng băng ngàn dặm, cũng vô ích.

Đúng, anh sẽ không thể, thực ra anh có thể, chỉ là bây giờ thì không. Đồng Tư Thành mỉm cười, bước vào phòng, bế Nghiêu Vũ ném lên giường.

Cô hét lên, còn chưa kịp phản ứng, anh đã đè lên cô: “Em nói anh sẽ không?”. Nói rồi, cúi xuống hôn cô.

Nghiêu Vũ ngoảnh mặt sang bên, cười cười ngăn anh: “Cao nguyên thiếu khí, chớ vận động mạnh!”.

Đồng Tư Thành ngăn người, trở mình nằm lăn ra giường, ngực phập phồng, thở hổn hển, mặt đỏ ửng. Anh nỗ lực kìm chế, thở thật mạnh, giận dữ nói: “Ai nói nơi này lạnh mạnh?!”.

Nghiêu Vũ cười khanh khách. Đồng Tư Thành lật người, nằm nghiêng, tay chống đầu nhìn cô, sắc mặt Nghiêu Vũ vẫn bình thường, mắt anh cuối cùng hiện lên nụ cười: “Đi, mình rangeloài ngắm trăng”.

Trời đêm cao nguyên trong và rất sáng, trăng tròn rực rỡ, sao từng cụm lấp lánh. Hai người lặng lẽ ngồi trên đài thiên văn.

Trong khoảnh khắc lặng im này, nụ cười trên mặt cô tự nhiên biến mất, cô lặng lẽ lục tìm bóng dáng Hứa Dục Trung ở sâu trong lòng. Buồn, vui và bất lực như sóng dưới đáy đầm sâu cuộn lên khuấy động hồn cô.

Anh cũng đến, đứng trên phố Bát Giác, im lìm như một kiến trúc Tây Tạng dưới ánh mặt trời. Cô đã nhìn thấy anh, khi cùng Đồng Tư Thành ngoạn sang phố khác, vô tình ngoái đầu, còn nhìn thấy Hứa Dục Trung quay lưng về phía họ.

Nghiêu Vũ chỉ cảm thấy máu xông thẳng lên đỉnh đầu, không nghe thấy âm thanh, nhìn không rõ cảnh vật quanh mình, cô vô thức bước về phía anh, sau đó chưa kịp bước tiếp, Đồng Tư Thành đã kéo cô rẽ sang phố khác, sang một hướng khác.

Anh kéo rất mạnh, tiếng anh vang trên đầu cô dường như rất tự nhiên: “Nghiêu Nghiêu, nhìn kia, ở kia có bán ống nhòm. Chúng mình đến mua một chiếc đi?”.

Nghiêu Vũ bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn anh. Đồng Tư Thành không nhìn về phía sau, đang nhìn những sạp hàng ở đầu phố Bát Giác. Có vẻ như quả thật đã phát hiện ra chỗ bán ống nhòm.

Cô cũng không thể ngoái lại. Làm sao cô có thể ngoái lại? Mắt dừng trên bàn tay nắm chặt của hai người, cô có thể hắt tay Đồng Tư Thành ra không? Khi anh vất vả mới tìm được cô, liệu có thể cho anh hai giờ sung sướng rồi vứt bỏ anh, lao đến với người khác? Nghiêu Vũ khẽ gật đầu.

Đầu vừa hơi cúi. Cổ lại cứng đờ. Cô liên tục động viên, nhìn về trước, đừng nhìn về sau, hãy đi về phía trước, nhưng không bước nổi, lòng trào một ước vọng mãnh liệt, muốn vùng khỏi tay Đồng Tư Thành, quay đầu bỏ chạy.

Hành động nhanh hơn suy nghĩ, cô hơi rút tay, Đồng Tư Thành dường như có cảm ứng, xiết chặt hơn, nghiêng đầu nghi hoặc nhìn cô: “Nghiêu Nghiêu?”.

m thanh đó đập nát can đảm và xúc động không dễ có của cô. Cô đột nhiên muốn khóc, nhưng không thể. Đằng sau làn khói hương mật mờ của chùa Đại Chiêu là khuôn mặt mệt mỏi của Đồng Tư Thành chạy tìm cô khắp các khách sạn ở Lhasa, anh đã tìm được cô từ ngàn dặm.

“Liệu có phải hàng thật không?”. Nghiêu Vũ lẩm bẩm.

“Đi xem sẽ biết”. Đồng Tư Thành cười, nắm chặt tay cô rời khỏi phố Bát Giác.

Mỗi bước đi, lòng lại đau. Mỗi bước rời xa phố Bát Giác, lòng can đảm của Nghiêu Vũ lại giảm một phần. Cô dường như cảm thấy những kí ức muốn quên mà không thể, giống như đă rơi xuống vực, không còn cơ hội nổi lên tiếp xúc với mặt trời và không khí. Mắt lại liếc hai bàn tay đan vào nhau của họ. Lòng cô đang gào thét, đang mong có một bàn tay khác cương quyết và xúc động giằng hai bàn tay đó ra.

Ngước nhìn trăng sa trên trời, Nghiêu Vũ biết, mọi tâm tư của cô đều tự bộc lộ, nước mắt bỗng túa ra, nụ cười như mếu.

Cô không sợ Đồng Tư Thành nhìn thấy, nếu nhìn thấy, Nghiêu Vũ chưa chát nghĩ, cô sẽ nói với anh, do trăng sáng quá, sao quá chói, chúng đẹp đến nỗi khiến cô thấy buồn.

Nhưng Đồng Tư Thành không hỏi gì, chỉ ôm chặt cô nói: “Buổi tối ở đây vẫn hơi lạnh”.

Đúng, đúng là lạnh. Chiếc áo khoác của cô, lồng ngực ấm nóng của Đồng Tư Thành dường như cũng không ngăn nổi cơ thể cô run rẩy.

Nghiêu Vũ mệt mỏi nhắm mắt: “Tư Thành, chơi đủ rồi, em muốn quay về ăn những món ngon”.

“Được, ngày mai anh đi mua vé máy bay”.

Lúc đầu muốn đến, đến rồi, lại muốn đi.

Nghiêu Vũ tự nhủ, Hứa Dực Trung đến đây là vì triển lãm nhà ở của tập đoàn Gia Lâm trên quảng trường Lhasa. Không phải vì cô, không phải! Vì cô mà đến, chỉ có Đồng Tư Thành, xuất hiện trong làn khói hương ở chùa Đại Chiêu. Chỉ có Đồng Tư Thành...

“Ôi...”. Nghiêu Vũ nén đủ hơi, lại chỉ thốt ra mỗi một tiếng ngắn ngủi. “Ha ha! Tư Thành! Chuyến đi này em rất vui, nhưng em muốn quay về ăn những món ngon!”. Cô nhảy lên, vờ nhai tay, hít thật sâu không khí trong lành, “Em đã khắc một mảnh đá kinh ở Namco, vẫn là màu nâu đỏ, để vào đồng đá ước nguyện, em còn mười lần nằm rạp đầu, tương đương khấu đầu cả đời của người Tạng”.

Hai mắt cô long lanh, ánh trăng sao bên ngoài bất chợt lu mờ. Đồng Tư Thành âu yếm nhìn cô: “Không cò nói với anh sao?”.

“Có, sao lại không, em còn... còn được gặp anh, em rất muốn... coi đó là giấc mơ!”. Nghiêu Vũ quay lưng, nhảy nhót đi xuống, nếu Đồng Tư Thành đi theo cô, đứng trước mặt cô, anh sẽ phát hiện, những giọt nước mắt nối nhau như chuỗi ngọc lăn ra từ mắt cô.

Cô thật sự, thật sự muốn coi tất cả là giấc mơ.

Đồng Tư Thành đi mua vé máy bay, Nghiêu Vũ ở trong phòng đợi anh. Bóng Hứa Dực Trung đứng lặng trên phố Bát Giác lại chích vào lòng cô, anh đến tìm cô? Là anh ư? Không phải vì cuộc triển lãm đó, anh đến là để tìm cô... cô không ngừng thầm nhắc những lời đó, lòng lại nóng như có lửa.

Bỗng cô bật dậy, vớ túi xách chạy ra ngoài. Chặn một chiếc taxi chạy thẳng đến quảng trường Lhasa.

Cô muốn nhìn thấy Hứa Dực Trung. Cảm giác nôn nao làm cô bứt rứt không yên. Cô chỉ muốn nhìn thấy Hứa Dực Trung, không biết vì sao muốn, chỉ là rất muốn. Cảm giác đó lần đầu tiên cô gặp một người khác.

Du khách tấp nập trên quảng trường. Khu vực triển lãm lại càng đông. Nghiêu Vũ đi đến cửa triển lãm, quả quyết đi vào trong. Cũng không chắc có gặp được anh, cô chỉ có thể đến đây tìm.

Gian triển lãm của tập đoàn Gia Lâm rất rộng, đi một vòng, liền nhìn thấy. Nghiêu Vũ không đến gần, chỉ đứng từ xa, lại bắt đầu phân vân. Gặp Hứa Dực Trung sẽ nói gì? Cô đã tát anh, chần chừ một lát, muốn quay đi, nhưng chân không nhấc nổi, tiếng nói trong lòng thầm nhắc, chỉ nhìn rồi đi, nhìn một cái rồi đi.

Não còn chưa kịp phản ứng, chân đã dịch sang bên.

Đỗ Lỗi và Hứa Dực Trung cười nói xuất hiện. Cũng như cô hôm qua, Đỗ Lỗi hôn hờ chìa cổ tay đeo chuỗi vòng xanh xanh đỏ đỏ trước mặt anh, cũng hỏi anh, đẹp không? Nghiêu Vũ nhìn họ qua đám đông, đột nhiên thấy lạnh, vòng tay ôm ngực, mới nhận ra, quên mặc áo khoác.

Không quan trọng, bắt kẻ anh đến đây có phải vì cô. Một Đồng Tư Thành, một Đỗ Lỗi tựa như hai chiếc khăn lau bảng, từng nhất từng nhất lau sạch cái tên cô viết kín trong lòng.

Một ý nghĩ mơ hồ loé trong đầu, nếu... nếu cô đến phố Bát Giác trước rồi mới đến chùa Đại Chiêu? Nghiêu Vũ lắc đầu, sao mình lại có ý nghĩ đó?

Có những lúc đã lỡ lỡ, bất kể lỡ cách nào.

Cô chen ra khỏi đám đông. Hứa Dực Trung và không khí ồn ào đều cách rất xa phía sau.

“Nghiêu Nghiêu, đi đâu thế? Em lại không dùng điện thoại, anh lo quá!”. Đồng Tư Thành khê trách.

“Thấy hơi chán nên em rangeloài đi loanh quanh, xin lỗi, lẽ ra phải viết giấy để lại cho anh”. Nghiêu Vũ cúi đầu, cảm thấy áy náy. Phải làm sao đây? Anh đến Lhasa, tìm cô khắp mọi khách sạn. Anh, khiến cô không thể chối từ.

Đồng Tư Thành thở dài, dang tay ôm cô: “Anh mua được vé máy bay rồi, chuyến bay chiều. Nghiêu Nghiêu... anh luôn cảm giác không tìm được em. Đừng giận”.

“Không đâu, à bây giờ vẫn còn sớm, mình đi mua ít thuốc Tây Tạng mang về”. Nghiêu Vũ cố gắng kiềm chế nỗi chán chường, mỉm cười nói.

Tuy nhiên, hai tiếng đồng hồ ngồi xe đến sân bay, tất cả đã khác hẳn lúc đến. Từng mảng mây xám lơ lửng rất thấp, những đỉnh núi màu nâu nhạt không còn sinh khí nữa. Nghiêu Vũ lên xe là ngủ, lên máy bay vẫn nhắm mắt.

Đồng Tư Thành cũng ít nói. n cần đắp tấm chăn cho cô, không làm phiền cô.

37. Chương 37

Nước nóng xối vào mặt, hơi rất. Đồng Tư Thành là người đàn ông ưu tú, chung tình, lặn lội đến Tây Tạng tìm cô. Nghiêu Vũ ngửa mặt, để cho nước xối đi cái vật vô hình làm cô chưa xối tận đáy lòng.

Tất cả lại quay về điểm xuất phát. Nghiêu Vũ lại đi thuê nhà, rất gần công ty của Đồng Tư Thành. Anh muốn dọn đồ giúp cô, nhưng Nghiêu Vũ cười nói: “Bây giờ em đang rồi, anh làm hết cho em, em biết làm gì?”.

Đồng Tư Thành ngẫm nghĩ, mỉm cười: “Cũng phải, bây giờ em là người đại nhân rồi, ung dung thoải mái, chẳng ai quản lý”.

“Vậy anh đi lo việc của anh đi, nghe Tiêu Dương nói, tháng này các anh nhiều việc lắm”. Nghiêu Vũ hài lòng xoa tay. Căn nhà mới thuê là căn hộ chung cư có thang máy, hơn bốn chục mét vuông, tiền thuê ngàn tám một tháng, trang thiết bị nội thất đầy đủ.

Đồng Tư Thành đi lại haivòng trong căn phòng không lớn lắm, gật đầu nói: “So với căn phòng trước của em, ở đây tốt hơn nhiều, Nghiêu Nghiêu, bây giờ em chưa đi làm, để anh trả tiền nhà cho em!”.

Nghiêu Vũ lắc đầu: “Tư Thành, em còn có tiền tiết kiệm, em thuê được, nhất định sẽ kiếm được tiền trả, gửi bài viết ấy tờ tạp chí, bây giờ em rất thích tạp chí du lịch, gửi ảnh, viết bài, nhuận bút hai bài là đủ tiền nhà”.

“Anh muốn nuôi em không được à?”.

“Không được, như thế em mới có động lực làm việc, nếu không, con người sẽ sinh ý lại. lâu dần không hay”.

Đồng Tư Thành véo mũi cô: “Được, không có việc cũng buồn”.

Nghiêu Vũ mỉm cười. Từ Tây Tạng trở về, giữa cô và anh luôn là cảm giác thân thiện như thế. Cuối mỗi ngày. Đồng Tư Thành đều đến ăn tối với cô. ăn xong, không đi xem phim thì đi dạo phố hoặc là ở nhà xem đĩa. Thỉnh thoảng hẹn Thiên Trần và Tiêu Dương, nhưng cũng ít khi như vậy. Hai người đó muốn ở riêng với nhau, khiến Nghiêu Vũ có cảm giác dường như mỗi lần gặp là bớt đi một ít trong quỹ thời gian ngắn ngủi học còn ở bên nhau.

“Tiểu Vũ, cậu có hạnh phúc không? Bây giờ cậu quay lại với Đồng Tư Thành rồi ư?”. Thiên Trần hỏi.

Nghiêu Vũ không trả lời.

“Tiểu Vũ, người ta bảo, lúc tình nồng cũng là lúc sắp phai. Mình với A Dương lại khác, vì một chút chuyện nhỏ, mình cũng không chịu nổi lại cãi nhau... Kết quả, lần nào anh ấy cũng phải dỗ dành, mình không biết tại sao, chỉ muốn cãi nhau, muốn xả hết ra. Biết rõ sẽ như thế, cứ như là mong anh ấy dỗ dành...”. Về âu yếm đong đầy mắt Thiên Trần, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, tựa như đang nghĩ tới bộ dạng bất lực của Tiêu Dương. “Tiểu Vũ, cậu và Tư Thành như thế cũng khá ổn rồi, ít nhất cho đến giờ, chỉ cần hai người muốn là có thể sống với nhau. Cậu đã đến nhà Đồng Tư Thành chưa? Gặp bố mẹ anh ấy chưa? Chắc sẽ không có chuyện bị gia đình phản đối chứ?”.

Nghiêu Vũ ngậy ra, Đồng Tư Thành có nói muốn đưa cô về gặp bố mẹ, nhưng cô bận thuê nhà, lại bận viết bài cho tạp chí, hầu như chưa nghĩ đến chuyện đi gặp gia đình anh. Quan điểm của cô là, nếu chưa chắc

chấn chưa đi gặp bố mẹ hai bên. Song, câu hỏi của Thiên Trần khiến cô chợt nghĩ, lẽ nào vẫn chưa chắc chắn? Đồng Tư Thành tốt đến mức khiến cô chỉ biết thở dài.

Nghiêu Vũ lười biếng, thường ngủ muộn, không ăn sáng, hai ba giờ chiều mới ăn trưa, hai, ba giờ sáng mới ngủ. Hàng ngày mười hai giờ đêm Đồng Tư Thành đều gọi điện giục cô đi ngủ. Có lần Nghiêu Vũ nói dối đã ngủ rồi, anh cười: “Anh đang ở dưới nhà, đừng lừa anh!”.

Nghiêu Vũ hoảng hồn, ngó đầu ra, Đồng Tư Thành đang đứng dưới đèn đường chỗ sáng nhất, còn giờ tay vẫy. Cô đành hậm hực tắt đèn, lên giường ngồi nửa tiếng, lại dậy ngó xuống, Đồng Tư Thành vẫn ở đó.

Ánh đèn kéo bóng anh đổ dài xuống đường, anh vẫn nhìn về phía phòng cô. Đêm tối cô không nhìn rõ bóng anh, nhưng mắt nhòe dần. Cô bật đèn, nhìn thấy bóng anh hình như hơi động đậy, sau đó lại tắt đèn.

Đồng Tư Thành dường như hiểu ý cô, lúc đó mới ra về.

Cô nghĩ không hiểu, anh lấy đầu ra lòng kiên nhẫn như vậy, dần dần cô cũng sửa đổi thói quen thức đêm, trở về thói quen cũ, đúng mười hai giờ đi ngủ.

Còn buổi sáng thức dậy, uống cốc cafe là cô ngồi trước máy tính, anh cũng đoán ra. Hai tuần liền, sáng nào dậy anh cũng đưa bữa sáng đến cho cô, vậy là Nghiêu Vũ lại thay đổi. Ngày nào cũng ăn sáng với anh. Còn bữa trưa, anh không đến được, nhưng luôn nhắn tin nhắc cô xuống nhà ăn cơm, giọng anh vẫn nhỏ nhẹ: “Nếu không đi làm mà sinh hoạt bữa bãi như thế, em đến làm ở công ty anh đi, ít nhất cũng không ảnh hưởng sức khỏe”.

Thế là Nghiêu Vũ thay đổi, ngày lại ăn ba bữa đầy đủ, làm việc, nghỉ ngơi có giờ giấc. Thay đổi thói quen này không phải là chủ ý của Nghiêu Vũ, cô cũng không thích, nhưng không thể phụ lòng anh.

Có điều, Đồng Tư Thành không biết, cô thường dậy lúc nửa đêm, mở máy tính, đọc sách, viết lách.

Nghiêu Vũ cũng không biết, mình bị mất ngủ từ bao giờ, cứ nửa đêm lại bất chợt tỉnh giấc. Như đêm nay, cô lại thức giấc, trần trọc rất lâu, không thể nào ngủ lại, vậy là trở dậy bật đèn.

Đêm tĩnh mịch, cô mở cửa sổ, luồng không khí nóng sực ủa vào phòng, hít thở không khí ngoài trời dễ chịu hơn nhiều không khí trong phòng có điều hòa. Tháng tám trời nắng gắt, hơn một giờ đêm, nhiệt độ đã hạ nhiều. Nghiêu Vũ tắt điều hòa, lấy ra con dao khắc và mảnh đá Thanh Điện. Đoán đo một lát, dùng giấy ráp bắt đầu mài mảnh đá.

Nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, trăng cao nguyên lại hiện về. Đêm hôm đó cũng giống đêm nay, không hề buồn ngủ.

Cô lấy ra cuốn Từ điển Triện khắc thư pháp, muốn tìm bốn chữ “Tha hương minh nguyệt[1]”. Lơ đãng giở trang có nếp gấp tự động lật ra. Nghiêu Vũ sức nhớ, ngày trước hỏi Đồng Tư Thành tặng cô con dấu, cô rất muốn học cách khắc để khắc tên tặng anh, tìm được chữ tên anh, đã gấp mép đánh dấu, nhưng cuối cùng chưa kịp làm anh đã đi.

[1] Nghĩa là: Vầng trăng nơi xứ lạ

Nghiêu Vũ thở dài, mở trang đánh dấu định bỏ nếp gấp. Đột nhiên nhìn thấy trên trang đó đầy những chữ “Hứa” các kiểu. Cô giật mình, mở nốt hai trang kia. Tim bỗng nảy lên, ngón tay vuốt nhẹ lên đó, có một chút mồ hôi dính dính.

Cô ngáy người nhìn trang từ điển trước mặt

Một làn hơi nước dâng trong mắt, ba chữ đó nhòa đi. Tại sao, tại sao lại để cô nhìn thấy? Tại sao lại để cô nhìn thấy vào lúc này? Khi cô đã thay đổi thói quen, khi cô đang dần dần chấp nhận Đồng Tư Thành. Ba chữ Hứa Dục Trung như một đường như sét, phá sập bức tường cô vất vả mãi mới xây nên.

Đột nhiên căm ghét! Nghiêu Vũ bật dậy vớ lấy lấy điện thoại muốn gọi ngay. Cô muốn mắng anh ta, anh ta thật... đáng ghét! Lúc nào cũng bí mật mai phục như thế. Để cô tưởng phật trước là khu rừng rậm bình yên, vô tình bước vào, lập tức trúng bẫy của anh ta. Với vẻ si tình, xuất hiện ở Tây Tạng cùng với Đồng Tư Thành, còn đối trang từ điển có tên Đồng Tư Thành thành trang tên mình.

Một dòng máu nóng xông lên đầu. Nghiêu Vũ run run thầm nghĩ, cô phải gọi điện, phải mắng anh ta, phải... bấm được nửa dãy số, ngón tay đột nhiên cứng lại, nghĩ đến nụ cười của Đồng Tư Thành, sự tận tình của anh, lòng kiên nhẫn của anh, ngón tay lại không thể nào nhúc nhích. Những cái nút bé xíu trên bàn phím lại có sức mạnh bí ẩn, dường như chỉ cần nhấn một cái, sẽ tạo nên sức công phá đủ nổ tung một tòa thành.

Tư Thành... Cô gọi điện cho Hứa Dục Trung... anh ta đang ở bên Đỗ Lối... Nghiêu Vũ ngơ ngẩn trong phòng, tim vẫn đập dồn, đầu vẫn réo ù ù. Buồn bã nghĩ, sao có thể gọi điện cho anh ta? Tay nắm chặt điện thoại, bỗng hốt hoảng, ném lên giường.

Nghiêu Vũ gục đầu trên bệ cửa sổ, thành phố vẫn đang say giấc, thỉnh thoảng có chiếc xe hơi vút qua, đêm mát như nước, lòng bị gió thổi tê héo. Quay lại bàn làm việc ngồi một lát, vuốt phẳng ba trang từ điển gấp mép đó, một giọt nước mắt rơi xuống, cô lấy tay lau đi, tìm bốn chữ muốn khắc, chăm chú viết trên mảnh đá, dùng dao bắt đầu khắc từng nét.

Cô để mảnh đá trên lòng bàn tay trái, tay phải cầm dao khắc từng nét, tập trung tất cả tinh lực. Khắc một chút, thổi bụi đá, ngắm nghía lại cầm cùi làm.

Thời gian chậm chậm trôi, Nghiêu Vũ chìm vào công việc. Con chữ dần dần hiện ra, cô ngắm nghía, đổ dao, khắc một nét thẳng dài bên dưới. Do đường vạch quá căng, mũi dao sượt vào đầu ngón cái bàn tay trái, cô đau điếng quăng dao, bóp chặt ngón tay, xuyết xoa.

Vừa chớp mắt, nước mắt đã ứa ra, sịt nước mũi tự nhủ, vừa rồi tại mình quá chăm chú, mỗi mắt quá mà thôi. Hết đau, đầu ngón tay cái ứa ra một vệt máu, chỉ rách nhẹ, cô bất chấp, cầm dao, làm tiếp.

Sửa xong nét cuối cùng, thở phào một hơi, cuối cùng đã hoàn thành. Ngón tay lần theo từng nét khắc lồi lõm, lòng lâng lâng mãn nguyện.

Nghiêu Vũ lấy ra hộp mực, thận trọng ấn vào đó, in ra những chữ đỏ tươi lên trang giấy trắng. Bốn chữ vừa vặn trong khuôn dấu hình bầu dục. Ngắm nghía hồi lâu, chữ viết chưa đẹp, nét khắc chưa đều, bên rìa có một đường vạch rất sâu, nhưng cô vẫn cưỡi mãn nguyện.

Bên ngoài, bóng đêm vắng lặng, nhìn đồng hồ, hơn bốn giờ sáng.

Nghiêu Vũ mỉm cười nghĩ, giết thời gian như thế này thật tuyệt.

Đồng Tư Thành gọi điện như thường lệ, Nghiêu Vũ không nghe thấy. Anh liền mua bữa sáng mang đến, bấm chuông.

Nghiêu Vũ cau mày, không nhúc nhích. Nhưng chuông vẫn réo, mơ màng mở mắt, xuống giường ra mở cửa. Đồng Tư Thành mím môi, lát sau than thở: “Đêm qua em ngủ lúc mấy giờ?”

Nghiêu Vũ cúi đầu không nói, để anh đi vào.

“Nghiêu Nghiêu, đã nói bao lần, thức khuya rất có hại, sao em không chịu nghe?”

“Tư Thành, tối qua... tối qua em mất ngủ”. Lòng cô ảm đạm.

Đồng Tư Thành để túi đồ xuống, dơ tay kéo cô vào lòng, dịu giọng: “Sao không gọi cho anh? Mất ngủ, lại trở dậy lên mạng?”

“Vâng”. Nghiêu Vũ buột miệng nói.

“Tay em sao thế?”. Đồng Tư Thành nhìn thấy vết thương trên ngón tay cô.

Nghiêu Vũ liếc anh một cái, rút tay về, quay người đi vào phòng tắm: “Lúc ngủ dậy, không cẩn thận bị xước một chút, không sao”.

“Phải cẩn thận!”. Đồng Tư Thành trách, cầm chiếc bánh bao vừa ăn vừa bước đến bàn làm việc. Trên bàn vẫn phủ lớp bụi đá, lấy tay di một đường, bột đá dính vào đầu ngón tay, anh rút tay lại như chạm vào vật bẩn. Nhìn thấy cuốn từ điển thư pháp bên cạnh, miếng bánh bao thơm ngon như tắc trong họng, anh ăng ẳng mấy tiếng, hơi thở mới bình thường. Lát sau lau miệng, nói quả quyết: “Nghiêu Nghiêu, mẹ anh bảo muốn gặp em, tối nay hay tối mai?”

Nghiêu Vũ đang đánh răng, nghe anh nói vậy, sững người ậm ừ: “Em đang đánh răng, chờ chút”.

Rửa mặt xong, cô xả nước nóng tắm. Nên trả lời anh thế nào? Lần này, cô nên trả lời anh thế nào? Nghiêu Vũ ngứa mặt, đề nước nóng xối lên. Trước nay cô luôn ghét sự mập mờ, nhưng bây giờ thái độ của cô đang rất mập mờ. Coi như cô đã trở lại với Đồng Tư Thành, tại sao lòng buồn như thế?

Nước nóng xối vào mặt, hơi rất. Đồng Tư Thành là người đàn ông ưu tú, hết lòng với cô, một người lí trí, chung tình, lặn lội đến tận Tây Tạng tìm cô... Nghiêu Vũ nhắm mắt, mặc cho nước xối trên mặt, xối đi cái vật vô hình làm cô chưa xót tận đáy lòng.

Từ phòng tắm bước ra, Đồng Tư Thành đón chiếc khăn bông trong tay cô, lau lại mái tóc cho cô: “Mẹ anh muốn gặp em, em xem hôm nào thích hợp?”.

“Tối nay không được rồi. Tuệ An mời chúng ta mà?”. Nghiêu Vũ nhớ tới lời mời của Tuệ An.

“Tối mai được không?”.

Nghiêu Vũ quay người nhìn anh: “Em muốn hỏi ý kiến bố mẹ em, có được không?”.

Đây là lần đầu tiên Nghiêu Vũ tỏ ý muốn hỏi ý kiến bố mẹ, Đồng Tư Thành cười: “Được, Nghiêu Nghiêu, liệu bố mẹ em có phản đối?”.

Nghiêu Vũ trầm nghĩ, phản đối cũng vô ích, tất cả do cô quyết định, chẳng qua, chẳng qua cũng chỉ có thể nói với Đồng Tư Thành như vậy, không tìm được lí do nào khác từ chối đến nhà anh. “Vâng, Tiêu Dương và Thiên Trần làm thế nào mình cũng làm thế”.

Tay Đồng Tư Thành cầm chiếc khăn bông chợt cứng: “Nghiêu Nghiêu, quả thực... suốt ngày đối diện với Tiêu Dương, anh đã phát sốt”.

38. Chương 38

“Trong bốn người, em không nhạy cảm như Thiên Trần, không dịu dàng như Tuệ An, không xinh đẹp như Đỗ Lôi. Anh rất lạ lùng, cũng đã nghĩ rất lâu, xin lỗi anh không thể nói ra, thích gì ở em...”.

Trước bữa cơm tối do vợ chồng Trương Lâm Sơn mời hôm đó, mọi người dường như đều duy trì nét mặt vui vẻ tự nhiên, nhưng điều gì phải đến ắt sẽ đến. Sau khi tan cuộc, tất cả đều thay đổi.

Lúc Tiêu Dương đưa Thiên Trần về nhà, nhìn thấy anh, nụ cười vụt tắt trên mặt mẹ cô, bà nhìn anh, ánh mắt sắc lạnh: “Tiêu Dương, không phải cậu không tốt, nhưng cậu và Thiên Trần không hợp. Tôi chưa bao giờ nói thẳng với cậu, bây giờ, tôi yêu cầu cậu không được qua lại với Thiên Trần nữa, cũng đừng nghĩ chuyện xúi bẩy nó bỏ nhà đi, trừ phi nó không nhận tôi là mẹ”.

Tiêu Dương im lặng nghe, cố giữ thẳng lưng, duy trì nụ cười trên mặt.

Thiên Trần đứng xa nhìn, lo lắng, phỏng đoán mẹ sẽ nói gì với Tiêu Dương.

Lúc sau, mẹ mỉm cười bước đến chỗ cô: “Đi thôi, Thiên Trần”.

Thiên Trần nhìn mẹ lại nhìn Tiêu Dương.

Tiêu Dương cũng mỉm cười: “Thiên Trần, chúc ngủ ngon”.

Nụ cười của anh cô đã nhìn bao nhiêu lần, dường như vẫn bình thường, lại dường như khác thường. Cô lại thấy bất an, nôn nóng muốn biết họ nói gì với nhau. Nụ cười của mẹ và Tiêu Dương bí hiểm như nụ cười của nàng Mona Lisa. “Em sẽ gọi cho anh”. Cô khẽ nói, rồi quay về nhà.

Mẹ làm như không có chuyện gì, cô cũng không hỏi, lên tầng gọi cho Tiêu Dương.

“Mẹ chỉ bảo anh không nên chơi bài nữa”.

Một câu đơn giản của Tiêu Dương vẫn chưa xoa được nghi ngờ của Thiên Trần. Nỗi buồn thường trực lại quay về, niềm vui của buổi gặp mặt lúc tối đã biến mất.

Tuệ An và Trương Lâm Sơn về nhà, cô tựa vào vai anh: “Tối hôm nay rất vui”.

“Tuệ An, nếu chúng mình có con, còn vui hơn nhiều”. Trương Lâm Sơn thở dài.

Lòng Tuệ An lại se lại. Anh đã ba mươi lăm tuổi, tiền đồ rộng mở, nóng lòng muốn có con, cô nhắm mắt, buồn thối thối: “Anh trách em sao?”.

“Không, đừng nghĩ nhiều, cứ nói một câu là em lại thế!”.

Tuệ An không nói gì, ngồi thẳng người, ngoảnh đầu sang phía khác.

Hứa Dực Trung lái xe đưa Đỗ Lối về, đến nơi, anh mỉm cười tạm biệt. Cô ngoái lại mỉm cười: “Dực Trung, hôm nay anh hăng hái uống rượu thế?”.

Hứa Dực Trung ngậy ra, cười lớn: “Trời nóng, khát nước, muốn uống nhiều một chút”.

“Chưa đủ sao? Muốn uống nữa không?”. Đỗ Lối mỉm cười thử mời.

“Thôi, để hôm khác, nghĩ sớm đi”.

Đỗ Lối cười: “Được, để hôm khác, tạm biệt!”.

Hứa Dực Trung thở dài, nụ cười trên môi cuối cùng biến mất. Anh thực sự không thích câu nói ẩn ý của Đỗ Lối. Một cô gái quá thông minh nhiều khi cũng dở.

Hứa Dực Trung ngỡ ngàng nhìn Đỗ Lối đi khỏi, ở Lhasa, Đỗ Lối đột nhiên bay tới Lhasa tìm anh, anh trách cô sao lại đến đây. Đỗ Lối hơi ngửa khuôn mặt xinh đẹp, thở dài: “Anh đã hỏi em, anh nói làm bạn gái của anh, em có vui không. Em bảo anh cứ nghĩ kỹ chuyện với Nghiêu Vũ, Dực Trung, anh đã nghĩ kỹ chưa?”.

Hứa Dực Trung nhìn vầng trăng sáng trên trời, ánh trăng thanh lạnh thấm vào lòng. Khỏi cần anh nghĩ, ý trời đã thế! Thần linh đã dẫn đường cho Đồng Tư Thành gặp được cô trước. Anh mỉm cười: “Anh nghĩ kỹ rồi...”.

Tối hôm nay, vợ chồng Trương Lâm Sơn mời cơm, anh đã nhường Nghiêu Vũ, anh không muốn cô phải uống một chút rượu nào. Cả buổi tối anh không dám nhìn thẳng cô một lần, nhưng trong một không gian hẹp như thế cho dù không muốn, anh vẫn nhìn thấy nụ cười nhàn nhạt của Nghiêu Vũ, nhìn thấy Đồng Tư Thành chăm sóc cô, giữa hai người có vẻ rất tự nhiên...

Hứa Dực Trung vừa lái xe vừa nghĩ, cảm thấy không nên gặp Nghiêu Vũ thì hơn, để khỏi phải cười quá mệt. Nhưng không biết ma xui quỷ khiến thế nào anh lại lái xe về hướng nhà cô trước đây.

Con đường này, đi thẳng, qua một chỗ ngoặt rồi rẽ trái, anh nhắm mắt cũng có thể biết hướng của nó.

Anh đập phanh, không nghĩ gì nữa, rút điện thoại.

Sau khi Đồng Tư Thành đưa Nghiêu Vũ về, đang trên đường về nhà, thì điện thoại đổ chuông: “Được, gặp nhau ở quán bar, xem ra đều chưa uống đủ”.

Đến chỗ hẹn, Đỗ Lối vẫy tay: “Ở đây”.

Đồng Tư Thành cười cười, đi đến: “Sao lại hẹn tôi ra đây?”.

Ánh đèn mờ hắt xuống, Đỗ Lối lắc chiếc cốc trên tay, cả bàn tay và chiếc cốc nhuộm màu hồng, huyền ảo và cảm động. Đôi mắt long lanh như mắt mèo, cô mỉm cười: “Anh không biết thật sao?”.

“Biết gì?”.

Đỗ Lối bật một tiếng cười nhẹ: “Thôi đi, lòng anh rõ như gương, nếu không biết, anh có đến đây không?”.

Đồng Tư Thành không nói, cũng không uống rượu. Anh ngồi trước mặt Đỗ Lối, mắt thâm trầm.

Đỗ Lối than thở: “Thực ra chúng ta đều là con người, không phải sao?”.

“Cô chỉ nói đúng một nửa, gặp nhau trong trường, tôi và cô chỉ cần nhìn một mắt cũng hiểu nhau. Chicos điều, cho dù tôi thực tế, nhưng tôi yêu cô ấy không tính toán bất cứ điều gì, cô ấy là cô ấy. Cô thì khác, cô luôn tính toán, nếu Hứa Dực Trung không có tiền, cô có yêu anh ta không?”.

“Xem ra Nghiêu Vũ thực sự đã tìm được người cô ấy cần”. Đỗ Lối lại cười, “Tôi thật lòng chúc mừng hai người, bây giờ tôi không thích tranh giành với cô ấy, không muốn cô ấy cạnh tranh với tôi. Anh hiểu rõ mà”.

Đồng Tư Thành liếc xéo cô: “Tối nay cô hẹn tôi ra đây là muốn chúc mừng chúng tôi? Cảm ơn, tôi và Nghiêu Vũ bây giờ rất tốt”.

“Ha ha, anh có vẻ rất tự tin”. Ánh mắt Đỗ Lối đầy chế nhạo, “Anh có nhận ra, suốt buổi tối nọ cười cứ như dính trên mặt cô ấy? Nếu không có tà tâm, Nghiêu Vũ có cười giả dối thế không?”.

“Đỗ Lối!”. Đồng Tư Thành nghiêm giọng, ánh mắt lạnh lùng hướng vào cô, “Điều kiện gia đình cô rất tốt, cô xinh đẹp, thông minh, có tài, Nghiêu Vũ không tranh giành với ai, cũng không có tham vọng gì lớn, cô không cần ganh đua với cô ấy”.

“Tôi không cần?”. Mắt Đỗ Lối đầy đồ kị, “Tại sao tôi hẹn anh ra đây, anh không chịu thừa nhận ư? Không chịu thừa nhận Nghiêu Vũ đối với anh không còn như trước?”.

Đồng Tư Thành bỗng đứng bật dậy, mắt sắc như dao: “Chuyện của chúng tôi không cần cô xen vào! Cô muốn lấy được trái tim của Hứa Dục Trung tốt nhất đừng có quá nhiều những trò khôn vặt như thế!”.

Đỗ Lối không hề lúng túng, vẫn cười nhạt: “Đồng Tư Thành, không muốn tôi giúp anh sao? Tôi quá hiểu Nghiêu Vũ”.

“Rất cuộc cô muốn nói gì?”. Đồng Tư Thành tức giận.

“Tôi và anh không thù oán gì, tôi chỉ hi vọng anh sớm có được Nghiêu Vũ, sớm kết hôn”.

“Chuyện này không cần cô bận tâm!”. Đồng Tư Thành định quay đi.

Chỉ một câu của Đỗ Lối đã kéo anh quay lại: “Đáng tiếc, anh đã nhầm một bước, mới dẫn tới sự thế hôm nay. Trừ phi...”. Cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt đẹp hạnh đào thâm trầm lóe sáng.

Đồng Tư Thành đứng yên, lặng lẽ nhìn cô rất lâu, cuối cùng nói: “Cho dù Hứa Dục Trung không thích Nghiêu Vũ, anh ta cũng tuyệt đối không yêu cô. Anh ta cáo già hơn cô tưởng. Đỗ Lối, điều kiện của cô rất tốt, nhưng đeo bám anh ta, cô chỉ chuốc lấy đau khổ”.

“Hứa Dục Trung thích ai cũng được, trừ Nghiêu Vũ”. Đỗ Lối cười khẩy.

Đồng Tư Thành thở dài gọi xuống: “Đỗ Lối, tôi không hiểu, tại sao cô bận tâm đến Nghiêu Vũ như thế?”.

“Bởi vì, thứ tôi muốn, cô ta lại có được một cách dễ dàng, không hề tốn công sức, với một vẻ lơ đãng bất cần”. Cuối cùng Đỗ Lối nói.

Cô đã nhìn thấy hết. Cả buổi tối Hứa Dục Trung không lần nào nhìn thẳng Nghiêu Vũ, nhưng cô vẫn biết, nếu không có gì tại sao hai người không hề nhìn nhau một lần. Cô cũng bắt gặp ánh mắt u tối của Đồng Tư Thành, chuyện đã rõ như vậy!

Giọng Đỗ Lối thản nhiên: “Nếu anh có thể đính hôn với Nghiêu Vũ, cô ấy sẽ giữ lời. Nhưng Đồng Tư Thành, anh có chắc không?”.

Anh nhìn Đỗ Lối, tia mắt sắc lạnh, cô ta quá thông minh, thông minh đến nỗi đàn ông không thể lung lạc được. Anh thờ dãi: “Đỗ Lối chẳng qua cô muốn quan hệ của tôi và Nghiêu Vũ sớm rõ ràng, bởi vì cô không thích tôi, cô sẽ tìm người hơn tôi, vậy là cô thắng cô ấy, như thế cô mới hài lòng, phải không?”.

Đỗ Lối cười phá lên: “Tôi biết, hồi quen anh ở trường tôi đã biết, anh chỉ liếc mắt là biết tôi nghĩ gì. Nhưng, anh cũng chỉ nói đúng một nửa, Đồng Tư Thành, lúc đầu tôi cũng nghĩ như thế, còn bây giờ thì khác. Chỉ là thứ Nghiêu Vũ muốn, tôi sẽ không cho cô ta được như ý mà thôi”.

“Nếu Hứa Dục Trung thích Nghiêu Vũ, cô ấy lại chấp nhận anh ta, cô dựa vào đâu không cho cô ấy được như ý?”. Đồng Tư Thành chậm rãi hỏi.

“Anh!”. Đỗ Lối nhìn ép Đồng Tư Thành, “Tôi biết, Nghiêu Vũ không nỡ từ chối lòng tốt của anh”.

“Ha ha!”. Đồng Tư Thành cười đến phát ho, cố gắng kiềm chế, thở đều: “Nếu tôi bỏ cuộc thì sao?”.

Trong mắt Đỗ Lối lộ vẻ vui sướng ranh mãnh: “Anh sẽ không bỏ cuộc, anh không thể. Tôi muốn nói với anh...”.

Cô nhìn Đồng Tư Thành bỏ đi, lại lặng lẽ uống một mình. Lúc ở Lhasa, Hứa Dực Trung nói, anh nghĩ kĩ rồi... Anh nghĩ rằng, anh yêu Nghiêu Vũ, cho dù không có được Nghiêu Vũ, anh vẫn yêu cô ấy.

“Đỗ Lối, em rất tốt, như thế là không công bằng với em, cũng chẳng có ý nghĩa gì”. Hứa Dực Trung thẳng thắn nói với cô.

Cô khóc đau đớn, cô đã tưởng Hứa Dực Trung nhìn thấy Đồng Tư Thành và Nghiêu Vũ bên nhau, anh sẽ nguôi lòng. Cô đặt vé máy bay đi Lhasa, đồng thời thông báo cho Đồng Tư Thành. Tin Đồng Tư Thành báo khiến cô mừng khôn xiết, bất chấp mệt mỏi đáp chuyến bay sớm nhất đi Lhasa gặp Hứa Dực Trung, nhưng anh lại cho cô câu trả lời như vậy.

Anh đối xử tốt với cô là để đền đáp lòng tốt của cô. Thứ cô cần là trái tim anh, anh lại không cho cô dù một góc.

Đỗ Lối nhắm nháp ly rượu. Đã khuya, tiếng nhạc bay bổng khắp phòng, cô cảm giác mình cũng đang bay cùng tiếng nhạc.

Đột nhiên có người ngồi phịch xuống ghế đối diện. Đỗ Lối cười hi hi: “Thế nào, cũng không ngủ được à?”.

Lúc Đỗ Lối hẹn gặp Đồng Tư Thành ở quán bar, Hứa Dực Trung đang gọi điện cho Nghiêu Vũ, “Ngủ rồi sao?”.

Tín hiệu vừa thông, tim đã đập thành thành, anh cố giữ bình tĩnh. Nhưng anh không biết, lúc nghe máy, tim Nghiêu Vũ cũng đập dồn.

“Sao anh có số máy của tôi?”.

“Hỏi Tuệ An”.

“À”. Nghiêu Vũ không biết nói gì im lặng mãi, đột nhiên nói: “Xin lỗi, tôi chưa bao giờ đánh ai”.

“Biết rồi, là do anh quá đường đột”. Hứa Dực Trung nói ngay. Anh hơi dặc ý, nhạc chuông của Nghiêu Vũ đã đổi, không phải ca khúc buồn dạo trước, mà là bài Cuộc sống hoàn mỹ anh đã hát.

Cả hai cùng im lặng.

“Em ra ngoài đi!”.

Nghiêu Vũ giật mình, dodự: “Muộn quá rồi...”.

“Em xuống đi, năm phút nữa anh đến”. Hứa Dực Trung không muốn dùng dằng qua điện thoại, nói ngắn gọn rồi cúp máy.

Nghiêu Vũ nhìn di động trong tay, lòng rối ren. Anh ta có ý gì? Chẳng phải anh ta đã cặp với Đỗ Lối? Muộn thế này, có nên đi? Cô phân vân không biết nên thế nào. Điện thoại lại đổ chuông, của Đồng Tư Thành: “Nghiêu Nghiêu, ngủ chưa?”.

“Ngủ rồi, à, đang định đi ngủ”. Cô hốt hoảng, tim đập dồn.

Giọng Đồng Tư Thành vẫn bình thường: “Ngủ sớm đi, mai anh qua đón đi ăn sáng”.

“Vâng!”. Nghiêu Vũ ngắt máy, mình đang làm gì thế này? Cô dăm dăm nhìn di động rất lâu, cuối cùng tắt máy. Tắt đèn, Nghiêu Vũ đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống dưới.

Cô không có cách nào từ chối Đồng Tư Thành, nhưng trái tim lại bay xuống dưới tầng. Hứa Dực Trung gọi điện không được, anh sẽ thế nào? Liệu anh có bỏ đi?

Chưa đầy hai phút sau, nhìn thấy một chiếc xe đi tới, không nhìn vào xe, cũng biết anh đang gọi điện.

Đèn xe sáng mãi. Nghiêu Vũ đứng bên cửa sổ, đột nhiên thấy xót xa. Những kỉ niệm với Hứa Dực Trung lại ào ạt hiện về. Cô bồn chồn nhìn chiếc xe đỗ dưới tầng. Tay nắm chặt điện thoại.

Đèn ở đầu xe bỗng tắt, Nghiêu Vũ hốt hoảng. Lại thấy đèn trong xe sáng bừng, qua lớp kính bóng mờ của Hứa Dực Trung hiện ra, anh ngẩng nhìn lên tầng.

Nghiêu Vũ hốt hoảng né sang bên. Chờ rất lâu rồi lại ngó xuống, anh vẫn ngồi trong xe, bật đèn, dường như để cô nhìn thấy.

Cô do dự, lại đợi lúc nữa, Hứa Dực Trung vẫn chưa đi. Cuối cùng Nghiêu Vũ mở điện thoại, bấm số, khẽ nói: “Đừng đợi nữa, tôi ngủ rồi”.

“Em xuống đi!”.

“Tôi...”.

“Anh chỉ có vài câu, nói xong là đi”. Giọng Hứa Dực Trung dịu dàng như dỗ dành.

Chỉ nói vài câu, nghe anh ấy nói xong là xong... Tiếng thì thầm trong lòng dịu, người cô run lên. Nhưng Tư Thành, Tư Thành... cô nhớ ngay đến anh. Nghiêu Vũ nhắm mắt, Tư Thành nặng tình như thế, tình của anh nặng đến mức khiến cô cảm thấy hai chân như đeo đá, không thể nào cất bước.

Nếu Tư Thành không tốt với cô, nếu anh không vượt ngàn dặm tìm cô, nếu sau khi trở về cô không làm cho anh hiểu lầm, chuyện sẽ thế nào? Nghiêu Vũ lắc đầu, nhớ lại cảm giác của mình lúc ở quảng trường Lhasa, có những lúc bỏ lỡ là không thể nào tìm lại được. Cô khẽ nói: “Anh muốn nói gì, nói luôn đi”.

“Anh nhất định phải gặp em, bây giờ và ngày mai có gì khác nhau? Mặt anh rất dày, em cũng biết rồi!”. Hứa Dực Trung uể oải trả lời. Anh nhất định phải gặp cô, anh không muốn lại bỏ lỡ. Bất luận thái độ Nghiêu Vũ thế nào, anh bất chấp, ngược nhìn lên tầng, nếu cô vẫn tắt máy, anh cảm thấy có thể hét tên cô trong đêm, buộc cô phải xuống. Hứa Dực Trung nghĩ vậy bật cười, anh không muốn dùng đường hơn nữa, để mình dễ chịu anh chọn cách khiến cô bực mình.

Ngày mai? Sáng sớm mai Đồng Tư Thành nói đến đón cô đi ăn sáng. Nghiêu Vũ luống cuống: “Không cần, tôi xuống”.

Hứa Dực Trung hài lòng cúp máy chờ.

Nghiêu Vũ cầm túi xách, đi xuống. Cô đứng ở chỗ tối dưới tòa nhà, lên nhìn ra, sợ Đồng Tư Thành bất thành linh xuất hiện. Đường phố rất yên tĩnh, Nghiêu Vũ bước nhanh ra, chui vào xe. Hứa Dực Trung không nói gì lái xe đi. Nghiêu Vũ cũng không hỏi đi đâu, lòng thấp thỏm.

Trên đường, hai người không ai nói gì, trong xe mở nhạc, phá vỡ bầu không khí im lặng gượng gạo. Hứa Dực Trung lái xe đến ven sông dừng lại: “Sao không nói gì?”.

Nghiêu Vũ không biết nói sao, nghe anh hỏi vậy trả lời: “Chẳng phải anh bảo chỉ nói mấy câu?”.

Hứa Dực Trung ghé đầu nhìn cô. Nghiêu Vũ cúi đầu, lộ cái cổ cao, ngoảnh mặt đi: “Anh thích em!”.

Nghiêu Vũ không ngẩng lên, đầu càng cúi thấp. Không ngờ anh thẳng thắn như vậy. Anh và Đỗ Lối... lời thề lộ của anh... cô đã hiểu tất cả. Lòng trào niềm vui mơ hồ, má đột nhiên đỏ ửng.

“Tiểu Vũ, anh thích em, không phải ngẫu hứng, không phải chơi bời”.

Nghiêu Vũ ngẩng đầu, ánh mắt lóng lánh, mắt anh, vẻ mặt anh quá đổi chân thành. Tư Thành... Tư Thành cũng nhìn cô như thế. Cô bỗng buột miệng: “Thích gì ở em? Thích em và thích cái cô gái khác có gì khác?”.

Hứa Dực Trung cười: “À, em muốn nói anh quá tầm thường?”.

Nghiêu Vũ đỏ mặt: “Không, không phải ý đó”.

Hứa Dực Trung cười, nhìn ra mặt sông, ánh đèn sáng rực lặn lẽ tỏa xuống mặt nước lăn tăn, Nghiêu Vũ đứng cạnh anh, tìm anh bình ổn yên tĩnh. Không cần cô nói, anh và cô đều hiểu. Xúc động và vui sướng tràn trề, anh tự chúc mừng sự kiên trì của mình. “Trong bốn người, em không nhạy cảm như Thiên Trần, không dịu dàng như Tuệ An, không xinh đẹp như Đỗ Lối. Anh rất lạ lùng, cũng suy nghĩ rất lâu, xin lỗi anh không thể nói ra thích gì ở em...”. Anh quay đầu đắm đắm nhìn cô, giọng nhẹ như gió thoảng, “Anh rất hoài nghi, anh

quen quá nhiều cô gái, nhưng lần này không thể nghĩ ra thích gì ở em. Em có bằng lòng để anh dần dần hiểu ra?”.

Mặt nước xôn xao, ánh đèn lấp lánh, tất cả chìm trong đôi mắt sâu của anh, điểm sáng trong đó thu hút cô. Như lạc trong sơn động, khi nhìn thấy điểm sáng le lói, con người dù hơi thóp cũng bừng lên khát vọng sống, bất chấp tất cả lao đến. Nghiêu Vũ ngơ ngẩn nhìn, hoàn toàn không nghĩ thái độ mình liệu có chuyển biến quá nhanh, không nghĩ, nhìn anh như vậy, hậu quả sẽ thế nào, lúc này Đồng Tư Thành không xuất hiện trong tâm trí cô.

“Hôm đó giận quá nên cắt đi phải không?”. Tay Hứa Dực Trung nhẹ nhàng vuốt món tóc bên tai cô.

Cảm giác từ sự tiếp xúc đó làm Nghiêu Vũ run lên, tai đỏ ửng, bối rối ngoảnh đi: “Không, không phải... chỉ là muốn thay đổi kiểu tóc...”. Nghiêu Vũ chỉ thấy không khí thân mật mỗi lúc một lan nhanh, làm cô không chịu nổi. Cô vội nhấn nút mở cửa sổ xe, gió thổi vào, khẽ hít một hơi, đầu óc tỉnh táo lại.

Cô đang làm gì? Cô và Hứa Dực Trung như thế này là sao? Còn Đồng Tư Thành? Anh là gì? Bỗng hốt hoảng, im lặng một lát, cuối cùng lấy hết can đảm, quay đầu nhìn Hứa Dực Trung: “Đưa em về được không? Cảm ơn anh, em... em xin lỗi...”.

Dịu dàng dăng trong mắt Hứa Dực Trung. Mọi sắc thái trên mặt cô, trong mắt cô đều khiến tim anh sung sướng nảy lên. Hiểu lầm đã hết, cô chỉ không biết nên xử sự thế nào. Nhưng, anh không muốn để cô do dự nữa.

Anh không nói, vẫn đắm đuối nhìn cô, Nghiêu Vũ càng thấp thỏm, ánh mắt Hứa Dực Trung nhìn cô mềm như cỏ cây mọc trên đầm nước, quấn chặt cổ, lặng lẽ kéo cô chìm xuống, cô như giẫm trên đầm lầy đặc cỏ đây, không thể nào nhấc chân, mỗi lần động đây là cảm giác mất trọng lượng. Tim bỗng bình tĩnh. Chỉ biết dựa vào bản năng vùng vẫy, âm thanh từ miệng phát ra yếu như tiếng muỗi.

“Em... em phải về...”.

Hứa Dực Trung nhìn cô, bất chợt giơ tay xoay mặt cô lại, khẽ nói: “Em, em có tát anh nữa không?”. Nói rồi cúi hôn cô.

Nghiêu Vũ ra sức thuyết phục mình, không nên. Nhưng cô không nhúc nhích, cũng không biết tại sao không từ chối, lại ngoan ngoãn nhắm mắt, đón nụ hôn ấm nóng in lên môi mình, đầu nhẹ dần.

Nụ hôn kéo dài, mang hơi thở của anh chiếm lĩnh toàn bộ thần kinh cô. Anh đã hôn bao nhiêu cô gái? Khi đầu Nghiêu Vũ lóe lên suy nghĩ đó, tay cô đã nắm lấy áo sơ mi của anh, vô thức bú lấy anh, hưởng ứng một cách bản năng...

Dực Trung dừng lại, mỉm cười nhìn cô, mặt Nghiêu Vũ đỏ bừng ngượng ngịu, hàng mi rung rung, không dám nhìn anh. Anh thở dài, quàng tay ôm cô vào lòng. Nghiêu Vũ quá gầy, cảm thấy ôm không chắc, im lặng một lúc mới khẽ hỏi: “Một mình đi thuê nhà, vẫn mua đồ ăn sẵn bên ngoài?”.

Nghiêu Vũ mơ màng bình tĩnh, đáp ứng: “Tư Thành, anh ấy, em... em phải về”. Cô quay mặt, đẩy anh ra, ngực thở dồn như sóng.

Dực Trung nâng mặt cô giữ trong tay: “Đồng Tư Thành ngày nào cũng ăn cơm với em phải không?”. Nghiêu Vũ muốn cúi đầu, nhưng không thể cử động, vô thức nhìn anh, mắt bỗng nóng đỏ.

“Anh ta đến Tây Tạng tìm em, rất tốt với em, em không từ chối được phải không?”. Hứa Dực Trung nhẹ nhàng hỏi, anh hiểu mâu thuẫn trong lòng Nghiêu Vũ, nhưng không ép cô, “Tiểu Vũ, em muốn ở bên ai hơn? Ở bên ai em thấy vui hơn? Chỉ cảm động thôi, không đủ. Hãy nhìn anh, nhìn anh trả lời”.

Nghiêu Vũ im lặng. Cô biết, cô đã sớm biết, chỉ là không dám nghĩ, không biết phải đối diện thế nào.

Giọng Dực Trung càng nhẹ nhàng, dụ dỗ: “Em muốn ở bên anh, đúng không? Nói rõ với anh ấy đi, nhé?”.

Nghiêu Vũ nhìn đôi mắt da diết của anh, gạt đầu, rồi sực tỉnh, lại lắc đầu: “Em sẽ làm anh ấy tổn thương”.

Hứa Dực Trung quyết định phải xóa bỏ trở ngại tâm lý đó của cô: “Vậy em ở bên anh ấy, không làm tổn thương anh? Nếu em nhớ anh, chẳng phải càng có lỗi với anh ấy?”.

Nghiêu Vũ không nói, lòng bỗng nặng trĩu: “Anh và Tư Thành khác nhau, không có em, vẫn còn rất nhiều cô gái khác, như Đỗ Lối, xinh đẹp, thông minh thích anh. Tư Thành yêu em... khi nhìn thấy anh ấy ở chùa Đại Chiêu, em buồn vô hạn...”.

“Tiểu Vũ”. Giọng Hứa Dực Trung bỗng nghiêm nghị, “Em phải biết, bây giờ em không muốn làm tổn thương anh ấy, nhưng một khi em nhận ra, không thể tiếp tục mãi như vậy, nấn ná càng lâu càng làm tổn thương anh ấy, hiểu không?”.

Nghiêu Vũ biết Hứa Dực Trung nói đúng, nhưng cô không biết nói thế nào với Đồng Tư Thành.

Không để cô suy nghĩ, Hứa Dực Trung lại hôn cô, lần này không nhẹ nhàng, mà cường bạo như lửa, quyết liệt và chiếm đoạt, cuốn phăng mọi ý nghĩ của cô. Trước giờ anh chưa từng hôn như vậy, muốn ghì chặt, ép mãi cô vào lòng.

Mùi đàn ông trên cơ thể anh xô dạt mọi suy nghĩ của cô. Nghiêu Vũ không kịp nghĩ gì, không kịp nghĩ ngày mai và những ngày sau. Khoảnh khắc này, trong mắt cô, trong lòng cô, tất cả mọi cảm quan của cô chỉ hướng về anh.

Nghiêu Vũ ngẩn ngơ chạm tay lên môi, thở dồn, ngực phập phồng một đường cong gợi cảm. Cổ lườn Hứa Dực Trung. Mắt anh càng sáng, nét mặt trù mền, môi anh lại nhếch lên hiện ra đường cong quyến rũ, anh quá đẹp. Mặt Nghiêu Vũ nóng ran, khóe cần nhìn cũng biết, chắc nó đã đỏ đến tận vành tai.

Hứa Dực Trung nén cười, vuốt mái tóc ngắn của cô, ánh mắt trù mền: “Từ nay không được cắt tóc nữa”.

Môi cô vừa nhếch, nước mắt ăm ắp đã trào ra. Hứa Dực Trung xót xa nhìn, kéo cô vào lòng: “Không cắt nữa, từ nay em để tóc dài, nhé?”.

“Tóc ngắn đẹp mà, mọi người đều nói thế”.

“Anh muốn em để tóc dài. Ngốc ă!” Hứa Dực Trung hôn lên trán cô, “Đừng nghĩ gì hết, tắt di động đi theo anh”.

“Đi đâu?”.

“Đi bán em, bán cho tung lũng!” Hứa Dực Trung cười vang, lái xe thẳng đến núi Bắc Sơn.

Phải, không nghĩ nữa, chuyện ngày mai để ngày mai tính. Nghiêu Vũ cũng cười, tắt di động: “Em ngủ một lát, đến nơi gọi em!”.

Cô nhắm mắt lại, miệng vẫn thấp thoáng cười.

Hứa Dực Trung lấy chiếc gối từ ghế sau đưa cho cô: “Như thế mới dễ chịu”. Anh chỉnh lại điều hòa, chăm chú lái xe.

39. Chương 39

Tuệ An cơ hồ đã hiểu rõ thế nào là hôn nhân, Nghiêu Vũ vốn nghĩ Tuệ An giống như con thỏ non, nhưng bây giờ trên khuôn mặt nhút nhát của con thỏ non ấy đã tự lự thẫm buồn. Cô không biết an ủi bạn thế nào, có một câu trong lòng định nói, lại thôi.

“Nghiêu Nghiêu?”. Đồng Tư Thành dừng dĩa, nhìn Nghiêu Vũ. Đầu óc cô lại để đâu đâu. Sáng sớm hôm đó anh gọi điện, di động tắt máy, đến nhà tìm không thấy, mãi đến chiều mới liên lạc được.

Anh vẫn nhớ lúc đó đã trách cô: “Đi đâu sao không nói một tiếng?”.

“Em... em về nhà bố mẹ lấy ít đồ, điện thoại hết pin”. Nghiêu Vũ ấp úng, giọng hơi run.

Có phải giọng mình hơi gay gắt? Anh nhận ra ánh mắt lẩn tránh của Nghiêu Vũ. Kể từ hôm đó, những lúc ở bên nhau, cô lúc ngơ ngẩn, lúc bồn chồn nhìn anh muốn nói gì lại thôi. Như tối hôm nay hết giờ làm, anh

đến gọi cô đi ăn, Nghiêu Vũ có vẻ không muốn, cuối cùng vẫn đi, nhưng vừa nói được vài câu, tâm trí cô như đang để tận đâu, miệng hình như còn mỉm cười vợ vẫn. Nhìn nụ cười đó Đồng Tư Thành giật mình, cô giống như thiếu nữ mới yêu.

Nghe tiếng anh gọi, Nghiêu Vũ ngẩng đầu: “Gì cơ?”.

Đồng Tư Thành gấp thức ăn cho cô, vui vẻ hỏi: “Em nghĩ gì? Sao mê mãi vậy?”.

“À, Tư Thành, em nghĩ...em đang nghĩ... em, vẫn nên nhận viết cho tạp chí đó”. Bây giờ Nghiêu Vũ cảm thấy không còn mặt mũi nào nhìn Đồng Tư Thành.

Anh đã sai gì? Sau khi du học trở về, anh làm tất cả để cô vui, cưng chiều hết mực, thậm chí hàng ngày đến ăn sáng với cô, sao cô có thể mở miệng từ chối?

“Có chuyện gì mà em suy nghĩ lâu thế?”. Anh cười hỏi cô.

Câu hỏi cắt ngang ý nghĩ, kéo Nghiêu Vũ về hiện thực, cô không biết trả lời thế nào. Mấy ngày nay cô liên tục nhớ lại buổi đi chơi với Hứa Dực Trung đêm đó. Đồng Tư Thành vừa hỏi, cô giật mình bàng hoàng, sợ nhớ mấy hôm trước, tạp chí có chuyên mục giới thiệu du lịch thị trấn cổ, họ đề nghị cô viết bài.

Sau khi buột miệng nói ra như vậy, Nghiêu Vũ cảm thấy rời thành phố ít lâu để khỏi ngày ngày đối diện với Đồng Tư Thành có lẽ cũng tốt, có lẽ, dần dần, anh sẽ nhận ra. Sao có thể nói thẳng với anh, chứng minh không thể tiếp tục, tình cảm em dành cho anh không phải tình yêu?

“Tòa soạn muốn một người đi thực tế, gửi ảnh, gửi những ghi chép cảm nhận hoặc điều tâm đắc về du lịch, em thấy rất hay, muốn nhận việc này”.

Đồng Tư Thành gật đầu: “Cần đi bao lâu?”.

“Chưa biết, có lẽ sẽ phải đi nhiều nơi”. Nghiêu Vũ dè dặt động trong lòng. Thực ra tòa soạn yêu cầu một tháng viết hai bài. Đến mỗi nơi, lưu lại mấy ngày rồi về, cũng không quá mệt.

“Ừ, em thích du lịch, đi khắp nơi du ngoạn cũng tốt, đằng nào kinh phí cũng do tòa soạn chi”. Đồng Tư Thành ủng hộ, sắc mặt anh vẫn bình thường.

Tại sao anh không phản đối? Anh luôn chiều theo mọi ý thích của cô ư? Nghiêu Vũ cúi đầu ăn cơm, buột miệng nói: “Nếu đi lâu, căn hộ này không thuê nữa, em chuyển về nhà bố mẹ, đỡ tốn tiền thuê”.

“Anh trả tiền nhà, cứ giữ lại, lúc về ở cho tiện. À, bố mẹ em nói thế nào?”.

Nghiêu Vũ ngớ ra, sợ nhớ cô nói với anh cần hỏi ý kiến bố mẹ, liền liếc trộm anh, giọng dằn đo: “Để làm xong việc này đã, đằng nào cũng đi hơi lâu. Anh không cần trả tiền nhà, nếu không ở, rất lãng phí”.

“Không sao, lúc em không ở, thỉnh thoảng anh đến nghỉ, nhà mua vẫn chưa trang trí xong, về nhà bố mẹ không thoải mái bằng ở một mình”.

Nghiêu Vũ ngẩn ra, không tìm được lý do từ chối. Sao có thể để Đồng Tư Thành đến ở phòng cô... Đầu hơi váng, đành cúi xuống ăn tiếp, không nói nữa.

Đồng Tư Thành chăm chú nhìn cô. Nghiêu Vũ cúi đầu ăn, mấy lọn tóc xòa xuống trán. Anh đưa tay định vén lên cho cô. Tay vừa chạm đến, Nghiêu Vũ giật mình hơi ngửa ra sau, lập tức lại cười xòa: “Tóc ngắn phiền phức thế đấy, rất nhanh dài, tuần nào cũng phải tỉa, nếu không sẽ chọc vào mắt”.

Anh rút tay lại, gấp thức ăn cho cô: “Sao nuôi mãi chẳng béo lên được, tóc ngắn, trông cổ càng dài, nhìn còn gầy hơn trước. Nghiêu Nghiêu, em đi một mình như thế, anh không yên tâm”.

“Có gì đâu, hồi năm thứ tư, mới ra trường, một mình em đi khắp Vân Nam. Trên đường làm quen bao nhiêu bạn. À, em còn đến Lương Hà thăm mộ vị vương phi cuối cùng của một thổ ti”. Nghiêu Vũ nói xong, lại cúi đầu ăn.

Nỗi đau khổ dần dần hiện ra trong đôi mắt sâu của Đồng Tư Thành, hai hàng lông mày nhíu lại, có phải là chuyến du lịch một mình đầu tiên của Nghiêu Vũ sau khi chia tay anh?

Lúc Nghiêu Vũ ngẩng lên, anh đã kịp che giấu tâm trạng, nhoẻn cười nói: “Tối nay đến nhà anh nhé, mẹ anh bảo muốn gặp em từ lâu”.

Nghiêu Vũ bỗng sững người, lại trấn tĩnh: “Chuyện này... Tư Thành, quá vội vàng, em chưa chuẩn bị...”.

“Không cần cầu kì, nhà anh đâu phải lâu son, bạn bè đến chơi không phải chuẩn bị gì hết. Mẹ anh chỉ muốn gặp em”. Nụ cười của Đồng Tư Thành chợt tắt, “Gần đây mới phát hiện mẹ anh bị tiểu đường, mẹ rất lo lắng”.

“Ôi!”. Nghiêu Vũ biết bệnh tiểu đường không phải bệnh lớn, nhưng cũng không nhỏ, cần chú ý dinh dưỡng thật tốt, nếu để nặng sẽ rất phiền phức. “VẬY, Tư Thành, anh càng nên ở nhà chăm sóc mẹ, đừng chuyển ra ở riêng nữa”. Nghiêu Vũ nói rồi thở phào, ngẫm nghĩ lại tiếp, “Ngày mai được không? Em mua ít đồ đến thăm bác, đường đột như vậy thật ngại quá!”.

“Được”.

Ăn tối xong, Nghiêu Vũ gọi điện cho Tuệ An: “Tuệ An, có nhà không? Ừ, được rồi, mình đến ngay”. Cô cúp máy nói với Đồng Tư Thành: “Tuệ An hẹn em tối nay đến nhà chơi”.

“Anh đưa em đi”.

Nghiêu Vũ gạt đầu, lên xe, đến nhà Tuệ An, Nghiêu Vũ lên tầng, Đồng Tư Thành nói với theo: “Lát nữa anh đến đón!”.

“Không cần, Tư Thành, em cũng chưa biết ở đến mấy giờ, khi nào về, em tự bắt xe”. Nghiêu Vũ vẫy tay, quay người đi vào. Cảm thấy Đồng Tư Thành vẫn nhìn theo, lại thềm thở dài.

Vào nhà Tuệ An, Trương Lâm Sơn vẫn chưa về. Tuệ An đang xem băng một mình, uể oải nhìn cô: “Nói đi, có chuyện gì cần mình tư vấn?”.

Thấy Tuệ An buồn thiu, cô lại ngồi xuống bên cạnh: “Tuệ An, mình phải nói thế nào với Tư Thành?”.

“Cái gì?”.

Nghiêu Vũ thở dài: “Tuệ An, mình... mình thích người khác rồi”.

“Hứa Dực Trung hả?!”.

Nghiêu Vũ trợn mắt nhảy dựng lên, nhìn Tuệ An, miệng lắp bắp: “Cậu... sao, sao cậu biết?”.

Tuệ An kéo cô lại, vừa giận vừa buồn cười: “Việc gì phải nhảy lên như thế! Mình đã có chồng! Chuyện này có gì khó nhận ra?”.

Nghiêu Vũ ngượng nghịu ngồi xuống, dựa vào người bạn: “Tuệ An, mình cảm thấy cậu thay đổi rất nhiều, trước đây cậu như thỏ non”.

Tuệ An gõ vào đầu cô, trề môi: “Bao nhiêu năm bạn bè với nhau là gì? Mặt cậu chỉ cần hơi khác là mình nhận ra ngay”.

Nghiêu Vũ bối rối xoa trán, vẻ lo lắng: “Vậy có phải Tư Thành cũng nhận ra?”.

“Cái đó mình không biết”. Tuệ An thở dài, “Tiểu Vũ, nếu cậu thực sự muốn đến với Hứa Dực Trung, cậu định nói thế nào với Đồng Tư Thành?”.

“Tuệ An, mình không biết”. Nghiêu Vũ kể lại vắn tắt mọi chuyện.

“Tiểu Vũ, nếu cần cắt mà cứ dùng dằng, sẽ càng rắc rối. Đồng Tư Thành nặng tình, nhưng bây giờ cậu đã hiểu người cậu yêu là Hứa Dực Trung, tốt nhất cứ nhắm mắt nói ra. Vả lại, sau khi về nước, chính anh ấy muốn nối lại, không phải cậu. Dứt khoát đi!”.

Nghiêu Vũ buồn bã: “Nhưng cứ nghĩ đến lúc nhìn thấy anh ấy ở chùa Đại Chiêu, Tây Tạng mình lại xót xa. Không thể mở miệng. Hôm nay cũng thế, Tư Thành nói mẹ anh ấy muốn gặp mình, còn nói bác ấy đang bị tiểu đường... Mình có thể từ chối không? Dù là bạn bình thường cũng cần đến thăm. Mình không biết ngày mai làm thế nào”.

“Biết rồi, đúng là khó nói, yêu nhau bằng ấy năm, từ Tây Tạng trở về đến giờ chưa đầy hai tháng... Cậu định thế nào?”.

Nghiêu Vũ đang định nói, bỗng điện thoại reo, cô nhìn màn hình, mặt đỏ ửng, đi đến một góc nói nhỏ: “Em đang chơi ở nhà Tuệ An... Không cần đâu, không biết khi nào về. Anh nhất định không được đến, đến là em giận!”.

Tuệ An không nói gì, nghe giọng Nghiêu Vũ biết ngay là điện thoại của Hứa Dục Trung, cô cũng thấy lạ sao Nghiêu Vũ không cho Hứa Dục Trung đến đón. Nghe xong điện thoại, trên mặt Nghiêu Vũ vẫn còn nụ cười, giọng phụng phịu: “Mình đâu dám để anh ấy đến đón, bây giờ còn sợ Tư Thành chưa đi, vẫn đợi dưới nhà cậu”.

Tuệ An giật mình: “Không phải chứ? Tư Thành bám riết vậy sao?”.

“Ừ, dạo này bám riết lắm, vừa rồi đưa mình đến còn nói lát nữa đến đón”. Nghiêu Vũ như nhớ ra chuyện gì, nghiêng đầu hỏi Tuệ An: “Nếu cậu cũng nhận ra, vậy Tư Thành, Tiêu Dương, Đỗ Lối, họ đều nhận ra à?”.

“Ha ha!”. Tuệ An không nhịn được cười, “Chỉ cần nhìn Đỗ Lối là biết, tối hôm đó đi ăn Đỗ Lối rất đẹp, nhưng có vẻ không phải đang cặp với Hứa Dục Trung. Tình cờ bắt gặp ánh mắt Đỗ Lối nhìn cậu và Tư Thành. Vậy là suy ra ngay”.

Nghiêu Vũ tròn mắt há mồm: “Thế nào là suy ra ngay?”.

“Tiểu Vũ, bây giờ mình thường ở nhà một mình, hay nghĩ linh linh, tự dưng nhạy cảm hơn trước nhiều, giữa hai người có chuyện đó hay không, nhìn qua là biết”. Tuệ An thở dài, “Xử lý cứng rắn cũng tốt, trả nhà thuê, về nhà bố mẹ, hạn chế gặp Đồng Tư Thành, đi du lịch, đổi số điện thoại, ít liên lạc, lâu dần anh ấy sẽ hiểu. Cho anh ấy thời gian thích nghi. Sau đó nói rõ cũng dễ hơn”.

“Đúng, mình cũng nghĩ vậy. À, Tuệ An, Trương Lâm Sơn ngày nào cũng thế à? Muộn thế này vẫn chưa về?”.

“Anh ấy bận”. Khuôn mặt dịu dàng của Tuệ An đượm buồn, “Anh ấy đang bận tranh thủ các mối quan hệ chuẩn bị lên chức cục phó. Mình lại mãi không có con, buồn quá. Tiểu Vũ, hôn nhân là vậy, không như hồi đang yêu, lúc nào cũng dính lấy nhau”.

Tuệ An cơ hồ đã hiểu thế nào là hôn nhân, ngày xưa Nghiêu Vũ cảm thấy Tuệ An như con thỏ non, nhưng bây giờ khuôn mặt nhút nhát của con thỏ ấy đã tự lự thối thu, cô không biết nên an ủi bạn thế nào, có một câu trong lòng muốn nói lại thôi. Bạn đến mấy cũng không thể bỏ mặc vợ như vậy. Những lần gặp trước cảm thấy Trương Lâm Sơn rất dịu dàng tinh tế, mới cưới được một năm đã thành như vậy. Cô bỗng thấy giận anh ta. Nhìn đồng hồ đã gần mười một giờ, Nghiêu Vũ đứng dậy: “Tuệ An, mình về đây! Chuyện mình vừa kể, đừng nói với anh Sơn nhé!”.

“Biết rồi, không nói với ai hết, cậu tìm mình, nghĩa là cũng muốn giấu Thiên Trần, sợ Thiên Trần nói với Tiêu Dương, đúng không?”.

“Không phải, Thiên Trần đã đủ mệt, đủ phiền rồi, nói ra lại làm cậu ấy thêm loạn óc!”.

Nghiêu Vũ ra khỏi khu chung cư, ngoảnh quanh một lát, không thấy Đồng Tư Thành, đang định thở phào. Cách một đoạn không xa, đèn xe hơi đột nhiên sáng bừng, lóa mắt cô vội nhắm lại, khi mở ra, thấy Hứa Dục Trung đang ngồi trong xe nhìn cô cười.

Nghiêu Vũ dáo dác nhìn quanh. Chỉ sợ Đồng Tư Thành muốn làm cô bất ngờ, đứng đợi ở đâu đó, bây giờ mà gặp... không biết bề bàng thế nào. Trước đôi mắt sâu thẳm buồn của Đồng Tư Thành cô không thể nào mở miệng.

Khu nhà yên vắng, Nghiêu Vũ đứng lại một lát mới bước vội ra mở cửa xe, chui tọt vào trong, miệng lẩm bẩm “Không ổn, trông em lén lút như trộm vậy!”.

Hứa Dục Trung hắng giọng, lái xe đi, ra khỏi khu chung cư mới giận dỗi nói: “Sao không thấy bất ngờ? Lúc lên lại dáo dác như chui vào xe của kẻ trộm thế?”.

“Anh đã đồng ý cho em thời gian từ từ nói với Tư Thành rồi mà! Nếu anh ấy đứng đợi bên ngoài, em biết làm sao? Đã bảo anh không được đến, đến là em giận!”.

“Nếu anh thấy thoải mái mới lạ!”. Hứa Dực Trung liếc thấy Nghiêu Vũ dẩu môi phụng phịu, lại buồn cười. Nghiêu Vũ nói nhỏ, “Này, biết không, lúc anh đến trông cũng giống trộm lắm, lượn lờ bên ngoài mấy vòng, xác định Đồng Tư Thành không si tình như em nghĩ, sau đó lại mò vào tận trong khu nhà kiểm tra lại lần nữa”.

Vừa nói đuôi mắt vừa khênhếch, giọng bí hiểm. Nghiêu Vũ bật cười: “Hứa Dực Trung, anh không tham gia chương trình kể chuyện ma lúc nửa đêm, quả là phí tài!”.

“Sai rồi, anh nên tham gia chương trình Tâm tình bạn gái đêm khuya mới đúng”. Anh hắng giọng nói thật dịu dàng, “Cô gái, có gì tủi thân ảm ức, hãy nói đi, nói ra sẽ thấy dễ chịu hơn. Trong đêm thu thanh vắng này, tôi sẽ lắng nghe cô nói...”.

“Ha ha!”. Nghiêu Vũ cười nghiêng ngả, vẻ mặt Hứa Dực Trung nghiêm túc, giọng nói nhẹ ảm như người dẫn chương trình tâm sự đêm khuya trên đài phát thanh.

Hứa Dực Trung vẫn tiếp tục biểu diễn: “Cô nương, tại hạ tự nhận mình phong lưu nhưng không hiểu, tại sao cô nương gọi anh ta là Tư Thành, nhưng lại gọi cả họ lẫn tên tại hạ? Hả?”. Khi nói câu cuối, đôi mắt phượng khê liếc, vẻ dối hờn.

Nghiêu Vũ hơi ngớ ra, rồi cười phá lên: “Dừng... dừng xe! Em không đi nữa, em nổi da gà lên rồi!”.

Hứa Dực Trung tắt xe vào lề đường, đột nhiên kéo cô lại, hôn thật mạnh.

“Gọi anh là Dực Trung đi?”.

“Đồ Lối đã gọi rồi!”.

“Vậy thì gọi là Dực, hoặc Trung? Hoặc gọi anh là Thứ Sáu, hôm vợ chồng Sơn Tử mời bọn mình ăn cơm chính là ngày thứ sáu”.

Nghiêu Vũ cười rung người, đấm anh lia lịa: “Hứa Dực Trung, thì ra anh còn biết pha trò?”.

Hứa Dực Trung chộp tay cô, mắt hờn dỗi: “Anh tự hủy hoại hình ảnh của mình, em phải chịu trách nhiệm với anh! Anh gán thân này cho em được không?”.

“Ha ha!”. Nghiêu Vũ nhắm mắt cười, nhào vào lòng anh: “Làm em cười mệt quá!”.

Hứa Dực Trung cười thầm, nắm tay cô. Trong xe im ắng, hai người dựa vào nhau, hưởng thụ không khí êm đềm.

“Tiểu Vũ, em không chịu bán cho anh một cái tên thân mật làm anh buồn muốn chết?”.

“Vậy được, Hứa Dực Trung!”.

“Đổi đi!”.

“Em thích gọi anh đủ cả đầu cả đuôi”. Giọng Nghiêu Vũ nhỏ dần.

“Buồn ngủ hả?”.

“Ờ”.

“Anh đưa em về!”.

“Em phải trả lại nhà, chuyển về ở với bố mẹ, sau đó đi du lịch”.

“Đi đâu? Anh đưa đi!”.

“Anh còn phải làm việc, không chỉ đi một nơi”.

“Ồ, đi bao lâu?”.

Nghiêu Vũ cười hi hi: “Không lâu, xem có nơi nào hay hay! Hay thì ở lại mấy ngày”.

Hứa Dực Trung thở dài, anh hiểu, cô muốn xử lý chuyện với Đồng Tư Thành. Anh cười, dặn dò: “Không được tắt di động, lúc nào gọi là phải nghe ngay”.

Về đến nhà, Nghiêu Vũ hết buồn ngủ. Bật đèn, ngó đầu qua cửa sổ, Hứa Dực Trung bấm còi hai cái, phóng xe đi. Cô bật cười nhìn theo.

Gió thổi tung rèm cửa, trong phòng mát rượi. Nghiêu Vũ nằm trên giường, nhớ lại chuyến đi núi Bắc Sơn với anh.

Hôm đó, lúc tỉnh dậy, đã thấy Hứa Dực Trung xuống xe, đốt một đồng lửa lớn. Đêm vùng núi hơi lạnh, anh quấn chặt cô trong áo khoác của mình, rồi đi dựng trại.

Nghiêu Vũ ngồi co ro bên đồng lửa nhìn anh, Hứa Dực Trung xắn cao tay áo làm việc, thỉnh thoảng ngẩng nhìn cô, nụ cười rạng rỡ chưa từng thấy, Nghiêu Vũ không biết, chính cô cũng luôn mỉm cười. Mỗi lần ánh mắt gặp nhau là xua đi một phần cái se lạnh của đêm thu.

Hứa Dực Trung tắt xong nút dây thừng, xoa tay ngồi xuống cạnh cô. Ánh lửa nhảy múa trong mắt anh, anh đắm đắm nhìn cô, Nghiêu Vũ cảm thấy có ngọn lửa đang được đốt lên trong lòng.

Anh quàng tay ôm cô, khẽ nói: “Tại sao đến giờ cũng không hỏi có phải anh từng yêu Đỗ Lối, không hỏi có phải anh đùa bốn em?”.

Cô giơ tay vuốt ve mặt anh, thở dài: “Em cũng không biết, cảm thấy không cần hỏi”. Cô khẽ cười: “Ở bên anh rất vui”.

Hứa Dực Trung siết chặt cô. Nghiêu Vũ dễ chịu, dần dần ngủ thiếp. Có anh, dù ngủ bên đồng lửa, trong lều, hay trên xe, cô đều rất yên tâm.

Sáng sớm tỉnh dậy, đồng lửa vẫn cháy, ánh mắt trời tỏa xuống khu rừng, tỏa trên màn sương mỏng long lanh, đẹp đến hư ảo. Cô ngẩng đầu, lại nhìn thấy một chiếc lá đỏ, chỉ có một chiếc mọc ở đầu cành.

Không biết Hứa Dực Trung đi đâu, cô đi đến, nhảy lên hái chiếc lá. Nhảy mấy lần không hái được, đang ngẩng lên ngắm nghía, định trèo. Tiếng cười của Hứa Dực Trung vang lên từ phía sau: “Không ngờ em nghịch thế!”.

Nghiêu Vũ ngoái đầu, anh mỉm cười bước đến, vừa nhảy lên là hái được chiếc lá: “Có lấy không?”.

“Ồi! Sâu kìa!”.

Hứa Dực Trung ngơ ngác, Nghiêu Vũ đã cướp được chiếc lá, tinh nghịch vẫy trước mặt anh: “Của em rồi, anh muốn không?”.

Hứa Dực Trung cười, ôm cô, thầm thì: “Anh chỉ muốn em...”.

Nghiêu Vũ cười thật ngọt, lặng lẽ chìm vào giấc ngủ.

40. Chương 40

Đồng Tư Thành cứ nhìn Nghiêu Vũ như vậy, toàn thân anh tỏa ra khí lạnh và nỗi thất vọng khôn cùng. Nghiêu Vũ vẫn ngồi yên, cô biết mỗi lời nói của mình là một lưỡi dao đâm vào lòng anh, nhưng không nói sẽ càng đau khổ. Cô giữ thẳng lưng, nhìn anh bằng ánh mắt chân thành nhất.

Đồng Tư Thành đi vào thang máy, cúi nhìn túi bánh quẩy và sữa đậu nành trong tay, anh quả là người đàn ông đảm đang, sáng sớm đã mua bữa sáng, đến gõ cửa phòng cô với nụ cười trên môi, nhưng lòng ngấm đau, anh lơ mờ nhận ra, những ngày như thế không còn nhiều nữa.

Bước vào phòng, phát hiện trên giường là ba lô leo núi, quần áo chưa thu xếp, niềm vui của anh trên đường đến đây như chiếc lá mùa thu bị vứt khỏi cành, bay lơ lửng, bị gió cuốn mang đi rất xa. Anh lặng lẽ để đồ ăn xuống bàn, rót cho Nghiêu Vũ bát sữa đậu nành, hỏi cô: “Nghiêu Nghiêu, khi nào em đi? Đến thị trấn cổ thành phố B phải không?”.

Nghiêu Vũ vừa uống sữa đậu nành vừa nói: “Vâng, chiều nay em đi. Xin lỗi, Tư Thành, tối nay em không thể đến gặp mẹ anh”.

“Nghiêu Nghiêu, em vội đi như vậy, là không muốn đến nhà anh với tư cách là bạn gái anh?”.

Nghiêu Vũ giật mình, ngẩng đầu: “Tư Thành, là do tòa soạn giục bài hơi gấp, không phải...”.

Đồng Tư Thành cảm thấy lửa từ lòng phun ra, anh ném đũa xuống bàn: “Em thay đổi thật rồi, thay đổi đến nỗi biết nói dối, biết che giấu, biết lừa gạt!”.

Nghiêu Vũ hoảng sợ trước cơn thịnh nộ bất ngờ, tay run run, chiếc thìa rơi xuống bàn, cô không dám ngẩng đầu, khẽ nói: “Anh nói thế là sao?”.

Lời vừa dứt, Đồng Tư Thành đã giơ tay nâng mặt cô lên, nhìn chòng chọc vào cô: “Anh đã phát hiện em bắt thường từ lâu, vì Hứa Dục Trung phải không?”.

Nghiêu Vũ nghiêng đầu tránh, đứng lên, anh ấy biết rồi ư? Cô kinh ngạc nhìn Đồng Tư Thành. Anh gầy đi rất nhiều, môi mím thành đường thẳng, nổi thất vọng và bất lực ẩn sâu trong đáy mắt, giống như hai vì sao cô đơn trên bầu trời xa tít.

Ánh mắt anh quét trên bàn, hạ giọng buồn bã: “Cuốn từ điển gập tên anh ta, buổi sáng hôm đó anh đã nhìn thấy”.

Nghiêu Vũ định nói không phải cô đánh dấu, lại thăm thở dài, chẳng nghĩa lý gì nữa!

“Anh vẫn nghĩ, em cắt tóc là muốn bắt đầu lại với anh, thực ra là vì anh ta phải không?”.

Nghiêu Vũ im lặng.

“Hôm đó ở nhà hàng, có cả Đỗ Lối và bố cô ấy, em một mực muốn bỏ đi, là vì không muốn nhìn anh ta và Đỗ Lối bên nhau, đúng chứ?”. Xâu chuỗi tất cả mọi việc, Đồng Tư Thành càng nói càng gay gắt: “Thực ra trên phố Bát Giác ở Lhasa, lúc kéo em đi, anh đã nhìn thấy Hứa Dục Trung... cuối cùng em không vùng khỏi tay anh chạy đến với anh ta, anh đã rất vui, anh và anh ta cùng đi một chuyến bay đến Lhasa... khi nhìn thấy em, anh đã tạ ơn trời, cho anh tìm thấy em trước... nhưng không đủ, tất cả những cái đó không đủ, mọi bất thường của em đều vì anh ta...”.

Tinh thần anh suy sụp, có thứ gì lỏng lách trong mắt anh cô không hiểu được. Nghiêu Vũ cúi đầu lấy hết can đảm nói: “Xin lỗi, Tư Thành... em thích anh ấy”.

“Nghiêu Nghiêu!”. Đồng Tư Thành nói như rên. Anh không thể tin, dù chính cô thừa nhận. Anh chưa từng nghĩ Nghiêu Vũ sẽ không yêu anh. Cô gái nhỏ năm xưa lúc nào cũng nũng nịu bám lấy anh, trái tim đã không thuộc về anh nữa. Ngực như bị giáng một nhát búa mạnh, thần trí bỗng chốc tan tác.

Không khí trong phòng như đông đặc, hai người nhìn thẳng mắt nhau, trong đồng tử mỗi người đều có ngọn lửa đang cháy. Ngọn lửa trong mắt cô cháy vì người đàn ông khác! Thực ra anh đã biết từ lâu, không phải sao? Tại sao vẫn mù quáng ảo tưởng?

Sắc mặt anh mỗi lúc một tối, nhìn cô không chớp. Vẻ mặt kiên định, lòng can đảm của cô, tất cả vì người đàn ông khác, anh đều nhìn thấy hết, chúng như từng nhát dao cứa vào lòng anh.

Anh ấy đã biết, Nghiêu Vũ nghĩ, vậy thì nên nói thẳng ra, thẳng thắn như lời Tuệ An, khi cần dứt nếu không dứt sẽ rất phiền! Cô nhìn vào mắt Đồng Tư Thành, can đảm cất lời dưới sức nóng của ngọn lửa đó: “Tư Thành, anh rất tốt với em, em biết, không phải em vẫn hận cuộc chia tay ngày nào... nhưng sau khi anh trở về, chúng ta ở bên nhau, em... em không thể nào tìm lại cảm giác ngày xưa”.

Đồng Tư Thành hít một hơi dài, ngọn lửa trong đồng tử đã tắt, mặt anh lặng trảm như nước: “Nghiêu Nghiêu, em tiếp xúc với một người mới, chắc chắn có cảm giác mới mẻ, em có chắc em thích anh ta? Không phải chỉ là cảm giác nhất thời? Xưa nay trong tình cảm em luôn rất ngây thơ...”.

“Không phải!”. Nghiêu Vũ vội nói, chăm chú nhìn anh, khuôn mặt anh quen thuộc như vậy, ánh mắt anh không khác ngày xưa, cô cắn môi, quả quyết, “Ngày xưa mỗi khi bên nhau, em đều rất vui, em chỉ muốn từng phút ở bên anh, có bao nhiêu chuyện không nói hết, nói gì cũng không quan trọng, em có thể nhìn anh làm việc suốt hai giờ không chán, không mệt... em hiểu, em biết anh đã cố gắng rất nhiều. Anh đưa em về xưởng

in của trường, anh đến Lhasa tìm em, anh chiều chuộng em... em cảm động, em thậm chí cảm thấy cứ ở bên nhau như vậy cũng rất ổn... nhưng, Tư Thành, bây giờ em không còn cảm giác đó nữa, không còn cảm giác ngày xưa. Nhìn vào mắt anh, em không thể tìm lại cảm xúc có thể khiến em bất chấp tất cả...”.

“Nghieu Nghieu, cảm xúc chỉ là nhất thời, không phải là mãi mãi, không thể có cảm xúc mãi mãi, vợ chồng sống với nhau lâu dài làm sao còn cảm xúc như ban đầu? Em nên nghĩ kĩ, không nên vì xúc động nhất thời!”.

“Tư Thành!”. Nghieu Vũ thở dài: “Nếu không còn cảm xúc, chỉ thấy bình yên bên nhau, em càng không thích”.

“Đúng, cho dù bây giờ ở bên Hứa Dực Trung em có cảm xúc, nhưng em có chắc sau này vẫn được như thế? Em có chắc hai người hợp nhau, em và anh ta sẽ luôn vui vẻ? Anh ta vẫn luôn ân cần tế nhị? Luôn chiều chuộng che chở em? Nghieu Nghieu, em bình tĩnh suy nghĩ choki”.

“Mọi việc cứ phải chắc chắn hay sao? Giống như anh, trước khi đi nước ngoài, anh không thể chắc chắn vậy là nói chia tay, còn khi về nước, anh xác định ở lại thành phố này nên mới quay về với em?”.

Đồng Tư Thành chăm chú nhìn cô, Nghieu Vũ trước mặt vô cùng xa lạ, không còn là cô gái nhỏ anh nói gì cũng gật đầu, anh không đồng ý là không dám trái lời. Đồng Tư Thành chậm rãi nói: “Em vẫn còn hận? Hận quyết định năm xưa của anh? Nhưng nếu anh ở lại nước ngoài, chẳng phải để em chờ uống phí hai năm?”.

Nghieu Vũ lắc đầu: “Không phải, em đã nói, là do bây giờ em không còn cảm giác ngày xưa, không phải em muốn thế...”.

“Em muốn gì?”. Đồng Tư Thành hỏi, vẻ hoang mang. Yêu cầu của anh có nhiều không? Trở về gần một năm, vòng vo thăm dò cô, hết lòng chăm sóc... anh cảm thấy tim mình bị lưỡi kiếm sắc đâm từng nhát.

Đồng Tư Thành cứ nhìn Nghieu Vũ như vậy, toàn thân tỏa ra khí lạnh và nổi thất vọng khôn cùng. Nghieu Vũ vẫn ngồi yên, cô biết mỗi lời nói của mình là con dao đâm vào lòng anh, nhưng không nói hết, sẽ càng đau khổ. Cô cố giữ thẳng lưng, nhìn vào mắt anh bằng ánh mắt chân thành nhất.

Lời anh nói cũng làm cô bàng hoàng. Phải, cô muốn gì? Từ khi quen Đồng Tư Thành cô chỉ thích anh một cách đơn thuần, sau đó chia tay, sau đó đi làm, sau đó anh trở về, sau đó cô thích ở bên Hứa Dực Trung.

Cô nghiêng đầu nhìn bầu trời thu sâu thẳm ngoài cửa sổ, nền trời sạch tinh như được xối rửa, vài sợi mây trắng như nét bút quét qua. Đường như cô chưa từng nghĩ vì sao mình thích một người, cô chỉ làm theo trái tim. Ngày xưa yêu Đồng Tư Thành bây giờ là Hứa Dực Trung. Cô luôn tùy hứng, cho nên Đồng Tư Thành nói cô xúc động nhất thời.

Gió nhẹ lùa qua cửa sổ, lòng chợt nhẹ nhõm: “Nhưng em luôn tùy hứng, không muốn nghĩ vì sao, chỉ làm theo lòng mình, ngày xưa ở bên anh, em rất vui, em không nghĩ nhiều như anh nói, không suy tính những chuyện khác. Dù anh ra nước ngoài, em cảm thấy nếu vẫn yêu nhau, cũng chẳng phải vấn đề gì lớn. Nhưng anh khác, việc gì anh cũng suy tính kĩ càng, như thế nào là thực tế nhất, có khả năng nhất. Anh có thể là ấu trĩ, em cảm tính hay bông bột nhất thời, nhưng em không thể làm trái cảm xúc của mình. Nếu anh hỏi, rốt cuộc em muốn gì...”. Nghieu Vũ hạ giọng: “Em chỉ muốn biết tình yêu như thế liệu có thực sự tồn tại! Không vì điều kiện gia đình, không vì hình thức bên ngoài, không vì dư luận xã hội... chỉ yêu chính con người em”.

“Chẳng lẽ anh không như thế?”.

“Đúng, Tư Thành”. Nghieu Vũ thành thực nhìn anh, “Anh là thế, anh đẹp hơn em, điều kiện tốt hơn em, anh đối với em cũng bởi vì hiểu em, vì chính con người em... nhưng em muốn nói, em hi vọng có sự hòa hợp về tâm hồn và cùng thích nhau. Đó là điều tiên quyết, rồi mới đến những thứ khác”.

“Nghieu Nghieu, em muốn nói giữa chúng ta đã thành xa lạ? Không hòa hợp?”. Đồng Tư Thành khẽ hỏi. Anh biết, cô muốn hòa hợp thực sự, cùng thích nhau, nhìn mắt nhau là hiểu, nói gì, làm gì cũng hiểu.

“Không phải xa lạ”. Nghieu Vũ lắc đầu, “Không xa lạ, là do, Tư Thành, em không thể yêu anh như ngày trước”.

“Vậy giữa em và anh tác oai tác quái, có cảm giác mà em muốn chăng?”.

“Không biết, Tư Thành, nhưng ở bên anh ấy, em rất vui... xin lỗi”.

Đồng Tư Thành thần thò nhin cô, khẽ nói: “Ngay cả tại sao thích anh ta em cũng không biết?”. Anh đột nhiên cười nhạt, “Lẽ nào không phải vì anh ta đẹp trai? Không phải vì anh ta có tiền? Ồ, anh quên, em vốn không coi trọng những thứ đó, em chỉ cần vui vẻ, thoát nhìn tưởng em không thực tế, kì thực bản chất em là người vô cùng thực tế!”.

Nghiêu Vũ hoảng hốt, lùi một bước, mãi mới trấn tĩnh được, biểu hiện của Đồng Tư Thành khiến cô hơi sợ, cô hít sâu một hơi: “Anh nói đúng, kì thực bản chất em là người thực tế, anh ấy đẹp trai, anh ấy có tiền, em đều thích, nếu anh nhất định muốn em nói ra em thích gì ở anh ấy, thì tất cả những cái đó đều không phải là lí do, điều em thích nhất ở anh ấy chính là, ở bên anh ấy em rất vui, không cảm thấy bị áp lực”.

“Lẽ nào anh gây áp lực cho em?”.

“Đúng, em không muốn vè gặp bố mẹ anh, với tư cách là bạn gái anh! Anh tốt với em, làm em cảm động, em muốn giấu anh, muốn lạng lẽ ra đi, em không thể nói ra được, nhưng Tư Thành... em xin lỗi!”.

Đồng Tư Thành nhìn cô không chớp mắt, từ bao giờ, Nghiêu Vũ có thể bình tĩnh phân biệt rạch ròi yêu và không yêu? Từ bao giờ cô có can đảm nói thẳng về một người đàn ông khác như vậy? Anh chưa chút mỉm cười, từ từ quay đi, bước chân nặng như đeo đá: “Thực ra anh đã biết, ngay từ phút đầu tiên nhìn thấy em lúc trở về anh đã biết, em không còn yêu anh, không có anh ta, em cũng không yêu anh, chỉ có điều, anh...”. Đồng Tư Thành ngoái đầu nhìn cô, cười nhạt, “Có lẽ, anh không cần vòng vo, không cần thăm dò lòng em, về nước là đi gặp em, thẳng thắn gặp em, có lẽ em sẽ cho anh cơ hội? Hoặc là anh không nên nghĩ hai ta liệu có thể làm lại từ đầu. Nghiêu Vũ, chúc em hạnh phúc, con người ta luôn ích kỉ, anh cũng thế, vẫn ảo tưởng còn có thể... vẫn còn có thể tìm lại tình xưa, dù chỉ một ngày”.

Đồng Tư Thành nói xong quay đi. Nghiêu Vũ không dám nhìn anh, đầu cúi gằm. Cuộc chia tay vốn nghĩ sẽ vô cùng khó khăn đau khổ, lại qua đi nhẹ nhàng như vậy. Không to tiếng, chất vát khóc lóc. Nghiêu Vũ từ từ thở ra một hơi dài, đi đến bên cửa sổ nhìn xuống.

Lát sau, bóng Đồng Tư Thành xuất hiện dưới tòa nhà, lần này anh không ngoái lại, Nghiêu Vũ nhìn theo anh, từ tầng chín nhìn xuống, bóng anh vẫn rất rõ, anh đứng bên chiếc xe bất động hồi lâu. Nhớ lại cảnh năm xưa một mình lầm lũi rời khỏi sân vận động, có phải tâm trạng anh lúc này cũng giống cô hồi đó? Lòng tan nát, đột nhiên rất sợ Đồng Tư Thành ngoái lại, nhưng anh vẫn đứng bất động hồi lâu, rồi gơ tay nhấc chiếc lá vàng rơi trên mui xe, sau đó lái xe đi.

Lúc rời đi, anh thò tay qua cửa sổ thả chiếc lá vàng, nó nghiêng nghiêng bay mãi, cuối cùng rơi xuống đất.

Mắt cô dõi theo chiếc lá. Một điểm bé xíu giữa đường, cô bàng hoàng muốn chạy ra nhặt lên, không nỡ để nó bị giẫm dưới chân khách qua đường, bị nghiền dưới những bánh xe.

Cô nhìn mãi, mệt mỏi rời cửa sổ.

Cuối cùng đã kết thúc sao? Bảy năm, từ khi yêu đến lúc chia tay, đến lúc anh trở về, bảy năm, cuối cùng là một dấu chấm tròn vo.

Lòng ngổn ngang. Cô rất cảm ơn Đồng Tư Thành, cảm ơn anh không truy hỏi, không chất vấn không nhắc lại những gì anh đã làm cho cô.

Anh chu đáo rất mực. Ví dụ mang sữa đậu nành và bánh quẩy đến tận nhà cho cô. Có mấy người đàn ông hàng ngày đều mang bữa sáng đến cho bạn gái? Phải chăng cô có phúc mà không biết? Quen được chăm sóc nên không biết trân trọng?

Đồng Tư Thành dứt khoát ra đi như vậy, khiến Nghiêu Vũ không khỏi hụt hẫng. Cô cười đau khổ, con người là thế, chẳng trách người ta bảo trong tình cảm không bao giờ có tương đương, nếu người ta yêu bạn nhiều, bạn sẽ bớt yêu một ít, nếu người ta bớt yêu một ít, bạn sẽ yêu nhiều hơn. Yêu và được yêu luôn như thủy triều lên xuống, duy trì thế cân bằng bất ổn giữa hai đầu cánh cân.

Nghiêu Vũ không biết Hứa Dực Trung thích gì ở cô, cũng không biết mình thích gì ở anh. Có phải con người ta khi trưởng thành luôn muốn làm rõ tất cả?

Nghiêu Vũ thu xếp hành lí, có lẽ đi du lịch viết bài cho tạp chí, rời khỏi đây ít ngày cũng tốt.

Điện thoại reo, nhìn sớm máy, là hứa Dực Trung, anh biết hôm nay cô đi, lúc này tinh thần cô rất kém: “Vâng, chiều đi”.

“Sao lại khóc?”

“Em không...”. Nghiêu Vũ vừa nói vừa lau mặt, nước mắt lãnh dài trên đó, không biết từ lúc nào.

Lần này cô đứng nhìn anh ra đi, lần này cô nói lời chia tay, dù không còn yêu, lòng vẫn tan nát.

“Ở nhà đợi anh”. Hứa Dực Trung nghe giọng Nghiêu Vũ, chỉ nói có vậy, ngắt máy là phóng xe đến nhà cô.

Bỏ điện thoại xuống, Nghiêu Vũ bật khóc thành tiếng. Khi Hứa Dực Trung vội vã bước vào, mắt cô đã sưng đỏ, làm anh xót xa. Anh không nói nữa câu, lặng lẽ kéo cô vào lòng.

Nghiêu Vũ gục trong lòng anh, miệng không ngừng lặp đi lặp lại chuyện cũ với Đồng Tư Thành. Rằng anh vất vả làm thêm ở xưởng in nhà trường để tích từng mười đồng, đưa cô đi ăn. Rằng mỗi kì nghỉ hè anh lại đi tàu đưa cô về tận nhà, rồi lại bắt xe khách quay lại trường. Rằng anh đứng trực dưới tầng để giục cô đi ngủ đúng giờ. Rằng anh vất vả tìm được cô ở Lhasa chỉ nói một câu, anh đã tìm cô khắp các khách sạn lớn nhỏ ở đây...

Hứa Dực Trung im lặng nghe, rồi dỗ dành cô, lòng cũng buồn vô hạn. Thực sự Đồng Tư Thành đã quá tận tâm với Nghiêu Vũ, cho nên cô đau lòng như vậy.

Anh thầm nghĩ, có phải mình đã quá ích kỉ, muốn cô dứt khoát với anh ta?

Nghiêu Vũ khóc đã mệt, nói cũng mệt, lặng lẽ ngủ thiếp. Hứa Dực Trung ôm cô, đột nhiên băn khoăn rốt cuộc Nghiêu Vũ thích ai?

Đồng Tư Thành đã cho cô quá nhiều kỉ ức đẹp. Anh phải thế nào mới làm phai những kỉ ức đó, để trái tim cô chỉ dành cho anh? Hứa Dực Trung cảm giác không hi vọng nhiều. Siết cô vào lòng, niềm vui ở bên cô, niềm vui từ đáy lòng khiến anh không muốn từ bỏ, cũng không thể từ bỏ.

Anh thở phào, Nghiêu Vũ đã nói hết với Đồng Tư Thành, công việc còn lại là thuộc về anh. Nghĩ vậy, anh xót xa nhìn cô, thận trọng bế lên giường.

Mắt chợt liếc thấy cuốn Từ điển Triện khắc thư pháp, nhớ tới lần trước mình đã lén bỏ trang đánh dấu tên Đồng Tư Thành, đánh dấu trang tên mình, lại thấy buồn cười.

Trong từ điển có thêm mấy trang đánh dấu, anh lật ra xem, đó là bốn chữ: Tha hương minh nguyệt. Hứa Dực Trung ngoái lại nhìn Nghiêu Vũ đang ngủ, bỗng nhớ vầng trăng đêm ở Lhasa.

Buổi tối hôm nhìn thấy Nghiêu Vũ và Đồng Tư Thành, anh một mình đứng trên ban công khách sạn, ngơ ngẩn ngẩn trắng. Nghiêu Vũ chưa từng hỏi anh đến Lhasa chưa, nhưng anh cảm giác cô biết. Đường như Nghiêu Vũ biết rất nhiều, nhưng chưa bao giờ hỏi anh. Có phải tính cách cô như vậy? Việc gì cũng biết, xem ra có vẻ không bận tâm, thực ra đều để trong lòng?

“Hứa Dực Trung!”. Nghiêu Vũ tỉnh ngủ, gọi.

Hứa Dực Trung bỏ cuốn từ điển xuống, thấy mắt Nghiêu Vũ sau khi ngủ dậy vẫn sưng đỏ, anh lại xót xa: “Đầu lộn, xấu quá, đợi đấy!” Hứa Dực Trung vào bếp, trong tủ lạnh không thấy có đá, liền lấy một quả trứng gà chườm mắt cho cô. “Như thế này chỗ sưng sẽ rút nhanh”.

“Dám chê em xấu? Người xinh sao anh không chọn?”.

“Ai nói thế, anh nói xấu, thật ra anh thích kiểu xấu này”.

“Vậy cứ để nó sưng”. Nghiêu Vũ giở tính trẻ con.

Hứa Dực Trung cười: “Được, cứ để nó sưng, nếu em không bận tâm, mình ra ngoài ăn, nếu em sợ xấu thì ở nhà!”.

Nghiêu Vũ nhảy xuống giường, vào phòng tắm soi gương, hét to: “Em ăn ở nhà, anh nấu đi!”.

Hứa Dực Trung lắc đầu, ai nói các cô gái không thích đẹp! Anh vào bếp, mở tủ lạnh, nói vọng ra: “Chỉ có thể rang cơm với trứng, có ăn không?”.

“Ăn!”. Nghiêu Vũ vùanói, chạy vào bếp, tròn mắt nhìn anh: “Anh biết làm à?”.

“Đương nhiên!”. Hứa DựcTrung bắt đầu thao tác một cách thành thạo, “Tưởng anh là công tử bột chắc? Từnhỏ anh đã biết nấu ăn. Không tin em cứ hỏi Sơn Tử!”.

“Tiếp tục! Anh còn ưđiểm gì nữa?”.

“Nhiều, kể không hết! Cứnói yêu cầu của em đi, cái gì anh cũng làm được!”.

“Tốt, anh có thể làm chotrứng rán thành vị cá không?”.

Hứa Dực Trung hơi runtay, bỏ chiếc bát xuống, kéo Nghiêu Vũ lại, hôn thật mạnh: “Có cần anh trở tàihất trứng trên chảo không?”.

“Ồi!”. Nghiêu Vũ bật cười.

“Chà, cuối cùng em đãcười, lúc mới đến thấy em khóc ghê quá, anh còn tưởng em sắp hối hận”. Hứa DựcTrung thở phào.

Nghiêu Vũ nhảy lên ngườianh, tay ôm cổ, hai chân quắp chặt eo, giống như con sóc leo cây.

Kề trán vào trán anh,khẽ nói: “Em biết em thích gì ở anh rồi, em thích anh lúc nào cũng có thể chọccho em cười!”.

“Ồ, anh cũng biết anht thích gì ở em rồi, thích cái tình dễ cười của em!”. Hứa Dực Trung nói xong,cùng cười phá lên.

Yêu, đau khổ, trong cuộcđời sẽ trải qua những trải nghiệm như thế, tốt nhất nắm lấy hiện tại, trân trọng tất cả những gì đã có. Chiếc lá rơi trên đường kia, cuối cùng đã hoànthành chu trình tự nhiên của nó từ lúc nảy lộc, lớn lên trưởng thành đến khiviên mãn rụng xuống. Sang năm, trên đầu cành lại nảy lộc xanh mới. Vòng tuànhoàn cứ thế tiếp diễn không ngừng.

Ăn cơm xong, Hứa DựcTrung tiễn Nghiêu Vũ ra bến xe đi thị trấn cổ thành phố B, đến nơi lại lưuluyện không muốn xa: “Hay là anh đưa em đi”.

“Không, em sẽ chụp ảnhmang về, em quá quen thuộc nơi đó, nhiều nhất hai ngày sẽ về”.

Hứa Dực Trung không biếtvì sao anh quyến luyến Nghiêu Vũ như vậy. Đứng nhìn mãi cho đến khi chiếc xekhách khuất hẳn.

41. Chương 41

Niềm vui của mẹ, nụ cườicủa bố, sự tán thưởng của họ hàng... tất cả khiến Thiên Trần làm tưởng, không có tình yêu, cuộc sống vẫn thoải mái.

Thành phố A dự định xâymột kiến trúc biểu tượng cao hơn một trăm mét, mô hình thiết kế sẽ ra mắt côngchúng trong cuộc họp báo hôm nay. Thiên Trần đi phỏng vấn, bất ngờ phát hiệnViện trưởng Viện thiết kế, Trương Lão cũng có mặt, liền đi đến chào. Trương Lão là kiến trúc sư thiết kế kiến trúc biểu tượng đó, là bạn thân của bố mẹ ThiênTrần, có thể nói ông chứng kiến Thiên Trần lớn lên.

Thiên Trần phỏng vấn làmông rất vui, mới được hai câu, ông đã gọi: “A Dương! Đến đây!”.

Thiên Trần giật mình,đưa mắt nhìn ra, một chàng trẻ tuổi mặt sáng sủa rất bảnh trai đi đến: “Chào thầy!”.

“Thiên Trần, A Dương là học trò của bác, rất có năng lực, thiết kế lần này chủ yếu là ý tưởng của A Dương, cháu nên dành nhiều lời khen cho cậu ấy”.

“Chào cô, tôi là LâmHoài Dương”.

“Chữ Dương là mặt trờiphải không?”

“Không, là cây dương”. Lâm Hoài Dương lịch thiệp mỉm cười trả lời. Hàm răng trắng bóng của anh ta làm Thiên Trần lóa mắt.

Lòng nhẹ hẫng, cô đưa ra một loạt câu hỏi về ý tưởng, nguyên lý thiết kế, đặc điểm và những điểm khó của công trình.

Lâm Hoài Dương lắng nghe cô nói hết, mắt long lanh. Anh ta không vội trả lời, chỉ lặng lẽ nhìn cô.

Thiên Trần nói liền một mạch, thở hơi gấp, sau đó nhìn anh ta.

“Không vội, cô là người quen của giáo sư hướng dẫn tôi, tôi sẽ từ từ giải thích rõ”. Lâm Hoài Dương thông thả nói, hắng giọng bắt đầu trả lời.

Tư duy anh ta rất mạch lạc, từ ngữ đơn giản, giải đáp rõ những vấn đề cô hỏi.

“Xin hỏi anh bao nhiêu tuổi?”.

Lâm Hoài Dương ngạc nhiên: “Chuyện này cũng cần hỏi sao?”.

“Ha ha, đúng thế, nếu anh quá trẻ, đây cũng là thông tin thú vị, tôi có thể viết bài về quá trình trưởng thành của một tiến sĩ trẻ”.

Lâm Hoài Dương chau mày, nghiêng đầu, nói nhỏ: “Hai bảy”.

Mắt Thiên Trần lộ vẻ ngạc nhiên, mới hai bảy tuổi, hơn cô hai tuổi đã có thành tích như thế, thật quá xuất sắc.

Bộ dạng đó của cô, rất đáng yêu trong mắt Lâm Hoài Dương. Anh ta cười hỏi: “Còn gì nữa không?”.

“Không, cảm ơn!”. Thiên Trần lịch sự chào, rồi quay đi.

Một tuần sau cuộc họp báo trên, mẹ Thiên Trần lại muốn cô đi gặp một người, bà ca ngợi người này lên tận mây xanh, còn với vẻ bí hiểm tiết lộ, người đó rất thích cô.

Thiên Trần không nói gì, cũng không có cảm giác gì, thầm nghĩ rồi sẽ như mấy lần trước, cùng ăn với nhau bữa cơm là hết. Đến khi Lâm Hoài Dương xuất hiện, cô mới tròn mắt kinh ngạc.

“Giáo sư Trương giới thiệu, thế nào, ngạc nhiên lắm hả?”. Lâm Hoài Dương nhẹ nhàng nói.

Thiên Trần đỏ mặt, không thể ngờ nhân vật đó lại là anh ta. Ăn cơm xong, các vị trưởng bối ý tứ ra về, để dành thời gian cho hai trẻ. Trước đây Thiên Trần luôn kiếm cớ rút lui, nhưng với Lâm Hoài Dương coi như đã quen từ trước, cô không tiện làm thế.

“Chỗ này gần nhà em, chúng mình đi dạo, nhân tiện anh đưa em về”. Lâm Hoài Dương đi lên trước cô.

Anh ta không nhắc gì đến chuyện tình cảm sau này, Thiên Trần coi anh ta là bạn, kể rất nhiều những chuyện buồn cười khi cô đi phỏng vấn. Trên đường, Lâm Hoài Dương rất ít nói, nhưng thường nói mấy câu vào lúc không khí hai bên vừa rơi vào im lặng, chẳng mấy chốc đã đến nhà.

Đây là lần đầu tiên Thiên Trần đi gặp đối tượng mà không bị áp lực.

“Người rất được phải không?”. Mẹ cô vui vẻ hỏi.

“Rất tốt”.

“Mẹ thấy quá được, tiến sĩ, tuổi phù hợp, rất có tài, lại hiểu biết, lịch lãm”. Mẹ Thiên Trần hết sức hài lòng với chàng trai này.

Giáo sư Đào cũng gật đầu: “Bố cũng thấy rất tốt”.

Thiên Trần nghĩ tới Tiêu Dương, lòng lại chìm xuống. Người đó không tồi, cũng biết nói chuyện. Nhưng không phải Tiêu Dương của cô. Cô không có tình cảm đó, như Nghiêu Vũ nói, không thấy xúc động. Đâu phải cứ người tốt là có thể yêu.

Thấy cô không nói, mẹ lolắng: “Cậu ta hơn Tiêu Dương bao nhiêu lần, một đám tốt như thế nếu bỏ qua, Thiên Trần, con sẽ hối hận, hơn nữa lần này là cậu ta nhờ Trương Lão giới thiệu, rất có thiện cảm với con”.

“Mẹ!”. Thiên Trần nói, nhìn ánh mắt hi vọng của mẹ, cậu nói lại nghẹn trong họng: “Mới gặp lần đầu, tiếp xúc nhiều mới biết”.

Mẹ cô thở phào, chỉ cần Thiên Trần không từ chối. Bà liếc nhìn chồng, mỉm cười: “Mẹ biết, phải tiếp xúc nhiều, nhất định phải tiếp xúc nhiều”.

Về phòng riêng, Thiên Trần ủ rũ, gọi điện cho Tiêu Dương, điện thoại đổ chuông rất lâu, anh mới nhấc máy, hơi thở gấp. Thiên Trần ngạc nhiên hỏi: “A Dương, anh đang làm gì?”.

“À, không làm gì. Bên trong hơi ồn, anh ra ngoài nghe”.

Thiên Trần hiểu, nhất định anh lại đang đánh bài, sợ cô giận nên đi ra ngoài. Thiên Trần lại nga ngán, Tiêu Dương như thế, sao bố mẹ có thể chấp nhận? “Không có gì, chỉ hơi nhớ anh, hôm nay mẹ lại bắt em đi gặp một người”.

“Ồ, biết rồi, nghỉ sớm đi. Mai anh đến đón đi ăn”. Giọng Tiêu Dương rất bình thường, không nhận ra tâm trạng của anh.

“Vâng”. Thiên Trần không muốn giấu Tiêu Dương, những lần gặp trước cô cũng không giấu anh, huống hồ Lâm Hoài Dương quả thật rất ưu tú. Không biết Tiêu Dương có bận lòng, định nói với anh, nhân vật mới này có vẻ rất đặc biệt, mọi điều kiện đều rất tốt. Nhưng sao có thể nói với anh như vậy.

Cúp máy, Thiên Trần bàng hoàng. Như thế này cô và Tiêu Dương còn có thể kéo dài bao lâu?

Lâm Hoài Dương hành động rất nhanh. Ngày hôm sau đã đến nhà Thiên Trần ăn cơm, bố mẹ bảo cô nhất định phải về.

Thiên Trần vốn định không về, nhưng Tiêu Dương gọi điện báo, anh phải đi với Đồng Tư Thành, anh ta đang buồn vì chia tay với Nghiêu Vũ. Cô đành phải về.

Nếu lần Tiêu Dương đến, đằng sau bầu không khí bình yên là căng thẳng, bất an, lần này ngược lại. Bố mẹ cô thích Lâm Hoài Dương, mọi người nói cười rôm rả, không cần Thiên Trần bận tâm tìm câu chuyện khuấy động bầu không khí. Thiên Trần tâm trí ngẩn ngơ vẫn mỉm cười trò chuyện, không ai nhận ra.

Đây là người bố mẹ muốn ư? Cô không thể không thừa nhận, tảng đá đè trên ngực dường như được ném đi, cảm giác nhẹ bẫng.

Lâu lắm, lâu lắm rồi, Thiên Trần mới có cảm giác thoải mái như thế. Tất cả đều tự nhiên nhẹ nhàng, Lâm Hoài Dương không cần cô chủ động, sự lịch thiệp của anh, học vấn và hiểu biết của anh, phong độ của anh được cả gia đình cô ưa thích.

Niềm vui của mẹ, nụ cười của bố, sự tán thưởng của họ hàng... tất cả đều khiến Thiên Trần lầm tưởng, không có tình yêu cũng có thể sống vui vẻ.

Mọi áp lực, khổ tâm, day dứt bấy lâu chỉ trong một đêm đã biến mất tăm. Cô không cần bận tâm, không cần làm gì, chỉ cần vui vẻ thoải mái.

Lâm Hoài Dương đưa cô đến nhà anh. Đó là nhà của một kiến trúc sư. Bài trí đơn giản mà sang trọng. Hai gam màu lạnh, đen và nâu được kết hợp tuyệt vời, tạo nên phong cách và sự hài hòa độc đáo.

Góc tường kê chiếc dương cầm, Thiên Trần mở nắp, ngón tay lướt trên bàn phím, chuỗi âm thanh trong như tiếng nước khóa ngân lên.

“Để anh chơi đàn cho em nghe”. Lâm Hoài Dương rất ít nói, anh không bận tâm thái độ bình bình của Thiên Trần, bởi bản thân anh là người trầm lặng ít lời.

Tiếng dương cầm bay bổng, ánh mặt trời đầu đông vàng nhạt chiếu vào phòng, Thiên Trần ngồi trên divăng, cốc nước trước mặt chờn vờn tỏa khói. Cô lặng lẽ nhìn Lâm Hoài Dương, anh ngồi xoay lưng về phía cô, cao lớn và thẳng tắp, hoàn toàn chăm chú, mười ngón tay thon dài lướt trên phím.

Tiếng nhạc êm tròn thấm buồn, tựa những viên đá cuội lăn dưới ánh trăng dẫn niềm vui đi về phía vườn hoa ở mãi sâu trong rừng. Thiên Trần trôi trong giấc mơ, từ từ nhắm mắt, để cho tiếng đàn gột rửa lòng mình, để nó trở nên trong suốt, cuốn trôi mọi phiền não.

Giai điệu bỗng thay đổi, Lâm Hoài Dương cất tiếng hát, đó là bài Thời thơ ấu, nhịp điệu đơn giản, tiếng hát tròn rỗng, hân hoan. Lòng Thiên Trần rung lên, cô ngồi ngay ngắn nghe anh hát.

Tiếng ve gọi hè về trong tán đa ven hồ, chiếc đu quay tít trên bãi cỏ, bướm nhớn nhoe rong chơi, viên phấn trắng trong tay thầy miết mài miết trên bảng, lũ chúng ta xồn xang chờ tiếng trống tan trường.

...

Giọng anh trong mượt, từng câu gợi nhớ reo vui, bài hát Thời thơ ấu không thật phổ biến, nhưng mặt Thiên Trần sáng bừng rạng rỡ. Cô ngẩng nhìn Lâm Hoài Dương, anh quả thực ưu tú hơn cô tưởng.

Cảm giác bình yên của buổi chiều hôm đó in rất sâu trong ký ức Thiên Trần.

Cô và Tiêu Dương bên nhau, cũng rất ít lời, nhiều lúc cô gục trên đùi anh lặng lẽ suốt buổi chiều.

Thực ra cô và Lâm Hoài Dương còn nói ít hơn. Nhưng, với Tiêu Dương là sự yên lặng khác khoải bởi không nhìn thấy tương lai. Còn với Lâm Hoài Dương, cho dù không nói, vẫn ung dung, vô lo vô nghĩ. Bởi vì vừa ý bố mẹ hai bên.

Thiên Trần bỗng hồ hởi, cảm thấy sắp không cưỡng lại được Lâm Hoài Dương. Cô đã nói với Tiêu Dương, nhưng anh cơ hồ không bận tâm, không lo lắng. “Ồ, anh biết rồi, đừng nghĩ nhiều”.

Câu trả lời như vậy, cô thật sự không hiểu.

Nghĩ lại, rốt cuộc cô muốn Tiêu Dương nói thế nào? Anh còn có thể nói gì? Thiên Trần biết, chỉ cần cô gật đầu, cô và anh có thể công khai kết hôn. Nhưng cô không thể, có phải cô muốn Tiêu Dương tỏ ra lo lắng?

Trong khi Thiên Trần ứ đọng, Nghiêu Vũ cũng đang sầu nào ở thành phố B.

Cô nhận loạt bài viết về thị trấn cổ cho tạp chí du lịch, bài đầu tiên sẽ viết về thị trấn cổ dưới chân núi Vân Đỉnh. Từ nhỏ lớn lên ở đó, cô đã quá quen thuộc thị trấn này, tất cả những thị trấn cổ cô từng đến, hầu như đều được khai thác phục vụ du lịch, còn ở đây, do giao thông không thuận, nên vẫn còn giữ được diện mạo thiên nhiên hợp nhất của một thị trấn cổ. Không cần xem tư liệu, không cần đi tham quan lại, nhắm mắt cũng biết con phố nào vẫn còn những người phụ nữ ngồi dệt chiếu cói, con phố nào có quầy bánh điểm tâm làm thủ công nổi tiếng.

Thị trấn cổ có bảy vịnh thánh, tám phong cảnh lớn, trong mỗi căn nhà ở đây đều có thể nhìn thấy những viên gạch cổ từ thời nhà Hán, có cả những bức thợ khắc gỗ, khắc đá, làm gạch gốm. Khuôn viên mỗi gia đình đều bố cục theo phong thủy, những căn nhà gỗ thời Minh – Thanh kết cấu hình chữ Phúc, chữ Đa, chữ Chu, còn rất nhiều. Mấy chục vạn chiếc cửa sổ hoa chạm khắc những nhân vật cát tường, như ý trong truyền thuyết, nhuộm màu thời gian đẹp mê hồn.

Từng có câu thơ viết: Thành trung phi các liên nguy đình, sở sở hiên song lâm vân cảnh[1]. Chính là nói về đẹp của kiến trúc và thế cận sơn cận thủy của thị trấn cổ.

[1] Nghĩa là: Trong trấn những đình viện uy nghiêm mái cong vút trập trùng, khắp nơi cửa sổ soi bóng nước.

Nhưng khi Nghiêu Vũ đến đây, phát hiện dải nhà gỗ sát mép sông bên rìa thị trấn đang bị dỡ đi. Cô kinh ngạc, khu vực này cô quá quen, bên trong là những lạc viên với những kiến thức bố cục hình chữ Đa hiếm hoi còn sót lại trên toàn quốc. Mặc dù, sau cách mạng văn hóa các hộ gia đình đã chia cắt để ở, nhưng kết cấu tổng thể vẫn chưa bị phá vỡ. Cô không kịp nghĩ, gọi điện cho bố Đỗ Lối: “Chú Đỗ, cháu muốn biết tại sao lại dỡ khu lạc viên Huỳnh gia, đã dỡ được một nửa rồi!”.

“Ồ, Tiểu Vũ phải không, về rồi à? Chẳng phải khu đất đó do tập đoàn Gia Lâm đầu tư xây dựng khu trung cư? Lạc viên Huỳnh gia ở đúng khu vực đó”.

“Chú Đỗ, dỡ thì tiếc quá. Sau này làm sao tìm được lạc viên có kết cấu như thế”. Giọng Nghiêu Vũ nôn nóng bức xúc.

Chủ nhiệm Đỗ cười: “Tiểu Vũ, hơn mười hộ gia đình sống trong lạc viên Huỳnh gia đều hoan nghênh dỡ bỏ, được bồi thường nhà mới, hơn nữa, hợp tác lần này chỉ là dự án giai đoạn đầu, tiếp theo ngoài khu vực lạc viên Huỳnh gia, những lạc viên cũ phía sau cũng phải dỡ, cư dân cũng rất hoan nghênh...”

Chủ nhiệm Đỗ còn nói gì, Nghiêu Vũ hoàn toàn không nghe được nữa. Xót xa nghĩ, sau này thị trấn cổ còn chưa kịp khai thác đã biến mất ư? Cô vội vàng cảm ơn rồi cúp máy, lập tức gọi cho Hứa Dục Trung: “Hứa Dục Trung, tiến độ công trình của công ty anh thế nào?”

“Cái gì?”. Hứa Dục Trung không hiểu, không biết Nghiêu Vũ đang nói gì.

Nghiêu Vũ bình tĩnh lại, thông thả nói: “Em muốn biết đầu tư của công ty anh ở thành phố B, tiến độ công trình ở tiểu khu giáp thị trấn cổ như thế nào? Em muốn hỏi việc di dời nhà dân khi nào hoàn thành?”

“Tiểu Vũ!”. Hứa Dục Trung cười, “Có chuyện gì vậy? Dỡ những ngôi nhà gỗ, chỉ mấy ngày là xong”.

“Anh có biết xây chung cư phải dỡ những ngôi nhà cổ?”.

“Biết chứ, những ngôi nhà cũ ở khu đó lẽ ra nên dỡ sớm. Để dân tình được ở nhà mới chẳng phải tốt hơn?”. Hứa Dục Trung không hiểu tại sao Nghiêu Vũ lại hỏi chuyện đó.

“Lạc viên Huỳnh gia mà công ty anh đang dỡ là những kiến trúc hình chữ Đa rất hiếm còn sót lại trên toàn quốc, những ngôi nhà trong lạc viên sắp xếp hình chữ Đa trong bố cục không quy tắc, hàm ý đa tử đa phúc, rất ý nghĩa, sẽ bị dỡ mất ư?”.

“Tiểu Vũ, nhà vốn đã cũ lắm rồi, lại không có văn vật gì cần bảo tồn, đó là khu đất đã được thành phố quy hoạch”.

“Vậy công trình giai đoạn hai của bên anh vẫn còn phải dỡ thêm nhà? Có nghĩa, sau một năm, ít nhất một phần lạc viên của thị trấn cổ sẽ biến mất?”.

“Vấn đề này...”. Hứa Dục Trung trầm ngâm, chợt sôi nổi: “À, tiến độ dự kiến của công trình là thế này, giai đoạn một, cuối sang năm hoàn thành giao cho bên sử dụng, sau đó là giai đoạn hai, công việc giải phóng mặt bằng, phá dỡ nhà cũ có lẽ cũng tiến hành vào thời điểm đó”.

“Giai đoạn một đã không thể làm gì được nữa, giai đoạn hai có thể lựa chọn địa điểm khác không?”.

“Tiểu Vũ, đây là vấn đề đầu tư của tập đoàn, không thể nói thay là thay đổi được, thỏa thuận hợp tác đã ký. Dền bù giai đoạn một đã xong, giai đoạn hai, sẽ tiến hành vào đầu năm tới, giai đoạn một coi như thí điểm, hiện nay xem chừng rất được dân hoan nghênh”. Hứa Dục Trung rất băn khoăn, anh cũng đã đến thị trấn cổ, cư dân ở đó đa phần là người bản địa, phần lớn là người già, nhà ở đã cũ nát, nghe nói tập đoàn Gia Lâm đầu tư xây khu nhà mới, nhà cũ đổi nhà mới, tiền nộp thêm không nhiều, họ rất phấn khởi, nhiều người ở ngoài khu vực đó cũng muốn đổi nhà mới, không hiểu sao Nghiêu Vũ lo lắng như vậy.

Nghiêu Vũ cũng nhận ra sự đường đột của mình. Gia Lâm là tập đoàn khai thác bất động sản, nói như Hứa Dục Trung, nhà cũ đổi nhà mới, dân đương nhiên hoan nghênh. Nhưng điều muốn nói cô không thể nói rõ với anh qua điện thoại.

“Tiểu Vũ, sao thế?”.

“Không sao, em chỉ thấy đáng tiếc. Không có gì, hai ngày nữa em về”. Cô cúp máy.

Hứa Dục Trung trầm ngâm hồi lâu, bụng nghĩ, có lẽ Nghiêu Vũ thích thị trấn cổ quê hương, con người hiện đại bây giờ đều thích hoài cổ. Từ nhỏ cô đã sống ở đó, có lẽ rất lưu luyến.

Nghiêu Vũ chạy đến khu vực cảng giải tỏa của giai đoạn hai thăm dò. Dân ở đây đều muốn dỡ nhà, có người còn tình nguyện đổi cả lạc viên rộng hai trăm mét vuông lấy một trăm mét vuông nhà mới.

Cô đi vào lạc viên Trương gia, đây là lạc viên lớn nhất của giai đoạn hai, kiến trúc hình chữ Phúc, rất gần lạc viên Huỳnh gia.

Cánh cổng lớn màu nâu đỏ long tróc. Bức tường bao vốn màu trắng đã bẩn lem nhem, bị trẻ con vẽ đủ thứ hình thù. Bên trong có bảy hộ gia đình sinh sống, trên những cửa sổ gỗ chạm hoa có chiếc được che bằng nilon, có chiếc được lắp khung kính. Đường điện chằng chéo lộn xộn.

Đá lát sân lồi lõm, góc tường mọc đầy rêu, trên tường chằng dây thép phơi đủ thứ vỏ chăn, quần áo. Chân tường là rãnh thoát nước, trên mỗi khoảng sân đều có một ang lớn bằng đá đựng đầy nước, đó là ang chứa nước để phòng hỏa hoạn.

Cô hỏi một người đàn ông ngồi dưới hiên: “Nhà này nghe nói sang năm phải dỡ, bác có bằng lòng bán không?”.

“Bán được thì tốt, ở nhà mới tốt hơn”.

“Họ đền bù bao nhiêu?”.

“Nghe nói là theo diện tích từng hộ, mỗi mét vuông một ngàn hai, nhà mới ở trong thành hiện nay chỉ ngàn hai, tính gộp tất! Cũng còn được”.

Nghiêu Vũ quay đi, đến mấy nhà xung quanh, hỏi han, nhăm tính.

Ở lại ba ngày, khu lạc viên Huỳnh gia đã bị san thành một đồng đồ nát. Đứng trước cảnh hoang tàn, ánh mặt trời mùa đông vàng vọt lặng buông, lòng Nghiêu Vũ tan nát. Nhìn ra xa, những mái ngói đen tường hồng lộ xô trải dài trước mắt, càng xót xa. Chẳng lẽ diện mạo mới của thành phố này sẽ phải trả giá bằng sự biến mất của thị trấn cổ phong rêu này?

Nghiêu Vũ không muốn ở lại nữa, đáp xe khách về thành phố A.

“Nghiêu Nghiêu, bố đã hỏi rồi, đây là dự án đầu tư lớn nhất, thành phố B mới thu hút được, hơn nữa thị trấn cổ hiện chưa được liệt vào danh mục bảo tồn cấp tỉnh. Danh mục bảo tồn cấp thành phố và cấp tỉnh chỉ có một số điểm trên núi Vân Đình và lạc viên vốn của một đại địa chủ ở trung tâm thị trấn cổ. Đây là dự án kêu gọi đầu tư của chính quyền thành phố, không tiện can thiệp”.

“Bố!”. Nghiêu Vũ nhìn bố, giọng nài nỉ: “Bố cũng biết, bản thân thị trấn cổ đã rất có giá trị, sao không đề nghị phê duyệt vào danh mục bảo tồn cấp tỉnh? Sau này chỉ cần dựa vào cảnh quan núi Vân Cảnh ở thị trấn cổ, thành phố đã đủ thúc đẩy phát triển du lịch”.

“Việc gì cũng có trình tự. Bố sẽ tìm hiểu thêm”.

Nhưng Nghiêu Vũ rất sốt ruột. Cô tận mắt nhìn thấy cả một dãy nhà gỗ hơn vạn mét vuông trong đó có lạc viên Huỳnh gia bị san phẳng trong vòng ba ngày. “Chú Đỗ nói Gia Lâm vẫn còn công trình giai đoạn hai, khu lạc viên Trương gia cũng sẽ bị dỡ. Có còn cách nào cứu vãn không?”.

“Nghiêu Nghiêu, trừ phi nhà đầu tư chịu nhượng bộ. Sau đó thương thảo với chính quyền thành phố, con nên biết, chuyện đó không dễ, bây giờ là kinh tế thị trường”.

Nghiêu Vũ đứng lên: “Phiền bố rồi, để con nghĩ tiếp”.

Cô ra khỏi nhà, hẹn gặp Hứa Dục Trung.

Nghiêu Vũ chọn một quán trà ở lưng chừng núi Tây Sơn. Từ đây nhìn xa, khắp triền núi là dải rừng lớn đốm lá xanh xen lẫn lá đỏ, cảnh sắc dịu hiu gợi buồn của vùng núi lúc chớm đông thu vào tầm mắt.

Khi Hứa Dục Trung đến, nhìn thấy một bức họa tuyệt đẹp. Nghiêu Vũ ngồi bên cửa sổ tư lự nhìn xa, chiếc áo chèn gấn kiểu cũ có gút cài bằng vải, cánh tay trắng muốt chống cằm đeo chiếc vòng ngọc xanh biếc, rất hợp với đôi khuyên tai lưu ly anh tạc, một bức tranh tố nữ điển hình. Anh đứng lặng, từ xa ngắm mãi, mới thông thả đi đến, nhìn quanh không thấy ai, liền vòng ra sau ôm cô: “Tiểu Vũ, em đẹp quá”.

“Chỗ này rất đẹp phải không?”.

“Ồ, người cũng vắng”.

“Em pha trà anh uống nhé”. Nghiêu Vũ gọi phục vụ mang dụng cụ pha trà, “Anh thích trà Phổ Nhĩ đúng không? Nhưng Hồng trà mới thích hợp thể hiện trà đạo, từ từ thưởng thức. Có điều em làm không giỏi, coi như tiêu khiển thôi”.

Hứa Dục Trung mỉm cười, nhìn cô thao tác.

“Cảm giác hơi giống hồi bé chơi đồ hàng”. Nghiêu Vũ ngược nhìn anh cười, khéo léo tránh ám chén, lấy chè, đổ nước sôi tráng, sau đó pha trà: “Em chỉ biết mấy thao tác đó, không phải chuyên nghiệp”.

Hứa Dực Trung bê chén trà khê hít, trầm trồ: “Thơm thật, cứ trà em pha là anh thích”, thấy Nghiêu Vũ vui, anh không tiếc lời nịnh.

“Dực Trung, em muốn xin anh một việc”.

Hứa Dực Trung nhướn mày: “Chà chà, thật hiếm hoi, gọi như thế hay lắm, chuyện gì? Hái trăng trên trời hay lên núi trèo cây hái lá đồ?”.

Nghiêu Vũ vừa nghe từ “lá đồ”, mặt bỗng đỏ bừng. Thông thả uống trà, lát sau mới nói: “Công trình giai đoạn một của công ty anh đã phá mất hơn một vạn mét vuông nhà cũ, giai đoạn hai liệu có thể thu hẹp diện tích xây dựng không, chọn địa điểm khác không dỡ nhà cũ ở thị trấn cổ?”. Không đợi Hứa Dực Trung trả lời, cô vội nói: “Em biết, điều đó rất phiền phức, có tổn thất, nhưng thị trấn cổ đó, khắp cả nước không có mấy nơi sánh được, bây giờ do công việc bảo tồn làm quá chậm, sau này hối hận thì đã muộn rồi”.

Hứa Dực Trung không nói gì, lặng lẽ uống trà, rất lâu mới trả lời: “Hồi đó khi khảo sát đã nhắc tới vấn đề này, chủ nhiệm Đỗ và lãnh đạo thành phố nói khu vực tập đoàn khai thác không có giá trị bảo tồn”.

“Ồ lớn!”. Nghiêu Vũ buột miệng chửi.

Hứa Dực Trung bật cười, gơ tay nắm tay cô: “Thì ra Tiểu Vũ cũng biết chửi ngoa thế”.

Nghiêu Vũ đỏ mặt, nói tiếp: “Đó là do tầm nhìn của họ hạn hẹp, vừa thấy có người đầu tư đã cuống lên, nghe nói dự án của tập đoàn Gia Lâm là dự án đầu tư lớn nhất vào thành phố B trong năm nay, họ cung phụng các anh như vua. Hứa Dực Trung, anh hỏi xem, liệu có thể thương lượng?”.

“Tiểu Vũ, anh không thể hứa gì, anh không thể thay đổi kế hoạch đầu tư của tập đoàn, chỉ vì ý thích cá nhân của em. Nên biết, không phải một mình anh có thể quyết định, cần phải trải qua bao nhiêu bước, đâu có thể nói thay là thay. Hơn nữa, liên quan gì đến em?”. Hứa Dực Trung cười, anh cảm thấy Nghiêu Vũ thật ngây thơ, chuyện này hầu như không thể.

“Tập đoàn Gia Lâm hiện vẫn chưa lên sàn, cũng chưa có hội đồng quản trị, chỉ mang tính chất gia đình, đơn giản hơn nhiều thông qua thảo luận ở đại hội cổ đông, Dực Trung, liệu có thể thử không? Không liên quan đến em, nhưng nhìn thấy rất đau lòng, từ nhỏ em lớn lên ở đây, em biết thị trấn cổ nhất định có ngày sẽ nổi tiếng”. Giọng Nghiêu Vũ ừng ực.

Hứa Dực Trung bối rối nhìn cô: “Tiểu Vũ, chuyện của chúng ta, không liên quan đến công việc, không để quan hệ cá nhân ảnh hưởng đến vận hành của tập đoàn được không?”.

Nghiêu Vũ sùng sờ, tức giận: “Anh tưởng em đang làm nũng vô lối sao? Em và anh là quan hệ cá nhân, nhưng em không dùng quan hệ cá nhân đó ảnh hưởng đến vận hành của tập đoàn, em chỉ muốn biết liệu có khả năng đó không, liệu có thể tiến hành đầu tư và bảo tồn không mâu thuẫn. Lẽ nào trong mắt những người làm ăn chỉ có tiền? Anh có biết, bao nhiêu di tích đã biến mất như vậy, khi đã mất hết, hối hận có ích gì?”.

“Em đưa ra bằng chứng đi, nếu tập đoàn xâm phạm văn vật cần bảo tồn, sẽ lập tức đình chỉ, lập tức bồi thường! Ấu trĩ!”. Hứa Dực Trung cũng bực mình.

“Em biết yêu cầu đó là ấu trĩ, có khi còn bị người ta cho là thần kinh! Những lạc viên đó khó có thể coi là văn vật, nhưng đó là thị trấn cổ, anh xem bây giờ còn bao nhiêu thị trấn cổ vẫn giữ được diện mạo ban đầu? Bao nhiêu thị trấn cổ còn có thể nhìn thấy các cụ già ngồi ven đường ung dung vừa ăn cơm vừa chuyện vãn? Bàu không khí đó có thể duy trì được không? Cho dù xây một con phố giả cổ, cũng dùng đá xanh, gạch xanh, kiến trúc cổ, nhưng cũng vẫn là xây mới, không phải nguyên dạng!”. Nghiêu Vũ hơi cao giọng.

“Chính quyền cho là có thể dỡ, dân hoan nghênh, tập đoàn có gì sai?”.

Nghiêu Vũ đứng lên: “Vậy em không còn gì để nói! Anh nói đúng, nếu không dựa vào quan hệ của chúng ta em sẽ không nói ra yêu cầu ấu trĩ đó! Giai đoạn một các anh đã dỡ hơn một vạn mét vuông, giai đoạn hai đừng hòng! Em ghét những người làm ăn chỉ biết đến lợi nhuận!”.

Nghiêu Vũ nói xong, quay người bỏ đi.

Hứa Dực Trung tức giận đấm tay xuống bàn, sao Nghiêu Vũ có thể vô lý như vậy? Đây không phải chuyện đòi anh mua món đồ trang sức đắt tiền nào đó, mà là chuyện lớn, chuyện đầu tư của tập đoàn, khoản tiền đầu tư mấy chục triệu chỉ vì ba cái nhà nát cô nói có giá trị là có thể thu hẹp diện tích xây dựng, chuyển địa điểm khác? Sao cô trẻ con như vậy?

Hương trà Phổ Nhĩ thanh nhã vẫn thoang thoảng chưa tan, mới vui vẻ được mấy ngày? Hứa Dực Trung trợn mắt nhìn cốc trà trước mặt, bỗng đứng bật dậy, để tiền trà lên bàn, đuổi theo cô.

Nghiêu Vũ bưng bưng tức giận đi trên đường núi. Nghe tiếng còi xe, ngoái đầu, thấy khuôn mặt sầm sì của Hứa Dực Trung, liền ngoảnh mặt đi tiếp. Hứa Dực Trung xuống xe, bước nhanh đứng chắn trước mặt cô.

Nghiêu Vũ bướng bỉnh trợn mắt nhìn anh không nói.

Hai người cứ thế trợn mắt nhìn nhau, không ai nói. Cuối cùng Hứa Dực Trung không nhịn được chộp tay cô kéo raxe.

“Bỏ ra!”.

Anh bắt chặp, kéo cô lên xe. Nghiêu Vũ xoa bàn tay đau, lòng ảm ức, mím chặt môi không nói. Mặt Hứa Dực Trung sa sầm, đột nhiên hét lên: “Vô lý!”.

“Em có lý, thế nào là vô lý?”. Nghiêu Vũ cũng hét to không kém.

“Nếu những cái nhà đó có giá trị, chính quyền địa phương có để bọn anh dỡ không?”.

“Đã nói rồi, bọn họ tầm nhìn có một gang tay, bây giờ cảm thấy không có giá trị, đợi khi biết có giá trị thì hết rồi”.

“Có giá trị, bằng chứng đâu?”.

Nghiêu Vũ há miệng, muốn chứng minh giá trị của những ngôi nhà cũ đó, cô sầm mặt hồi lâu mới buông một câu: “Bây giờ xin đăng ký bảo tồn văn vật cấp tỉnh! Cũng phải đợi nửa năm, chờ được phê chuẩn, các anh đã dỡ sạch rồi!”.

Hứa Dực Trung cười khẩy: “Cấp tỉnh, ngay cấp thành phố còn khó nữa là!”.

“Nói trắng ra, cho dù bây giờ các anh biết là có giá trị cũng sẽ tranh thủ dỡ thật nhanh trước khi đề nghị được phê chuẩn! Thương nhân, thương nhân là gì? Mua vào bán ra, trao tay đã có lời! Lợi nhuận bày trước mắt các anh có chịu buông không?”. Thái độ của Hứa Dực Trung càng làm Nghiêu Vũ nổi điên.

“Hừ! Thương nhân, chẳng phải em thích thương nhân này sao?!”.

Hứa Dực Trung vừa nói đã biết lỡ lời.

Nghiêu Vũ sững sờ, nước mắt trào ra, giơ tay gạt cửa xe.

Hứa Dực Trung vội kéo cô lại, hôn thật mạnh, áp đầu cô vào ngực, chặn lại tiếng khóc của cô. Nghiêu Vũ tủi thân mím môi không chịu mở miệng, vùng vẫy một hồi, mệt quá, gục vào ngực anh khóc.

“Anh lỡ lời, Tiểu Vũ, đừng khóc”. Hứa Dực Trung bình tĩnh bắt đầu dỗ dành.

Anh vừa dỗ Nghiêu Vũ lại khóc to: “Ai thích anh? Em không thèm thích anh!”.

“Được rồi, được rồi, không thích thì không thích... không thích sao được?”. Hứa Dực Trung lập tức đổi giọng: “Nhưng chuyện này anh cũng không thể quyết”.

Nghiêu Vũ dụi mặt vàoplet của anh lau nước mắt: “Giấy! Complet cứng quá không lau được”.

Hứa Dực Trung vội lấy giấy lau cho cô, Nghiêu Vũ nghiêng đầu, gạt lấy tờ giấy: “Để em, anh lau không sạch!”.

Hứa Dực Trung nhăn nhó, mãi mới bình tĩnh lại, hai mắt khóc đỏ hoe, anh dịu giọng: “Kể anh nghe thị trấn cổ đó đi, anh chưa hiểu lắm. Để anh xem thế nào, được không?”.

Nghiêu Vũ nhoe cười, dang tay ôm cổ anh, đang định hôn, lại dừng: “Không hôn nữa, không lại bảo em đừng quan hệ riêng tư ảnh hưởng vận hành của tập đoàn”.

Hứa Dực Trung véo mũi cô: “Nói một câu đã để bụng? Kể anh nghe nào?”.

“Vây về nhà em, có rất nhiều tụi lệu”.

Nghiêu Vũ giới thiệu tỉ mỉ môi trường địa lí, lịch sử, truyền thuyết thị trấn cổ, còn đưa từng bức ảnh giải thích cho anh.

Hứa Dực Trung chăm chú nghe, lòng mảy mỗi lúc một cau: “Tiểu Vũ, nghe em nói anh cũng thấy thị trấn cổ có giá trị, nhưng tập đoàn đã bỏ vào đó mấy chục triệu, hợp đồng đã kí, rất khó thay đổi, sẽ tổn thất lớn”.

“Chỉ cần bên anh trì hoãn một thời gian, những chuyện khác em sẽ nghĩ cách”.

Hứa Dực Trung cười: “Em có thể nghĩ cách gì?”.

“Em sẽ nhờ Thiên Trần làm phóng sự chuyên đề, cậu ấy còn có thể liên hệ với đồng nghiệp tạo dư luận rộng rãi, thu hút sự quan tâm đối với thị trấn cổ, trước áp lực của dư luận chính quyền thành phố nhất định phải thay đổi cách nhìn”.

“Ha! Không ngờ Tiểu Vũ của anh lại giỏi như vậy, chiêu đó mà cũng nghĩ ra! Em tưởng giới truyền thông có thể ngăn cản? Nên biết, hợp đồng đã kí, thực sự không làm gì được. thậm chí còn có thể lập tức tiến hành phá dỡ giải phóng mặt bằng giai đoạn hai”.

Hứa Dực Trung bế cô lên lòng: “Xung quanh chuyện này còn rất nhiều điều em không biết, nhiều việc không quy phạm như em nghĩ, phải thực hiện không ít thủ tục, nhưng anh có ý này, chúng ta đi gặp anh trai anh bàn xem sao, nhưng từ nay em không được hề giận là bỏ chạy? Bé con, em ghê gớm thật”.

“Người ta đang sốt ruột mà, anh cứ chờ xem, thị trấn cổ nhất định có giá trị, bây giờ anh cũng không tính được giá trị của nó đâu! Nó không hề kém Lệ Giang, Lệ Giang tất cả đều xây mới, nhưng kết hợp rất tốt văn hóa bản địa và không khí thương mại. Ưu thế lớn nhất của thị trấn cổ là có thể nhìn thấy nghề thủ công, những sinh hoạt dân dã xa xưa!”, Nghiêu Vũ nghiêng đầu nhìn Hứa Dực Trung, mắt long lanh.

Anh không cưỡng lại được sức cám dỗ của đôi mắt đó, lại cúi đầu hôn cô.

42. Chương 42

Trong phút chốc, trái tim Thiên Trần bị bóp nghẹt, đôi găng tay ẩm mang tình mẹ nặng trĩu thít chặt bàn tay cô, cùng lúc, cô đã nhìn thấy cuộc chia tay tất yếu với Tiêu Dương.

Mặc dù Hứa Dực Trung nói không thể làm gì được nữa, sau khi giao bài viết cho tòa soạn, Nghiêu Vũ vẫn đi tìm Thiên Trần bàn cách cứu vãn thị trấn cổ.

Nghe Nghiêu Vũ nói xong, Thiên Trần tư lự, rồi bảo Nghiêu Vũ chuẩn bị những tư liệu cần thiết. Nghiêu Vũ nghe vậy gật gù khâm phục: “Thiên Trần, cậu càng ngày càng lợi hại, nói là trúng vấn đề, mấy ngày trước Hứa Dực Trung bảo những căn nhà gỗ đó không có giá trị, mình không biết đưa ra bằng chứng nào thuyết phục anh ấy”.

Thiên Trần cười: “Mấy ngày nữa, nếu có thời gian mình sẽ đến đó một chuyến”.

Lâu lâu không gặp, Thiên Trần gầy trông thấy, trầm lặng hơn rất nhiều, đôi mắt trong veo ánh lên thứ ánh sáng mà Nghiêu Vũ quen thuộc, cô bỗng thấy lo lắng, lắc tay bạn: “Thiên Trần, trông cậu lúc này, có cảm giác giống như... giống như lúc mình đến Đàng Xung sau khi chia tay Đồng Tư Thành”.

Thiên Trần cười buồn: “Cảm giác gì? Chán đời? Hay là không còn ham muốn gì nữa?”.

“Không, là về thờ ơ. Lòng đã chết, thờ ơ với tất cả”. Nghiêu Vũ chậm rãi nói, “Mình tự đánh cược... xem có tìm được người yêu chính con người mình, không vì điều kiện ngoại cảnh. Mình xa nhà hai năm, học cách sống tự lập, độc lập suy nghĩ, nhưng mình biết, sâu trong lòng mình vẫn còn khát vọng, hi vọng vẫn còn cảm xúc, còn rung động. Hai năm, bây giờ nhìn đàn ông không hề có cảm giác...”.

“Nhưng bây giờ cậu đã cùng Hứa Dục Trung, muốn biết tình trạng của Đồng Tư Thành sao?”. Giọng Thiên Trần vẫn bình thường: “Anh ấy và Tiêu Dương đã như anh em ruột, hai người lao vào công việc, hết giờ, lại đi uống rượu, hoặc đến quán bar. Anh ấy rất suy sụp, mất... vô hồn! Như chẳng nghĩ gì hết, ngoài kiếm tiền”.

“Dạo này Tiêu Dương luôn ở bên Đồng Tư Thành à?”. Nghiêu Vũ ấy nãy hỏi.

Thiên Trần thở dài: “Đúng, có lúc mình đến đó ngồi nửa tiếng rồi đi, cũng không ai nói gì. Đồng Tư Thành gầy như que củi. Bây giờ anh ấy không uống rượu, không uống trà, chỉ uống nước lọc, nhưng khi anh ấy uống nước lọc, Tiểu Vũ, cũng thấy say giống như uống rượu. Nhìn cảnh đó, nhiều lúc mình muốn tránh, có lẽ mình mệt mỗi từ trong xương cốt. A Dương cũng biết, nhưng không nói gì!”.

Thiên Trần bàng hoàng, cảm thấy ngày chia tay với Tiêu Dương cũng không còn lâu nữa.

Gần đây Lâm Hoài Dương càng chủ động, có thời gian là hẹn cô. Hai người lặng lẽ bên nhau, anh cũng không nói nhiều. Thiên Trần lại rất cần bầu không khí yên lặng đó, bởi cô có thể tự do đi gặp Tiêu Dương, nếu bố mẹ hỏi cô nói đi với Lâm Hoài Dương, sau đó cũng đến chỗ anh ngồi một lát rồi đi, anh cũng không giữ. Mà những lần đi gặp Tiêu Dương như thế, cô lại thấy rất thoải mái.

Lâm Hoài Dương không biết cách làm cô vui như Tiêu Dương, không đưa cô đi khám phá những cái mới, không có xúc động mạnh, chỉ lặng lẽ bên nhau. Anh thật sự giống một cây dương đứng im lìm.

Lâm Hoài Dương, anh thường hẹn cô vào buổi chiều, trong nhà anh ánh sáng rất tốt, do anh tự thiết kế, phòng khách rất rộng, trần cao, thoáng đãng, trên đỉnh có giếng trời rộng rãi, ánh mặt trời mùa đông chiếu thẳng xuống, tràn ngập khắp phòng, Thiên Trần thường tự pha trà, ngồi trên đi văng, lúc nói chuyện với anh, lúc tự tìm sách đọc, Lâm Hoài Dương làm việc của mình. Nhưng phần nhiều anh chơi đàn và hát hết bài này đến bài khác.

Anh không thích những bài làng nhàng. Bài hát anh thích nhất là Biển cả, mỗi lần anh hát bài đó, Thiên Trần đều thấy ngỡ ngàng, nhìn anh bằng con mắt khác, thậm chí cô còn hoài nghi đó có phải là Lâm Hoài Dương luôn trầm lặng? Đồng thời lại nhớ đến Tiêu Dương, sau khi hát những bài kinh điển, anh thường đột nhiên nhái sang giai điệu bài Chuột yêu gạo để chọc cô cười.

Khi Lâm Hoài Dương ngoái đầu, cười rạng rỡ nhìn cô, Thiên Trần nhận ra chút âu yếm từ trong mắt anh.

Những lúc hò hẹn, Lâm Hoài Dương chỉ uống trà, chơi đàn là hết buổi chiều, quyền chủ động thuộc về Thiên Trần, cô không muốn ở lại ăn cơm, anh cũng không giữ, cô muốn đi, anh sẽ tiễn. Cô không cho anh tiễn, anh sẽ bắt xe để cô tự về.

Tiêu Dương là mạch nước ngầm không ngừng phun bọt trắng, Lâm Hoài Dương là mặt hồ phẳng lặng.

Có lúc Thiên Trần ngồi trên đi văng hít hương trà thoang thoảng khắp phòng, bên tai là tiếng dương cầm êm ái, nắng mùa đông phủ lên người cô, lòng lâng lâng, cô mong thời gian dừng lại ở khoảnh khắc này.

Lâm Hoài Dương trở thành một cây xanh im lìm trên con đường cô nhất định đi qua, không có hoa bay nhấc cô, hoan hỷ chính là tiếng tim cây nhảy rộn, chỉ dùng màu xanh tràn ngập trên cành giúp cô xua bớt nỗi buồn.

Những phẩm chất ưu tú của anh rất rõ. Trẻ trung, tuấn tú, tài năng, được bố mẹ Thiên Trần đánh giá cao. Mỗi khi đồng nghiệp trong trường hỏi thăm, mẹ cô lại mỉm cười khiêm tốn nói đó là học trò cưng của ông Viện trưởng Viện thiết kế.

Còn Tiêu Dương, không có gì để bố mẹ cô hãnh diện. Chỉ có “thành tích” từng bị kỷ luật vì đánh bài.

Thôi, cứ để như thế, Thiên Trần trầm nghĩ. Cô không phải mệt mỏi giữa hai bên.

Nhưng bảy năm, Thiên Trần nhắm mắt, từng ký ức lại hiện ra. Lòng cô chỉ có khoảnh khắc yên tĩnh lúc ở nhà Lâm Hoài Dương, sau đó ý nghĩ lại quay về Tiêu Dương.

Giữa bố mẹ và Tiêu Dương, trước đây cô đứng ở tâm hình tròn, Lâm Hoài Dương vừa xuất hiện đã phá vỡ thế cân bằng đó. Như tối nay, cuối cùng Thiên Trần không thể kiềm chế hơn, cũng nổi dóa: “Con thích Tiêu Dương, bố mẹ thích Lâm Hoài Dương, người lấy chồng là con! Tại sao không nghĩ cho con?!”.

Mẹ nhìn cô, mắt đỏ dần, môi runrun, tay chỉ vào cô: “Được, Tiêu Dương, con thích Tiêu Dương, vậy cứ đi tìm nó, ra khỏi nhà này, đừng bao giờ quay lại!”.

Thiên Trần sững sờ giây lát, rồi lao ra cửa, từ nhà chạy thẳng ra con đường bên ngoài trường, chân mềm nhũn, khụy xuống vệ đường, thở dốc từng cơn. Theo đuổi tình yêu sao khó khăn như vậy?

Gió ràn rạt thổi trong tán cây ven đường. Cô ngẩng nhìn trời, mây che khuất, không nhìn thấy một vì sao. Đêm lạnh, mỗi bước đi đều như giẫm lên băng, khí lạnh từ bàn chân bốc lên, lan khắp người tê cứng.

Cô vẫn kiên định bước, không quàng khăn, cũng không khép tay, ngẩng đầu, mặc cho gió thổi nước mắt khô lại ướt.

Nước mắt từ trên mặt chảy xuống cổ, lạnh như một con rắn trườn qua, nhom nhóp. Tim trong ngực đập rất chậm, mãi mới thấy “thịch” một tiếng.

Lòng như đóng đổ nát, cô lảo đảo đứng dưới ánh trăng, thỉnh thoảng có con chuột chạy qua, nháy mắt đã biến mất.

Yên lặng và yên lặng.

Thiên Trần không ngoái đầu. Cô biết mình không thể từ bỏ bố mẹ. Không thể vì tình yêu mà từ bỏ bố mẹ. Nhưng, đêm nay, Thiên Trần muốn xuôi theo tiếng lòng.

Bao áp lực, lo âu, day dứt bấy lâu, những lời của mẹ là giọt nước cuối cùng tràn li.

Nghiêu Vũ mở cửa, giật mình hoảng hốt: “Thiên Trần, sao thế? Lại cãi nhau với Tiêu Dương à? Vào đi!”.

“Đạo này mình với Tiêu Dương chỉ có buồn phải không?”. Thiên Trần bình tĩnh đi vào phòng, không bật khóc như mọi lần nhìn thấy Nghiêu Vũ.

“Đằng nào cũng khó khăn, đằng nào lâu như vậy, làm sao vui được”. Nghiêu Vũ đưa cốc nước xong, ôm lấy bạn.

“Tối nay mình ở đây, ngày mai bạn mình đi thị trấn cổ. Bắt tay vào việc sớm đi”.

Nghiêu Vũ mừng quýnh: “Tốt quá, nhưng Thiên Trần, chiều mới đi được, buổi sáng mình có chút việc”.

“Mẹ đã ra thông điệp cuối cùng, bây giờ muốn bỏ trốn cũng khó, mẹ nói nếu bỏ đi, cả đời sẽ không nhận mình nữa, mình biết tính mẹ...”. Thiên Trần tắm xong, thông thả kể.

Nghiêu Vũ phấn khởi: “Biết rồi, cậu không trốn nổi, dứt khoát không nhượng bộ, có con đi, lúc cháu ngoại gọi bà, mình đảm bảo không có chuyện gì”.

Thiên Trần đẩy cô: “Đừng có ỷ nghi vớ vẩn đó!”. Rồi chuyển chủ đề, “Này, sao trước đây mình không nhận ra cậu có lòng yêu nước như thế?”.

Nghiêu Vũ bật cười: “Cậu biết thế nào là yêu nước không? Trên mạng có đoạn viết thế này, phụ nữ đương nhiên là phải đẹp, nếu không đẹp thì phải đáng yêu, không đáng yêu phải có khí chất, không có khí chất thì phải có cá tính, nếu tất cả đều không có thì có thể nói cô ta có lòng yêu nước!”.

“Ha ha!”. Thiên Trần cười phách lên.

“Vậy đúng rồi, lạ thật, Thiên Trần, cậu vẫn có thể cười được? Cậu cứng rắn đấy! Không buồn nữa à?”.

Thiên Trần cười: “Buồn chứ, nhưng biết làm sao. Đi thị trấn cổ đã, về rồi tính”.

Chiều hôm sau, Nghiêu Vũ và Thiên Trần đi thành phố B, đến nơi trời đã tối, hai người vừa nhận phòng trong khách sạn, thì bố Thiên Trần gọi điện. “Thiên Trần, sao con có thể như vậy? Mẹ con khóc suốt đêm, về nhà ngay!”.

“Đã đi là không về nữa”. Thiên Trần nghe vậy càng buồn, giọng kiên quyết.

“Thiên Trần, con cũng biết tính mẹ, nếu tối nay con không về, có lẽ bà ấy không nhận con thật”.

“Bố, cứ vậy đi, tối nay con không về được”.

Giáo sư Đào bắt lức, chuyển giọng dỗ dành: “Vây con ở đâu? Con nói chuyện với mẹ đi”.

“Không nói, con ngắt máy đây”.

Thiên Trần ném điện thoại, cũng ném luôn cả mình ra giường.

“Sao không nói, cậu đi làm phóng sự ở thành phố B?”.

Thiên Trần ngẩng đầu: “Không, phải chờ đã, Tiểu Vũ, cậu nói xem, nếu mình làm căng, liệu mẹ mình có đổi ý?”.

Nghiêu Vũ cười: “Xem ra cậu mong bố mẹ đồng ý đến phát điên rồi?”.

“Đúng, mong phát điên!”.

Sáng hôm sau hai người đến thị trấn cổ, Nghiêu Vũ đưa Thiên Trần đi xem những con phố chuyên làm đồ thủ công, chỉ vào những chiếc cột chạm khắc tinh xảo, xuyết xoa: “Nhìn thấy chưa, trên đó đều khắc sự tích Lưu, Quan, Trương[1] kết nghĩa, nghe nói có chiếc cột còn kèm chiếc này mà bán được bốn vạn đồng”.

[1] Các nhân vật trong Tam quốc diễn nghĩa: Lưu Bị, Quan Vân Trường, Trương Phi.

Họ thăm quan thị trấn cổ suốt buổi sáng, Thiên Trần rất hài lòng: “Đúng là hiếm có, được bảo tồn rất tốt, chủ yếu nhất là cảm giác bầu không khí ở đây, chỉ có ở thị trấn cổ thực sự”.

Nghiêu Vũ gật đầu lia lịa. Hai người ăn bánh rán đặc biệt của thị trấn cổ, Thiên Trần lại có điện thoại. Vừa nghe vừa liếc Nghiêu Vũ, giọng ngạc nhiên: “Vâng... em đang ở đó, anh ở đâu? Vâng, vâng”.

“Lâm Hoài Dương?”.

“Là nhân vật nào?”.

Thiên Trần thở dài: “Nhân vật mình xem mặt đạo trước, kiến trúc sư, không ngờ tập đoàn Gia Lâm mời anh thiết kế khu chung cư ở thành phố này, có lẽ là muốn mượn danh tiếng người đã thiết kế kiến trúc biểu tượng của thành phố A”.

Nghiêu Vũ vỗ lế: “Mình nói với Hứa Dục Trung mình và cậu đến đây, có lẽ anh ta biết tin này từ tập đoàn Gia Lâm. Làm thế nào bây giờ?”.

“Đương nhiên phải lợi dụng”, Thiên Trần cười ranh mãnh, “Anh ta học kiến trúc, chẳng phải cậu đã nói kiến trúc thị trấn cổ rất đặc sắc? Nhờ chuyên gia nói mấy câu, càng có trọng lượng”.

Hai người cười vang, Nghiêu Vũ vỗ tay: “Vây chiều nay lập tức hành động, mình làm việc mình, cậu đưa chuyên gia đi thăm quan, nhất định phải viết một bài thật đỉnh đám!”. Đi mấy bước, lưỡng lự ngoái hỏi: “Thiên Trần, Lâm Hoài Dương thế nào? So với Tiêu Dương thì sao?”.

“Mau đi đi!”. Thiên Trần xua tay.

Nhìn Nghiêu Vũ khuất trong ngõ, Thiên Trần lại thở dài, nhanh thật! Lâm Hoài Dương luôn hành động rất nhanh. Được theo đuổi cũng thấy vui, nhưng lập tức nghĩ tới Tiêu Dương, lại ngẩn ngơ, lấy điện thoại gọi cho anh: “A Dương, em đi công tác ở thành phố B”.

“Thiên Trần, trời lạnh rồi, có mang đủ áo ấm? Bao giờ về?”.

“Mang đủ rồi, mai hoặc ngày kia sẽ về”.

“Đi đường cẩn thận, đến tối anh gọi cho. Đừng ăn uống linh tinh, chọn quán sạch mà ăn”.

“Biết rồi, lần nào cũng nhắc”.

Mặt Thiên Trần lại tươi tỉnh. Cúp máy, núi Vân Đỉnh phía xa bỗng lọt vào tầm mắt, màu xanh đẹp như vậy sắp bị thay thế bằng băng tuyết và lá úa sao?

“Đang nhìn gì thế?”. Giọng êm nhẹ của Lâm Hoài Dương đã vang bên tai.

Thiên Trần quay đầu, Lâm Hoài Dương mặc áo khoác lông to xù, khuôn mặt điển trai mỉm cười, ánh mắt nhìn cô ấm hơn ánh mặt trời mùa đông.

Cô cúi đầu, bóng đổ xuống chân thành một vòng tròn nhỏ: “Ồ đây rất dễ chịu, cảm giác thời gian trôi chậm hơn”.

“Nhịp sống ở thị trấn cổ sao có thể sôi động bằng thành phố lớn”. Lâm Hoài Dương nói: “Đi thôi, em định làm phóng sự ở đâu?”.

Suốt buổi chiều hai người đi khắp khu vực này, Lâm Hoài Dương cũng thấy ngạc nhiên, tán thưởng: “Đúng là hòn ngọc, mười mấy năm trước anh đã được xem phác thảo của giáo sư, nhưng chưa bao giờ đến đây”.

Thiên Trần vội hỏi: “Nó có gì đặc biệt?”.

“Xét về kiến trúc, bản thân những lạc viên này không có gì đặc biệt, nhưng bố cục các ngôi nhà bên trong đặc biệt cầu kỳ, như bạn em nói, rất coi trọng yếu tố phong thủy, từ tổng thể toàn thị trấn, đến chi tiết là khuôn viên mỗi gia đình, còn nữa, em thấy không, trước cửa mỗi ngôi nhà, kể cả những ngôi nhà nhỏ đều có một hòn đá lớn hình bầu dục để tránh tà. Đi, chúng ta lên núi Vân Đình nhìn toàn cảnh”. Lâm Hoài Dương có vẻ phấn khích.

Hai người đi thuyền qua sông, hớn hớn leo lên núi, đứng trên đỉnh nhìn xuống. Lâm Hoài Dương trầm trồ: “Quả nhiên là thái cực đồ tự nhiên. Thiên Trần, em nhìn dòng sông này, lại nhìn dãy núi xung quanh, có giống thái cực đồ tự nhiên không? Nhìn ngọn núi phía sau thị trấn cổ kia, phong thủy gọi là long sơn, thế núi bên phải bên trái nhấp nhô tạo thành những đỉnh núi phụ, hướng thẳng ra sông, so với ngọn núi Vân Đình chỗ chúng ta đang đứng, theo hướng dựa bắc quay nam, chính là bố cục tốt, âm bao bọc dương!”. Nói rồi, Lâm Hoài Dương cúi xuống lấy cành cây vẽ trên đất giảng cho Thiên Trần.

Đây là lần đầu tiên anh nói với cô nhiều như vậy. Trước đó mỗi lần bên nhau hầu như chỉ có cô nói. Thiên Trần gật đầu ra nghe, trầm nghĩ, hóa ra không phải người ta ít nói, mà là phải tìm cách để người ta thích.

Lâm Hoài Dương vẫn nói say sưa.

Thiên Trần không nghe được bao nhiêu, ngoài cụm từ thái cực đồ. Từ ngữ quá chuyên môn cô không hiểu lắm, nhìn Lâm Hoài Dương lúc này cô cảm thấy anh đầy sức cuốn hút. Nếu không có Tiêu Dương, anh thực sự là người đàn ông rất tốt, chẳng trách bố mẹ thích như vậy, có lẽ đồng thanh tương ứng, họ thích chất trí thức của anh.

Cuối cùng Lâm Hoài Dương dừng lại: “Anh thấy những kiến trúc ở đây rất có giá trị trong nghiên cứu văn hóa thời Minh – Thanh và phong thủy thời cổ đại”.

Thiên Trần bừng tỉnh, câu nói cuối cùng của anh lọt vào tai. Cô nhìn thị trấn cổ phía xa, chỉ đồng hồ đã tắt văng bên rìa thị trấn, nói: “Tiểu Vũ bảo, phía đó vừa dỡ mất một lạc viên bố cục hình chữ Đa”.

Lâm Hoài Dương giật mình: “Hình chữ Đa? Còn có những kiến trúc đặc biệt như vậy sao? Hình chữ Đa tượng trưng cho đa tử đa phúc, có bố cục đặc biệt, không phải hình chữ Phúc, chữ Hối, chữ Chu phổ biến, trên toàn quốc hiện chỉ có một hai nơi còn giữ được”.

“Đúng thế, khu đó chính là công trình giai đoạn một của tập đoàn Gia Lâm, hơn một vạn mét vuông, nghe nói giai đoạn hai sẽ dỡ khu kia”. Thiên Trần chỉ tay.

Những lạc viên có mái cổng lợp ngói đen trước mắt sẽ bị những kiến trúc bê tông cao tầng chèn ép? Lâm Hoài Dương lắc đầu: “Thật đáng tiếc! Nên bảo vệ, những ngôi nhà như vậy ngày càng hiếm, những ngôi nhà có giá trị còn hiếm hơn”.

“Em làm phóng sự, kêu gọi bảo tồn, em cũng phỏng vấn anh, nhờ anh nói những đánh giá như vừa rồi, được không?”.

Lâm Hoài Dương cười, bối rối: “Về phỏng vấn giáo sư của anh”.

Thiên Trần vỗ đầu: “Đúng, sao em lại quên giáo sư Trương”.

Cứ chỉ trẻ con của cô đập vào mắt Lâm Hoài Dương, anh dịu giọng nói: “Mình đi chậm thôi, lúc lên đi quá nhanh”.

Dây đàn lòng cô khẽ rung, trước đây mỗi lần leo núi, hay đi cầu thang, cô mệt Tiêu Dương cũng dịu dàng như thế, anh luôn công cô một đoạn. Thiên Trần cúi đầu, khẽ nói: “Vâng”.

“À, anh phải gọi điện cho bố mẹm, để họ khỏi lo lắng, sao em đi công tác không nói với bố mẹ?”.

“Chuyện này... anh cũng phải giữ bí mật, em sợ tập đoàn Gia Lâm và chính quyền địa phương biết sẽ ngăn cản”. ThiênTrần giải thích.

Lúc xuống núi có mấy chỗ kháttrơn, Lâm Hoài Dương tự nhiên chìa tay kéo Thiên Trần. Đây là lần đầu tiên anhchạm vào cơ thể cô, lòng Thiên Trần xốn xang.

Ngày hôm sau, Nghiêu Vũ nói cần ở lại có chút việc, Thiên Trần ngồi xe Lâm Hoài Dương trở về.

Gần đến nhà, Thiên Trần hơi chầnchừ. Cửa vừa mở, mẹ cô mặt tươi rói xuất hiện: “Đang chờ hai đứa về ăn cơm.Thiên Trần, con bé này đi công tác cũng không nói, đúng là. Hoài Dương, cháuvào ăn cơm luôn, bên ngoài rất lạnh”.

Thiên Trần cúi đầu, ừ rừ. Nếu làTiêu Dương, chắc chắn lại có bão, lại một trận cãi vã. Khi Lâm Hoài Dương cáotừ ra về, mẹ cô vẫn cười, không hề nhắc nửa câu, chuyện cô bỏ đi. Mẹ còn mua cho cô đôi găng tay mới.

Thiên Trần đón lấy, đôi găng lôngmềm mại, sờ lên mát dịu, vuốt lớp lông mềm lòng bàn tay dần dần ướt mồ hôi.Trong khoảnh khắc đó, tim cô như bị bóp nghẹt, đôi găng tay mang tình mẹ nặngtrữ thít chặt tay cô. Cùng lúc cô đã nhìn thấy cuộc chia tay tất yếu với TiêuDương.

43. Chương 43

Đỗ Lối chòng chọc nhìn cô, “Cuốicùng tôi đã biết vì sao tôi ghét cậu, tôi ghét nhất kiểu người chiếm đoạt mọithứ, nhưng lại tỏ ra không màng bất cứ thứ gì như cậu. Cậu quá tham, Nghiêu Vũ,cậu luôn tỏ ra khinh khinh bất cần, coi thường mọi tiền tài, quyền lực!”.

Nghiêu Vũ ở lại thành phố B thêmmột ngày, trở về nhà, người mệt bã, nằm ẹp trên giường, nhưng miệng cười tươirời.

“Tiểu Vũ, về rồi à? Ăn cơmchưa?”. Lập tức có điện thoại của Hứa Dục Trung.

Giọng Nghiêu Vũ uể oải: “Em mệtchết được, còn cơm nước gì!”.

“Tay nghề của anh rất cừ”.

“Có thể phục vụ tại nhà không?”.

“Ha ha, năm trăm đồng!”.

“Đắt thế, giảm đi”.

“Không thể!”.

“Vậy không cần”.

“Mở cửa nhanh, hàng đã mang đikhông được trả lại”.

Nghiêu Vũ không tin, vội chạy ramở. Hứa Dục Trung tay xách túi lớn túi nhỏ, đang nói vào camera chuông cửa. Anhnhỉm cười: “Phục vụ tại nhà”.

Nghiêu Vũ trở mắt nhìn anh: “Anhkhông thấy phiền à?”.

Hứa Dục Trung cúi hôn cô, rồi đi vào phòng bếp: “Ăn ở đây thật dễ chịu. Ăn cơm hàng mãi phát ngấy rồi”.

“Nếu anh nấu không ngon là em rangòai ăn đấy!”.

“Yên tâm, anh biết nấu ăn từ nhỏ,ở đây em chẳng có thứ gì, anh đã mua cho em một ít, tiện thể làm hai món. Nhóđấy, năm trăm đồng, miễn phí công nấu ăn”.

“Được rồi, anh còn nợ em chíntrăm chín, cộng một đồng tiền lãi, vậy là anh chỉ còn nợ em năm trăm!”. Nghiêu Vũ cười phá lên: “Cho anh một giờ để làm bữa!”.

Hứa Dực Trung đặt túi đồ xuống, quay người bế bổng cô: “Một giờ là đủ!”.

Nghiêu Vũ cười khanh khách: “Emđổi ngẫu rồi, đừng đùa nữa”.

Hứa Dực Trung bế cô đi về phíasàng: “Được, anh sẽ bón cho em ngay đây!”. Anh ném mạnh, Nghiêu Vũ ngã lẫncòn giường. Chưa kịp phản ứng, anh đã chồm đến hôn tới tấp.

Hai ngày không gặp, Hứa Dực Trungkhông kìm được. Cảm giác từ nụ hôn cũng ngọt mát như tên cô. Khi anh ngẩng lên, hai má Nghiêu Vũ đỏ hồng như thoa phấn, tay anh mơn trớn trên đó: “Trướcdây anh luôn nghĩ, vuốt ve mặt em rất dễ chịu”.

“Anh vuốt ve lúc nào?”.

“À...”. Hứa Dực Trung ngó ra, lạithấy buồn cười, trước đây nhân lúc Nghiêu Vũ ngủ anh đã lén vuốt ve mặt cô, chuyện này phải giấu biệt. “Anh tưởng tượng không được à? Nhìn da mặt em, anh cảm thấy nếu chạm vào nhất định rất dễ chịu, chỉ muốn cầu một cái!”.

Nói rồi anh xoay mặt cô, nhẩy xuống giường, chạy vào bếp.

Nghiêu Vũ sờ lên mặt, bật cười. Cô xuống bếp xem anh làm cơm, ngơ ngẩn nghĩ, cảm giác này từng có với Đồng Tư Thành rất lâu trở về trước, bây giờ không còn nữa.

Tay nghề của Hứa Dực Trung quảkhông tồi, Nghiêu Vũ ăn rất nhiều. Bê bụng ngồi phịch xuống ghế “Không ổn, em sắp vỡ bụng rồi”.

“À, Tiểu Vũ, sinh nhật năm nay em thích quà gì?”. Nghiêu Vũ nhớ ra sắp đến sinh nhật mình, nghĩ một lát nói: “Nếu công ty anh không dỡ thị trấn cổ thì tốt”.

Hứa Dực Trung thở dài: “Chuyện này không thể được, anh đã nói với bố và anh trai, dự án này không thể, nhưng đầu tư tiếp theo sẽ tránh khu thị trấn cổ”.

“Em biết mà, người làm ăn là thế!”.

“Em xem vấn đề này có phải rất thực tế không? Chúng ta không thể đơn phương phá hợp đồng, tổn thất quá lớn, không bù nổi”. Hứa Dực Trung cười, “Nếu nhân dịp sinh nhật này, em mời bố anh và vợ chồng anh cả. Biết đâu anh có thể thuyết phục được họ. Tổn thất coi như là sinh lễ”.

“Quyết không kí hiệp ước tổn hại quyền tự chủ, làm hại đất nước!”. Nghiêu Vũ khẳng khái hô to.

“Tiểu Vũ, không muốn lấy anh sao?”.

Nghiêu Vũ ngạc nhiên: “Chúng tamới quen chưa lâu! Chưa đủ hiểu nhau”.

Hứa Dực Trung thở dài: “Anh đã bahai tuổi rồi, mãi mới tìm được cô bé ngộ nghịch là em. Em cũng nên niệm tình tuổi tác anh chứ. Muốn tìm hiểu? Chẳng phải anh đã đến tận nơi để em tìm hiểu đây”. Nói xong anh ngẩng đầu ưỡn ngực: “Muốn tìm hiểu bộ phận nào?”. Hứa Dực Trung bắt đầu cởi cúc áo sơ mi.

Nghiêu Vũ hoảng hồn, vội vàng càilại cúc cho anh: “Anh đừng có vớ vẩn, em vừa ăn no, bây giờ nhìn thấy thịt làngán”.

Hứa Dực Trung chộp tay cô, cười vang: “Anh nói thật, Tiểu Vũ, cuối năm nay về nhà với anh”.

“Mới được hơn hai tháng, có quánhạnh không?”.

“Nhưng anh quen em một năm rưỡi rồi, em xem, tháng năm năm ngoái, chúng ta quen nhau ở dạ tiệc sơn trang...” Hứa Dực Trung đang định nói tiếp, Nghiêu Vũ ngắt lời anh, giọng hờn dỗi: “Thôi đi, hôm đó còn đưa cả Đỗ Lối đến, ép người ta uống rượu, thù đó em còn chưa trảđây. Ôi chà, Đỗ Lối!”.

Lúc này Nghiêu Vũ mới sực nhớ đến Đỗ Lối. Nếu biết chuyện mình với Hứa Dực Trung, cô ta sẽ thế nào, liệu có đến tận nhà mắng mình? Nghiêu Vũ dè dặt nhìn anh: “Đỗ Lối có biết không?”.

“Em sợ bị cô ấy biết à? Tại sao?”. Cuối cùng Hứa Dực Trung hỏi đến vấn đề đó.

“Cướp bạn trai của cô ấy, mà cũng tại anh cơ, chẳng có việc gì lớn, ăn mặc đẹp làm gì, đẹp trai làm gì, nhà lại có tiền, người như anh là rắc rối lắm!”.

Nghiêu Vũ lẩm bẩm, mặt nhăn nhó.

“Em xem, nếu anh đi phẫu thuật thành ngáo ộp liệu có trở thành tin giật gân không? Chắc chắn sẽ là tin hot với hàng tit lớn: Anh chàng điển trai phẫu thuật thành xấu xí để bạn gái yên tâm”.

Nghiêu Vũ cười khanh khách: “Anh cũng chọc cười Đỗ Lối như vậy à?”.

“Thề với trời, anh là ông sếp cực kỳ nghiêm túc”.

“Vậy chuyện ra mắt gia đình cô ấy thì sao?”.

Hứa Dực Trung buộc phải nói thật: “Lúc đó anh chẳng tìm được lý do nào đến thành phố B tìm em, nhân tiện thôi, em... có ghen không?”.

“Hồi đó anh đã có ý định rồi ư?”. Nghiêu Vũ cụp mắt, không trả lời câu hỏi của anh.

“Em đúng là ngốc! Anh còn chạy đến tận Lhasa cơ, chẳng qua không may mắn bằng Đồng Tư Thành!”.

Nghiêu Vũ nói thay anh. “Em biết anh còn cố tình tặng em đôi hoa tai đó, anh còn dùng tiền ép em thức suốt đêm hoàn thành kịch bản chương trình vui chơi, rồi lại cố tình mang bữa đến cho em, muốn nhìn thấy đôi mắt “gấu trúc” của em...”.

“Tuyệt tháng sáu mà! Anh không cam tâm, lúc nào cũng nghĩ đến em, hôm đó em ăn hết trơn, anh đói meo vẫn phải giả bộ no”.

“Ha ha!”. Nghiêu Vũ nhớ lại bộ dạng nuốt nước bọt của Hứa Dực Trung, bật cười khanh khách.

Hứa Dực Trung dịu dàng vuốt tóc cô: “Nhớ đấy, phải để tóc dài, cắt đi là anh buồn. Em cũng mạnh tay thật. Anh còn tưởng em cắt tóc là muốn làm lại với Đồng Tư Thành”.

“Kì thực Đồng Tư Thành rất tốt”.

“Không nhắc tới anh ta nữa, chuyện qua rồi”. Hứa Dực Trung hôn vào má cô: “Buồn ngủ chưa, mệt cả ngày rồi, để anh ôm em ngủ”.

Nghiêu Vũ nằm ngủ ngon lành trong lòng anh. Hứa Dực Trung lại nhớ, lúc về nhà nói với anh trai chuyện đầu tư vào thành phố B, bị Hứa Dực Dương mắng té tát.

Anh thở dài, Nghiêu Vũ chưa từng trải, sự đời đâu có đơn giản như cô nghĩ.

Đỗ Lối biết chuyện của Hứa Dực Trung và Nghiêu Vũ từ lâu. Cô chỉ lặng lẽ quan sát, sau khi nghe điện thoại của bố, cô cảm thấy như có đám cháy trong lòng. Chuyện ngày xưa, lòng đổ kị, căm giận, tất cả đều chắt vào đám lửa đó, khiến ruột cô nóng rẫy, đau nhức, công hiến rằng nguyên rửa, rồi lao đi tìm Nghiêu Vũ.

Mùa đông lạnh, Nghiêu Vũ mở điều hòa số lớn nhất, ở lì trong nhà, sự xuất hiện của Đỗ Lối khiến cô nửa bất ngờ nửa không. Hai người nhìn nhau chòng chọc qua ngưỡng cửa, Nghiêu Vũ lên tiếng trước: “Nếu cậu đến để hỏi chuyện giữa tôi và Hứa Dực Trung thì chúng tôi đã ổn rồi”.

“Tôi có thể vào nhà nói chuyện không?”. Đỗ Lối kìm cơn giận, mỉm cười: “Chuyện về thị trấn cổ, còn vấn đề kia, tôi đã biết từ lâu, cậu và anh ấy sẽ ổn”.

Nghiêu Vũ tránh sang bên để Đỗ Lối vào: “Uống trà hay cafe?”.

“Khỏi khách sáo, nói xong tôi đi ngay”.

Nghiêu Vũ ngồi xuống bàn, ngờ vực nhìn cô, nói thẳng vào chuyện: “Đỗ Lối, không phải tôi chủ tâm tranh giành Hứa Dực Trung với cậu, chuyện tình cảm chẳng ai nói rõ được. Còn về vấn đề thị trấn cổ, cậu muốn nói gì?”.

“Nghiêu Vũ, một Hứa Dực Trung, tôi không bận tâm, vấn đề là cậu đừng can dự vào chuyện đầu tư của tập đoàn Gia Lâm ở thành phố B. Cậu nên biết, lần kêu gọi đầu tư này bố tôi đã tốn không ít công sức. Nếu công việc không thuận lợi hoặc giữa chừng có vấn đề gì, tôi tuyệt đối không cho phép”.

Đỗ Lối lạnh lùng nhìn Nghiêu Vũ, cô ta đáng ghét hơn cô tưởng.

Nghiêu Vũ nói ngay: “Cậu cũng lớn lên ở đó, cũng biết một thị trấn cổ được bảo tồn như thế là rất hiếm. Trước đây giao thông không tiện, bây giờ đã có đường cao tốc thì tập đoàn Gia Lâm lại đến, phá dỡ hàng vạn mét vuông, lại vẫn còn dở tiếp. Sau này sẽ có những tập đoàn khác nữa, thị trấn cổ sẽ bị hủy hoại như vậy sao? Tôi rất kính trọng bác cậu, đừng nghĩ tôi cũng muốn đổi đầu với cậu”.

“Cậu bỏ cái giọng đó đi! Phát bần nôn! Cậu tưởng cậu là ai? Là thanh niên ái quốc chăng? Can hệ gì đến cậu?!”. Đỗ Lối run lên, nổi hân trào lên như sóng.

“Chớ đừng mắt thì đừng nhìn nữa, tôi chỉ làm những gì có thể, cậu cũng đánh giá tôi cao như vậy sao? Tôi có thể ngăn được tập đoàn Gia Lâm phá khu nhà cổ?”.

Đỗ Lối cười khẩy: “Đừng giả dối như thế! Cậu cặp với Hứa Dực Trung, không đòi hỏi anh ta điều gì chứ? Không dùng quan hệ của gia đình cậu để phá chứ?”.

“Cậu nói đúng, tôi còn muốn dựa vào ảnh hưởng của tôi đối với Hứa Dực Trung, tác động đến kế hoạch đầu tư của tập đoàn Gia Lâm! Tôi còn định đi khắp nơi dùng các mối quan hệ để phá bằng được kế hoạch đó!”. Nghiêu Vũ như con nhím xù lông.

“Kế hoạch đầu tư đàm phán nửa năm mới triển khai được, cậu thật khôn khéo chia tay với Đồng Tư Thành đúng lúc, đến với Hứa Dực Trung, phải chăng vì chuyện này cậu mới đồng ý cặp với anh ta?”.

Nghiêu Vũ cười ha hả, “Cậu đúng là rất hiểu tôi, cậu nói quá chuẩn, tôi nhầm đúng lúc này cặp với Hứa Dực Trung, cậu làm gì tôi? Anh ta cần cậu, tôi biết làm sao, anh ta chủ động theo đuổi tôi, không phải tôi theo đuổi anh ta, một thanh niên nhiệt huyết muốn cống hiến chút sức mình bảo tồn thị trấn cổ, tôi nghĩ, Đồng Tư Thành chắc cũng thông cảm cho tôi. Còn chuyện gì nữa không? Nếu không, xin mời!”.

Đỗ Lối chòng chọc nhìn cô, “Cuối cùng tôi đã biết, vì sao tôi ghét cậu, tôi ghét nhất loại người chiếm đoạt tất cả, nhưng lại giả bộ không màng bất cứ thứ gì như cậu. Cậu quá tham, Nghiêu Vũ, nhưng luôn tỏ ra bất cần, khinh thường mọi tiền tài, quyền lực”.

“Thực ra, có phải cậu thật sự không màng tiền bạc? Quyền lực? Chẳng qua cậu đã có tất cả, lại đứng trên cao giả bộ thương hại người khác! Tất cả những người bạn không quyền không thế mà cậu giao du, chỉ nhìn vào bề ngoài của cậu, tưởng là cậu không bận tâm những thứ đó, thực ra cậu đã có, cậu đứng trên cao nhìn họ, cậu tỏ ra bình dị bao nhiêu, bản chất cậu vẫn kiêu ngạo! Sự giả dối của cậu làm tôi phát bần nôn!”.

Nghiêu Vũ hất cằm, thong thả đợi Đỗ Lối trút hết. Trầm ngâm một lát, nói: “Không ai lựa chọn được xuất thân của mình, gặp Hứa Dực Trung cũng là duyên phận, lẽ nào vì vậy tôi không thể chơi với những bạn bình thường? Chơi với họ là giả dối? Không nên coi thường bất kại, đó là đạo lý tôi được dạy từ nhỏ. Cậu nghĩ tôi thế nào cũng được, giả dối, tham lam, bóc lột can thiệp vào chuyện thị trấn cổ, tùy! Nhưng bất luận lợi dụng Hứa Dực Trung hay các mối quan hệ khác, tôi chỉ làm điều mình muốn”.

“Cậu ngây thơ vậy sao, chuyện đơn giản như thế? Cậu tưởng cặp với Hứa Dực Trung là anh ta có thể vì cậu ngăn cản tập đoàn Gia Lâm kiếm tiền? Đừng mơ!”.

Đỗ Lối hừ một tiếng, sập cửa đũa. Nghiêu Vũ cũng thở dài. Trên đời luôn có những người như vậy, không chịu tin vào những điều tốt đẹp, còn mình nữa, sao lại ngốc đến thế, chuyện không liên quan, lại vợ vào người. Đúng, Hứa Dực Trung sao có thể không muốn Gia Lâm kiếm tiền. Chẳng qua cô chỉ muốn thăm dò, liệu có thể đổi mảnh đất khác cho họ mà thôi.

Cô liên lạc với Thiên Trần rồi lên mạng xem bài viết của Thiên Trần. Sau đó bắt đầu tung ảnh và tư liệu về thị trấn cổ lên mạng. Đúng lúc bận bịu đầu thì Đồng Tư Thành gọi điện. Nghiêu Vũ dự một lát, rồi nghe máy: “Tư Thành, có việc gì?”.

“Em có nhà không? Gặp nhau rồi nói”.

Nghiêu Vũ hơi lo, không biết Đồng Tư Thành định nói gì. Lại nghĩ đến lời của Thiên Trần, dạo này, Đồng Tư Thành gây thảm hại, lòng lại áy náy.

Anh đã cho cô bốn năm đẹp đẽ, sau khi trở về tình vẫn sâu nặng. Cô thực lòng không muốn làm tổn thương anh, nhưng cô chỉ có một trái tim, đã trao phải trao trọn vẹn, không thể chia sẻ.

Đồng Tư Thành đến còn mang theo mấy hộp sữa, hai người nhìn nhau, Nghiêu Vũ không biết nói gì. Đồng Tư Thành lên tiếng trước, phá vỡ không khí gượng gạo: “Uống sữa rất tốt, tủ lạnh của em lúc nào cũng trống không”.

Anh đi thẳng xuống bếp, mở tủ lạnh, hơi ngẩn ra, mỉm cười: “Xem ra anh ta chăm sóc em khá tốt, đầy đủ cả rồi”.

Anh để mấy hộp sữa lên tủ bếp rồi ra phòng khách ngồi.

“Tư Thành, có chuyện gì?”. Lòng cô xót xa, quả thật anh gầy như cây sậy. Có phải dồn hết tâm trí cho công ty? Đôi mắt trong trẻo ngày nào giờ đờ đẫn, hằn những tia máu nhỏ.

“Anh nghe nói em mua viên ở thị trấn cổ, định ngăn cản phá dỡ nhà cổ, phải không?”. Đồng Tư Thành nhẹ nhàng hỏi.

Hai tháng không gặp, lúc này nhìn thấy anh, tim cô lại đập dồn, hơi xúc động, cũng hơi bối rối. Như đứa trẻ có lỗi, cô cúi đầu không dám nhìn anh.

Đồng Tư Thành không nén được lòng, giơ tay định kéo cô, tay vừa giơ lại buông xuống, mắt đắm đắm nhìn cô.

Anh không biết, lúc này đầu óc Nghiêu Vũ đang rối tung. Việc này ngay Thiên Trần cũng không biết, ai đã nói cho Đồng Tư Thành?

“Nghiêu Nghiêu”.

“Dạ?”. Nghiêu Vũ ngẩng đầu, mỉm cười: “Ai nói với anh?”.

“Ai nói không quan trọng, đằng nào anh cũng biết, anh có tấm thẻ, mật mã là sinh nhật em, có ba trăm ngàn tệ. Sợ em không đủ tiền, cứ dùng đi, sau này có tiền trả lại anh”. Đồng Tư Thành đưa tấm thẻ cho cô.

Nghiêu Vũ sững sờ, xúc động, sống mũi cay xè: “Tư Thành, đừng làm vậy, em...”.

Đồng Tư Thành thở dài, đứng lên ôm cô: “Đừng khóc, cho dù em làm gì, anh cũng giúp em hết sức”.

Bao cảm xúc lại trỗi dậy. Cô cảm động, cảm động tận đáy lòng. Người đó vẫn yêu cô, nhưng cô không thể đáp lại.

“Không cần đâu. Em đã mua được rồi, tiền mẹ cho. Tiền đó mẹ vốn định dành để em mua nhà”. Nghiêu Vũ sụt sịt, trả lại tấm thẻ.

“Nếu em cần thì sao? Cứ cầm lấy”.

Hai người đùn đẩy mãi, cuối cùng Đồng Tư Thành cười nhạt, nhận lại tấm thẻ: “Sao phải khách sáo với anh như thế?”.

Nghiêu Vũ đỏ mặt, định thanh minh. Nhưng có tiếng chuông cửa, cô vội ra mở. Hứa Dục Trung đứng bên ngoài, mặt sa sầm. Một tia chớp lóe trong đầu Nghiêu Vũ, tất cả sáng tỏ: “Sao mặt sa sầm như vậy? Cứ như đến bắt gian dân? Đồ Lối đã nói gì?”.

Hứa Dục Trung không biết nói sao, Đồ Lối đã kể với anh cuộc đối thoại giữa hai người. Lúc đó anh chỉ nhìn Đồ Lối, hỏi: “Sao em lại có ý nghĩ đó?”.

“Em ghét cô ta, đơn giản vậy thôi. Dục Trung, anh nghe rồi đấy, Nghiêu Vũ nói, vì chuyện kia cô ta mới bằng lòng gặp với anh, có lẽ là nói đùa. Nhưng, nếu anh không thỏa mãn yêu cầu của cô ta, anh cứ chờ mà chia tay, chia tay vì lý do đó, em tin đây là chuyện nực cười nhất em từng thấy”.

Hứa Dục Trung đương nhiên biết là nói đùa. Anh đến định báo cho Nghiêu Vũ một số thông tin, nhân tiện đưa cô đi. Lúc cửa mở nhìn thấy Đồng Tư Thành ung dung đứng sau cô, mặt anh tự dưng tối lại, chưa kịp cất lời, Nghiêu Vũ đã bốp chát như vậy làm anh tức điên.

“Sao?”.

Lòng giận bùng bùng, cô nói sống sượng: “Sao cái gì? Có chuyện à? Anh cảm thấy đúng như thế phải không?”.

Hứa Dực Trung biết rõ, anh khó chịu vì thấy Nghiêu Vũ và Đồng Tư Thành đứng bên nhau, nhưng đàn ông ai chẳng thế? Anh không nói gì, chỉ nhìn cô.

Hai người cứ thế nhìn thẳng mắt nhau. “Nghiêu Nghiêu, nói rõ với anh ấy đi”. Đồng Tư Thành xen vào.

“Tư Thành đến là để ủng hộ em ngăn cản công ty anh phá thị trấn cổ”. Nghiêu Vũ không giải thích.

“Tìm đồng minh à? Người mới muốn đỡ, liên kết với người cũ chống lại?”. Thâm tâm anh muốn hỏi cô, tại sao sau khi Đồng Tư Thành xen vào, thái độ của cô thay đổi nhanh như vậy? Hứa Dực Trung đã quá mất bình tĩnh, anh biết, nói vậy khác nào đổ thêm dầu vào lửa. Nhưng lúc này không muốn giữ phong độ. Càng không muốn đổ dành Nghiêu Vũ trước mặt Đồng Tư Thành.

Nghiêu Vũ nổi đóa, Hứa Dực Trung vừa dứt lời, cô liền túm anh đẩy ra ngoài, đóng cửa đánh “rầm”. Đồng Tư Thành giật mình, chưa bao giờ anh thấy Nghiêu Vũ nóng nảy như thế.

“Đồng Tư Thành, anh cũng đi cho tôi nhờ! Bây giờ tôi thù giết một ngàn người, còn hơn bỏ sót một người! Trên đời sao có chuyện trùng hợp khéo thế? Đỗ Lỗi vừa ra cửa trước anh liền vào cửa sau. Đỗ Lỗi nói với anh chuyện tôi mua nhà ở thị trấn cổ phải không? Cút!”. Nghiêu Vũ giận run người.

“Nghiêu Nghiêu, không phải anh thông đồng với Đỗ Lỗi diễn kịch với em. Em bình tĩnh lại. Anh đi đây”. Thấy Nghiêu Vũ đang cơn thịnh nộ, Đồng Tư Thành lặng lẽ mở cửa đi ra.

Nghiêu Vũ lao ra khóa trái cửa, ầm ục không chịu nổi, lại chạy đến cửa sổ, hướng vào chiếc xe Hứa Dực Trung đang lái đi, hét to: “Hứa Dực Trung, anh là đồ khốn kiếp!”.

Cô cũng không rõ vì sao, trước đây với Đồng Tư Thành cô chưa bao giờ nổi đóa lên như vậy, nhưng với Hứa Dực Trung cứ như có thù với nhau, động tí là giận dữ cãi cọ, hòa giải xong, lại cãi nhau.

Lúc trước, Nghiêu Vũ thấy vẻ mặt Hứa Dực Trung biết ngay là có chuyện, lúc nào không đến, lại sầm mặt đến đúng lúc này, trừ phi đã nghe Đỗ Lỗi nói gì, hoặc là ghen vì bắt gặp Đồng Tư Thành ở đây! Anh không tin cô ư? Uất ức, đau khổ trào lên, vậy mà còn đòi cưới mình, đừng mơ!

Cô thu dọn đồ đạc, tắt di động, bắt xe về nhà bố mẹ. Không muốn gặp bất cứ ai trong bọn họ nữa!

Sau bữa tối, bố Nghiêu Vũ giận dữ chỉ vào vợ, nói: “Tiền để dành cho Tiểu Vũ mua nhà, lại đem đi mua nhà cũ ở thị trấn cổ? Sao lắm cớ thế? Đây là chuyện cô có thể can thiệp được ư?”.

“Bố, bố bực gì chứ, tiền dành nào cũng cho con mua nhà. Chẳng qua chỉ là thay đổi địa điểm thôi!”. Nghiêu Vũ nói dối.

“Ồ, Nghiêu Nghiêu sao con ấu trĩ vậy? Thị trấn cổ muốn trở thành khu bảo tồn cấp tỉnh. Phải qua rất nhiều thủ tục, phải được chuyên gia thẩm định, báo cáo trình lên, thời gian ít nhất cũng một năm. Năm nay, trừ phi tập đoàn Gia Lâm nhượng bộ, lựa chọn địa điểm đầu tư khác, nếu không khu nhà cổ sẽ bị dỡ sạch. Con tưởng họ sẽ ngồi chờ lệnh của chính quyền thành phố, yêu cầu không được động đến khu nhà đó, họ sẽ tuân thủ hay sao?”.

“Hợp đồng đã ký với tập đoàn Gia Lâm, thành phố lấy tiền đâu bồi thường? Huống hồ, với tình hình hiện nay, chính quyền dựa vào đâu ra lệnh không được dỡ bỏ. Cho dù ra lệnh, Gia Lâm có thể làm như không nghe thấy, chỉ trong một đêm họ sẽ dỡ sạch! Sau đó tìm một người đứng ra chịu trách nhiệm là xong, khu nhà cũ chẳng phải vẫn biến mất?”.

“Bố biết, khu nhà cổ, nếu có người đầu tư khai thác theo kiểu khác, lập tức sẽ có giá trị. Hiện nay, khu bị dỡ cũng chỉ là những ngôi nhà đã xuống cấp nghiêm trọng ở ven sông, bên rìa thị trấn, không ảnh hưởng nhiều đến cảnh quan thị trấn cổ. Lãnh đạo thành phố cũng nói, vốn đầu tư phát triển địa phương cũng khó khăn, đây là dự án đầu tư lớn nhất trong năm nay. Còn hi vọng sẽ tạo ra ảnh hưởng tích cực, thu hút những nhà đầu tư khác, dù gì bố cũng từng làm việc ở đó, địa phương thu hút được mấy chục triệu đầu tư cũng không đơn giản”.

Nghiêu Vũ lầm bầm: “Lạc viên Huỳnh gia với những ngôi nhà bố cục hình chữ Đa không còn nữa, chính mắt con nhìn thấy nó bị san phẳng. Lạc Viên Trương gia con mua bố cục hình chữ Phúc, có bốn cái sân. Con không nói họ phá đi xây nhà mới là phạm luật, dù gì con cũng đã mua, họ muốn xây, nhất định phải hỏi ý kiến con, đúng không? Con sẽ phản đối, không di dời, cố tình kéo dài thời gian trong hai tháng, sau đó

kiểu này cũng khoảng nửa năm, rồi lại tiếp tục phản đối hai tháng nữa, vậy là chẳng phải có đủ thời gian để chuyên gia thẩm định, báo cáo trình lên? Chỉ cần kéo dài thời gian là được”.

“Con chỉ toàn gây rắc rối cho bố!” . Bố Nghiêu Vũ cười, thở dài: “Cũng tốt, cứ trì hoãn đi, bố sẽ gọi điện cho lãnh đạo thành phố, quyết định kéo dài, đằng nào cuối năm sau tập đoàn Gia Lâm mới bàn giao công trình giai đoạn một, đến giai đoạn hai, thời gian trì hoãn cũng được kha khá. Sau đó sẽ nói chuyện với chủ tịch tập đoàn Gia Lâm”.

Nghiêu Vũ phấn khởi nhảy lên hôn bố. “Cám ơn bố, bố đúng là ông bố tốt, con biết bố con là vị quan tòa công minh mà!”.

“Còn cô nữa, ăn cơm thôi. Từ nay không được cho tiền Nghiêu Nghiêu nữa! Đúng là lắm cái!” . Ông trìu mến trách vợ.

Nghiêu Vũ nhào về phía mẹ: “Tiền mẹ kiếm được, bố không có quyền quản lý, mẹ không cho thì con tự kiếm, không kiếm được thì con cứ ở lì! Nhà mình rộng thế này, thế nào chẳng có chỗ cho con? Nếu bí quá, con sẽ ở chung chuồng với Ngoan Ngoan”.

“Ha ha”. Bố mẹ Nghiêu Vũ bật cười. Bố cô âu yếm nhìn con gái, con bé đúng là bảo bối của ông, không biết chàng trai nào lấy được nó. Nghĩ vậy ông vui vẻ hỏi: “Nghiêu Nghiêu, lần trước con nói con và Đồng Tư Thành sẽ tìm hiểu thêm, bây giờ sao rồi?”.

“Bố đừng nhắc đến nữa, chia tay rồi, con không muốn sống với anh ấy. Chẳng có cảm giác gì”.

“Con bé này, bây giờ còn cảm giác gì nữa? Nhìn người nên coi trọng ưu điểm”.

“Chuyện này bố mẹ không phải bận tâm, không được can dự vào việc riêng của con”. Tâm trí lại rối, cô đột nhiên nói: “Bố mẹ! Có thể con phải đi xa một thời gian”.

“Làm gì?”.

“Lần trước, mấy bài viết của con được tạp chí đánh giá tương đối tốt. Con cũng thấy hứng thú, định làm một chương trình giới thiệu toàn cảnh các thị trấn cổ trên toàn quốc quảng bá cho du lịch. Biên tập nói, nếu chất lượng tốt có thể in thành sách. Vì vậy con định đi Giang Nam trước. Ở đó có nhiều thị trấn cổ”.

Mẹ Nghiêu Vũ lo lắng: “Con gái đi một mình, liệu có nguy hiểm?”.

“Những thị trấn cổ con định đến, hầu hết đều nổi tiếng, toàn những danh thắng, đâu phải hang động âm u. Tuyên truyền quảng bá cho du lịch mà. Không sao đâu, con biết tự chăm sóc. À, hằng ngày con sẽ nhắn tin cho bố mẹ. Con có trang web riêng, bố mẹ cứ vào xem!” . Nghiêu Vũ tràn trề phấn khích.

“Họ trả bao nhiêu? Lộ phí thế nào?”.

“Đây là bài đọc quyền, nên họ tính tất cả chi phí vào tiền nhuận bút, chuyên đề ột số báo, khoảng bàngàn”.

“Thế này vậy!” . Bố Nghiêu Vũ suy nghĩ rồi nói: “Con vẫn nhớ Trần Nghiệp con trai bác cả chứ? Sau khi xuất ngũ, làm bảo vệ mấy năm, thấy không có triển vọng, định chuyển việc khác, để anh ta đi cùng giúp đỡ bảo vệ con, bố mẹ mới yên tâm. Hai anh em ở một phòng cũng không sao. Con bao ăn bao ở, lương tháng trả năm trăm. Nhưng có một nhiệm vụ, con phải tìm cho Trần Nghiệp một công việc có triển vọng, chắc chắn anh ta đồng ý”.

“Vậy thì con chẳng còn đồng nào?” . Nghiêu Vũ nhăn nhó.

“Ha ha, đợi khi ra được sách con khác có tiền. Như vậy càng đảm bảo, đúng không?”.

Không gian về đêm càng yên tĩnh. Nghiêu Vũ không ngủ được. Liếc di động mấy lần, vẫn không chịu mở máy. Cô chợt thấy những cuộc gọi nhỡ, những tin nhắn của Hứa Dục Trung, sợ mình sẽ mê mẩn, sẽ không giận anh nữa. Trần trọc mãi không tìm được, đành mở máy. Một phút sau, quả nhiên máy rung, có tín hiệu tin nhắn. Lòng cô cũng rung theo, sướng là cảm giác ngọt ngào xen lẫn chua chát. Cô nhấn nút, tổng cộng có ba tin nhắn, một của Đồng Tư Thành, một là tin dự báo thời tiết, cuối cùng là tin quảng cáo. Tin của Đồng Tư Thành: “Đồ Lối chỉ nói em mua nhà ở thị trấn cổ và định ngăn cản tập đoàn Gia Lâm dỡ nhà cũ, ngoài ra không nói gì nữa”. Tin dự báo thời tiết: “Ngày mai âm u có mưa nhỏ, nhiệt độ: 5 - 13oC, trời chuyển lạnh, chú ý giữ ấm”.

Tin quảng cáo: “Hoa viên X long trọng khai mạc. Đăng kí sớm trở thành hội viên, sẽ được ưu đãi 1%”.

Không có điện thoại cũng không có tin nhắn của Hứa Dực Trung.

Nghiêu Vũ hít một hơi thật mạnh khiến lục phủ ngũ tạng đều đau. Anh tin là thật ư? Vẫn giận cô sao? Mắt đỏ hoe, cô tắt di động, quẳng sang bên.

Ngày trước đau khổ, mong nhớ Đồng Tư Thành, bây giờ lẽ nào với anh cũng thế?

44. Chương 44

Mùa đông năm đó, trên đường phố đông người, một cô gái trẻ mặt xanh xao, chạy với bước chân nhanh nhất trong đời. Nhanh đến mức đem trọn mối tình đầu, trọn nỗi đắm say và mọi lời hứa hẹn trong bảy năm, quẳng lại rất xa phía sau.

“Thiên Trần, chưa về à?”. Cô bạn đồng nghiệp hỏi một câu rồi đi. Tiếng giày cao gót rít trên hành lang xa dần.

Hôm nay tựa như có mưa tuyết, trời âm u mây xám, Thiên Trần đứng dậy đến bên cửa sổ. Từ tầng hai mươi nhìn xuống, dòng người bên dưới như đàn kiến đông đặc chen chúc ở ngã tư, đèn xanh vừa lóe, cả đàn đen kịt rừng rùng tràn lên.

Rõ ràng là đường phố ồn ào trong giờ cao điểm tan tằm, vậy mà ở đây tuyệt nhiên không nghe thấy một tiếng động. Giống như một cảnh phim câm, chỉ có thể hiểu ý nhân vật qua động tác. Thiên Trần nhìn quanh, căn phòng rộng thênh thang, chỉ có một mình cô. Đèn trên trần trắng nhợt tỏa xuống, có tiếng khép cửa phía xa vọng lại. Sau những tiếng chân bước vội, tất cả chìm trong yên lặng.

Cô nhìn chiếc điện thoại trước mặt rất lâu, đắn đo rồi lại đắn đo.

Trời tối dần, đường phố phía dưới đã lên đèn, mặt đất ẩm ướt, phản chiếu ánh đèn loang loáng. Dòng người thưa dần, xe hơi phóng vun vút trước mắt. Thời tiết thế này ai cũng vội về nhà riêng ấm áp...

Nhà muốn ấm, phải đóng chặt cửa sổ, ngăn gió lạnh lùa vào. Nhưng Tiêu Dương giống như luồng khí lạnh từ Siberia tràn đến, bị bố mẹ cô ngăn lại ngoài cửa, mà luồng gió lạnh đương nhiên không thể làm căn nhà ấm áp. Thế là xuất hiện một Lâm Hoài Dương, như làn gió xuân hiền hòa.

Một chút giễu cợt trong mắt Thiên Trần, dần dần hóa thành điểm băng tụ lại trong đồng tử.

Thiên Trần lặng lẽ ngồi xuống. Lăn bên nhau vui vẻ gần nhất với Tiêu Dương là bao giờ? Hôm kia thì phải? Hai người còn hào hứng ăn cơm, nói chuyện.

Lâu lắm rồi không nhớ tới cảm giác ở bên Tiêu Dương. Đó là niềm vui tự nhiên như nước chảy theo dòng, không biết vì sao vui, vì sao thích.

Nhưng, đằng sau lại là bóng tối. Không hi vọng, không tương lai, không nhìn thấy ngày đoàn tụ, không nhìn thấy ngày hai gia đình hòa hợp. Cho dù mẹ miễn cưỡng đồng ý, liệu bố mẹ Tiêu Dương có muốn thông gia? Sau đó sẽ thế nào? Sẽ là lòng tự trọng bị tổn thương, là bầu không khí lạnh nhạt giữa hai gia đình.

Thiên Trần cố gắng nghĩ tới những ưu điểm của Lâm Hoài Dương. Trẻ trung, ngoại hình đẹp, có tài, bố mẹ là quan chức, một người hấp dẫn. Cô không phải lo lắng gì, thậm chí cô không nói, anh cũng thấy bình thường. Một cuộc hôn nhân yên ổn.

Thiên Trần suy nghĩ rất lâu, mỗi tình duyên đứt với Tiêu Dương làm cô kiệt sức. Ngồi trong nhà Lâm Hoài Dương nghe anh chơi đàn, hoặc cầm cuốn sách lặng lẽ nhìn anh, cảm thấy rất bình yên. Thiên Trần đã mệt, bố mẹ thích anh, họ hàng hài lòng, cô đã tê liệt, đành cứ thế.

Tuy nhiên, lúc cầm điện thoại lên, cảm giác như đi trên núi tuyết giữa đêm đông. Hơi lạnh lan ra, khi nghe thấy tiếng Tiêu Dương, giọng cô như bị đóng băng.

“A Dương!”.

“Sao?”.

“Chúng ta... chia tay thôi!”.

Nghe rõ tiếng thở nặng nề của anh, như luồng khí lạnh từ Siberi tràn đến. Cổ họng lạnh buốt, không sao cất tiếng.

Giọng Tiêu Dương khàn đặc, bình tĩnh trả lời: “Được, bé yêu, chỉ cần em thấy được...”.

Tay Thiên Trần đã run không cầm nổi ống nghe. “Cạch” một tiếng, điện thoại rơi xuống. Cô cuống quýt nhấn nút, ống nghe lơ lửng đọng đưa dưới gầm bàn.

Thiên Trần lại vớ lấy ống nghe, lại nhấn nút, bên trong truyền đến những tiếng “tu tu” kéo dài, tín hiệu máy bận. Cô cảm giác âm thanh đó giống như tiếng còi cấp cứu, nhanh mấy, gấp mấy, có lúc cũng không cứu được bệnh nhân đột nhiên trở bệnh nặng.

Chân mềm nhũn, cô khụy xuống sàn, thu mình trong không gian nhỏ hẹp giữa hai dãy bàn, bật khóc.

Tiếng khóc xé lòng vang trong căn phòng, càng lúc càng thê thảm.

Trước mặt là chiếc ống nghe im lìm nằm trên bàn máy. Thiên Trần bật dậy, lại nhấn nút, tín hiệu đã thông, cô chờ dẫn nắm chặt ống nghe, nhắm mắt, cảm nhận hơi thở từ đầu bên kia.

Tai hơi nhồn nhột, Tiêu Dương thích nhất hôn tai cô, nhẹ nhàng ngậm vành tai, hơi thở nóng hổi, từ từ khơi dậy đam mê trong cô... tai bắt đầu nóng lên. Thiên Trần hoảng hốt, một lần nữa đập máy. Đồng hồ hiển thị thời gian cuộc gọi kéo dài mười phút.

Mười phút vụt trôi trong bàng hoàng như vậy, cô còn chưa kịp nói với anh đã cúp máy... Thiên Trần khóc nức, thậm chí dùng ngón tay liên tục viết tên anh lên mặt kính. “A Dương, A Dương... A Dương...”. Rồi cô dán mặt vào tấm kính, nước mắt tuôn, chữ nhòe thành một đám mờ ướt trượt.

Cô không muốn, thực sự không muốn... Thiên Trần vừa khóc vừa nhắc máy gọi lại. Cố gắng không để khóc thành tiếng, người run lên. Tiếng Tiêu Dương êm nhẹ từ đầu kia truyền đến: “Thiên Trần, mình gặp nhau đi...”.

Cô không chịu được nữa, khóc to, hét lên: “Không!”.

Làm sao cô có thể gặp anh? Làm sao đối diện với nụ cười như ánh nắng của anh? Đôi mắt đau đáu yêu thương của anh?

Thiên Trần không ngừng tự nhủ, là anh, chính anh đã đập nát bức tường mỏng manh cả hai gắng sức giữ gìn, để cho hiện thực tàn khốc, cho những thứ lạnh hơn băng tuyết, như lưỡi dao băm nát tình yêu, cắt từng miếng thịt.

Hình phạt thảm khốc thời trung cổ đó, bắt đầu từ lúc này, không biết còn dày vò đến bao giờ mới nguôi?

Trong căn phòng vắng lặng như tờ, Thiên Trần gục trên bàn khóc tức tưởi. Người bảo vệ bên ngoài ngó vào, thấy Thiên Trần, hơi lùi lại, nhưng không dám đi, sợ xảy ra chuyện bất trắc.

Nhìn số máy, biết là Thiên Trần gọi từ phòng làm việc. Nửa tiếng sau Tiêu Dương đã đứng dưới tòa nhà cơ quan cô, thở dốc, gió mùa đông lạnh buốt, lọt vào phổi đẩy lên từng trận đau. Anh chống gối đứng bên đường, ngẩng nhìn ánh đèn trên tầng.

Ánh mắt Tiêu Dương đã tìm đúng phòng làm việc của Thiên Trần. Lặng nhìn ánh đèn hắt ra, ở khoảng cách rất xa, nhưng anh vẫn nhìn rất rõ, tiếng khóc nào lòng lẫn trong tiếng gió chích vào tai, Tiêu Dương vội ấn tay vào ngực trái, ép lại tiếng tim đập dồn và nổi đau gào thét bên trong.

Dốc cạn chút sức lực cuối cùng dựng lên một bức tường cao, quây lại nỗi nhớ, quây lại mọi xúc cảm đớn đau.

Thời gian chậm chậm trôi.

Mưa tuyết lất phất, dưới ánh đèn đường, từng hạt bụi tuyết rơi xuống, khuôn mặt anh dần dần trắng xóa, mắt sâu tựa đêm đen.

Thiên Trần của anh, Thiên Trần xinh đẹp, dịu dàng, Thiên Trần anh yêu, cũng yêu anh, sắp rời xa anh.

Thiên Trần của anh đã mệt mỏi, muốn yên phận lấy chồng, cô sẽ lấy người đàn ông được gia đình lựa chọn, lấy bình an, lấy yên lành. Còn anh, người đàn ông yêu cô, anh chỉ có thể ra đi.

Baby, đừng khóc anh đang ở bên em.

Baby, đừng khóc, hãy tưởng tượng rằng chúng ta đi trăng mật vòng quanh thế giới...

Baby, đừng khóc anh đang ở bên em.

...

Tiêu Dương khe khẽ ngân nga, mới được hai câu, nước mắt ứa ra, anh ngẩng đầu, muốn ép lại, nhưng không kịp, mặt anh đã ướt đẫm nước mắt nóng hổi. Nhìn lần nữa ánh đèn trên cao, chậm chậm quay đi.

...

Baby, đừng khóc anh đang ở bên em.

Baby, đừng khóc, anh đang ở bên em.

Baby, đừng khóc!

Baby, đừng khóc!

...

Tiêu Dương thì thầm nhắc mãi, anh chỉ có thể thì thầm với Thiên Trần, anh ở bên em... anh ở bên em... ánh mắt lù lù của người qua đường thì thoáng liếc lại, họ động lòng bởi chàng trai trẻ đáng thương, cả người chìm trong nỗi đau đớn thấm tận tâm can.

...

Đồng Tư Thành ngồi một mình trong quán bar. Nhìn thấy Tiêu Dương đi vào, cười đau khổ: “Đúng là anh em hoạn nạn, A Dương, đây là số phận ư?”

Tiêu Dương không nói, ngồi xuống bên, thấy Đồng Tư Thành uống nước lọc, liền gọi một bình rượu vang hâm nóng. Rót một cốc, tợp một ngụm, cay xé họng: “Sao nóng thế?”

“Ha ha, nóng mới dễ chịu”. Đồng Tư Thành lại nhấp ngụm nước lọc, xoa ngực nói: “Ở đây lạnh quá, rượu phải hâm nóng, mới ấm người lên được, chủ quán rất hiểu cậu”.

“Em và Thiên Trần chia tay rồi”.

“Hai người, mấy ngày nữa là ổn thôi, vẫn còn tình cảm...”. Giọng Đồng Tư Thành uể oải.

Tiêu Dương nhắc lại lần nữa, rồi ngừng chữ: “Thật đấy, chia tay rồi... đành vậy, mệt rồi”. Anh mỉm cười: “Sư huynh, bây giờ em mới hiểu, thì ra uống nước lọc cũng có thể say”.

“Ha ha, đúng thế, anh cũng thấy vậy, cũng có thể say. Tập đoàn của bạn anh ở Chu Hải muốn góp vốn với chúng ta, cậu thấy thế nào?”. Đồng Tư Thành nói sang chuyện khác.

“Được, công ty nhỏ sức cạnh tranh không lớn”. Tiêu Dương cười.

“Ừ, vài ngày nữa anh đến đó. A Dương, nếu có tiền, cậu muốn làm gì nhất?”.

“Tìm một cô gái, cưới, sinh con, để bố mẹ sống dễ chịu hơn. Còn anh?”.

“Anh chỉ muốn bố mẹ vui vẻ”. Đồng Tư Thành giọng thờ ơ. Bây giờ chỉ có bố mẹ là mối bận tâm duy nhất của anh.

Tiêu Dương không cười nổi, môi mấp máy, cuối cùng cũng lộ ra hình thù nụ cười.

Đồng Tư Thành nhìn Tiêu Dương, bỗng nhớ tới hồi nhỏ có một con mèo hoang chạy đến nhà. Con mèo chỉ nhỏ bằng bàn tay, vừa dõng vừa rết, run lấy bầy, co ro ngoài cửa, vậy là anh bế cho nó sưởi ấm, vì trong

nhà không thể nuôi được, nên không mang về. Con mèo yếu ớt kêu luôn mồm, ngày hôm sau thì chết còng ngoài sân. Nụ cười của Tiêu Dương khiến Đồng Tư Thành nhớ đến con mèo đó.

Anh vỗ mạnh vai Tiêu Dương: “Đại trượng phu sợ gì không lấy được vợ!”.

Tiêu Dương cầm cốc rượu, ngửa cổ uống cạn, hơi nóng từ dạ dày bốc lên, xông vào mắt, cười ha hả: “Đã không bận lòng lâu rồi, chỉ sớm muộn mà thôi”.

Đã biết sẽ dang dở, chi bằng sớm ra đi. Anh biết sẽ có ngày hôm nay, nhưng không hề hối hận. Chỉ cần Thiên Trần bình yên. Nụ cười lạnh giá hiện trên mặt, Tiêu Dương thầm nghĩ lẽ ra anh nên lòng người nói chia tay. Nhưng giờ đây gánh nặng lại đè lên vai Thiên Trần... tiếng nói trong lòng yếu ớt thanh minh, anh không đành, không đành nói ra.

Thiên Trần không biết mình đã về nhà như thế nào, cô nhún cười với mẹ trước cửa: “Con và A Dương chia tay rồi, mẹ khỏi lo, con đi ngủ đây!”. Mẹ cô rụt rè lên gác với cô, nhìn cô ngủ, tắt đèn trong phòng. Lúc ra khỏi cửa, bà mệt mỏi nói: “Thiên Trần, thà để con hận mẹ, còn hơn sau này thấy con hối hận. Mẹ chỉ có mình con!”.

Trong đêm tối, hai hàng nước mắt lặng lẽ lăn trên má, Thiên Trần mơ hồ cảm thấy cô đang trôi trong mơ. Tầm chập điện làm lưng cô nóng dần. Cô để lòng bàn tay dưới lưng, muốn thu thêm chút nhiệt nữa. Nhưng không đủ, cô lật người, nằm úp trên tấm chăn, cơ hồ muốn áp ngực xuống để sưởi cho trái tim lạnh ngắt.

Mùi tắc đặc, một cơn khó thở.

Cái lạnh dần dần bị đẩy lui, thay vào đó là cái nóng như lửa. Giơ tay sờ soạng tắt đèn ngủ, thò một chân ra khỏi chăn, hơi lạnh lướt qua. Cô mơ màng nghĩ, mọi vật khi đến cực điểm đều biến chuyển, yêu quá sâu nặng sẽ trở thành đau.

Hôm sau tỉnh dậy, Thiên Trần ăn sáng, chào bố mẹ đi làm, như không có chuyện gì xảy ra. Suốt buổi sáng vẫn bình thường, vẫn nói cười với đồng nghiệp.

Gần trưa, mọi người kéo nhau đi ăn, cô mới thấy không muốn ăn, một mình ngồi trong phòng lên mạng, luôn cảm giác có vật gì đâm vào mắt. Chớp liên hồi, dụi mấy lần, vẫn không ổn, bắt đầu sắp xếp lại mấy thứ lộn xộn trên bàn, tay bỗng chạm vào chiếc di động màu hồng. Cầm lên, ngỡ ngàng mãi, cảnh tượng hôm qua ào về như nước lũ kèm sấm rền chớp giật.

A Dương! A Dương của cô! Thiên Trần giật mình nhảy lên, vớ túi xách, xông ra khỏi văn phòng, lao đến công ty anh.

Nhìn thấy cô hồn hển chạy đến, Đồng Tư Thành vỗ vai Tiêu Dương, đoạn đứng dậy đi ra.

Cách một mét, anh đứng cách cô một mét, giơ tay là chạm vào anh, cô nhú mào, tại sao mắt A Dương mờ nhòe, như bọc lớp thủy tinh rập?

Thiên Trần chớp mắt. Hai giọt nước như giọt pha lê lăn xuống. Khuôn mặt Tiêu Dương lập tức hiện ra nên rõ nét.

Anh từ từ nở nụ cười, nụ cười đó khắc hai đường hằn trên miệng, như vết sao cắt, cơn đau bùng ra từ chỗ đó.

Khi anh khép mi, Thiên Trần lao đến ôm chặt cổ anh, thổn thức: “A Dương, A Dương...”.

Tiêu Dương không thể cầm lòng, tay giơ, định ôm, lại chuyển thành gỡ tay cô, khẽ nói: “Đừng như thế, ngoan nào, vui lên, nha...”. Thiên Trần lại ôm lấy anh, ghì thật chặt. Tiêu Dương cố ép khí lạnh vào góc sâu trong lòng, đứng sững như gỗ, để mặc Thiên Trần ôm anh khóc.

Thiên Trần khóc đã mệt, tiếng nhỏ dần, ngừng lại, ngẩng nhìn anh, Tiêu Dương giơ tay che mắt cô, “Đừng...”.

Anh khóc ư? Thiên Trần run lên, càng giãy giụa, Tiêu Dương vừa buông tay, lập tức quay đi. “Sau này, đừng đến tìm anh nữa, nghe không?”.

Lâm Hoài Dương, bố mẹ và vô số khuôn mặt hiện ra trước mắt, không quan trọng, tất cả đều không quan trọng nữa. Cô chỉ có một cơ thể bằng xương bằng thịt bố mẹ ban cho, đến từ đâu, thì trả ơn nơi đó.

Thiên Trần cuối cùng thỏa hiệp. Thỏa hiệp với tình ruột thịt, từ bỏ tình yêu. Cô bịt miệng, quay người bỏ chạy, dùng dằng thêm nữa, cô sẽ không chịu nổi. Cô lao đi, chạy thực mạng ra ngoài.

Mùa đông năm đó, trên con phố đông người, có một cô gái trẻ, mặt tái nhợt, bước chân chạy nhanh nhất trong đời. Nhanh đến mức đem trọn mỗi tình đầu, trọn nỗi đắm say, mọi lời hứa hẹn trong bảy năm, quẳng lại rất xa phía sau.

Nghiêu Vũ rời thành phố A. Cô định hoàn thành loạt bài viết giới thiệu du lịch mấy thị trấn cổ trước Tết, đáp ứng nhu cầu của thị trường du lịch trong dịp nghỉ xuân. Một tuần liền, cô không gọi điện cho Hứa Dực Trung, anh cũng không liên lạc. Quan hệ giữa hai người chợt bị đóng băng.

Khi cùng Trần Nghiệp rời thành phố, mãi đến lúc trong khoang máy bay có tín hiệu yêu cầu tắt điện thoại, cô mới nhìn lần nữa màn hình di động, thở dài rồi tắt máy, sau đó lại thay sim. Nắm chiếc sim bé nhỏ trong tay, bây giờ nó đã không thể truyền đến bất cứ thông tin gì.

Một tuần, là một tuần chờ đợi, cũng là một tuần đầu óc tỉnh táo.

Anh và cô bên nhau rất vui vẻ, anh và cô bên nhau cũng rất mệt mỏi. Cô không kiềm được giận, sức chịu đựng của anh cũng có hạn. Họ đều không hiểu nhau.

“Anh Nghiệp, đi với em anh có thấy lãng phí thời gian quý báu?”. Nghiêu Vũ dẹp những suy nghĩ miên man, mỉm cười hỏi.

Trần Nghiệp cười thật thà: “Anh xuất ngũ, ngoài một thân lực điền, còn có thể làm được gì? Anh làm theo ý chú. Một mình em ra ngoài, mọi người không yên tâm, anh làm vệ sĩ là hợp lý, lại còn được ngao du, mở mang tầm mắt”.

Nghiêu Vũ cười hì hì: “Ồ quân đội chẳng phải anh làm đầu bếp sao? Tốt quá, chúng ta đi du lịch xem có món nào đặc sản, trở về mở nhà hàng, còn thích hơn làm bảo vệ”.

Trần Nghiệp mắt sáng lên: “Ý hay đấy, cứ như thế nhé”.

Chập tối hôm đó, hai người đến bản Chu, nghỉ trong một nhà trọ ở thị trấn cổ. Nghiêu Vũ đặt ba lô xuống, vừa đẩy cánh cửa thông ra ban công chợt sững sờ.

Một cây cầu vòm bằng đá trắng vươn dài vắt qua mặt hồ, trông như chiếc cầu vồng bay. Mảnh trăng lưỡi liềm nhúat bạc lơ lửng trên cầu, bầu trời đêm xanh thẫm, một dãy thuyền cá đậu sát mép nước, những ngôi lầu nhỏ màu trắng đứng im lìm.

Mảnh trăng lặng lẽ di bước về phía tây đỉnh lầu, cây ngô đồng cô đơn trong sân vắng, lặng lẽ khép lại mùa thu.

Xưa không đi, dứt không được lần nữa buồn xa cách.

Nghiêu Vũ há miệng ngơ ngẩn nhìn, nước mắt nhỏ trên khoảng ban công hẹp. Cô nhớ anh, từ hôm nổi giận khóa cửa, đến khi chuẩn bị hành lý, sau đó bay đến đây, cô không hề nhớ. Lúc này, nỗi nhớ giống như cơn trùng trườn đi, từ đáy lòng trườn lên, mơn man nhồn nhột khơi dậy dục vọng trong cô, muốn gọi điện cho anh, muốn nghe giọng nói của anh, muốn được anh dỗ dành, ôm ấp.

Nghiêu Vũ lau nước mắt trở về phòng, Trần Nghiệp đã sắp xếp xong đồ đạc. “Nghiêu Nghiêu, đi ra ngoài ăn gì chứ?”.

“Vâng”. Nghiêu Vũ khoác ba lô, rakhỏi cửa, ý định gọi điện cho Hứa Dực Trung bị nén lại.

Buổi tối ở thị trấn rất đông vui, Nghiêu Vũ chụp bao nhiêu cảnh đêm, đang mỗi chân, nhìn thấy bên đường rất nhiều biển hiệu “Đùi lợn quay Vạn Sơn”. Dưới ánh đèn từng chiếc đùi lợn to, bóng nhẫy, đỏ au, ánh vào làm mắt cô và Trần Nghiệp cũng đỏ rực, hai người nhìn nhau cười, bỏ ra ba mươi đồng mua một cái, không đi nữa, mang luôn về khách sạn nhân lúc nó còn nóng hổi.

Trần Nghiệp dùng đôi tay nhà binh bửa chiếc đùi lợn quay vẫn bốc khói thành từng miếng. Nghiêu Vũ nhón một miếng, run run bỏ vào miệng. Mặt cô và Trần Nghiệp lập tức cùng nhăn nhó, đồng thanh kêu, “Ngọt quá!”.

“Anh còn nhớ hồi nhỏ anh nướng cá với mật ong không?”.

Trần Nghiệp cười ha hả. Cá do Nghiêu Vũ bắt được ngoài đồng, hồi đó rất nghèo, mật ong nhà nuôi được, anh dẫn cô ra bờ ruộng, phết mật ong lên cá đốt rơm nướng.

“Bao giờ anh lấy vợ?”

“Sửa nhà hết năm ngàn, tổng chi phí lễ cưới cũng phải bằng ấy nữa, không có mười ngàn không xong”.

“Vậy thì phải bắt đầu thôi”. Nghiêu Vũ lau tay, mở laptop.

“Làm gì?”.

“Ghi lại những điều tâm đắc ngày hôm nay, đưa ảnh vào, chỉnh sửa, sau đó kể lại cảm nhận về món đùi lợn nướng Vạn Sơn!”. Nghiêu Vũ hăng hái bắt tay vào việc. “Anh này, anh ghi lại đặc điểm, mùi vị, lai lịch, cách làm món đùi lợn đó, sau này sẽ thu thập thêm tư liệu, tích lũy từng ít một, nhất định sẽ tìm được món gì có thể làm”.

Hai anh em cắm cúi làm việc đến khuya.

Mãi đến lúc trời lên chiếc giường nhỏ của mình Trần Nghiệp đột nhiên hỏi: “Nghiêu Nghiêu, em đang yêu phải không?”.

“Vớ vẩn!”.

“Đừng giấu, anh nhìn thấy rồi, trên má bay em cứ liếc đi động như chờ ai gọi, đúng không?”.

Nghiêu Vũ đỏ bừng mặt: “Anh à, chúng ta đến đây phải làm việc thật tốt. Không được nghĩ đến anh ta”.

Hứa Dực Trung đã quyết định, nếu Nghiêu Vũ không gọi điện, anh cũng nhất quyết không xuống thang. Tính khí Nghiêu Vũ quá ghê gớm, không chần chừ không xong. Nhưng anh đã chờ mãi, không chịu được nữa, quyết định gọi cho cô, lại không thể liên lạc được. Cảm giác mất mát, hẫng hụt làm anh đứng ngồi không yên.

Hứa Dực Trung không ngừng tự hỏi, vậy là chấm hết ư? Nhưng anh hiểu, nổi bần chồn mỗi ngày một tăng nghĩa là gì. Thời gian và không gian xa cách làm anh bình tĩnh lại, cuối cùng anh nhận ra, thời buổi này, đàn ông muốn yêu được phụ nữ, đành phải chịu nhún nhường ảm ức, cũng chỉ có cảm giác khắc khoải mà ngọt ngào đó mới làm anh thấm thía hàm ý của tương tư.

Lại cố chịu một tuần, cuối cùng không chịu nổi, anh gọi điện cho Thiên Trần, câu trả lời lần này là số không. Nghiêu Vũ không để bất cứ manh mối nào, cô đã biến mất.

Đúng lúc Hứa Dực Trung khổ sở tự trách mình thì Tuệ An đến tìm anh.

Trần Tuệ An chủ động tìm đến khiến Hứa Dực Trung thực sự bất ngờ. Trong các bạn học của Nghiêu Vũ, Trần Tuệ An giống như một cung nữ cổ đại, đoan trang âm thầm, không thích cùng chồng xuất hiện ở những chỗ ồn ào. Cô đến tìm, Hứa Dực Trung có phần hiểu, cũng có phần tò mò.

“Hứa Dực Trung, anh muốn tìm Tiểu Vũ?”.

“Chúng ta cùng trao đổi thông tin”.

“Tôi muốn biết thêm về Lâm Sơn. Buồn quá phải không? Tìm hiểu chồng mình lại phải tìm đến cậu bạn thừa nhỏ”.

Đó là ba câu đầu tiên của Trần Tuệ An sau khi ngồi xuống.

“Tiểu Vũ ở đâu?”. Vừa hỏi xong anh bỗng thấy kinh ngạc. Tuệ An trước mặt anh đã hoàn toàn có dáng một thiếu phụ quyền rũ, kín đáo kiệm lời. Ánh mắt khác hẳn một năm trước.

Anh trầm nghĩ, thì ra câu đó đúng? Hôn nhân khiến người ta trở nên chín chắn.

Hứa Dực Trung vô cùng khâm phục. Lúc ra về Tuệ An còn cười duyên dáng: “Hi vọng anh chờ được Tiểu Vũ, vất vả theo đuổi một cô gái cũng là tốt, dễ dàng có được lại không trân trọng”.

“Tuệ An, thực ra, có khi ngay cả vất vả mới có được, đàn ông cũng không trân trọng”. Hứa Dực Trung thật lòng chia sẻ với cô tâm lý của đàn ông.

Tuệ An đi rồi, anh liền đến quây báo tìm mua cuốn tạp chí du lịch mà Nghiêu Vũ đang cộng tác. Khi giờ đến trang viết về bản Chu, điểm dừng thứ hai trong hành trình du lịch thị trấn cổ lên báo thì Nghiêu Vũ đã đến điểm tiếp theo, muốn biết tin tức của cô phải đợi đến số tháng sau. Hứa Dực Trung mua hai cuốn tạp chí, một cuốn để xem, một cuốn giữ lại, anh không muốn làm nhàu cuốn tạp chí, rồi lại ngẩn ngơ nghĩ về việc mình làm, ai bảo đàn ông không tinh tế?!

Anh ngẫu nhiên đọc bài viết, ngắm kĩ từng bức ảnh trong chuyên mục của Nghiêu Vũ. Những con chữ sôi nổi dần dần hé lộ cho anh thông tin về cô.

“Đứng trên ban công, tôi nhìn thấy cây cầu vòm đá trắng và mảnh trăng bạc, im lìm say ngủ trên mặt hồ dưới ánh trăng, liền nghĩ tới “Thước kẻ tiên” ở Tần Quan. Thì ra, cầu vòm gọi là cầu vòng bay, sau này mới được xây. Nhưng tôi không có cơ hội nhìn thấy cuộc trùng phùng của Ngưu Lang Chức Nữ. Đêm mùng bảy tháng bảy âm lịch được gọi là Valentine của người Trung Quốc. Nhưng Valentine này có thể không cần cũng được, bởi vì bây giờ tôi cảm thấy sợ sự vô tình... bản Chu có rất nhiều cầu vòm, Song Kiều ở đây được họa sĩ Trần Dật Phi[1] đưa vào tranh vẽ của mình, khiến bản Chu trở nên nổi tiếng, Lương Tư Thành[2] từng ca ngợi, bản Chu là quốc bảo... Tôi ở Song Kiều không chờ được để chiêm ngưỡng Song Kiều trong mưa, thật muôn phần đáng tiếc...”

[1] Họa sĩ đương đại hàng đầu Trung Quốc, những bức họa của ông thường mang màu sắc hoài cổ, đưa người xem tìm về quá vãng vàng son của Giang Nam.

[2] Lương Tư Thành (1901-1972) nhà kiến trúc học, Viện sĩ viện Hàn lâm Khoa học Trung Quốc.

Lòng Hứa Dực Trung se lại. Nghiêu Vũ đang đau khổ.

“Chúng tôi chưa ăn tối. Cái đùi lợn quay Vạn Sơn đỏ au bóng nhẫy rất đáng yêu cảm dỗ chúng tôi, mỗi cái to bằng mặt tôi, giá ba mươi đồng, nhưng ăn hai miếng đã ngấy, thịt ngọt sắc cảm giác như là...”

Anh bật cười nhìn bức ảnh chụp cái đùi lợn quay, lập tức hình dung ra vẻ mặt đáng yêu của Nghiêu Vũ lúc gặm thịt.

“Tôi biết cách làm kẹo Tùng Tử, mềm mềm dài dài, dùng kéo cắt chéo, lại cắt chéo nữa, thành một tam giác nhỏ, màu vàng nhạt. Ăn ngay lúc nóng, dẻo dẻo mềm mềm vị thơm ngọt tan trong miệng. Mua nửa cân, năm đồng. Có thể chọn loại khác ăn cùng, thêm mấy đồng nữa, vừa ăn vừa dạo thị trấn cổ, vô cùng thú vị... Ồ, nhớ là còn có thể bỏ hai đồng mua hai bánh rán, một màu xanh, một màu vàng, thuần túy thiên nhiên!”

“Có thể ngồi thuyền đi xuyên qua các con phố nổi, cổ ngữ có câu: Xá cảnh phân kì, hồ hà liên lạc, chỉ xích vãng lai giai tu châu tiếp[3]. Ở đây đúng là như vậy. Nhưng đi thuyền khá đắt, nếu đi thuyền có thể đi đường bộ! Xuyên qua những vườn trúc cũng thú vị không kém! Lại còn những thiếu nữ địa phương mặc váy hoa vải thô đứng hát. Muốn nghe hát thì trốn một bên sẽ không phải trả tiền, đứng trước mặt họ, thường thức xong, nhất định bạn phải chi tiền... Tôi bị bọn họ lôi kéo, phải chi ba mươi đồng mới thoát thân được”.

[3] Nghĩa là nhánh sông chằng chịt, sông hồ nối nhau, đi lại một bước cũng phải dùng thuyền.

Nghiêu Vũ cứ như vậy, từ những con chữ, những bức ảnh, chậm chậm bước ra đứng trước mắt anh. Hứa Dực Trung bỗng phát hiện, cô là người nhiều đam mê đến thế. Hành văn giản dị, đời thường, nhưng sôi nổi đầy cảm xúc!

Từ hôm đó, anh đặt mua tạp chí, nóng lòng chờ đợi số tháng sau. Anh đến tìm cách liên lạc với Nghiêu Vũ nhưng tạp chí từ chối khéo, không tiện cung cấp thông tin, họ nói đó là quy ước của tác giả.

Hứa Dực Trung bất lực, chỉ có được tin tức của cô qua tạp chí mà thôi.

Bản Chu ở Giang Tô, Tây Đường ở Triết Giang, đường hầm ở Phúc Kiến, Xích Khảm ở Quảng Đông... Anh từng bước lần theo dấu vết Nghiêu Vũ. Muốn bay đến với cô, thời gian luôn chậm hơn một tháng, Hứa Dực Trung luôn chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng cô. Anh thở dài não ruột, đến bao giờ bóng dáng xinh đẹp đó xuất hiện trong tầm tay anh?

Đỗ Lối chủ động xin chuyển đến phòng kế hoạch. Hứa Dực Trung vui vẻ chấp nhận.

Anh không hỏi vì sao. Lòng đã rõ.

“Dực Trung, em luôn cảm thấy rất lạ, tại sao anh không hỏi em về Nghiêu Vũ?”.

“Cô ấy không thích. Có gì, tôi nghĩ, tự cô ấy sẽ nói với tôi”.

Đỗ Lối cười: “Dực Trung, cho em biết đi, anh thích điều gì ở cô ấy?”.

Hứa Dực Trung nghĩ một lát, nói: “Có lúc thích một người mà chẳng biết vì sao. Em thông minh vậy, không thể không biết”.

Đỗ Lối trầm ngâm, “Nhưng, em biết vì sao em thích một người, thích gì ở anh ta, em thích anh tốt tính, đẹp trai, có tiền, những cái đó là nguyên nhân. Có lẽ đàn ông và phụ nữ khác nhau”.

Nghiêu Vũ cũng từng hỏi anh như vậy. Đỗ Lối cũng hỏi câu đó. Rốt cuộc anh thích gì ở cô? Hứa Dực Trung suy nghĩ rất lâu, ánh mắt chăm chú dừng trên cuốn tạp chí, anh mỉm cười, anh thích tất cả con người Nghiêu Vũ, kể cả thói nổi dóa ghen tuông.

Anh đổi ý không lần theo hành trình của Nghiêu Vũ, đến thị trấn cổ nào đó tìm cô, dứt khoát ở đây tìm hiểu cô qua bài viết.

Anh tin là cô sẽ trở về. Ít nhất khi dỡ bỏ khu nhà gỗ ở thị trấn cổ thành phố quê hương cô, Nghiêu Vũ nhất định sẽ tự khắc xuất hiện. Anh chỉ việc ngồi cạnh gốc cây chờ con thỏ chạy đến!

45. Chương 45

Thiên Trần lau nước mắt, nhoe cười. Cuộc sống đã mở ra cánh cửa mới, mở ra một phong cảnh khác, “Mình phải học cách thích nghi, Lâm Hoài Dương rất tốt, chỉ có tính cách hơi trầm, mình nên chủ động một chút. Tuệ An cũng nói, chỉ cần thích nghi, không có tình yêu cũng có thể hạnh phúc, Lâm Hoài Dương rất tốt...”. Cô không ngừng nghĩ tốt về Lâm Hoài Dương, không ngừng tự nhủ mình sẽ hạnh phúc.

Khi Nghiêu Vũ đã thoải mái ngao du mấy tháng trời, Tuệ An và Thiên Trần ngồi ủ rũ than thở trong quán cafe.

Đầu xuân, ánh mặt trời vàng nhạt uể oải như chú mèo lười phủ phục ngáy trong góc nhà. Thiên Trần nhìn ánh mặt trời, bỗng thấy vô cùng mệt mỏi.

“Tuệ An này, Lâm Hoài Dương đã cầu hôn mình”. Thiên Trần lơ đãng nói. Mấy tháng trước, cô còn có thể khóc, có thể hét, còn có thể hoảng sợ như sắp đến ngày tận thế. Bây giờ, qua mấy tháng, cái còn lại chỉ là sự lãnh đạm. Lãnh đạm trong thần thái, trong giọng nói, như mới về chuyện không liên quan đến mình.

Tuệ An nhìn Thiên Trần. Thời gian hai năm, dường như mỗi người đều biết bình tĩnh đối diện với tất cả. Cô im lặng, chờ Thiên Trần tiếp tục.

Lâm Hoài Dương cầu hôn, ánh mắt Thiên Trần đầy bối rối và day dứt. Ánh mắt đó một lần nữa rời khỏi ánh mặt trời uể oải, có lẽ vẫn còn chút hơi ấm mong manh. “Lúc đó, mình nói sẽ suy nghĩ, thôi! Cứ để vậy đi”.

“Thiên Trần, tơ lòng của cậu với Tiêu Dương vẫn chưa dứt?”.

“Đúng, tơ lòng chưa dứt, có lẽ khi chưa cưới... vẫn còn một tia hi vọng ở cuối đường hầm...”. Nụ cười nhạt thoáng hiện trên mặt cô.

Tuệ An nhìn bạn, nghĩ một lát nói: “Tuy bất đắc dĩ, cuối cùng cậu đã lựa chọn rồi, làm gì có kì tích, trừ phi cậu lựa chọn lại”.

Lời nói thẳng thắn của Tuệ An làm Thiên Trần điếng người. Đúng, tuy khó khăn, cô cũng lựa chọn rồi. Cô cười cười, hỏi Tuệ An: “Quang cảnh trong bức tường thế nào[1]? Nghe nói hôn nhân là nắm mồi của tình yêu”.

[1] Trong tiểu thuyết Vòng đời vây bủa của Tiền Chung Thư, ông ví hôn nhân là bức tường vây.

“Ồ, mình đã vào xem, đúng là nắmmồ!”.

Hai người nhìn nhau phá lên cười. Thiên Trần cười chảy nước mắt: “Tuệ An, cậu càng ngày càng hài hước”.

“Cậu có lẽ không sao, có khi cậu không bước vào nắm mồ mà bước vào cung điện ngầm, trong có vô số châu báu cậu chưa từng thấy!”. Tuệ An cười, giọng nghiêm túc. “Thiên Trần, hôn nhân vẫn cần vun đắp. Vun đắp tốt, không có tình yêu cũng vẫn hạnh phúc”.

“Nếu lấy Lâm Hoài Dương, mình không cho rằng mình có nhiều hứng thú để vun đắp”.

“Thiên Trần, hôn nhân giống như chiếc kính lúp, có thể phóng đại mọi khiếm khuyết trước đó chưa nhìn thấy. Chonên cần thích nghi, cần vun đắp. Dù tình cảm tốt đến mấy, rốt cuộc vẫn là hai con người khác nhau. Muốn đồng lòng, không vun đắp sao được?”.

Thiên Trần cười, hỏi: “Tuệ An, bây giờ cậu vun đắp thế nào?”.

“Mình muốn có con, Lâm Sơn đã ba sáu tuổi. Người ta bảo mô hình tam giác là ổn nhất. Mình không dung hòa được, cần phải có con”.

Tuệ An lấy chồng đã ba năm, Trương Lâm Sơn hơn cô mười tuổi, bao dung, ôn hòa như một người bố, người anh. Bây giờ, Tuệ An mới hiểu, anh cũng cáu gắt, cũng giận dữ, cũng hăm hăm lao ra khỏi nhà như những người đàn ông khác.

Trước đây anh nhẫn nại đưa cô đi mua sắm, bây giờ mới biết anh rất ghét chuyện đó. Bởi cô thường la cà, mất thời gian, đi mua sắm, với cô là thoải mái vui vẻ, nhưng với anh là tra tấn.

Bây giờ, nếu không phải tiệc tùng tiếp khách, Trương Lâm Sơn chỉ thích ngồi nhà, không đi đâu hết.

Có lần cô rụt rè hỏi: “Lâm Sơn, anh không yêu em nữa phải không?”.

Trương Lâm Sơn nói cứng: “Sao có thể?”.

“Chẳng mấy khi anh ở nhà, lúc ở nhà lại chẳng nói gì”.

Trương Lâm Sơn ngậy ra, cười xòa: “Lúc đi làm, tiếp khách đã nói nhiều, về nhà thư giãn, lại chẳng muốn nói nữa”.

Vậy là Tuệ An không làm phiền anh, vậy là hai người không đi đâu, anh đọc sách, xem tivi, cô lên mạng. Anh mệt mỏi, cũng không muốn nấu cơm, Tuệ An bắt đầu học vào bếp, nhưng cuối cùng vẫn phải đến tay anh. Một người cuối tuần mới vào bếp còn một hơn đi làm. Nếu có con, Tuệ An nghĩ, sẽ thay đổi tình trạng hiện nay, hai người sẽ dồn sức vào đứa con, đứa trẻ sẽ mang lại niềm vui.

“Tiểu Vũ là ung dung nhất. Đi một mạch mấy tháng liền, chơi quá đã”. Thiên Trần cảm thấy ghen với bạn: “Cũng bởi vì Tiểu Vũ luôn lạc quan, không để mình rơi vào bế tắc”.

Tuệ An cười vang: “Thực ra ai cũng có thể như vậy, chỉ có điều, mỗi người quan tâm đến những thứ khác nhau. Cậu không thấy tư duy của Tiểu Vũ là tư duy theo đường thẳng sao? Cậu ấy chỉ cần một mục đích, không được thì thôi, không suy xét câu nệ quá nhiều như mình và cậu, bọn mình cũng không có được điều kiện như Tiểu Vũ”.

“Đúng, cứ giản đơn cho đỡ mệt. Đồ Lối thì sao? Bây giờ thế nào rồi?”.

Tuệ An lắc đầu: “Lâu không gặp, cũng không biết”.

Đi từ quán cafe đi ra, Thiên Trần tạm biệt Tuệ An, tiếp tục đi theo con phố đó. Lơ đãng nhìn những cửa hiệu hai bên, cánh cửa kính phản chiếu một bóng hình quen thuộc, cô đột nhiên quay đầu, Tiểu Dương tay xách túi đồ ăn đứng bên kia đường. “A Dương!”, Thiên Trần buột miệng gọi.

Tiểu Dương nhìn thấy cô, cười cười đi đến: “Thiên Trần!”.

Chia tay mấy tháng, tim Thiên Trần vẫn đập loạn. Anh đứng trước mặt cô, không thay đổi chút nào, khuôn mặt đẹp, miệng vẫn mang nụ cười.

Cô há miệng định nói, lại không biết nói gì, vội cúi đầu.

Thiên Trần cúi đầu không nhìn thấy ánh mắt thương xót của Tiêu Dương. “Anh mua cho bà ngoại mấy món bà thích, mang về rồi mình tìm chỗ nào ngồi một lát”.

“Vâng!”.

Hai người lặng lẽ đi, suốt dọc đường không nói gì.

Tiêu Dương vào nhà cất đồ, vừa bước vào trong, nụ cười đã biến mất. Anh ngoái nhìn ra ngoài, suy nghĩ một lát, mới đi ra: “Bên kia có một quán trà, mình sang đó ngồi”.

“Vâng!”.

Cùng ngồi xuống, Tiêu Dương trầm tư giây lát, bỗng nói: “Thiên Trần, anh đã quen với một cô gái”.

Tay Thiên Trần run run, suýt làm rơi cốc nước. Cô cụp mi, cúi đầu. Tuyệt vọng, đau đớn, hẫng hụt, tất cả cùng lúc ập đến.

Lời Tiêu Dương như trái mìn cắm trong ngực cô bất chợt phát nổ. Thiên Trần chưa từng nghĩ, khi gặp lại, anh đã có bạn gái. Cô nhìn anh, mắt Tiêu Dương vô cùng thành thật.

Sự thành thật đó giống như thanh kiếm sắc, vạch ra một sự thật. Hai người hướng về hai phía khác nhau, đi theo những con đường khác nhau.

Anh hiểu nỗi khổ của cô, cũng bình thản chấp nhận, và quyết định không đứng yên một chỗ đợi chờ. Anh nhìn cô bắt lực đi về phía trước, cuối cùng rẽ sang con đường khác.

Một con đường sẽ xuất hiện những lối rẽ, giống như nhát kéo, từ đó càng đi càng xa. Một tiếng nói vang trong đầu Thiên Trần, không nên gặp nữa, bởi khi gặp gỡ, chỗ lưỡi kéo lia đến, tình yêu sẽ bị cắt thành từng mảnh.

Còn bí hiểm hơn cả chia tay!

Muốn ích kỷ cũng không thể, muốn níu kéo cũng không được.

Thiên Trần nhìn anh không chớp, mắt đỏ hoe từng vòng.

Cô cúi đầu khẽ nói: “Về thôi, anh hãy vui vẻ lên...”.

Ngôn từ lúc này là vô nghĩa. Ngôn từ chỉ có vỏ không có tim. Trái tim đã không quay về được nữa.

Tiêu Dương không đưa cô về, mỉm cười tạm biệt.

Thiên Trần đi một đoạn, ngoái đầu, nhìn theo bóng anh, không tìm được, khẽ gọi: “A Dương!”.

Nhưng anh đã đi xa.

Ánh mặt trời tiết xuân tháng bавẫn dịu dàng. Trái tim cô đã rơi vào bóng tối, một tiếng nói khe khẽ vang lên, không thể quay lại được nữa, không bao giờ có thể.

Tình yêu hôm qua đã tiêu tan, lòng Thiên Trần xám lạnh.

Tháng năm, Nghiêu Vũ toàn thân một vẻ phong trần đường đột trở về.

Thiên Trần nhìn thấy bạn đột ngột xuất hiện trước mặt, mỉm cười rồi bật khóc: “Tiêu Vũ, mình sắp lấy chồng, sắp lấy Lâm Hoài Dương”.

Sống mũi cay cay, Nghiêu Vũ ôm chặt Thiên Trần, rồi lại đẩy ra: “Thêm một cơ hội nữa, Thiên Trần, chúng mình không nghĩ nhiều, để mình đi nói với Tiêu Dương, hai người nếu muốn, bây giờ vẫn kịp”.

Thiên Trần lắc đầu: “A Dương có người yêu rồi, anh ấy có người yêu rồi, họ... anh ấy... thôi cứ vậy đi, Tiểu Vũ!”. Thiên Trần khóc nức. Từ lúc chia tay đến lúc nhận lời lấy Lâm Hoài Dương, mọi chuyện dường như mới xảy ra hôm qua.

Tối đó, Thiên Trần đến nhà Nghiêu Vũ, hai cô gái lúc khóc lúc cười, con chó vàng bốn chân nhảy quanh Thiên Trần.

“Nó thích cậu, không muốn thấy cậu khóc”. Nghiêu Vũ cười giải thích.

Thiên Trần cũng cười. Cuộc sống đã mở ra một cánh cửa mới, mở ra một quang cảnh khác.

“Mình phải học cách thích nghi. Lâm Hoài Dương rất tốt, tính cách hơi trầm một chút, mình phải chủ động hơn. Tuệ An bảo, thích nghi được rồi, không có tình yêu cũng vẫn hạnh phúc. Còn người Hoài Dương rất tốt...”. Cô không ngừng nghĩ tốt về Lâm Hoài Dương, không ngừng tự nhủ mình sẽ hạnh phúc.

Nghiêu Vũ thầm thở dài, có phải Thiên Trần đang tự an ủi? Cô nhắc lại lời Thiên Trần, mỉm cười cũng cố niềm tin cho bạn: “Đúng, nhất định là vậy. Đáng tiếc, chỉ có mình làm phù dâu cho cậu, khi mình cưới, cậu lại không thể làm phù dâu ỉn”.

“Tiểu Vũ, cậu muốn phù rể là ai? Hứa Dực Trung?”.

“Không, mình với anh ta không liên lạc nữa rồi”. Nghiêu Vũ nói, “Nửa năm nay không liên lạc, cậu cưới xong mình lại đi tiếp, trong hai tháng sẽ đi hết một trăm thị trấn cổ. Tình yêu không phải là tất cả cuộc sống”.

Nửa năm nay, mỗi lần đứng trước một cảnh đẹp là cô lại nhớ đến anh. Nhưng, sim điện thoại đã thay, không thể có tin nhắn.

Thời gian như chiếc cối xay đá, sẽ nghiền nát tình yêu, chỉ còn hơi hướm, có thể cảm nhận nhưng không thể chạm vào.

Dần dần, Nghiêu Vũ tìm cách tránh, tránh nhớ, tránh nghĩ. Có lẽ, nửa năm trôi qua, Hứa Dực Trung và cô đã trở thành quá khứ không ký ức.

Cô cười với Thiên Trần, nụ cười quen thuộc mà xa lạ: “Tiểu Vũ, cậu giống hệt cảm giác của mình lúc mới làm phóng viên. Bây giờ, mình đã trở thành một cái bánh quẩy cũ mèm, không còn cảm xúc nữa”.

Nghiêu Vũ lắc đầu: “Cậu là kiểu người tình cảm, nhìn hay nghĩ chỉ thiên về tình cảm. Nhưng hàng ngày cậu đi phỏng vấn, không tiếp xúc với những cái mới sao?”.

“Đúng, thông tin giống như từ trường, gặp thông tin thú vị là lại nổi hứng. À, nghe nói, qua mùa đông này, thị trấn cổ ở thành phố B sẽ bị dỡ bỏ, tập đoàn Gia Lâm thi công giai đoạn hai, thật đáng tiếc”.

“Không dỡ được đâu, kéo dài đến mùa xuân sang năm. Một viên gạch cũng đừng hòng động vào”. Nghiêu Vũ đã có chủ ý, thông thả kể với Thiên Trần mọi dự định của mình.

Thiên Trần thở dài: “Tiểu Vũ, vì có điều kiện gia đình như thế, cậu mới can dự vào chuyện đó, đúng không? Người khác mãi lo cuộc sống cũng chưa xong”.

“Không hẳn thế. Có thể mình can dự chuyện đó cũng phần nào bởi vì có điều kiện gia đình như vậy. Bố mẹ mình có khả năng đó, may còn chút hi vọng vào Hứa Dực Trung. Trước đây mình làm gì cũng luôn ngại người ta cho là dựa vào gia đình. Vì vậy mình muốn tự lập, ra trường làm việc hai năm không về nhà. Bây giờ mình không nghĩ vậy nữa. Tính cách như vậy không phải lỗi của mình. Con người cần có niềm tin và chủ kiến, quý ở chỗ nhẫn nại theo đuổi”.

“Mình biết, thực ra cậu và Tuệ An không tán thành mình bỏ A Dương. Nhưng gia đình mình như thế!”. Thiên Trần hạnh lòng, nhắc đi nhắc lại, nụ cười nhạt dần.

“Đúng, Thiên Trần, mình có thể thông cảm, nhưng không tán thành. Có điều, mỗi người đều có hoàn cảnh riêng, cậu thấy tốt là được. Cho dù cậu thế nào, quan điểm của chúng ta có thể khác nhau, mình vẫn ủng hộ cậu”.

Hứa Dực Trung không hề biết Nghiêu Vũ đã trở về. Mất anh vẫn dán vào cuốn tạp chí số tháng năm, có bài viết và những bức ảnh cô gửi về từ làng Hòa Thuận Kiều, Vân Nam. Anh lại nhớ Noel năm đó. Sắp hai năm rồi, ký ức vẫn y nguyên.

“... Hoàng hôn, mây dồn về đỉnh núi phía tây, bên những bậc thềm hình bán nguyệt, tiếng lục lạc lạnh canh từ cổ bò, người già tụ tập nói chuyện, giống hệt bầu không khí của thị trấn cổ quê hương dưới chân núi Vân Đỉnh... mọi con phố ở đây đều hài hòa, những cây hương đàn đưa đưa, những ngôi miếu... về u tịch độc đáo của văn hóa Nho gia... tôi thấy nhớ nhà...”

Anh giật mình, Nghiêu Vũ đã nhớ nhà rồi.

Hứa Dục Trung đã nhiều lần đến thị trấn cổ ở thành phố quê cô. Anh đã hiểu nét cổ kính và không khí nếp sinh hoạt xưa cũ mà Nghiêu Vũ thích. Anh cũng nhận ra, như Đỗ Lối nói, nếu chia tay nhau chỉ do bất đồng xung quanh chuyện phá dỡ những ngôi nhà cũ ở thị trấn cổ thì quả là nực cười.

Sau nửa năm xa nhau, anh và Nghiêu Vũ không còn liên lạc, nhưng qua những bài viết, anh cảm thấy hiểu cô hơn.

Anh nhìn tấm thiệp mời trên bàn, mỉm cười. Đám cưới của Thiên Trần, Nghiêu Vũ nhất định xuất hiện. Lần này anh sẽ không để cho cô đi, không để cô biến mất nữa.

Thiên Trần thần thờ ngồi trên ghế. Ngày mai, sẽ rời khỏi căn nhà cô đã sống hai sáu năm, chuyển đến một căn nhà xa lạ khác.

Cô là gì? Một con chim nhỏ? Nhìn thấy cửa lồng mở, vừa vui vừa sợ. Đi qua cửa, chỉ là sang một cái lồng khác, vẫn không thể bay ra được. Lâm Hoài Dương luôn nhẹ nhàng, như bố mẹ vẫn luôn như vậy với cô.

Thiên Trần cười. Ngày mai, sẽ xabố mẹ đi lấy chồng, nghĩa là cô có một gia đình mới, nghĩa là được bố mẹ buông tay. Sau đó Lâm Hoài Dương tiếp tục đóng vai trò của bố mẹ, bảo vệ, che chở cho cô.

Không tốt ư? Thiên Trần lơ đãng nghĩ, thật là tốt! Không còn suốt ngày bị phàn nàn, trong nhà lúc nào cũng vui vẻ như bây giờ. Mọi người đều đạt được điều mình muốn. Bố mẹ được chàng rể lí tưởng, Lâm Hoài Dương được cô dâu vừa ý. Còn cô, được bình yên, thoải mái, chỉ có Tiêu Dương... Anh chẳng được gì. À, anh cũng được, được nỗi đau, sự tuyệt tình, được giấc mơ tan vỡ...

“A Dương, A Dương...”. Thiên Trần gọi mãi, lao lên giường, vùi mặt vào chăn gối, gọi từng tiếng: “A Dương!”.

m thanh vọng ra bị tấm chăn chặn lại, trầm trầm như truyền đến từ ngàn năm trước, rồi biến mất trong bóng tối.

Không biết bao lâu, Thiên Trần tung chăn ra, cười, cười chảy nước mắt. Nhìn em đi, A Dương! Nhìn em đi... Chúng mình đâu cần phải trải qua những ngày dài buồn như vậy! Thật đơn giản! Đồng ý lấy Lâm Hoài Dương. Mẹ dường như trẻ ra, bố hồ hởi vui mừng, bạn bè ngưỡng mộ, tốt bao nhiêu! Một kiến trúc sư trẻ tài năng triển vọng, hãnh diện bao nhiêu! Nghe nói tiệc cưới ngày mai đặt bảy mươi bàn, hoành tráng biết mấy! A Dương anh sẽ ở đâu?

Ở một chỗ rất gần tiệc cưới, một mình lặng nhìn cảnh tượng bừng bên này? Hay là trốn trong căn phòng nhỏ uống rượu một mình? Hay là đi chơi với người yêu mới, vui vẻ qua ngày hôm đó?

Anh sẽ đứng bên đường, đau đớn lặng nhìn xe hoa đi qua, hay sẽ cười nói với người yêu, sau này anh sẽ cho cô ấy một hôn lễ như thế.

A Dương, đã sớm biết có ngày hôm nay, sao chúng mình không trân trọng mỗi phút giây cuối? Sao chúng mình lại đến nỗi buồn đê nặng? Em hối hận, A Dương! Em hối hận, cho em thêm, dẫu chỉ một ngày, em sẽ cùng anh mỉm cười ngắm tia nắng đầu tiên, sợi nắng cuối ngày...

Thiên Trần sờ soạng tìm điện thoại, trên màn hình, khuôn mặt tươi rói của Tiêu Dương nhìn cô. Tim đập thình thình, Thiên Trần mở máy, từ từ nhắm mắt, miệng nhắm đọc, tay bấm số. Bên kia truyền đến giọng hân hoan của anh, “Bé yêu...”.

“Ừ, A Dương, em nhớ anh, muốn anh ôm, muốn ăn cháo cá, A Dương...”. Thiên Trần thì thầm, nụ cười của Tiêu Dương vụt qua trước mắt.

Anh luôn cười, dù buồn, cũng vẫn dành cho cô nụ cười. Ít nhất cũng cười mỉm.

Lần đầu gặp nhau trước rạp chiếu phim, anh cười ngây ngô, đôi mắt sáng.

Anh đợi cô ngoài lớp học, đưa cô đi ăn, nắm tay cô, kiên định.

Lúc đợi ở bên cầu, anh là ánh mặt trời rạng rỡ nhất ngày đông... vòng ngực rộng, ôm cô nhảy... bấy năm? Sắp tám năm rồi, hai trái tim đã dính liền, bây giờ buộc phải dứt ra, sẽ đau sẽ chảy máu.

“Thiên Trần!”. Mẹ nhẹ nhàng gõ cửa.

Cô không trả lời, nghe thấy tiếng mẹ cười phẩn khởi, “Con bé này lại không thích ồn ào...”.

Ồn ào? Đúng vậy, tiếng cười nói dưới nhà vang lên, sao vui thế!

Nước mắt vẫn không ngừng rơi. Thiên Trần nằm ẹp trên giường, vui ư? Làm sao vui được?

Tiếng gõ cửa lại vang, Thiên Trần vẫn im lặng.

Ngoài cửa lại có tiếng trách nhẹ: “Con bé này sao vẫn không hiểu lẽ đời như vậy...”.

Cười khẩy một tiếng, chẳng qua là cười với khách, dùng nụ cười bày tỏ cảm ơn chính là lẽ đời! Vì cái lẽ đời đó, vì những quan hệ thế diện đó mà cô phải xa Tiêu Dương!

Thiên Trần nhắm mắt, thời gian sêtrôi rất nhanh. Bảy, tám năm, chớp mắt có thể biến thành cát bụi, cuộc đời có mấy lần chớp mắt bảy, tám năm như vậy? Bảy, tám năm sống bình lặng; bảy, tám năm sống đơn giản, cuối cùng là bảy, tám năm quay về yên tĩnh. Vậy là hết một đời!

Khi Lâm Hoài Dương được bạn bè, đồng nghiệp tháp tùng bước vào khuê phòng của Thiên Trần, bỗng sững sờ. Chiếc váy cưới như màn sương phủ trên cơ thể cô. Anh xúc động mỉm cười đi đến, quàng eo bế bổng cô lên.

Khi chân vừa rời sàn nhà, Thiên Trần vô thức túm tay Nghiêu Vũ, không chịu buông.

Lâm Hoài Dương ngây người, Nghiêu Vũ nhanh ý chìa tay ra, “Đa tạ cô dâu tặng tôi tiền thù lao phù dâu”.

Tiếng cười rộ lên.

Một bao lì xì đặt lên tay Nghiêu Vũ. Cô run run, lặng lẽ nhận lấy, vỗ nhẹ vai Thiên Trần: “May mắn cát tường!”.

Thiên Trần nhắm mắt buông tay. Lâm Hoài Dương bế cô xuống lầu. Cô chỉ nghe thấy những tiếng xuýt xoa khe khẽ, tiếng bóng bay bị giẫm nổ giòn tan. Đến khi xe dâu chuyển bánh, Lâm Hoài Dương mới nói nhỏ vào tai cô: “Thiên Trần, em đẹp quá!”. Cô cúi đầu, nước mắt rơi trên váy cưới.

“Sao thế?”.

“Không sao, mọi người nói đi lấy chồng thường khóc vì nhớ bố mẹ, nhớ gia đình...”. Nhớ Tiêu Dương của cô... Thiên Trần lau nước mắt.

Lâm Hoài Dương đã nhanh tay, dùng giấy mềm lau nước mắt cho cô, vui vẻ nói: “Từ nay, em phải nhớ anh!”.

Thiên Trần nhìn đôi mắt như ánh sao của anh, cũng mỉm cười. Có lẽ, mình đúng là đào được một kho báu, mình phải vun đắp cho cuộc hôn nhân này.

Đến khách sạn, Thiên Trần vào phòng nghỉ. Vén khăn voan trùm mặt, nhìn thấy dấu nước mắt, cô vội hộp phấn nhanh tay dặm một lớp, tìm đập như đánh trống.

“Thiên Trần!”. Nghiêu Vũ đóng cửa, lặng lẽ nhìn bạn. Cô đã thấy Tiêu Dương, khuôn mặt trắng như tuyết, đôi mắt đen như vực tối, thoáng qua góc phố. Lúc xuống xe, cô tranh thủ quay đi tìm, chỉ nhìn thấy bóng lưng Tiêu Dương, anh không ngoái lại.

Nghiêu Vũ buồn vô hạn, không có Tiêu Dương, Đồng Tư Thành cũng không.

“Tiểu Vũ, mình căng thẳng, hồi hộp quá...”. Mắt Thiên Trần lại đỏ hoe. Nghiêu Vũ đi đến, nắm bạn, vừa dặm lại phấn má cho cô, vừa an ủi: “Không sao đâu, cứ coi như xung quanh không có ai. Mình sẽ đi cùng cậu, Tuệ An cũng sắp đến. Lâm Hoài Dương rất đẹp trai, anh chàng phù rể bên cạnh cũng đẹp chết người!”. Nghiêu Vũ nói, rõ ràng cô bị sốc nặng bởi chàng phù rể đột nhiên biến thành Hứa Dực Trung.

Khách của hai gia đình rất đông, Thiên Trần ôm bó hoa cưới đứng ở cửa lễ đường, nhìn tân khách đông nghịt, căng thẳng choáng váng, như sắp quy, nói nhỏ với Nghiêu Vũ: “Tiểu Vũ, chân mình đang run!”. Nghiêu Vũ mặc váy hồng đứng bên mỉm cười trấn an bạn: “Cậu có gan bỏ chạy không? Sau đó ra ủy ban làm thủ tục ly hôn”.

“Tiểu Vũ, cậu luôn trực ngôn như vậy, an ủi mình chút đi!”.

“Ồi chà, mình đứng phía sau, nếu cậu ngã, còn đỡ cậu. Chú rể quá đẹp... mình cũng căng thẳng... bởi vì mình phải cùng cậu đi lại phía đó... Về mặt Hứa Dực Trung làm mình tức chết”. Nghiêu Vũ nghiêng răng, miệng vẫn phải cười.

Thiên Trần thở dài, giờ đã hết đường lui, nói nhỏ với Nghiêu Vũ. “Cậu còn căng thẳng hơn mình!”.

Nghiêu Vũ nằm mơ cũng không ngờ phải lại là Hứa Dực Trung. Mắt cô lướt qua đầu tân khách, dường như nhìn thấy Hứa Dực Trung đứng sau Lâm Hoài Dương, hướng về cô lộ hàm răng trắng bóng.

Nói là một chuyện, nhưng khi nhìn thấy Hứa Dực Trung, lòng cô lại rung lên. Hôm nay anh quả rất đẹp trai, đứng bên Lâm Hoài Dương, thu hút bao ánh mắt. Khoảng cách hơi xa, Nghiêu Vũ không nhìn rõ sắc mặt, chỉ cảm thấy con người đó phóng khoáng tự tại vô cùng.

Thiên Trần bối rối giải thích: “Cậu đã nói không có quan hệ gì với Hứa Dực Trung nữa, mình liền nói với Hoài Dương. Phù dâu mình tìm, phù rể anh ấy tìm. Làm sao biết, anh ấy lại tìm đúng Hứa Dực Trung! Có thể tập đoàn Gia Lâm mời Hoài Dương thiết kế công trình nên hai người quen nhau”.

Nhạc vang lên, giáo sư Đào dẫn Thiên Trần đi ra, Nghiêu Vũ đi theo sau “thiên sứ”, mỗi bước lại gần, lòng càng phấp phồng.

Hứa Dực Trung nhìn Nghiêu Vũ, tóc dài hơn, da đen hơn, khỏe khoắn hơn, bộ váy hồng rất... gợi cảm, anh buồn cười vì ý nghĩ đó. Khi Nghiêu Vũ đến gần, nét mặt anh trở lại bình thường, khẽ gật đầu với cô, coi như lời chào.

Nghiêu Vũ cúi đầu, nhìn đôi giày cao gót dưới chân, lòng ảo não, lại nghĩ, nửa năm rồi, có người đàn ông nào chịu được? Không có duyên thì đành thôi vậy. Vừa nghĩ thế lại buồn tê tái. Thấy nghi thức đã xong, cô dâu chú rể bắt đầu đi chào khách, cô vội vàng bưng khay rượu theo sau Thiên Trần.

Hứa Dực Trung là phù rể, đi theo họ, nhưng không nói với cô nửa câu.

Không thấy Tiêu Dương, cũng không thấy Đồng Tư Thành. Cô hiểu, Thiên Trần không thể mời họ. Ánh mắt thương cảm nhìn Thiên Trần. Thấy Thiên Trần có vẻ xúc động, muốn uống rượu, cô không kìm nổi, vội bước lên ngăn lại.

Bàn tay ai nhắc ly rượu khỏi tay cô: “Xin lỗi! Phù dâu hôm nay tửu lượng có hạn”. Hứa Dực Trung cười vang, ngửa cổ uống cạn. Nghiêu Vũ không nói gì, tiếp tục đi theo Thiên Trần đến các bàn khác. Lâm Hoài Dương và Thiên Trần cầm ly rượu vang, rượu tân khách chúc mừng như được Hứa Dực Trung đi sau đón lấy.

Nghiêu Vũ thầm đếm số ly an hưởng, giật mình, cứ thế này Hứa Dực Trung sẽ say gục ở đây mất. Cô nhìn anh, định can, nhưng Hứa Dực Trung làm như không thấy cô. Nghiêu Vũ giậm chân, tức nổ ruột, không thêm bận tâm nữa.

Đi chúc được hai mươi bàn, Thiên Trần thay trang phục. Nghiêu Vũ theo bạn vào phòng nghỉ.

Lát sau, Tuệ An cũng đi vào.

Thiên Trần thay bộ kì bào truyền thống. Ngắm mình trong gương, đầu choáng váng, lảo đảo: “Tiểu Vũ, Tuệ An, mình muốn ngã, mình có thể nhắm mắt ngã ra không? Có thể không?”.

Tuệ An và Nghiêu Vũ nhìn nhau. Lúc này, Thiên Trần đã không còn đường lui. Hai người cùng cười: “Đám cưới là phải mệt, không mệt không nhớ lâu! Mệt mấy cũng phải cố chịu!”.

“Tiểu Vũ, cậu chưa cưới, sao lại biết?”.

Nghiêu Vũ cười: “Chưa ăn thịt lợn cũng đã nhìn thấy...”.

Tuệ An và Thiên Trần đều nháy lên, bịt miệng cô.

Tuệ An nhìn hai cô bạn, cười: “Được rồi, vẫn còn mấy chục bàn chưa đi. Thiên Trần, khách hai nhà đông quá!”.

Thiên Trần mệt mỏi thở dài: “Trời ơi, vẫn còn hai phần ba nữa!”.

Lâm Hoài Dương khẽ gõ cửa: “Thiên Trần, nhanh lên, đừng để khách đợi lâu”.

Thiên Trần luống cuống, đứng dậy cười: “Xong rồi đây, em ra ngay. Cả đời chỉ có một lần”. Vừa nói xong, liền nghĩ đến Tiêu Dương. Hôn lễ cả đời chỉ có một lần, nhưng người đứng bên cô lại không phải là anh! Là Tiêu Dương của cô. Nước mắt lại giàn giụa.

Nghiêu Vũ hoảng hốt, lấy hộp phấn dặm lại cho bạn, “Cố gắng một chút! Thiên Trần, đừng thế này”.

“Mình nhìn thấy A Dương rồi, nhìn thấy A Dương rồi, anh ấy... mình không còn cách nào khác... không còn cách nào khác!”. Thiên Trần ghen ngào.

Nghiêu Vũ ngăn người, thì ra Thiên Trần cũng nhìn thấy. “Ừ, mình chạy ra cũng nhìn thấy. Tiêu Dương mỉm cười nói là không tiện đến, nhờ mình chúc mừng cậu”. Nghiêu Vũ thản nhiên nói dối, lúc này đã hoàn toàn hết đường lui.

Anh nói chúc mừng? Thiên Trần lặng lẽ nhìn Nghiêu Vũ, mắt rưng rưng. Phải, anh còn có thể nói gì?

“Thiên Trần, nhanh lên!”. Lâm Hoài Dương lại gõ cửa.

Thiên Trần thở dốc, cố giữ bình tĩnh, cố nén lòng, chỉnh sửa váy áo, trang điểm thêm, nhoẻn cười với hai cô bạn, mở cửa bước ra.

Tuệ An thở dài, kéo Nghiêu Vũ cùng đi ra.

Lâm Hoài Dương cười với cô dâu của mình, ôm eo cô thầm thì: “Mệt quá phải không? Cốt lát nữa là xong”.

Mặt Thiên Trần đỏ ửng. Định vùng ra, sức nhớ người đàn ông này là chồng mình, liền cúi đầu, tất cả đã muộn rồi, cô chỉ có thể mỉm cười, mỉm cười đối diện với cuộc sống mới.

Nghiêu Vũ và Tuệ An đi sau. Tuệ An hỏi: “Sao cậu và Hứa Dực Trung cứ như hai ông thần gác cửa, không ai nói gì?”.

Nghiêu Vũ buồn bã lắc đầu: “Có lẽ anh ấy giận, nửa năm rồi không liên lạc, chắc bọn mình hết rồi”.

“Hứa Dực Trung rất lo lắng tìm cậu. Đừng hiểu lầm anh ấy”.

“Mình không nhận ra”.

“Anh ấy không quan tâm, cậu có nhận ra không? Tiểu Vũ, nếu thích, nhất định đừng để mất”.

Nghiêu Vũ thở dài trở lại phòng cưới, tiếp tục bưng khay rượu theo Thiên Trần. Hứa Dực Trung đi bên cạnh, vẫn không nói gì. Có người chúc là anh thay chú rể uống hết.

Nghiêu Vũ và Thiên Trần đều chìm trong tâm sự riêng, không ai chú ý Tuệ An đến một mình, Trương Lâm Sơn không hề xuất hiện.

46. Chương 46

Nghiêu Vũ lạ lùng nhìn chồng tạp chí thứ hai trong phòng sách, những cuốn tạp chí mới tinh như chưa hề bị chạm vào, cô lập tức hiểu ra, lòng rưng rưng, cảm động, buồn. Thì ra anh chưa một ngày quên cô, luôn dõi theo bước chân cô, từng chút thu thập thông tin về cô...

Hôn lễ kết thúc, lúc từ biệt ravel, Nghiêu Vũ nhìn thấy Hứa Dực Trung đang nói chuyện với bạn. Cô cũng không đi đến chỗ anh, nếu anh đã hoàn toàn dừng đứng với mình, cũng đành vậy. Cô vừa nghĩ vừa đi thẳng ra cửa, đứng đợi xe ở ngoài khách sạn.

Từ xa, Hứa Dực Trung đã thấy Nghiêu Vũ đi ra. Không kịp nghĩ, anh vội vàng ra theo. Không biết do uống quá nhiều rượu hay là nguyên nhân khác, lúc này anh rất khó chịu.

Anh lượn lờ trong phòng cưới lâu như vậy, cô vẫn như không nhìn thấy?

Hứa Dực Trung bước nhanh theo Nghiêu Vũ, tóm tay, kéo cô đi về phía bãi đỗ xe.

Nghiêu Vũ bị kéo đi, nhận ra Hứa Dực Trung, không nói gì, mấy lần thử giật tay ra nhưng không được, còn bị anh nắm chặt hơn. Liếc trộm Hứa Dực Trung, mặt anh lăm lăm, mắt nhìn phía trước, kéo cô như... như kéo... túi rác.

Nghiêu Vũ giật mình, sao lại ghê như vậy? Túi rác?! Ra khỏi khách sạn một đoạn xa, cô mới nói: “Anh làm gì vậy?”.

Hứa Dực Trung quay người, giật mạnh tay, cô chúi đầu vào ngực anh, “Hừ, anh không nói, em cũng không chủ động một chút?”.

“Anh say rồi!”. Nghiêu Vũ ngửi thấy hơi rượu nồng nặc.

“Đúng, anh say. Say cũng vẫn đưa được em đi!”. Hứa Dực Trung móc chìa khóa, định lái đi.

Nghiêu Vũ giật chùm chìa khóa, “Để em, uống rượu không được lái xe, hôm nay anh uống quá nhiều!”.

Hứa Dực Trung đã bầy phần say, liếc Nghiêu Vũ. Cô lái xe ư? Anh buồn cười, ngheo đầu nhìn cô; không tin.

Nghiêu Vũ thở dài, mở cửa xe ngồi vào trong, khởi động một cách thành thạo: “Lên đi”.

Hứa Dực Trung tò mò chui vào xe.

Nghiêu Vũ lái rất êm, không nói gì, bật điều hòa, nói: “Đừng mở cửa sổ, anh ngủ một lát đi, đến nơi em gọi”.

Hứa Dực Trung lại bất ngờ, Nghiêu Vũ có bao nhiêu bí mật mà anh chưa biết. Như lúc này, cô thành thạo ung dung điều khiển vô lăng, tư thế ngồi ngay ngắn, đầu ngẩng cao rất tự tin. Hứa Dực Trung cố mở to mắt nhưng anh đã say, mọi khi dù say đến mấy anh vẫn có thể lái xe về. Hôm nay Nghiêu Vũ đưa về, mí mắt anh trĩu xuống, chỉ muốn ngủ, lòng rất bình yên.

Nghiêu Vũ nghiêng đầu nhìn anh, Hứa Dực Trung ngủ rất say, tư thế và đôi mắt nhắm tuyệt đẹp. Cô không nhận được bất cười.

Dừng xe trước nhà Hứa Dực Trung, Nghiêu Vũ vỗ vai anh: “Đến rồi, xuống thôi”.

Hứa Dực Trung lảo đảo bước xuống, cô vội giơ tay đỡ. Anh đã quay người ôm cô.

Nghiêu Vũ giãy giụa vùng ra. Anh không buông, vẫn ôm chặt, bế cô vào nhà.

“Anh nghỉ đi, ngày mai em đến”.

Hứa Dực Trung không nói, cúi hôn khắp mặt, lần xuống cổ, sau đó tìm được môi cô, dán môi vào, hôn thật sâu.

Miệng anh có mùi rượu, cô không quen, cả người bị ôm cứng trong tay anh không thể nhúc nhích. Mặc cô vùng vẫy ngoảnh đầu, anh luôn tìm đúng môi cô, búng bình nút chặt hai bờ môi tươi mát.

Nghiêu Vũ không vùng vẫy nữa, nhắm mắt, nép vào anh, thân trí bắt đầu mê loạn, hơi rượu phả vào mặt, cô cảm thấy mình cũng say.

Chiếc khóa sau lưng bộ váy hồng không biết bị anh kéo ra lúc nào, cảm thấy lưng man mát, vội đẩy anh ra. Hứa Dực Trung bất ngờ cúi xuống, bế cô vào phòng ngủ.

Say rượu cường bức ư? Trong đầu cô lóe ra ý nghĩ đó, mặt bỗng đỏ bừng.

Vừa vào phòng, Hứa Dực Trung quát cô lên giường, cả người chồm tới đè lên cô. Anh hôn môi, hôn cổ, áp má vào má cô, rồi nằm yên.

Nghiêu Vũ nằm một lát dưới cơ thể anh, mở mắt, cựa quậy, anh vẫn không động đậy. Cô bật cười, nhẹ nhàng thoát ra, nhìn lại mình, bộ váy trên người rộng thùng, nhìn thông thốc vào trong, vội vàng kéo khóa lại.

Lúc đó, Hứa Dực Trung giơ tay, lại kéo cô ngã lên người anh, mặc Nghiêu Vũ ra sức giãy giụa, nhất định không buông. Con lợn giả say! Ý nghĩ lóe trong đầu, thở phào, nằm trong lòng anh, nhắm mắt, dần dần cũng ngủ thiếp.

Sáng hôm sau, khi Nghiêu Vũ tỉnh dậy, thấy trên người phủ tấm chăn mỏng. Mím cười thầm nghĩ, anh chàng dậy sớm ghê.

Đúng lúc đó Hứa Dực Trung mặc bộ pijama xuất hiện ở cửa. Tóc vẫn ướt, chắc vừa tắm, cười cười nhìn cô, nói: “Đây là nhà anh”.

Đương nhiên tôi biết là nhà anh, tối qua tôi còn đưa anh về. Nghiêu Vũ nhìn anh, đang định nhổm dậy, bỗng giật mình, kêu thét: “Ồ! Váy của em?”.

“Anh cởi đây! Định ra tay nhưng không dám, lại lười không mặc lại. Anh cười tươi rói, nói năng không ngượng, mắt quét đảo trên cơ thể cô.

“Đồ lưu manh! Trả lại đây!”. Nghiêu Vũ ngó quanh không thấy chiếc váy đâu. Hứa Dực Trung đi đến ngồi xuống cạnh giường. Nghiêu Vũ giật mình lùi về sau, mặt đỏ ửng: “Làm gì vậy?”.

Hứa Dực Trung nhìn cô chòng chọc, nụ cười trên mặt đã biến mất. “Tiểu Vũ, tại sao? Tại sao nhăn tâm như thế?”.

Nghiêu Vũ ngoảnh mặt, lẩm bẩm: “Ai bảo anh...!”. Cô vừa mở miệng, Hứa Dực Trung đã đè cô xuống, nhìn thẳng vào mắt cô.

Nghiêu Vũ vừa động dậy, Hứa Dực Trung liền bật cười, “Cẩn thận lộ hết bây giờ!”.

Cô cúi nhìn, đành ngoan ngoãn nằm yên.

“Tiểu Vũ, tại sao suốt nửa năm không liên lạc gì?”.

Nghiêu Vũ không trả lời, cắn môi hồi lâu mới nói: “Tại anh không gọi, em mới tắt máy”.

“Ồ, vậy là mất tích luôn nửa năm?”. Hứa Dực Trung nói dần, mắt tối sầm tức giận.

“Em giận anh!”.

“Lại còn giận? Sao em đóng cửa đuổi anh? Đuổi anh mà không đuổi anh ta. Anh giận suốt một tuần, đến khi gọi lại, em đã mất tích. Ai đáng bực mình đây?”.

Nghiêu Vũ tủi thân ngoảnh mặt đi. Tư thế này cô không thoải mái, “Trả váy đây! Để em đi cho đỡ bực mình”.

“Chưa nói rõ đã định bỏ đi? Đừng hòng!”.

Nghiêu Vũ bắt lực, lườm anh: “Vậy anh muốn thế nào? Làm sao em biết sau nửa năm anh vẫn còn giận?”.

“Sao không đi tìm anh?”. Bao nhiêu bực bội tích tụ trong mắt. Anh hằm hằm nhìn cô, lòng lại chua xót. Nếu anh không tìm, cô cũng thôi luôn, chuyện hai người coi như chấm dứt? Tại sao không chủ động tìm anh? Cảm thấy anh không tin cô? Không hiểu cô? Cũng giống như cô không hiểu anh?

Hứa Dực Trung buột miệng: “Là em không hiểu anh, hay là cho rằng anh không hiểu em?”.

“Em không hiểu anh. Anh cũng không hiểu em!”.

“Em có cho anh cơ hội không? Hả, vừa không bằng lòng một chút là mất tích. Ai nuông chiều em thành ra như vậy?”.

Toàn thân Hứa Dực Trung bùng bùng nộ khí, làm Nghiêu Vũ phát hoảng ngoảnh mặt đi.

“Em... em đã chờ điện thoại của anh suốt một tuần!”. Nghiêu Vũ nghẹn giọng. Nói xong mím chặt môi, cụp mắt, nhất định không chịu nhìn anh nữa.

Theo lý luận của cô, cô không nên chủ động, cũng không nên gượng ép. Nửa năm trước cô đuổi Hứa Dực Trung cũng đuổi Đồng Tư Thành. Cô bực mình vì Đỗ Lỗi đến khiêu khích. Càng bực bởi sự xuấ thiện đúng lúc của hai người đàn ông đó.

Chuyện giống như được sắp đặt, một sự sắp đặt hoàn hảo, còn cô rất ghét làm nữ chính của tấn trò đó. Nếu Hứa Dực Trung vui vẻ chào Đồng Tư Thành cô sẽ rất vui. Nhưng, anh lại sầm mặt tỏ vẻ gia trưởng, không đáng đuổi đi sao?

Một tuần chờ đợi, tựa như đang thi gan với anh. Cô biết Hứa Dực Trung chờ cô đến xin lỗi hoặc làm nũng là sẽ bỏ qua. Nhưng, cô cũng muốn anh chủ động. Cô đã cho anh đứng một tuần, ít nhất đến khi máy bay cất cánh.

Hàng mi rung rung, cơ thể Nghiêu Vũ cứng đờ dưới làn chăn mỏng. Hứa Dực Trung thấy lòng đau nhói. Mình đang làm gì? Đang ép cô ra đi hay sao? Vội vàng ôm cả chăn lẫn người, thở dài: “Được rồi, Tiểu Vũ, tại anh không dám chắc. Anh rất nhớ em, em mất tích nửa năm anh vẫn nhớ em. Nhưng, thử nghĩ xem, em đối với anh như thế có công bằng không?”.

Giọng Hứa Dực Trung dịu dàng, Nghiêu Vũ òa khóc: “Anh không gọi điện, anh bỏ mặc em, em mới... mới thay sim khác. Em nghĩ anh không hiểu em, có thể đã hiểu lầm, thà em đi biệt cho xong? Anh không nghĩ đến em, em cũng...”.

“Em cũng sao? Cũng thôi hả?”. Hứa Dực Trung lại giận sôi người.

Nghiêu Vũ len lén nhìn anh: “Chẳng phải em đã về rồi, nếu... nếu anh không nhớ em thì thôi... Nếu...”.

“Nếu anh vẫn nhớ em, em có đến tìm anh?”. Cuối cùng Hứa Dực Trung đã bị Nghiêu Vũ đánh bại “Em chưa bao giờ chủ động một chút, để anh vui, ngộ nhớ anh thay lòng thật thì sao?”.

“Thì thôi vậy...”. Nghiêu Vũ lẩm bẩm, lòng chua xót. Cô không chủ động không có nghĩa không yêu anh. “Em yêu cầu ột chút, nếu anh thực sự không muốn, xa nhau nửa năm coi như hết, em cũng không gượng ép.”

Hứa Dực Trung tức giận tóm cằm cô, lạnh lùng nói: “Nhìn anh đây, có thật em không bận tâm như vậy, chuyện này cũng có thể tùy tiện như thế?”.

Nghiêu Vũ nhìn anh. Trong mắt Hứa Dực Trung cuộn lên cơn sóng dữ, cô không biết thế nào, giơ tay định đẩy anh.

Anh siết mạnh tay: “Đừng mơ! Bây giờ nói rõ với em, không có chuyện đó, anh cần em, từ lâu anh đã nói, anh cần em. Em có tùy tiện cũng không được tùy tiện trong chuyện này”.

Nghiêu Vũ cắn môi, hơi hoảng. Mặt Hứa Dực Trung sa sầm, giống như, giống như định ăn thịt cô. Cô nghiêng đầu, giơ tay đẩy anh, “Anh dậy đi”.

Hứa Dực Trung chống khuỷu tay không nhúc nhích.

Nghiêu Vũ nổi giận, càng vùng vẫy thật lực, nghe tiếng anh cười khúc khích, “Không sợ bị anh nhìn thấy sao? Hay là muốn để anh nhìn thấy?”.

Nghiêu Vũ đỏ mặt, ngoảnh đầu, quát: “Không biết xấu hổ!”.

“Nói đúng quá”. Hứa Dực Trung cầm một góc chăn, kéo ra.

Nghiêu Vũ hốt hoảng hét: “Không!”.

“Nhận lỗi đi!”.

“Không!”.

“Vậy anh xé chăn?”.

“Cứ việc, em coi như đang mặc bikini!”.

Hứa Dực Trung lẩm bẩm: “Lẽ ra không nên cho em mặc đồ lót”. Nói rồi, thò tay vào trong chăn.

Nghiêu Vũ ra sức vùng vẫy. Hứa Dực Trung giữ chặt tay cô trên cao, “Em đúng là thổ phỉ”. Nói rồi cúi tìm mồi cô, phủ lên.

Hương vị tươi mát như khí trời sau cơn mưa, lan trong miệng, cảm giác này đã lâu mới có. Lòng run lên, anh càng hôn sâu, càng tham lam tìm kiếm, hít mãi mùi thơm từ cơ thể cô.

Cách lần chăn mỏng, cơ thể anh bỗng thay đổi, anh đột nhiên ngẩng đầu, mắt lóe lửa dục: “Tiểu Vũ, anh muốn em!”.

Cô mơ màng nhìn anh.

Trên khuôn mặt tuyệt đẹp là nụ cười quyến rũ.

Anh không muốn dừng lại, nhưng bỗng nhảy khỏi người cô. “Khóa váy bị anh làm hỏng rồi, đợi nhé. Anh đi mua cái khác”. Nói xong đi thẳng ra cửa, không ngoái lại.

Nghiêu Vũ ngây ngây bật cười. Quần tắm chần mông lên người xuống giường. Tiện tay với chiếc áo phông của anh trên giá, đi vào phòng tắm. Lúc đó mới chậm chậm quan sát căn phòng.

Đây là lần đầu tiên cô đến nhà anh. Căn phòng khoảng trăm mét vuông, sắp xếp gọn gàng, còn có mấy phòng đóng cửa. Cô ý tứ không mở.

Nghiêu Vũ ngồi trên đi văng phòng khách bật ti vi. Mắt đột nhiên nhìn thấy chồng tạp chí đặt trên bàn trà, ngăn người ngẫm nghĩ, lại quay vào phòng ngủ. Quả nhiên trên chiếc tủ cạnh đầu giường cũng là những cuốn tạp chí đó.

Cô cầm cuốn tạp chí, ngấm một lát mới mở ra, là số có bài viết gần đây nhất về thôn Hòa Thuận Kiều.

Bê chồng tạp chí ra phòng khách. Tất cả có tám cuốn xếp gọn gàng theo thứ tự thời gian. Cầm lên cuốn dưới cùng, đó là số viết về bản Chu. Anh đọc rất nhiều lần ư? Trang có bài của cô đã thành nếp, nhàu cũ, vừa giở đã tự lật ra.

Nghiêu Vũ ngơ ngẩn hồi lâu. Niềm vui tựa những bong bóng nước từ sâu trong lòng liên tiếp phun lên. Không phải anh quên cô, lòng anh luôn có cô, luôn nhớ cô! Nghiêu Vũ nhảy lên hét to: “A! Hứa Dực Trung chỉ là con lợn! Aaaaaaaa”.

Chưa hết xong, cánh cửa đã mở. Hứa Dực Trung xách hai túi quần áo đứng ở ngưỡng cửa, ngạc nhiên nhìn cô.

Cánh tay vẫn lơ lửng trên không, mặt Nghiêu Vũ vụt đỏ ửng, ngượng ngịu bỏ tay xuống: “Anh về rồi à?”.

Hứa Dực Trung nghi hoặc nhìn động tác kì quặc của cô. Ánh mắt lướt tới chồng tạp chí trên bàn, mặt cũng đỏ lên, nghiêng đầu, khẽ ho, “Mặc áo phông của anh cũng đẹp đấy chứ!”.

Nghiêu Vũ cúi đầu, mặt vẫn đỏ ửng, ngón chân trần di di trên sàn, lẩm bẩm: “Ai mới xấu hổ?”.

Hứa Dực Trung kêu lên: “Em thế này rõ ràng đang quyến rũ anh”.

“Hứ”.

Hứa Dực Trung kinh ngạc, nâng cằm cô, ngấm ngĩa, cặp mày hơi nhíu khê run, không tin điều vừa nghe thấy. Nghiêu Vũ lúng lúng bởi ánh mắt đó, tách tay anh, định lấy túi quần áo anh cầm.

Hứa Dực Trung ném túi quần áo lên đi văng phía xa, tay vuốt ve mặt cô; “Hơi đen!”.

Nghiêu Vũ nhìn mãi mắt anh. Đột nhiên kiễng chân hôn anh.

Hứa Dực Trung há miệng kinh ngạc, lòng bùng lên niềm vui khôn tả, quàng tay ôm cô, hôn lại.

Nụ hôn êm nhẹ khêu gợi. Nghiêu Vũ say sưa hưởng ứng, như một cuộc tìm kiếm không ngừng, không thấy điểm cuối, không thể dừng lại.

Tay cô từ từ nắm vạt áo anh, hất mạnh lên trên.

Hứa Dực Trung giơ tay lột áo, để lộ làn da sáng bóng. Cô thận trọng đặt bàn tay thon nhỏ lên ngực anh, cảm thấy tim anh đập dồn bên dưới, không kim được, vội áp mặt lên đó.

Xúc động trào lên như sóng, anh cố kìm ham muốn, ngực bỗng nhón nhột, Nghiêu Vũ đã dán môi lên đó.

Nếu mình vẫn đứng yên, chắc chắn mình là con lợn. “Em có xác định đang khiêu khích anh?”. Vừa nói anh vừa bồng cô.

Tay Nghiêu Vũ ôm chặt cổ anh, cười khanh khách: “Không ăn thịt anh, em còn khó chịu!”.

Hứa Dực Trung đứng lại: “Anh nên trừng phạt vì tội em mất tích nửa năm, không cho em toại nguyện? Hay là vu lòng thực hiện?”.

Cô vùi đầu vào ngực anh: “Qua khúc này là không có hàng ăn đâu, cho anh nắm giây!”.

Hứa Dực Trung cười ha hả: “Năm giây em không cảm thấy quá nhanh?”.

“Hứa Dực Trung, hết giờ, bỏ em xuống!”. Mặt cô đỏ ửng.

“Không! Bây giờ anh mới là người quyết định!”. Hứa Dực Trung vui phát điên. Không ngờ Nghiêu Vũ có thể bạo dạn khiêu khích anh. Lúc bước vào phòng ngủ anh nghĩ, mình đã uống công mua quần áo.

...

“Lần đầu tiên đến nhà anh phải không?”. Hứa Dực Trung thấy cô ngó nghiêng vẻ hiếu kỳ, lòng hơi buồn, anh thực sự chưa từng yêu như thế.

Nghiêu Vũ gục trên lưng, đòi anh công đưa đi thăm quan căn nhà. Nghe anh nói vậy, nghiêng đầu hôn một cái: “Sa này em sẽ thường xuyên đến. Nhưng sao thế? Cùng một tạp chí lại mua hai cuốn?”. Nghiêu Vũ ngạc nhiên nhìn thấy chồng tạp chí thứ hai trong phòng sách.

Hứa Dực Trung hừ một tiếng, không trả lời, bế cô ngồi xuống ghế, chuyển chủ đề: “Vẫn không chịu nhận lỗi hả?”.

Nghiêu Vũ nhìn chồng tạp chí cơ hồ chưa động đến, đã hiểu ý anh. Lòng xao xuyến vừa cảm động vừa buồn.

Mặt Hứa Dực Trung hơi nóng: “Bây giờ anh phát hiện, em rất sợ nhột!”. Tay anh bắt đầu cù nhẹ vào eo cô.

Nghiêu Vũ nhảy dựng lên. Cả người rơi vào tay anh, bị nhột cười khanh khách, hét lên: “Ồi! Em sai rồi!”.

Hứa Dực Trung dừng lại, tay vẫn đặt trên eo cô, chậm rãi hỏi: “Sai ở đâu?”. Nghiêu Vũ thở hổn hển: “Anh bỏ tay ra, em sẽ ngoan ngoãn thú tội với anh”.

Hứa Dực Trung lại cù lần nữa, Nghiêu Vũ lại nhảy dựng lên: “Đừng, ha ha! Đừng, em... em không nên không liên lạc với anh. Đừng! Em sai rồi! Không nên thay sim! Không nên... thế còn ai đã coi mấy cuốn tạp chí như báu vật!”.

“Xem ra không sợ nhột!”. Hứa Dực Trung bị cô nói trúng tim, xấu hổ, ra sức cù làm Nghiêu Vũ lăn lộn.

“Ồi! Ha ha, đừng, em đang nghĩ!”. Nghiêu Vũ cười ngặt nghẽo, má đỏ bừng bừng, mắt liếc đảo tìm cách thoát thân.

Miệng Hứa Dực Trung khê nhếch túm túm: “Mắt đảo ghê thế, lại nghĩ ra trò gì phải không? Chưa cười đủ, còn chưa nghĩ ra hả?”.

Tay anh lại cù tiếp vào eo cô. Nghiêu Vũ không chịu được, đành cầu cứu: “Mình thương lượng nào, thế này em chết mất!”.

“Có thể đã không chịu được? Em đi nửa năm không thềm nói một câu, anh khó chịu thế nào? Ai sai?”.

“Em sai!”. Nghiêu Vũ nói ngay, nhưng miệng lại lẩm bẩm: “Tại anh ép em, không tính!”.

Hứa Dực Trung bó tay, như thế vẫn cố cãi, đành dịu giọng: “Nhớ anh không?”.

“Không!”.

Đương nhiên anh không hài lòng, lại cù thật mạnh. Nghiêu Vũ hét to: “Nhớ! Nhớ thật!”.

Hứa Dực Trung cười thỏa mãn. ướm hôn má cô: “Tiểu Vũ, lấy anh nhé? Năm nay đi”.

“Không được. Em còn định đi hết một trăm thị trấn cổ trong hai năm. Xong rồi sẽ tính”.

“Vậy em phải hứa, sau này dù có chuyện gì cũng không được trốn mất?”.

Nghiêu Vũ cười: “Người đã là của anh rồi còn đòi hỏi gì nữa”.

Hứa Dực Trung lắc đầu: “Nhất định phải từ hai phía. Nếu anh cũng như em, bị đuổi khỏi cửa là đi luôn, em sẽ thế nào? Sao không nghĩ cho anh?”.

“Xin lỗi! Em tưởng anh giận, không thềm bận tâm đến em nữa, cho nên...”.

“Cho nên đi biệt nửa năm?”. Hứa Dực Trung cao giọng.

Nghiêu Vũ vuốt ve mặt anh, trêu: “Đừng giận nữa mà, em đã về rồi thôi”.

“Về cũng không đi tìm anh?”.

“Nếu nửa năm, xa nhau anh không thích em nữa, em tìm anh làm gì?”.

“Em không thể chủ động một chút sao?”.

Mắt Nghiêu Vũ lúng liếng liếc đảo: “Em còn phải chủ động thế nào?”.

Hứa Dực Trung ngẩn ra, cười hahả: “Tiểu Vũ, từ nay việc gì cũng phải nghĩ cho anh, biết chưa? Anh cũng có lỗi, không nên gan lì cả tuần không tìm em, phụ nữ cần được cưng chiều mà”.

Anh đúng là rất tốt. Nghiêu Vũ biết, tính cô quá bướng. Nép vào anh, khẽ nói: “Thực ra chỉ đối với anh mới như vậy. Em cũng không muốn giận anh. Hứa Dực Trung, anh nghe rồi đấy, em chưa bao giờ giận đối với Đồng Tư Thành như vậy...”.

Nghiêu Vũ không nói tiếp được nữa, anh đã hiểu ý cô, vội vàng cúi xuống dùng môi vít chặt môi cô, chặn lại lời nói. Anh đã hiểu hết, không cần cô giải thích.

47. Chương 47

Mọi người vừa đi, Nghiêu Vũ cũng rời khỏi quán trà. Đầu rối như tơ, tiếp tục đi dọc theo con phố vừa rồi nhìn thấy Trương Lâm Sơn và Đỗ Lối ăn tối với nhau, hi vọng không có chuyện gì, chỉ là mình quá nhạy cảm. Tuy nhiên, trực giác bảo, chuyện không đơn giản như vậy. Thậm chí cô còn cảm thấy một thoáng e ngại trong mắt Hứa Dực Trung.

Sau tuần trăng mật trở về Thiên Trần hẹn gặp Nghiêu Vũ và Tuệ An, địa điểm vẫn là quán trà Lương Mộc Duyên.

Thiên Trần gầy đi. Cô cũng không hiểu tại sao lại chọn quán trà bên ngoài trường đại học của họ. Hẹn lúc năm giờ, ba giờ cô đã đến, vẫn ngồi ở chiếc bàn lần đầu ba người gặp lại.

Hai năm rưỡi vụt trôi.

Trước hai năm rưỡi đó, cô và Tiêu Dương vẫn say đắm, trái tim vẫn dính liền. Còn bây giờ... mắt cô nhoe ướ. Sự đời biến đổi khó lường, tất cả đều là những điều trước đây chưa từng nghĩ đến. Ai nói yêu nhau là sẽ được bên nhau? Người cùng cô trên chặng đường đời lại không phải là anh.

Đêm tân hôn, Thiên Trần rất căng thẳng. Cô sợ Lâm Hoài Dương phát hiện cô không phải lần đầu... Nhưng không có chuyện gì xảy ra. Lâm Hoài Dương rất tế nhị ân cần, không hỏi một câu thừa, ánh mắt anh từ đầu đến cuối luôn dịu dàng rất mực.

Sau khi anh ngủ, Thiên Trần nằm trên giường, hai hàng nước mắt lặng lẽ tuôn. Cô lại nghĩ đến Tiêu Dương, nghĩ đến nụ hôn, bàn tay vuốt ve, vòng ôm, ánh mắt anh...

Điều hòa để số thấp, Thiên Trần rùng mình. Không nên nghĩ nữa, cô đã được gả cho người đàn ông bên cạnh.

Cũng chính đêm đó, Thiên Trần mơ thấy Tiêu Dương.

Bốn bề toàn là nước, Thiên Trần ngồi trên chiếc thuyền gỗ nhỏ, chân ngập trong nước, thuyền cũng đầy nước, gió lạnh vù vù, Thiên Trần rùng mình, phát hiện thuyền trôi mỗi lúc một xa bờ, sương trắng mù mịt. Cô nhìn về phía trước, chỉ có sương giăng.

Lúc đó cô nhìn thấy Tiêu Dương. Anh đứng trên bờ lặng lẽ nhìn cô. Khuôn mặt sáng không biểu hiện gì, môi mím chặt, đôi mắt màu chì buồn hoang hoải... Anh cứ nhìn cô như vậy, nhìn con thuyền mang cô trôi ra xa.

Thiên Trần há miệng muốn hét, nhưng tiếng nói tắc trong ngực, miệng có há không sao phát ra tiếng... Cô muốn nhảy xuống nước, nhưng người nặng như đá. Hai chân bị giữ chặt trong nước, khilạnh từ lòng bàn chân lan khắp người. Cô sờ soạng xung quanh, thuyền toàn nước, nhưng không chìm, vẫn bập bênh được sóng đưa ra xa.

Cô thấy mặt Tiêu Dương dần chuyển sang màu trắng, đôi mắt càng đen càng sâu hút. Anh không gọi, chỉ mím môi nhìn cô... Thiên Trần cuống cuống đập tay xuống nước, thuyền vẫn mỗi lúc một trôi xa Tiêu Dương. Mặt anh dần dần bị sương mù che khuất... cô kinh hãi sợ hãi.

Lâm Hoài Dương vẫn ngủ say, cônggắm anh, anh có vầng trán cao sáng ngời, sống mũi thẳng, làn môi rõ nét, khuôn mặt sang trọng. Anh đúng là người đàn ông ưu tú hấp dẫn. Lúc này anh ngủ bìnhthản và mãn nguyện. Thiên Trần bàng hoàng, đây là chồng cô ư? Là người sẽ cùng cô đi suốt cuộc đời?

Anh rất tốt với cô. Hai gia đình đều vui vẻ. Khi cả nhà quây quần, Thiên Trần cảm thấy mình như người thừa. Họ không cần cô tham dự, chỉ cần thân phận của cô, con gái giáo sư Đào. Cảm xúc của cô thế nào không quan trọng.

Như vậy cũng đúng ý cô, tâm thầnbất an, cô không nghĩ đến Tiêu Dương hoặc bất cứ chuyện gì. Chỉ như con ốc sên thu mình trong vỏ, nằm co trong thế giới của mình, trong đó có trái tim tươi trẻ của cô, ước mơ, tình yêu, nỗi nhớ và khổ đau. Cô mở to đôi mắt nước mắt mùa thunhìn bố mẹ, Lâm Hoài Dương, họ hàng, bạn bè, thỉnh thoảng còn gật đầu mỉm cười. Nhưng không ai biết, lòng cô cách họ rất xa, rất xa...

Cái họ cần, thì cho họ.

Đi trắng mặt trở về, mẹ cô vui vẻ cầm tay hỏi han đủ điều. Thiên Trần thủng thẳng đáp: “Chẳng phải mẹ muốn tốt cho con? Lấy anh ấy là con sẽ hạnh phúc vui vẻ, mẹ còn hỏi gì nữa? Đúng ý mẹ mà!”.

Cô không muốn về nhà nữa, sau khi cưới, chồng cô nhắc thì về. Anh không nhắc cô cũng thôi.

Mới được bao lâu? Mới cưới hai tháng. Thiên Trần đã cảm thấy mình già, tim như đã chết. Hôn nhân mới hai thángngắn ngủi, cô đã cảm giác nhìn thấu đến cuối đời.

Giữa hai người nhanh chóng hìnhthành quy luật.

Buổi sáng một hộp sữa, một cái bánh mì hoặc bánh bao mua từ hôm trước, hôm sau cho vào lò vi sóng làm nóng lại. Bữa trưa mỗi người tự ăn ở cơ quan. Buổi tối Thiên Trần thường không về đúng giờ, quá bữa thì ăn bên ngoài, về đúng giờ thì gọi cho Lâm Hoài Dương, cùng đi ăn sau đó về nhà, hai người đều lên mạng.

Đó chính là hôn nhân, là gia đình?

“Thiên Trần!”.

Cô quay lại, Tuệ An vấy áo ướttha đi đến. Thiên Trần sợ nhớ Tuệ An lúc gặp lại hai năm trước. Đường như hìnhhài Tuệ An thay đổi trong chớp mắt, xinh đẹp chín chắn hơn, vẻ trầm tĩnh thiếu phụ thay thế cho đáng nhút nhát thỏ non.

“Trắng mặt thế nào? Anh chàng của cậu đẹp trai thật! Hai người rất xứng đôi”. Tuệ An vô tư khen Lâm Hoài Dương.

Thiên Trần chợt nhớ ngày trước cô và Nghiêu Vũ cũng khen Trương Lâm Sơn, cô thử thăm dò: “Chưa bằng Trương Lâm Sơn! Anh ấy đối với cậu không chê vào đâu được”.

Nhận ra một thoáng buồn trong mắt và nụ cười khiên cưỡng của Tuệ An.

“Tuệ An cuối cùng mình đã hiểu cảm giác đó rồi, như cá đớp nước, nóng lạnh chỉ mình biết, những gì người ngoài nhìn thấy khác xa cảm giác thật của mình”.

Tuệ An ngược mắt đồng tình nhìn bạn. Cặp lông mày hơi nhăn, như viên cuội ném xuống hồ, gợn những vòng sóng nhỏ, rồi tan biến. Vừa uống sinh tố, cô vừa hỏi: “Thiên Trần, cậu thất vọng? Thất vọng vì hôn nhân?”.

“Đúng, mình cảm thấy chỉ là một bước đi tất yếu, không có niềm vui. Bố mẹ hài lòng, mọi người ngưỡng mộ. Mình lại hoài nghi cảm giác của mình. Ai cũng bảo tốt, chỉ có mình không nhận ra. Có phải mình đã sai?”.

Tuệ An có vẻ đồng tình, thông thạo nói: “Thiên Trần, đó là vì cậu chưa quên được Tiêu Dương, chuyện gì cũng lấy Tiêu Dương để so sánh. Cậu chỉ nghĩ đến những mặt tốt của anh ấy. Chỉ nhìn vào những khiếm khuyết của Lâm Hoài Dương”.

“Không phải Hoài Dương không tốt, trái lại anh ấy rất tốt. Tốt thật sự. Nhưng mình không có cảm xúc. Tuần trăng mật ở Hồng Kông. Đi dạo với nhau, mình hỏi câu nào anh ấy trả lời câu đó, im lìm như thợ khâu vá của mình. Ít lời đến thăm hại. Tóm lại dạo chơi bốn ngày ở Hồng Kông anh ấy làm thợ khâu vá bốn ngày, sau đó là về”.

“Ha ha!”. Tuệ An phá lên cười “Lâm Hoài Dương không lãng mạn”.

Như phát hiện ra mấu chốt vấn đề, Thiên Trần gật đầu: “Đúng, đúng là không lãng mạn”.

“Nói ai vậy, ai không lãng mạn?”. Tiếng Nghiêu Vũ vang lên phía sau hai người.

Thiên Trần và Tuệ An đều cười: “Trẻ con, miễn xen vào chuyện người lớn”.

Nghiêu Vũ bĩu môi: “Hai bà nội trợ lại than thở chuyện nhà, mẹ chồng ra sao, ông chồng thế nào chứ gì?”.

“Đến rồi hả, vậy bọn mình nói về Hứa Dực Trung”.

“Anh ta có gì đáng nói”. Nghiêu Vũ cười. Cố quan tâm cả hai cô bạn, nhất là Thiên Trần, chỉ sợ Thiên Trần vẫn còn vương vấn Tiêu Dương.

“Thời gian trôi quá nhanh, chúng mình đã hai sáu tuổi rồi. Phụ nữ qua tuổi hai mươi là bắt đầu xuống dốc. Làm đàn ông vẫn hơn. Đàn ông trẻ lâu, tuổi ba mươi, ba sáu mới là đỉnh cao”. Tuệ An thở dài.

“Mấy ngày nữa mình lại đi tiếp, cuối năm mới về”. Nghiêu Vũ chuyển chủ đề, bắt đầu kể những chuyện buồn cười trong chuyến đi, khiến hai cô bạn ôm bụng cười.

“Điều đó đúng, nhưng mới hai sáu tuổi, các cậu đã làm như mình già lắm”. Nghiêu Vũ đặc ý vì đã làm cho hai cô bạn cười một trận thoải mái, sau đó lại quay về chủ đề Tuệ An đang nói.

“Tiểu Vũ à, trông cậu thế này. Chắc là với Hứa Dực Trung rất ổn? Nhưng đàn ông như anh ta nên quản chặt một chút. Cậu đi liền hai, ba tháng. Xa cách không phải là chuyện hay”. Tuệ An thật lòng khuyên.

Nghiêu Vũ cười tươi như hoa. Hứa Dực Trung là ngoại lệ. Đang nói thì có điện thoại. Nghiêu Vũ nghe xong, đứng dậy, “Hai người cứ tiếp tục. Anh ấy đến bây giờ, bảo là có việc. Mình đi trước đây”.

Thiên Trần và Tuệ An đều cười, mới cười được hai tháng, Thiên Trần đã cảm thấy cô và Nghiêu Vũ đã là người của hai thế giới khác nhau.

Nghiêu Vũ đi được nửa tiếng đột nhiên gọi điện hỏi bọn họ còn ở đó không, cô lại đến. Tập đoàn có việc đột xuất, Hứa Dực Trung phải đi, cô muốn quay lại trò chuyện tiếp với hai bạn.

Quay trở lại chuyện trò chán chê, thấy cũng đã muộn.

Tuệ An định về, Nghiêu Vũ kéo lại: “Trương Lâm Sơn có về nhà không?”.

“Không biết, chưa gọi điện”.

Vậy cậu về làm gì? Gọi điện, hỏi khi nào xong việc, bảo anh ấy đến đón. Thiên Trần, cậu cũng vậy, để Lâm Hoài Dương đến đón. Mình cũng hẹn Hứa Dực Trung rồi. Bọn mình ngồi thêm lúc nữa”.

Hai cô bạn gọi điện cho chồng. Nghiêu Vũ đang có vấn đề khúc mắc. Lúc trước cô và Hứa Dực Trung đi khỏi quán trà một đoạn khá xa, cô bỗng nhìn thấy Đỗ Lỗi và Trương Lâm Sơn đang ăn với nhau trong quán. Hứa Dực Trung giải thích: “Đỗ Lỗi chuyển sang phòng kế hoạch, cần tiếp xúc nhiều với phòng quy hoạch thành phố. Có nên đến chào Sơn Tử một câu?”.

Nghiêu Vũ trừng mắt: “Em không thích Đỗ Lối, không đi.”

Nhưng cô vẫn thấy bất an, bảo Hứa Dực Trung đưa trở lại Lương Mộc Duyên.

“Tối nay Lâm Sơn có tiệc chiêu đãi, không đón mình được. Mình muốn về sớm, hôm nay thấy rất mệt”.

“Hoài Dương nói sẽ đến ngay. Bọn mình đưa cậu về, Tiểu Vũ thì sao?”.

Nghiêu Vũ nói dối: “Mình hẹn đợi Hứa Dực Trung ở đây”.

Mọi người vừa đi, Nghiêu Vũ cũng rời quán trà. Đầu rối như tơ vò, đi vào con phố vừa rồi nhìn thấy Trương Lâm Sơn và Đỗ Lối, hi vọng không có chuyện gì chỉ là mình hơi nhạy cảm. Nhưng trực giác mách bảo, chuyện không đơn giản vậy. Thậm chí cô còn cảm thấy một thoáng bối rối như có gì giấu diếm trong ánh mắt Hứa Dực Trung.

Qua lối rẽ đầu phố, dòng sông Thanh hiện ra trước mắt, không xa phía kia là quán cá. Đi tiếp, nghe Thiên Trần nói có một quán cafe đặc biệt.

Đi qua quán cafe, Nghiêu Vũ bất ngờ nhìn thấy xe của Trương Lâm Sơn đỗ bên ngoài. Cô giật sợi người. Tuệ An! Đây chính là bữa tiệc tiếp khách mà Trương Lâm Sơn nói?

Cô vào quán cá, định ăn chút gì để ngồi đợi. Đi thẳng đến một góc, từ đây có thể nhìn thấy đuôi xe của Trương Lâm Sơn.

“Nghiêu Nghiêu, về khi nào vậy?”.

Nghiêu Vũ giật mình, Đồng Tư Thành và Tiêu Dương ngồi cách đó không xa. Cô không nói, chỉ mỉm cười với họ.

Đồng Tư Thành đi đến: “Đợi ai à? Có cần ăn cùng không?”. Nửa năm không gặp, Nghiêu Vũ đen đi, tóc dài chấm cổ. Nổi lựu luyến lại dâng trong mắt Đồng Tư Thành.

Sao không thấy anh ấy béo lên? Sắc mặt kém thế? Nghiêu Vũ thăm thở dài, cúi đầu nói: “Em thích ngồi chỗ này”.

“Vẫn giận à? Lâu vậy rồi?”. Đồng Tư Thành dè dặt hỏi.

Nghiêu Vũ cười: “Không phải, em muốn ngồi cạnh cửa sổ”.

Đồng Tư Thành và Tiêu Dương đi đến ngồi cùng cô.

“Thiên Trần ổn không?”. Đồng Tư Thành hỏi thay Tiêu Dương.

“Rất ổn”. Nghiêu Vũ thăm nghĩ, chẳng lẽ bây giờ lại bảo không ổn, không ổn cũng phải nói là ổn.

Tiêu Dương cười nói với cô: “Cuối năm anh cưới”.

Nghiêu Vũ bỗng thấy buồn ghê gớm, tư lự nhìn Tiêu Dương. Dường như anh không thay đổi gì, nhưng đôi mắt vô hồn. Không khí bạn bè thoải mái ngày xưa đã không còn. Nghiêu Vũ hiểu nhưng không biết nói gì, liền chuyển chủ đề: “Công ty làm ăn vẫn thuận lợi chứ?”.

Đồng Tư Thành cười nhạt: “Cũng được. Còn em? Nửa năm qua có khỏe không? Đi được những nơi nào?”.

Nghiêu Vũ vừa thưởng thức món cá vừa kể chuyện đi đến các thị trấn cổ, mất thính thoảng liếc ra ngoài.

Đồng Tư Thành gấp cá cho cô, theo thói quen.

“Tư Thành, để em...”. Tay cô cầm bát hơi run.

“Sao thế? Nóng à?”. Đồng Tư Thành nhấc cái bát trong tay cô, lo lắng hỏi.

Nghiêu Vũ chợt giật mình, cô nhìn thấy xe của Hứa Dực Trung đi qua. Anh biết, anh biết Trương Lâm Sơn và Đỗ Lối ở đây?! Chuyện này là thế nào?

“Nghiêu Nghiêu, sao vậy, nóng à?”. Đồng Tư Thành chau mày, cũng quay nhìn, nhưng không thấy gì.

“Không sao!”. Tâm trí rối bời. Cô đứng lên, rút điện thoại. “Em cần gọi điện”. Cô ra một góc gọi cho Hứa Dực Trung.

“Anh đang ở đâu?”.

“À, còn em? Xong việc chưa? Có cần anh đến đón?”. Hứa Dực Trung không trả lời câu hỏi của cô.

“Vâng, em xong rồi. Anh ở đâu?”. Nghiêu Vũ hỏi lại.

“Ồ, vậy đợi nhé, anh đến ngay. Thiên Trần và Tuệ An đâu? Có cần anh đưa về không?”.

Nghiêu Vũ tức điên, có phải anh sợ Tuệ An bắt gặp Trương Lâm Sơn và Đỗ Lối? Cô đáp: “Thiên Trần đã đưa Tuệ An về, anh đến đón em đi. Mười phút nữa có đến được không?”.

Hứa Dực Trung cười: “Năm phút là đủ”.

Cúp máy được một lúc, Nghiêu Vũ nhìn thấy Hứa Dực Trung lái xe đi. Cô vội đứng dậy nói với Đồng Tư Thành và Tiêu Dương: “Em có việc đi trước, lúc khác lại gặp”.

Đồng Tư Thành hơi lo lắng: “Nghiêu Nghiêu, trông em không ổn, có chuyện gì vậy?”.

“Không có gì. Em đi đây. Hứa Dực Trung đến đón em”.

Đồng Tư Thành lo lắng nhìn cô đi xa, Tiêu Dương không kìm được nói: “Anh và Nghiêu Vũ đã chia tay, chuyện cũng qua rồi”.

“Đúng, nhưng nhìn thấy lại động lòng!”. Đồng Tư Thành cười.

Nghiêu Vũ đã đi xa, ngoài lại vẫn thấy xe của Trương Lâm Sơn ở đó. Cô cười khẩy, rồi đi về hướng quán trà Lương Mộc Duyên.

“Tiểu Vũ!”. Hứa Dực Trung bấm còi xe, gọi.

Nghiêu Vũ lẳng lặng lên xe.

“Em đi đâu? Bảo là cho anh năm phút, vậy mà anh phải đợi mãi!”.

“Làm sao em biết anh đi nhanh như vậy? Em tưởng anh đang ở tập đoàn, đến đây cũng phải mất kha khá thời gian. Lúc em gọi điện anh đang ở đâu?”. Lần thứ ba cô nhắc lại câu hỏi đó.

“Anh định đón em, nên loanh quanh gần đây”.

“Một mình không có việc gì lại loanh quanh tận hai tiếng đồng hồ, anh rỗi rãi như vậy à?”.

“Thật mà, nghĩ xem, bọn em nói chuyện, anh đến cũng không tiện, đành loanh quanh trên phố đợi. Em vừa gọi là anh phóng đến ngay”. Hứa Dực Trung cười đắc ý, tự khen.

“Hứa Dực Trung, em hỏi anh một chuyện. Hôm nay thấy Trương Lâm Sơn và Đỗ Lối ăn cơm với nhau, em rất bất ngờ. Anh nói Đỗ Lối chuyển sang phòng kế hoạch nên cần gặp sở quy hoạch thành phố. Có đúng là phải thường xuyên gặp?”.

Hứa Dực Trung vốn rất sợ cô hỏi vấn đề đó, nghĩ một lát trả lời: “Có lẽ chỉ là gặp gỡ bình thường. Tiểu Vũ, em đừng như các bà lắm điều, cứ thấy đàn ông đàn bà đi với nhau, ăn với nhau là suy diễn lung tung. Vốn không có gì, lại bị làm rối lên, thành ra có chuyện”.

“Ồ, vậy là, anh nói em đa nghi?”. Nghiêu Vũ trợn mắt nhìn Hứa Dực Trung. “Anh ngại gì? Nếu không ngại, sao phải nói dối?”.

Hứa Dực Trung giật mình, kinh ngạc liếc trộm cô.

“Anh có dám nói anh không ngại? Rõ ràng biết Trương Lâm Sơn và Đỗ Lối ăn xong lại đi uống cafe. Anh vẫn không chịu nói rõ!”.

“Tiểu vũ”.

“Anh nói đi, có chuyện gì?”.

Hứa Dực Trung dừng xe bên đường, giọng nghiêm túc: “Tiểu Vũ em đừng suy diễn được không, Sơn Tử và Đỗ Lối thực sự không có gì!”.

“Anh biết từ lâu rồi đúng không? Thế nào là không có gì? Thế nào mới là có gì? Anh như vậy là bao che cho bọn họ, khi thực sự có vấn đề, Tuệ An sẽ ra sao?”. Nghiêu Vũ giận dữ cao giọng.

Hứa Dực Trung không biết giải thích thế nào, lại không muốn Nghiêu Vũ hiểu lầm, cân nhắc mãi, nói: “Sơn Tử và Đỗ Lối chỉ ngưỡng mộ nhau. Không có... chuyện đó”.

Nghiêu Vũ đột nhiên phần nộ: “Em và Đồng Tư Thành cũng ngưỡng mộ nhau. Bây giờ em tìm anh ấy ăn uống, nói chuyện”.

“Em dám!”. Hứa Dực Trung xám mặt, hét.

“Em và anh ấy cũng ngưỡng mộ nhau. Không phải tình cảm đó. Sao em không dám? Em còn rất thẳng thắn nữa kia!”.

“Đó là chuyện của Sơn Tử và Đỗ Lối, chúng mình có cần cãi nhau vì họ không?”. Hứa Dực Trung không hiểu Nghiêu Vũ. Theo anh, hai người đó dường như là tình cảm đơn thuần. Thỉnh thoảng hẹn đi ăn, uống trà, nói chuyện, chỉ có vậy.

Trương Lâm Sơn đã nói với anh, anh ta và Đỗ Lối ngưỡng mộ nhau, Hứa Dực Trung cũng có thể hiểu. Tuệ An tuy rất tốt, nhưng là người vợ tốt, nhiều khi lại không thể là tri kỷ.

Nhu cầu của đàn ông rất đa dạng. Ngoài vợ, vẫn cần bạn gái, cần được tôn sùng, cần được hiểu, chia sẻ, thậm chí cần mới mẻ và đột phá. Hứa Dực Trung hiểu Trương Lâm Sơn, cũng hiểu tình cảm của Đỗ Lối với anh ta. Vì vậy anh ngầm ủng hộ Đỗ Lối chuyển sang phòng kế hoạch, nơi có quan hệ nhiều với phòng quy hoạch thành phố.

“Anh biết, anh đã biết từ trước! Anh không nghĩ như thế, nên mới cho là bình thường. Như anh nói, đó là chuyện của Trương Lâm Sơn và Đỗ Lối, nhưng anh đừng quên Trương Lâm Sơn là chồng Tuệ An. Không phụ nữ nào thích thấy chồng mình “ngưỡng mộ” một phụ nữ khác. Từ ngữ dùng quả là cao tay! Anh nói đi, Hứa Dực Trung, thế nào là không có gì? Theo anh phải lên giường với nhau mới là có gì? Bây giờ em với anh đã “có gì” rồi, nếu không chẳng có gì hết phải không?”.

Nghiêu Vũ nói liền một hơi, nhìn anh. “Em hơi thất vọng về anh, không phải vì chuyện này mà vì quan điểm của chúng ta khác nhau. Em không muốn sau này, anh cũng nói với em, anh và một phụ nữ khác ngưỡng mộ nhau, lại còn dám nói trắng ra như vậy! Tạm biệt!”.

Nói rồi cô đẩy cửa xe bước xuống, đi thẳng. Hứa Dực Trung xám mặt. Phụ nữ! Đó chính là phụ nữ. Chẳng trách đàn ông chệch khỏi quỹ đạo, tất cả đều do bọn họ gây nên. Lấy cô nghĩa là mất tự do, ăn bữa cơm nói chuyện với một phụ nữ khác đã coi là chuyện tày đình! Anh tức giận hồi lâu, đột nhiên nhớ lại câu nói cuối cùng của Nghiêu Vũ, giậm chân, lườm bầu, rút di động gọi cho cô. Quả nhiên, đúng như dự đoán, cô tắt máy.

Hứa Dực Trung tức phát điên. Nghiêu Vũ lại thế rồi, cứ có chuyện gì bức mình là tắt máy, làm sao tìm được cô? Lại định mất tích thêm nửa năm nữa? Anh cười gằn, gọi cho Đỗ Lối. “Đỗ Lối, nhà Nghiêu Vũ ở đâu?”.

Trước đây anh không muốn hỏi Đỗ Lối vì Nghiêu Vũ không thích. Anh hi vọng những gì mình muốn biết, Nghiêu Vũ sẽ nói với anh, chứ không phải qua người khác, nhất là qua Đỗ Lối.

“Dực Trung, em không biết. Anh đợi một chút, em hỏi bố”. Đỗ Lối cười, mấy phút sau gọi lại: “Nghe nói là ở số 70 đường Đình Vân dưới chân Tây Sơn. Anh cứ đến đó hỏi.”

Hứa Dực Trung nghe xong thấy địa chỉ rất quen, nhưng không nghĩ ra. Lái xe đến số 70 đường Đình Vân dưới chân Tây Sơn. Đến cổng bị bảo vệ ngăn lại: “Tìm ai?”.

“Nghiêu Vũ”.

“Xin hỏi có hẹn trước không?”.

“Không”.

“Vậy có điện thoại nhà riêng cô ấy?”.

“Không”.

“Anh chưa liên hệ, không thể vào!”.

Hứa Dực Trung hơi cuống: “Anh có thể giúp tôi gọi điện đến nhà cô ấy hỏi được không?”.

Người bảo vệ chần chờ một lát, tra sổ, “Xin lỗi, ở đây không có ai là Nghiêu Vũ”.

“Cô ấy ở cùng bố mẹ, là bạn gái của tôi”.

Người bảo vệ rõ ràng nghi ngờ, nhưng vẫn giữ lịch sự: “Vậy phiền anh liên hệ với cô ấy rồi hãy quay lại”.

Hứa Dực Trung ngẩn ngơ mãi chưa đi, nhìn vào trong lần nữa, mới sầm mặt phóng xe đi. Vừa lái xe vừa nghĩ, xem đây, làm gì có đàn ông nào không biết nhà người yêu ở đâu, điện thoại cũng không liên lạc được? Chuyện kì lạ như vậy chỉ xảy ra với anh.

48. Chương 48

Từ đầu đến cuối cô chỉ nói với Trương Lâm Sơn: “Em cũng muốn anh vui vẻ, anh phải đối tốt với Tuệ An, em không muốn phá vỡ gia đình anh, không muốn cướp chồng của cô ấy, chúng ta chỉ là hai con chuột sủi âm cho nhau”.

Nghiêu Vũ đợi Đỗ Lối rất lâu. Cô không định để Tuệ An biết chuyện này. Nhưng muốn hỏi Đỗ Lối.

“Cậu không biết Dực Trung chạy khắp nơi tìm cậu? Tôi đã cho anh ấy địa chỉ nhà cậu, chắc anh ấy vẫn chưa vào được”. Đỗ Lối nhìn thấy Nghiêu Vũ ở dưới tầng.

“Đỗ Lối, tại sao? Tại sao là Trương Lâm Sơn mà không phải là Hứa Dực Trung?”.

Đỗ Lối giật mình: “Đừng nói bừa. Người tôi thích vẫn là Hứa Dực Trung!”.

“Sao? Hứa Dực Trung và tôi yêu nhau cậu không ghen?”.

“Cũng chẳng còn cách nào, tình cảm không thể gượng ép. Lẽ nào muốn tôi ghen cậu mới thỏa lòng hiếu thắng?”.

Nghiêu Vũ cười khẩy: “Hứa Dực Trung nói, cậu và Trương Lâm Sơn ngưỡng mộ nhau, tôi rất muốn biết, cậu thích Hứa Dực Trung nhưng lại ngưỡng mộ Trương Lâm Sơn. Hai người đó khác nhau bao nhiêu?”.

“Nghiêu Vũ, đừng tưởng chỉ cậu mới có tình bạn đơn thuần, người khác là xấu xa!”.

“Cậu thích Trương Lâm Sơn!” Nghiêu Vũ nói thẳng, “Đỗ Lối, người khác tôi không hiểu, nhưng tôi hiểu cậu. Đừng chối. Thậm chí, cậu có thể tạo cho Trương Lâm Sơn cái gọi là ngưỡng mộ đó, một tình bạn giả tạo, ăn cơm, uống trà, nói chuyện đơn thuần. Cậu đừng dùng Hứa Dực Trung làm lá chắn. Với cá tính của mình, cậu có dễ dàng từ bỏ người đàn ông cậu thích không?”.

Đỗ Lối ngoảnh mặt lại: “Tốt nhất đừng đoán bừa. Tôi và Trương Lâm Sơn chẳng có chuyện gì hết. Đừng để Tuệ An vô cớ hiểu lầm tôi!”.

“Tôi mong là hiểu lầm thật! Đừng quên Tuệ An là người tốt tính thật thà, tốt nhất cậu đừng làm gì tổn thương cậu ấy?”.

“Nghiêu Vũ, liên quan gì đến cậu! Trương Lâm Sơn chẳng qua quan hệ với tôi như bạn bè, ngay chuyện đó cậu cũng muốn phá vỡ”. Đỗ Lối bắt đầu cao giọng, “Tôi làm gì sai? Làm bạn với người đàn ông, chỉ vì vợ người đó là bạn thân của cậu, cho nên ngay quyền kết bạn của tôi, cậu cũng muốn can thiệp, cậu dựa vào đâu?”.

Nghiêu Vũ giọng cương quyết: “Cậu nói đúng, tôi dựa vào Trần Tuệ An là một trong những người bạn tốt nhất của tôi. Nếu không tôi không rồi hơi quan tâm chuyện này. Đỗ Lối, cậu tự vẫn lương tâm xem, cậu có

đúng không? Cậu và Trương Lâm Sơn có thực là bạn bình thường? Từ nhỏ đến giờ, cậu đã bao giờ có bạn khác giới chưa? Có lần nào cậu đến với đàn ông mà không có nguyên do?”.

Đỗ Lối gào lên: “Đó là việc riêng của tôi. Cậu không có quyền hỏi. Tôi ghét cậu, cái gì cậu cũng tự in đúng. Cậu có nghĩ cậu gây tổn thương cho tôi thế nào không!”.

Đỗ Lối bị kích động mạnh, đôi mắt hằn sâu rất đẹp long lên phần nộ. Hai người đứng bên rặng cây, ánh đèn đường trắng chiếu xuống, cả hai đờ đẫn sát khí.

Nghiêu Vũ nghĩ, cô cũng giống Đỗ Lối, như một con sư tử chuẩn bị quyết đấu. Cả hai có lẽ đều nhân cơ hội này nói thẳng với nhau. Quả thực cô rất ghét cô ta.

Nghiêu Vũ cười khẩy: “Tôi đương nhiên biết. Nếu cậu cho thế là làm tổn thương cậu. Từ hồi phổ thông tôi đã được nhiều người thích hơn cậu. Cậu hiểu thẳng, thành tích của cậu tốt hơn tôi, người cũng xinh hơn tôi. Nhưng tất cả những thứ cậu tưởng có thể áp đảo tôi, lại làm cậu có cảm giác như dẫm vào không khí. Bởi vì tôi không bận tâm. Thành tích kém, tôi cũng không khóc, không lo, không thấy áp lực, bố mẹ tôi quá bận, chưa bao giờ quản lý việc học hành của tôi. Tôi không có khái niệm “thành tích”, thành tích không tốt, trời cũng không sập được. Không xinh bằng cậu, tôi cũng chẳng bận tâm, thiếu gì mình tinh xinh hơn tôi. Vì vậy cậu khó chịu, đúng không?”.

“Cậu tưởng chỉ có thể thôi à? Đúng, những cái đó khiến tôi rất khó chịu. Có gì ai cũng quan tâm thành tích, còn cậu thì không, có gì con gái ai cũng thích đẹp, còn cậu không bận lòng? Tôi ghét nhất cái kiểu đứng đưng với tất cả của cậu!”.

Nghiêu Vũ ngây người, bắn khoảnhỏi: “Đỗ Lối, thứ cậu quan tâm không nhất thiết người khác phải quan tâm. Nhưng thứ tôi quan tâm, cậu chưa chắc để ý. Đó chính là lí do từ trung học đến đại học rồi tốt nghiệp đi làm, cậu luôn theo dõi tôi rất chặt? Cái tôi thích, cậu lại ghét, điều làm tôi đau lòng cậu lại thích, ngay Hứa Dực Trung, có phải lúc đầu cậu muốn có anh ta, cũng là vì muốn tranh với tôi, tại sao?”.

“Bởi vì tất cả mọi người đều yêu quý cậu. Đến bố tôi cũng yêu quý cậu. Còn nhớ hôm nhập trường, bố cậu bận, mẹ đưa cậu tới trường, cả tôi và cậu đều muốn ở giường tầng một, nhưng bố bắt tôi nhường cho cậu, lại còn tự tay mặc màn cho cậu! Tôi đứng dưới nhìn muốn trào nước mắt. Sau đó cậu biết bố tôi nói gì với tôi không? Bố bảo, tôi nên chăm sóc cậu. Tại sao? Vào đại học vẫn muốn tôi thành giúp việc của cậu?! Tôi chỉ thấy nhục!”.

Đỗ Lối bị kích động mạnh. Những chuyện cũ tới tấp ào về, làm cô uất hận: “Tại sao bố tôi lại như vậy? Không phải vì bố cậu là cấp trên trực tiếp của bố tôi?”.

Vào trung học, Nghiêu Vũ không xinh bằng cô, thành tích cũng không bằng. Nhưng trong lớp Nghiêu Vũ luôn được các bạn yêu mến, các thầy cô ưu ái.

Dần dần, cô mới biết, bố Nghiêu Vũ là phó chủ tịch thành phố. Sau đó lại là bí thư thành ủy. Nhà Nghiêu Vũ mãi mãi ở tầng lớp trên, cho nên ngay bố cô cũng chăm sóc Nghiêu Vũ.

“Hồi đó trong lớp, tôi và cậu đều có gia cảnh tốt. Nhưng tôi luôn bị bọn trong lớp đem ra so sánh với cậu!”. Đỗ Lối hét lên: “Bọn họ nói cậu tốt tính, còn tôi, lúc nào cũng làm ra vẻ! Cậu che giấu sự kiêu ngạo, sự hiểu thẳng, cậu đúng là kẻ giả dối chưa từng có. Nếu không có cái bóng của gia đình, cậu có tự tin, có được nhiều người nịnh bợ như vậy không?”.

Nghiêu Vũ bình tĩnh nhìn thẳng Đỗ Lối: “Hồi trung học, có lần lớp cử đại diện đi diễn thuyết, mọi người bầu tôi, thầy chủ nhiệm cũng bầu tôi. Cậu không được, cũng nói với tôi như thế. Hồi đó tôi rất tự ti, cảm thấy đúng là như vậy, thế giới sụp đổ trong mắt tôi, tất cả trở thành màu xám. Có nhớ năm lớp mười hai tôi rất ít đến lớp?”.

“Hừ, sao không nhớ! Cậu thích đến thì đến, không thích thì nghỉ, thầy cô không dám trách nửa câu, chắc cũng bực nhưng không dám nói. Lại còn có đứa trong lớp đứng ra nói đỡ cho cậu, bảo là cậu bị ốm!”.

“Đúng, tôi bị ốm. Tôi ghét đi học, ghét nói chuyện, ghét người khác nói chuyện với mình, ở nhà tôi cũng không nói không cười. Năm lớp mười hai tôi bị chứng tự kỉ nhẹ. Chỉ muốn một mình, còn muốn đi khỏi thành phố đó”. Nghiêu Vũ cười, “Vào đại học tất cả là môi trường mới, tôi không nói với bất cứ ai về hoàn cảnh gia đình mình. Nhưng tôi vẫn có bạn bè, dần dần tôi mới cởi mở hơn”.

Nhớ lại chuyện cũ Nghiêu Vũ rất buồn. Khi cô tự tin, cởi mở thì Đồng Tư Thành lại đập một gậy làm cô choáng váng.

Vì vậy cô mới ở lại thành phố A hai năm không về nhà. Lăn lộn bốn năm trong xã hội, Nghiêu Vũ đã trưởng thành. Cô thương xót nhìn Đỗ Lối, “Bây giờ tôi không cho đó là lỗi của tôi, bố mẹ cho tôi một môi trường tốt, tôi rất cảm kích sự giáo dục của họ. Bất kể người khác đối tốt với tôi vì mục đích gì, tôi đều cảm kích. Đỗ Lối, không phải ai cũng nhăm vào tiền bạc, quyền lực, cậu quá cực đoan”.

“Nghiêu Vũ, cậu chưa hiểu mặt trái của xã hội này. Chúng ta đánh cược xem, tôi cá là nếu nhà họ Hứa không biết hoàn cảnh gia đình cậu, nếu đồng thời xuất hiện con gái một quan chức cấp cao, nhất định họ sẽ lựa chọn cô ta!”. Mắt Đỗ Lối lóe lên trong cái nhìn giang hồ.

Ngực phập phồng. Đỗ Lối không giấu được nỗi hận trong mắt. Nghiêu Vũ có bố mẹ bảo vệ, có những người bạn thân thiết như ruột thịt. Cô ta không cần lo cơm áo, không cần phấn đấu sự nghiệp, ngay tình yêu, cũng muốn thuần túy nhất, tốt đẹp nhất. Tại sao không cần cố gắng cô ta cũng được nhiều như vậy? Tình thân, tình bạn, tình yêu đều mãi mãi! Đỗ Lối cảm thấy quá bất công.

“Tại sao nhà họ Hứa không lựa chọn cậu? Bố cậu đã tạo cho họ cơ hội đầu tư tốt như thế. Tôi có gì cho anh ta, không phải sao?”.

“Đó là vận may chưa đủ”. Đỗ Lối nói khẽ.

“Không, là cậu luôn nhìn con người theo hướng xấu. Hôm nay tôi đến tìm cậu là muốn nói chuyện giữa cậu và Trương Lâm Sơn. Đỗ Lối, tôi vẫn hi vọng chỉ là do tôi cả nghĩ, suy diễn lệch lạc. Tôi cũng chẳng có nguyên tắc gì, nhưng luôn bảo vệ người yếu. Cậu nói tôi uy hiếp cậu cũng được, nói tôi cậy thế bắt nạt người cũng được, nhưng tôi quyết bảo vệ Tuệ An. Cho nên đừng để tôi biết cậu và Trương Lâm Sơn có gì với nhau”. Nói rồi Nghiêu Vũ quay người đi thẳng.

Đỗ Lối uất nghẹn hồi lâu, tức trào nước mắt.

Cô và Trương Lâm Sơn đi lại như thế đã một năm.

Buổi tối hôm đó, tám người tụ tập xong, rõ ràng Trương Lâm Sơn đã cùng Tuệ An về nhà, sau đó lại bắt gặp xuất hiện ở quán bar. Ngồi trước mặt Đỗ Lối thay thế Đồng Tư Thành vừa đi.

Đỗ Lối cười ra nước mắt, xem ra cuộc hôn nhân hoàn hảo của Tuệ An cũng có những trang mơ hồ.

Đêm đó, cô và Trương Lâm Sơn uống đến sáng.

Đỗ Lối bỗng phát hiện, cô và Trương Lâm Sơn dù nói chuyện gì, quan điểm cũng giống nhau đáng kinh ngạc. Nhạc, chính trị, hôn nhân, thời thơ ấu, chuyện vui, chuyện buồn... Tiếng cười nhỏ dội vào chỗ mềm yếu nhất trong lòng ngực.

Trương Lâm Sơn dịu dàng lau nước mắt cho cô, thăm thẳm: “Em có biết, em đẹp lắm không...”.

Cô ngạc nhiên hỏi: “Tại sao không về với Tuệ An? Anh không yêu cô ấy?”.

“Không, anh yêu cô ấy”.

“Nếu cho điểm, anh yêu Tuệ An bao nhiêu?”.

“Một trăm điểm, cô ấy cũng yêu anh một trăm điểm”.

“Ha Ha, em không tin. Sao anh vừa đưa Tuệ An về nhà đã một mình chạy đến đây uống rượu?”. Đỗ Lối đương nhiên không tin. Tám người tụ tập tối đó, lẽ nào trừ Thiên Trần và Tiêu Dương, mọi người đều có tâm tư?

Khuôn mặt kiên nghị của Trương Lâm Sơn hiện lên nụ cười: “Anh và Tuệ An, cách sống khác nhau nhưng không ảnh hưởng đến tình cảm”.

“Cũng không ảnh hưởng đến việc thích cô gái khác?”.

“Ai nói trong suốt cuộc đời người ta chỉ thích một người?”.

Đỗ Lối lặp lại câu đó rồi cười phá lên. Tiếng cười chưa dứt Trương Lâm Sơn đã cúi hôn cô. Đó là nụ hôn đầu của Đỗ Lối, cô bàng hoàng không biết làm gì.

Trương Lâm Sơn từng trải dày dạn, Đỗ Lối là con chim nhỏ. Anh khơi bùng ham muốn trong cô, không khí sắc mùi đàn ông ngang tàng của anh. Trong quán bar Trương Lâm Sơn bắt chắp xung quanh, liên tục hôn cô, say đắm và điên cuồng. Sự mạnh mẽ và ngang tàng của anh hoàn toàn đánh gục Đỗ Lối.

Gần sáng, họ mới ra về.

Đỗ Lối cúi đầu ngồi trên xe của anh, mặt trắng bệch, lòng sầu muộn. Cô nghĩ về nhà tắm một trận, ngủ một giấc. Tất cả chỉ là giấc mơ.

Nhưng Trương Lâm Sơn phanh xe đột ngột, lại hôn cô. Anh tham lam chạy theo lửa dục vừa bùng không thể nào dừng lại, khiến cô từ cự tuyệt, phản kháng đến phục tùng. Đôi môi nóng bỏng của anh sưởi ấm hai má cô, làm nó dần dần ửng hồng.

Anh khẽ nói: “Anh muốn em vui”.

Đỗ Lối đã rơi vào lưới tình của người đàn ông đó.

Cô chuyển về phòng kế hoạch, càng có nhiều cơ hội và lí do tiếp xúc với Trương Lâm Sơn, gặp anh một cách tự nhiên.

Trước sau cô chỉ có một câu nói với anh: “Em cũng muốn anh vui. Anh phải đối xử tốt với Tuệ An. Em không muốn phá hoại gia đình cô ấy, không muốn cướp chồng Tuệ An. Chúng ta chỉ như hai con chuột sưởi ấm cho nhau.

Mỗi lần cô nói vậy, Trương Lâm Sơn lại ôm cô thật chặt, cơ hồ làm thế có thể thật sự truyền hơi ấm cho cô.

Nghiêu Vũ đến tận nơi nói thẳng, làm cô không chịu nổi. Phải thừa nhận, Nghiêu Vũ hiểu cô, phơi bày mọi ý nghĩ trong đầu cô. Thực tế, Đỗ Lối cũng chưa từng đòi Trương Lâm Sơn bỏ Tuệ An, chưa từng yêu cầu anh hứa hẹn gì.

Ấn tượng cô để lại cho anh là sự thiếu tình đạt lí, dịu dàng, cảm thông. Cô thực sự ngưỡng mộ sự tận tình anh dành cho Tuệ An. Nhưng Đỗ Lối thông minh thừa hiểu, nếu cô cũng làm như những cô gái khác, bám riết, yêu cầu ly hôn, yêu cầu lễ cưới, bất kì người đàn ông nào cũng bỏ chạy. Cô yêu Trương Lâm Sơn, cô nhất định đoạt được thứ cô muốn.

Cô không tủi thân ư? Trương Lâm Sơn tỏ ra yêu cô bao nhiêu, anh cũng phải về nhà, phải về với Tuệ An.

Đỗ Lối ngồi bên rặng cây, khócrát lâu. Cô bỗng nhớ Trương Lâm Sơn, không đắn đo gì nữa, gọi điện cho anh. Đầu dây bên kia truyền đến tín hiệu tắt máy. Đỗ Lối bỗng nhẹ nhõm.

Cô muốn gọi điện cho anh, nhưng lại sợ muộn như vậy vẫn gọi được. Điện thoại lúc đêm khuya thường là không bình thường. Nếu anh nghe sẽ thế nào? Tuệ An thấy anh nghe điện sẽ nghĩ sao? Đỗ Lối mừng thầm vì không gọi được, mừng thầm vì không để Trương Lâm Sơn cảm thấy cô quá rầy anh. Hai người chẳng phải đã hẹn chỉ cần vui, cần sưởi ấm cho nhau?

Nhưng, Đỗ Lối muốn gọi. Vì không gọi được, nên cô liên tục gọi, liên tục nghe tín hiệu tắt máy.

Cuối cùng bình tĩnh lại, tay vuốt nhẹ số máy trên màn hình, Đỗ Lối về nhà.

Nghiêu Vũ gọi xe đến nhà Hứa Dực Trung. Gió thu hiu hiu, không khí mát mẻ ùa vào phổi, vô cùng dễ chịu. Cô hì vọng đó chỉ là suy nghĩ hẹp hòi của mình. Lời Đỗ Lối làm cô nhận ra những điều chưa từng nghĩ đến. Có lẽ, Đỗ Lối không còn là Đỗ Lối trong ấn tượng ngày xưa. Cô hối hận vì đã nổi nóng với Hứa Dực Trung rồi bỏ đi, cô muốn giải thích với anh.

Hứa Dực Trung mở cửa, trầm mặt nhìn cô: “Muộn thế này, có việc gì?”.

Nghiêm Vũ nắm tay anh: “Giận em à? Không phải em đến rồi sao? Em không mất tích nữa”.

Hứa Dực Trung không nói gì, mím môi, ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa giận.

Nghiêu Vũ gõ cửa lúc nửa đêm, cảm thấy hơi bẽ bàng vì hình như anh không có ý để cô vào. Lúng túng đứng ngoài cửa một lát. Thấy anh vẫn đứng yên, cô cắn môi: “Không có việc gì, em đi đây”.

Hứa Dực Trung kéo giật cô lại. Nghiêu Vũ đang định cười, lại thấy anh nói: “Muộn rồi để anh đưa em ra vậy xe”.

Câu nói làm Nghiêu Vũ chết điếng, anh không những không cho vào nhà, còn đưa cô ra vậy xe về, anh coi cô là hạng người gì? Liền giật tay lại, giọng lạnh tanh: “Không cần, em đến được khắc đi được, không cần anh phí sức”.

Đây là lần đầu tiên Hứa Dực Trung từ chối cô. Lòng chua chát, mặt nhẩn nhúm, cô quay phắt người bỏ đi, khi cửa thang máy đóng lại, nước mắt đã trào ra. Chưa bao giờ bẽ bàng như vậy, nửa đêm đến nhà đàn ông, còn bị từ chối, người đàn ông đó lại chính là người trong lòng cô.

“Ding ding!”. Thang máy dừng ở tầng mười một, Nghiêu Vũ lau nước mắt.

Cửa thang máy vừa mở, Hứa Dực Trung hỗn hển bước vào. Anh đứng chặn ở cửa không nói gì. Nghiêu Vũ không ngẩng lên, bây giờ còn đuổi theo làm gì!

Thang máy dừng ở tầng một, Nghiêu Vũ đi ra, đầu vẫn cúi, Hứa Dực Trung giơ cánh tay chặn trước mặt cô. Đứng sững như vậy một hồi, cửa thang máy đóng, rồi lại nâng lên.

Nghiêu Vũ định nhấn nút tầng cuối, anh đã đứng chắn. Cô ngoảnh mặt, không nhìn. Đến tầng trên cùng, cửa thang máy mở, Hứa Dực Trung kéo cô ra, Nghiêu Vũ tui thân, bịt chặt tay vịn bên trong.

Hứa Dực Trung hừ một tiếng, gỡ tay cô, bế xốc lên. Nghiêu Vũ mím môi, ra sức giãy giụa.

Vào phòng, Hứa Dực Trung ném cô lên giường, bắt đầu cởi quần áo của cô. Nghiêu Vũ dùng đủ mọi chiêu chống lại. Hứa Dực Trung mặc cô cào cấu, đâm, đập, cắn. Anh cố nén đau, cánh tay và cổ đầy những vết móng tay sâu, đỏ bầm, cuối cùng cũng lột được hết quần áo, lấy chân quần chặt người cô. “Anh mới từ chối một lần, em đã khó chịu đến thế?”.

Nghiêu Vũ nhắm mắt không nói, nước mắt từ đuôi mắt chảy vào tai.

Hứa Dực Trung chống tay, nghiêng người ngắm cô: “Có thể đã tui thân? Lần trước em hứa thế nào? Vừa nói khỏ miệng lại quên ngay? Nhà em, anh không vào được! Bảo vệ quá giàu tinh thần trách nhiệm, nói thế nào cũng không được, cũng phải thôi, rất đáng ngờ ngay điện thoại của người yêu cũng không có, người cũng không tìm thấy, làm sao học cho vào? Em không đến, anh còn phân vân có nên đăng báo, ti vi tìm người. Đền phòng em mất tích nửa năm, lại trách anh không liên lạc”.

Nghiêu Vũ sứt sứt, môi run run.

Hứa Dực Trung thở dài, cúi hờn cô: “Mặn quá! Nếu em không khóc, nước biển sẽ chẳng có vị gì... chà chà càng nói tuôn càng nhiều, để anh lấy cái bánh bao chấm ăn, khỏi dùng muối”.

Nghiêu Vũ vùng dậy, giãy đạp thật lực. Hứa Dực Trung nằm đè lên chân; cô không cự quấy được, “òà” một tiếng khó chịu lên: “Anh đi đi, không cần anh! Không cần anh!”.

“Xấu hổ quá nên nổi điên phải không!”. Hứa Dực Trung thủng thẳng phán xét. Nghiêu Vũ được Đồng Tư Thành chiều quá sinh hư, cứ giận là biến mất, không thể nào tìm được, Hứa Dực Trung quyết định trị cô một trận.

“Em thế đấy! Anh bỏ ra!”.

“Không bỏ!”. Nếu không trị cái tính này của cô, sau này anh sẽ chết mệt. Nghiêu Vũ ưa ngọt, nếu ngọt ngào dỗ dành, tính ương ngạnh trẻ con càng được thể phát tác. Anh lại đau đầu, vẫn chưa nghĩ ra cách trị cô. Trong khi anh mãi nghĩ, Nghiêu Vũ quấy khóc đã mệt, ngủ thiếp lúc nào.

Hứa Dực Trung nhăn nhó nhìn khuôn mặt đỏ mọng của cô. Vất óc tìm được đối sách, chưa kịp thực thi cô đã ngủ mất. “Em là con búp bê, con búp bê đáng để hành hạ anh!”. Anh tắt đèn, kê mở chăn, ôm cô, Nghiêu Vũ tự động chúi vào anh, tìm tư thế ngủ thoải mái.

Ngày mai, Hứa Dực Trung bắt lực nghĩ, ngày mai nhất định trị cô một trận.

Hôm sau Hứa Dực Trung tỉnh dậy, không thấy Nghiêu Vũ. Tìm khắp nhà, xác định cô đã đi, mặt cau có, lòng ủ rũ, không biết đi đâu tìm cô? Vào phòng tắm, thấy trên tấm gương viết một số điện thoại và hàng chữ bằng bút mềm: “Đây là số điện thoại nhà em, em đi thị trấn cổ đây. Tức anh muốn chết”.

Hứa Dực Trung bật cười, gọi ngay cho cô, chuông vừa vang thì bên kia tắt máy. Nghiêu Vũ nhắn tin: “Bây giờ em không muốn nghe, trên đường đi cũng không nghe, du lịch đường dài tốn kém lắm, nhắn tin thôi. Em đã ghi nợ rồi, ghi hết vào cuốn sổ, ngày này tháng này, sau khi Hứa Dực Trung từ chối không cho Nghiêu Vũ vào nhà, đã hối hận bắt nạt cô ấy”.

Hứa Dực Trung bật cười, bao nhiêu phiền muộn trong lòng tiêu tan. Cuối cùng Nghiêu Vũ cũng chịu nhận lỗi, mặc dù bằng cách đó. Không những thế, còn cho số điện thoại nhà cô. Anh quả thực quá đặc ỳ!

Sau khi Trương Lâm Sơn được thăng chức cục phó, nhàn rỗi hơn trước nhiều, hẹn Hứa Dực Trung đi chơi bóng.

Hai người chơi suốt buổi chiều. Lúc ngồi nghỉ, Hứa Dực Trung không nén được hỏi: “Cuối tuần sao không đưa Tuệ An đi chơi?”.

“Cô ấy không thích thể thao”.

“Hứng thú cần được nuôi dưỡng, bây giờ một tuần anh ăn cơm ở nhà mấy bữa?”.

Trương Lâm Sơn cười ha hả: “Cuối tuần nếu không có việc gì đặc biệt chắc chắn ở nhà”.

Hứa Dực Trung nhìn thăm cỏ xanh mướt, nghĩ tới Nghiêu Vũ giận dỗi anh vì chuyện của Đỗ Lối và Trương Lâm Sơn, thông thả hỏi: “Dạo này anh và Đỗ Lối hình như hơi gần gũi quá. Sơn Tử, không có gì đây chứ?”.

Trương Lâm Sơn chỉ cười, không nói, ở bên Đỗ Lối anh thấy rất vui, uống một ngụm trà, thủng thẳng nói: “Ồ bên Đỗ Lối thấy vui, chỉ thế”.

“Tôi rất sợ con sư tử cái nhà tôi, nếu anh và Đỗ Lối có gì, tôi sẽ bị tru di chín họ”.

“Dực Trung, tôi chẳng có thiện cảm gì với con sư tử cái nhà cậu. Cô ta làm sao hiểu được đàn ông?”.

“Tôi hiểu, rất hiểu. Chỉ có điều, nên chơi đẹp một chút, Sơn Tử”. Hứa Dực Trung vỗ vai Trương Lâm Sơn. “Mọi việc nên nghĩ cho thấu đáo”.

Rồi Hứa Dực Trung đứng dậy bỏ đi.

Trương Lâm Sơn trầm ngâm. Tuệ An yếu đuối như thỏ con, kết hôn sắp ba năm, anh cảm thấy ý nghĩ cưới một cô bé về để chăm sóc là hoàn toàn sai lầm, cuộc sống quá mệt mỏi. Nhưng Tuệ An đã khơi dậy trong anh lòng trắc ẩn muốn che chở bảo vệ. Anh nhắm mắt, trong đầu hiện lên khuôn mặt thông minh, đẹp như hoa lê trong mưa của Đỗ Lối. Đỗ Lối có chút không sao cưỡng nổi, anh khao khát muốn gần gũi cô. Ở bên cô, anh trở nên trẻ trung, tràn đầy sức sống.

“Tuệ An, anh đang nói chuyện với Dực Trung, tối nay không về ăn cơm”.

Tuệ An dễ tính, vẫn dịu dàng: “Đừng uống nhiều quá! Về sớm nhé”.

Trương Lâm Sơn cúp máy thở dài.

Buổi sáng hôm đó, thức dậy mở máy, có mấy tin nhắn và nhiều cuộc gọi nhỡ, anh giật mình, lập tức ra khỏi nhà đi tìm Đỗ Lối.

Cửa vừa mở, Đỗ Lối mặt đầy nước mắt, lao vào lòng anh, khóc nức.

Cố gắng nói lại lời của Nghiêu Vũ: “Em không đòi hỏi anh gì hết, em không...”.

Trương Lâm Sơn lòng đầy xót thương, Đỗ Lối biết điều như vậy. Anh hiểu, hiểu nỗi tủi cực của cô.

Tuệ An gọi điện. Anh né người một cách bản năng, đi đến một góc nghe. Lúc quay vào không cần giải thích,

Đỗ Lối đã hiểu. Cô thậm chí còn mỉm cười ngắt lời anh: “Em hiểu. Tuệ An rất tốt. Chỉ có điều cô ấy không thể mang lại cho anh niềm vui như vậy. Em thì có thể, em tự nguyện, anh đừng áy náy”.

Sao anh có thể không áy náy? Haingười phụ nữ tốt đẹp đều dành cho anh tình yêu trọn vẹn. Anh không thể lựa chọn, đành để Đỗ Lối chịu tù vì cô cứng rắn, biết điều.

Có lần nửa đêm Đỗ Lối bị sốt cao, nhưng sáng hôm sau gọi điện mới biết, trách cô sao không gọi cho anh. Đỗ Lối nói: “Mụn thể rồi, anh ra khỏi nhà Tuệ An sẽ buồn”.

Câu nói làm Trương Lâm Sơn suýt rơi nước mắt.

Anh đứng dậy, nhắn tin cho Đỗ Lối, rồi lái xe đi.

49. Chương 49

Tại sao? Mất Nghiêu Vũ mờ ướm, bốn năm yêu nhau như vậy, anh điềm nhiên nói chia tay, rồi lại quay về, dành cho cô tất cả sự dịu dàng, bao dung, ân cần nhất... anh yêu cô không phải vì cô đẹp, không phải vì bố cô là quan chức cấp cao... anh yêu cô từ những ngày trong trắng nhất trên giảng đường.

Lâm Hoài Dương đi công tác, một mình Thiên Trần ở nhà. Căn nhà vắng vẻ, rất ít đồ, đó là nhà của anh, sau khi cưới Thiên Trần mới sửa lại, vẫn theo phong cách giản dị như cũ. Kính, hoặc nhôm kính, gỗ tự nhiên, đi vắng bằng da thật, không gian thoáng đãng, sáng choang.

Không còn cảm giác khi đến lần đầu. Ngồi trên đi vắng cô thấy cô đơn. Nhìn bộ cốc thủy tinh lại liên tưởng hình ảnh thủy tinh vỡ. Cô cần sắc màu, cần nhiều những đồ dùng và đồ trang trí để làm đầy căn phòng.

Lâm Hoài Dương về, sưng sốt nhìn căn nhà biến dạng.

Cảm giác thế nào? Lâm Hoài Dương nghĩ đến một mớ hỗn độn. Là người mẫn cảm với màu sắc và đường nét, anh cau mày nhìn những tấm thảm Tân Cương sắc sỡ, bức tranh chữ theo phong cách đông tây kết hợp, búp bê vải, tượng đất nung Vô Tích, phù điêu Ấn Độ, giày cỏ, làn mây, thậm chí còn một chiếc xích đu kiểu phương Tây. Dương nhiên hỗn loạn một cách dễ chịu.

“Thiên Trần, em thích như thế này à?”

“Vâng, không có việc gì, em đi mua sắm, trong nhà cảm giác không trống trải nữa.” Thiên Trần rất hài lòng, những đồ đạc này khiến căn phòng có thêm sinh khí. Căn phòng cũ quá gọn gàng, thậm chí lỡ để cuốn sách đọc dở trên đi vắng cũng thấy áy náy.

Lâm Hoài Dương quay vào phòng thu xếp hành lý. Thiên Trần đi theo: “Nam Kinh có gì hay không anh?”

“Không có gì, chỉ có thể!”.

“Thế nào?”.

“Chẳng khác gì đường phố ở đây, thành phố nào cũng thế, toàn nhà bê tông!”.

“Vậy ở Nam Kinh anh đi những đâu?”.

“Chỉ có mấy nơi đó.”

Nhiệt tình của Thiên Trần vụt tắt. Cô lặng lẽ nhìn chồng sắp xếp đồ đạc, xong xuôi, anh mới đứng lên cười: “Em nấu cơm chưa?”.

Thiên Trần vội gạt đầu, xuống bếp mang lên thức ăn cô làm. Biết hôm nay chồng về cô đã chuẩn bị mấy món đặc biệt, món hầm Tứ Xuyên, thịt gà cari, lại nấu canh cà chua thịt viên.

Cô hồi hộp chăm chú nhìn anh ăn.

“Ngon không?”.

“Cũng được”.

Ăn cơm xong, Lâm Hoài Dương rửa bát rồi vào phòng sách.

Thiên Trần cảm thấy tủi thân. Trước đây bao giờ Tiêu Dương cũng khen cô nấu ngon, ăn hết các món cô làm. Nhưng Lâm Hoài Dương không nói một câu, đi công tác về cũng không mua quà chocolate, không hề nhận xét căn nhà cô đã mất bao công trang trí lại.

Hứa Dục Trung được tin, một lạc viên trong khu vực cần giải tỏa thuộc dự án giai đoạn hai của tập đoàn ở thành phố B, đang được sửa chữa. Anh cau mày, thầm nghĩ chắc hộ dân nào đó muốn đòi đền bù cao hơn? Nhưng sau một tuần lại có tin, chủ nhân của một lạc viên lớn không định di dời. Anh hơi ngỡ ngàng, gọi cho nhân viên của tập đoàn ở đó lập tức liên hệ với chính quyền thành phố.

Chưa thấy hồi âm, Đỗ Lôi đã hốt hải mang về một tin chẳng lành: “Dục Trung, em nghĩ anh nên đích thân đi một chuyến. Khu lạc viên đó không dễ giải tỏa”.

Hứa Dục Trung đi ngay hôm đó, cảnh tượng trước mắt khiến anh kinh ngạc, những ngôi nhà của giai đoạn một đã bán hết, phía xa là công trình giai đoạn hai.

Những lạc viên diện tích năm ngàn mét vuông theo hợp đồng sẽ được dỡ bỏ, trong đó có bảy lạc viên còn khá nguyên vẹn, trong dãy nhà cổ ngói xám nhấp nhô, có ba lạc viên đang được trùng tu, trông như chim hạc đứng giữa bầy gà.

Lạc viên được sơn màu, cổng, cửa chính và cửa sổ được sửa lại, trang trọng nhưng vẫn giữ nguyên nét cổ kính.

Anh đi vào một lạc viên, chủ nhà không thấy đâu, giữa sân để một đồng khung cửa sổ theo mẫu cửa sổ cũ vừa được chuyển đến, có vẻ chủ nhà định tu sửa toàn bộ các gian nhà ở đây.

“Bác ơi, chủ nhà này đi đâu rồi?”.

Người thợ mộc đang cúi đầu làm việc, cười thật thà:

“Nhà đã bán, người chuyển đi rồi”.

“Chủ nhà mới là ai?”. Hứa Dục Trung thầm nghĩ, hình như người mua lại lạc viên này định ngăn cản công việc giải tỏa. Anh nhếch mép cười, muốn đền bù cao hơn?

“Hứa Dục Trung!”. Tiếng Nghiêu Vũ lãnh lút phía sau khiến anh vừa bất ngờ vừa sung sướng.

Anh ngạc nhiên nhìn cô, Nghiêu Vũ đang khiêng một khung cửa sổ lớn: “Lại giúp một tay đi!”.

Anh vội bước đến, giúp cô dựng khung cửa sổ vào sát tường bao. “Sao em lại ở đây?”.

“Đây là nhà em, không ở đây thì ở đâu?”.

Lời Nghiêu Vũ như sét đánh, Hứa Dục Trung giật nảy người lùi một bước, bàng hoàng nhìn cô, đây là cách cô ngiã ư? Tập đoàn Gia Lâm muốn dỡ bỏ, xây dựng nhà mới, cô lại là “hộ dân ngoan cố”?

“Anh không biết à? Em vẫn nói anh ngốc mà, một tháng cũng không đến tìm em”. Nghiêu Vũ trách, nhìn những khung cửa sổ chạm trổ vừa chuyển đến, mắt cười như hai mảnh trăng khuyết. “Anh xem, những khung cửa sổ kia đẹp không, em phải bỏ ra hai ngàn tệ đấy, trên còn chạm khắc sự tích “bát tiên quá hải”. Em định lắp vào cửa sổ ở trung đường”.

Hứa Dục Trung chợt hiểu, tại sao Đỗ Lôi bảo anh đích thân đến đây. Anh quay lại nhìn phía sau, những gian nhà phía đó đã được trùng tu đâu ra đấy, vẫn giữ nguyên nét cổ kính, điển nhã, trầm mặc.

“Tiểu Vũ, anh không hiểu em”.

“Ồ, chúng ta ở bên nhau chưa lâu. Nhưng em lại hiểu anh, chỉ một điều, anh là người rất tốt”. Nghiêu Vũ né tránh ánh mắt anh, vẻ sung sướng và bên lên. Cô vừa giơ tay phác họa vừa nói: “Anh làm một cái cây rất tuyệt, đương nhiên cũng có mấy cành chưa được đẹp lắm, em cứ xoay đi là xong. Xong xuôi em sẽ treo tấm biển đề: Tác phẩm của Nghiêu Vũ”.

Hứa Dục Trung cười phá lên: “Sairồi, em phải treo biển: Nghiêu Vũ chiếm dụng”.

“Chính xác!”. Nghiêu Vũ bịt miệng, nhìn anh từ đầu xuống chân, trong tay cô nhanh như trò ảo thuật, đột nhiên xuất hiện miếng ngọc bội, quàng vào cổ anh: “Đúng là Nghiêu Vũ chiếm dụng!”.

Hứa Dực Trung ngấm ngấm, đó là miếng ngọc hình Quan m.

Nghiêu Vũ cười ngượng nghịu: “Tiền ít, cái này rẻ nên mua, mặc cả rồi mới chín trăm đồng, sinh nhật vui vẻ! Đạo trước em nghe giám đốc Trương nói, sinh nhật anh vào dịp này, nhưng cụ thể ngày nào em không biết”.

Một dòng nhiệt ẩm áp tràn trong cơ thể. Nghiêu Vũ rất có lòng. Anh kiềm chế xúc động mỉm cười: “Còn không dẫn anh đi tham quan đi?”.

Nghiêu Vũ nắm tay anh, đi về phía sau: “Đây là trung đường, thường dùng làm phòng khách, lạc viên này có bốn cái sân, mười tám phòng, diện tích gần ngàn mét vuông, là lạc viên lớn nhất. Em chỉ mua hết mười bốn vạn, nhưng tiền sửa chữa lên tới hai mươi vạn, sửa xong em định làm thành quán trọ. Sau này đến du lịch thị trấn cổ, em sẽ là khách trọ đầu tiên”.

“Em không biết chính quyền thành phố đã có văn bản nói rõ, khu vực này sẽ dỡ bỏ xây mới ư?”.

“Em không bán, làm sao dỡ được!”.

“Thì ra em ưu như vậy, biết là nếu không dỡ được khu này, dù giải tỏa khu phía sau cũng vô ích”. Hứa Dực Trung dừng bước, đăm đăm nhìn cô.

Nghiêu Vũ cười vang: “Đúng vậy, em đã tính kỹ, chính quyền muốn dỡ cũng phải hỏi ý kiến chủ nhà. Em đã nói chuyện với phó chủ tịch Đỗ rồi, lạc viên này em không bán”.

Hứa Dực Trung lạ lùng nhìn cô: “Em không biết thế nào là cưỡng chế phá dỡ?”.

“Biết chứ, em quyết làm hộ dân ngoan cố. Nếu bọn họ cưỡng chế, em sẽ đưa lên mạng, lên báo, lên truyền hình”. Nghiêu Vũ nói thẳng với Hứa Dực Trung quan điểm của mình, giọng bỗng chuyển ngọt ngào: “Anh xem, lạc viên sửa xong đẹp như thế! Còn rất nhiều đồ gia dụng giá cổ, còn có cả đồ cổ thực sự sưu tầm được, sau này vừa kinh doanh quán trọ vừa bán đồ cổ, lại còn có thể bán vé vào thăm quan”.

Hứa Dực Trung trầm ngâm: “Em tưởng anh không cưỡng chế dỡ bỏ, vì em là người yêu anh?”.

“Ồ, em đã tóm được anh rồi. Như Đỗ Lối nói, em dùng quan hệ của chúng mình để ép anh! Hơn nữa, bây giờ em cũng không ngại chính quyền thành phố nữa, bởi vì, gia đình em sống ở đây đã lâu, cũng có những quan hệ nhất định”.

Hứa Dực Trung cười lớn: “Em tranh thủ mọi mối quan hệ, Tiểu Vũ, nếu lần này nhà đầu tư không phải là tập đoàn của gia đình anh thì sao?”.

“Thì em sẽ vay tiền anh mua tiếp, tóm lại em sẽ sở hữu lạc viên lớn nhất. Huống chi, chúng ta không có quan hệ, muốn đàm phán với một hộ ngoan cố như em cũng mất không ít thời gian, không thể tự ý phá dỡ nếu chưa đàm phán ổn thỏa! Tóm lại bây giờ anh không thể phá dỡ được!”.

Thái độ của Nghiêu Vũ như vậy, khiến Hứa Dực Trung rất phân vân, nên nói với cô thế nào, ngày mai bắt đầu phá dỡ, giải phóng mặt bằng.

“Em mua ba lạc viên này bao nhiêu tiền?”.

“Không, chỉ có một thôi, em chỉ có bằng ấy tiền, là tiền của mẹ, vốn định cho em mua nhà ở thành phố A. Hai lạc viên kia là của người khác, không biết là ai, xem ra cũng có ý định như em”.

Nghiêu Vũ thèm thuồng nhìn hai lạc viên bên cạnh: “Nếu em có tiền mua được hai lạc viên kia, là em có thể sở hữu nửa thị trấn, ha ha! Vậy là có thể làm địa chủ!”

Hứa Dực Trung vừa vui vừa lo. Vui vì gặp Nghiêu Vũ đã hết hiểu lầm, lo vì ngày mai buộc phải dỡ nhà, Nghiêu Vũ sẽ thế nào.

Lúc đó, hai người đi đến cái sân cuối cùng. Đằng sau chiếc cửa hình bán nguyệt, có hai gian nhà ngang, bức tường bao trắng như tuyết, có một hàng trúc mới trồng, sát tường là chiếc ang lớn bằng đá đựng đầy nước, khóm trúc và bức tường lạng lẽ soi mình xuống mặt nước trong vắt.

Hứa Dực Trung ngó quanh không có ai, liền ôm Nghiêu Vũ hôn thật mạnh: “Đợi mãi, cuối cùng cũng có cơ hội, anh rất thích sợi dây chuyền hình Quan m của em, sao lại tặng anh món quà đó?”.

“Sau này em là địa chủ rồi thì anh là gì?”.

“Cho anh làm hầu phòng”. Nghiêu Vũ cười khanh khách.

“Có một anh hầu đẹp trai thế nàyư?”. Dực Trung đá chân cô.

“Em chẳng thấy đẹp trai tí nào, bộ dạng giống như “chó đi tè” vậy! Ha ha!”. Nghiêu Vũ cười đau cả bụng, ngồi thụp xuống nhăn nhó: “Em sắp vỡ bụng mất, đừng đùa nữa. Em rất nghi ngờ, lúc đi làm ở tập đoàn anh cũng hay đùa như vậy sao?”.

Hứa Dực Trung nói nghiêm túc: “Không biết anh thích gì ở em hả? Chính là ở bên em anh có thể vui đùa thoải mái”.

“Ha ha, em sẽ mua món đồ chơi này, lúc nào cũng chơi được, sau đó nếu không có tiền thì đem bán lại cho tập đoàn Gia Lâm, anh muốn mua chứ?”.

“Có điều kiện gì để trao đổi không?”.

“Đinh công, đằng nào thì anh cũng phải đàm phán với hộ ngoan cổ là em!”.

“Cáo già! Em đang làm khó anh đấy? Được rồi, anh sẽ suốt ngày bám riết em. Đi, chúng mình tìm một chỗ nào yên tĩnh đàm phán”.

Nghiêu Vũ đỏ mặt, đẩy anh ra: “Nếu người nhà anh biết liệu có tức chết không?”

“Tức! Anh trai và ông già anh mà biết chắc nhảy dựng lên. Ha ha!”. Hứa Dực Trung rất vui, ý Nghiêu Vũ rất trúng ý anh. “Hay là, nếu mình không đàm phán được, cứ để anh trai và ông già anh lộ diện, em thấy thế nào?”.

“Ha ha, cẩn thận anh bị hai người đó xé xác, ai bảo anh lại tìm đúng em”.

“Theo thỏa thuận. Đất do chính quyền thành phố cung cấp, như vậy người của chính quyền sẽ đứng ra thương lượng với hộ dân ngoan cổ là em, công ty anh không tham gia. Nếu họ vi phạm hợp đồng không giao đất đúng thời hạn họ sẽ phải bồi thường”.

Nghiêu Vũ cười mồm mỉm: “Chính quyền sẽ không bồi thường đâu”.

“Sao em biết?”.

“Bí mật!”.

Nghiêu Vũ tự tin như vậy chắc cô có lý do. Tự nhiên Hứa Dực Trung nghĩ đến khu nhà số 70 đường Đinh Văn Tây Sơn, Nghiêu Vũ không nói, anh cũng không hỏi.

“Tiền mẹ cho để mua nhà ở thành phố A em đầu tư vào đây hết à? Bố mẹ có ủng hộ không?”.

“Đầu tư vào đây là chủ ý của mẹ em. Mẹ thích ở đây. Hai gian nhà và mảnh sân phía trong cùng là dành cho bố mẹ em, sau này về hưu bố mẹ sẽ chuyển về đây ở”.

Hứa Dực Trung cảm thấy rất hiếu kỳ đối với bố mẹ Nghiêu Vũ, theo anh thấy họ quả là có quan điểm mới mẻ thông thoáng. Nghĩ một lát, anh gọi điện cho người của tập đoàn ở thành phố B, bảo dừng thi công kì giai đoạn hai. Anh cười ranh mãnh nói với Nghiêu Vũ: “Vốn định ngày mai sẽ dỡ bỏ nhà cũ. Trực giác mách bảo anh, kéo dài thêm ít ngày không chừng sẽ có tình hình mới”.

Mắt anh lóe sáng nhìn cô.

Nghiêu Vũ sững người, nắm tay anh, nói: “Thị trấn cổ đang đề nghị được bảo tồn, thực ra tập đoàn Gia Lâm hoàn toàn có thể phá dỡ trước khi đề nghị được phê chuẩn. Cảm ơn anh!”

Hứa Dực Trung cười ha hả: “Anh là người kinh doanh, không thể làm một thương vụ lỗ vốn. Thực ra anh cũng tính rồi, nếu dùng tiền xây dựng giai đoạn hai để trùng tu những lạc viên đã mua, chưa hẳn không kiếm được tiền. Nhưng việc này phải để ông già và anh trai anh quyết định”.

Nếu khu vực này được khai thác thành khu phố cổ thương mại, bảo tồn được những nếp sinh hoạt, nghề thủ công của thị trấn cổ... mắt Nghiêu Vũ lóe sáng, như hai viên kim cương long lánh, xúc động reo lên: “Được Trung, anh tốt quá!”

“Ngốc ạ! Anh muốn kiếm tiền, em tưởng là anh vì em hả?”.

Nghiêu Vũ cúi đầu cười, nắm tay anh chạy ra khỏi lạc viên. Ánh mặt trời mùa đông vô cùng dễ chịu, nhìn sang hai lạc viên bên cạnh đã trùng tu xong, mắt cô lại u ám.

Một tháng trước, khi cô đến đây lạc viên đó đang được trùng tu.

Hôm đó có mưa nhỏ, mưa mùa đông như sương mù thấm ướt những bức tường hồng, mái ngói xám của những căn nhà cổ, nước mưa từ mái hiên cong nhỏ xuống như hạt ngọc.

Thời gian cơ hồ trở lại lúc bên ngoài chùa Đại Chiêu ở Lhasa, cách bức màn mưa, cách mảnh sân phủ rêu xanh, Đồng Tư Thành từ gian phòng bên cạnh đi ra.

Trước khi trở lại thành phố này, lúc gặp Đồng Tư Thành và Tiêu Dương ở quán cá ven sông, lòng Nghiêu Vũ xao xuyến, nhưng ngại có mặt Tiêu Dương. Còn bây giờ trong lạc viên u tịch này, lòng cô một lần nữa nổi sóng.

Ánh mắt anh dịu dàng, cách một khoảng sân, xuyên qua màn mưa và gió lạnh một lần nữa đâm vào lòng Nghiêu Vũ. Sao anh có thể... nặng tình như vậy!

Cô lặng lẽ cúi đầu, nước mắt trào ra. Đồng Tư Thành đã mua hai lạc viên này, anh đã vì cô... vì cô đến một nơi xalạ như thế mua những căn nhà cũ kĩ.

Đồng Tư Thành không đi theo hành lang, anh chậm chậm bước ra sân, ngừng đầu để mưa rơi đầy mặt. Đột nhiên ngoảnh đầu gọi cô: “Nghiêu Nghiêu!”.

Nghiêu Vũ dường như thấy chính mình ở hồ sen năm đó. Đứng giữa trời mưa cảm nhận từng hạt mưa thấm vào cơ thể, cũng xúc động gọi tên anh như thế... Anh bước đến, rải những bước chân dài đến bên cô... hôn cô say đắm...

Một giọt nước rơi xuống cổ, Nghiêu Vũ sực tỉnh. Bối rối nhận ra, bước chân đã đưa cô đến gần mái hiên từ lúc nào, vội vàng lùi lại.

Mặt Đồng Tư Thành lộ vẻ thất vọng, anh đã hiểu. Không khí mát lạnh khiến đầu anh vô cùng tỉnh táo. Anh mở to mắt nhìn Nghiêu Vũ lặng lẽ rơi nước mắt, mở to mắt nhìn cô bước tới, như mộng du, lại mở to mắt nhìn cô bừng tỉnh, đôi mắt trở lại trong sáng.

Tại sao? Tại sao cô không thể quên đi tất cả, lại đột nhiên dừng bước? Tại sao rõ ràng cô xúc động lại không chạy đến lao vào lòng anh? Tại sao? Đồng Tư Thành đau đớn tự hỏi.

Tại sao? Mắt Nghiêu Vũ mờ ướt, bốn năm yêu nhau như vậy, anh điềm nhiên nói chia tay, rồi lại quay về, dành cho cô tất cả sự dịu dàng, bao dung, ân cần nhất... anh yêu cô không phải vì cô đẹp, không phải vì bố cô là quan chức cấp cao... anh yêu cô từ những ngày trong trắng nhất trên giảng đường. Thậm chí cô chưa từng giận anh, anh cũng không chơ cô cơ hội đó. Ngay cuộc chia tay năm xưa cũng chỉ vì những suy tính thực tế mà trở nên đau lòng.

Nghiêu Vũ đứng dưới sân, sá thiên, nước mưa từ trên mái rơi xuống lưng, chạy theo sống lưng, thấm vào người, khiến cô phải nhướn thẳng lưng. “Tư Thành, bởi vì em không thích một tình yêu tính toán. Người ta bảo, tình yêu là một cuộc chiến tranh giữa đàn ông và đàn bà, còn nhiều mưu kế hơn ba sáu kế trong binh pháp Tôn Tử. Từ ngày trở về, anh đã muốn làm em cảm động. Anh tặng em chiếc hộp Pandora, cặp khuyên vàng hình chìa khóa, anh đưa em đến xưởng in cửa trường, anh đưa em đến những nơi đẹp để trong kí ức...”.

Mặt Nghiêu Vũ thấm đẫm đau khổ, xót xa: “Sự dịu dàng ân cần của anh đều hết mực. Anh đưa em đi ăn, giục em đi ngủ sớm... Anh ngăn dậm lặn lội đến Lhasa tìm em, mua những ngôi nhà cũ này về, tất cả đều nhằm làm em cảm động! Anh quá hiểu em, cho nên anh luôn suy nghĩ chu tất mọi điều, anh không tức giận, anh luôn cẩn thận không để em bị bội bạc. Mọi việc anh làm đều là vì yêu em mà dày công suy tính!”.

Đồng Tư Thành kinh ngạc. Anh chưa từng biết, Nghiêu Vũ có khả năng quan sát tinh tế như vậy. Anh há miệng định nói nhưng không tìm được lời, mãi lâu sau mới khó nhọc thốt lên một câu: “Nghiêu Nghiêu! Anh yêu em!”.

“Đúng, anh yêu em!”. Nghiêu Vũ nước mắt như mưa, “Anh yêu em đến mức có thể vận dụng tất cả! Anh quá hiểu em, nên đã dùng phương cách trực tiếp nhất, liên kết với Đỗ Lối! Cho nên anh mới xuất hiện ở Lhasa, cho nên anh mới đến thị trấn cổ mua lạc viên cũ này, vừa có thể kiếm tiền, vừa khiến em cảm động. Anh hoàn toàn không lo mấy chục vạn tệ bị mất không do nhà cổ bị giải tỏa”.

Đồng Tư Thành đột nhiên run lên, không biết vì mưa lạnh hay vì lời Nghiêu Vũ. Anh đứng thẳng lưng: “Em đã biết, tại sao không hỏi anh? Không nói ra?”.

Đó là vì em vẫn còn yêu anh. Bởi em không quên được quá khứ. Nghiêu Vũ buồn bã nhìn anh, cho dù đã chia tay, cho dù cô không định ở bên anh nhưng anh vẫn là mối tình đầu của cô. Không ai vì hiện thực thay đổi, vì có người mới mà bóp chết quá khứ, tất cả đều là bài học và hồi ức quý báu trên đường đời. Sắc mặt Đồng Tư Thành tái xám, trông càng gầy hơn, khuôn mặt cứng bạnh. “Tư Thành, anh không sai, chỉ có điều, em không chấp nhận”.

Nghiêu Vũ lau nước mắt: “Điểm mạnh duy nhất của Hứa Dực Trung là chân thành. Anh ấy có nhược điểm nhưng em có thể chấp nhận nhược điểm đó. Cho dù anh ấy từng ngốc nghếch đóng giả bạn trai Đỗ Lối để em ghen, chỉ vì lúc đó anh ấy chưa hiểu em. Khi đã hiểu anh ấy thẳng thắn nói với em. Tư Thành, anh rất tốt, nếu là cô gái khác, có một người đàn ông vì mình mà dày công suy tính như vậy, dù có bị lừa mà cảm động vẫn đáng!”.

“Đúng!”. Đồng Tư Thành xám mặt, khẽ nói: “Nếu có thể... Anh sẽ không như thế, em không như những cô gái khác. Em yêu ghét rõ ràng, nếu không thích, cho dù dùng mưu kế thế nào, em vẫn không thích!”.

“Phải, anh nói đúng. Nếu Đỗ Lối không nói với anh, liệu anh có mua lạc viên với mục đích như em?”.

Đồng Tư Thành nói ngay: “Anh sẽ mua”.

Nghiêu Vũ lắc đầu: “Điều em muốn là những người thực sự như em, thích và muốn bảo tồn thị trấn cổ, không muốn đến đó bị hủy hoại. Anh sẽ mua, cũng là để em vui”.

“Lẽ nào để em vui cũng không được?”.

“không phải không được. Mà là anh cũng không được”.

Nghiêu Vũ nói rõ từng chữ: “Bây giờ anh chưa có được, anh sẽ mua. Tư Thành, nếu em bằng lòng quay lại với anh, anh có mua không?”.

“Ha ha!”. Đồng Tư Thành bật cười ha hả. Tiếng cười mạnh bất ngờ bật ra làm ngực đau thắt, làm anh phải khom lưng, “Nghiêu Nghiêu, đúng như Đỗ Lối nói, em thật lợi hại! Thì ra em biết hết, tại sao em giấu không nói?”.

Nghiêu Vũ lắc đầu: “Em không giấu. Chỉ là em quen quan sát, em hiểu rõ nhiều thứ nhưng không có nghĩa em đều bận tâm tất cả những thứ đó, từ Lhasa trở về, em đã hiểu, Thiên Trần chưa hề nói với anh, em đi Lhasa... Tư Thành, khu nhà cổ này chắc không thể dỡ bỏ, sa này có thể kiếm được tiền. Chúc công ty anh ngày càng phát đạt, sự nghiệp hanh thông”.

Cô quay người bỏ đi, được một bước ngoái lại nói: “Tư Thành, khi em nói chia tay, thực sự em rất do dự! Em muốn đi tham quan các thị trấn cổ, cũng là muốn nguôi ngoai, anh đã khiến em cảm động! Cảm ơn anh!”.

Hàng lông mày Đồng Tư Thành nhăn lại, mặt như mếu. Anh nhìn theo bóng Nghiêu Vũ, mắt bỗng nóng đỏ. Bây giờ anh không còn tham vọng gì nữa, chỉ cần cô hạnh phúc.

Những đám rêu được nước mưa xối rửa càng xanh mướt, những ô cửa chạm hoa văn của thị trấn cổ, lắng đọng bụi thời gian. Đồng Tư Thành ngược nhìn nóc nhà lô xô như những đỉnh núi thoai, mây màu xám phủ kín trời. Mưa như chiếc kim dài xuyên thấu tim anh. Anh đột nhiên ngã oạch trên nền sân ướt sũng.

“Sao vậy, Nghiêu Vũ?”. Hứa Dực Trung ngẩng nhìn ba lạc viên mới được trùng tu, bố cục hình chữ Phẩm, chặn đứng kế hoạch xây dựng giai đoạn hai của tập đoàn.

“Ồ, em đang nghĩ. Sau này, nếu thị trấn cổ phát triển du lịch, những lạc viên này sẽ rất hút khách”. Nghiêu Vũ trầm trồ.

Đang nói thì Đồng Tư Thành từ một lạc viên đi ra, nhìn thấy cô và Hứa Dực Trung khẽ mỉm cười, tay Hứa Dực Trung nắm cánh tay Nghiêu Vũ từ từ buông ra.

“Dực Trung, không được buông tay em”. Nghiêu Vũ nắm tay anh chặt hơn, đi đến trước mặt Đồng Tư Thành, “Anh trông tu rất tuyệt vời, Tư Thành!”.

“Đúng, anh nghĩ sẽ có ích. Bây giờ thấy có giá trị, rất thích những khu nhà cổ như thế này, mua rẻ được cũng coi như đầu tư”. Đồng Tư Thành cười, gật đầu với Hứa Dực Trung coi như chào.

“Nếu những nhà cổ ở đây đều được quan tâm thì thị trấn cổ sẽ dần dần có khách du lịch, đầu tư không lỗ”. Nghiêu Vũ sung sướng giải thích. Cô cười với Đồng Tư Thành, vẫn nắm tay Hứa Dực Trung.

Lần đầu tiên nhìn thấy Nghiêu Vũ và Hứa Dực Trung thân mật như vậy, Đồng Tư Thành hít thở cũng cảm thấy đau. Ánh mặt trời đông không đủ để sưởi ấm tim anh. Trái tim anh đã để lại mảnh sân ướt sũng nước mưa kia, đã bị chôn dưới lớp rêu dày.

Đồng Tư Thành trở về lạc viên. Ánh mặt trời theo chân anh một lát, bỗng bị chặn lại ngoài cổng.

Anh ngẩng đầu, khoảng trời hình vuông giữa những gian nhà cổ trong lạc viên giống như nhà lao, giam giữ trái tim anh, anh bị giam trong đó, người rã rời không thể thoát ra.

Lặng lẽ đi một đoạn, đột nhiên Hứa Dực Trung hỏi Nghiêu Vũ: “Tại sao em không cảm động? Anh đã bị anh ấy làm cho cảm động đến tận đáy lòng”.

Nghiêu Vũ “à” một tiếng, khẽ nói: “Đúng, em rất cảm động, em nên hắt tay anh ra, chạy đi tìm anh ấy!”. Cô quay người định đi, Hứa Dực Trung kéo giắt lại: “Không được đi đâu hết!”.

Nghiêu Vũ lạ lùng nhìn anh: “Em chỉ đi cảm ơn thôi. Anh ấy có thể hiểu tâm tư của em, em ngưỡng mộ anh ấy! Có gì không được?”.

“Vẫn còn nhớ chuyện Sơn Tử với Đỗ Lối?”.

“Hứa Dực Trung, anh nghe đây. Em không phủ nhận tình cảm có thể sẽ phai nhạt nhưng hôn nhân của người Trung Quốc còn đồng nghĩa với trách nhiệm. Nếu Trương Lâm Sơn thực sự yêu Đỗ Lối, anh ta có thể ly hôn. Còn khi chưa làm chuyện đó, anh ra tuyệt nhiên không được phép ăn nói nhảm nhí”. Người khác có thể nhầm mắt cho qua nhưng em không thể. Nếu anh cũng thế, chúng ta nên sớm chia tay!”. Nghiêu Vũ nghiêm nghị nói.

Hứa Dực Trung nghĩ một lát, cười cười: “Cho đến nay, anh chỉ muốn bê cả nôi ăn, không cần dùng bát”.

Nghiêu Vũ phá lên cười.

Hứa Dực Trung nói thêm: “Biết làm thế nào, với người khác anh không dám chắc”.

“Anh nói gì?”.

“Không có gì”.

Nghiêu Vũ ranh mãnh nhìn anh, lẩm bẩm, “Cũng chẳng sao, anh ăn chả thì em sẽ ăn nem”.

“Em nói gì?”.

“Không có gì”.

Hứa Dực Trung trợn mắt nhìn cô, cô cũng táo tợn nhìn trả, lát sau cùng cười vang. Nụ cười, ánh mặt trời, nhà cổ, rêu xanh, khung cửa sổ chạm hoa, tất cả đều in trong đáy mắt hai người, trong veo không gợn tạp.

Ít lâu sau, đại diện chính quyền thành phố B gặp gỡ tập đoàn Gia Lâm, muốn cung cấp khu đất khác. Tập đoàn Gia Lâm kiên quyết từ chối.

Sự việc rơi vào bế tắc.

Nghiêu Vũ không hiểu hỏi Hứa Dực Trung: “Tại sao không nhận khu đất khác? Như vậy chẳng phải vụn cả đôi đường? Tập đoàn vẫn có thể xây nhà kiếm tiền, thị trấn cổ cũng được bảo tồn”.

Hứa Dực Trung cười: “Đó là quyết định của tập đoàn, tất có chủ ý, em muốn làm hộ dân ngoan cố, cứ tiếp tục làm”.

Thấm thoát cái đã đến mùa xuân. Tiêu Dương cũng đã kết hôn. Nghiêu Vũ báo tin với Thiên Trần, cô bình tĩnh nói: “Người ta ai cũng vậy, đến tuổi cưới thì cưới. Một hai năm nữa lại có con. Cuộc đời sẽ qua đi như thế”.

Sự bình tĩnh của Thiên Trần làm Nghiêu Vũ ngạc nhiên.

“Hôm đó mình gặp Tiêu Dương trong buổi họp mặt bạn bè”. Thiên Trần giọng dừng dừng như nói đến một việc không liên quan đến mình.

Trong buổi họp mặt đó, cô đã gặp lại Tiêu Dương. Khuôn mặt sáng rực rỡ của anh vẫn cười. Nhưng anh không nhìn cô, Thiên Trần dăm dăm nhìn anh. Ánh mắt Tiêu Dương lướt đến, lại lập tức rời đi, không hề dừng trên mặt cô.

Sự xa cách đó, vẻ lạnh lùng đó! Anh không nhìn cô. Thiên Trần ngày xưa không nhìn Tiêu Dương cũng biết anh đang nhìn mình. Thiên Trần ngày nay, ánh mắt vượt qua đám đông dăm dăm hướng vào anh, nhưng anh không nhìn lại.

Ánh mặt trời lóa mắt xuyên qua làn không khí lạnh giá, bị ngăn lại bên ngoài bức tường băng, lòng Thiên Trần tê tái.

Khi cô định ra về, Tiêu Dương chọn hát ca khúc Làm sao trở lại. Giọng hát trầm trầm da diết của anh vang lên, Thiên Trần đã bước ra ngoài, gơ tay khép cửa phòng. Tiếng hát thấp thoáng vắng vẻ, cô vừa đi vừa ngoái lại, nước mắt tuôn ra như suối. Cô không có tư cách xúc động, không có tư cách rơi lệ, không có tư cách nhớ mong. Tiêu Dương bây giờ cũng như cô. Cả hai đều cần có trách nhiệm với một người khác, đóng tốt một vai mới trong cuộc sống.

Cho nên, anh không nhìn cô. Cho nên, dù nghe thấy tiếng anh, cô cũng không thể ngoái đầu.

Quý đạo cuộc sống một khi đã chệch, không bao giờ có thể trở lại điểm ban đầu, chỉ có thể đứng xa thờ dài, quay trở lại sao mà khó!

Tuệ Anh vẫn sống bình lặng với Trương Lâm Sơn.

Cô thường nói: “Lâm Sơn quá bận, xã hội bây giờ phức tạp, anh ấy không thể không tạo dựng các mối quan hệ, chỉ cần anh ấy vẫn nhớ về nhà là được. Muộn đến mấy, cứ về nhà là ổn”.

Hôn nhân của hai cô bạn thân khiến Nghiêu Vũ hoảng sợ. Hứa Dực Trung định đưa cô về ra mắt gia đình vào dịp Tết Nguyên đán. Cô sống chết không chịu, anh cuống quýt: “Anh đã ba ba tuổi, ông già anh rất sốt ruột, muốn tết này anh đi xem mặt một người”.

Nghiêu Vũ cười: “Xem mặt? Ha ha, anh cũng cần xem mặt? Anh chỉ cần đăng tin quảng cáo, em đảm bảo có ít nhất cả ngàn người đẹp lao đến”.

“Anh nói thật đấy!”. Hứa Dực Trung nhăn nhó. Anh đã kể với anh trai và bố về Nghiêu Vũ, nhưng chưa nhìn thấy người, họ nhất quyết không tin. Bố còn bảo Tết này không đưa người về nhà, nhất định phải đi gặp mặt người khác.

“May quá! Bố mẹ em đã nói không can thiệp, nhưng vẫn vòng vo muốn em đi gặp một người, em vẫn chưa nói gì với họ”. Nghiêu Vũ rất ung dung, trong chuyện này cô luôn tự quyết.

“Vậy bao giờ em nói với bố mẹ?”.

“Đến tháng ba sang năm, khi chuyển thị trấn cổ xong xuôi”.

“Phải đợi lâu thế ư?”.

“Anh vội gì, nói hay không quyền quyết định vẫn là em!”. Nghiêu Vũ mỉm cười. Khi vụ việc thị trấn cổ được giải quyết ổn thỏa, cô sẽ đi nốt những thị trấn cổ còn lại, cuối năm sau là hoàn thành nguyện vọng đi hết

một trăm thị trấn cổ.

50. Chương 50

Đỗ Lối nói, Nghiêu Vũ biết hết! Đúng, đúng là cô biết hết, rắp tâm biến mình thành cô Lộ Lem. Hứa Dực Trung cảm giác bị cô lừa dối... Tại sao? Có phải cô làm vậy là để thử thách anh?

Nghiêu Vũ về nhà ăn Tết với bố mẹ, hẹn gặp Hứa Dực Trung sau mùng năm. Không ngờ mùng ba Tết đã gặp lại.

Ngày mùng ba, bố cô phấn khởi cười khà khà nói: “Nghiêu Vũ, hôm nay có buổi giao lưu lớn, người rất đông, chủ tịch Hứa tập đoàn Gia Lâm cũng đến, con có thể nhân tiện nói với ông ta chuyện thị trấn cổ thành phố B. Nghe đâu ông ta có hai cậu con trai rất khá, cậu thứ hai vẫn độc thân, con có muốn gặp không?”

Nghiêu Vũ đỏ mặt, cúi đầu, tim đập loạn: “Bố gặp anh ấy chưa? Trông người như thế nào?”

“Chưa, nhưng bố gặp bố anh tarồi. Nghe nói hai bố con rất giống nhau, có lẽ cậu ta cũng bảnh trai! Nghe nói đi du học nước ngoài, về nước làm việc trong tập đoàn gia đình, rất có năng lực. Thế nào? Con có hứng thú không?”. Bố cô thích thú nhìn thái độ của con gái: “Mấy ngày trước, nhân lúc bố nói chuyện với chủ tịch Hứa xung quanh vấn đề đầu tư vào thị trấn cổ ở thành phố B, ông ta tỏ ý sốt ruột vì đứa con trai thứ chưa có người yêu”.

Nghiêu Vũ giật mình, hóa Hứa Dực Trung không nói đùa. Đúng là bố anh giục đi xem mặt. Mắt cô long lanh: “Bố, không phải buổi gặp hôm nay cũng có ý xem mặt chứ?”

“Đương nhiên, nhân tiện thử gặp xem sao. Con cũng hai bảy tuổi rồi, nếu thấy phù hợp, cũng là chuyện tốt”.

Nói là tin tưởng con, nhưng Nghiêu Vũ tuổi cũng không nhỏ nữa, mãi không thấy động tĩnh, bố mẹ cô cũng sốt ruột. Bây giờ không tìm hiểu, để một hai năm nữa, Nghiêu Vũ thành gái già mất.

“Bố đã nói với chủ tịch Hứa về con gái bố chưa?”

“Bố đâu có chủ động như vậy, khuyên nhà mình, cũng nên làm ột tý chứ. Bố chỉ nói con gái hay bảy tuổi, chưa có bạn trai, bố đang sốt ruột”.

“Vậy nhà họ Hứa thì sao? Họ có nói thẳng là có ý này không?”. Nghiêu Vũ hỏi dồn. Bố Nghiêu Vũ thấy con gái quan tâm đến chuyện này, liền nói thật chủ tịch Hứa cũng có ý để con trai đi gặp mặt.

“Nghiêu Nghiêu! Chủ tịch Hứa vừa gọi điện cho bố nói con trai ông ấy rất quan tâm đến chuyện này”.

Nghiêu Vũ tức điên, Hứa Dực Trung, anh dám quan tâm đến chuyện này? Lại còn giấu tôi!

Cô “ồ” lên một tiếng ngạc nhiên, chạy ngay về phòng, gọi điện cho Hứa Dực Trung: “Anh đang làm gì?”

“Nhớ em!”.

“Em không gọi điện anh có nhớ không?”.

“Vớ vẩn! Anh đang nghĩ xem khi nào em gọi cho anh, anh nhớ đến mức không ăn nổi cơm rồi!”.

“Vậy anh đến đi, hôm nay mình đi chơi”.

Nghiêu Vũ không thích Hứa Dực Trung đi xem mặt, mặc dù người đó là chính cô, nhưng cô đang ghen với chính mình.

“Hôm nay không được, anh phải cùng bố đi dự tiệc”.

“Không, em muốn gặp anh hôm nay!”. Nghiêu Vũ giọng cương quyết.

Hứa Dực Trung bối rối, tối nay, bố anh mời cơm gia đình ông phó chủ tịch tỉnh, nói rõ là hai gia đình gặp mặt, không ai được vắng, không dễ dàng có được bữa tiệc gia đình như vậy, bố anh hi vọng hai cậu con trai

cùng tham dự. Đương nhiên bố cũng nói ông chủ tịch tỉnh có cô con gái. Cũng ngầm ý bảo đây là bữa tiệc ra mắt, dù thành công hay không, Hứa Dực Trung nhất thiết phải có mặt, nếu không ông còn mặt mũi nào nhìn người ta.

Anh rất hiểu tầm quan trọng của những mối quan hệ, nhất là mối quan hệ với một nhân vật tầm cỡ như vậy, đành phải từ chối Nghiêu Vũ: “Tiểu Vũ, tối nay anh nhất định phải đi. Bữa tiệc này cực kỳ quan trọng. Ngoan nào! Nghe lời đi, xong việc anh đến với em, được không!”.

Nghiêu Vũ yên lặng một lát, nói: “Nếu là bữa tiệc làm quen cô gái khác anh có đi không?”.

Hứa Dực Trung khẽ cười: “Em ghen à?”.

Nghiêu Vũ trầm nghĩ, không ghen mới là lạ: “Đúng là đi gặp mặt chứ? Không được đi”.

Hứa Dực Trung thở dài, đành nói thật: “Tối nay bố anh mời ông Trần, phó chủ tịch tỉnh, đúng là có ý để hai bên xem mặt, anh buộc phải đi. Dù gì cũng không thể để bố anh mất mặt! Hai gia đình biết nói gì. Đừng trẻ con nữa! Ông già anh đã hạ lệnh, tối nay kiểu gì anh cũng phải đi”.

Nghiêu Vũ tức tối, nghĩ một lát nói: “Anh đi đi, đi rồi đừng hối hận”.

“Ồ! Anh biết, bây giờ em là con su từ cái rơi vào hũ dấm[1]!”. Hứa Dực Trung vô cùng đắc ý, chưa bao giờ thấy Nghiêu Vũ ghen như vậy.

[1] Trong tiếng Hán, từ “ăn dấm” nghĩa là ghen.

Cúp máy rồi, Nghiêu Vũ càng tức. Đi xem mặt! Nhớ lại lời Đỗ Lỗi, “Nhà họ Hứa sẽ lựa chọn con gái vị quan chức kia”, cô cười ranh mãnh, Hứa Dực Trung, tối nay anh chết chắc rồi!

Sườn núi Bắc Sơn có một khu trung tâm hội nghị. Buổi tối, Hứa Dực Trung cùng bố, anh trai, chị dâu đã có mặt từ sớm ở căn phòng đặt trước. Trước đó bố anh đã nhấn mạnh, cô con gái ông phó chủ tịch rất giống mẹ, xinh đẹp đoan trang, một khuê nữ đích thực. Anh không biết thế nào chỉ cười cười ngồi nghe.

Bố mẹ Nghiêu Vũ đi vào trước.

Hứa Dực Trung cùng bố và vợ chồng anh trai đứng lên đón khách, nụ cười lịch thiệp của anh bỗng đông cứng trên mặt.

Nghiêu Vũ mặc chiếc váy liền lông cừu màu tro, vai choàng khăn màu vàng, đeo đôi khuyên tai lưu ly xanh biếc anh tặng, tươi trẻ, đoan trang nhưng vẫn có vẻ tinh nghịch, chắc hẳn cô đi giày cao gót, người cao hơn hẳn, dáng thon thả uyển chuyển, cực kỳ xinh đẹp tao nhã.

Đầu Hứa Dực Trung réo ù ù, nhớ lại bộ dạng Nghiêu Vũ sau khi cắt tóc, đầu mùa hè năm ngoái.

Tối nay rõ ràng cô đã trang điểm, tinh tẽ, mới mẻ và đẹp đến mức khiến anh thấy xa lạ. Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô trang điểm ở khoảng cách gần như vậy. Nghiêu Vũ lễ phép chào bố và anh chị Hứa Dực Trung, nhưng tuyệt đối không nhìn anh một lần.

Cô là Nghiêu Vũ ư? Nghiêu Vũ nằm trong lòng anh, giận hờn, vùng vẫy dấm dáy anh? Hứa Dực Trung nhăn nhó cười, con người mấy tiếng trước còn ghen tuông âm ỹ trong điện thoại, không cho anh đi dự bữa tiệc này, chớp mắt đã thay đổi đến mức anh không thể nhận ra.

Chủ tịch Hứa rất hài lòng về cô con gái ông phó chủ tịch tỉnh. Dung mạo xinh đẹp, phong thái đoan trang, lễ độ, duyên dáng mà không điệu đà, hình ảnh hoàn hảo của con gái một gia đình có trí thức, có giáo dục. Ông cười nói với bố cô: “Phó chủ tịch Trần, con gái ông thật xinh đẹp, đoan trang, phải chăng là giống phu nhân? Tốt nghiệp khoa Văn, sau này nhất định sẽ là một tác gia lớn”.

Đoan trang? Bố cô nén cười, khiếm tốn nói: “Đâu bằng hai công tử của quý gia, tài năng ngời ngời, nghe nói đều làm việc ở tập đoàn Gia Lâm?”.

“Vâng, cháu lớn Dực Dương là tổng giám đốc, cháu nhỏ Dực Trung là phó tổng. Đã đến lúc tôi để đầu gối được nghỉ ngơi rồi”. Chủ tịch Hứa cười ha hả, thâm tâm ông rất hạnh diện về hai cậu con trai.

“Vậy ư, Dực Trung phụ trách công việc gì?”. Bố Nghiêu Vũ ôn tồn hỏi. Lúc này tại Hứa Dực Trung ù đặc cơ hồ chẳng nghe thấy gì, anh đang điên đầu vì Nghiêu Vũ. Đã từng suy đoán mãi, nhà Nghiêu Vũ ở số 70

đường Đình Vân, đó là khu nhà dành cho quan chức thành phố, nhưng không ngờ cô chính là con gái ông phó chủ tịch tỉnh. Tại sao cô không theo họ Trần của bố mà lại lấy họ Nghiêu của mẹ? Hóa ra bố cô vốn là bí thư thành ủy thành phố B. Bây giờ anh mới hiểu vì sao cô và Đỗ Lối biết nhau rõ như vậy, cũng lập tức đoán ra phần nào uẩn khúc giữa cô và Đỗ Lối.

Đỗ Lối từng nói, chuyện gì Nghiêu Vũ cũng biết! Đúng, đúng là chuyện gì cô cũng biết, Hứa Dực Trung cảm giác mình đã bị cô đùa giỡn.

Nghiêu Vũ tỏ ra không quen anh, khách sao và xa lạ. Trước khi đến đây cô đã biết mọi chuyện nhưng không nói với anh, để anh trở tay không kịp. Tại sao? Tại sao cô dấu diếm như vậy? Muốn thử thách anh ư? Đầu anh rối tung, nhưng vẫn phải cố giữ thái độ trang trọng lịch thiệp.

“Dực Trung!”. Hứa chủ tịch ý tứ nhắc cậu con trai đầu óc đang để đâu đâu, “Phó chủ tịch Trần hỏi con”.

Hứa Dực Trung bối rối ngẩng đầu, bắt gặp đôi mắt thông tuệ, uy nghiêm nhìn anh về thăm dò.

Đây chính là ông bố đôn hậu, đáng yêu, tính tình có lúc hơi trẻ con mà Nghiêu Vũ từng nói?

Đáng yêu ư? Hứa Dực Trung chưa nhìn ra, chỉ cảm thấy đôi mắt ông cực kì sắc sảo, tinh anh.

Nghiêu Vũ thừa hưởng khí chất của mẹ, cả hai đều thanh lịch ung dung.

“Dực Trung chủ yếu phụ trách mảng quảng cáo và kế hoạch, cũng đảm nhận một số công việc đột xuất khác”. Hứa Dực Trung thấy cậu em tâm thần bất an, vội nhanh nhẹn đỡ lời. Bố Nghiêu Vũ cười, gạt đầu: “Cả hai anh em đều giỏi giang. Không như cô con gái này của tôi, suốt ngày rong chơi chẳng biết làm gì”. Nói như vậy nhưng mắt ông nhìn cô đầy âu yếm.

“Nghiêu Nghiêu bây giờ đang làm gì?”.

Nghiêu Vũ nhỏ nhẹ đáp: “Thưa chú, bây giờ cháu đang chuẩn bị mở quán trọ”.

“Ồ, cháu mở ở đâu?”.

“Dạ ở thị trấn cổ thành phố B, mới sửa chữa xong, ngay cạnh khu chung cư của tập đoàn Gia Lâm. Khi nào khai trương, cháu rất mong chú Hứa đến thăm quan”. Giọng Nghiêu Vũ bình thường, không biết do ánh đèn hay do e thẹn, mặt cô ửng hồng.

Hứa Dực Trung kinh ngạc nhìn Nghiêu Vũ, cô lại khiến anh nhìn thấy một khuôn mặt mới. Anh thầm hừ một tiếng, đóng kịch giỏi đến thế là cùng! Vừa rồi nếu không phải anh đá chân cô dưới gầm bàn, bị cô dùng gót giày cao đập lại thì anh đã tưởng cô đúng là thực nữ e ấp.

“Ồ, nhất định rồi, nhất định rồi. À, Dực Trung này, không phải là con đang phụ trách dự án đầu tư ở thành phố Bsao? Khi nào đến đó nhớ quan tâm Nghiêu Vũ, xem có giúp gì được không?”. Chủ tịch Hứa cười vang dặn con trai.

Hứa Dực Trung thầm nghĩ, nếu biết nhà trọ của Nghiêu Vũ nhằm vào dự án đầu tư lần này không biết ông già có cười được không. Nhưng anh vẫn tươi cười linh giáo.

“À, tôi có cô bạn tên Đỗ Lối, hình như làm việc trong tập đoàn Gia Lâm, Dực Trung, nghe nói anh rất thân với cô ấy?”. Nghiêu Vũ thản nhiên mỉm cười hỏi Hứa Dực Trung.

“Cô ấy từng là trợ lý của tôi, một người bạn rất tốt”.

Bố Nghiêu Vũ bỗng nhớ ra điều gì, ông nhìn Hứa Dực Trung, lại nhìn con gái, ánh mắt là lạ đột nhiên nhớ đến chuyện xảy ra ở thành phố B hai năm trước, hèn gì ông thấy anh chàng Hứa Dực Trung này trông quen quen.

Ông vui vẻ hỏi: “Ồ, thì ra đó là con gái của ông Đỗ, phó chủ tịch thành phố B. Có nghe ông Đỗ nhắc đến... Chủ tịch Hứa, đại hội đại biểu toàn tỉnh khai mạc sau tết Nguyên đán sẽ xem xét thông qua nghị quyết bảo tồn thị trấn cổ, e là kế hoạch đầu tư giai đoạn hai của tập đoàn sẽ có thay đổi. Thành phố B cũng có kế hoạch thu hút đầu tư, trùng tu toàn bộ thị trấn cổ, tập đoàn Gia Lâm liệu có hứng thú?”.

Chủ tịch Hứa ngậy người giấy lát, vui vẻ đỡ lời: “Tập đoàn Gia Lâm có dự định chuyển hướng đầu tư vào du lịch. Dực Dương đang bắt tay vào chuẩn bị, cơ hội tốt như vậy đương nhiên không thể bỏ lỡ.

Rõ ràng, bố Nghiêu Vũ đã chuyển hướng từ “xem mặt” sang công việc. Chủ tịch Hứa cũng vui vẻ tiếp lời.

Nghiêu Vũ lặng lẽ ngồi ăn, từ tốn và duyên dáng, không nói gì.

Hứa Dực Trung tức sôi máu, nhìn cô từ đầu đến chân. Anh thấy rõ ánh mắt nghi ngờ của ông phó chủ tịch tỉnh, cũng thấy rõ vẻ băn khoăn của bố và nụ cười châm biếm của Dực Dương.

Chưa bao giờ anh hối hận như vậy. Hồi đó sao anh lại có ý định lợi dụng Đỗ Lối để khiêu khích Nghiêu Vũ? Vừa rồi Nghiêu Vũ làm như vô tình nhắc đến Đỗ Lối, khiến bố cô nghi ngờ anh, bây giờ anh làm thế nào chiếm được thiện cảm của ông?

Nghiêu Vũ cố tình, cố tình trả thù anh. Hứa Dực Trung tức tím mặt, ảo não thầm nghĩ, sau này không biết phải mất bao nhiêu công sức để lấy lòng nhạc phụ.

Anh muốn kéo Nghiêu Vũ đi, mặc cho các vị trưởng bối trở mắt, thu dọn “đồng đồ nát” nhưng lại sợ làm sự việc thêm rối. đành nuốt giận, cố ăn xong bữa.

Về tới nhà, chủ tịch Hứa nghiêm giọng “hừ” một tiếng: “Mất mặt đến thế là cùng!”. Hứa Dực Dương cũng giận dữ nhìn cậu em: “Đừng nói với anh, cô Tiểu Vũ mà em nói chính là Tiểu vũ hôm nay!”.

“Lại còn không phải!”. Hứa Dực Trung cũng bực: “Giờ thì hay rồi, đi xem mặt, lại gặp cả bố mẹ người ta, làm thế nào bây giờ? Em đã nói với anh, không để em tham gia dự án đầu tư vào thành phố B, đã nói cô ấy và Đỗ Lối mâu thuẫn như nước với lửa! Bây giờ thì hay rồi, nếu bố cô ấy phản đối, mọi chuyện coi như công cốc”.

Hứa Dực Dương lạ lùng nhìn cậu em: “Đến bố mẹ người yêu làm gì em cũng không biết, còn nói gì nữa?”.

Hứa Dực Trung rầu rĩ, không biết nói sao.

Vừa rầu rĩ vừa bực.

Lúc đó, Nghiêu Vũ còn ngang nhiên nhắn tin: “Dám đi xem mặt thiên kim tiểu thư nhà người ta?”. Hứa Dực Trung cảm thấy anh đã rơi vào lưới của cô, cái lưới này không chỉ chắc chắn mà còn quá chặt làm anh không thể động đậy, đầu bốc hỏa anh nhắn lại: “Định chơi xỏ anh? Cứ chờ xem anh trị em thế nào!”.

“Đã bảo anh đừng đi, đi sẽ hối hận mà!”.

“Anh hối hận rồi, hối hận vì không bóc mẽ em ngay lúc đó”.

“Ha ha, anh khỏi cần hối hận, hối hận cũng không kịp! Chính thức thông báo cho anh hay, bố mẹ em kịch liệt phản đối! Lý do? Tự anh biết”.

Hứa Dực Trung bực quá gọi điện: “Anh không biết em thù dai đến vậy?”.

Nghiêu Vũ cười lạnh lạnh: “Nhìn chung em không thù dai, nhìn chung em chỉ tính sổ với kẻ nào nợ em”.

“Em đã hạ bệ anh?”

“Không, anh có thể rút lui bất cứ lúc nào, em không thích ép buộc người khác”.

Hứa Dực Trung tứ phát điên, rút lui? Sao Nghiêu Vũ lại trở mặt như vậy? “Tiểu Vũ ngày mai anh đến đặt vấn đề với bố mẹ em, khi nào cưới em rồi, anh sẽ trị em đến nơi đến chốn!”.

“Hứa Dực Trung, anh không còn cơ hội nữa, qua Tết em sẽ chuyển sang làm du lịch ở thị trấn cổ của em, vẫn còn vài nơi em cần đi, hẹn lúc về gặp nhau! Ha ha!”. Nghiêu Vũ cười lạnh lớt.

Hứa Dực Trung bỏ điện thoại xuống, cũng bật cười. Đúng, anh yêu Nghiêu Vũ, cô đã mang đến cho anh vô vàn những điều mới mẻ, anh thích để cô được tự do như cơn gió, kể cả để thói bướng bỉnh của cô thoải mái phát tác.

Anh kể hết với bố và anh trai đầu đuôi câu chuyện, sau đó nói giọng nôn nóng: “Con định cầu hôn và cưới cô ấy!”.

Nghiêu Vũ cũng kể mọi chuyện với bố mẹ, ba người cười ngặt nghẽo, bố nói: “Nghiêu Nghiêu, giữa hai người quan trọng nhất là phải chân thành, con không được đùa giỡn cậu ta như vậy”.

Nghiêu Vũ lẩm bẩm: “Con ghen, ghen với chính mình, ai bảo anh ta muốn đi gặp người khác”.

“Nghiêu Nghiêu, con xác nhận con thích cậu ta thật?”. Mẹ cô hỏi.

“Vâng, mẹ à, ở bên anh ấy con rất vui. Không phải vì nhà anh ấy có tiền, cũng không phải vì những cái khác. Đương nhiên cái đó cũng tạo nên tính cách và lối sống của anh ấy, nhưng Hứa Dực Trung có thể hiểu con”.

“Lẽ nào con lại bị động như vậy?”. Mẹ Nghiêu Vũ nghi ngờ.

Nghiêu Vũ cười vang: “Anh ấy là kiểu người con thích. Mẹ à, anh ấy có thể bộc lộ bản tính trước mặt con. Anh ấy biết con thích gì, cần gì, rất vui vẻ đáp ứng. Con cũng thế, con rất vui!”.

“Vậy Đồng Tư Thành trước đây thì sao?”.

“Anh ấy cũng rất tốt, nhưng quá điển không giống con, chỉ có thể thôi”. Nghiêu Vũ vẫn cảm kích khi nghĩ đến Đồng Tư Thành, có lúc cô cũng đã nghĩ, sao mình may mắn thế, được hai người đàn ông yêu hết lòng.

51. Chương 51

Nghiêu Vũ không hề biết chuyện xảy ra với Tuệ An và Thiên Trần. Valentine năm nay cô chìm đắm trong hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi chỉ biết cười ngốc nghếch.

Đây là Valentine đầu tiên của Thiên Trần và Hoài Dương sau khi kết hôn, cũng là Valentine đầu tiên của Thiên Trần với người đàn ông khác.

Lâm Hoài Dương đặt chỗ ở nhà hàng, hai người ăn một bữa tối rất dễ chịu. Thiên Trần đã quen với sự trầm lặng của chồng, quen dần cảm giác không dựa vào anh.

Phụ nữ ai cũng thích lãng mạn, khao khát những mối mẻ bất ngờ, khao khát người yêu bận rộn làm gì đó vì mình, nhưng Lâm Hoài Dương vẫn thế, không có chương trình gì mới, ăn xong bữa tối trong không khí dễ chịu, sau đó đi xem ca nhạc, Thiên Trần đã thấy thỏa mãn.

Ăn tối xong đến một phòng trà, phòng trà tối nay cũng được trang trí rất nên thơ. Tiếng dương cầm du dương. Thiên Trần lại nhớ lần đầu tiên đến nhà Lâm Hoài Dương, nhìn anh chơi đàn, hát, lòng cô vui như một chú chuột nhỏ chạy qua chạy lại.

Cô dịu dàng nhìn chồng, anh điển trai như vậy, chỉ riêng ngoại hình của anh cũng đủ thấy hãnh diện. Cô nghĩ tới lúc anh âu yếm, khác hẳn Tiêu Dương, dù hôn hay làm tình đều nhẹ nhàng.

Có lúc cô nghĩ, bao giờ anh mới có những phút đột phá mãnh liệt đắm say? Cô sẽ thử dài, con người không thể so sánh. Lâm Hoài Dương là thế, anh không bất ngờ và cuồng nhiệt, mới mẻ như Tiêu Dương, luôn khơi bùng lửa dục trong cô. Nhưng anh là chồng cô.

Cuộc sống là vậy. Ngoài những mâu thuẫn, những xúc động bùng phát bất ngờ, hầu như ngày lại ngày bình thản trôi qua. Là cô không tự hài lòng với những gì đã có hay là phần lớn mọi người đều sống như vậy? Thiên Trần không biết.

Mọi người xung quanh đều sống như vậy, thỉnh thoảng lóe sáng, sau đó lại trở về bình thường.

Cũng như tối nay, trong không khí ấm áp này, lẽ ra nên nói lời âu yếm, nhưng Lâm Hoài Dương chỉ chăm chú nghe nhạc, nếu Thiên Trần không nói, anh chỉ ngồi im.

Thiên Trần thẫn thờ ngồi ngây, tâm trí cô đã bay rất xa.

“Cô ơi, mua hoa không?”

Tiếng cô bé bán hoa vang bên cạnh, Thiên Trần mỉm cười: “Cháu nên hỏi chú kia mới phải chứ”.

Cô bé cũng cười. Thiên Trần mơ hồ nhìn cô bé, rồi lại nhìn Lâm Hoài Dương, nụ cười vụt tắt.

Lâm Hoài Dương mắt vẫn lim dim, không biết là ngủ hay đang thưởng thức âm nhạc. Thiên Trần ngưỡng nghịu lắc đầu với cô bé bán hoa: “Không mua, cảm ơn cháu!”

Cô không gọi chồng, lặng lẽ uống trà, lòng xao xuyến. Nếu là Tiêu Dương, cô sẽ giận, hoặc sẽ cười nhạo anh... nhưng Tiêu Dương tuyệt đối không, không lim dim mắt, chìm trong thế giới riêng, bỏ mặc cô trong ngày Valentine, trong không khí như thế này. Một giọng nói gay gắt khe khẽ vang trong lòng cô.

Ngày trong ngày Valentine vẫn không khác như thế. Không hiểu sao cô thấy buồn cười.

Đây là tình yêu sao? Là cuộc sống lừa dối mới chỉ nửa năm sau ngày cưới? Người chơi dương cầm chợt cất tiếng hát, giọng trầm trầm da diết:

“Baby, tell me how can I tell you.

That I love you more than life.

Show me how can I show you.

That I’m Blinded by your light.....

Cô từng nghe bài này, Thiên Trần giật mình mở to mắt.

“I know they gonna say our love’s not strong enough to last forever.

And I know they gonna say that we’ll give up because of heavy weather

...

When you touch me I can touch you.

To find out the dream is true.

I love to be loved,

I need yes I need to be loved.

I love to be loved by you... ..

Cô nhúm mày, đó chính là bài hát, bài hát đêm đó cô đã đứng trên chân Tiêu Dương để anh dìu đi trong tiếng nhạc. Tiêu Dương khép mắt, miệng hát khe khẽ, tay vòng nhẹ quanh người cô, ánh mắt như có lửa... tất cả chợt hiện ra. Tim cô bất chợt nhảy từng nhịp đau đớn.

Bài hát kết thúc, Thiên Trần chầm chậm đứng lên, đi đến bên nhạc sĩ khẽ nói: “Xin cảm ơn, anh hát rất tuyệt, có thể cho tôi biết, ai hát bài này không? Tên ca khúc là gì?”

Nhạc sĩ mỉm cười: “Ca khúc do Marc Terenzi hát, tên bài hát là I love to be loved by you”.

“Cảm ơn!”. Thiên Trần quay về chỗ ngồi. Lòng nao nao, dường như có một giọng nói rất nhỏ nói với cô, bài hát này rất đặc biệt, Tiêu Dương không ngẫu nhiên chọn bài hát đó.

“Hoài Dương!”

Lâm Hoài Dương mở mắt, nhìn Thiên Trần đứng trước mặt: “Âm nhạc êm đềm quá, nhắm mắt nghe rất dễ chịu”.

“Đi thôi.”

Lâm Hoài Dương ôm eo cô ra khỏi phòng trà.

Anh dè dặt nhìn cô: “Hay là mình đi xem phim?”.

“Không, về nhà thôi, hôm nay hình như anh hơi buồn ngủ”.

Cô nói rất tự nhiên, không có vẻ giận dỗi, Lâm Hoài Dương giải thích: “Không phải buồn ngủ. Không khí xung quanh như vậy nên anh muốn nhắm mắt tĩnh dưỡng thôi”.

Về tới nhà, Thiên Trần lên mạng. Do dự rất lâu, đắn đo rất lâu, tim đập thành thịch, như đang lén lút hẹn hò.

Đợi khi chồng cô ngủ, cô lên mạng tìm và đã thấy bài hát đó.

Nỗi đau bất chợt bùng ra.

Thiên Trần tắt máy, vào phòng tắm, mở vòi hoa sen.

Khi dòng nước ấm xối vào người, nước mắt cũng giàn giụa.

...

Cho anh biết làm sao anh nói được, anh yêu em hơn cả tính mạng mình.

Cho anh biết, anh làm sao để em thấy, ánh sáng nơi em làm lóa mắt anh.

Khi em vuốt ve anh, anh cảm thấy giấc mơ là có thật.

Anh muốn em yêu anh, có phải em sợ hiện tại, em đợi chờ lời thề trong hôn lễ.

...

Anh biết, người ta bảo tình yêu chúng ta không đủ nặng để bên nhau mãi mãi.

Anh cũng biết, họ cho rằng khó khăn sẽ làm chúng ta từ bỏ tình yêu.

Nhưng làm sao họ biết, tình haita do trời xanh ban tặng.

Anh muốn em yêu anh, anh cần em yêu anh, anh muốn em yêu anh, phải, em yêu anh.

Tiêu Dương của cô, tình yêu của cô! Cô không hề biết Tiêu Dương đã nhìn thấy hết, từ ngày đó anh đã biết sẽ chia tay.

Đêm đó Thiên Trần lại mơ thấy Tiêu Dương. Nụ cười của anh chập chờn như ánh sáng trên mặt nước, vậy gọi cô chia tay. Nhưng tay vừa giơ, nụ cười đó đã vỡ vụn, cô tuyệt vọng thét lên: “A Dương!”.

Bỗng giật mình mồ hôi lạnh đầm đìa.

“Thiên Trần!”. Lâm Hoài Dương bị đánh thức bởi tiếng gọi thất thanh của cô. Anh ôm chặt cô, tay vỗ nhẹ vào lưng cô ướt mồ hôi: “Anh đây! Trần! Anh đây...”.

Thiên Trần ép nước mắt vào trong, nghẹn ngào: “Không sao...A...A Dương!”.

“Anh đây!”. Giọng Lâm Hoài Dương càng nhẹ, anh cúi hôn cô, tay lần tìm, giật dây bộ đồ ngủ của cô, chậm chậm vuốt ve cơ thể cô.

Dòng nhiệt từ sâu trong lòng bùng lên, tâm hồn trống rỗng, cô khao khát lấp đầy chính mình. Thiên Trần bỗng hốt hoảng bởi những cảm giác xa lạ đó, muốn đẩy anh ra, nhưng anh đã ghì chặt cô, lật người, đè lên cô.

Đêm đó, Lâm Hoài Dương dữ dội như giông bão, khiến Thiên Trần kinh ngạc.

Tuệ Anh rất chờ đợi ngày Valentine. Cô trang trí nhà cửa, mua hoa quả tươi, chuẩn bị những món ăn Trương Lâm Sơn thích. Cô còn về nhà nhờ mẹ hướng dẫn nấu ăn. Tuệ Anh biết chồng bận công việc, cô muốn mình có thể tự vào bếp để chồng có thể thường xuyên được ăn những món ngon mỗi khi về nhà. Cô còn mua một cặp đồng hồ tình nhân hơn bốn vạn tệ. Hôm nay Tuệ An đã chuẩn bị chương trình kín cả buổi tối, thậm chí còn mặc bộ váy ngủ lụa đỏ tươi.

Sắp hết giờ làm, Trương Lâm Sơn gọi điện báo, tối nay anh lại có việc.

Tuệ An cố kìm nước mắt. Cô vẫn hi vọng Trương Lâm Sơn chỉ về muộn một chút, vẫn có thể nhìn thấy tất cả những thức cô vất vả chuẩn bị. Tuệ An đợi rất khuya, đến tận một giờ đêm, mới thu dọn mọi thứ, ngôi nhà trở lại bình thường.

Cô đi tắm, thay bộ váy ngủ khác.

Vóc người Tuệ An vẫn rất đẹp, thon thả, gợi cảm. Chiếc váy lụa mềm mại như dán vào người. Vừa tắm xong, mặt hồng như cánh hoa đào mùa xuân tươi thắm sắc, như ánh hồng ngọc lung linh.

“Lâm Sơn, Tuệ An cũng rất đẹp!” Đỗ Lối khẽ nhếch môi, tay vuốt nhẹ mình trong gương. Ánh mắt nhoe dãn, nước mắt tứa ra. Cô lau khô nước mắt, thay bộ quần áo bình thường, cầm túi xách ra khỏi nhà.

Ngày Valentine, Trương Lâm Sơn đã lựa chọn ở bên Đỗ Lối. Sau khi ăn bữa tối đầm ấm ở nhà Đỗ Lối, anh chỉ định ở lại một lát rồi về nhà. Anh còn chưa kịp mở miệng, Đỗ Lối đã giục, “Anh không nên ở lại đây, hôm nay là ngày Valentine...”

Trương Lâm Sơn buồn rầu nói: “Em muốn anh để em một mình trong ngày này ư?”

“Không sao, em một mình quen rồi. Nếu anh không về, Tuệ An...” Lòng chua xót xen lẫn ngọt ngào. Biết làm thế nào, nói như vậy, cô cũng rất buồn, cô không muốn thế, ai đã yêu, chẳng muốn chiếm hữu người yêu.

Nhớ lại lời Nghiêu Vũ, thực sự không có tình bạn khác giới đơn thuần. Khi đã vượt qua giới hạn, có quan hệ thể xác, sự ngưỡng mộ ban đầu sẽ biến thành nỗi khát khao không thể cưỡng nổi.

“Thật đáng ngờ, không biết em có thực sự yêu anh?”. Trương Lâm Sơn khẽ nói.

Đỗ Lối ngẩng phắt đầu, ôm chầm lấy anh từ phía sau, nước mắt nhỏ xuống tâm lưng rắn chắc của anh: “Em yêu anh! Bây giờ em mới hiểu thế nào là yêu một người, em cần anh, em không thể chịu được nữa rồi!”. Đỗ Lối bật khóc.

Trước đây cô tưởng tình cảm với Hứa Dục Trung là tình yêu, nhưng bây giờ với Trương Lâm Sơn thì khác. Cô luôn thận trọng, chỉ sợ anh bị ảnh hưởng. Không dám gọi điện cho anh vào ban đêm, cho anh tự do nhất để lựa chọn. Tất cả chỉ vì yêu anh, vì muốn giữ chặt trái tim anh.

Nhưng cô buồn, buồn vô hạn. Chodù cô níu kéo, muộn mấy Trương Lâm Sơn cũng phải về nhà. Yêu cô bao nhiêu anh vẫn nhớ còn có Tuệ An.

Đỗ Lối cảm thấy cô có thể hi sinh tất cả vì anh, một mình chịu đựng tất cả, nhưng tối nay Trương Lâm Sơn đã khơi lại mọi nỗi đau khổ trong cô. Anh siết cô vào lòng, nhắm mắt: “Tại sao? Tại sao anh lại không gặp em sớm hơn?”. Anh nâng mặt cô, hôn như mưa. Không cần nói gì, sự bộc phát của cơ thể đã nói lên tất cả.

Tuệ An chạy xuống tầng, lại đứng sững, nhìn về phía cổng chung cư tĩnh mịch hi vọng thấy ánh đèn xe của chồng. Cô lau nước mắt, loạng choạng quay về, lại dọn tất cả những thứ đã chuẩn bị lên bàn, thay bộ váy ngủ lúc trước, lên giường đi nằm. Miệng mơ màng mỉm cười, nghĩ đến lúc về nhà, nhìn thấy những thứ này, chồng cô nhất định sẽ cảm động, nhất định.

Đêm đó, Hứa Dục Trung đã cầu hôn Nghiêu Vũ.

Nghiêu Vũ chỉ hỏi anh một câu: “Tại sao anh không trách em giấu anh mọi chuyện?”.

“Cái đó anh không bận tâm, cũng không phải không bận tâm, mà bởi vì điều kiện bây giờ không cần anh bận tâm cái đó”.

“Xin lỗi! Thực ra em vẫn nhìn nhận quá xấu về con người”.

“Vậy nếu anh không có tiền, em có bận tâm không?”.

“Có chứ, nhưng em biết, nếu không có tiền, anh sẽ đi kiếm, sẽ cùng em đi kiếm. Dục Trung, trước nay em vẫn cho rằng điều kiện thế nào thì sống như thế. Chỉ cần như vậy”.

Hứa Dục Trung thở một hơi dài: “Lấy anh không tốt ư?”.

“Không tốt!”, Nghiêu Vũ bật cười, “Em không thể hạnh diện”.

Hứa Dục Trung làm điệu bộ ngất xỉu: “Thì cứ tiếp tục bắt nạt anh là em có thể hạnh diện, anh giờ tay hàng!”.

“Dục Trung, sau này anh vẫn sẽ trêu em cười như vậy chứ?”.

“Cái đó anh không dám chắc, nếu em đảm bảo cứ ngốc nghếch như vậy, anh nghĩ cũng không khó”.

Nghiêu Vũ không biết chuyện của Tuệ An và Thiên Trần. Valentine năm nay cô chìm đắm trong hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi luôn miệng cười ngốc nghếch.

52. Chương 52

Nỗi đau xót xâm chiếm lòng anh, Trương Lâm Sơn hiểu, cán cân trong lòng anh đã nghiêng về Đỗ Lối. Cô và anh giống như hai bánh xe răng cưa, từng mất xích đều vừa khớp.

Tim Thiên Trần đã chảy thành tro từ khi chia tay với Tiêu Dương. Cô cảm thấy giữa cô và Lâm Hoài Dương không có gì để nói, họ giống như hai đường thẳng song song có thể bình ổn sống bên nhau, giống như đường ray tàu hỏa, có thể vươn rất dài, rất xa nhưng mãi mãi không bao giờ gặp nhau.

Gần sáng Trương Lâm Sơn về đến nhà. Đèn phòng khách vẫn sáng, sắc trời sáng dần làm nhạt ánh đèn. Anh biết đó là vì Tuệ An sợ khi anh về, trong nhà tối om, cảm giác không hay. Nếu anh không về, đèn sẽ sáng suốt đêm.

Anh tắt đèn, thấy thức ăn đầy trong lồng bàn, mở ra nhìn, sống mũi cay cay. Trước giờ Tuệ An không biết nấu ăn, nhưng trên bàn toàn những món anh thích... Anh không hề biết cô đã học nấu ăn, học nấu những món anh thích.

Anh lấy bát đĩa ngồi xuống gấp vài miếng thức ăn, thức ăn đã nguội hết, tan trong miệng không rõ vị gì.

“Lâm Sơn, anh về rồi à?”. Tuệ An dụi mắt đứng ở cửa phòng ngủ.

Mái tóc hơi rối, thân hình quyến rũ, mắt mơ màng, Trương Lâm Sơn buông đĩa đi đến. Tuệ An ôm anh nũng nịu: “Em đợi anh mãi! Bê em đi!”. Trương Lâm Sơn cúi xuống bế cô, chiếc váy lụa mềm dán vào người, lộ ra cơ thể mảnh mai. “Sao lại gầy đi rồi?”.

“Anh không về, đêm nào em cũng thức giấc, không ngủ được”.

“Hôm nay cuối tuần, không phải đi làm, ngủ thêm chút nữa nhé”. Trương Lâm Sơn bế cô lên giường, định quay đi,

Tuệ An kéo anh lại: “Em muốn anh ôm em ngủ”.

Trương Lâm Sơn bối rối, lòng nhót tới Đỗ Lối, miệng lại dỗ dành Tuệ An: “Anh ở phòng khách, không đi đâu, ở nhà với em”.

Tuệ An nhất định không chịu.

Trương Lâm Sơn ngồi tựa đầu giường, Tuệ An sung sướng dịch lại gần, cô đã quen ôm anh, dụi vào ngực anh ngủ.

Tấm lưng trắng ngần của Tuệ An lộ ra ngoài, xương bả vai nhô cao, Trương Lâm Sơn vuốt ve, Tuệ An mỉm cười, tay đã luồn vào áo anh.

Lúc đầu Trương Lâm Sơn không để ý nhưng động tác của Tuệ An dần dần mạnh bạo, anh chưa kịp chuẩn bị, bên dưới đã có phản ứng.

Tuệ An ngẩng đầu nhìn anh, khẽ gọi: “Lâm Sơn!”.

Mặt cô mềm như nước mùa xuân, mắt long lanh, dây váy ngủ màu hồng lộng lẫy tuột ra, để lộ bờ vai mảnh dẻ, chiếc váy vừa trễ xuống, bó chặt ngực cô. Trương Lâm Sơn ngơ ngẩn nhìn.

Tuệ An nhồm đậy, chủ động hôn anh. Anh không hề biết là vợ mình lại có khát khao như vậy. Với một chút hiếu kỳ, với kích thích mãnh liệt của cảm quan, anh bị Tuệ An dẫn dụ, ham muốn bất ngờ bùng lên.

Đã lâu không làm tình với vợ, trải nghiệm mới mẻ này khiến Lâm Sơn vô cùng thỏa mãn.

Nhưng phút thăng hoa qua đi, lại thấy mệt rã rời. Anh nhắm mắt nhớ lại lời nói của mình khi rời nhà Đỗ Lối: “Em không yêu cầu, nhưng anh muốn, đừng áy náy, đây là việc của anh”.

Nhưng bây giờ Trương Lâm Sơn lại do dự. Liếc nhìn Tuệ An cuộn tròn trong lòng anh ngủ ngoan như con dê nhỏ. Cô là người vợ tốt nhất trên đời.

Nỗi chua xót xâm chiếm lòng anh, anh hiểu, cán cân trong lòng mình đã nghiêng về Đỗ Lối. Cô và anh là hai bánh xe răng cưa, từng mắt xích ăn khớp.

Anh mâu thuẫn, Tuệ An là người tốt nhưng không thể mang lại cho anh những phút đam mê dữ dội như núi lửa phun trào, không thể làm bùng lên ham muốn nguyên thủy nhất trong anh. Cô bé nhỏ yếu đuối, hồn nhân làm anh mệt mỏi.

Công việc của anh đầy áp lực, nhưng Tuệ An lại không thể chia sẻ, cô làm việc trong môi trường đơn thuần, không hiểu những phức tạp vất vả của anh. Anh cũng từng nói với cô những áp lực, cạnh tranh ở cơ quan, Tuệ An tròn mắt nhìn anh: “Lâm Sơn, vậy thì chúng ta không cạnh tranh nữa! Anh đã là trưởng phòng rồi”.

Trương Lâm Sơn không biết nói sao. Với Đỗ Lối thì khác. Đỗ Lối rất hiểu những vấn đề tế nhị, rất hiểu luật chơi không tiến lên nghĩa là bị đào thải, cô có thể cùng anh phân tích vấn đề, đưa ra chủ kiến rất sắc sảo. Cô và anh thực sự ngưỡng mộ lẫn nhau.

Lòng ngưỡng mộ ban đầu chỉ thể hiện trong xã giao bình thường, về sau anh không thể nào kiểm soát được tình cảm của mình. Trương Lâm Sơn ngạc nhiên phát hiện, Đỗ Lối xinh đẹp như vậy lại không hề biết hôn. Một cô gái hoàn mỹ như thế, anh quả thực không thể bỏ qua.

Tuệ An trở mình. Những đường cong mềm mại nổi lên dưới làn chăn mỏng, lòng anh lại xao xuyến. Những cố gắng của cô vì anh, càng khiến anh cảm giác mình có tội.

Gần một năm nay, anh cảm thấy, trong cuộc sống của họ, Tuệ An cơ hồ mờ nhạt như có như không, nên mới nói với Đỗ Lối như vậy. Nhưng hôm nay Tuệ An lại đánh thức trách nhiệm trong anh.

Anh ngấm ngầm xót xa, nhẹ nhàng xuống giường, ra phòng ngoài.

Hôm nay trong nhà rất khác, Tuệ An mua hai bó hoa tươi, tối qua cô đã đợi anh về cùng đón Valentine ư?

Đỗ Lối gửi tin nhắn, Trương Lâm Sơn giật mình. Trước đây cô không bao giờ nhắn tin vào giờ này. Anh đọc xong, lặng lẽ xoa đi.

Đỗ Lối nhắn: “Đừng miễn cưỡng, em chỉ cần hiện tại”.

Đỗ Lối thông minh hiểu biết như vậy, hiểu rõ trần trở mâu thuẫn trong anh. Cuộc đời người ta đâu dễ gặp tri âm. Anh lại muốn bỏ Tuệ An.

Lòng đã quyết, Trương Lâm Sơn khoác áo, ra đi.

Tuệ An thức dậy, gọi điện cho chồng: “Lâm Sơn, anh đi đâu vậy?”.

“Tối nay đến chỗ Hứa Dực Trung có chút việc, đừng đợi anh”.

Tuệ An nhìn thức ăn trên bàn, nhỏ nhẹ nhai từng miếng. Nước mắt ghen trong họng, không thể nuốt nổi. Cô khóc rất lâu, rồi rửa mặt, gọi điện cho Nghiêu Vũ: “Tiểu Vũ, cậu có đến được không?”.

Nghiêu Vũ đang ở chỗ Hứa Dực Trung, định kể với Tuệ An chuyện đính hôn của mình, nghe vậy là đi ngay.

Tuệ An ngồi một mình, nhìn thấy Nghiêu Vũ liền hỏi một câu lạ lùng: “Tiểu Vũ, Hứa Dực Trung đưa cậu đến à?”.

Nghiêu Vũ định gạt đầu, lại ngán ra, cười: “Anh ấy nói hôm nay bận, mình đi taxi đến”.

Tuệ An thở phào, nụ cười lại hiện ra, giọng nói cũng nhẹ nhõm: “Nhìn cậu và Hứa Dực Trung thế này, rất mừng cho cậu”.

Nghiêu Vũ vui vẻ khoe: “Tối qua Hứa Dực Trung đã cầu hôn, mình đồng ý rồi”.

Tuệ An vui vẻ: “Thật à? Khi nào cưới?”.

Nghiêu Vũ cười sung sướng, má ửng hồng, dựa vào Tuệ An, nói: “Có nhanh quá không? Mình định đi nốt mấy thị trấn cổ rồi tính”.

“Thôi, cưới rồi đi cũng được. Công việc của Tập Đoàn Gia Lâm cũng đang thuận lợi. Hứa Dực Trung cũng không bận nhiều. Anh ấy có thể đưa cậu đi, đừng có đi liền nửa năm đấy. Vợ chồng phải gần nhau, xa cách chẳng ai dám chắc điều gì”. Tuệ An thở dài, mặt lại rầu rĩ.

Nghiêu Vũ nhìn thức ăn thừa trên bàn, cũng phần nào đoán ra: “Mấy hôm nay Hứa Dực Trung cũng bận, chắc có việc, suốt ngày nhắc đến Trương Lâm Sơn. Mình cũng không hỏi anh ấy. À, Thiên Trần thế nào? Lâu lắm không liên lạc, cậu có gọi cho Thiên Trần không?”.

Tuệ An lắc đầu, dạo này cô làm gì còn tâm trí.

Nghiêu Vũ lập tức gọi điện, lát sau, Thiên Trần cũng đến. Ba người trò chuyện rôm rả, thỉnh thoảng lại cười vang nhà.

Thời gian chậm chậm trôi qua, mười giờ tối Nghiêu Vũ và Thiên Trần mới rời khỏi nhà Tuệ An. Cả hai trở nên trầm tư.

Hôm nay là cuối tuần, Trương Lâm Sơn vẫn không ở nhà. Thiên Trần đột nhiên hỏi Nghiêu Vũ: “Cậu đã biết chưa?”.

“Biết gì?”.

“Mình cảm thấy Tuệ An không bình thường, trước đây, ít khi cậu ấy gọi chúng mình đến thế này, Tuệ An vốn trầm tính, mình cảm thấy...” Thiên Trần ngập ngừng.

Nghiêu Vũ cười to: “Chỉ hẹn chúng mình đến, muốn tụ tập thôi! Đừng suy diễn lung tung. À, Thiên Trần, cậu thế nào?”.

“Tiểu Vũ, mình muốn ly hôn!”.

Một tiếng “ầm” nổ trong đầu, Nghiêu Vũ mặt biến sắc, nắm tay Thiên Trần: “Thiên Trần, còn chưa được một năm, cậu làm gì thế? Vẫn nhớ Tiêu Dương? Anh ấy mới cưới được hai tháng!”.

Giọng Thiên Trần rất bình tĩnh: “Không liên quan đến Tiêu Dương, là do mình không muốn sống cả đời như vậy”.

“Thiên Trần. Nếu cậu có can đảm ly hôn, lúc đầu lẽ ra không nên chia tay với Tiêu Dương, cái giá quá lớn!”

“Đúng! Nếu biết cuộc hôn nhân hoàn hảo trong mắt mọi người lại khiến mình buồn chán như vậy, mình tuyệt đối không...”. Thiên Trần chưa nói hết, nước mắt đã giàn giụa.

Nếu sớm biết cuộc hôn nhân theo ý bố mẹ làm cô mệt mỏi đến thế, cô thà bỏ trốn với Tiêu Dương. Bây giờ đã ở thế cưới lưng hổ, muốn xuống cũng khó! Nhưng nếu ly hôn sẽ là cú sốc không chịu nổi đối với bố mẹ.

Ca khúc của Marc Terenz, nụ cười của Tiêu Dương lại hiện trong đầu. Cô tuyệt vọng khóc: “...Nghiêu Vũ, mình kiệt sức rồi, ngày nào cũng là sự lặp lại đơn điệu, mình với Hoài Dương cả ngày không nói với nhau quá mười câu. Mình rất sợ, không biết có sống như vậy hết đời được không...”.

Thiên Trần cảm thấy cô và Lâm Hoài Dương như hai đường thẳng song song, như đường ray xe lửa cho dù vươn dài, rất xa, cũng vĩnh viễn không thể gặp nhau.

Trái tim Thiên Trần đã bị cháy thành tro khi chia tay Tiêu Dương. Cuộc hôn nhân nửa năm nay đã dập tắt tàn lửa yếu ớt cuối cùng trong đồng tro ấy.

Nghiêu Vũ ôm chặt bạn. Một đường sáng loé lên từ chiếc nhẫn đính hôn trên tay cô. Hôn nhân là gì? Nghiêu Vũ nhìn thấy những đáp án khác nhau.

Hôn nhân của Tuệ An bình lặng mà nguy hiểm, còn hôn nhân của Thiên Trần tẻ nhạt mà nguy hiểm, cô rùng mình, “Thiên Trần, Lâm Hoài Dương chỉ không biết thể hiện, hình như anh ấy chưa từng có bạn gái, chưa từng yêu, cậu hãy hướng dẫn anh ấy! Anh ấy không sôi nổi, không giao thiệp rộng như Tiêu Dương,

hầu như chỉ chuyên tâm học hành, công việc, cậu hãy chỉ cho anh ấy! Nếu hai người không nói ra để hiểu nhau, dù với bất kỳ người đàn ông nào cũng không ổn!”.

Thiên Trần cắn răng, sắc mặt tối tăm: “Được, mình sẽ hướng dẫn anh ấy, nhưng có thể không?”.

Đêm tĩnh mịch, Thiên Trần ủ rũ rảnh. Nghiêu Vũ đứng bên đường, ánh đèn vàng nhạt chiếu xuống rặng cây trên vỉa hè, cây cối chìm trong sắc vàng ảm đạm, xung quanh nhà nhà đều lên đèn, trong mỗi ô cửa sổ là những con người với cuộc sống khác nhau, có những câu chuyện và mảnh đời khác nhau. Cô đột nhiên thấy sợ, thấy hoài nghi với tình yêu, với hôn nhân. Cô vậy taxi đến nhà Hứa Dực Trung, cô nhớ anh, tối nay cô đặc biệt nhớ anh.

Hứa Dực Trung ngạc nhiên vuissống, ôm cô ngay từ cửa: “Xem ra anh phải đánh thêm chìa khoá cho em!”.

Nghiêu Vũ ôm cổ anh, gục mặt vào hõm vai anh, lòng buồn da diết.

“Em sao vậy?”.

“Anh nói thật đi, có phải Trương Lâm Sơn gọi điện nói trước với anh?”.

Hứa Dực Trung im lặng một lát, rồi gật đầu, lo lắng nhìn cô: “Em sẽ không gây sự với anh vì chuyện này chứ?”.

Nghiêu Vũ bật cười: “Không, em chỉ buồn thôi. Dực Trung, em không muốn cưới nữa”.

“Không được!”, Hứa Dực Trung quả quyết, quay sang nhìn cô: “Hôn nhân của bố mẹ em không phải rất tuyệt sao?”.

“Ồ”.

“Vậy em lạc quan lên, sao lại mất niềm tin với anh như vậy?”.

“Em cảm thấy thời gian chúng ta ở bên nhau quá ít, có lẽ chưa biết có phù hợp đi đến hôn nhân!”. Nghiêu Vũ trăn trở nghiêm túc, bắt đầu kể lể, “Anh xem, mỗi khi ở bên nhau, chúng mình thường xuyên cãi cọ, em vùng vằng, làm gì cũng tuý húng, không biết chăm sóc người khác, thực ra em rất ít đặt mình vào vị trí của người khác để xem xét mọi chuyện, còn nữa...”.

“Nói nữa đi, sao không nói tiếp?”. Hứa Dực Trung cười cười nhìn cô.

Nghiêu Vũ rầu rĩ dừng lại, hỏi nhỏ: “...còn nữa, đến giờ em vẫn không hiểu anh thích gì ở em? Cũng không biết ý thích của anh có thể kéo dài bao lâu”.

“Hôm nay gặp chuyện gì phải không? Vừa ở chỗ Tuệ An? Bọn em luôn ngưỡng mộ, cảm thấy Sơn Tử là người đàn ông lí tưởng nhất, đột nhiên phát hiện tất cả không tốt đẹp như vậy, cho nên bất động, đứng không?”.

“Còn Thiên Trần nữa, mới cưới chưa bao lâu, đã muốn ly hôn. Thiên Trần khóc, rất đau lòng, rất tuyệt vọng, cảm thấy suốt đời sống như vậy thà chết còn hơn...”.

Hứa Dực Trung ôm chặt cô: “Tiểu Vũ, trước đây, hồi đi du học, anh đã yêu một cô gái người Ý. Cô ấy rất giống em, đều là kiểu tính cách anh thích. Có lúc thích một người, hoặc cảm giác vui vẻ khi ở bên người nào đó, là bởi vì tìm thấy ở họ sự tương đồng về nội tâm, anh và em ở bên nhau giống như trở lại tuổi đôi mươi, làm những chuyện ngớ ngẩn khúc khích cười không thể tưởng tượng. Anh thích tình cảm bộc lộ thoải mái, tự nhiên như vậy”.

“Nghĩa là, dù em làm gì anh cũng thích?!” Nghiêu Vũ nửa tin nửa ngờ.

Hứa Dực Trung nhăn mặt: “Nếu em ngoại tình đương nhiên anh không thích!”.

“Em không!”. Nghiêu Vũ lẩm bẩm, đột nhiên nhớ ra, “Em còn chưa lấy anh. Hừ!”.

“Sẽ lấy, anh hợp em, em cũng hợp anh”.

“Nhưng em rất không thích thái độ của anh đối với Trương Lâm Sơn và Đỗ Lôi, nghĩ đến chuyện đó, em lại buồn, hôm nay anh còn nói dối, để Tuệ An tưởng Trương Lâm Sơn đang đi với anh, em rất khó chịu”. Nghiêu Vũ cảm thấy day dứt, không muốn nhìn thấy Tuệ An như bây giờ.

Trong lần gặp vào đêm xuân ấm áp hai năm trước Tuệ An và Trương Lâm Sơn là một đôi hạnh phúc. Anh ta hơn vợ mười tuổi, chiều chuộng hết lòng. Còn bây giờ có lẽ anh ta cảm thấy Tuệ An như đứa trẻ, không hiểu, không thể tha thứ cho anh.

Hứa Dực Trung thở dài, “Tiểu Vũ, em vẫn vậy đó. Chuyện này nhất thiết không được dựa vào cảm tính để can thiệp. Mọi việc đều có thể thay đổi, không có tuyệt đối, nếu em ngang bướng một mực can thiệp, có khi lại khiến sự việc xấu hơn”.

Nghiêu Vũ ầm ừc, “Lẽ nào em muốn hại Tuệ An?”.

Hứa Dực Trung tư lự, vuốt tóc cô, “Trước khi sự việc vỡ lở, vẫn còn đường lui. Nếu em cho Tuệ An biết, cô ấy sẽ thế nào? Khóc lóc với Sơn Tử? Đi tìm cái nhau với Đỗ Lối? Hay là lơ đi như không biết? Khả năng nào với Tuệ An cũng khó khăn. Chuyện của Sơn Tử, anh ta sẽ tự giải quyết. Anh lấy ví dụ thế này, em đến nhà thờ, đã biết những cửa sổ kính rực rỡ rất đẹp. Nhưng nếu nhìn từ bên ngoài chỉ thấy cửa kính đó bám đầy bụi, tối tăm, thậm chí cũ kỹ. Nhưng bước vào trong, khi ánh mặt trời chiếu rọi, hoặc ánh nến lung linh, những cửa sổ rực lên muôn sắc. Hôn nhân cũng giống một nhà thờ cũ, cảm giác nhìn từ ngoài và đi vào bên trong rất khác nhau, hiểu không, Tiểu Vũ?”.

Hứa Dực Trung nhẹ nhàng nghiêng đầu, áp má vào tóc cô: “Hoàn cảnh mỗi người khác nhau, cảm nhận về hạnh phúc cũng khác, em đừng lo sẽ giống người ta, em không phải họ, anh cũng thế”.

Nghiêu Vũ suy nghĩ lời anh nói, nổi hoang mang trong lòng dần tiêu tan. Cô ngạc nhiên nhìn anh, Hứa Dực Trung luôn đưa đến cho cô những nhận thức mới mẻ. Đây chính là người lấy trộm chân nến trong nhà hàng cho cô, mang bữa sáng đến tận nhà cô? Là người đã bí mật thay những trang có tên Đồng Tư Thành bằng trang tên mình trong cuốn từ điển? Nghiêu Vũ cắn anh một cái, nói thầm vào tai: “Em thích đôi khuyên tai đó, cái tên cũng rất hay”.

Vành tai Hứa Dực Trung đỏ một cách đáng ngờ, anh xoay đầu lại nói nhỏ với cô: “Mua rồi mới biết tên của nó, gấp quá, làm gì có thời gian lựa chọn, trông đôi nào cũng giống nhau, mua vội một đôi rồi đi...”.

“Ha ha! Anh xấu hổ rồi!”. Nghiêu Vũ cười ngặt nghẽo.

Hứa Dực Trung giả bộ sầm mặt, quay lại chủ đề cũ, “Nghe rõ chưa, không được can thiệp, nếu không, lại hối hận”.

Nghiêu Vũ nén cười, gật đầu. Rồi lại thấy buồn, chỉ có những người từng trải mới có thể làm như vậy! Có lẽ mình nên ít bị kích động thì hơn, khi dần dần biết cách bình tĩnh đối diện, con người cũng trưởng thành. Nhưng cô không muốn trưởng thành, Nghiêu Vũ bắt giá lại lên thở dài.

Nhìn bộ dạng của cô Hứa Dực Trung không nhịn được cười, “Cố bắt mình buồn, cũng không buồn được. Nào nói anh nghe, cảm giác em thích nhất là gì? Ví dụ, được ở bên chồng em?”.

Nghiêu Vũ nghĩ một lát nói, “Em nghĩ, ví dụ đi thăm quan hết các thị trấn cổ, anh có thể đi cùng em, cũng có hứng thú như em, cùng thưởng thức văn hóa và những đặc sản địa phương, cùng cười phá lên mỗi khi nhìn thấy chuyện gì hay hay. Chính là cảm giác đó!”.

“Thế ư, vậy anh chỉ có thể đưa em đi tìm cảm giác đó”.

Nghiêu Vũ lườm anh, “Anh thì có hứng thú gì, có khi lại giống anh chàng Lâm Hoài Dương kia, Thiên Trần hỏi anh ta, Nam Kinh có gì hay? Anh ta trả lời, đâu cũng thế. Thiên Trần lại hỏi, anh đi chơi những đâu, anh ta nói, cũng chỉ có mấy nơi. Thật kinh khủng! Tẻ ngắt, không đồng điệu, chính là thế!”.

“Vậy anh muốn biết, em thích gì anh?”.

Ánh mắt Nghiêu Vũ ranh mãnh lơ lửng, nhảy từ trên người anh xuống, đứng ở một chỗ xa, cười khanh khách: “Anh là nhà đầu tư!”.

Hứa Dực Trung cũng không vội, thông thả, vươn thẳng người đi về phía cô, nhân lúc Nghiêu Vũ quay người định chạy, giơ tay tóm cô, kéo giật trở lại, “Nhà đầu tư có quyền đòi hỏi em thực hiện nghĩa vụ...”.

Gió xuân từ cửa sổ thổi vào, căn phòng ấm cúng, vang tiếng cười.

53. Chương 53

Nước mắt Nghiêu Vũ tuôn như mưa. Chiếc hộp nhỏ Đồng Tư Thành tặng cô chứa đựng hi vọng, hi vọng muốn làm cô cảm động, nhưng khi mở chiếc hộp anh để lại trong ngôi nhà cổ, bên trong chỉ có đau khổ và hối hận.

Tháng ba, đại hội đại biểu nhân dân toàn tỉnh thông qua nghị quyết bảo tồn thị trấn cổ. Đây là lần đầu tiên đại hội đưa ra nghị quyết về vấn đề đó. Đồng thời tập đoàn Gia Lâm liên kết với tập đoàn Phương Bắc đầu tư sáu trăm triệu tệ trùng tu bảo tồn khai thác du lịch thị trấn cổ, hợp đồng cũ của tập đoàn Gia Lâm với thành phố B cũng sửa đổi, chuyển toàn bộ đầu tư xây dựng giai đoạn hai của tập đoàn vào đầu tư khai thác du lịch thị trấn cổ.

Tháng tư, Nghiêu Vũ nhận được giấy tờ quyền sử dụng đất do Đồng Tư Thành nhờ Tiêu Dương đưa đến. Anh chuyển quyền sở hữu hai lác viên ở thị trấn cổ sang tên cô, tại sao như vậy, cô không biết.

Không thể liên lạc với Đồng Tư Thành, Tiêu Dương ngập ngừng nói với cô, Đồng Tư Thành đi công tác. Nghiêu Vũ không biết làm thế nào, cô không thể nhận món quà đó, chỉ biết chờ Đồng Tư Thành quay về.

Định đi hỏi thăm tin tức của Đồng Tư Thành, nhưng Tiêu Dương hỏi lại cô: “Nghiêu Vũ, có thể đi uống tách trà không?”

Nghiêu Vũ gật đầu, “Được!”

Trông Tiêu Dương càng trầm lặng hơn trước. Anh mới mua chiếc Ford màu hồng, Nghiêu Vũ ngạc nhiên nhìn màu sắc chiếc xe. Tiêu Dương cười, “Mua cho vợ, anh không đi xe”.

Nghiêu Vũ thầm nghĩ, anh thật tốt với vợ.

Tiêu Dương lái xe đến trường đại học cũ của họ, dừng trước quán trà Lương Mộc Duyên. Cô lại nghĩ, anh rất giống Thiên Trần, đều muốn trở về nơi có nhiều kỷ niệm.

“Nghe nói em và Hứa Dục Trung đã đính hôn?”

“Vâng”.

Tiêu Dương rõ ràng suy nghĩ, đắn đo khá lâu, “Nghiêu Vũ, chúng ta quen nhau cũng bảy tám năm, đã là bạn cũ, anh nói thẳng vậy. Nếu sư huynh không như em nghĩ, em có lựa chọn anh ấy không? Thực ra Tư Thành về nước là muốn làm lại với em, lúc đó hình như em chưa bắt đầu với Hứa Dục Trung”.

Nghiêu Vũ ngây người, không như mình nghĩ? “Em nghĩ thế nào? Đồng Tư Thành nói gì với anh?”

“Không nói gì, mùa đông năm ngoái, có lần Tư Thành, vô tình thổ lộ, em cho là anh ấy quá tính toán”.

Nghiêu Vũ nhìn ly cafe trước mặt, cô vẫn chọn Mocha, không phải vì không quên được Đồng Tư Thành, mà vì đã trở thành thói quen. Thói quen này đã không còn liên quan tới anh nữa.

Chiếc nhẫn trên tay thỉnh thoảng lại lóe sáng, làm cô nhớ tới đôi mắt lóng lánh của Hứa Dục Trung.

“Lúc đó em quá kích động, hiểu lầm lời nói của Đồng Tư Thành, em xin lỗi. Còn có lựa chọn anh ấy hay không, thật ra hồi đó em vẫn do dự, bây giờ đã nghĩ ra rồi, Hứa Dục Trung hợp với em hơn, không phải Đồng Tư Thành không tốt”.

Tiêu Dương mỉm môi, chuyển chủ đề, “Thiên Trần thế nào?”

Câu hỏi dường như chỉ vô hình, Nghiêu Vũ nhìn mái đầu hơi cúi của Tiêu Dương, thầm thở dài não ruột, cô định nói thật với anh, nhưng lại nghĩ tới lời Hứa Dục Trung, nhiều vấn đề có thể trở nên phức tạp nếu cô can dự vào.

Nếu Tiêu Dương biết tình trạng của Thiên Trần, anh sẽ thế nào? Anh vừa mua xe cho vợ. Lẽ nào Tiêu Dương sẽ ly hôn, quay lại với Thiên Trần?

Nghiêu Vũ đột nhiên hiểu ra, vì sao người ta khó ly hôn? Cả hai đều có gia đình riêng, với những trách nhiệm không thể thoái thác. Tiêu Dương và Thiên Trần quay lại với nhau, e cũng khó như lên trời.

“Tiêu Dương, nếu anh thực sự vẫn quan tâm Thiên Trần, hoàn toàn có thể coi cô ấy là bạn, mọi chuyện đều có thể trực tiếp hỏi cô ấy. Em biết nói với anh thế nào, tốt hay xấu vẫn nên do Thiên Trần nói ra. Theo em biết, cũng vẫn ổn”.

Tiêu Dương hơi ngẩng đầu, có vẻ không hài lòng: “Nghiêu Vũ, vì em là bạn thân nhất của Thiên Trần, anh mới hỏi. Cho dù em nói thật tình trạng của Thiên Trần, anh cũng sẽ không làm khó cô ấy. Anh ...anh cũng sẽ không làm gì có lỗi với vợ, anh mới cưới được hai tháng”.

Nghiêu Vũ giật mình, cô đã nói sai điều gì sao? Bỗng nhiên thấy khó xử, cúi đầu khẽ nói: “Xin lỗi, Tiêu Dương, em chỉ không biết nói thế nào, sợ gây ra những phức tạp khó lường, càng không biết nói thế nào là tốt nhất đối với hai người”.

“Nghiêu Vũ, xin lỗi, anh rất buồn, một lần anh nhìn thấy Thiên Trần trên phố, anh theo cô ấy suốt một quãng dài, cô ấy đi như không có mục đích, giống như mọi thứ xung quanh đều cách cô ấy rất xa. Thiên Trần như vậy... anh rất lo lắng”. Tiêu Dương buồn bã nhớ lại hình bóng của Thiên Trần hôm đó.

Thiên Trần giống như khúc gỗ, mất hết sinh khí.

Nghiêu Vũ trầm ngâm rất lâu, giọng dần đo: “Tiêu Dương, nếu anh thực sự muốn biết, em có thể nói với anh cuộc sống hiện tại của Thiên Trần, nhưng anh phải đảm bảo, trước khi Thiên Trần đến tìm, anh không được xuất hiện, bây giờ cô ấy rất dễ bị tác động!”.

Tiêu Dương đứng bật dậy, nhìn Nghiêu Vũ, rõ ràng anh rất bức. Môi run run định nói, lại từ từ ngồi xuống: “Anh hiểu ý em, rất cuộc, anh cũng đã kết hôn”.

“Tính cách hai người đó không hợp nhau. Anh biết gia đình Thiên Trần... anh đã để lại ấn tượng quá sâu đối với cô ấy, Thiên Trần sẽ thích nghi dần. Nói thật, em rất sợ anh đến gặp, Thiên Trần lại muốn quay về với anh. Rồi lại đau khổ nghĩ đến bố mẹ. Như vậy sẽ phá hoại cả hai gia đình, Thiên Trần càng khổ tâm”.

Mặt Tiêu Dương u ám, Thiên Trần của anh sống thế nào? Nghiêu Vũ nói đúng. Nếu anh và Thiên Trần có thể đến với nhau, sẽ không xảy ra chuyện này. Bây giờ càng khó.

Anh hiểu, nếu biết tình hình của cô, anh sẽ hối hận, nhưng vẫn muốn biết. Tiêu Dương trấn tĩnh nói tiếp: “Em yên tâm, anh chỉ muốn biết”.

Hiện thực tàn nhẫn như vậy, anh muốn quan tâm cô cũng chỉ dám âm thầm sau lưng. “Anh đừng nói với Thiên Trần, cô ấy biết, sẽ càng phức tạp, Thiên Trần vốn mềm lòng”.

Rời quán trà, Nghiêu Vũ bỗng nhớ lần đầu gặp lại Tuệ An ở đây ba năm trước. Cô đến sớm nhất, lặng lẽ nhớ lại kỉ niệm với Đồng Tư Thành.

Cô quyết định, từ nay không đến Lương Mộc Duyên ghi dấu quá nhiều hồi ức này nữa.

“Nghiêu Vũ, em chưa mở chiếc hộp Đồng Tư Thành tặng, phải không?”. Lúc xuống xe, đột nhiên Tiêu Dương hỏi.

Câu hỏi như tình cờ, nhưng cơ hồ có ẩn ý. Nghiêu Vũ băn khoăn, về đến nhà bắt đầu lục tìm chiếc hộp.

Trong chiếc hộp lớn đựng những ly, cốc uống rượu, cô tìm thấy chiếc hộp xinh xắn đó. Nghiêu Vũ cầm lên khẽ lắc, bên trong có vật gì. Cô lấy chiếc khuyên tai vàng hình chia khóa, lúc sắp mở hộp, tay không hiểu sao run run.

Trực giác mách bảo, bên trong đựng một thứ vô cùng quan trọng, cô bỗng thấy sợ, sợ bên trong có gì đó sẽ phá vỡ tất cả mọi thứ trước mắt cô.

Nhìn chiếc hộp rất lâu, Nghiêu Vũ vẫn không dám mở, nỗi sợ mỗi lúc càng tăng.

“Dục Trung, anh ở đâu?”.

Hứa Dục Trung cười ha hả: “Em cứ có chuyện mới gọi anh thân thiết như thế, anh đang ở tập đoàn, có chuyện gì?”.

“Em nhớ anh, Dực Trung, em rất hoảng loạn, hoảng loạn vô cớ...”

“Sao lại hoảng loạn? Có chuyện ư?”. Hứa Dực Trung bỗng có cảm giác lo lắng, người ta thường hoảng loạn vào lúc xảy ra cái điều họ sợ hãi nhất, Nghiêu Vũ sợ điều gì chẳng?

Nghiêu Vũ không tiện nói với anh câu hỏi của Tiêu Dương, chỉ dăm dăm nhìn cái hộp, lòng hiếu kỳ thôi thúc cô mở hộp. Nhưng lại do dự, Đồng Tư Thành không vô cớ đưa cho cô vật đó. Anh chỉ muốn khiến cô cảm động, bỏ công sức như thế, còn đánh đôi khuyên hình chiếc khóa, bên trong nhất định có gì đặc biệt.

Nghiêu Vũ im lặng, Hứa Dực Trung cảm thấy có gì bất thường, vội nói: “Bây giờ em đang ở nhà, đừng làm gì hết, ngoan, đợi anh đến”.

Nghiêu Vũ cúp máy, ngồi bên bàn, ngơ ngẩn nhìn chiếc hộp.

Lòng mỗi lúc một rối, lại nhớ vểnh gập ngừng, giọng nói ẩn ý của Tiêu Dương. Đồng Tư Thành tặng cô lạc viên ở thị trấn cổ... Nghiêu Vũ nghiêng răng khê xoay chìa khóa, nắp hộp “tạch” một tiếng mở ra.

Một chiếc USB lạng lẽ nằm bên trong, loại 2G.

Nghiêu Vũ thở một hơi dài, Đồng Tư Thành để gì trong chiếc USB này? Cô cầm lên, vỏ ngoài bình thường, không có ký hiệu gì.

Cô nắm chiếc USB trong tay, lòng bàn tay đổ mồ hôi, nôn nóng, cắm ngay vào máy tính.

Rê chuột, trong đĩa có hai folders, đánh số một và hai.

Nghiêu Vũ kích chuột, bên trong hiện ra la liệt những bức hình.

Cô mở file thứ nhất, đó là hình con dấu khắc tên cô, kiểu chữ Triện, khắc nổi. Nghiêu Vũ lại mở file thứ hai, vẫn là tên cô, khắc kiểu chữ Lệ, khắc chìm. Cô kích nhanh vào từng hình. Đó là những con dấu, vuông, chữ nhật, tròn, bầu dục, trụ... con dấu được in ra rồi scan đưa vào vi tính. Chúng được in trên các loại chất liệu, gỗ, đá Thanh Điền, đá Hoàng Đông, đá Kê Huyết, sừng, ngọc thạch... thể chữ biến hóa muôn hình.

Nghiêu Vũ, Vũ, Nghiêu Nghiêu.

Nghiêu Vũ đột nhiên nhìn thấy ngày tháng đề trên từng bức hình. Từ khi Đồng Tư Thành đi du học cho đến ngày trở về, không hề gián đoạn, thời gian dài nhất là một tháng, có những khi mỗi ngày khắc một chữ.

Nghiêu Vũ nhớ tới con dấu khắc bốn chữ “tha hương minh nguyệt”, khi nhắc nó, cô đã tập trung tinh lực, đem cả ánh trăng và tình cảm khắc vào lòng. Đồng Tư Thành cũng như vậy sao?

Nghiêu Vũ kích xem từng chữ, hơn một trăm chữ khắc, tất cả đều tương tự. Cô trầm nghĩ, phải, Đồng Tư Thành muốn nói với cô, không ngày nào anh không nhớ đến cô. Suốt hai năm, anh không nguôi nhớ về cô. Mở xem bức hình cuối cùng, Nghiêu Vũ sững người.

Trên đó không phải khắc tên cô, mà là bốn chữ “Phong vũ đồng châu” mà Đồng Tư Thành đã tặng cô. Mất Nghiêu Vũ bỗng nhòa ứ, chuyện cũ lại ùa về như sóng. “Phong vũ đồng châu” cùng chung con thuyền vượt gió mưa! Đâu phải cô không muốn cùng chung con thuyền vượt gió mưa, mà chính anh không muốn.

Tư Thành, sao anh phải khổ như vậy? Anh đã từ chối cùng em chung con thuyền vượt gió mưa, tại sao còn âm thầm nhớ suốt bảy trăm ngày đêm, mỗi nhát dao khắc, chẳng phải càng khắc sâu hơn cái tên đó vào lòng?

Anh bảo chia tay, nhưng chưa bao giờ anh quên. Vậy tại sao lựa chọn chia tay? Vì anh yêu em theo cách riêng của mình? Vì anh muốn có điều kiện thật tốt để sống cùng em?

Sau khi anh nói chia tay, em đau, anh cũng đau, tại sao phải khổ như vậy? Cô hít một hơi thật sâu, ngăn lại nỗi chua xót dâng trong lòng. Đóng file, đóng lại xúc động. File đóng rồi, quá khứ cũng đóng luôn.

Cô mở folder số hai, ngạc nhiên thấy bên trong chỉ có một file.

Mở ra, một hàng chữ đen hiện lên: Nghiêu Nghiêu, anh vừa mong em có thể nhìn thấy, lại do dự không muốn em nhìn thấy.

Thế là thế nào?

Cô rê chuột xuống dưới, kéo đến trang cuối cùng, vẫn không có gì. Lẽ nào Đồng Tư Thành đã xóa đi? Trang nào cũng trắng tinh. Anh muốn nói gì với cô? Có điều gì anh muốn để cô nhìn thấy, nhưng lại do dự?

Nghiêu Vũ rất bồn chồn.

Di chuột bao nhiêu lần, ngoài một câu duy nhất đó, cả file hoàn toàn không có gì hết.

Cô đóng file, gọi cho Tiêu Dương: “Tiêu Dương, tôi đã mở cái hộp đó, nghĩa là gì? Bên trong có một file, ngoài một câu rất mơ hồ, không có gì khác, vậy là sao? Anh ấy muốn nói gì?”.

Tiêu Dương ngẩn ra, cười nhệnhnh: “Không có gì thì tốt, sư huynh luôn mong em hạnh phúc”.

Có thật chỉ như vậy? Nghiêu Vũ không kìm được lại hỏi: “Vậy tại sao anh cố ý nhắc em về cái hộp, bên trong có gì anh cảm thấy rất quan trọng ư?”.

“Không có gì, anh cũng không biết bên trong đựng gì, anh chỉ nghĩ sư huynh đưa cho em, có thể muốn xóa bỏ hiểu lầm”. Những lời của Tiêu Dương không làm cho Nghiêu Vũ thỏa mãn. Cái hộp đựng gì vọng của Đồng Tư Thành lẽ nào chỉ muốn cô nhìn thấy những con dấu khắc tên cô?

Cũng có thể như vậy, nhưng những trang giấy trắng ở folder số hai có ý nghĩa gì?

Lúc Hứa Dực Trung đến, Nghiêu Vũ vẫn ngồi ngây trước màn hình máy tính. Con chó vàng chạy đến liếm tay anh, rất thân thiện, anh xoa đầu nó, hỏi Nghiêu Vũ: “Thực ra có chuyện gì?”.

Ánh mắt mông lung, Nghiêu Vũ lẩm bẩm: “Em không biết, Tư Thành tặng em một chiếc hộp, sau khi về nước, hôm sinh nhật em, anh ấy tặng chiếc hộp và chìa khóa mở nó. Nhưng bên trong lại chẳng có gì, em cảm thấy...”.

“Tiêu Vũ, em vẫn lưu luyến anh ta!”. Hứa Dực Trung lặng lẽ nhìn Nghiêu Vũ. Bây giờ anh hiểu cô, có lẽ còn hơn cô hiểu chính mình.

“Anh ấy tặng em lạc viên ở thị trấn cổ. Anh ấy đi công tác, em không biết, chỉ cảm thấy lo lắng”.

“Tiểu Vũ, em có muốn đến lạc viên đó không?”. Trực giác mách bảo, có thể tìm ra đáp án ở đó.

Mắt Nghiêu Vũ sáng lên, lại e dè nhìn anh: “Dực Trung, anh không giận chứ?”.

“Em vẫn nên gọi cả họ tên anh thì hơn, vừa rồi em gọi anh như vậy, anh lại càng lo lắng”. Hứa Dực Trung cười vang. Anh luôn muốn xé toang bức màn mập mờ xung quanh chuyện này, để lòng Nghiêu Vũ hoàn toàn trong suốt, không có một bóng đen dù nhỏ nhất, anh bằng lòng giải câu đố kia.

Nhưng con phố ở thị trấn cổ bây giờ đang được khẩn trương tu sửa. Những cánh cửa cũ được sửa lại, tháo dỡ những đường điện chằng chịt.

Ngôi lạc viên Đồng Tư Thành mua đã tu sửa xong. Trên vòm cổng có tấm biển viết ba chữ “Tư Vũ viên” rồng bay phượng múa. Bên dưới còn có con dấu, khắc ba chữ “Đồng Tư Thành” do chính tay anh viết, chính tay anh khắc.

Nghiêu Vũ thở dài, liếc nhìn Hứa Dực Trung.

“Anh ra xem công trường, một mình em vào đi, lát nữa anh quay lại!”

Nghiêu Vũ cảm kích nhìn anh. Hứa Dực Trung cười, nụ cười như ánh nắng xuân, đôn hậu và tươi sáng. Ánh mặt trời đọng trên mặt Nghiêu Vũ, cô lẽ lười trêu anh, bước nhanh vào trong.

Trông nom lạc viên là một người đàn ông trung niên, người thị trấn này, hàng tháng Đồng Tư Thành đều trả lương cho ông, anh còn dành cho ông hai gian nhà ngang bên phải để ở. Nhìn thấy Nghiêu Vũ, ông ta cười khà khà bước ra đón: “Cô Nghiêu phải không? Cậu Đồng nói, lạc viên này đã chuyển cho cô, cậu ấy nhờ tôi trông nom ở đây: “Cô cứ gọi tôi là lão Vương”.

Nghiêu Vũ hỏi ý ông ta: “Vâng, anh ấy trả bác bao nhiêu, cháu sẽ trả như thế, bây giờ nơi này cũng chưa định làm gì, bác giúp cháu trông coi, dọn dẹp, sau này thế nào rồi tính”.

Lão Vương vui vẻ nhận lời, Đồng Tư Thành trả lương cho ông rất hậu.

“Bác Vương, anh ấy còn nói gì không?”

“Không có, à, cậu Đồng ở căn nhà nhỏ phía sau”.

Nghiêu Vũ cảm ơn ông ta, chậm chậm ngắm nghía cả khu lạc viên. Lạc viên không lớn, thẳng cổng vào là ngôi nhà chính với tám cánh cửa gỗ chạm trổ hoa văn, phía trước là khoảng sân vuông vắn. Hai phía đông, tây đều có nhà, kết cấu vững chắc dạng chữ Sơn, trên tường là cửa sổ gỗ, dưới cửa sổ là một hành lang rộng. Đối diện là ngôi nhà ngang, tám cánh cửa gỗ chạm hoa văn đang mở, có thể nhìn thấy bức bích họa phía sau. Phía trong góc trồng cây tử đằng, cành lá xum xuê xanh mướt.

Hôm đó Đồng Tư Thành từ ngôi nhà ngang này bước ra, đứng nhìn cô qua khoảng sân.

Nghiêu Vũ thở dài, nghiêng đầu ngắm nghía gian nhà, qua khung cửa sổ chạm hoa mở rộng, bàn ghế, đồ dùng trong phòng đều là đồ giả cổ. Gian bên được thiết kế là nơi đánh cờ, chính giữa phòng treo bức tranh sơn thủy cỡ lớn, trên bàn là ván cờ đang dở, Nghiêu Vũ chăm chú nhìn những quân cờ đen trắng trên đó, bỗng thấy kì lạ, nhìn kĩ thì ra ván cờ năm quân, cô bỗng bật cười.

Sát tường hai bên nhà ngang là những chiếc đôn thấp, chính giữa là chiếc bàn bát tiên, mặt bàn, mặt ghế bằng đá xanh ngọc có vân hoa. Trên tường là bức tự họa sơn thủy, trang trí cũng tương tự những lạc viên khác.

Nghiêu Vũ đi qua ngôi nhà ngang. Phía sau lại có khoảng sân nhỏ. Đối diện là vòm cửa hình bán nguyệt, mặt tường phía trên có cửa sổ hoa bằng gỗ khảm ba chữ phúc lộc thọ hình tròn, nhìn qua song cửa thấy nắng lung linh, bóng trúc tha thướt.

Cửa vòm bằng gỗ hình bán nguyệt. Nghiêu Vũ đẩy then cài, bên phải là hoa viên, bên trái là dãy nhà nhỏ.

Nghiêu Vũ đẩy cửa bước vào nhà, bên trong có một chiếc giường. Có cả chăn đệm, dấu vết có người đã sống ở đây. Lão Vương nói Đồng Tư Thành đã ở đó. Một chiếc bàn gỗ kê sát cửa sổ, bên trên có bút và nghiên mực.

Nghiêu Vũ nhẹ nhàng mở ngăn kéo, bên trong có đầy đủ dụng cụ chạm khắc, không có con dấu. Còn có một chiếc hộp, giống chiếc hộp Đồng Tư Thành đã đưa cho cô, chỉ to hơn chút ít. Nghiêu Vũ không mang chìa khóa, thử mở, không ngờ lại mở được, bên trong có một bức tranh được ghép từ lá và cánh hoa.

Cô nhắm mắt, nhớ lại ngày đầu tiên gặp Đồng Tư Thành. Lòng vừa cảm động vừa xót xa.

Nghiêu Vũ thở dài, định đóng lại chiếc hộp, không muốn nhìn nữa. Bỗng, lòng xao động, cảm bức họa lên, bên dưới quả nhiên có một lớp cánh hoa, nhật lên một cách rất quen thuộc.

Đây là cánh hoa quỳnh.

Màu vàng nhạt trong suốt, đặt trong lòng bàn tay, gió nhẹ lay nhẹ trông như cánh bướm sắp bay.

Trong góc hộp có một chiếc USB.

Nghiêu Vũ cầm chiếc USB trong tay, tim đập thình thịch, đây mới là thứ Đồng Tư Thành muốn đưa cho cô sao? Nếu cô không cầm bức tranh hoa kia lên sẽ không nhìn thấy nó. Anh luôn làm cô bất ngờ. Chắc hẳn anh không vô duyên vô cớ để nó vào đây.

Cô chạy ra khỏi nhà, muốn tìm một quán Internet.

Quán Internet không cho sử dụng USB, Nghiêu Vũ phải chi ít tiền, chủ quán sau khi diệt xong virus đứng lên nói: “Cô xem đi”.

Nghiêu Vũ hơi căng thẳng, cũng hơi hiểu kì. Cô không hiểu tại sao có cảm giác này, nó khiến cô muốn biết vì sao.

Giải thích của Tiêu Dương hợp lí, nhưng trực giác mách bảo cô, chuyện không đơn giản như vậy.

Cô quyết tâm mở folder ra xem, bên trong cũng chỉ có một file nhỏ.

Prômê-tê có lẽ hối hận vì đánh cắp lửa của trời mới để cho Phantula đến báo thù thần Dốt.

Nước mắt Nghiêu Vũ trào ra. Chiếc hộp nhỏ Đồng Tư Thành chứa đựng hi vọng, hi vọng có thể làm cô cảm động, nhưng chiếc hộp anh để lại ngôi nhà ở lạc viên, bên trong lại chứa đầy đau khổ và hối hận.

Cô đưa tay bịt chặt miệng. Trong đầu vụt hiện hình ảnh của Đồng Tư Thành, anh gầy như cây sậy, mắt u ám, sắc mặt xanh xao... từ khi anh trở về, nói muốn theo đuổi cô từ đầu, từ khi anh đến thành phố B, đến Lhasa, đến khi anh lặng lẽ quay đi, đến khi anh mua lạc viên này...

Mọi người trong quán đều nhìn vào cô gái đang ngồi khóc trước màn hình vi tính. Cả người cô run bần bật, hai tay bịt miệng, không để tiếng khóc bật ra, nước mắt vẫn theo kẽ tay cô chảy xuống, khuôn mặt trắng xanh tuyệt vọng đau đớn.

Sao cô có thể cự tuyệt anh tàn nhẫn như vậy. Anh tha thiết muốn có cô, đâu chỉ một ngày.

Nhìn thấy cô và Hứa Dục Trung nắm tay nhau, anh quay người đi vào lạc viên. Ánh mặt trời không thể theo anh vào. Trái tim anh, có lẽ đã rơi xuống địa ngục. Mà địa ngục tăm tối đó là do cô mang đến, cô không cho anh dù chỉ một chút ánh sáng.

Nghiêu Vũ rút chiếc USB ra, để tiền lên bàn, lao ra ngoài.

Mặt trời tàn đang rải nốt những tia nắng cuối cùng, người đi đường vội vã, hoàng hôn sẽ mang đêm đến, cuộc sống ban đêm bắt đầu. Quay quần bên người thân, tụ tập với bạn bè, ăn tối, xem ti vi, dạo phố, uống rượu, ca hát, ôm ấp người yêu... Nghiêu Vũ chậm chậm bước, lòng rơi vào đêm đen.

Không biết đi bao lâu mới quay về được lạc viên đó. Ánh nắng cuối ngày gieo xuống khoảng không, ánh lên sắc màu ảm áp. Nghiêu Vũ không cần ánh sáng, nhắm mắt, bước từng bước vào sân.

Hôm đó, trời xám xịt, mưa liên miên, từng sợi giăng giăng. Anh đứng trong mưa, khao khát được ôm cô lần nữa, muốn cô lại lao vào lòng anh làm nũng... nhưng cô không đến với anh, tại sao?

Khuôn mặt anh rất gầy, các đường nét sắc như gọt bằng dao, đôi mắt đục vẩn những tia máu nhỏ, môi đỏ rực khác thường... tất cả những dấu hiệu đó tại sao cô chỉ nghĩ là do anh buồn, do anh quá mệt mỏi vì công việc? Tại sao cô có thể vô tâm đến vậy?

Tại sao cô không phát hiện ra?

Tại sao lúc ở Lhasa anh mệt như thế? Tại sao anh không nói gì, chỉ lặng lẽ quay đi?

Em yêu ơi! Anh luôn muốn gọi em như thế. Hãy để anh gọi em như vậy một lần nữa, cho dù chia tay, em luôn là người duy nhất anh yêu.

... Anh muốn nói, nếu thời gian cho phép, anh nhất định làm lại từ đầu, chinh phục em lần nữa...

Có lẽ anh quá ích kỷ, rõ ràng biết em không còn yêu anh, nhưng vẫn muốn được em yêu, để anh có thêm một ngày rồi mãi nguyện ra đi...

Anh thường ngồi đánh cờ một mình, tưởng tượng có em trước mặt... Em hay ăn gian, bên ngoài anh không chịu, nhưng lòng rất vui.

Chắc chắn anh đã sai, bên ngoài dường như em thích dựa dẫm, kì thực là người rất mạnh mẽ, em hoàn toàn có thể chịu khổ cùng anh...

... Nhìn em từng bước rời khỏi sân vận động, muốn gọi em, nhưng không đủ tự tin... đến khi đủ tự tin, trời lại không cho anh cơ hội...

Nghiêu Vũ ngồi trên sân khó lắm. Tại sao trước giờ cô chưa hề thực sự cho anh cơ hội? Tại sao khi anh trở về không dành cho anh một nụ cười và một cái ôm thật lòng? Tại sao cô luôn chìm trong quá khứ, tự cho rằng chỉ có mình đau khổ.

Tư Thành, anh đã chịu đựng bao nhiêu đau khổ để yêu cô? Nhìn cô lạnh lùng chỉ trích, nhìn cô thô bạo ném tấm chân tình của anh xuống bùn.

Cô thật tàn nhẫn, tại sao cô tàn nhẫn như vậy! Chỉ vì một câu nói chia tay nhiều năm trước làm cô bị tổn thương, chỉ vì cô cách anh hai trăm mét, nhưng anh không níu kéo? Nghiêu Vũ hận chính mình, chưa bao

giờ cô khinh bản thân như vậy. Tự mình thờ ơ, tự tỏ ra bất cần, cô không xứng! Không xứng với tình yêu sâu nặng của anh!

“Tiểu Vũ!”. Hứa Dực Trung chạy đến, nhìn thấy Nghiêu Vũ ngồi khóc trên sân, xót xa, ôm cô vào lòng.

Nghiêu Vũ lấp bắp nói như mê ngủ.

Hứa Dực Trung ngồi xuống nền sân lặng lẽ nghe.

Giờ từ sông thổi vào thật trần cổ. Ánh đèn lồng dưới mái hiên chiếu lên bóng hai người tựa vào nhau. Tiếng nước chảy của Nghiêu Vũ vang trên khoảng sân vắng nghe như tiếng kính vỡ, rơi vào lòng anh, mỗi câu nói của cô như đá đè lên tim anh, nghiền nó cùng với mảnh kính vỡ, nỗi đau đó dù ôm chặt cô cũng không thể dịu được.

Bốn năm, anh nỗ lực thế nào cũng không xóa được bốn năm Đồng Tư Thành trao cô. Ở nơi sâu nhất trong tim cô vẫn có chỗ của Đồng Tư Thành. Cô vẫn còn yêu anh ta, yêu đến mức tưởng mình đã quên được anh ta. Hứa Dực Trung cảm thấy cay cay nơi sống mũi, cô thật thiện lương, nhạy cảm và đa tình, cô không thờ ơ với anh ta bởi vì có tình yêu mới.

Cô nói: “Dẫu để anh ấy cười nhiều hơn một chút, em cũng không làm được...”.

Cô nói: “Em đã tưởng là em hận anh ấy thật, hoá ra em đau lòng như vậy...”

“...Em không còn cơ hội nữa, em không thể nói với anh ấy, em vẫn còn nhớ anh ấy, thực sự em không chỉ muốn cho anh ấy một ngày, còn muốn cho anh ấy nhiều ngày”.

“Anh ấy sắp chết rồi...Dực Trung, anh ấy sắp chết, em sợ, em sợ lắm...”.

Mỗi lần cô gọi anh – Dực Trung, không phải có gì muốn cầu xin anh, cũng là do có tâm trạng đặc biệt, anh rất muốn cô gọi cả họ tên anh, đừng gọi như vậy. Sao anh có thể ngăn cản không cho cô ở bên Đồng Tư Thành? Người đàn ông đã đánh cược tính mạng mình, ép cô bộc lộ tình cảm, ép anh phải từ bỏ.

Hứa Dực Trung khép mắt, ngẩng đầu, gió thốc qua mặt đau rát như lưỡi dao cạo lớn quét qua. Đá lát sân mang khí lạnh của thời gian ngấm vào người anh, lan ra, làm hai chân tê buốt, máu đông lại, tìm bất lực vùng vẫy.

Anh cúi đầu nhìn cô, Nghiêu Vũ trông thật tội nghiệp, giống như những lần trước ngấm cô ngủ. Má phớt hồng, sống mũi xinh xắn, môi cong như cánh hoa. Chính cô cũng không biết, anh quyến luyến cô thế nào. Một ý nghĩ khác vụt qua đầu, người cô quan tâm nhất bây giờ là Đồng Tư Thành, không phải anh.

Hứa Dực Trung thận trọng bước lên, chân tê cứng, đau buốt, mỗi bước đi là mỗi bước đau. Anh cẩn thận bế Nghiêu Vũ vào căn phòng phía sau.

Cẩn thận đắp chăn cho cô. Ngắm nhìn một lúc, không tìm được hôn lên gò má ửng hồng. Sao anh có thể cạnh tranh với một người sắp chết! Anh nắm chặt bàn tay, bước nhanh khỏi phòng.

Lão Vương lắc đầu thở dài, không biết hai người chủ của lạc viên này làm sao?

Cậu Đồng say rồi ngất trên sân, cô Nghiêu cũng ngồi khóc trên mảnh sân ấy. Ông bỗng rùng mình, lạc viên ban đêm nhìn đâu cũng vắng, chỉ có gió rền rĩ thê lương.

Lúc Nghiêu Vũ tỉnh dậy, ánh nắng mặt trời chiếu qua cửa sổ, nhảy nhót trên sàn, ánh nắng chói mắt. Cô khẽ mở mắt, bóng cửa sổ chạm hoa chạm chờn từng chấm xanh xanh đỏ đỏ trước mắt.

Đợi một lúc để mắt quen dần, cô nhận ra đây là gian nhà phía sau.

Nghiêu Vũ thở dài đưa mắt tìm Hứa Dực Trung. Cô vẫn nhớ anh ngồi ôm cô trên sân.

Lão Vương đang tưới cây ngoài vườn, nhìn thấy Nghiêu Vũ, tươi cười: “Cô Nghiêu ngủ có ngon không?”.

“Bác Vương, người đi cùng cháu hôm qua đâu rồi?”.

Lão Vương đặt bình tưới xuống, lấy trong túi quần ra một mảnh giấy: “Cậu Hứa nhờ tôi đưa cho cô cái này, cậu ấy đi rồi”.

Nghiêu Vũ đọc thư, lại sửng sốt, quay người cầm áo khoác và túi xách, nói với lão Vương: “Cháu đi đây, nhờ bác trông nom giúp, hàng tháng cháu sẽ gửi tiền công”.

Cô chạy như bay ra bến, bắt xe về thành phố A.

“Tiểu Vũ, anh nghĩ, em nên đi tìm Đồng Tư Thành. Trong lòng em thực sự vẫn quan tâm anh ấy...”.

Nghiêu Vũ không gọi được cho Hứa Dục Trung. đành đọc thư, hàng lông mày cau có.

Đồng Tư Thành bị ung thư gan. Khi anh tặng cô chiếc hộp trước lúc đi công tác, chắc anh đã nghi ngờ, nếu không sao phải nhấn lại như vậy. Có phải anh mượn cớ đi công tác để khám bệnh? Nghiêu Vũ đau xót nghĩ, nghe nói bệnh ung thư gan một khi đã phát hiện chắc chắn là giai đoạn cuối, nhiều nhất chỉ sống được sáu tháng, Đồng Tư Thành có phát hiện sớm không? Từ khi anh tặng cô chiếc hộp đến nay đã một năm, anh sống thế nào?

Những cánh đồng xanh mướt vùn vụt lướt qua, mùa xuân tràn trề sức sống. Anh mới ba mươi tuổi, đã đi đến điểm cuối cuộc đời. Mắt Nghiêu Vũ đỏ hoe.

Nếu thời gian quay lại, cô sẽ ngoan ngoãn trở thành cô bạn gái dịu dàng của anh, để anh ra đi với nụ cười trên môi. Nhưng, thời gian liệu có thể quay trở lại? Cô có thể lựa chọn lại không?

Không thể.

Anh từng là người cô yêu nhất, đã có với nhau biết bao kỉ niệm đẹp. Anh đứng dưới ánh đèn đường giữa mặt nhìn lên, sống mũi thẳng tắp, nụ cười nhăn nheo... tất cả sắp biến mất. Dù anh tức giận, đau khổ, phiền muộn, tất cả cũng sẽ biến mất.

Anh muốn trở lại mối tình xưa, cùng với người anh yêu trở lại cảm xúc ngày xưa. Dẫu chỉ một ngày.

Tất cả đều không thể quay lại nữa. Nghiêu Vũ hít một hơi. Ngay cơ hội lừa dối anh cô cũng không còn, cô đã thẳng thắn nói với anh, cô yêu người đàn ông khác, làm sao quay lại với anh?

Nhưng, cô không thể, không thể nhìn Đồng Tư Thành chết.

Đột nhiên Nghiêu Vũ không muốn tìm Hứa Dục Trung nữa. Cô nghĩ, Hứa Dục Trung bỏ đi, bất kể do hiểu lầm hay do nguyên do nào khác, lúc này cô cũng không thể đi tìm anh.

Cô sẽ đi tìm Đồng Tư Thành, nếu có thể, cô sẽ ở bên anh. Nước mắt lăn dài, cô không chỉ muốn cho anh một ngày, cô còn muốn cho anh nhiều ngày, rất nhiều ngày...

Nghiêu Vũ đã quyết, nhắn tin cho Tiêu Dương: Em muốn gặp anh. Một tiếng sau hẹn gặp ở thành phố A.

54. Chương 54

Mỗi ngày Đồng Tư Thành mở cửa nhìn thấy cô, mắt anh sáng bừng rạng rỡ, suốt cả ngày tâm trạng rất tốt. Nghiêu Vũ rất vui, mong cho ánh sáng đó ở lại lâu hơn nữa trong mắt anh.

Tiêu Dương lái xe đến đón Nghiêu Vũ, anh không nói gì, phóng thẳng đến căn hộ Đồng Tư Thành mới mua. “Anh ấy mới về, xem ra tinh thần vẫn tốt”.

“Anh biết từ khi nào?”.

Tiêu Dương trầm ngâm một lát, trả lời: “Từ mùa đông năm ngoái, anh ấy đã thôi uống rượu, Tư Thành rất thích rượu, em cũng biết. Lần này, anh ấy đến một bệnh viện ở Bắc Kinh, xem có cần phải phẫu thuật, trước khi đi anh ấy nhờ anh chuyển cho em toàn bộ giấy chứng nhận quyền sở hữu tài sản”.

Mắt Nghiêu Vũ đỏ hoe. Cô ngẩng đầu nhìn lên căn hộ, bỗng nói: “Tiêu Dương, hôm nay không đến nữa. Anh đừng để Tư Thành biết em đã biết chuyện, được không? Tiện thể mong anh giúp em một việc...”.

Nghiêu Vũ về nhà, lầm lũi không nói, biểu hiện của cô giống hệt lúc mắc chứng tự kỷ thời trung học, khiến bố mẹ cô rất lo lắng: “Nghiêu Nghiêu, con đến thành phố B, đã xảy ra chuyện gì?”.

Trước mặt bố mẹ, những người yêu thương nhất, Nghiêu Vũ buồn vô hạn, nhưng không khóc, chỉ đỏ mắt, nói với bố mẹ quyết định của mình.

“Nghiêu Nghiêu, mẹ nghĩ, con nên bàn bạc với Dục Trung, dù sao người con yêu vẫn là cậu ấy...”.

Nghiêu Vũ bỗng hét lên: “Anh ấy vứt con lại, bỏ đi rồi...mẹ!”. Cô bật khóc.

Bố mẹ cô hoảng hốt. Mẹ ôm cô, mắt cũng đỏ hoe, bố Nghiêu Vũ thở dài, ra phòng khách gọi điện đến nhà họ Hứa: “Xin hỏi Hứa Dục Trung có nhà không?”.

Người nhận điện là chủ tịch Hứa, sống với gia đình người con cả, nhận được điện ông thấy hơi ngạc nhiên, con trai thứ Dục Trung sống ở ngoài, không biết ai gọi điện tìm nó? “Xin cho hỏi là ai gọi đây?”.

“Ồ, chủ tịch Hứa ư?”. Bố Nghiêu Vũ hơi bối rối, nhưng vẫn ôn tồn: “Tôi là Trần Nam Đình!”.

Chủ tịch Hứa giật mình: “Phó chủ tịch Trần, rất xin lỗi, vừa rồi tôi không nhận ra, ha ha, ông tìm Dục Trung sao? Nó...”. Chủ tịch Hứa ngừng lại, cười, “Xin chờ một chút, có lẽ Dục Trung vẫn ở công ty, tôi sẽ gọi báo cháu điện lại cho ông”.

Gác máy, chủ tịch Hứa gọi tìm Dục Trung, nhưng anh không có ở công ty, di động tắt máy, trực giác mách bảo, thằng con trai thứ của ông có thể đã xảy ra chuyện gì.

Bố Nghiêu Vũ đợi rất lâu, không thấy gọi lại, ông càng đoán ra. Giọng vẫn vui vẻ, khuyên con gái: “Nghiêu Nghiêu, Dục Trung chắc là ghen, chắc cũng rất buồn. Con vừa nghe tin Đồng Tư Thành bị bệnh đã cuống lên, Dục Trung cho rằng thâm tâm con vẫn còn rất yêu Đồng Tư Thành. Cậu ta phải làm gì? Cậu ta bỏ đi, có thể vì buồn, cũng có thể muốn tốt cho con, nếu con vì thế mà giận cậu ta, thì con đã sai, con không hiểu lòng cậu ấy”.

“Nhưng, tại sao anh ấy tắt di động? Cũng không chịu nghe con nói? Tại sao có thể ích kỷ bỏ đi như vậy? Anh ấy không hiểu con...”.

Bố cô nhăn nhó, đưa mắt nhìn vợ, hai vợ chồng cùng chung ý nghĩ, cũng ngầm ý đổ lỗi cho nhau đã quá chiều con gái sinh hư, việc gì cũng ý mình là nhất.

Mẹ Nghiêu Vũ từ tốn nói: “Hồi con đi viết bài vừa rồi, cũng đi liền nửa năm có liên lạc gì với nó đâu...”.

“Mới thử thách một chút đã không chịu được”. Nghiêu Vũ bướng bỉnh lắm bả. Cứ nghĩ đến Hứa Dục Trung quảng minh lại cho Đồng Tư Thành, cô lại tức điên.

Bố mẹ cô cũng chẳng biết làm thế nào. Thầm nghĩ, nếu Hứa Dục Trung vẫn còn yêu Nghiêu Nghiêu của họ, sau này không biết phải mất bao công sức để giảng hòa.

“Mọi việc nên để đường lui, biết chưa?”. Cuối cùng bố Nghiêu Vũ tặng con gái lời khuyên.

Tiêu Dương làm theo kế hoạch của Nghiêu Vũ, nói dối là muốn quan tâm Thiên Trần, nhưng không tiện hỏi, nên nhờ Đồng Tư Thành giúp đỡ.

Đồng Tư Thành bất ngờ xuất hiện trước mặt Nghiêu Vũ, tinh thần xem ra rất tốt, chỉ hơi gầy. Gặp Nghiêu Vũ, anh rất vui, tươi cười hỏi: “Dạo này em khỏe chứ? Quán trọ của em đã khai trương chưa? Anh nghĩ rồi, lạc viên đó nên giao cho em kinh doanh là hợp lý, anh không thạo việc này”.

Nghiêu Vũ vui vẻ: “Dạo này em cũng chưa trở lại đó, bây giờ cũng chưa vội, thị trấn còn đang trùng tu, bây giờ khai trương phải thuê người làm, du lịch ở đó còn chưa thịnh, nếu ít khách lại phải bù lỗ. Tư Thành, lạc viên đó của anh, em không thể nhận, nhưng nếu em kinh doanh được, mình cùng chia lãi được không? Tư Thành, em biết dạo này anh rất bận, hình như công ty quá nhiều việc, anh và Tiêu Dương đều gầy đến nỗi trông chẳng ra người nữa”.

“Gần đây, đơn hàng nhiều, bọn anh đã thuê thêm người, nhưng vẫn không đủ, sư huynh chủ yếu nhằm vào khách ngoại tỉnh, nên thường xuyên phải đi công tác”. Tiêu Dương xen lời đúng lúc. Những điều này hai người đã bàn bạc kỹ, không để Đồng Tư Thành phát hiện.

“Hèn nào”. Nghiêu Vũ cười phụng họa. Cô giấu nhem chuyện đi thị trấn cổ, không muốn Đồng Tư Thành biết cô đã nhìn thấy những thứ trong ngôi nhà cũ. Nhưng, nỗi chua xót lại ngấm ngấm dâng lên. Đồng Tư Thành gấp thức ăn cho cô, những ngón tay gầy guộc, khớp ngón nhô lên, hèn nào khi ở Lhasa lúc anh nắm tay, cô có cảm giác như móng điều hâu. Anh quá gầy.

“Nghiêu Nghiêu, sao vậy?”. Đồng Tư Thành miễn cưỡng nhận ra sắc mặt bất thường của cô, lo lắng hỏi.

“Không sao”. Nghiêu Vũ biết, không giấu nổi anh, cô và anh đã quá hiểu nhau.

Tiêu Dương xen lời: “Hay là cãi nhau với Hứa Dực Trung?”.

Mắt Nghiêu Vũ chợt đỏ, nhưng không phải giả bộ, cô biết không giấu nổi Đồng Tư Thành, cô muốn trở lại bên anh một cách tự nhiên nhất, cô và Tiêu Dương đã bàn bạc kỹ từng câu nói.

Ánh mắt Đồng Tư Thành lộ vẻ đau đớn. Anh nhẹ nhàng khuyên cô: “Cãi nhau là chuyện thường, rồi sẽ qua. Anh thấy Hứa Dực Trung cũng là người tốt”.

“Anh ấy...”. Nghiêu Vũ ngập ngừng, “Không nhắc đến anh ấy nữa, à Tư Thành, anh chuyển đến nhà mới rồi à?”.

“Ừ, chuyển đi thoải mái hơn, sống cùng bố mẹ, có chỗ không tiện”.

Tiêu Dương đá nhẹ vào chân Đồng Tư Thành tỏ ý nhắc anh, vừa muốn diễn một vở kịch hoàn chỉnh, vừa nhân cơ hội lòng muốn biết tình hình của Thiên Trần.

“Nghiêu Nghiêu, Thiên Trần có khỏe không? Đạo này bọn anh không được tin tức gì của cô ấy, kết hôn cũng không mời”. Đồng Tư Thành mở lời, đây cũng là mục đích của bữa cơm hôm nay.

Nghiêu Vũ lo lắng nhìn Tiêu Dương. Muốn nói dối như thật, phải nói thật chín câu rưỡi, mới được. Mục đích của hôm nay là để cô trở về bên Đồng Tư Thành một cách tự nhiên, nhưng như thế thì phải nói cho Tiêu Dương biết tình hình của Thiên Trần. Cô cân nhắc từng chữ: “Hai người đó không hợp nhau, anh ta không lãng mạn chút nào, còn Thiên Trần lại muốn được quan tâm chăm sóc. Anh cũng biết tính cách Thiên Trần vốn trầm lặng, nhưng Lâm Hoài Dương còn trầm lặng hơn. Cưới nhau rồi, muốn Thiên Trần tác động đến anh ta cũng khó, hai người chẳng vui vẻ được bao nhiêu”.

Tiêu Dương lại đau lòng, đúng, bao nhiêu năm quen Thiên Trần, cô luôn sống nội tâm, chính anh đã lôi kéo cô, đưa cô đi chơi, đi nhảy, đi ăn, những lúc ấy, ánh mắt Thiên Trần mới sáng lên... bây giờ mắt cô không còn ánh sáng đó nữa, chẳng trách lần gặp trên phố, trông cô như khúc gỗ, không còn sinh khí.

Một cuộc hôn nhân tẻ nhạt. Không có những tiếng cười bất ngờ, những cảm xúc mãnh liệt, nhưng lại hoàn hảo trong mắt thiên hạ. Có lẽ đúng như Hứa Dực Trung nói, hôn nhân giống như tòa giáo đường có những ô cửa sổ bằng kính màu sắc sỡ, nhìn bên ngoài không khác những giáo đường bình thường, nhưng nơi để ánh mặt trời chiếu vào, để kính màu phát sáng long lanh lại là một bức tường. Nghiêu Vũ thở dài.

Ăn cơm xong, Tiêu Dương xin phép đi trước. Đồng Tư Thành muốn đưa Nghiêu Vũ về. Cô cười: “Tư Thành, em muốn tham quan nhà mới của anh, anh có hoan nghênh không?”.

Đồng Tư Thành nhìn cô một lúc rồi gật đầu.

Căn hộ hai phòng ngủ, một phòng khách của Đồng Tư Thành vẫn đang trang trí, lấp đặt, hoa trên kệ cửa sổ là loài hoa đặc trưng của thị trấn cổ. Màu sắc tổng thể rất mạnh mẽ ẩn tượng, chủ đạo là gam màu ấm.

“Như vậy sẽ cảm thấy ấm hơn”, Đồng Tư Thành giải thích ngắn gọn.

Cảm thấy ấm hơn? Nghiêu Vũ nhìn quanh, lòng anh chắc rất lạnh nên mới muốn dùng màu sắc ấm. Cô quay đi, đến bên cửa sổ, xây lưng về phía anh, không muốn anh nhìn thấy sắc mặt sầu thảm của mình.

Ở đây cũng có một cái bàn lóngi giống hệt chiếc bàn trong ngôi nhà ở thị trấn cổ, bên trên bày la liệt những chiếc án bằng đá. Cô nhớ lại những chiếc án trong đĩa USB, càng mỗi lúc càng nặng trĩu, nhưng vẫn tỏ vẻ ngạc nhiên thích thú: “Hình như anh rất thích khắc ấn?”. Vừa nói vừa cầm lên một cái.

Đây là chiếc ấn bằng đá Thọ Sơn hình vuông, màu vàng nhạt nhẵn bóng, kiểu chữ Lệ, khắc nổi. Nghiêu Vũ hít một hơi, thấy chiếc ấn vẫn chưa khô mực, liền in lên trang giấy trắng bên cạnh, một dòng chữ hiện ra: Hạnh hoa xuân vũ[1].

Cô cầm lên năm chiếc ấn trên bàn, in hết lên giấy.

[1] Nghĩa là: Hoa hạnh trong mưa xuân.

Chiếc ấn nào cũng có chữ Vũ!

Trận mưa hôm đó thật to, những nụsen vươn mình trong mưa, đu đưa theo gió. Cô và Đồng Tư Thành cười vang hớn hở chạy vào mưa. “Tư Thành, thì ra hoa sen phải ngấm trong mưa mới đẹp nhất!”

Đồng Tư Thành thở hổn hển đứng bên cô nói: “Cứ mưa là anh thích!”

Cứ mưa là anh thích. Bởi vì tên cô là Vũ, nghĩa là mưa, bởi vì hôm đó có mưa...hôm đó sau khi trở về, anh đã khắc con dấu “phong vũ đồng châu” tặng cô, nhưng đến năm thứ tư, anh lại từ chối không muốn cùng cô chung một con thuyền vượt gió mưa... bởi vì hạnh phúc nên càng đau đớn, bởi vì từng có nhau càng đau đớn khi để mất.

Từng chiếc ấn anh khắc, anh đâu có khắc ấn, anh đang cứa từng nhát dao vào lòng cô! Nghiêu Vũ hối hận, hối hận vì đã không cảm nhận hết tấm lòng của anh, không cho anh dù chỉ một nụ cười xúc động.

Tình yêu của Đồng Tư Thành như cơn cuồng phong có sức mạnh dời non lấp biển, chôn vùi cô, làm Nghiêu Vũ nghẹt thở.

Cô cầm chiếc ấn, góc nhọn của nó đâm vào lòng bàn tay cô đau nhói, cảm giác đau khiến cô giữ được bình tĩnh. Ổ đó vẫn còn in dấu nụ hôn của anh. Cô đã từng nghĩ, nụ hôn đó sẽ gắn với đường sinh mệnh trên bàn tay cô suốt đời.

Cô muốn khóc, nhưng không khóc được, muốn cười nhưng cười không ra.

Vi vũ yến lai, lạc hoa nhân độ lập, vi vũ yến song phi, tự tăng tương thức yến quy la[2].

[2] Nghĩa là: Mưa bụi yến bay về, hoa rơi lặng thắm buồn, đôi yến bay trong mưa, dường như đã biết quay về.

Nghiêu Vũ khó nhọc cất tiếng: “Tư Thành, em xin lỗi...”

“Không phải lỗi của em, chỉ là chúng ta không có duyên”. Đồng Tư Thành cười vui vẻ, anh luôn lặng lẽ đứng một bên, không nhìn thấy sắc mặt Nghiêu Vũ, vai cô rung lên, anh vẫn đứng yên, cố kìm ý muốn ôm cô vào lòng, chỉ nói khô khan: “Người luôn muốn nói xin lỗi là anh, anh chưa thật hiểu em, bốn năm cũng chưa đủ, vì vậy, người sai lầm là anh, anh quá chủ quan... Nghiêu Nghiêu, em vui là tốt rồi, thấy em và Hứa Dục Trung bên nhau là anh vui, chỉ cần như vậy”.

Anh vẫn có thể cười, anh không muốn để cô lo lắng ư? Nghiêu Vũ quay phắt lại nhìn anh. Sống mũi anh rất thẳng, mặt anh rất gầy, mắt trũng sâu. Nghĩ đến bệnh của anh, mũi cô cay sè, gượng nở nụ cười, nói đùa: “Bạn kiếm tiền đến nỗi thành ra như thế này ư? Lúc mới về nước trông anh rất được, bây giờ lại thành cái mắc áo rồi, mặc quần áo lên trông bẹp dúm, ha ha!”

Đồng Tư Thành không nhịn được cũng cười: “Em muốn xem ảnh của anh hồi ở nước ngoài không?”

Nghiêu Vũ gật đầu. Đồng Tư Thành dẫn cô vào phòng sách, mở vi tính vừa xem vừa giới thiệu cho cô.

Nghiêu Vũ dẹp mọi ý nghĩ tản mạn, vui vẻ hỏi anh hết chuyện này đến chuyện khác. Buổi chiều lặng lẽ trôi qua, gần tối, Nghiêu Vũ mở tủ lạnh hài lòng nhìn thấy bên trong vẫn có thức ăn, cô xắt tay áo, nấu vài món cho anh.

Đồng Tư Thành không phản đối. Anh lặng lẽ đứng tựa cửa nhìn cô làm, đây vốn là cảnh tượng đầm ấm anh luôn mơ ước, lúc này nhìn mãi không chán, chỉ muốn thấy cô bận rộn như vậy trước mặt anh, mất dần vào từng động tác của cô, vo gạo, rửa rau, thái thịt.

Khi thức ăn bày lên bàn, Đồng Tư Thành cố gắng tỏ ra thích thú, gấp từng đũa to. Mới ăn được vài miếng đột nhiên nôn ra hết.

Tay chân Nghiêu Vũ lạnh toát, vội vàng đưa giấy lau cho anh, giọng run run: “Anh sao thế, Tư Thành?”.

Anh ho sặc sụa, mặt trưng đỏ, mệt mỏi xoa tay, giọng thều thào: “Không sao, dạo này dạ dày anh không tốt, mấy hôm trước lại uống nhiều rượu...”.

Nghiêu Vũ chạy vào phòng tắm, nước mắt tuôn như mưa, cô mở vòi, vẩy nước lên mặt, lấy cùi tay lau đi, ra sức tịt nử, bình tĩnh, đừng để anh phát hiện mình đã biết tất cả. Cô lau mặt, hít mạnh vài hơi, bình tĩnh Nghiêu Vũ! Phải bình tĩnh! Cô cầm giẻ lau đi ra, nhẹ nhàng trách: “Anh đúng là, dạ dày không tốt lại còn uống rượu!”.

Giọng cô khàn nghe lạ hẳn.

“Ừ, sau này không uống nữa!”.

Nghiêu Vũ cúi đầu lau sàn nhà, nghe anh vừa thở dốc vừa giải thích, vẫn không ngăn được nước mắt, từng giọt lớn rơi xuống sàn nhà, cô cầm cùi lau sàn, mang giẻ lau vào phòng tắm vẩy cho nước xối đi vết bẩn, tựa lưng vào cửa khóc. Tiếng nước át đi tiếng khóc, cô vừa khóc vừa giặt giẻ lau.

Khuôn mặt Hứa Dực Trung lại hiện trong tâm trí. Dực Trung, tha lỗi cho em, tha lỗi cho em! Em phải ở bên anh ấy, em nhất định phải ở bên anh ấy! Tư Thành nói, dù chỉ một ngày cũng tốt, nhưng nhìn thấy anh ấy như bây giờ, dù một ngày em cũng không chịu nổi!

Nghiêu Vũ nén khóc, vẩy nước lên mặt. Người run bắn, nước mắt như suối nguồn vô tận, vừa lau lại ứ ra.

Lại tự động viên, lau khô nước mắt, nhìn vào gương cố mỉm cười. Từ phòng tắm bước ra, cô đã bình tĩnh, mặt tươi tỉnh nhìn anh nói: “Tư Thành, anh phải quan tâm cái dạ dày đi, em vất vả mới nấu được, anh vừa ăn đã nôn, làm em mất hết tự tin”.

Đồng Tư Thành cười vang: “Bác sĩ nói anh không được uống rượu nữa, thật tiếc, từ từ điều chỉnh sẽ tốt thôi, em đừng nghĩ linh tinh”. Anh dừng lại, mắt khẽ chớp: “Thực ra anh rất thích ăn những món em nấu, Nghiêu Nghiêu, em biết làm món sườn hầm củ sen không?”. Mệ anh làm cũng rất ngon, nhưng thời gian này anh ít về nhà, bận quá!”.

“Em biết, nếu không biết thì em sẽ học. Mẹ em nấu ăn rất giỏi. Ngày mai em sẽ nấu cho anh ăn được không?”. Nghiêu Vũ hiểu, anh không muốn về nhà làm bố mẹ lo lắng.

Từ đó, hầu như ngày nào cô cũng mua thức ăn mang tới, ăn xong, lại dọn dẹp nhà cửa, sau đó ngồi chơi nói chuyện, cười đùa với Đồng Tư Thành, muốn yên tĩnh thì mỗi người lại mở vi tính hai làm việc nấy.

Mỗi ngày Đồng Tư Thành mở cửa nhìn thấy cô, mắt anh lại sáng lên rạng rỡ, suốt cả ngày tâm trạng rất tốt. Nghiêu Vũ cũng thấy vui, mong cho ánh sáng đó ở lại trong mắt anh lâu hơn. Tuy nhiên, đến ngày thứ năm, Nghiêu Vũ mua thức ăn mang đến, Đồng Tư Thành ăn xong, bỗng nói với cô: “Nghiêu Nghiêu, em đừng như vậy nữa, anh có thể tự chăm sóc mình, anh chỉ không muốn về nhà nghe mẹ suốt ngày phàn nàn”.

Nghiêu Vũ không nói gì, lặng lẽ, liếc trộm anh, sắc mặt Đồng Tư Thành vẫn bình thường, chỉ có ánh mắt hơi bối rối. Cô bỏ đĩa xuống, “Tư Thành, em và Hứa Dực Trung cãi nhau, vẫn chưa liên lạc lại, lòng em rất không vui, đến đây chơi với anh một lúc không được ư? Mấy ngày nay em lại có hứng thú nấu ăn, anh không thấy ngày nào em cũng đổi món mới hay sao?”. Nghiêu Vũ thở dài, “Có phải em đến đây làm anh thấy phiền?”.

Đồng Tư Thành hơi hoảng hốt, miệng mấp máy, nhưng không nói gì. Vì vậy Nghiêu Vũ vẫn tiếp tục đến chăm sóc anh.

Hứa Dực Trung không gọi cho cô.

Cô cũng không gọi cho anh.

Lòng mỗi ngày thêm nặng nề. Nghĩ đến ánh mắt rạng rỡ của Đồng Tư Thành, lại thấy phẫn chán.

Nếu một người phải dùng tín ngưỡng để giữ vững tự tin, thì Đồng Tư Thành bây giờ chính là tín ngưỡng của Nghiêu Vũ. Nếu một người cần can đảm để khích lệ bản thân, thì ánh mắt rạng rỡ của Đồng Tư Thành là tất cả động lực của Nghiêu Vũ.

Ngày lại ngày trôi qua, Nghiêu Vũ vẫn đều đặn đi mua thức ăn, mang đến nhà Đồng Tư Thành. Thời gian cô lang thang trên phố ngày càng nhiều. Nhìn dòng xe dòng người hối hả lại qua, cuộc sống đẹp biết bao, cô đi trên phố, qua những cửa hiệu bên đường, những tấm kính phản chiếu cuộc sống muôn màu, Tư Thành còn có thể nhìn thấy bao lâu nữa? Cô và Hứa Dực Trung liệu có còn tương lai?

Nghiêu Vũ dần dần cảm thấy sợ đến nhà Đồng Tư Thành, cuối cùng một hôm cô không đến, ngồi nhà đùa với con chó vàng.

Buổi chiều Đồng Tư Thành gọi điện, lúc nghe máy, Nghiêu Vũ rõ ràng thấy tiếng anh thở phào.

“Tư Thành, hôm nay mẹ em có việc, em ở nhà giúp mẹ”.

“Không sao, anh chỉ muốn gọi, không có ý gì. Nửa tháng nay ngày nào em cũng đến nhà anh, bố mẹ có nói gì không?”.

“Không có chuyện gì”. Nghiêu Vũ lại hỏi hận, sao cô có thể quên Đồng Tư Thành đang bị bệnh nặng, “À, Tư Thành, hôm nay em làm một món rất ngon, lát nữa mang đến cho anh, buổi trưa anh ăn gì?”.

Đồng Tư Thành ngập ngừng, nói: “Nghiêu Nghiêu, anh không sao, em không cần lo lắng như vậy”.

Anh càng như thế, Nghiêu Vũ càng lo lắng. “Tư Thành, bác sĩ bảo sao?”.

“Bác sĩ bảo anh rất khỏe”. Đồng Tư Thành cười, “Em cần làm gì thì làm đi, anh béo lên rồi, tăng hai cân rồi đấy”.

Nghiêu Vũ vui hẳn lên, nửa tháng mà anh lên hai cân rồi, cô rất vui. Nghiêu Vũ cười vang: “Ngày mai em lại đến, không lâu nữa, em sẽ làm cho anh béo ú”.

Đồng Tư Thành cũng không nhịn được cười, Nghiêu Vũ là thế, rất dễ vui trở lại. Anh nhìn mình trong gương, gầy đủ rồi, hoa lửa trong lòng lại rung rinh, mắt anh bắt đầu có hi vọng.

Thiên Trần tìm gặp Tiêu Dương hỏi thăm Đồng Tư Thành. Cô cũng không biết đang mượn cớ hay thật sự muốn biết bệnh tình của Đồng Tư Thành. Có lẽ cả hai, đứng ngồi không yên, cô hẹn Tiêu Dương.

Đây là lần gặp lại đầu tiên kể từ khi họ lập gia đình.

Tiêu Dương không thay đổi bao nhiêu. Nhưng trong mắt Thiên Trần, hai người đã thay đổi lớn, có một con song lớn ở giữa họ.

Như lúc này, anh ngồi trước mặt cô hỏi: “Em vẫn khỏe chứ?”.

Trước kia, Tiêu Dương chưa bao giờ hỏi cô khách sáo như vậy. Nghiêu Vũ nói, Tiêu Dương đã biết cô và Lâm Hoài Dương không hợp nhau. Nếu là Tiêu Dương ngày xưa, chắc chắn anh đã rất xúc động, rất lo lắng.

Cô có thể nói gì? Thiên Trần cảm thấy chính cô cũng đang khách sáo với Tiêu Dương: “Còn anh?”.

“Vẫn tốt, anh... vợ anh đã có thai”.

Đúng vậy, anh đã có gia đình, bất kể lúc đầu kết hôn với tâm trạng thế nào, anh cũng đã có vợ, lại sắp làm bố.

“Chúc mừng!”. Thiên Trần giọng khô khan.

Sau đó là im lặng. Yêu nhau càng sâu, khi gặp lại càng khó nói.

“Thiên Trần, có lẽ có con mọi thứ sẽ khác”.

Đó là suy nghĩ của đàn ông ư? Cô không nghĩ vậy. Nhớ lại lúc chat với Cổ Mùa Xuân. Đa số hôn nhân của người phương Đông đều như thế, bắt kể vừa ý hay không, chỉ cần có thể duy trì, lại có con, tuổi trẻ và cảm xúc sẽ mất dần theo sự trưởng thành của con cái”.

Thiên Trần ngẫm nghĩ, đúng vậy, bao gồm cả Tiêu Dương bây giờ, anh chấp nhận hiện tại, lí lẽ an ủi cô cũng thay đổi... anh vẫn là người cô yêu. Nhưng không còn là người cô từng yêu, anh đã thay đổi.

“A Dương, mỗi người có nguyên tắc và mục tiêu sống khác nhau, hiện nay em không muốn có con, có con, sẽ phải có trách nhiệm, em lại không muốn cuộc sống như thế”.

Tiêu Dương ngạc nhiên nhìn cô, vẻ thờ ơ trong mắt anh biến mất, anh cắn răng, đột nhiên nói: “Ly hôn ư? Thiên Trần, chúng ta sẽ bên nhau”.

Mắt anh bừng sáng, khoảnh khắc ấy Thiên Trần muốn khóc, đây mới là Tiêu Dương cô quen thuộc. “Không, A Dương, anh đã có vợ, có con nữa. Anh là người đàn ông”.

Ánh sáng trong mắt tối dần, Tiêu Dương trấn tĩnh, chăm chú nhìn Thiên Trần, kết hôn mới một năm, cô đã thay đổi đáng kinh ngạc!

Cuộc sống đang làm tăng khoảng cách giữa hai người. Thiên Trần trước mặt anh đã chín chắn, không còn là cô gái nhỏ ngày nào thích làm nũng. Tiêu Dương bỗng đau lòng, thời gian hơn một năm, trải qua cuộc sống thế nào cô mới trở nên như vậy?

Cuối cùng Nghiêu Vũ đã nhìn thấy Hứa Dực Trung. Hôm đó, cô xách túi thức ăn đứng trên vạch trắng chờ đèn xanh. Đèn xanh vừa bật, cô băng qua đường, gương mặt quen thuộc vượt qua mắt, Nghiêu Vũ ngoái đầu, nhìn Hứa Dực Trung đang ngồi trên xe chờ đèn đỏ.

Nhìn thấy anh, mắt cô cay đỏ, đang định chạy đến nhưng đèn đỏ đã bật, xe anh lướt qua trước mắt cô. Nghiêu Vũ do dự một lúc, vậy taxi đuổi theo.

Khi Hứa Dực Trung sắp đi vào tòa văn phòng, Nghiêu Vũ gọi anh.

Anh vừa ngoái lại, cô đã chạy đến, tay nắm vạt áo anh, cúi đầu không nói. Anh thở dài, đang định mở lời, thì người lái taxi bên kia đường gọi to: “Cô gái, túi đồ của cô!”.

Nghiêu Vũ nhìn anh một cái rồi chạy sang lấy túi thức ăn, sau đó trở lại, vẻ mặt Hứa Dực Trung đã trở lại bình thường.

“Tại sao anh tắt máy? Chạy nhanh như vậy làm gì? Sao anh phải tránh em?”. Câu hỏi Nghiêu Vũ dồn dập như bắn súng liên thanh.

Những người qua lại tò mò nhìn hai người.

Hứa Dực Trung ngẩn đầu nhìn trời, lòng u uẩn, anh nhớ cô, nhớ phát điên, đành tìm cách đi công tác ngoại tỉnh tìm cơ hội hợp tác. Ngồi ở thành phố này anh không chịu nổi. Đã cố chịu, nhưng lúc này, ngay chút can đảm nhìn cô một lần anh cũng không có. Anh sợ, mình sẽ giật túi thức ăn khỏi tay Nghiêu Vũ, kéo cô đi.

Anh có thể làm gì? Đồng Tư Thành đã thế, Nghiêu Vũ không yên tâm, muốn ở bên chăm sóc anh ta, anh có thể nói gì? Nhưng lòng mâu thuẫn, khó chịu.

“Anh nói gì đi!”. Nghiêu Vũ bắt đầu lo lắng.

“Em mua thức ăn cho Đồng Tư Thành?”.

Nghiêu Vũ vô thức gật đầu.

Hứa Dực Trung cay đắng: “Lòng em luôn có anh ta”.

Nghiêu Vũ giật mình, cô hiểu ngay ý anh. Hứa Dực Trung thấy khó xử, lẽ nào cô không? Cô nhìn anh, lại cúi nhìn túi thức ăn, khẽ nói: “Anh muốn chia tay với em?”.

Hứa Dực Trung sững người, đau khổ, chưa chát cùng lúc ập đến, làm anh rã rời, sau đó là cảm giác lo sợ, môi mấp máy, lại mím chặt, ánh mắt âm u như nỗi buồn không thể khuấy khoả nhìn cô, cặp mắt hằn sâu ở chỗ giao nhau.

Nghiêu Vũ không ngẩng đầu: “Sai rồi, là em nói chia tay”.

Anh kéo cô lại, giữ chặt trong lòng, nói lạc giọng: “Không phải, không phải...”.

“Em xin lỗi...”. Lòng đau như xé, Nghiêu Vũ ngẩng nhìn anh, mong anh có thể hiểu, mong anh có thể tha thứ, mong vòng tay anh mãi mãi siết chặt, mãi mãi ấm như bây giờ!

“Anh đợi em!”. Hứa Dực Trung không dám nhìn cô, nói xong quay người bước nhanh vào công ty. Bước chân vững chắc, giữ thẳng lưng, như sợ cô lại nói, sợ cô sẽ cự tuyệt.

Nghiêu Vũ hơi há miệng, lại mím chặt, in bóng anh vào lòng. Quay người đi.

Đồng Tư Thành đang đợi em, công hen họng, rưng rưng, Tư Thành ... đang đợi em! Ý nghĩ này giúp cô kiên định tiếp tục đi đến nhà Đồng Tư Thành, cô và Hứa Dực Trung đi ngược chiều, mỗi lúc một xa. Nhưng lòng dần dần an tĩnh, bình yên.

Cô ấy muốn Đồng Tư Thành vui, Đồng Tư Thành muốn gì, anh biết rõ, làm sao anh có thể cạnh tranh với anh ta? Hứa Dực Trung đứng trong thang máy lặng lẽ nghĩ, cho dù trong lòng Nghiêu Vũ không có anh ta, cô cũng giấu, cũng đánh lừa anh ta. Còn anh, tuyệt đối không muốn Nghiêu Vũ bị kẹt giữa hai bên. Anh muốn để cô làm những gì cô muốn. Thà không nhìn thấy cô còn hơn nhìn thấy cô buồn.

Đỗ Lối gõ cửa đi vào phòng làm việc của Hứa Dực Trung. Từ trên tầng cô đã chứng kiến tất cả, chú ý đến gặp anh: “Dực Trung, em đã nhìn thấy, anh muốn từ bỏ sao?”

Hứa Dực Trung nhướn mày: “Còn em? Em đã muốn từ bỏ chưa? Tiểu Vũ rất lương thiện, cũng rất quan tâm bạn cũ, tôi và cô ấy không thể xa nhau, sao có thể từ bỏ?”

Đỗ Lối cười, nụ cười đẹp, buồn bã: “Dực Trung, chắc anh không biết, lúc mới ra trường, em và Nghiêu Vũ thực ra đều có thể trở về thành phố B, dễ dàng có một công việc nhẹ nhàng ổn định. Cô ấy tức giận ở lại thành phố này, chẳng lẽ em không thể. Kì thực, em và Nghiêu Vũ đều có mơ ước như nhau, đều muốn một tình yêu thuần túy. Chỉ khác là, em đã yêu Lâm Sơn, chồng của Tuệ An, đó là khác biệt lớn! Cô ấy luôn mạnh mẽ hơn em, như anh nói, không từ bỏ cũng đáng”.

“Tiểu Vũ và em không giống nhau, em hay oán thán. Năng lượng sống của cô ấy mạnh hơn em. Tôi dám chắc, Tiểu Vũ sẽ không bao giờ yêu một người như Sơn Tử, trong quan niệm của cô ấy không chấp nhận như thế. Mơ ước của em và Tiểu Vũ, thoát nhìn có thể như nhau, nhưng bản chất lại khác. Ví như bây giờ, em đến đây không ngoài tò mò vì thấy cô ấy một mình quay đi, thâm tâm em vẫn không muốn Tiểu Vũ được nhiều thứ hơn em, sống tốt hơn em”. Hứa Dực Trung thản nhiên nói thẳng.

Anh không giận, chuyện của Đỗ Lối và Trương Lâm Sơn anh rất hiểu. Anh thông cảm với Đỗ Lối, bởi vì rất cuộc cô thật lòng yêu Trương Lâm Sơn, không giống hồi đầu theo đuổi anh. Cô không phô trương, không dùng bất cứ thủ đoạn nào, chỉ đơn thuần bắt đầu từ ngưỡng mộ, dần dần thành ra như bây giờ.

Nghiêu Vũ từng nói, cô không chấp nhận như vậy, trừ khi Trương Lâm Sơn ly hôn.

“Đỗ Lối, Sơn Tử với em cũng thật lòng. Vấn đề là ở Tuệ An, nếu Tuệ An không tốt như vậy, anh ấy sẽ không dẫn đi. Thật ra bản chất anh ấy vẫn là người lãng mạn, rất coi trọng cảm giác giữa hai người”.

“Em có định cả đời ở bên Sơn Tử như vậy không?”

Đỗ Lối rất lâu không nói. Công gồi trước mặt Hứa Dực Trung, nhìn anh không chớp: “Dực Trung, em thật sự ngưỡng mộ anh, con mắt nhìn nhận của Nghiêu Vũ quả không tồi. Anh hiểu cô ấy. Em chỉ nhắc anh một câu, Đồng Tư Thành như vậy, anh nên nghĩ cách. Nghiêu Vũ rất mềm lòng, nếu Đồng Tư Thành bị bệnh hai năm, cô ấy sẽ ở bên anh ta hai năm. Đó là nhược điểm lớn nhất của cô ấy, hoàn toàn không nghĩ đến cảm nhận của anh”.

“Được rồi, em cứ chăm sóc bản thân cho tốt, tôi vẫn giữ nguyên ý kiến đối với chuyện của em và Sơn Tử, tôi đã nhận lời với bố em, sẽ chăm sóc em, có chuyện gì, cứ nói, nếu giúp được tôi rất sẵn lòng”.

“Ha ha, cho nên em mới ngưỡng mộ anh, em đến là muốn nhờ anh một việc”.

Nghiêu Vũ thái khoai tây, đầu óc không để tâm vào công việc. Củ khoai tây tròn vừa trượt, suýt nữa cắt vào tay.

Đồng Tư Thành thông thả bước đến, lấy con dao trong tay cô: “Thái thế này, trước tiên thái một miếng, để xuống thế này, củ khoai sẽ không bị trượt nữa, nhìn xem”. Anh lia dao như bay, loáng cái đã thái xong.

Đồng Tư Thành thở hắt hắt, rồi bật cười: “Đến là vô dụng, thái củ khoai tây cũng thở dốc. Người nghèo sao lại mắc bệnh nhà giàu!”

Nghiêu Vũ giật mình, giăng con dao từ tay anh, lườm anh: “Đàn ông không cần xuống bếp”.

Đồng Tư Thành bật cười: “Em có kiểu lý luận ấy từ khi nào vậy?”.

“Bố em thường nói vậy, chỉ cần có mẹ ở nhà, là ông không xuống bếp nữa, cùng lắm cũng chỉ rửa bát. Bố thường nói, không phải không muốn xuống bếp, mà là nhìn thấy mẹ em xuống bếp là bố thấy vui!”.

Đồng Tư Thành ôm lưng cô: “Nghieu Nghieu, anh cũng rất thích nhìn em xuống bếp. Em và Hứa Dực Trung vẫn chưa hoà giải sao?”.

Nghieu Vũ không biết trả lời thế nào, quay người, lại nhận thấy ánh mắt buồn rầu của Đồng Tư Thành, nụ cười trên mặt anh cũng biến mất, cô nói: “Tư Thành, chúng ta ở bên nhau đừng nhắc đến anh ấy được không?”.

“Xin lỗi, anh nghĩ nếu em ở bên anh ta sẽ vui hơn. Ở bên một người bệnh như anh buồn lắm”. Nói xong anh ra khỏi bếp.

Ánh mắt Nghieu Vũ tối sầm, nồi canh sườn hầm đậu xanh, mướp đắng đang sôi. Mùi thơm toả khắp bếp. Cô hiểu, Đồng Tư Thành chắc nhận ra, cô đã biết tất cả.

Bê thức ăn lên, Đồng Tư Thành đang lặng lẽ ngồi bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

“Ăn cơm thôi!”.

Đồng Tư Thành bỗng nhiên nổi giận: “Không ăn, em đi đi!”.

Nghieu Vũ giật mình: “Anh sao vậy?”.

Anh thở hổn hển quay đầu, mắt phẫn nộ: “Thương hại anh sắp chết phải không? Anh không cần! Người em thích là Hứa Dực Trung, không phải anh, anh muốn em ở bên anh, muốn nhìn thấy em, nhưng không phải thế này...”. Nói đến đây, giọng anh như hụt hơi.

Cả con người anh bỗng chốc suy sụp, ánh nắng xuân sớm tinh khôi rõ ràng chiếu vào, cũng không làm nó sáng lên.

Nghieu Vũ sững người, hồ hởi, chỉ sợ anh quy hẩn, rụt rè nói: “Tư Thành, không phải thương hại, em vẫn quan tâm anh”.

Đồng Tư Thành ngẩng đầu nhìn cô, không dám tin.

“Em đã thấy vật đó trong ngôi nhà ở thị trấn cổ, xin lỗi, Tư Thành. Em rất buồn, em cũng không thể xa anh, em ở bên anh, là thật, em...”. Nghieu Vũ nghẹn giọng không nói được nữa.

Đồng Tư Thành bước tới ôm chặt cô.

Đầu Nghieu Vũ dựa vào ngực anh, nghe thấy tiếng tim anh, do dự giây lát, vòng tay ôm lưng anh, lòng xót xa, anh quá gầy, giờ cả xương sườn. Nghieu Vũ không do dự nữa, ôm anh thật chặt, một cái ôm thực sự. “Tư Thành, hôm trước chẳng phải anh đã nói, bác sĩ bảo anh đang chuyển biến tốt? Không cần phẫu thuật? Anh xem, anh đã béo lên nhiều, khẩu vị cũng khá lên, một tuần nay không bị nôn nữa...”.

Nghieu Vũ nói như mơ ngủ, nước mắt lã chã. Cô biết, lần này xa Hứa Dực Trung sẽ rất lâu, rất lâu.

Cô không nói dối, cô thật lòng quan tâm anh. Sao cô có thể dập tắt ánh lửa trong mắt anh? Đúng, quan tâm, nhưng quan tâm và yêu là hai chuyện khác nhau. Chỉ cần anh có thể khoẻ lên, cô bằng lòng gạt bỏ mọi suy nghĩ khác, cô bằng lòng.

55. Chương 55

Cô nghĩ có lẽ mình quá ích kỷ, cô không thể hứa gì với Hứa Dực Trung, cô sợ đối diện với Đồng Tư Thành, cô không thể hứa như vậy. Nghieu Vũ khẽ nói: “Xin lỗi, Hứa Dực Trung, em yêu anh, nhưng bây giờ em không thể bỏ anh ấy”.

Thiên Trần đi làm về, sau bữa cơm trễ ngắt như thường lệ, Lâm Hoài Dương vào phòng làm việc. Thiên Trần muốn nói chuyện với anh, nhưng chưa tìm được chủ đề. Cô bật ti vi, thấy đang chiếu bộ phim Hạnh phúc đẹp như hoa, cũng khá hấp dẫn, cô ghé cổ gọi anh: “Hoài Dương! Anh ra xem ti vi với em được không?”

“Anh đang bận!”.

Thiên Trần xem một lát, thở dài tắt ti vi, lên mạng.

Gặp Nghiêu Vũ và Tuệ An đang online, cả ba lại tán gẫu.

Tán chán rồi, Thiên Trần nhìn đồng hồ đã mười một giờ đêm, phòng sách vẫn không có động tĩnh gì, cô ngó vào, Lâm Hoài Dương vẫn đang cắm cúi trước vi tính. Cô đứng sau anh nhìn một lúc, anh ngẩng nhìn cô, mỉm cười, lại tiếp tục.

Thiên Trần tò mò hỏi anh: “Đây là gì vậy?”.

“Dài lắm, nói em cũng không hiểu, vấn đề quá chuyên môn, khi nào em đi phỏng vấn liên quan đến vấn đề này anh sẽ nói”.

“Vậy em chơi một lúc rồi ngủ”.

“Ừ”.

Lâm Hoài Dương không hiểu ý cô, Thiên Trần rất thích nghe anh nói những vấn đề chuyên môn của anh, cũng như cô, thích kể cho anh nghe những câu chuyện vui khi cô đi phỏng vấn.

Thiên Trần thở dài, cô đã cố gắng, gợi ý Lâm Hoài Dương biết cách chăm sóc âu yếm cô, nhưng anh vẫn không hiểu. Đành lên mạng tiếp, bất ngờ phát hiện Cỏ Mùa Xuân, cô rất phấn khởi, hai năm rồi, cô và anh ta chat rất nhiều, trở thành bạn thân thiết, nói bao nhiêu cũng không chán.

“Muộn rồi vẫn còn trên đó?”.

“Bởi vì tôi thấy cô hay xuất hiện vào tầm này”.

“Ha ha, nếu có cơ hội tôi rất muốn biết trông anh thế nào?”.

“Cô sẽ biết thôi, sớm muộn chúng ta cũng gặp nhau”.

“Anh chắc vậy à?”.

“Chắc, có khi sắp rồi cũng nên, ha ha!”. Cỏ Mùa Xuân là người chín chắn, cũng rất hài hước. Thiên Trần cảm thấy anh là tổng hợp của Tiêu Dương và Lâm Hoài Dương. Có nét lãng mạn hài hước của Tiêu Dương và sự thận trọng kín đáo của Lâm Hoài Dương.

Tháng bảy, hai tập đoàn Gia Lâm và Phương Bắc liên kết chính thức ký thỏa thuận hợp tác với thành phố B. Rất đông phóng viên đến dự lễ ký kết, bởi đây là dự án thu hút đầu tư du lịch phát triển lớn nhất từ trước đến nay trong tỉnh.

Thiên Trần muốn đi, liền nói với Nghiêu Vũ.

Tim Nghiêu Vũ bỗng đập mạnh, mấy tháng rồi không gặp Hứa Dục Trung. Anh không tìm cô, cô cũng không liên lạc, nhưng hai người dường như có cảm giác giống nhau. Nghiêu Vũ không nghĩ cô và Hứa Dục Trung đã chia tay, cô tin anh cũng nghĩ vậy.

Mấy tháng gần đây, tinh thần Đồng Tư Thành ngày một tốt hơn, tháng này anh còn đi làm, anh nói nhàn rồi không làm việc, rất chán.

Thời gian Nghiêu Vũ đến nhà anh dần dần cố định, thường một tuần hai lần, thứ tư và thứ bảy. Cô nấu cơm, sắc thuốc bắc cho anh, cũng mang theo laptop chỉnh sửa những ghi chép trong chuyến du lịch đến các thị trấn cổ đạo trước.

Từ trước cũng như bây giờ Đồng Tư Thành chưa từng để cô đưa anh đi bệnh viện, Nghiêu Vũ chỉ mong anh vui hơn, cũng chưa từng hỏi bệnh trạng của anh. Mỗi lần sau khi đến bệnh viện kiểm tra, anh đều phấn khởi, đều nói tình hình rất khả quan, không có vấn đề gì. Nghiêu Vũ nghe vậy cũng phấn khởi không kém, dường như đã quên những chuyện cũ.

Lúc cảm cúi làm việc, cô lại cảm giác nụ cười của Đồng Tư Thành biến mất, ánh mắt tuyệt vọng nhìn cô. Nghiêu Vũ không dám ngẩng lên.

“Tư Thành, lễ ký hợp tác phát triển du lịch thị trấn cổ rất đình đám, em muốn cùng Thiên Trần đến đó chơi. Cũng muốn tìm hiểu một chút quy hoạch ở đây. Chẳng phải chúng ta có ba lạc viên ở đó?”

Đồng Tư Thành giơ tay vuốt tóc: “Tóc em nếu dài hơn chút nữa sẽ giống như ngày xưa. Ồ, vẫn còn một đoạn khá dài!”. Đồng Tư Thành dùng tay ước lượng, ánh mắt anh đầy tiếc nuối: “Nghiêu Vũ, tóc em cần bao nhiêu thời gian mới trở lại như ngày xưa?”.

Nghiêu Vũ ngoảnh nhìn, còn gần một gang tay, cô cười: “Chắc cũng phải nửa năm nữa, tóc em dài nhanh”.

“Có lúc, không biết chết là xấu hay tốt, có lẽ cũng tốt, nhưng con người luôn sợ chết”. Đồng Tư Thành thung thủng nói.

Nghiêu Vũ sững người, trợn mắt trách anh: “Phải phui cái mồm! Tự dưng lại nói đến chết chóc! Không phải bây giờ anh đang rất tốt sao?”.

Đồng Tư Thành tròng mắt nhìn cô: “Anh sai rồi, được chưa? Nghiêu Vũ, anh cũng muốn đến thị trấn cổ!”.

Nghiêu Vũ ngăn người, bắt đầu lơ đãng: “Phải ngồi xe ba, bốn tiếng, không ổn, anh đừng đi!”.

“Không, anh muốn đi, anh thích nơi đó, cảm giác rất bình yên...”. Mắt anh đầy lưu luyến, Nghiêu Vũ hiểu, anh không muốn xa cô.

Cô cầm tay anh, ngón tay thon dài, da hơi khô, nóng hơn bình thường, được cô chăm sóc mấy tháng, lòng bàn tay bấy giờ đã có khí sắc: “Tư Thành, em không đi nữa, em ở lại với anh!”.

Đồng Tư Thành kiên quyết: “Em không cho anh cơ hội nào ư? Anh luôn muốn cùng em đến nơi em lớn lên từ nhỏ, đưa anh đi ăn mì uyên ương”. Nghiêu Vũ xoay lại, mắt chột ửng. Mì uyên ương! Anh ấy vẫn còn nhớ mì uyên ương! Cô gật đầu, không dám nói gì, sợ anh phát hiện cô khóc.

Nghiêu Vũ lái xe đến đón Thiên Trần và Tuệ An. Cả hai phải lôi Tuệ An lên xe, Nghiêu Vũ nhớ lời Hứa Dục Trung, không nhắc nửa câu về chuyện của Trương Lâm Sơn và Đỗ Lối.

Tuệ An đắn đo mãi, Hứa Dục Trung gọi điện đến nhà mời Trương Lâm Sơn tới thành phố B tham dự lễ ký hợp tác, tiện thể thăm quan thị trấn cổ, bây giờ anh đang ở đó... Cô rất phân vân, cuối cùng không cưỡng lại được lời kéo của hai cô bạn, đành đi theo. Thầm nghĩ, nếu gặp Lâm Sơn, anh có vui không?

Khi Nghiêu Vũ dắt tay Đồng Tư Thành từ cầu thang xuống, Tuệ An và Thiên Trần đều giật mình. Đồng Tư Thành quá gầy. Một năm không gặp, anh đã thay đổi hoàn toàn. Nghiêu Vũ nói Tư Thành đã tăng được ba, bốn cân, khỏe hơn rất nhiều.

Hai cô bạn không nói gì, giúp Nghiêu Vũ xếp hành lý. Mở cốp xe, thấy bên trong chất đầy đồ, Nghiêu Vũ nói: “Mang nhiều một chút, nhân tiện có xe”.

Nghiêu Vũ phóng xe rất nhanh, nhưng cũng rất cẩn thận. Cô đã chủ ý mượn chiếc Volvo, muốn Đồng Tư Thành được ngồi thoải mái.

Tuệ An ngồi trong xe cười: “Tiểu Vũ, lần đầu tiên thấy cậu lái xe, cũng thạo ghê”.

Đồng Tư Thành cũng nói: “Đúng đấy, anh cũng không biết”.

“Từ nhỏ em đã lớn lên trong những chiếc xe, bố mẹ ở xa nhau, em lái thì không sao, cứ ngồi yên là say. Em lái được mấy năm rồi, các anh, à, các anh họ dạy em. Em thích phóng thật nhanh, cảm giác như đang bay”.

“Nghiêu Vũ, lái chậm một chút cũng được, anh không sao”.

“Nhưng em thích phóng xe tốc độ, em đã chủ ý mượn con xe này, xe xịn, đúng ba tiếng là đến”. Nghiêu Vũ nhoẻn cười với anh.

Anh cũng cười với cô.

Ra đến đường cao tốc. Nghiêu Vũ liên tục vượt các xe khác. Sắp đến thành phố B, cô giảm tốc độ, đã thấp thoáng thấy xe của Hứa Dực Trung ở phía trước. Tim Nghiêu Vũ lại đập dồn, nhưng biết làm sao, bây giờ cô chỉ có thể ở bên Đồng Tư Thành.

Đến thành phố B, ai việc nấy. Thiên Trần đi liên hệ thuê phòng, Tuệ An cũng đi theo. Nghiêu Vũ hỏi Đồng Tư Thành: “Anh có muốn nghỉ một lát không?”.

Đồng Tư Thành gật đầu.

Nghiêu Vũ hâm lại thuốc bắc, để đầu giường cho anh: “Đợi một lát hãy uống. Em đi mua chút đồ rồi về”.

Đồng Tư Thành kéo cô lại, nhắmmắt: “Nghiêu Nghiêu, em không cần phải tốt với anh như vậy... anh”. Một tiếng thở dài náo nức, anh không muốn xa cô, không muốn để cô đi, muốn níu kéo cô, làm cô mệt mỏi. Cuối cùng anh từ từ buông tay: “Ngồi xe mệt, anh ngủ một lát, khi nào về đánh thức anh”.

“Vậy anh uống thuốc đã rồi hãy ngủ”.

Đồng Tư Thành cười, uống hết thuốc, xúc miệng rồi nằm xuống, nhìn Nghiêu Vũ: “Em đi đi, nhớ mua ít kẹo, thuốc đắng quá”.

Nghiêu Vũ cười “khặc” một tiếng.

Nhẹ nhàng khép cửa, giờ cô lại không muốn đi tìm Hứa Dực Trung nữa, đứng ngoài cửa phòng, nhìn hành lang vắng lặng. Cô đã tra trên mạng, cũng đến bệnh viện hỏi. Chưa bao giờ hỏi thẳng Đồng Tư Thành, nhưng qua tìm hiểu, cô biết.

Nghiêu Vũ nhắm mắt, dựa lưng vào cửa phòng, đây là món nợ gì?

Không biết cô đứng như vậy bao lâu, có tiếng chân người trên hành lang. Sực nhớ cần phải mua kẹo cho Đồng Tư Thành, Nghiêu Vũ mở mắt đi về phía cầu thang máy.

Cửa thang máy vừa mở, Hứa Dực Trung cùng mấy người của tập đoàn chuẩn bị bước ra. Nhìn thấy Nghiêu Vũ, anh sững sốt, quay sang nói gì với người bên cạnh, đợi mấy người ra hết, Nghiêu Vũ cúi đầu bước vào, cửa thang máy vừa đóng, Hứa Dực Trung đã ôm choàng cô, hôn thật mạnh.

Nghiêu Vũ cũng hôn lại, thang máy kêu “ding” một tiếng dừng ở tầng tám. Anh nắm tay cô kéo ra.

Cô không nói gì mặc anh kéo đi.

Vừa vào phòng, nỗi xúc động cuộn trào như sóng. Cô nhớ anh, anh cũng vậy.

Cả cơ thể cô mềm mại nằm gọn trong lòng anh, từ lúc gặp nhau ở thang máy đến giờ, họ chưa nói một câu.

Hứa Dực Trung ôm riết cô, vuốt vetấm lưng mịn màng của cô, không muốn xa cô nữa. Nhưng anh biết bệnh của Đồng Tư Thành, cũng hiểu ý Nghiêu Vũ, rất muốn nói với cô, có thể giúp một lúc không thể giúp được cả đời.

“Chỉ còn cách đó sao? Tiểu Vũ, em nghĩ xem, như vậy rất đau khổ, không chỉ em, cả anh nữa?”.

Nghiêu Vũ nhớ đến Đồng Tư Thành, nhớ lại ánh mắt rưng rưng của anh mỗi khi nhìn thấy cô, cô không thể nhẫn tâm, cô muốn cho anh hi vọng, có thể sau này... sau này thế nào chẳng ai biết, cô chỉ muốn yên lòng. Nghiêu Vũ không dám ngẩng đầu nhìn Hứa Dực Trung, cúi đầu nói: “Dực Trung, xin lỗi, em không còn cách nào khác...”.

Hứa Dực Trung lấy tay bịt miệng, không cho cô nói.

Lại những cái hôn dài nghệt thở, ham muốn bùng lên như lửa không sao cưỡng nổi.

Nghiêu Vũ tắm xong, mặc quần áo định đi, Hứa Dực Trung lại ôm lấy cô: “Tiểu Vũ, đừng nói chia tay, anh có thể chờ”.

“Nhưng em không muốn anh chờ, em không biết sẽ kéo dài bao lâu?”.

“Tiểu Vũ, em quá mềm lòng, rõ ràng em không yêu anh ấy. Sao phải như vậy?”.

“Không phải em mềm lòng, mà không còn cách nào khác, em không thể nhìn anh ấy như vậy!”. Nghiêu Vũ nhớ đến tình cảm sâu nặng của Đồng Tư Thành, lòng lại xót xa. “Anh ấy vẫn nói không sao, luôn rất tốt với em”.

“Một năm được không?”.

Nghiêu Vũ lẩm nhẩm nhắc lại: “Một năm, Dục Trung, không phải như vậy, em cảm thấy có lỗi với anh ấy”.

“Một năm không đủ ư?”. Hứa Dục Trung nắm vai cô lắc mạnh, lòng đau nhói, “Anh không chịu được nữa, Tiểu Vũ, em thương anh ta như vậy, sao không thương anh chút nào?”.

Nghiêu Vũ ngơ ngàng, không biết nói sao. Đẩy anh, mở cửa đi ra: “Em cần mua ít đồ, Tư Thành nói muốn ăn kẹo”.

Gần đến cửa nghe tiếng Hứa Dục Trung từ phía sau: “Một năm cũng không được ư?”.

Nghiêu Vũ há to miệng hít thật nhiều không khí, cô muốn nhận lời biết mấy! Nhưng dáng gầy guộc, ánh mắt buồn của Đồng Tư Thành, luôn ám ảnh cô. Mỗi lần rời khỏi nhà anh, cô lại ngoảnh nhìn, bây giờ đổi lại, là anh đứng bên cửa sổ nhìn cô. Đi rất xa, vẫn cảm thấy anh đang nhìn theo.

Biết trả lời anh thế nào? Một năm, một năm là gì? Nghiêu Vũ không dám nghĩ: “Một năm?”. Giọng cô khô đắng, “Em không chỉ muốn để anh ấy nhẹ nhàng sống qua một năm, em... còn muốn anh ấy khỏe lại, muốn hi vọng trong mắt anh ấy không biến mất... anh nói một năm... sao anh có thể nghĩ như vậy?”.

Lời Nghiêu Vũ làm Hứa Dục Trung chần chừ, cô trách anh sao? Anh nhìn cô, Nghiêu Vũ gầy như thế, làm sao chịu nổi gánh nặng kia?

Cô không thể hứa gì với anh, không thể! Cô sợ đối diện với Đồng Tư Thành, Nghiêu Vũ ngoảnh đầu khẽ nói: “Xin lỗi, Dục Trung, em yêu anh, nhưng bây giờ em không thể bỏ anh ấy”. Nói đoạn, mở cửa bước ra.

Hứa Dục Trung ngậy người nhìn theo, giật cửa chạy ra, chỉ thấy bóng Nghiêu Vũ chạy rất nhanh, muốn đuổi theo, nhưng chân như bị chôn tại chỗ, bây giờ anh cũng chỉ có thể như vậy, không phải sao?

56. Chương 56

Từ nay chỉ có thể gửi lòng nơi cuối trời ư? Con cái, Tuệ An, ly hôn, Đỗ Lỗi, tình yêu, khát vọng nguyên thủy, cuộc sống mơ ước... tất cả ập đến như bão táp. Anh đột nhiên hiểu ra, không phải mọi người đều có tư cách theo đuổi cuộc sống lý tưởng.

Trong lễ ký kết hợp tác, tổng giám đốc tập đoàn Gia Lâm Hứa Dục Dương, chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Phương Bắc, Tần Huyền cùng xuất hiện. Ngoài ý nghĩa thời sự của sự kiện, sự xuất hiện của tập đoàn Phương Bắc cũng được giới truyền thông trong tỉnh chú ý.

Trong buổi họp báo diễn ra ngay sau lễ ký kết, rất nhiều câu hỏi đặt ra cho tập đoàn Phương Bắc.

Sự liên kết giữa tập đoàn bất động sản ngoại tỉnh và tập đoàn mạnh trong tỉnh được giới truyền thông hết sức coi trọng, hàng loạt câu hỏi đặt ra xoay quanh dự án hợp tác đầu tư phát triển thị trấn cổ và khả năng tập đoàn Phương Bắc tham gia thị trường bất động sản thành phố A.

Tần Huyền chừng ba bảy, ba tám tuổi, là người phương Bắc, mặt to mày rậm, cử chỉ lại nho nhã. Thiên Trần nhìn anh ta cảm thấy quen quen, Tuệ An đứng bên khẽ cười: “Anh ta và Lâm Sơn cùng một kiểu. Nhưng người này có vẻ tri thức hơn”.

Thì ra vậy! Thiên Trần vỡ lẽ.

Tối hôm đó thị ủy thành phố B mời tiệc chiêu đãi, Tuệ An có tâm sự, muốn tìm gặp Trương Lâm Sơn, nói với Thiên Trần: “Cậu phải đi phỏng vấn, đừng bận tâm đến mình”.

Thiên Trần gật đầu, đi tìm Hứa Dực Trung đề nghị: “Giới thiệu tôi với chủ tịch Tần, tôi muốn phỏng vấn ông ta”.

Có người quen là thế, sao không lợi dụng? Hứa Dực Trung đương nhiên vui lòng giúp.

Tần Huyền cầm ly cocktail, mỉm cười nhìn cô.

“Xin chào chủ tịch Tần, tôi là Đào Thiên Trần, phóng viên mạng thời sự thành phố A, muốn hẹn anh một buổi phỏng vấn độc quyền”. Thiên Trần đi thẳng vào vấn đề.

Tần Huyền trầm tư, yên lặng một lát, hỏi: “Độc quyền?”.

“Đúng”.

“Thế này được không? Sáng mai thiêu mời tôi đi tham quan thị trấn cổ, tôi chỉ rảnh vào thời gian đó”.

“Không sao, chỉ cần anh nhận lời phỏng vấn là tốt rồi, nhưng xin lưu ý, tôi muốn độc quyền!”. Về mặt Thiên Trần rành rẽ.

Ánh mắt Tần Huyền sắc lẹm nhìn cô, không nói gì, Thiên Trần cũng hất cằm nhìn anh ta, Tần Huyền cười: “Những phóng viên khác không được sao?”.

“Cũng được, nhưng anh không thể tiết lộ cho họ nhiều thông tin hơn tôi, nếu không sao lại gọi độc quyền? Tôi là người đầu tiên tìm đến anh”. Thiên Trần kiên quyết muốn phỏng vấn độc quyền.

“Muốn phỏng vấn tôi, nếu cô viết dở thì sao?”. Tần Huyền hỏi đầy hàm ý.

“Sao có thể? Không có chuyện đó, nhưng tôi sẽ đưa bản thảo cho anh xem trước”.

“Ha ha! Tốt, cô là bạn của Dực Trung, tôi nhất định ưu tiên”.

Thiên Trần nâng ly tỏ ý cảm ơn, sau đó quay đi.

“Dực Trung, cô bạn phóng viên của cậu có cá tính rất mạnh”. Tần Huyền mỉm cười nhìn theo Thiên Trần, ánh mắt mềm như nước. Cô thật xinh đẹp, hoạt bát, tự tin, gây ấn tượng mạnh với anh.

“Trong công việc cô ấy đặc biệt hoạt bát. Làm phóng viên thời này cũng không dễ, chủ tịch Tần đã đồng ý, thì phải giữ lời, nếu không tôi sẽ bị chỉnh nên thân”.

“Ồ, ghê vậy sao?”.

“Cô ấy không ghê, đó là bạn thân vợ chưa cưới của tôi, người của tôi mới ghê! Ương ngạnh không chịu nổi!”. Hứa Dực Trung cười thầm. Nghĩ tới buổi trưa lúc Nghiêu Vũ bỏ đi, lòng anh vừa ngọt ngào vừa đắng chát. Cô nói, cô yêu anh, có lẽ chính cô cũng không ý thức được mình nói ra câu đó một cách tự nhiên như vậy, Nghiêu Vũ yêu anh!

Hứa Dực Trung lặng lẽ suy tư, hình như anh chưa từng nói yêu cô? Nghĩ một lát, lại thấy buồn cười, vất vả theo đuổi Nghiêu Vũ như vậy, cũng mới chỉ nói một câu anh thích em.

Anh và cô, người đầu tiên nói lời yêu lại là Nghiêu Vũ.

“Nghĩ gì vậy? Nhớ vợ chưa cưới à? Cô ấy chưa tới sao?”. Tần Huyền hỏi nhỏ.

Hứa Dực Trung mỉm cười: “Cô ấy bận, lần sau có cơ hội sẽ giới thiệu với anh”.

Tuệ An ngồi ở một góc phòng tiệc, trầm nghĩ trời nóng, người đông, điều hòa vô tác dụng. Cô thấy ngọt ngào, trong lòng như có lửa, ruột gan cồn cào. Nhìn kỹ khắp góc ngách phòng tiệc cũng không thấy Trương Lâm Sơn. Hứa Dực Trung hình như đang bận, Tuệ An lặng lẽ đứng ở một bên, những lúc thế này, sao có thể làm phiền anh ta?

“Tuệ An? Sắc mặt cậu rất kém!”. Thiên Trần lo lắng.

“Thiên Trần, còn bận không? Nếu bận, mình về khách sạn trước đây”.

“Ừ, cũng được, có khi Tiểu Vũ cũng về rồi, hai người cứ vui chơi, xong việc mình về ngay”.

Đồng Tư Thành uống xong thuốc, Nghiêu Vũ cùng anh xem ti vi, tâm trạng cơ hồ bất an.

“Tiểu Vũ, em về phòng đi, anh biết em muốn nói chuyện với Tuệ An và Thiên Trần, không cần ở đây, anh xem tivi một lúc rồi đi ngủ”. Đồng Tư Thành thấy căng thẳng bởi sự chăm sóc quá chu đáo của Nghiêu Vũ, anh nghĩ sức chịu đựng của anh đã ở giới hạn cuối cùng. “Đã nói rồi, anh không sao”.

Nghiêu Vũ do dự một lát, đứng lên: “Ngày mai chúng ta về Lạc Viên ở thị trấn cổ, hôm nay ngồi xe mệt, anh ngủ sớm đi”.

Ra khỏi phòng, thần kinh mới đỡ căng thẳng. Cô mua được kẹo về đã khá muộn, ngoài trời vẫn nóng, liền gọi phục vụ mang bữa tối lên phòng.

Đồng Tư Thành ăn không nhiều, nhưng trầm lặng hơn, anh thường vô thức liếc trộm cô.

Nghiêu Vũ lại thấy bồn chồn, nhớ lại phút âu yếm ngắn ngủi với Hứa Dực Trung. Lòng hoang mang, không biết tiếp tục thế này sẽ ra sao. Nhưng bây giờ cô chỉ có thể ở bên Đồng Tư Thành.

Trong đầu lại nhớ tới tất cả những gì anh đã làm vì cô từ thời đại học. Tình của anh như núi, cô phải làm gì để báo đáp. Cho dù thế nào, cô cũng phải đốt lên ngọn lửa trong mắt anh.

Tuệ An thẫn thờ nằm trên giường, trong suốt lễ ký kết và bữa tiệc, cô không hề thấy bóng dáng Trương Lâm Sơn, thái độ của Hứa Dực Trung cũng khiến lòng cô thất vọng: “Tiểu Vũ mình quyết định ngày mai bắt xe về. Cứ ra ngoài là mình thấy mệt, vẫn thích ngồi nhà hơn”.

“Tại sao luôn là cậu ở nhà chờ đợi? Cứ để Trương Lâm Sơn lo lắng một phen. Không cho biết cậu ở đâu, xem anh ta có nhớ đến cậu không!”.

Tuệ An ngao ngán, cô chưa nói với hai bạn, Trương Lâm Sơn cũng đang ở đây.

Sáng hôm sau, Đồng Tư Thành, Nghiêu Vũ, Tuệ An cùng đi thăm thị trấn cổ. Sau khi tham quan Lạc Viên của họ, Tuệ An không muốn làm phiền hai người, nói là muốn đi dạo một mình.

Tuệ An tính trầm lặng, ít giao du, hồi đầu Trương Lâm Sơn đưa ra ngoài chơi cô đã không thích. Bây giờ, Tuệ An thầm nghĩ, anh cũng chẳng muốn đưa cô đi đâu nữa.

Lang thang trong thị trấn, nhìn thấy chiếc thuyền nhỏ có thể qua sông sang phía bên kia núi Vân Đình, cô liền lên thuyền. Tuệ An vẫn nhớ trong bài báo của Thiên Trần có viết, đứng trên núi có thể nhìn thấy toàn cảnh thành phố B, có bố cục thái cực đồ.

Thong thả lên núi. Nắng tháng bảy, mới sáng sớm cũng bắt đầu nóng, nhưng Tuệ An lại thấy mát, men theo những bậc đá, đi lên mấy chục mét có một đài quan sát, từ đó có thể nhìn thấy toàn cảnh thị trấn cổ. Cô vốn không thích leo núi, ngoái nhìn lại, rừng cây um tùm, dòng sông xanh như ngọc. Tuệ An bỗng nghĩ, nếu Lâm Sơn có ở đây, nhất định anh rất vui.

Gió núi nhẹ nhàng, một chuỗi tiếng cười giòn tan trên núi vọng xuống, âm thanh này... Tuệ An dừng bước, tìm đập thành thịch. Bước nhanh mấy bậc, mắt đột nhiên tối sầm, người lão đạo khụy trên bậc đá, cắn chặt môi, ra sức tự nhủ: “Cố gắng, cố gắng!”, lát sau gượng dậy, loạng choạng chạy xuống núi.

Tuệ An không biết, khi cô lên đài quan sát trên núi cũng là lúc Đỗ Lối đưa Trương Lâm Sơn lên đó, ngắm toàn cảnh thị trấn cổ. Thoáng thấy Tuệ An, Đỗ Lối lập tức kéo Trương Lâm Sơn, ôm anh cười khanh khách. Cô gọi to tên anh, hôn anh túi bụi, làm Trương Lâm Sơn sung sướng cười ngất, bảo cô nghịch như trẻ con.

Đỗ Lối cười, trong lòng không ngừng xin lỗi Tuệ An. Trương Lâm Sơn vẫn chưa chịu xé toạc bức màn, cô sẽ làm việc đó. Cô cũng thấy có lỗi với Tuệ An, nhưng lại nghĩ, tất cả là vì cô cũng yêu anh, cô muốn có anh, muốn chiếm hữu anh.

Bước xuống con thuyền gỗ đậu trên bến, Tuệ An tay run run móc ví tiền, chìa khóa, giấy lau, son dưỡng môi, rồi tung tóe trên sàn thuyền, cô cũng không nhặt, lấy hết số tiền đem trong ví nhét vào tay người lái đò, run người, miệng lắp bắp: “Xin bác, lập tức cho thuyền về thị trấn, đừng đợi thêm khách nào nữa, xin bác”.

Cô ôm bụng, ngồi xẹp trên thuyền, mặt trắng như tờ giấy, đôi mắt trong nước khẩn thiết nhìn người lái đò, môi cắn đến bật máu.

“Được được, cô đừng lo, đừng lo!”. Người lái đò hốt hoảng, vội vàng cởi dây neo, quay thuyền.

Tuệ An lao đảo chạy về lạc viên, vừa vào chính đường, thoáng thấy bóng Nghiêu Vũ và Đồng Tư Thành, chỉ kịp kêu lên một tiếng: “Tiểu Vũ!” rồi ngất đi.

Tuệ An tỉnh dậy, thấy mình nằm trong bệnh viện, Nghiêu Vũ và Thiên Trần lo lắng nhìn cô.

“Không sao, mình không được khỏe, ít vận động...”. Tuệ An ngại ngần giải thích.

Thiên Trần cười vang: “Này, Tuệ An, có tin tốt đấy!”.

“Tuệ An! Đừng dọa mình, bây giờ cứ nhìn thấy có người phải đưa vào viện là mình tim đập chân run”. Nghiêu Vũ nói, lúc thấy Tuệ An ngất đi, tim cô như ngừng đập, vội vàng cùng Đồng Tư Thành đưa Tuệ An vào viện.

“Mình...”. Tuệ An nhắm mắt rồi lại mở ra, môi cười nhợt nhạt, “Ngày xưa bọn mình lên núi chơi, mình đã đi không nổi, bây giờ sức khỏe càng không bằng hồi đó”.

“Tuệ An, chúc mừng, cậu... cậu có em bé rồi!”. Thiên Trần phấn khởi nhảy lên, vội báo tin.

Tuệ An sững sờ, tay vô thức đặt lên bụng, em bé? Cô không tin, khẽ lắc đầu.

“Thật mà, thật mà! Chỉ có điều em bé còn rất nhỏ, mới được hơn một tháng, ha, Tuệ An, cuối cùng cậu cũng được làm mẹ rồi!”. Thiên Trần chìa cho Tuệ An giấy chẩn đoán của bác sĩ.

Nghiêu Vũ đứng bên cũng mỉm cười.

Không khí phấn khởi tràn ngập phòng bệnh, xua hết buồn phiền trong lòng Tuệ An, cô đọc đi đọc lại từng chữ trong giấy chẩn đoán, có thật ư? Gần đây tâm trạng không tốt, tâm lý không ổn định, cũng quên mất lâu rồi không thấy kinh. Bỗng vớ điện thoại gọi cho Trương Lâm Sơn. Trời ơi, nếu anh biết, anh sẽ thế nào? Nhưng đột nhiên lại ngừng tay, vội vàng cúp máy.

“Sao vậy, Tuệ An?”.

Tuệ An bàng hoàng nhìn hai cô bạn, lại nén lòng, có con! Thật không dễ! Cô lại cầm điện thoại.

Chuông đổ một lúc lâu, Trương Lâm Sơn mới nghe máy: “Tuệ An, lễ kí kết ở thị trấn cổ kết thúc là anh về ngay, hai hôm nay em thế nào?”.

Tuệ An gượng nhẹ để tay lên bụng, mắt nóng đỏ, giọng nghẹn ngào: “Có rồi, có con thật rồi...”.

“Con nào?”. Trương Lâm Sơn nghe không rõ. Hôm qua anh mới đến thị trấn cổ, Đỗ Lối đưa anh lên núi Vân Đỉnh tắm suối nước nóng, lễ kí kết, anh cũng không tham dự, cũng không muốn gặp Hứa Dục Trung, định sáng mai sẽ về thành phố A. Cú điện thoại bất ngờ của Tuệ An làm anh giật mình.

“Lâm Sơn, em có thai rồi, là con anh, con anh!”. Tuệ An nói rõ từng chữ, nước mắt giàn giụa.

Trương Lâm Sơn nhảy lên, bối rối liếc nhìn Đỗ Lối đang đứng cách đó không xa, anh cầm điện thoại đi ra chỗ khác. Dè dặt hỏi lại: “Con ư? Thật không?”.

“Vâng!”. Tuệ An vừa khóc vừa cười.

“Trời ơi! Tuệ An, em đang ở đâu? Anh đến ngay!”. Trương Lâm Sơn cuối cùng xác định lời Tuệ An là thật, có con! Mắt sáng bừng, cuối cùng anh đã có con, cuối cùng anh cũng được làm bố! Trương Lâm Sơn xúc động run người.

“Em... em ở nhà... chờ anh về!”. Tuệ An nói.

Thiên Trần và Nghiêu Vũ trở mắt nhìn cô, không hiểu tại sao Tuệ An nói vậy.

Tuệ An cúp máy, nụ cười rạng rỡ, hạnh phúc vô bờ, tay vẫn để trên bụng: “Mình sợ Lâm Sơn trách, mình đến đây mà không nói với anh ấy. Tiểu Vũ, nhờ cậu một việc...”.

“Để mình đi hỏi bác sĩ!”. Thiên Trần hiểu Tuệ An muốn nhờ Nghiêu Vũ đưa về nhà, vội đưa mắt hội ý với Nghiêu Vũ, buổi sáng cô phải theo sát Tần Huyền, có cơ hội là tiếp cận đưa ra câu hỏi, nhưng người cùng đoàn quá đông, phóng viên cũng nhiều, cô chưa hỏi được gì. Sắp đến bữa cơm trưa, Tần Huyền nói: “Phóng viên Đào, thế này vậy ba giờ chiều tôi phải đi, hai giờ cô đến đây, một tiếng thôi đấy!”.

Thiên Trần không thể đưa Tuệ An về, cô phải tranh thủ thời gian một tiếng này để hoàn thành bài phỏng vấn.

Nghiêu Vũ gật đầu, Thiên Trần liền yên tâm.

Trong phòng bệnh chỉ còn hai người. Tuệ An mím môi, ánh mắt cầu khẩn nhìn Nghiêu Vũ: “Tiểu Vũ, Lâm Sơn cũng ở đây... Mình nhất định phải về nhà trước anh ấy, hãy giúp mình!”.

“Được!”. Nghiêu Vũ quay đi, lòng như chảo dầu sôi, Trương Lâm Sơn, anh không đáng mặt đàn ông! Tất nhiên anh đang ở đây, anh ta còn có thể ở đâu. Nghiêu Vũ phẫn nộ, lập tức đoán ra, Tuệ An đã biết chuyện, nhưng không trách nữa câu, không hề rằng, Nghiêu Vũ vừa ấy này vừa thấy khổ tâm. Không muốn làm Tuệ An kích động, nói nhẹ nhàng: “Mình đi chuẩn bị, tiện thể nói với Tư Thành, bảo anh ấy ở đây đợi, đưa cậu về rồi, mình sẽ quay lại đón anh ấy”.

Tuệ An thở phào nhẹ nhõm, giọng nòn nóng: “Nhanh lên nhé, Tiểu Vũ!”.

“Yên tâm, không sao đâu!”. Nghiêu Vũ ra ngoài, gọi điện cho Hứa Dực Trung: “Hứa Dực Trung, anh đã giúp Đỗ Lối, anh không còn lương tâm nữa rồi! Đúng, không cần biết tại sao tôi biết, tôi biết hết rồi... không cần anh giải thích, nếu anh nói với Trương Lâm Sơn, Tuệ An đến đây, tôi sẽ coi như chưa từng quen anh! Tùy anh!”. Không để Hứa Dực Trung nói, cô cúp máy, lúc này hỏa khí đang ngùn ngụt trong lòng. Cô chỉ muốn bảo vệ Tuệ An, bảo vệ Tuệ An...

Trương Lâm Sơn cúp máy quay người lại, Đỗ Lối đứng lặng nhìn anh, lòng quặn đau, anh chìa tay cho cô, Đỗ Lối hơi né tránh, rồi lại lao vào lòng anh “Em không sao, không hẹp hòi như thế, anh mau đi đi, muộn rồi, không tốt đâu!”.

Trương Lâm Sơn nâng đầu Đỗ Lối, lòng rối như tơ: “Xin lỗi, Tiểu Lối, anh...”.

Đỗ Lối giơ tay bịt miệng anh: “Em biết, anh lái xe cẩn thận, đến nơi nhớ báo để em yên tâm!”.

Trương Lâm Sơn cảm kích nhìn cô, không biết nói gì, xách cặp, đi vài bước lại ngoái nhìn. Đỗ Lối cúi đầu, không nhìn rõ mặt. Anh quàng cái cặp trong tay, quay trở lại: “Tiểu Lối!”.

“Lâm Sơn!”. Cô bật khóc: “Anh đi đi, đi mau đi, nếu không, em sẽ không để anh đi nữa!”. Cô đẩy mạnh anh, “Em chỉ buồn lúc này thôi, qua rồi sẽ không sao... anh cũng biết mà, em không sao... Nếu anh không đi, em mới thấy buồn...”.

Lời Đỗ Lối như mũi kim đâm vào lòng. Trương Lâm Sơn yên lặng một lúc, bỗng bế cô ngồi xuống, vùi mặt vào tóc cô, mùi hương tươi mát, anh tham lam hít mãi, ấp úng dỗ dành: “Anh không đi, không đi nữa... đừng khóc, Tiểu Lối, đừng khóc...”.

“Lâm Sơn!”. Đỗ Lối không kìm được nữa, hôn như mưa khắp mặt anh. Nước mắt mặn mặn chảy vào miệng, cái hôn này sao mà mặn chát.

Bây giờ anh ấy không đi, nhưng anh ấy vẫn muốn đi, cô biết, không ai hiểu anh hơn cô. Cố nặn ra nụ cười, Đỗ Lối xách cặp của Trương Lâm Sơn đi ra cửa: “Nào, em tiễn anh ra xe, anh phải chăm sóc tốt cho Tuệ An, có con không dễ, Tuệ An lại yếu”.

“Đứng lại!”. Trương Lâm Sơn kêu lên, “Tiểu Lối, tại sao em không ghen? Sao em phải như vậy? Thà em khóc lóc ầm ĩ anh còn dễ chịu hơn!”.

Đỗ Lối thì thầm: “Em chỉ cần anh vui!”. Cô quay người, nước mắt lại giàn giụa, “Em khóc lóc ầm ĩ thì sao? Hôm nay không phải hôm qua, không phải trước đây, cô ấy đã có con rồi!”.

Trương Lâm Sơn kéo rèm cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào, xua đi không khí âm u trong phòng. Bên ngoài tràn ngập sắc xuân, hai ngày đến đây chơi là muốn tránh người quen, cảnh quen ở thành phố A. Anh rất trân trọng, cũng rất vui.

Chỉ một việc ngoài ý muốn đã làm hỏng toàn bộ kế hoạch của anh. Mới hôm qua, anh còn định là sau khi về sẽ nói chuyện với Tuệ An. Biết là sẽ làm tổn thương Tuệ An, nhưng cứ tiếp tục như vậy, chẳng phải cả hai càng đau khổ? Anh nhìn ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ, màu xanh mỡ màng của cây cối dưới ánh nắng hè gay gắt, càng từng bừng nhựa sống. Sau đó ánh mặt trời chếch dần, từ từ lặn vào đêm. Chợt nhớ đến câu

thơ: Chiều về quạ ngủ trên cây, chân cầu lơ thơ dòng nước bạc, ngựa gầy âm thầm trên đường vắng, mặt trời tàn khuất núi, đứt lòng người nơi góc bể chân mây.

Từ nay chỉ có thể gửi lòng nơi cuối trời ư? Con cái, Tuệ An, ly hôn, Đỗ Lối, tình yêu, khát vọng nguyên thủy, một cuộc sống mơ ước... tất cả ập đến như bão táp. Anh đột nhiên hiểu ra một điều, không phải ai cũng có tư cách theo đuổi cuộc sống lí tưởng. Mỗi người đàn ông đều từng có ý nghĩ ly hôn, có người thoáng qua, có người âm thầm suốt đời. Con cái là trách nhiệm, là trách nhiệm không thể thoái thác.

Anh thở nhẹ: “Nếu có thể, anh thà không quen em”.

Đỗ Lối ngây ngất nhìn anh. Trương Lâm Sơn là người phù hợp nhất với cô, anh chín chắn, điềm đạm, dịu dàng, có tham vọng, quan trọng nhất là anh yêu cô.

Lòng cô cũng rối như anh, không ngờ bất chợt nảy ra một đứa trẻ. Làm thế nào đây? Lúc này cô không cần nghĩ nên làm thế nào. Đôi mắt hạnh đào rất đẹp đã ăm ắp nước, chứa chất khổ đau, đau đớn nhìn anh. Cô đã vất vả dụng tâm để có anh, chỉ vì một đứa trẻ, bỗng mất hết haysao?

Ánh mắt ấy khiến Trương Lâm Sơn nát lòng, anh sải bước đến trước mặt cô, lấy tay che đi đôi mắt ấy: “Đừng nhìn anh như vậy...”. Chất lỏng nóng ấm chạy dọc theo kẽ ngón tay, anh ôm cô, ghì thật chặt, Đỗ Lối cảm thấy tiếng khớp xương kêu răng rắc.

Trương Lâm Sơn về đến thành phố Adã hơn bảy giờ tối. Ngôi nhà quen thuộc hiện ra, anh ngẩng nhìn lên, đèn phòng khách tầng ba vẫn sáng. Ánh đèn màu da cam chập chờn hắt lên rèm cửa, tỏa hơi ấm vào đêm. Nghe tiếng đé kêu trong đám cỏ, lòng bỗng lâng lâng cảm giác dịu dàng, cùng với nỗi xúc động, cùng với sự nặng nề bất an.

Tuệ An, cô vợ yếu đuối ngoan hiền như chú cừ non của anh, cô đã mang thai con của anh, cô cần sự chăm sóc của anh, cần tình yêu của anh. Trương Lâm Sơn nặng nề bước từng bước trên hành lang còn sáng đèn, mở cửa vào nhà.

Nghiêu Vũ vừa mới cho Tuệ An nằm xuống, Tuệ An rất mệt, ngày hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện. Nghiêu Vũ không dám bỏ đi, nghe thấy tiếng cửa mở, ngó đầu ra.

“Tuệ An rất mệt, hôm nay đã bị gãy”. Nghiêu Vũ nói vắn tắt tình hình với Trương Lâm Sơn, cũng truyền đạt lại lời dặn của bác sĩ.

Trương Lâm Sơn cảm kích nhìn cô: “Cảm ơn! Tôi vừa đi công tác, may còn có cô. Bố mẹ cô ấy đã biết chưa?”.

Nghiêu Vũ thầm nghĩ, mới về chưa được hai tiếng, đâu đã kịp làm kinh động các cụ? “Tuệ An không muốn để bố mẹ lo lắng, muốn đợi anh về rồi mới nói với họ, hôm nay cô ấy mệt rồi”. Nghiêu Vũ nhắc lại lần nữa.

Trương Lâm Sơn nhận ra vẻ mặt không vui của Nghiêu Vũ, lại nhìn Tuệ An, không bật đèn, sợ làm cô thức giấc, nhờ ánh đèn từ bên ngoài cửa, thấy Tuệ An nằm co trên giường, tóc hơi rối, không nhìn rõ mặt. Anh bỗng thấy hối hận, tự trách mình.

“Tôi đi đây, anh cố gắng chăm sóc cô ấy, Tuệ An rất yếu, bác sĩ nói, ba tháng đầu tốt nhất nên nằm yên dưỡng thai”.

“Tôi tiễn cô”.

Nghiêu Vũ định từ chối, lại thôi. Xuống tầng trệt, Trương Lâm Sơn định đi lấy xe, cô ngăn lại: “Tôi lái xe đến đây”.

Trương Lâm Sơn kinh ngạc nhìn chiếc Volvo, không phải chiếc xe đặc biệt, mà là biển xe đặc biệt.

“Lưu Thành Lương mượn giúp tôi, làm sao tôi mua nổi chiếc xe này”. Nghiêu Vũ có vẻ như buột miệng giải thích, trước khi lên xe còn nhìn Trương Lâm Sơn nói: “Tuệ An là bạn tốt nhất của tôi, anh nên đối tốt với cô ấy”.

Nghiêu Vũ lái xe đi rồi, Trương Lâm Sơn vẫn còn đứng ngây, anh biết Lưu Thành Lương, đó là thư kí của phó chủ tịch tỉnh Trần Đình Nam, Nghiêu Vũ chỉ nói một câu bình thường, nhưng nghe như mệnh lệnh. Cô

là ai, mà có thể sai bảo Lưu Thành Lương? Anh nhìn Nghiêu Vũ lái xe đi, chậm chậm quay vào nhà, bỗng thấy lo lắng tự trách, sao anh không hỏi Đỗ Lối, cũng không hỏi Hứa Dực Trung.

Nghiêu Vũ vừa lái xe vừa nghĩ, vừa rồi cô chủ ý nói vậy. Cô nhận ra Trương Lâm Sơn là người đầy tham vọng, anh ta đương nhiên không muốn đường công danh đang rộng mở của mình bị ảnh hưởng bởi quan hệ tình cảm ngoài luồng. Miệng lưỡi con người rất đáng sợ, cô tin có người không thích Trương Lâm Sơn thăng tiến quá nhanh. Anh ta mới ba bảy tuổi đã là phó giám đốc sở quy hoạch tỉnh, giám đốc nhiều nhất hai năm nữa sẽ nghỉ hưu, Trương Lâm Sơn muốn tiếp tục thăng tiến, dĩ nhiên phải cân nhắc.

Cô biết cách đó hơi tiểu nhân, Nghiêu Vũ cười khẩy, nếu có thể, thậm chí cô còn muốn nói thẳng với Trương Lâm Sơn, anh dám xử tệ với Tuệ An, tôi sẽ phá!

Nếu Tuệ An không có con, nếu Tuệ An không nhẫn nhịn như vậy, Nghiêu Vũ cảm thấy ly hôn cũng chẳng sao. Nhưng Tuệ An nghĩ khác, luôn nhẫn nhịn không hề rầy. Giờ lại có mang đứa con của anh ta. Nghiêu Vũ vừa lái xe lòng ngổn ngang, bứt rứt.

Nhớ lại lúc nằm ép xuống đất cầu xin ở Lhasa, cô đã cầu trời để những người cô yêu thương luôn được hạnh phúc.

Nếu nói trái tim cao thượng có thể khiến người ta thêm dũng cảm chống chọi với tất cả, thì bây giờ Nghiêu Vũ là như vậy. Cô cố gắng không nghĩ đến Hứa Dực Trung, chỉ hi vọng Đồng Tư Thành sẽ khỏe lại, có thể sống tiếp. Tính mạng quan trọng hơn tất cả. Nhìn mắt Đồng Tư Thành sáng dần, Nghiêu Vũ thấy yên lòng.

Cô biết, việc cô làm không phải ai cũng hiểu. Ví dụ Đỗ Lối, sẽ không hiểu tại sao cô muốn ở bên Đồng Tư Thành. Tại sao từ bỏ Hứa Dực Trung. Đối với Đỗ Lối như thế là đạo đức giả.

Trước mắt chỉ có phản quang của đèn xe. Bóng núi hai bên vụt qua trong đêm tối. Trên xe đang mở nhạc của Hứa Ngụy. Nghiêu Vũ nhớ lại ở trong nhà hàng lần đó, Hứa Dực Trung vừa đàn vừa hát bài này. Sau đó cô mua đĩa hát của Hứa Ngụy.

Ta không thể nào làm chủ, bởi lòng ngực này, bùng cháy lửa khát khao,

Tuổi trẻ ơi, tung hoành như dòng nước, có đam mê, có hoan lạc, cô đơn.

Có vấp vấp, khổ đau, yêu hận, cuộc đời em và cuộc đời tôi.

Ta có nhau là cuộc đời hoàn mỹ.

Cô đang phóng trên làn đường vượt, chiếc xe đi trên làn đường chính, đột nhiên phát tín hiệu rẽ ngang. Nghiêu Vũ đạp mạnh phanh, xe lắc mạnh sang trái rồi sang phải, loạng choạng lao đến sát chiếc xe phía trước, cô thậm chí nhìn rõ hai người ngồi trong xe, trợn mắt nhìn xe của cô lao vào.

Tôi khát khao tốt cùng được thấy em, thấy nụ cười ban mai nắng tỏa,

Tôi buông mình theo cơn sóng mê say

Lời trong tim, tôi chưa kịp nói.

...

Giọng ca trầm ấm của Hứa Ngụy từ từ dừng lại cùng với ý thức của Nghiêu Vũ.

57. Chương 57

Không ai biết lòng anh, sự hối hận của anh, sai lầm của anh, là sai lầm của anh! Đồng Tư Thành nghĩ đến mọi khả năng, nhưng không thể ngờ, lại xảy ra chuyện này. Nếu có thể, anh muốn chịu mọi đau đớn thay cô.

Đồng Tư Thành không biết Nghiêu Vũ quay trở lại ngay trong đêm. Anh ngẩng người nhìn đồ vật trên tay. Khẽ xoay cái cán ngựa, con búp bê trên chiếc kẹo nhoen cười với anh. Trên chiếc tủ đầu giường có một miếng xốp, cắm đầy những chiếc kẹo màu to nhỏ, hình dạng, khác nhau.

“Như thế, khi nào uống thuốc xong, anh ngâm một chiếc”. Hôm đó khi mua kẹo về Nghiêu Vũ cười nói với anh. Cô rút ra một que, lắc lắc trước mặt anh, “Tư Thành, anh là Chư Bát Giới, những cái kẹo này rất đáng yêu. Ôi chao, Tư Thành, chiếc nào em cũng muốn nhắm thử một cái, anh nói xem, nếu chiếc nào cũng nhắm thử, sẽ không cảm thấy tiếc không ăn”.

Mùi Đồng Tư Thành cay cay. Anh không phải là không nhận ra, cô về muộn như vậy, mắt len lén không dám nhìn vào mắt anh. Anh đoán, nhất định cô đã gặp Hứa Dực Trung. Anh chấm lưỡi vào cây kẹo, Nghiêu Vũ quá lương thiện, chỉ nghĩ cho người khác, tại sao không nghĩ, Hứa Dực Trung có chịu được không? Vị ngọt nơi đầu lưỡi trôi xuống họng, Đồng Tư Thành cầm cây kẹo nói nhỏ: “Đồ ngọt”.

Vẫn ngâm cây kẹo, Đồng Tư Thành đi vào phòng tắm. Anh cũng thấy buồn cười, chẳng ai vừa tắm vừa ngâm kẹo, nhưng anh thích thế. Ngay lúc tắm cũng thấy ngọt ngào, giống như có Nghiêu Vũ ở bên.

Anh nhìn mình trong gương, gầy quá. Nhưng tinh thần rất tốt, bất giác buồn cười, nếu ngày mai Nghiêu Vũ thấy anh như thế này, liệu cô có ngạc nhiên?

Trong gương, đôi mắt tư lự của Đồng Tư Thành chợt sáng. Đủ rồi, vậy là đủ rồi. Anh vốn tưởng tất cả sắp chấm hết, không ngờ sau một loạt xét nghiệm lại, gan anh chỉ có vấn đề do uống nhiều rượu, còn xa mới đến giai đoạn sơ và ung thư. Sau khi kiểm tra thấy bảo gan có vấn đề, anh buồn suốt một thời gian dài. Sau biết không phải ung thư, lại phấn khởi. Anh tưởng Nghiêu Vũ sẽ không tìm ra chiếc USB đó, khi có kết quả kiểm tra lại, trở về định lấy nhưng không kịp, Nghiêu Vũ tưởng anh mắc bệnh tự tìm đến, đúng lúc phản ứng bệnh lý của anh mạnh nhất.

“Tha lỗi cho anh!”. Đồng Tư Thành đứng trước gương nói, anh quả thực không muốn từ bỏ, mập mờ không nhắc đến bệnh tật, là vì muốn níu giữ cô, dù thêm một ngày. Thấy Nghiêu Vũ buồn, lo lắng, bận rộn vì mình, anh cảm thấy hạnh phúc.

Niềm vui qua đi lại hốt hoảng. Trải qua nỗi sợ hãi trước cái chết, hi vọng sống trở dậy mãnh liệt. Đồng Tư Thành mỉm cười tự trào, con người là thế, vết thương vừa lành là quên cơn đau, bây giờ anh thậm chí lại muốn bị ung thư gan. Để hạnh phúc này kéo dài đến cuối cuộc đời.

Nhưng, Nghiêu Nghiêu, anh không nhớ. Đồng Tư Thành âm thầm tự nhủ, nhớ lại chiếc nhẫn đính hôn trên tay cô, nhớ về mặt cô ngó ngẩn xoay chiếc nhẫn. Cô dường như đang xem ti vi, dường như đang nghe anh nói, dường như đang nhớ lại chuyến du lịch đến các thị trấn cổ. Nhưng, Nghiêu Nghiêu, làm sao anh không biết? Làm sao anh không hiểu?

Mắt Đồng Tư Thành u ám. Anh quá hiểu cô, cả khi cô bất chợt thất thờ, anh cũng biết cô đang nhớ ai.

Nhớ đến mái tóc của cô, phải nửa năm nữa mới dài được như cũ. Anh lại muốn giữ cô thêm nửa năm. Anh vốn định sau chuyến đi này, sẽ nói với cô, rằng anh sẽ phẫu thuật, bệnh sẽ ổn định, anh sẽ để cô đi. Đồng Tư Thành thở dài, ánh mắt đầy tiếc nuối. Cuối cùng anh vẫn mềm lòng, vẫn từ bỏ.

Anh không thể giữ cô mãi như vậy. Anh biết, nếu Nghiêu Vũ phát hiện ra, sẽ hận anh đến chết. Nhưng, không có gì tốt hơn khiến cô vui.

Đồng Tư Thành xem ti vi một lúc, gọi điện cho Nghiêu Vũ, anh muốn nói với cô, không cần đến đón anh, ngày mai anh sẽ tự về thành phố A, sẽ gặp và trực tiếp nói với cô.

Gọi hai lần không thấy nghe máy, Đồng Tư Thành nhìn đồng hồ, chín giờ ba mươi. Thăm nghĩ có lẽ cô đã lái xe về nhà, đang tắm nên không nghe thấy, lại nhắn tin. Xem ti vi một lúc nữa rồi đi ngủ, ngày mai, anh cay đắng mỉm cười, Nghiêu Nghiêu cho dù giận, nhưng nhất định sẽ vui biết mấy khi biết anh không bị ung thư.

Buổi chiều, sau khi nhận điện thoại của Nghiêu Vũ, Hứa Dực Trung rất buồn. Hôm trước Đỗ Lỗi nhờ anh giúp một việc, cô muốn anh gọi điện đến nhà mời Trương Lâm Sơn đến thành phố B.

Giọng Đỗ Lối âm thầm nhỏ nhẹ: “Em chỉ muốn có hai ngày thoải mái ở bên anh ấy, mọi bữa tiệc đều sẽ tàn, anh không cần nói với Lâm Sơn chuyện này”.

Hứa Dực Trung ngạc nhiên: “Chẳng phải em chỉ cần hiện tại, chỉ muốn những phút vui vẻ trước mắt, vì sao?”.

“Bởi vì em yêu anh ấy, bởi vì em là phụ nữ”. Đỗ Lối thản nhiên nói, rồi bật cười, “Có lẽ em quá nhạy cảm, nhạy cảm đối với hoàn cảnh của mình, em chưa từng có một gia đình thực sự, em yêu Lâm Sơn, nhưng anh ấy đã là chồng của người khác, lại là chồng của Tuệ An. Em muốn ở bên anh ấy, nhưng lại không muốn Tuệ An sẽ như mẹ em”.

Hứa Dực Trung thở dài, Đỗ Lối quá nhạy cảm, cũng quá chín chắn. Anh cũng nhận ra mâu thuẫn trong tình cảm con người. Vậy là anh làm theo ý Đỗ Lối, gọi điện cho Trương Lâm Sơn không nhắc gì đến cô.

Anh đoán, nhất định Đỗ Lối đã có chuẩn bị, cô muốn rời xa thành phố này, nơi không ai biết Trương Lâm Sơn, để họ thoải mái bên nhau. Nhất định cô cũng biết quan hệ của hai người không tiếp tục mãi như vậy.

Lúc Trương Lâm Sơn đến thị trấn cổ, cũng là Đỗ Lối đón anh, Hứa Dực Trung không gặp. Cả hai người đó đều không tham dự lễ kí kết, bố cô, khi gặp anh cũng hỏi về tình hình của con gái, xem ra, Đỗ Lối cũng chưa về nhà bố mẹ.

Tối hôm ấy, anh nhìn Tuệ An, vừa bận việc vừa cũng không tiện gặp. Khi Nghiêu Vũ gọi điện mắng anh, Hứa Dực Trung đoán đã có chuyện xảy ra. Anh lo nhất Tuệ An bắt gặp Đỗ Lối và Trương Lâm Sơn.

Sau đó anh đi tìm Tuệ An, nhưng mãi đến bữa tối mới nhìn thấy Thiên Trần, Hứa Dực Trung vội vàng kéo cô ra một chỗ, hỏi: “Tuệ An sao rồi?”.

Thiên Trần đang vui vì đã thực hiện xong bài phỏng vấn độc quyền, lại biết Tuệ An có em bé, hôm nay quả là một ngày may mắn. “Sao anh lo lắng vậy? Đâu phải anh sắp làm bố”.

“Cái gì?”.

“Ha ha, không có gì, Tuệ An hôm nay bị ngắt, cô ấy có em bé rồi. Tiểu Vũ đưa Tuệ An về nhà gặp Trương Lâm Sơn”. Thiên Trần rõ ràng không biết nội tình, nhưng Hứa Dực Trung đã hiểu ra.

Tuệ An biết Trương Lâm Sơn đến đây. Nghiêu Vũ lại không cho anh nói với Trương Lâm Sơn chuyện Tuệ An đến, xem ra, Tuệ An đã nhìn thấy bọn họ. Anh nhớ lại thái độ của Nghiêu Vũ, nhớ lại những lời cô nói lúc cúp máy. Lẽ nào cô định bỏ anh? Cô không chỉ vì Đồng Tư Thành mà còn vì Tuệ An.

Hứa Dực Trung ngao ngán. Đã có một Đồng Tư Thành giờ lại thêm Trần Tuệ An, đột nhiên anh thấy sợ, nỗi sợ từ sâu trong lòng khiến anh hoảng hốt.

Anh nói nhỏ với Thiên Trần: “Nhất định không để ai biết Tuệ An đã đến đây”.

Thiên Trần nhìn anh ngạc nhiên, lòng đầy thắc mắc. Sao Hứa Dực Trung lại nói vậy? Sao sắc mặt anh ta xấu như thế?

“Cô nhớ lời tôi là được, có gì cứ hỏi Tiểu Vũ, bây giờ tôi phải về tìm cô ấy”. Hứa Dực Trung nói xong đi luôn. Anh nói qua với Hứa Dực Dương rồi lập tức lái xe quay về thành phố A.

Anh cũng không biết tại sao, chỉ có cảm giác này, nếu bây giờ không về tìm Tiểu Vũ, có thể sẽ không tìm được cô nữa.

Hơn chín giờ tối, Hứa Dực Trung bị tắc đường khi sắp đến thành phố A. Xe đi rất chậm, lúc đi qua, anh nhìn thấy phía trước có vụ tai nạn. Xe rơi – moóc đang kéo một chiếc xe hơi bị đâm biểndạng, chắc chắn là hai xe đâm trực diện. Anh tiếp tục đi về phía trước, không được bao xa, lại nhìn thấy một chiếc xe hơi khác bị lật nhào bên cạnh đường cao tốc. Anh liếc nhìn, đột nhiên tim đập mạnh, một vệt xám bạc lóe qua trước mắt.

Sau khi qua trạm thu phí, Hứa Dực Trung phóng nhanh vượt lên trước một đoạn. Anh nhấn hết ga, vượt hết xe này đến xe khác như người điên. Anh hi vọng mình nhìn nhầm, nhưng, một nỗi sợ bóp nghẹt tim anh, phải đi xem, nhất định phải xác nhận lại, chỉ thoáng liếc, đã linh cảm có sự chẳng lành.

Hai mươi phút sau, anh mới đến được hiện trường vụ tai nạn, đúng lúc nhìn thấy một đám người đang đẩy chiếc xe bị lật, trên mặt đất đầy mảnh kính vỡ, đằng trước có một chỗ lõm rất sâu, đây đúng là chiếc xe Volvo màu xám bạc có thể vượt địa hình mà Nghiêu Vũ đã lái.

Hứa Dực Trung người lạnh toát run bắn, chiếc xe như thế này, người bên trong... lúc này chiếc xe đó “rắc” một tiếng được nâng lên, lòng anh cũng như bị va đập trong một chấn động nặng nề, cả người anh run lên theo tiếng động ấy.

Anh chậm chậm đến gần chiếc xe, ghé ngồi có vết máu loang lổ, nhìn thấy chiếc đĩa CD rơi trên ghế. Cảnh sát giao thông đang chỉ huy xe rẽ – moóc, anh thò tay lấy chiếc đĩa hát, vỏ nhựa nứt đôi, khuôn mặt Hứa Ngụy bị chia thành hai nửa. Hứa Dực Trung vừa nhìn thấy bốn chữ Cuộc sống hoàn mỹ ghi trên chiếc đĩa hát, nước mắt đã trào ra.

Chiếc xe được móc vào xe rơ-moóc kéo đi. Tiếng người, tiếng xe, ánh đèn chậm chậm lùi vào thế giới không âm thanh.

Đầu óc Hứa Dực Trung trống rỗng, đứng sững như đá.

“Này, mau lái xe ra khỏi đây, anh đứng đó rất nguy hiểm!”. Một cảnh sát vỗ nhẹ vai anh.

Hứa Dực Trung bình tĩnh: “Người đâu? Người trên xe đâu?”.

“Đưa đi bệnh viện rồi”.

Hứa Dực Trung nhảy lên xe, phóng đi. Nước mắt trào đầy mặt, Tiểu Vũ của anh! Tại sao anh lại để cô lái xe, tại sao anh không giữ cô lại! Anh không ngừng cầu nguyện, cầu xin ông trời đoái thương, đừng để anh không gặp được cô. Chưa bao giờ anh phóng xe nhanh như thế, cũng chưa bao giờ sợ hãi như vậy, anh không nghĩ được gì hết, chỉ cố lao thật nhanh về thành phố.

Lúc này Nghiêu Vũ vừa được đưa vào phòng cấp cứu. Người ta tìm thấy chứng minh thư và điện thoại của cô, lát sau bố mẹ Nghiêu Vũ tức tốc đến.

Khi Hứa Dực Trung tìm được bệnh viện, cũng vừa gặp bố mẹ Nghiêu Vũ.

Bố cô nhìn anh không nói gì, thần sắc vô cùng nghiêm trọng. Mẹ cô khóc vật vã.

Giám đốc bệnh viện cũng đến, cùng bố Nghiêu Vũ vào phòng phẫu thuật.

Hứa Dực Trung định vào, bố cô lạnh lùng nhìn anh, rồi lại nhìn mẹ cô, anh liền dừng lại, chạy đến đỡ mẹ cô.

Loáng thoáng nghe thấy hai cảnh sát thì thầm bàn tán, “...Chiếc xe ấy quá thảm, hai người trên xe bay ra ngoài. Không cứu được...”.

Hứa Dực Trung không thể chịu được, đi đến nói: “Ở đây còn người nhà nạn nhân!”.

Hai cảnh sát nhìn anh, lại nhìn những người xung quanh, không nói nữa.

Anh nhìn về phía cửa phòng phẫu thuật, anh biết sau cánh cửa là một hành lang dài, gian giữa là phòng phẫu thuật, Tiểu Vũ của anh nằm trong đó. Anh dường như nhìn thấy toàn thân cô đầm máu, chân bị gãy, anh rùng mình, toàn thân lạnh toát. Cố gắng không nghĩ nữa, lòng đau đớn không sao chịu nổi, làm sao không nghĩ cho được? Lại nhìn về phía thư ký của phó chủ tịch tỉnh đang đỡ mẹ Nghiêu Vũ.

“Chiếc xe tính năng tốt, dây an toàn rất đảm bảo, túi khí cũng mở ra, nhưng đầu vẫn bị va đập”. Đây là thông tin duy nhất hiện giờ được biết.

Cú va đập mạnh như vậy, không biết hậu quả sẽ thế nào. Chỉ biết, nếu có thể hối hận, anh quyết không để cô đích mắt sóc Đồng Tư Thành, quyết không để cô lái chiếc xe đáng nguyên rủa đó giữa đêm khuya quay về chăm sóc anh ta! Lòng nặng như đá đè. Anh ngồi bên mẹ Nghiêu Vũ, nhẹ nhàng ôm vai bà, lúc này cảm thấy bà như mẹ anh.

Bốn giờ sáng, phẫu thuật mới kết thúc. Nghiêu Vũ được đưa vào phòng vô trùng.

Bố cô, giám đốc bệnh viện và bác sĩ mổ chính mệt mỏi mỗi bước ra.

Mẹ Nghiêu Vũ ngược nhìn, hỏi: “Sao rồi? Nghiêu Vũ sao rồi?”.

Không ai trả lời.

Tình cảnh đó...

Hứa Dực Trung vừa đứng dậy, chân mềm nhũn, lại ngồi xuống.

Bố Nghiêu Vũ bước đến ôm lấy mẹ cô, bà run bần bật khóc thảm thiết trong tay chồng.

Bệnh viện lúc sáng sớm vô cùng yên tĩnh, tiếng khóc thê thảm của mẹ cô như chích vào tai. Hứa Dực Trung cảm thấy lạnh thấu tim, máy điều hoà trên đầu sè sè phả hơi lạnh, hành lang dẫn đến khu phẫu thuật trống vắng vô tình.

Anh nhìn sang những người từ phòng phẫu thuật đi ra. Mặt bác sĩ mệt mỏi, giám đốc bệnh viện trầm ngâm, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng, bố Nghiêu Vũ mắt đỏ hoe, tay run run ôm chặt vợ.

“Tiểu Vũ đâu?”

Hứa Dực Trung không biết tiếng anh rất to, chỉ thấy những ánh mắt lạ lùng hướng vào mình. Người ngạc nhiên, người nhíu mày, có người thông cảm, nhưng không ai trả lời anh.

Bố Nghiêu Vũ nhỏ nhẹ an ủi vợ. Hứa Dực Trung bước tới trước mặt bác sĩ: “Cô ấy thế nào?”

“Hai hôm nữa, đến ngày kia mới biết được”. Bác sĩ rất mệt mỏi, giọng ông cơ hồ cũng chưa dám khẳng định.

Hứa Dực Trung choáng váng, đến ngày kia mới biết? Như vậy nghĩa là gì? Anh nhìn ra, thấy bố Nghiêu Vũ đang cảm ơn giám đốc bệnh viện, rồi dìu mẹ cô đi.

Hứa Dực Trung chạy theo ra bãi đỗ xe, nhìn họ lên xe. Bố cô lạnh lùng nhìn anh, thở dài: “Nếu ngày kia tỉnh lại, thì có hi vọng sống. Nghiêu Nghiêu... cậu về nhà nghỉ đi”. Giọng ông nghẹn ngào, ra hiệu cho tài xế lái đi.

Anh đứng một mình trên bãi đỗ xe của bệnh viện. Bên ngoài bức tường bao thỉnh thoảng có tiếng xe hơi vút qua. Nếu ngày kia tỉnh lại thì có thể sống được, ngày kia? Nếu không tỉnh lại thì sao? Anh hít mạnh không khí buổi sớm trong lành, đầu óc vô cùng tỉnh táo, anh muốn biết mọi tình hình của Tiểu Vũ, bất luận xấu hay tốt. Hứa Dực Trung ngoảnh nhìn, rồi quay trở lại.

Những tia nắng sớm vàng rực báo hiệu một ngày đẹp trời.

Ánh nắng bị chặn phía sau những bức rèm, phòng vô trùng chìm trong yên lặng.

Hứa Dực Trung nôn nóng nhìn vào phía trong qua những lớp kính. Chỉ thấy những ống dẫn, dây dợ chằng chịt và những máy móc, thiết bị. Anh chỉ biết, nằm dưới những thứ đó là Tiểu Vũ của anh.

Dụi đôi mắt nhức cay sè, anh rất muốn nhắm mắt, nằm xuống, ngủ một giấc, để tất cả chỉ là giấc mơ.

Nghiêu Vũ nằm lút giữa những đồng thiết bị, dây dẫn, ngay cánh tay mảnh dẻ của cô cũng cảm đầy dây. Anh chỉ muốn giật tung những thứ đó, để nhìn mặt cô, như thế này... anh làm sao chịu nổi.

Đứng suốt đêm trong đau khổ, bất lực, anh đỡ đầu nhìn cánh tay đó, chỉ mong có thể nhìn thấy một cử động nhỏ, dù một cử động yếu nhất.

Nhưng đầu ngón tay cô cũng không động dậy. Nước mắt anh chỉ chực trào ra. Nghiêu Vũ lương thiện, tình cảm như vậy, mới hai mươi bảy tuổi, thậm chí còn muốn dùng nhiệt tình của mình khơi lại sức sống đã tàn của người yêu cũ.

Bác sĩ nói ca mổ rất thành công, nhưng đã phẫu thuật là có rủi ro. Còn rủi ro nào nữa? Sao có thể để Nghiêu Vũ chịu thêm rủi ro nữa? Hứa Dực Trung kiệt sức gục đầu vào cửa kính.

Anh đứng như vậy từ sáng đến trưa.

“Dực Trung!”. Mẹ Nghiêu Vũ khẽ gọi.

Hứa Dực Trung đỡ đầu quay đầu, một bàn tay ấm đặt lên tay anh: “Cô...”.

Mẹ Nghiêu Vũ nhìn anh như có lỗi, trong mắt bà có những tia máu đỏ, giọng rất yếu: “Có thể giúp cô một việc không? Giúp cô tìm Đồng Tư Thành... nếu Nghiêu Nghiêu... để anh ta biết cũng tốt”.

“Cháu biết rồi, cô yên tâm”. Hứa Dực Trung khẽ nói. Bất luận thế nào, Nghiêu Vũ cũng không từ bỏ được Đồng Tư Thành. Cô đã nói yêu anh, nhưng cô cũng yêu tất cả những người yêu cô... “Tiểu Vũ, anh đi lát lại về với em”. Hứa Dực Trung bước nhanh ra ngoài.

Sáng sớm Đồng Tư Thành bắt xe về. Anh lại gọi cho Nghiêu Vũ nhưng vẫn không được. Không biết tại sao. Vừa về nhà được một lúc thì Tiêu Dương và Hứa Dực Trung đến.

Anh mỉm cười nhìn bọn họ, lòng bồnồn nhưng vẫn mỉm cười, nói: “Ngồi đi, Nghiêu Nghiêu đâu?”.

Anh nghĩ, chắc Nghiêu Vũ không xa được Hứa Dực Trung, lại không thể nói rõ với anh nên đã tắt di động. Anh hít thở sâu, nụ cười vẫn hiện trên khuôn mặt gầy gầy, chỉ cần cô hạnh phúc, có hề chi?

Sắc mặt Tiêu Dương rất nghiêm trọng, liếc nhìn Hứa Dực Trung, không nói. Hứa Dực Trung nhìn chòng chọc Đồng Tư Thành, đột nhiên lên tiếng: “Tinh thần anh xem chừng vẫn tốt”.

“Vâng, anh nói lại với Nghiêu Nghiêu, tôi rất khỏe, tôi không bị bệnh nan y, cô ấy không cần ở bên tôi nữa!”.

Đồng Tư Thành thản nhiên nhìn Hứa Dực Trung.

Câu nói khiến nổi mề đay của Hứa Dực Trung bỗng biến thành phần nộ. Anh ta không bị bệnh nan y? Anh ta vẫn biết điều đó sao? Vậy mà vẫn níu giữ Tiểu Vũ! Anh ta... mất Hứa Dực Trung như sắp nổ tung, mọi đau khổ, tuyệt vọng tích tụ từ lâu, chợt bùng lên, anh bước đến vung tay đập mạnh một cái. Hứa Dực Trung chưa bao giờ hận Đồng Tư Thành như bây giờ, ngay cả lúc Nghiêu Vũ đến chăm sóc anh ta. Nhưng bây giờ anh hận, hận không thể giết chết Đồng Tư Thành! Nếu không vì anh ta, Tiểu Vũ sao phải lái xe trong đêm, nếu không vì anh ta, Tiểu Vũ sẽ không tự lái xe!

Tiêu Dương chạy đến kéo Hứa Dực Trung: “Anh làm gì vậy?”.

“Buông ra!”. Hứa Dực Trung căm hận nhìn Đồng Tư Thành đang bò dậy.

“A Dương, tôi trả lại anh ấy”. Đồng Tư Thành lau vết máu trên khoé miệng, sự phần nộ của Hứa Dực Trung không làm anh ngạc nhiên. Phải, anh nợ anh ta, cũng nợ Nghiêu Vũ. Chính anh ích kỉ giữ Nghiêu Vũ, nhưng, anh không hối hận. “Hãy đối tốt với cô ấy, cô ấy thích anh. Tôi chẳng có lỗi gì với anh, tôi có nợ, cũng là nợ cô ấy thôi”.

“Anh nợ cô ấy! Nợ cô ấy...”. Hứa Dực Trung nghẹn ngào, nắm chặt nắm đấm, quay người đi. Đến cửa, dừng lại, nhớ lời mẹ Nghiêu Vũ nhờ, hít sâu một hơi, lạnh lùng ngoái lại nói: “Theo tôi, đừng gặp cô ấy, nếu không sẽ... hối hận!”. Nếu không phải mẹ Nghiêu Vũ nhờ, nếu không vì Nghiêu Vũ, anh có thể giết chết anh ta.

Đồng Tư Thành cau mày, liếc nhìn Tiêu Dương.

“Nghiêu Vũ đang ở bệnh viện. Tối hôm qua cô ấy bị tai nạn trên đường cao tốc đến thành phố B”. Tiêu Dương khẽ nói.

Đồng Tư Thành lão đảo.

Anh nhìn Hứa Dực Trung. Mắt Hứa Dực Trung vẫn tia máu, râu lởm chởm, mặt hốc hác, lạnh lùng nhìn anh.

“Ở phòng vô trùng, mẹ cô ấy muốn anh đến thăm Tiểu Vũ, để nhìn cô ấy một lần, nếu... Cô ấy cho rằng, Tiểu Vũ muốn như thế”. Hứa Dực Trung quay đi, nghĩ đến Nghiêu Vũ mất lại cay nhứt, không mở được.

Một tiếng nổ lớn trong đầu Đồng Tư Thành. Anh lắp bắp: “Thế nào là nếu như...? Thế nào là nhìn cô ấy một lần?”.

Hứa Dực Trung không tìm được nữa cũng hét lên: “Nếu anh không giấu cô ấy anh không bị ung thư, nếu không vì lơ đãng cho anh, sau khi đưa Tuệ An về, cô ấy đã không lái xe quay lại ngay trong đêm... anh còn đứng đó lải nhải gì nữa?”.

Tiêu Dương chạy đến đứng chằng giữa hai người, cả hai đều đang nóng nảy, anh liếc nhanh Đồng Tư Thành về mặt kinh hoàng và ân hận, lại nhìn sang Hứa Dực Trung toàn thân đầy sát khí: “Có định đi gặp cô ấy không?”. Anh hỏi hai người.

Hứa Dực Trung và Đồng Tư Thành trừng mắt nhìn nhau, Tiêu Dương thở dài, nhắc lại: “Nghiêu Vũ đang một mình trong bệnh viện!”.

Đồng Tư Thành không nói gì, mặt xám ngoét theo Hứa Dực Trung đi ra.

Nghiêu Nghiêu, anh điên cuồng hối hận, Hứa Dực Trung nói không sai, nếu cô không quay về trong đêm để chăm sóc anh... anh ngoảnh ra nhìn đường phố vùn vút lướt qua ngoài cửa sổ. Ánh mặt trời thật rực rỡ, rực rỡ biết bao, Nghiêu Nghiêu của anh, sao có thể lâm vào cảnh nếu như, ngộ nhỡ, sao có thể có phút giây để anh nhìn lần cuối!

Hai tay Đồng Tư Thành nắm chặt, gồng mình kìm nén, kìm nén đau thương giằng xé trong lòng, anh không muốn nghĩ nữa. Cô một mình lái xe quay về chăm sóc anh, bất chấp đêm tối. Ý nghĩ đó không ngừng quay cuồng trong đầu, tim như vỡ ra, nếu anh có thể chịu đựng thay cô.

“Cậu là Đồng Tư Thành?”. Mẹ Nghiêu Vũ nhìn anh hỏi.

Đồng Tư Thành cúi đầu, Nghiêu Nghiêu rất giống mẹ, mũi anh cay sè: “Vâng!”.

“Bốp!”, mẹ Nghiêu Vũ giơ tay tát anh: “Cái này là thay cho Nghiêu Nghiêu! Cậu có biết chỉ vì cậu mà hai năm nó không về nhà, một mình sống bên ngoài? Tết chúng tôi đến thăm, nó vừa khóc vừa nói, cậu chê nhà chúng tôi nghèo, cậu không muốn cùng nó cố gắng cho tương lai, cậu vứt nó để ra nước ngoài! Cậu bản lĩnh như thế! Về nước thì về, lại còn mắc bệnh gì nữa? Cậu khiến Nghiêu Nghiêu phải đi chợ, nấu cơm, tôi... tôi và bố nó bao nhiêu năm nay chưa bao giờ được ăn miếng cơm nó nấu...”. Mẹ cô rã rời bật khóc.

Đứa con gái cứng của bà chỉ vì gã trai này đã mất hết sinh khí, không còn nhận ra nữa! Hứa Dực Trung bước đến, đỡ bà.

Đồng Tư Thành đứng lặng, đúng, anh đã sai, anh không biết nên nói thế nào.

“Dực Trung, cậu... các cậu vào đi”. Mẹ cô kiệt sức ngồi lả trên ghế. Bà vào từ sáng sớm, nhìn thấy con, đứt từng khúc ruột.

“Hai người vào đi. Phòng số một”. Hứa Dực Trung không muốn vào cùng Đồng Tư Thành, anh sợ khi nhìn thấy Nghiêu Vũ, anh không kìm chế sẽ đánh anh ta.

Hai người đi vào.

Tiêu Dương lo lắng nhìn Đồng Tư Thành. Mặt tiêu tụy, khoé mép sưng vù, đôi mắt sáng vốn điềm tĩnh đã đầy nước mắt, anh thở nặng nề, lặng lẽ cùng Đồng Tư Thành đi vào trong.

Bước chân Đồng Tư Thành mỗi lúc càng nhanh hơn, đi qua hành lang dài, bên phải là một dãy cửa kính. Anh ngẩng nhìn số phòng, do dự một lát, đến gần cửa sổ. Tiêu Dương nhìn vào trong, bỗng giật mình, nghe thấy tiếng khóc náo nức của Đồng Tư Thành.

Dường như anh dùng tất cả sức lực để kìm nén, người vẫn run bần bật. Tiêu Dương khẽ vỗ vai: “Sư huynh!”.

“A Dương... A Dương!”. Đồng Tư Thành ôm chặt Tiêu Dương, anh biết, anh không được khóc, ở đây không cho phép làm ồn, nhưng anh không kìm được, không thể tin những gì nhìn thấy, thậm chí anh không thấy mặt cô. Người nằm đó là Nghiêu Nghiêu sao? Là Nghiêu Nghiêu vui tươi, nhảy nhót, lương thiện và đáng yêu của anh sao? Cả người cô, anh chỉ có thể nhìn được cánh tay. Trên bàn tay còn đeo chiếc nhẫn đính hôn! Chưa bao giờ anh hối hận như vậy, chưa bao giờ hận mình đến thế.

Anh chạy ra ngoài, tiếng chân nặng nề làm cô hộ lí nhăn mày nhìn theo.

Đồng Tư Thành chạy một mạch rang ngoài, quỳ trước mặt mẹ Nghiêu Vũ: “Cô hãy đánh cháu đi! Cháu xin lỗi, rất xin lỗi! Cháu tệ quá, không chăm sóc cô ấy...”. Anh gục trên chân bà khóc như một đứa trẻ...

Không ai có thể hiểu lòng anh, nỗi ân hận của anh. Anh sai, anh đã sai! Anh tưởng tượng ra bao nhiêu khả năng, nhưng không thể ngờ, lại xảy ra chuyện này. Nếu có thể, anh nguyện chịu đựng tất cả thay cô. Anh cay đắng nghĩ, số mệnh quá vô tình, một người tốt như vậy, tại sao tai họa cứ giáng xuống đầu.

Mẹ Nghiêu Vũ vừa bình tĩnh được một lát, lại đau đốn, nước mắt như mưa, ôm choàng đầu Đồng Tư Thành nức nở.

“Mọi người nhỏ tiếng một chút, chỗ này lẽ ra không được vào”. Y tá trưởng nghiêm mặt nhắc.

Hứa Dực Trung đưa mắt ra hiệu cho Tiêu Dương, mỗi người dìu một người đi, Hứa Dực Trung nhỏ nhẹ an ủi mẹ Nghiêu Vũ: “Chắc không sao đâu cô, đợi thêm một ngày nữa, Tiểu Vũ tỉnh lại, sẽ tốt thôi, cô ấy sẽ bình phục”.

Mẹ Nghiêu Vũ tựa vào người Hứa Dực Trung, nấc một tiếng, ngắt lịm.

Đêm hôm ấy, Hứa Dực Trung, Đồng Tư Thành và Tiêu Dương lặng lẽ ngồi bên ngoài, không ai muốn đi.

Thiên Trần được tin, tức tốc đến bệnh viện. Đã quá khuya, cô không được nhìn Nghiêu Vũ, chỉ lặng lẽ ngồi cạnh Tiêu Dương tới sáng.

“Bác sĩ nói sao?”.

“Đầu bị chấn thương, đến ngày mai, nếu tỉnh lại cũng... chưa biết thế nào”. Tiêu Dương trả lời, nhìn Thiên Trần, hai người ngồi gần nhau như vậy, lúc này lại thực sự xa cách.

“Thiên Trần, anh đưa em về, ngày mai có tin gì anh sẽ báo cho”. Tiêu Dương lo lắng, anh biết Thiên Trần vừa ngồi xe ba, bốn tiếng từ thành phố B trở về. Nỗi xót thương lại trào lên.

Thiên Trần không muốn đi, nói đúng hơn, cô không muốn để Tiêu Dương đưa cô về. Cô lo cho Nghiêu Vũ, buồn vì hôn nhân của mình, cô sợ sẽ bộc lộ trước mặt Tiêu Dương, không muốn anh lo lắng cho cô.

Hứa Dực Trung ngẩng nhìn Thiên Trần: “Tôi đưa cô về, hai ngày nay tôi không ngủ, phải về nhà một lúc. Tiêu Dương, cậu ngồi đây một lát nữa”. Ánh mắt anh cũng dừng lại ở Đồng Tư Thành đang ngồi như hoá đá.

Tiêu Dương hiểu ý, gật đầu. “Việc ở đây đành phiền hai người, mai tôi lại đến”. Hứa Dực Trung không nhìn Đồng Tư Thành, anh chỉ có một niềm tin, Nghiêu Vũ sẽ tỉnh lại.

Anh đưa Thiên Trần về, rồi lái xe quay lại bệnh viện. Nằm trong xe, mắt nhìn về bệnh viện, nhớ lại từng lần anh đứng dưới nhà Nghiêu Vũ đợi cô, nhớ dáng hồn nhiên, ngang ngạnh của cô, nhớ vẻ mặt tự tin bước bình của cô. Phải, lần nào cũng là anh đợi cô, lần nào cũng vậy, như đêm nay.

Tiểu Vũ, anh ở đây, anh luôn ở đây. Hứa Dực Trung nhắm mắt thiếp đi. Trời sáng dần, anh tỉnh dậy, đi mua đồ điểm tâm rồi vào bệnh viện, Đồng Tư Thành vẫn ngồi yên như lúc anh đi, im như tượng đá: “Ăn đi, ăn chút rồi ngủ một lát, tôi thay cho”. Hứa Dực Trung không muốn trách anh ta nữa.

Tất cả đều vô nghĩa.

Lại là một ngày nắng đẹp, góc phía này của bệnh viện vẫn yên tĩnh.

Một ngày trôi qua, bác sĩ từ phòng vô trùng đi ra lắc đầu với họ.

Màn đêm sắp buông, Đồng Tư Thành lão đạo đứng dậy, giọng khản đặc nói: “A Dương, cậu cũng mệt rồi, chúng ta đi thôi, mai lại đến”.

Tiêu Dương thở dài, anh không yên tâm về Đồng Tư Thành, cho dù không bị ung thư, sức khoẻ của anh có lẽ cũng rất tồi tệ. Hai người cùng đi ra.

Hôm nay chính là “ngày kia” Nghiêu Vũ vẫn chưa tỉnh. Hứa Dực Trung chậm chậm đến bên cửa sổ nhìn vào trong, không có động tĩnh gì. Anh đưa tay vuốt ve tấm kính chỗ ngang mặt Nghiêu Vũ, ánh nắng chiếu vào tay cô, chỗ duy nhất có thể nhìn thấy, qua lớp cửa kính, chiếc nhẫn trên bàn tay loé sáng.

Mắt Hứa Dực Trung đỏ dần. Cô còn có thể đứng lên, như lần đầu tiên anh gặp, mặc chiếc váy bông in hình Snoopy trước ngực, trong dạ tiệc ở sơn trang? Cô còn có thể cãi nhau với anh rồi giận dỗi bỏ đi? Bướng bỉnh không cho anh vào nhà? Vẫn còn những thị trấn cổ cô chưa đi, những kí sự chưa kịp thực hiện, quán trọ của cô vẫn chưa khai trương... nhớ lúc cô vùng vằng quấy đạp làm núng trong lòng anh... Anh vẫn muốn cưới cô, vẫn muốn cùng cô đi vòng quanh thế giới... Anh vẫn chưa một lần nói với cô, anh yêu em!

Hứa Dực Trung hít thở sâu, nếm cảm giác cay sè trong sống mũi, sao anh có thể khóc? Có thể bỏ cuộc? Tiểu Vũ chưa tỉnh, nhưng cô cũng chưa chết. Hứa Dực Trung đứng lặng bên ngoài, cảm tạ trời đất. Chỉ cần cô còn sống là còn hi vọng.

Ba ngày trôi qua. Bố mẹ, họ hàng của Nghiêu Vũ, trừ Tuệ An mọi người vẫn giấu, tất cả đều đến. Hứa Dực Trung bị Trần Nghiệp, anh họ Nghiêu Vũ đâm một nhát chí mạng: “Nghiêu Nghiêu nằm mơ cũng gọi tên cậu!”.

Hứa Dực Trung biết trong nửa năm xa nhau, Trần Nghiệp luôn cùng cô đi đến các thị trấn cổ. Anh cần rằng chịu đựng cú đâm nhà binh, quai hàm đau ê ẩm! Cơn đau làm đầu anh tỉnh ra, anh đâm một mũi cùng cực, cần một cú đâm như vậy khơi lại niềm tin đang mất dần trong lòng.

Bố và anh trai Dực Dương cũng đến.

“Cứ đứng mãi bên ngoài như vậy cũng không hay đâu, Dực Trung!”. Dực Dương nhắc em trai.

“Cô ấy sẽ tỉnh lại”. Hứa Dực Trung quả quyết: “Em muốn cô ấy vừa tỉnh lại là nhìn thấy em”.

“Em về nghỉ đi, có tình hình gì anh sẽ báo”. Hứa Dực Dương nói.

“Không”.

Hứa Dực Trung quả quyết, đau xót nhìn Nghiêu Vũ, cô có tỉnh lại không? Anh không biết sau này sẽ ra sao, chỉ muốn ở bên cô, chỉ cần cô còn sống, anh sẽ mãi ở bên cô.

Đồng Tư Thành ngày nào cũng đến, lặng lẽ ngồi hết cả ngày, ngày hôm sau lại tiếp tục như thế.

Hứa Dực Trung trực ở bệnh viện, những lúc quá mệt tìm một phòng bệnh chợp mắt chốc lát, tỉnh dậy lại ngồi đợi.

Hai người đàn ông dần dần bắt đầu nói chuyện với nhau. Đều nhớ lại những ký ức với Nghiêu Vũ. Nói mãi, cuối cùng có một vài kỷ niệm không biết người này hay người kia nói ra.

58. Chương 58

Cô không có can đảm trái ý bố mẹ, đành từ bỏ mối tình đầu để lấy anh. Nhưng bây giờ cô đã có can đảm ly hôn. Làn anh hay cuộc hôn nhân này đã cho cô can đảm đó?

Thiên Trần ngồi ở nhà viết bài, uể oải viết xong, lại chuyển vào hòm thư của Tần Huyền. Lòng phiền muộn. Nghiêu Vũ, Tuệ An và cô nữa, đã có quá nhiều thay đổi trong ba năm qua.

Tiểu Vũ có bình phục được không? Cô bỗng thấy không còn hứng thú với cuộc sống.

Lâm Hoài Dương đi làm về, có vẻ vui mừng khi thấy Thiên Trần ở nhà. Anh đi đến ôm cô: “Toàn chạy lăng xăng bên ngoài, để em chuyển sang làm biên tập em lại không muốn.”

Thiên Trần nghĩ, đúng, cô không muốn, không muốn ngồi chết dí một chỗ. Lại nhớ tới Nghiêu Vũ, Nghiêu Vũ sống thoải mái, thú vị, trong mọi hoàn cảnh luôn chọn cách sống riêng theo ý mình. “Tiểu Vũ bị tai nạn xe, đang nằm trong bệnh viện còn chưa tỉnh.”

“Ồ”. Lâm Hoài Dương bắt đầu thụt đồ đạc của mình, anh không có ấn tượng lắm với Nghiêu Vũ, chỉ nhớ đó là một cô gái rất thanh tú.

“Cô ấy là bạn tốt nhất của em, Hoài Dương.”

“Biết rồi, hồi đó cô ấy làm phù dâu cho em, đúng không?”

“Em rất buồn”.

“Đừng nghĩ nữa, mọi chuyện rồi sẽ tốt”.

“Hoài Dương, tại sao anh không hỏi quan tâm chút nào? Người bạn tốt nhất của em bị tai nạn, em rất buồn”.

Lâm Hoài Dương ngạc nhiên vì thái độ của cô, anh cười: “Biết rồi, Thiên Trần, em buồn cũng không thể khiến bạn em khỏe ngay được, đúng không? Đừng quá buồn, nha!”.

Thiên Trần tức giận. Cô phỉ sự thối lộ với anh. Cô biết anh nói đúng, nhưng điều cô muốn không phải là kiểu an ủi đó. Nhưng, cô phải nói thẳng ra để anh làm theo, lại thấy vô nghĩa.

Lên mạng, Cỏ Mùa Xuân cũng đang online.

“Bạn thân của tôi bị tai nạn xe hơi, vẫn chưa tỉnh”.

“Cô buồn lắm phải không? Tôi rất muốn ôm cô, để cô khóc một trận thỏa thích”.

Thiên Trần cười, đúng vậy, đúng là cô muốn nhào vào lòng Lâm Hoài Dương khóc một trận.

“Ở bệnh viện tôi gặp lại người yêu cũ, bỗng cảm thấy tình cảm không còn như ngày xưa”.

“Tình cảm là như vậy, sẽ thay đổi, không phải lòng thay đổi, mà là thay đổi cách thức”.

Thiên Trần kể cho Cỏ Mùa Xuân nghe chuyện của Nghiêu Vũ và Đồng Tư Thành, anh lặng lẽ nghe cô, Thiên Trần nói mãi, mắt dần loáng ướt, mọi phiền muộn tích tụ mấy ngày qua cuối cùng trôi theo nước mắt.

“Bây giờ tốt hơn rồi phải không? Tính mạng con người thật ra vô cùng mong manh, nhưng có nhiều người không đủ dũng cảm thay đổi hiện tại, bạn cô đúng là một cô gái hiếm có”.

“Đúng, tôi rất ngưỡng mộ cô ấy, tôi sợ cô ấy không sống được, cảm giác đời người thật ngắn ngủi”.

Thiên Trần nhìn vào phòng trong, khi khóc, cô đã không còn muốn làm nũng Lâm Hoài Dương, khi có chuyện gì, cũng không muốn thổ lộ với anh.

“Tôi muốn rời khỏi thành phố này, muốn đến một nơi nào đó làm lại từ đầu. Đến một nơi không ai biết tôi, bắt đầu cuộc sống mới, tôi luôn nặng lòng với bố mẹ, nhưng họ hài lòng thì tôi lại không vui, tôi không cảm thấy như lời mẹ nói, không cảm thấy cuộc sống như vậy là hạnh phúc”.

Cỏ Mùa Xuân trầm tư rất lâu, gõ lại dòng chữ: “Hãy làm những gì cô muốn, bất luận cô làm gì, tôi đều ủng hộ”.

“Tại sao anh luôn bao dung với tôi như vậy?”.

“Chúng ta là bạn, không phải sao? Chỉ cần cô vui, tôi thích nhìn thấy cô cười”.

Thiên Trần vẫn vợ nhìn màn hình một lúc, thở dài, thật là những lời dễ nghe. Gửi biểu tượng tạm biệt, tắt mạng, xông vào phòng sách nói: “Hoài Dương, bây giờ em rồi, rất lo cho Tiểu Vũ, anh có muốn cùng em đi thăm cô ấy không?”.

“Lát nữa, bây giờ anh đang bận”.

“Thôi vậy, em tự đi, muộn chút nữa anh xong việc, anh qua đón em”.

Nghiêu Vũ nằm trong phòng vô trùng, vẫn chưa tỉnh.

Cô còn phải nằm bao lâu? Chẳng ai biết.

Thiên Trần ngó qua lớp cửa kính nhìn cảnh tượng, không cảm được, bật khóc. Vừa lau nước mắt, nhìn thấy Đồng Tư Thành ngồi bất động, “Đồng Tư Thành, anh đừng chờ nữa, nếu Tiểu Vũ tỉnh, tôi sẽ báo cho, anh quá tàn nhẫn...”

Lời chưa dứt, Đồng Tư Thành đã đứng dậy, Nghiêu Vũ không tỉnh, chắc là không muốn nhìn anh. Anh không nói gì, chậm chậm quay đi.

Hứa Dực Trung cũng không nói gì, mọi người đều trách Đồng Tư Thành, nếu không vì anh ta, Nghiêu Vũ sẽ không lái xe quay về ngay trong đêm, đã không xảy ra vụ tai nạn. Nhưng nói vậy cũng ích gì? Anh thông cảm với anh ta.

Hai ngày nay cùng anh ta nói chuyện về Nghiêu Vũ, anh đã nhận rõ tình cảm Đồng Tư Thành dành cho cô. Đồng Tư Thành thua ở chỗ, Nghiêu Vũ không còn yêu anh ta. Trong mắt anh ta Nghiêu Vũ thật sự rất hoàn mỹ. Hứa Dực Trung không nở trách. Tình yêu, nếu là anh, anh cũng dùng mọi cách đoạt lại.

Nếu không có anh xen vào, có lẽ dần dần Nghiêu Vũ sẽ cảm động, sẽ chấp nhận.

“Anh còn phải đợi bao lâu?” Thiên Trần ngồi bên cạnh Hứa Dực Trung khẽ hỏi.

Đợi bao lâu? Hứa Dực Trung không biết, đã sang ngày thứ tư, gấp đôi thời gian hai ngày mà bác sĩ nói. Anh nhớ lại cái lắc đầu thờ dài của bố và anh trai. Cứ thế này, dù tỉnh lại, cũng không biết thế nào.

Anh ngây ngây nói: “Không biết, chỉ muốn ngồi đây, muốn ở gần cô ấy”.

“Nếu Tiểu Vũ tỉnh lại, nhưng có di chứng, anh còn yêu cô ấy không?”. Thiên Trần hỏi.

Hứa Dực Trung cười: “Ai cũng nghĩ đến vấn đề này, tôi cũng không biết, bây giờ chỉ mong cô ấy tỉnh lại, bình yên vô sự”.

Bỗng nhiên anh muốn thổ lộ những điều để trong lòng mấy ngày nay: “Thật sự khi Tiểu Vũ muốn chăm sóc Đồng Tư Thành, tôi rất ghét cô ấy, cảm thấy như vậy là giả tạo, cô ấy không yêu tôi, luôn nhớ Đồng Tư Thành... yêu cô ấy rất mệt mỏi, mấy ngày liền tôi không liên lạc, nhưng không muốn chia tay, chỉ bức mình không muốn nói với cô ấy... Tiểu Vũ xách túi thức ăn đuổi theo tôi, vừa lo cho tôi, vừa không thể bỏ anh ta, tôi thật sự rất buồn. Cô ấy nói yêu tôi, nhưng lại muốn ở bên anh ta, tôi thật không thể hiểu...”

“Chính là thế, có lúc Tiểu Vũ đối với bạn bè như với người thân, nhưng, nếu anh mắc bệnh gì nghiêm trọng, cô ấy sẽ đối xử với anh còn tốt hơn Đồng Tư Thành. Tôi không dám nói với Tuệ An, anh cũng đừng cho Trương Lâm Sơn biết, Tuệ An có em bé rồi, cô ấy cần dưỡng thai, tôi cũng sợ Tuệ An biết sẽ đau khổ áy náy”.

Hứa Dực Trung lúc này càng thấy áy náy, nếu anh không giúp Đỗ Lối hẹn Trương Lâm Sơn, nếu Tuệ An không đến thị trấn cổ, nếu không bắt gặp hai người kia, cô ấy sẽ không về thành phố A, Nghiêu Vũ cũng không phải lái xe đưa Tuệ An về... Nên trách Đồng Tư Thành hay trách bản thân? Rốt cuộc là ai sai? Ai sai cũng không thể để Tiểu Vũ gánh chịu. Mắt anh lại nóng đỏ, cay nhức.

Thiên Trần ngồi đến mười giờ tối, Lâm Hoài Dương vẫn chưa đến. Gọi điện, anh nói tối nay anh phải hoàn thành bản thiết kế, bảo cô tự về. Thiên Trần không muốn về nữa, ngồi nghĩ miên man, lo cho Nghiêu Vũ, nhớ tới tình yêu với Tiêu Dương, càng buồn thảm thía.

“Nếu Tiểu Vũ khỏe lại, tôi tuyệt đối không để cô ấy xa tôi. Tôi cũng có lỗi, tại sao nghe theo cô ấy!”. Giọng Hứa Dực Trung rên rỉ.

“Nếu Tiểu Vũ có...”

Hứa Dực Trung cắt ngang lời Thiên Trần, nói rõ từng chữ: “Tiểu Vũ sẽ tỉnh, sẽ bình phục, cô ấy chưa hề hại ai, chưa nợ gì ai, không tranh giành với ai...”

Thiên Trần ngây ra, mắt Hứa Dực Trung đỏ hoe, đầy nước, cô ngoảnh đi, không dám nhìn.

Hai người ngồi rất lâu, mười hai giờ phải đi. Họ lặng lẽ đứng dậy đi vào thang máy, lúc này, bên trong bỗng có tiếng ồn ào.

Hứa Dực Trung thoáng nghe thấy một câu: “Giường số một tỉnh rồi”. Người anh nhún ra, lão đảo tựa vào cửa thang máy, nước mắt giàn giụa.

Thiên Trần về đến nhà đã là sáng hôm sau, Lâm Hoài Dương đi làm, nhà vắng tanh. Cô xúc động nhớ lại biểu hiện của Hứa Dực Trung khi nghe tin Nghiêu Vũ đã tỉnh. Cô và Tiêu Dương không thể đến với nhau, nhưng ít nhất vẫn còn cảm xúc, vẫn xúc động muốn sống chết có nhau, cô và Lâm Hoài Dương trở thành vợ chồng quá dễ dàng, đằng sau cuộc sống bình yên lại không hề có cảm xúc.

Cái nóng đã bị điều hòa chặn ngoài cửa. Thiên Trần tắt điều hòa, trong phòng lại nóng dần, mồ hôi túa ra nhưng cô rất hứng khởi. Nhìn khắp nhà, mỉm cười.

Mở máy tính, nhắn cho Cổ Mùa Xuân: “Tôi quyết định ly hôn, biết bố mẹ sẽ rất buồn, thậm chí mẹ sẽ dọa từ mặt, nhưng, chỉ ít còn có bạn bè hiểu tôi. Tôi không muốn một ngày nào đó lỡ có gì bất trắc, tôi phải ra đi mang theo tiếc nuối”.

Lâm Hoài Dương đi làm về, ThiênTrần đã thu dọn xong hành lí. Anh ngạc nhiên nhìn cô: “Lại đi công tác à?”.

“Hoài Dương, chúng ta ở với nhaukhông thể hòa hợp, thứ anh thích thì em không ưa, thứ em cần, anh không chođược. Chúng ta ly hôn thôi”. Thiên Trần điềm tĩnh nhìn anh.

Lâm Hoài Dương nhíu cặp mày thanh tú, giọng hơi cuồng: “Thiên Trần, em đừng nói linh tinh”.

“Không, anh là người vô tâm, anhkhông thấy sao? Chúng ta bên nhau có giống vợ chồng không? Một ngày chúng tachỉ có thể nói với nhau vài câu, anh thực sự cảm thấy như vậy là thoải mái ư?”.

Vô tâm? Lâm Hoài Dương nhìn ThiênTrần, ánh mắt buồn bã, “Có phải em không quên được anh ta?”.

Thiên Trần giật mình. Anh ấy đangnói gì?

“Em không quên được người yêu đầucủa em, vì bố mẹ phản đối nên hai người không đến được với nhau. Nếu anh khôngnhầm, là A Dương, Tiêu Dương phải không?”. Lâm Hoài Dương đứng bên cây đànpiano, lật nắp đàn, ngón tay lướt trên phím, một chuỗi âm thanh êm ái vang lên.“Em là hình mẫu người vợ trong lòng anh, em vừa trầm lặng vừa sôi nổi, anhthích cuộc sống êm đềm như vậy. Sau lần được em phỏng vấn, anh đã nhờ giáo sưgiới thiệu, mỗi lần anh chơi đàn, em yên lặng ngồi trên đi văng, ánh mắt phiêudu ở rất xa, biết em có mối tình đầu, nhưng anh không bận tâm, anh thích em,ngay cả nét em khi nhớ anh ta cũng làm anh say mê... cuối cùng anh cũng cưới em,em rất đẹp, nhưng em luôn u uất, anh đã tưởng có thể chăm sóc cho em, cũng cóthể khiến em vui, nhưng Thiên Trần, em không quên được anh ta, em... em thật sựkhiến anh đau lòng”.

“Không phải vì anh ấy!”. ThiênTrần buột miệng, cô không biết Lâm Hoài Dương biết Tiêu Dương, cô không ngờ anhbiết hết.

Trên mặt Lâm Hoài Dương hiện lênmụ cười giễu cợt: “Đúng, không phải vì anh ta, cho dù không phải vì anh ta, emcũng chẳng nhiệt tình với anh”.

Thiên Trần lắc đầu: “Em đã cốgắng, em đã chăm nom nhà cửa, em muốn anh ở bên em, muốn anh đi vào thể giớicủa em. Nhưng, anh đâu biết em muốn gì, anh quá vô tâm, anh không biết chămsóc, không lắng mạn, cũng không phải không biết, mà là không làm được. Cuộcsống bình lặng như nước, vợ chồng với nhau như khách, em quả thật không thểtiếp tục. Em quả thật không muốn cả đời phải sống như vậy”.

Lâm Hoài Dương nhìn Thiên Trần,lại nhớ lần đầu tiên gặp cô. Xinh đẹp, tự tin quyến rũ... anh giận dữ đóng nắpđàn, một tiếng động văng tai. Lâm Hoài Dương quát to: “Thật sao? Tất cả nỗ lựccủa em là chờ anh chủ động đến, chờ anh đến thỏa mãn mọi mong muốn của em?”.

Thiên Trần hốt hoảng, đây chínhlà Lâm Hoài Dương luôn nho nhã dịu dàng?

Anh lao như mũi tên đến trước mặtcô, Thiên Trần co rúm người, bộ dạng anh như muốn đánh cô. Lửa trong mắt anhcòn gay gắt hơn mặt trời giữa mùa hè, “Không phải em chờ anh chủ động, nhưng từtrước đến giờ anh không biết...”.

“Từ trước đến giờ không biết emthích gì, cần gì ư?”. Lâm Hoài Dương cười vang, lớp cơ trên má co giật dữ dội.“Anh muốn yêu chiều em, nhưng chính lúc đó, anh lại nghĩ em đang mong anh sẽchiều chuộng em giống như Tiêu Dương đã làm. Anh muốn làm em vui, nhưng lạinghĩ, em đang so sánh với anh ta... kể cả em nấu ăn, anh cũng không muốn khen,làm em thất vọng phải không?”.

Giọng anh lên cao đột ngột, khiếnThiên Trần choáng váng, cô hét lên: “Đúng! Có phụ nữ nào không thích được chồngyêu chiều? Có phụ nữ nào không thích được chồng tạo ình những bất ngờ lãngmạn, có phụ nữ nào nấu cơm không mong được chồng khen? Vì Tiêu Dương ư? Bởi vìtrước đây em đã từng ở bên anh ấy, mà em không xứng đáng có được những điều đósao, em không thể có được sao? Em chưa bao giờ nghĩ anh lại hẹp hòi như vậy!”.

“Anh hẹp hòi? Mẹ kiếp...”. Lâm HoàiDương không kìm được giận, buột miệng văng tục, đột nhiên quay phắt đi, thòđốc, toàn thân cứng đờ, “Thiên Trần, em cho rằng anh thật sự coi cái tên ADương mà em bao lần thét lên khi tỉnh khỏi ác mộng mà em gọi là anh sao?”. LâmHoài Dương nói xong, bước nhanh ra cửa, đập cửa đánh “rầm”.

Môi Thiên Trần run run, lời của Hoài Dương và tiếng đập cửa làm cô choáng váng. “Ha! Miệng mấp máy, ánh mắt bàng hoàng. Ai vô tâm? Ai không hiểu? Đào Thiên Trần, mi mới là con ngốc!”. Thiên Trần cười sảng sặc, mi tưởng rằng giấu được người khác, tưởng rằng có thể trốn tránh như vậy, mi tưởng Lâm Hoài Dương ngốc nghếch, chỉ biết găm sáo thối? Anh ta biết, chuyện gì anh ta cũng biết, chỉ là không nói ra! Anh ta nhìn mi nỗ lực, nhìn mi nỗ lực chinh phục anh ta, muốn anh ta dùng tình yêu làm chomi quên Tiêu Dương, quên tình yêu sâu nặng của mi, nhưng người ta không chịu. Người ta lạnh lùng nhìn mi một mình vất vả, một mình giãy giụa... Thiên Trần tuyệt vọng khóc thảm thiết.

Bố, mẹ, đây là điều mà bố mẹ mong muốn nhất! Đây là cuộc hôn nhân tốt đẹp mà bố mẹ sắp đặt! Phải, điều kiện gia đình Tiêu Dương không tốt, Tiêu Dương cũng có thói quen xấu, nhưng anh ấy yêu con, anh ấy yêu con! Thiên Trần ngồi sụp trên sàn tức tưởi.

Ánh nắng gay gắt từ giếng trời rơi xuống, khiến cô nhắm chặt hai mắt. Cô giống như con cá từ dưới nước nhảy lên bờ, không thể quay lại với nước, chỉ có thể thở thoi thóp, từ từ chết khô dưới ánh mặt trời.

Sáng sớm hôm sau Lâm Hoài Dương quay về, Thiên Trần đang nằm ngủ trên sàn. Anh hít thở thật sâu, ngoảnh mặt, ép nước mắt vào trong. Đứng một lúc, rồi đi đến bế xốc Thiên Trần: “Nằm yên!”.

Anh bế cô lên giường, kéo tấm chăn mỏng đắp cho cô, rồi quay ra.

Ở bên anh buồn vậy sao? Anh biết mình ưa yên tĩnh, còn Thiên Trần thực chất lại hiếu động. Anh muốn cô có thể lôi kéo anh, nhưng, Thiên Trần không thích, không phải sao? Cô muốn một người giống Tiêu Dương, có thể kích thích cho cô, truyền nhiệt huyết cho cô. Hai người cùng bị động, hai người đều khao khát được người kia yêu, không ai muốn chủ động nhiều hơn.

Lâm Hoài Dương đến bên cây đàn, chơi ca khúc Khu vườn huyền bí mà lần đầu tiên anh đàn cho cô nghe: Trong lòng mỗi người đều có một khu vườn huyền bí, hi vọng khúc nhạc lòng ngân lên sẽ gặp được tri âm, từ đó khu vườn sẽ không còn huyền bí đối với cô, từ đó khu vườn sẽ không còn hiu quạnh. Nhưng mới hơn một năm, cô đã muốn bỏ đi.

Cô không có can đảm trái ý bố mẹ, đành chia tay mối tình đầu để lấy anh. Nhưng, bây giờ cô lại có can đảm ly hôn. Là bản thân anh hay cuộc hôn nhân này đã cho cô can đảm đó? Tay Lâm Hoài Dương nhấn mạnh trên phím đàn, chuyển chơi bài Bản giao hưởng định mệnh nổi tiếng với tất cả xúc động, đau thương, ngọt ngào, đắng chát!

Khúc nhạc vừa kết thúc, anh thở dốc, đứng lên đẩy nắp đàn, ngoái đầu, thấy Thiên Trần rơm rớm nhìn anh. Lòng như dao cắt. “Ngày mai chúng ta đi làm thủ tục”.

Anh bước nhanh ra khỏi nhà, không ngoái lại.

Thiên Trần không biết nói gì, cô đã làm tổn thương anh, nhưng nếu sống suốt cuộc đời như vậy, cả hai đều bị tổn thương! Có động viên mình, không hối hận, nhất định không hối hận.

Giáo sư Đào và vợ sững sờ ngồi nghe con gái nói hết. Mẹ cô mặt trắng nhợt ngồi sụp xuống đi vắng, tuyệt vọng: “Tôi... tôi tại sao tôi lại có đứa con gái như vậy! Mà... mà dứt ngay!”.

Thiên Trần lặng lẽ đứng dậy, trong túi xách là giấy chứng nhận ly hôn, lòng rất thoải mái, cảm thấy đã trở lại tự do, cô sẽ không, nhất quyết không để bất cứ ai sắp đặt cuộc đời mình.

“Bố mẹ, con xin lỗi, con đã làm bố mẹ xấu hổ, buồn phiền, con sẽ không ở đây, con muốn sống riêng, cũng muốn có không gian riêng, con xin lỗi”.

“Mày sao có thể đối xử với chồng, với bố mẹ như thế, Hoài Dương đã làm gì mày, mày có lương tâm không?”. Mẹ cô phẫn nộ quát to.

Giáo sư Đào bàng hoàng nhìn con gái. Thiên Trần kiên định đứng yên, nước mắt giàn giụa. Tại sao? Có phải vợ chồng ông chưa hết lòng vì nó? Họ thực sự đã sai chăng?

Lâm Hoài Dương nặng nề cất tiếng: “Bố, mẹ, cuộc sống như vậy, con cũng không muốn. Tính cách của con và Thiên Trần không hợp, không thể khác được”.

Thiên Trần sững sờ nhìn anh, không hiểu sao Lâm Hoài Dương lại nói đỡ cho cô.

“Thiên Trần, anh nghĩ rồi, chúng ta không hợp nhau, đây cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Đừng áy náy, có lẽ, như vậy sẽ tốt cho tất cả”.

Thiên Trần thuê một phòng bên ngoài. Lâm Hoài Dương chuyển giúp đỡ. Lúc cô sắp đi anh nói: “Vui lên, anh cũng có chỗ không phải, xin lỗi, Thiên Trần, anh đã làm em mất lòng tin vào hôn nhân”.

Cô cúi đầu không nói. Cả người rơi vào vòng tay anh: “Vui lên, bây giờ em đã có không gian của riêng mình”.

Thiên Trần đi đi lại lại trong phòng như người mộng du, một môi trường mới, một cuộc sống mới. Bằng ngần này, cuối cùng cô cũng có một không gian riêng của mình. Mắt loáng ướt, lòng xốn xang, cô nhảy nhót trên giường.

Tối hôm ấy, Thiên Trần tự nấu một nồi thức ăn, vừa ăn vừa chat với Cỏ Mùa Xuân:

Thì ra ly hôn là một quá trình, hết đau khổ, sẽ thấy nhẹ nhõm.

Ha ha, cô chưa bao giờ sống một mình, có quen không?

Chưa quen lắm nhưng tôi rất hứng khởi, cứ nghĩ mình có thể làm bất cứ việc gì không phải để ý đến thái độ người khác, cảm giác nhẹ như bay!

Bây giờ có kế hoạch gì chưa?

Có, thật ra tôi nhận thấy, tôi và Tiểu Vũ rất giống nhau, đều thích đi du lịch, tôi muốn đến thị trấn cổ, muốn đi thăm thú cảnh đẹp các nơi, trước kia tôi luôn phải để ý xem người nhà nghĩ thế nào, chồng nghĩ thế nào, bây giờ, chỉ cần tôi thích.

Cô muốn đi đâu?

Đi biển! Đảo Saipan[1], ngày mai tôi sẽ đến trung tâm tư vấn lữ hành!

[1] Đảo thuộc quần đảo Mariana (Hoa Kỳ) phía tây Thái Bình Dương.

Tôi có thời gian, cô có muốn chúng ta gặp nhau ở đảo Saipan? Ha ha.

Thiên Trần cười vang, lòng nhẹ nhõm gõ dòng chữ: Được thôi, muốn nhìn tận mắt Lư Sơn[2]

[2] Một danh thắng nổi tiếng có những hang động rất đẹp ở phía nam thành phố Cửu Giang tỉnh Giang Tây. Ở đây Thiên Trần muốn ám chỉ Cỏ Mùa Xuân.

Nghiêu Vũ đã tỉnh, nhưng vẫn phải nằm một tuần ở phòng bệnh nhân nặng, mới chuyển sang phòng bệnh thường.

Đầu cô u u mê mê, toàn thân như không trọng lượng, lảng máng nghe thấy giọng của bố mẹ, của Hứa Dục Trung, lại mơ màng ngủ thiếp.

Hứa Dục Trung chỉ ngủ được một lúc lại tỉnh, anh nhìn Nghiêu Vũ, mỉm cười ngây ngô. Anh túc trực ở đây đã mấy ngày, không hiểu sao, Nghiêu Vũ đã tỉnh, nhưng mãi không mở mắt.

Anh đứng dậy đến ngồi bên cạnh giường, lòng tràn đầy cảm kích. Cảm kích vì cô đã lái một chiếc xe tốt, cảm kích vì cô không bị gãy tay, gãy chân, cảm kích vì bác sĩ nói cô sẽ dần dần hồi phục. Nghĩ đến hai người trên chiếc xe xấu số kia, lại rùng mình. Mắt nhìn cô không chớp, không nén được, khẽ gọi: “Tiểu Vũ”.

Giọng anh thoảng qua như gần như xa, Nghiêu Vũ hơi tỉnh, dễ chịu mơ màng ngủ thiếp đi.

“Ghi chép về thị trấn cổ anh đã chỉnh sửa giúp em, nhà trọ ở lạc viên thành phố quê em đã khai trương, nhất định em sẽ thích, bây giờ anh giao cho Trần Nghiệp, anh họ em quản lý, còn lạc viên kia... đã mở quán trà, Đồng Tư Thành cũng đến đó rồi, anh ấy không sao, gần như ảnh hưởng do uống rượu nhiều, không phải ung thư, em đừng lo, anh không trách anh ấy nữa, chắc là em sẽ vui, chúng ta không cần ai khác, không cần nữa”.

Hai giọt nước mắt lớn từ khóe mắt lăn ra, sau đó cô cảm thấy đôi môi ấm của anh hút hết những giọt nước mắt đó.

“Rõ ràng đã tỉnh, sao không nhìn anh? Tiểu Vũ”.

Rèm mi rung rung, mắt cô từ từ mở, miệng khó nhọc cử động, không há được, lại nhắm mắt.

Hứa Dực Trung hốt hoảng: “Tiểu Vũ, nhìn anh, nhìn anh đi”.

Nghiêu Vũ mở mắt, thần mắt khiếp đảm, hình như rất hoảng loạn. Anh không biết đã xảy ra chuyện gì, lại gọi tên cô, Nghiêu Vũ càng khiếp đảm, lại ngất đi.

Không biết đã ngủ bao lâu, cảm giác có rất nhiều người, mọi âm thanh dần dần biến mất. Lại một thời gian nữa trôi qua, rất lâu, cô nghe thấy tiếng cửa mở, nghe thấy tiếng chân bước về phía mình. Cô như đang ở một nơi xa tít, nhưng vẫn cảm nhận được tất cả.

“Nghiêu Nghiêu”. Giọng nói của Đồng Tư Thành dường như cũng xa xăm, âm thanh trầm ấm của anh như nốt nhạc được gảy từ cây đàn Cello. “Anh xin lỗi, anh quá tệ, chỉ muốn níu kéo em, rõ ràng anh biết, nhưng lại ích kỷ không nói, khiến em bất chấp đêm khuya lái xe quay về... em tỉnh rồi, tốt quá, anh sợ, anh rất sợ, Nghiêu Nghiêu”.

Cô cảm thấy một nụ hôn ấm nóng in lên tay mình... cái mùa hè xa xôi ấy, cô mặc chiếc váy xanh. Chiếc váy được mua với giá hai trăm đồng, cô ngồi trên bậc cao nhất khán đài sân vận động... nơi đó có mối tình đầu của cô, sự trong trắng của cô, thời sinh viên của cô.

Nghiêu Vũ cố gắng mở mắt, khuôn mặt gầy gò của Đồng Tư Thành chập chờn hiện ra, bóng song cửa sổ hắt vào phòng, cô lại nhớ bóng phượng vĩ xum xuê trên sân trường đại học, cô khó nhọc mở miệng, giọng yếu như tiếng muỗi: “Tư Thành!”.

Mắt Đồng Tư Thành lóe sáng, sắc mặt ửng hồng, môi run run, anh vùi mặt vào lòng bàn tay cô: “Ôi! Nghiêu Nghiêu!”. Anh bật khóc, người rung rung.

Những giọt nước mắt và tiếng khóc của anh làm Nghiêu Vũ hoảng sợ, đầu choáng váng, cố gắng tỉnh táo, nước mắt Đồng Tư Thành ướt đầm tay, cô chợt nhớ nước suối vốc lên tay lúc đi du lịch, “Tư Thành...”.

Đồng Tư Thành bối rối lau nước mắt, ngẩng lên: “Anh không sao, Nghiêu Nghiêu anh chỉ muốn để em ở bên anh lâu hơn”.

“Em... em biết...”.

Đồng Tư Thành kinh ngạc: “Em... em biết?”.

Miệng Nghiêu Vũ hiện ra nụ cười. Cô biết, cô quan tâm lo lắng cho anh sao, sao có thể không biết? Anh không cho cô đưa đi bệnh viện, cô đã tra tài liệu, hỏi bác sĩ. Lúc đầu không biết, sau này khi đã biết chắc, anh không bị ung thư gan, cô chỉ muốn ở bên anh, để anh vui, không muốn anh bỏ cuộc, muốn anh lấy lại niềm tin.

Tốt quá rồi, anh ấy đã béo lên nhiều.

“Vậy sao em vẫn lái xe về ngay trong đêm...”

Nói rồi Đồng Tư Thành chợt mím môi, ánh mắt chất chứa buồn đau, hệt hẫng. Nghiêu Vũ lái xe về ngay trong đêm, không gì khác ngoài vì Hứa Dực Trung, nơi nào có anh ta, cô đều muốn lưu lại lâu hơn.

Hứa Dực Trung lặng lẽ đứng ngoài cửa, nỗi cay đắng tận đáy lòng làm anh tức thở. Tại sao anh không nghĩ ra, kỳ thực Nghiêu Vũ đã biết. Cô đã biết vậy mà vẫn ở bên anh ta! Cô, cô thật sự yêu Đồng Tư Thành sao? Từ lúc quen nhau, từ lúc cô cự tuyệt anh, từ lúc cô tát anh, từ lúc cô biết Đồng Tư Thành mắc bệnh, tất cả đều rõ ràng, chỉ có anh không biết. Hứa Dực Trung đứng ngoài phòng bệnh không đến năm phút, cảm thấy toàn bộ sức lực đã cạn kiệt. Anh mệt rồi, cuối cùng cũng không đủ sức đẩy cánh cửa đón nữa, không còn sức để hỏi cô: “Rốt cuộc người em yêu là ai?”.

Anh chậm chậm quay người, chậm chậm bước đi. Niềm vui Nghiêu Vũ đã tỉnh phút chốc đã biến thành que diêm cháy rụi, chỉ còn nhúm tàn tro, hóa thành làn khói mỏng bay đi.

“Nghiêu Nghiêu, anh không uống rượu nữa, anh đang uống thuốc bắc, rồi anh sẽ khỏe, em không phải lo lắng cho anh. Mọi chuyện rồi sẽ ổn, lúc đó tinh thần anh sẽ tốt. Hôm khác anh lại đến thăm em”.

Nghiêu Vũ yếu ớt nhắm mắt, lạng lạng, lát sau nghe thấy tiếng Đồng Tư Thành mở cửa đi ra.

59. Chương 59

Đỗ Lối mở to mắt, hai giọt nước to, nóng hổi lăn ra, ôm choàng Trương Lâm Sơn, anh yêu cô như vậy sao? Đường như cô đã nhìn thấy một gia đình, một gia đình hoàn toàn thuộc về mình với một người chồng yêu cô, một ngôi nhà đầm ấm.

Đỗ Lối ngồi trong quán bar, chỗ này gần bờ sông, là nơi cô thích nhất. Từ buổi tối ngồi uống rượu thâu đêm với Trương Lâm Sơn, rất nhiều lần cô đến đây một mình. Quán bar trước mười giờ thường vắng khách. Đỗ Lối hay đến vào lúc đó, gọi một chai bia, ngồi ở chỗ cũ, thong thả uống một mình.

Cô nhớ lại từng cử chỉ, nụ cười, câu nói của Trương Lâm Sơn. Đó là nụ hôn đầu của cô. Nơi đây ban đầu là hồi ức ngọt ngào nhất, bây giờ là hồi ức đau thương nhất.

“Tiểu Lối”.

Đỗ Lối nhắm mắt, trăm ngàn lần cô mơ một giấc mơ lãng mạn, hi vọng ngày tình cờ gặp anh ở đây. Nhưng chưa bao giờ xảy ra. Dần dần cô hiểu, đàn ông không có những ý nghĩ lãng mạn như phụ nữ. Đặc biệt là một người chín chắn như Trương Lâm Sơn.

Anh có thể chăm sóc cô, đem đến cho cô những phút giây bột phát mê đắm nhất. Nhưng anh cũng như những người đàn ông lí trí khác, không thể làm những chuyện ngốc nghếch, như một gã trai si tình.

Lúc này nghe thấy tiếng anh, tại sao không làm Đỗ Lối xúc động, chuyện gì đã khiến anh tìm đến đây?

Trương Lâm Sơn đắm đắm nhìn cô, niềm vui bất ngờ ban đầu, chớp mắt đã bị thay bằng cảm giác chát chắng. Tình cờ đến đây, tình cờ muốn vào uống một cốc, lại nhìn thấy cô.

Sau chuyến đi đó trở về, anh chưa gặp cô, tất cả thời gian và tâm trí đều dành cho Tuệ An. Cuộc sống của anh có thêm nhiều nội dung và màu sắc. Người thân, đồng nghiệp, bạn bè ai cũng phấn khởi chúc mừng anh.

Tuệ An dịu dàng chuẩn bị mọi thứ cho em bé. Tất cả những kiến thức đọc trong sách, hoặc bác sĩ tư vấn, cô đều nghiêm túc thực hiện. Còn anh, bây giờ cũng không chê cô nói nhiều, anh có thể nghe Tuệ An nói bao nhiêu lần mọi chuyện liên quan đến đứa con. Nét mặt Tuệ An bừng sáng, khiến anh liên tưởng đến Đức mẹ Maria.

Niềm vui sắp được làm bố làm cuộc sống của anh rất đủ đầy, vừa hết giờ làm là anh vội vã về nhà, Tuệ An nói đùa: “Anh tưởng con lớn nhanh như thổi hay sao?”.

Anh lại thấy vui.

Tuệ An phải nằm dưỡng thai batháng, Trương Lâm Sơn đón bố mẹ vợ đến ở. Họ biết anh bận rộn, nên làm hết việc nhà. Sau đó bố mẹ anh cũng thường xuyên qua lại. Trong nhà lúc nào cũng có người tắt bật. Mọi người đều bận rộn xoay quanh đứa bé sắp ra đời.

Không khí gia đình như vậy khiến Trương Lâm Sơn thẳng thốt nhận ra, đó mới là cuộc sống.

Hai tháng rồi, đã thấy hơi hưởng mùa thu. Tuệ An mặt đẹp như tranh, trong cái vẻ ngây ngất đáng yêu có nét đẹp an tĩnh rất thiếu phụ. Cô có thể nũng nịu phàn nàn, suốt ngày nằm trên giường chán chết, bắt anh kể chuyện. Cô có thể im lặng nghe anh kể mọi chuyện, chỉ là những chuyện vặt vãnh, ở cơ quan hay chuyện gặp ở đâu đó, nhưng Tuệ An nghe rất chăm chú. Sau đó nhìn anh với ánh mắt tôn sùng.

Ban đêm, Tuệ An cuộn tròn trong lòng anh, vòng tay ôm bụng rất tự nhiên. Cô thường nhỏ nhẹ với anh: “Nếu là con trai thì tốt, lớn lên nó sẽ giống anh, trở thành một người đàn ông tốt”.

Trương Lâm Sơn nghe vậy, lòng chợt nôn nao.

Có lúc nửa đêm, Tuệ An choàng tỉnh, khóc gọi anh: “Lâm Sơn, con... em sợ”.

Trương Lâm Sơn cảm thấy cô giống như đứa trẻ, một đứa trẻ không thể xa anh.

Anh đứng trước mặt Đỗ Lối, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gầy đi trông thấy, chiếc cằm nhọn nhô ra, đôi mắt hạnh đào càng to. Đỗ Lối nhìn anh bằng đôi mắt hạnh đào mở to, tìm Trương Lâm Sơn như bại bốp chặt, xót xa đến trào nước mắt. Sau đó anh thấy đôi mắt cô mờ đi.

Trương Lâm Sơn bước đến, ngồi vào chỗ cũ, nhẹ nhàng đặt tay lên cô.

Đỗ Lối mỉm cười, trở tay nắm tay anh: “Anh uống gì? Hay chỉ ngồi một lúc?”.

Trương Lâm Sơn gọi một chai bia.

“Đừng uống nhiều, nếu không, về nhà Tuệ An sẽ biết anh uống rượu”.

“Hôm nay chúng ta không nhắc đến cô ấy được không?”.

“Không nhắc ư?”. Đỗ Lối khẽ lắc đầu: “Không nhắc, Lâm Sơn, làm thế nào đây? Muốn em ra đi sao? Đường nhiên em sẽ ra đi... ôi!”.

Trương Lâm Sơn đứng dậy kéo cô đứng lên, đi ra.

Đỗ Lối không nói gì, hai người về nhà cô.

Vừa vào cửa anh đã cuống quýt hôn cô. Đỗ Lối nhắm mắt, thầm nghĩ, lần cuối cùng, đây là lần cuối cùng.

“Tiểu Lối, Lối...”. Trương Lâm Sơn vừa hôn vừa khẽ gọi tên cô.

Đỗ Lối không trả lời. Cô còn hoảng loạn hơn anh. Hơn một tháng vừa rồi dài như một năm. Trương Lâm Sơn bận túi bụi, cô chỉ gặp được anh một lần, còn lại là nhắn tin, gọi điện. Cô đã biết, cô sắp mất anh, nước mắt không cầm được, lại túa ra”.

“Đừng khóc!”. Trương Lâm Sơn thương xót lau nước mắt cho cô, “Chờ đứa bé sinh ra, anh... anh sẽ ly hôn được không?”.

Đỗ Lối ngẩng phắt đầu, ngửa khuôn mặt đầm nước, nghi ngờ nhìn anh, buồn bã lắc đầu: “Anh... anh sao có thể... em không muốn làm khó anh...”. Cô bật khóc. Sinh con xong sẽ ly hôn, cô nhớ đến mẹ, nhớ đến cuộc chia tay của bố mẹ cô.

Khi còn nhỏ, cô đã nghe thấy mẹ cảm hận gào lên: “Anh còn muốn thế nào? Tôi tốt với anh như vậy, anh còn muốn thế nào”.

Bố cô chỉ một mồm nói: “Em không hiểu đâu”.

Đỗ Lối dường như nhìn thấy Tuệ An, Tuệ An cũng như mẹ cô, đối tốt với Trương Lâm Sơn như vậy. Cô sao có thể nhẫn tâm...

Lại nhớ câu nói của Nghiêu Vũ. Phải, cô và Trương Lâm Sơn thực sự ngưỡng mộ nhau, hiểu nhau, rồi yêu nhau. Nhưng có thể làm gì?

“Anh đi đi, Lâm Sơn, em không phải là Tuệ An, em không phải đứa trẻ cần anh chăm sóc!”. Đỗ Lối biết, cô không bỏ được Trương Lâm Sơn, nhưng còn đứa bé, cô cảm thấy đứa bé là đỉnh núi cô không thể vượt qua.

“Không, anh không đi, có con anh rất vui, nhưng, anh yêu em, Tiểu Lối. Anh biết, bên ngoài em cứng rắn, thực ra rất cần anh an ủi dỗ dành, anh thật lòng yêu em!”. Trương Lâm Sơn siết chặt cô.

Anh ấy thích trẻ con như vậy! Đỗ Lối ôm chặt anh khóc to: “Lòng em hoảng loạn, lòng em trống rỗng. Em không biết nên làm thế nào, hãy bảo em nên làm thế nào, Lâm Sơn, nên làm thế nào?”.

Trương Lâm Sơn im lặng, vuốt ve cô, “Tiểu Lối, em bình tĩnh lại”.

“Em làm sao có thể bình tĩnh?! Em biết làm sao? Đó là con anh, anh yêu nó như vậy, em không thể nhẫn tâm! Em không thể xa anh!”. Đỗ Lối hét lên. Cô chưa bao giờ nóng giận trước mặt Trương Lâm Sơn, luôn cảm thông, thấu hiểu.

Trương Lâm Sơn chỉ có thể ôm chặt cô, nhắc đi nhắc lại: “Tại anh, tại anh...”.

Còn có thể nói gì? Nếu Tuệ An không mang thai, anh biết, anh sẽ ly dị, sẽ làm tổn thương Tuệ An. Anh có tham vọng, có mơ ước có kế hoạch tốt hơn cho cuộc sống tương lai. Anh đã yêu Đỗ Lối, anh muốn sống với cô. Nhưng có con, nghĩa là có trách nhiệm, nghĩa là sẽ có nhiều ràng buộc. Anh đã ba bảy, sắp ba tám. Một người đàn ông gần bốn mươi, sao có thể cự tuyệt niềm vui có con. Trương Lâm Sơn không muốn xa Đỗ Lối, không thể quên những phút say đắm bên cô. Anh cũng không thể bỏ Tuệ An, không thể bỏ đứa con anh đang mong đợi từ lâu.

Đỗ Lối một mình trong quán bar đêm xưa họ thức với nhau, vẫn ngồi chỗ cũ, một mình cô đơn. Cô không tin, anh tình cờ đến đây.

Trương Lâm Sơn dường như đã quyết định: “Nếu Tuệ An cần đứa bé này, sau khi sinh, anh sẽ nuôi. Nếu cô ấy không cần, có thể đến bệnh viện phá thai. Tiểu Lối, không gì có thể ngăn cản chúng ta. Cho dù, cho dù không có con, anh cũng không muốn xa em”.

Đỗ Lối mở to hai mắt, nước mắt nóng hổi trào ra. Ôm chèoàng anh, anh yêu cô như vậy! Dường như cô đã nhìn thấy một gia đình, một gia đình hoàn toàn thuộc về cô, có một người chồng yêu cô, có một mái nhà đầm ấm! Toàn thân Đỗ Lối run rẩy, cuối cùng cô đã có chưa?

Nhưng, tối đó khi Trương Lâm Sơn về đến nhà, thấy trong nhà tràn ngập không khí phấn khởi, Tuệ An ngồi trên divăng, dịu dàng cười với anh: “Lâm Sơn, bố mẹ đang đặt tên cho con, anh mau lại xem, nên lấy tên nào”.

Trương Lâm Sơn bước tới. Trên bàn là hai tờ giấy viết đầy tên. Bố anh cười khà khà nói: “Sơn Tử, nghe nói, khi đặt tên phải tính số nét của mỗi chữ, chúng ta cứ xem qua đã, sau khi cháu bé sinh ra sẽ quyết định!”.

Tim anh nhói nhói, bố anh đã bảy mươi tuổi, cuối cùng cũng được bế cháu. Đứa bé này dù gì cũng phải sinh ra. Anh nhìn vợ. Mặt Tuệ An ửng hồng, e thẹn, mắt long lanh như có nước nhìn anh. Anh cúi đầu không dám nhìn tiếp.

Ban đêm, Tuệ An lại nằm trong lòng anh, cười hớn hớn: “Lâm Sơn, anh còn nhớ lúc chúng ta quen nhau không? Hồi ấy em nghĩ, anh thật cao to, vừa nhìn đã có cảm thấy vững chãi an toàn. Anh nhất định sẽ là người chồng tốt, người bố tốt. Lâm Sơn em rất hạnh phúc...”.

Hạnh phúc ư? Trương Lâm Sơn lại nhớ khuôn mặt đẹp, buồn như hoa lê trong mưa của Đỗ Lối. Anh muốn khuôn mặt ấy rạng rỡ hơn, giống như lúc trên núi Vân Đỉnh, không có gì ràng buộc, cô chạy nhảy dưới ánh mặt trời, tiếng cười lanh lảnh như tiếng chuông bạc.

“Anh đang nghĩ gì vậy?”. Tuệ An hỏi, vòng tay ôm cổ anh, “Lâm Sơn, em thường thấy ác mộng, mơ thấy con không ổn, anh trút giận lên em, không cần em nữa”. Tuệ An vừa nói vừa rơm rớm nước mắt.

Trương Lâm Sơn phát hoảng, vội dỗ cô theo thói quen: “Sao có thể, không có chuyện đó đâu, em ngủ đi, ngoan nào, anh sẽ trông cho em ngủ, trông cả con của chúng ta nữa”.

Tuệ An yên tâm ngủ, Trương Lâm Sơn chỉ muốn tát vào mặt mình một cái thật đau. Quyết tâm của anh, trong nháy mắt đã bị Tuệ An đánh tan.

Đợi Tuệ An ngủ yên, anh xuống giường, ra ban công hút thuốc.

“Sơn Tử, con đừng hút thuốc nữa, Tuệ An không chịu được đâu”. Mẹ anh đứng đằng sau nhắc.

“Con biết rồi, tối nay con ngủ trên đi vắng”. Trương Lâm Sơn bồn chồn không yên. Liên tục thở dài, con người ta muốn sống theo sở thích thật khó.

Tình yêu, có thể gặp nhưng không thể cầu, gặp rồi cũng không dễ có được.

Anh dập tắt điếu thuốc, mang tấm chăn ra ngủ trên đi vắng. Anh sẽ sống bình lặng suốt đời như vậy cùng Tuệ An và đứa con sao? Đỗ Lối cũng còn trẻ, cô cũng có thể sinh con cho anh. Tại sao anh không thể có tình yêu hoàn mỹ?

Nhưng Tuệ An dịu dàng yếu đuối, anh không nỡ làm tổn thương cô.

Nghĩa là anh sẽ làm tổn thương Đỗ Lối. Làm tổn thương cô gái đã cho anh những đam mê nóng bỏng, những phút đắm say không thể quên.

Trương Lâm Sơn có một đêm không ngủ.

Từ hè đến thu, rồi đông đến, năm mới cũng qua. Cô vẫn chưa gặp Hứa Dực Trung.

Đồng Tư Thành cũng thay đổi nhiều. Anh chăm sóc cô như người anh, trở thành khách quen của gia đình. Tình cảm chuyển sang dạng khác, giống như tình bạn.

Cô thường ngần ngại xoay chiếc nhẫn trên tay.

Đồng Tư Thành cuối cùng vẫn không nén được hỏi: “Nghiêu Nghiêu, tại sao em không cho anh đến gặp anh ta?”.

“Không đi”.

“Thôi được, nói anh nghe, em thích gì ở anh ta? Hứa Dực Trung đâu có chiều em như anh?”.

Nghiêu Vũ ngẩng đầu nhìn Đồng Tư Thành, vẻ mặt anh bình thản, như đang hỏi một vấn đề bình thường.

“Em thấy vui, thấy thoải mái, Tư Thành”. Cô nhắm mắt, ngả mình trên xích đu: “Anh biết không? Thực ra em rất ghét bị anh chăm nom mỗi ngày ba bữa ăn. Biết là vì em, nhưng vẫn không thích”.

“Ha ha!”. Đồng Tư Thành bật cười, “Em đúng là, được chiều quá sinh hư, cái gì cũng theo ý thích”.

“Không phải, em chỉ là không thích thay đổi thói quen. Chiều chuộng một người, một lúc thì dễ, cả đời rất khó. Anh trở về, em không còn cảm xúc như ngày trước. Lúc nào cũng bình bình, đơn điệu, cho dù có cảm động, cũng không còn hứng thú”.

“Rất thẳng thắn!”. Đồng Tư Thành thở dài.

“Đúng, em yếu đuối, có tâm sự cũng chưa chắc nói ra”. Nghiêu Vũ nhớ lại lúc cô tức giận với Hứa Dực Trung, nhớ lúc anh ăn trộm giá nên cho cô, lúc anh tìm mọi cách vòng vo tiếp cận cô. “Anh biết không? Em luôn trân trọng những gì mình có, không phải mọi người đều có điều kiện tốt như em, bố có quyền, mẹ có tiền, cả hai đều có thể làm tất cả vì em. Cho nên, em nghĩ chắc chắn em sẽ có một tình yêu thuần túy. Bây giờ em không nghĩ như vậy nữa, không phải muốn là có thể đạt được, con người ta khác nhau, không thể gượng ép, Hứa Dực Trung nếu không thể bỏ được em, sẽ tự nhiên xuất hiện thôi”.

“Vậy em không bỏ được anh ta, tại sao không đi tìm anh ta?”.

Nghiêu Vũ mỉm cười: “Em cũng muốn tìm anh ấy, nhưng nhiều nhất bây giờ em cũng chỉ đi được một ngàn mét, Tư Thành”.

Anh lại xốt xa: “Em có thể đi xa hơn nữa, em có thể, Nghiêu Nghiêu”.

“Được, em sẽ đi tìm anh ấy, em sẽ một nhất tóm ngay! Ha ha!”. Nghiêu Vũ giơ nắm đấm, tình nghịch vui cười với Đồng Tư Thành: “À, bệnh của anh đỡ nhiều chưa?”.

“Ừ, không có chuyển biến xấu, các chỉ số cũng giảm”. Đồng Tư Thành lại tiếp: “Em có nghĩ anh ta đang ghen, mà ghen rất dữ kia!”.

“Vậy sao anh còn không đi đi?”. Nghiêu Vũ giả bộ hung hăng đuổi Đồng Tư Thành.

Anh vẫn ngồi yên: “Nhưng anh muốn thấy anh ta ghen”.

Nghiêu Vũ cười khanh khách: “Tư Thành, hôm nay chúng ta tập đi một ngàn lẻ một mét nhé! Nhưng anh ấy ở xa như vậy, em đi bao giờ mới đến được?”.

Đồng Tư Thành bỗng ngoái đầu, nói: “Không cần đi lâu, không xa, chắc chắn không xa”.

Đồng Tư Thành loay quanh rất lâu dưới tòa nhà trụ sở của tập đoàn Gia Lâm, ngẩng nhìn về phía khu vực văn phòng, miệng khẽ nhếch cười đau khổ. Trước kia, anh dùng mọi cách đoạt lại Nghiêu Vũ từ tay Hứa Dực Trung, còn hôm nay, anh lại phải đến tận nơi mời người đàn ông đó đến yêu cô. Anh thở dài, quả quyết bước vào.

Anh điềm nhiên ngồi trong phòng làm việc của Hứa Dực Trung. Anh ta sầm mặt nhìn anh, Đồng Tư Thành cười cười, nói thẳng: “Chẳng phải anh luôn muốn biết người Nghiêu Vũ yêu là ai?”.

“Bây giờ cô ấy thế nào?”.

“Hừ, anh quan tâm?”. Đồng Tư Thành hơi gắt: “Nửa năm anh không hỏi han gì, bây giờ lại quan tâm?”.

Toàn thân Hứa Dực Trung cứng đờ. Sao lại không hỏi han, không quan tâm. Anh chỉ không vượt qua chính mình, trước giờ luôn là anh đi tìm Nghiêu Vũ, theo đuổi cô, bám riết cô. Nhưng cô thì sao, vừa có chuyện là quăng anh đi, thậm chí đã biết Đồng Tư Thành không bị ung thư nhưng vẫn không trở lại với anh! Anh biết cô đã khỏe, xuất viện rồi, bác sĩ nói cô rất khỏe mạnh, nhưng anh không đến tìm, Nghiêu Vũ cũng không thèm đến tìm anh!

Anh mím môi lạnh lùng nhìn Đồng Tư Thành. Chính con người này, chỉ vì bản thân, ích kỷ trối Nghiêu Vũ ở bên anh ta, lợi dụng sự lương thiện, mềm lòng của cô, khiến cô cảm thấy có lỗi với anh ta.

Đồng Tư Thành trợn mắt nhìn rất lâu, Hứa Dực Trung vẫn im lặng, anh thở dài, đứng dậy: “Cảm ơn phó tổng Hứa đã tiếp tôi. Tạm biệt! À, Nghiêu Nghiêu nói, lúc ở Tây Tạng cô ấy đã cầu nguyện, ai là người cô ấy yêu, cô ấy đặt trên đồng đá ước nguyện ở Namco, là một mảnh đá màu nâu đỏ, trên đồng đá ước nguyện cách hồ gần nhất. Sức khỏe tôi không tốt, không đi cao nguyên được, nếu phó tổng Hứa có thời gian, hãy giúp tôi tìm ra bí mật, tôi cũng rất muốn biết”.

Hứa Dực Trung ngồi lặng rất lâu, gọi trợ lý: “Đặt cho tôi vé máy bay tới Lhasa”.

Trợ lý ngạc nhiên, khuyên anh: “Phó tổng Hứa, Tây Tạng tháng ba toàn băng tuyết, rất lạnh”.

“Đặt vé đi”. Hứa Dực Trung nói xong cúi đầu xem tài liệu.

“Vâng”.

Thiên Trần ngồi trong nhà lên mạng. Nụ cười cứ thế lộ ra, không sao ngăn được.

Anh ẩn mình quá kỹ, anh đã biết tôi là ai! Đồ cáo già!

Cỏ Mùa Xuân gửi một cái mặt cười: Chẳng phải tôi đã nói, chúng ta sẽ sớm gặp nhau?

Sao anh biết đó là tôi?

Còn nhớ trong hội thảo nhà ở nhân dịp hội chợ bất động sản thành phố A ba năm trước không? Cô và mấy phóng viên bàn nhau viết bài tung lên mạng, tôi ngồi ngay cạnh cô, ha ha, tò mò nên lên mạng xem sao, kết quả, không chat sao lại quen nhau!

Tần Huyền, anh quả xảo quyệt, rõ ràng biết là tôi, vẫn giấu, hừ! Thiên Trần tức giận.

Cô nhớ tới chuyến đi đến đảo Saipan xinh đẹp. Lúc lặn dưới nước, bên cạnh bỗng xuất hiện một người nhái, cảm thấy quen quen. Khi lên bờ bỏ mặt nạ ra, thì ra là chủ tịch tập đoàn Phương Bắc - Tần Huyền. Thiên Trần ngẩn người, đang mỉm cười định đi đến, chợt Tần Huyền nhón nhẹ hỏi: “Cô chờ Cỏ Mùa Xuân phải không?”.

Thiên Trần hoảng hốt lùi một bước, loạng choạng. Tần Huyền nhanh tay tóm được, mỉm cười: “Hoảng thật à!”.

Đương nhiên là cô hoảng. Tưởng tượng bao nhiêu lần, nhưng chưa bao giờ nghĩ Tần Huyền và Cỏ Mùa Xuân là một.

Thiên Trần đứng trên bãi cát, mặt đỏ như tôm luộc.

Tần Huyền không vội, thong thả quay đi, ngoảnh nhìn ra mặt biển xanh biếc. Sau đó ngồi xuống, duỗi chân ra, ngoảnh đầu cười: “Sao vậy? Vừa bại lộ đã chết cứng à? Trên mạng tán như điên? Ra ngoài đời, nói một câu cũng khó?”.

Thiên Trần bị anh ta khiêu khích, mặt đỏ bừng, cũng ngồi xuống, giọng bất bình: “Như vậy là không công bằng, anh đã sớm biết tôi, tôi lại chẳng biết gì về anh! Anh còn gặp tôi ở thị trấn cổ! Trời ơi, tôi còn làm bài phỏng vấn độc quyền, tôi... tôi chui xuống hố chôn!”.

“Ha ha!”. Tần Huyền cười vang, lúc sau lại nhìn Thiên Trần, giọng thành thực: “Xin lỗi, tôi không chủ ý giấu cô, chỉ là cảm thấy nếu lúc đó nói ra, sợ là cô còn hoảng hơn”.

Thiên Trần cười phá lên.

Mấy ngày sau, hai người dần dần quen hơn, trong đầu Thiên Trần, khuôn mặt của Tần Huyền và Cổ Mùa Xuân bắt đầu hợp làm một.

“Thiên Trần, bây giờ cô sống một mình có quen không?”.

“À, vẫn tốt”.

“Ngày mai tôi đến thành phố công tác, có công việc, cô đã chuẩn bị sẵn sàng đón tiếp tôi chưa!”.

“Ha ha, thật à?”. Thiên Trần lại thích anh đến, Tần Huyền là một người bạn tốt. Anh đã chuyện trò với cô suốt hai năm với cái nick Cổ Mùa Xuân. Bất cứ phiền não gì, Thiên Trần đều nói với anh, anh thu hết vào bộ não. Bộ não đó còn có chức năng tra cứu xử lý tự động, phân tích từng vấn đề, cho cô từng đáp án!

Hứa Dực Trung bay đến Lhasa, thuê một chiếc xe chạy thẳng tới Namco. Tây Tạng mùa này khắp nơi một màu nâu xám, những lớp mây xám xịt vần vũ trên đầu.

Anh giận Nghiêu Vũ, thậm chí còn muốn bỏ cuộc. Đến giờ anh cũng không hiểu rốt cuộc Nghiêu Vũ yêu ai? Cô nói yêu anh, nhưng vẫn ở bên Đồng Tư Thành, còn vì anh ta suýt mất mạng... Hứa Dực Trung không thể chấp nhận. Là người đàn ông bình thường, anh không chịu nổi cách xử sự của Nghiêu Vũ.

Nửa năm, cô mới xuất viện, Hứa Dực Trung nghĩ đến chuyện này lại tức tối.

Đồng Tư Thành tìm đến nói với anh chuyện đó, rõ ràng có ý tốt.

Không cần nghĩ anh cũng biết bí mật trên mảnh đá của Nghiêu Vũ. Chắc chắn là khắc tên anh. Chắc chắn lúc Nghiêu Vũ đi Tây Tạng lòng cô đã có anh, nhưng càng nghĩ vậy, anh lại càng tức tối. Cô yêu anh như thế sao? Yêu mà ra viện hai tháng, một cú điện thoại cũng không gọi cho anh? Có phải cô đã quen được anh cung phụng, quen anh phải chủ động?

Anh đứng bên hồ Namco. Gió lạnh thổi, kinh phạn bay phần phật. Nước hồ trong veo, xanh ngắt lẫn tẩn. Những tầng mây xám phía xa đè xuống những đỉnh núi màu nâu sẫm. Hứa Dực Trung khép chặt chiếc áo lông, bước nhanh lên sườn núi, anh tìm thấy mảnh đá màu nâu đỏ nổi bật giữa những mảnh đá màu xám bạc. Anh ngồi trên đất nhìn mảnh đá, tìm lại đáp án. Có đúng như anh nghĩ không?

60. Chương 60

Những giọt nước như thủy tinh lăn ra từ mắt Tuệ An, cô hiểu, cô biết, hoa cát cánh tượng trưng cho tình yêu vĩnh hằng, vô vọng. Trong cuộc chiến giữa hai người phụ nữ, cô thắng ư? Tại sao vẫn buồn như vậy! Nhìn bó hoa cát cánh, lòng lại đau, tình yêu vô vọng mà vĩnh hằng ư?

Tháng năm đầu mùa hạ, Tuệ An sinh con, sinh mổ, một bé trai hồng hào bụ bẫm. Bao nhiêu người tụ tập trong phòng sản: Bố mẹ, họ hàng, đồng nghiệp, Tần Huyền, Thiên Trần, Đồng Tư Thành và Nghiêu Vũ, tất cả đều đến.

Trương Lâm Sơn bế hình hài bé bỏng trên tay không muốn rời. Tuệ An trách anh: “Lâm Sơn, anh đừng độc chiếm con như vậy, còn bao nhiêu người đang chờ”.

“Không sao, hiếm hoi lắm cậu nhóc mới tỉnh, trông cu cậu lim dim này”. Anh không kìm được lại cúi hôn.

Tuệ An lại nhắc: “Cẩn thận râu anh!”.

Thiên Trần bế đứa bé, vui vẻ chỉa trước mặt Tần Huyền, “Nhìn xem! Giống ai? Lông mày giống Trương Lâm Sơn, nhưng cái miệng giống Tuệ An quá!”.

Tần Huyền nhìn cô cười không nói. Đạo này, cách vài ngày anh lại đến thành phố A. Thiên Trần hiểu ý anh. Nhìn cảnh này, anh cũng vui lây: “Chúc mừng!”.

Trương Lâm Sơn cười hà hà đón con trai: “Cảm ơn! Đúng, cái miệng giống Tuệ An, rất xinh, con trai mà có cái miệng xinh thế này, lớn lên khéo tán phải biết!”.

“Lâm Sơn! Em đâu có như vậy!” Tuệ An vờ giận dỗi.

Trương Lâm Sơn hơi ngẩn ra, vội nói chữa: “Ôi, bố sai rồi, sau này con trai bố nhất định dẻo mồm”.

Mọi người cười ầm.

Tuệ An mắt đỏ hoe nhìn Nghiêu Vũ. Nghiêu Vũ đi đến bên giường, vỗ vỗ tay bạn, lắc đầu.

Tuệ An vẫn buồn, siết tay Nghiêu Vũ. Cô thật sự hạnh phúc, có người bạn như vậy cô thấy rất hạnh phúc.

Khi Hứa Dực Trung đến bệnh viện, chợt nhìn thấy Đỗ Lối. Cô đứng bên kia đường, đối diện cổng bệnh viện, tần ngần nhìn vào trong.

“Đỗ Lối!”.

Đỗ Lối giật mình, vội lùi về sau cây đa như phản xạ, nhìn thấy Hứa Dực Trung liền dừng lại. Cành lá đa rậm rạp rủ xuống, che khuất mặt cô. Đỗ Lối bước đến, mắt liếc nhanh về phía cổng bệnh viện.

“Lên xe đi!”. Hứa Dực Trung thăm thở dài. Đỗ Lối vẫn xinh đẹp, trẻ trung như vậy. Vừa rồi gặp cô, anh chỉ thấy đau lòng.

Đỗ Lối lên xe, không nói gì. Hứa Dực Trung lái xe vào bãi đỗ trong bệnh viện, dừng lại: “Muốn lên thăm không?”.

“Dực Trung, anh đưa em về, em không muốn vào”. Hứa Dực Trung ngồi yên, nghĩ một lát, nói: “Sơn Tử có con rồi vẫn muốn ly hôn ư?”.

Đỗ Lối cúi đầu, cắn môi: “Anh ấy nói như vậy”.

“Cô tin à?”

“Tại sao không tin? Không phải tất cả đàn ông đều nghĩ lá cờ đỏ trong nhà không bằng lá cờ màu bên ngoài sao!”. Đỗ Lối tức giận cao giọng, thẳng thắn bênh vực Trương Lâm Sơn.

Hứa Dực Trung cười, không nói.

“Anh có ý gì? Dực Trung, anh hiểu anh ấy mà? Đỗ Lối bỗng cảnh giác với ánh mắt Hứa Dực Trung.

“Tôi chẳng có ý gì. Đỗ Lối, mấy năm nay, tôi nghĩ ít nhiều cũng hiểu hai người, là đàn ông, tôi rất hiểu suy nghĩ của đàn ông. Chưa có con mọi việc còn đơn giản, khi có con tất cả sẽ khác, trách nhiệm và tình máu mủ của họ sẽ là trở ngại lớn. Cô nên chuẩn bị cho cuộc chiến lâu dài, tôi sẽ không giúp ai hết, đây là việc riêng của cô và Sơn Tử”.

“Cuộc chiến lâu dài?”. Đỗ Lối không tin, cô biết rõ tình yêu của Trương Lâm Sơn với cô không phải mù quáng.

Hứa Dực Trung cười: “Chuyện này không liên quan đến Tuệ An. Đầu tiên, Sơn Tử sẽ cảm thấy có lỗi với Tuệ An, anh ấy là con người, sao có thể lạnh lùng yêu cầu ly hôn khi Tuệ An vừa mới sinh con. Sau đó hai người sẽ bận rộn quanh đứa trẻ, một người là bố, một người là mẹ, đứa bé sẽ là sợi dây gắn kết giữa hai người. Lẽ nào đứa bé mới được vài tháng, đã bắt nó phải xa mẹ? Lại còn gia đình hai bên, bạn bè, Sơn Tử cũng phải tính đến khả năng người nhà Tuệ An tức giận đến cơ quan làm âm ỉ, đó là chuyện thường tình. Mong mãi mới có con, bỗng nhiên lại ly hôn cưới người phụ nữ khác, đối với ai chuyện này cũng không thể chấp nhận. Sau nữa, đứa trẻ lớn dần, quan hệ giữa ba người đó lại thêm phức tạp, không dễ dứt bỏ, anh ấy buột miệng nói vậy. Sau này sẽ nghĩ lại, sẽ cân nhắc giữa tình yêu với cô và niềm vui gia đình...”.

“Đừng nói nữa!”. Đỗ Lối hét lên, bịt tai, khóc: “Tôi không muốn nghe, không muốn!”.

Hứa Dực Trung bình tĩnh chờ cô thôi khóc, thấy Đỗ Lối đã bình tĩnh, lại tiếp: “Tôi biết, cô thật lòng yêu anh ấy và tất nhiên, với tâm tính của cô, cô sẽ nhắm vào những gì Sơn Tử thích, khiến anh ấy say mê cô. Cô

sẽ tìm mọi cách để có anh ấy. Có lúc tôi cũng thấy phục cô, hôm diễn ra lễ kí kết, cô biết hay vô tình để Tuệ An bắt gặp. Cô đang làm tăng vết rạn nứt giữa Sơn Tử và Tuệ An”.

Đỗ Lối cũng nhìn Hứa Dực Trung, ánh mắt anh lạnh nhạt như đang nói một việc không liên quan đến cô. Đỗ Lối nhớ lại cô đã cố ý cười to khi vô tình nhìn thấy Tuệ An trên núi. Cô xoa mặt lại, bướng bỉnh nói: “Chẳng phải anh đã nói, anh và anh ấy không liên quan?”.

“Vốn là thế, gián tiếp, nhưng lại hại đến Tiểu Vũ, cô không biết sao?”. Hứa Dực Trung buồn bã nói, “Nếu Tiểu Vũ không muốn nhanh chóng đưa Tuệ An về thành phố A, cô ấy có gặp tai nạn phải nằm viện nửa năm không?”.

“Chuyện này sao có thể trách tôi? Hừ, tôi biết Nghiêu Vũ cái gì cũng tốt, làm sai việc gì cũng có người gánh thay trách nhiệm, cô ấy được mọi người yêu mến, còn tôi ai cũng ghét!”. Đỗ Lối phẫn nộ, cười khẩy. “Tại sao anh không trách cô ta bất chấp đêm hôm lái xe quay về gặp Đồng Tư Thành?”.

Hứa Dực Trung bất động, thở dài lại tiếp: “Tôi không phải trách cô, chỉ muốn nói với cô, mọi sự đều có nhân quả, sao không nghĩ tới bố mẹ, nghĩ tới tình cảnh của mẹ cô? Lẽ nào cô muốn đút trẻ sau này lớn lên, cũng có tâm trạng như cô?”.

Tức giận trong mắt Đỗ Lối dần biến mất, nước mắt túa ra, cô lấy tay bịt miệng không để khóc thành tiếng.

“Cô vẫn còn trẻ, có cần phải treo cổ trên cái cây đó không? Sơn Tử đã có con, hậu quả ly hôn đã rõ ràng, nếu cô vẫn muốn theo anh ấy, thì nên chuẩn bị một cuộc chiến lâu dài, kết quả thế nào vẫn chưa biết, cho dù ly hôn, đứa trẻ vẫn là ruột thịt của Sơn Tử. Cô có chắc sẽ không cãi cò với anh ấy? Sau khi có được Sơn Tử, bao nhiêu tủi cực bị kìm nén của cô liệu có không lộ ra? Cô sẽ chiều chuộng anh ấy cả đời? Cả đời thông cảm, bao dung? Vẫn còn cảm giác mới mẻ như bây giờ? Tuệ An cũng xinh đẹp! Cũng dịu dàng!”.

Đỗ Lối hét lên: “Hứa Dực Trung, anh thật tàn nhẫn! Chỉ vì đứa trẻ, chỉ vì đứa trẻ với người đàn bà anh ấy không yêu mà hy sinh tình yêu của chúng tôi sao?”.

“Đừng quên khi Tuệ An có con, cô đã đàn đấm với anh ấy”.

Đỗ Lối đẩy mạnh cửa xe, loạng choạng chạy ra phía cổng bệnh viện. Cô hận Hứa Dực Trung, xưa nay anh luôn lạnh lùng với cô, chưa bao giờ để tâm đến cảm nhận của cô. Cô đương nhiên biết, tại sao phải nói toạc ra một cách tàn nhẫn như vậy?

Hứa Dực Trung thở dài, đối với Đỗ Lối, anh luôn mềm lòng, bởi cô từng thích anh, tuy không giống tình yêu với Trương Lâm Sơn, nhưng vẫn làm anh cảm động. Nói như vậy tuy có hơi tàn nhẫn, nhưng cũng là vì cô.

Anh mang hộp quà cho đứa bé, đi vào bệnh viện.

Trên hành lang gặp Thiên Trần và Tần Huyền, Hứa Dực Trung chào một tiếng rồi đi. Thiên Trần không kìm được giọng nói: “Hứa Dực Trung, anh tại sao lâu như vậy anh không đến tìm Tiểu Vũ?”.

“Tôi biết cô ấy đã ra viện, đã khỏe lên”. Hứa Dực Trung lạnh lùng đáp.

Thiên Trần mặt tức giận, hừ một tiếng, không muốn nói cho anh ta biết, Nghiêu Vũ và Đồng Tư Thành đang ở trong, bên kéo Tần Huyền đi.

Hứa Dực Trung lúc đó mới thở dài, đẩy cửa vào.

Nghiêu Vũ ngoái đầu, ánh mắt lơ đãng, nhẹ nhàng nói với Tuệ An: “Hôm khác mình lại đến thăm, mình đi đây, Tư Thành?”.

Đồng Tư Thành bước đến nắm tay Nghiêu Vũ, hai người thông thả đi ra. Lúc đi qua Hứa Dực Trung, Nghiêu Vũ cúi đầu. Mắt đã đỏ lên, nhưng cô nghĩ anh chắc không nhìn thấy, cũng không bận lòng.

Hứa Dực Trung đi qua cô, đặt gói quà xuống, chơi với em bé. Lòng âm thầm buồn bã Nghiêu Vũ gầy như cọng giá đỗ, quả nhiên cô làm như không nhìn thấy anh. Cô và Đồng Tư Thành còn dắt tay nhau đi. Rõ ràng khi Đồng Tư Thành tìm anh đã nói anh ta và Nghiêu Vũ không có chuyện gì, vậy mà cô còn như thế!

Tuệ An luôn cảm thấy áy náy, thấy Hứa Dực Trung như vậy đột nhiên tức giận, vớ hộp quà của anh để cạnh giường, ném đi: “Hứa Dực Trung, anh vứt đi cho tôi! Anh chẳng ra gì! Tiểu Vũ...”.

Trương Lâm Sơn giật mình, vội vỗ về Tuệ An: “Đừng nóng, đừng giận, kẹo không có sữa cho con chúng ta ăn!”.

Tuệ An bật cười, nhìn Hứa Dực Trung nói: “Nếu anh không thích Tiểu Vũ thì thôi, nhưng thấy thái độ anh thế này, tôi không chịu được. Nói thật, nếu anh không đi tìm cô ấy, tôi thấy Tiểu Vũ thật sự nên chọn Đồng Tư Thành”.

Hứa Dực Trung nhăn nhó nhất hộp quà: “Tuệ An, khi cô chưa làm mẹ tính tình đâu có thế, đúng là được chiều quá sinh hư! Rõ ràng cô ấy sai, tại sao lại trách tôi!”.

“Em xem, Dực Trung quá độ lượng, nếu là người khác có khi đã phát khiếp bỏ chạy, coi như anh đã lấy một con hỏ cái!”. Trương Lâm Sơn giảng hòa.

Tuệ An lườm chồng: “Nếu em là hỏ cái thật thì tốt, làm hỏ cái còn hơn Nghiêu Vũ bị người ta bắt nạt”.

Hứa Dực Trung cau mày: “Tôi đâu có bắt nạt cô ấy, cô không thấy hai người đó anh em ngọt xớt, lại còn nắm tay nhau nữa!”.

“Nói hay lắm, khi Tiểu Vũ nằm viện nửa năm anh ở đâu? Cũng không đi thăm cô ấy, Tiểu Vũ xuất viện bao lâu rồi? Anh cũng không thèm đoái hoài!”.

“Trong lòng cô ấy có Đồng Tư Thành, tôi đến thăm để tức chết à? Cô ấy xuất viện, sao không đi tìm tôi?”.

Hứa Dực Trung ngồi trên sofa mặt hầm hầm tức giận, nhìn thấy Nghiêu Vũ và Đồng Tư Thành nắm tay nhau đi, anh rất nóng mắt. Nhưng trước mặt nhiều người như vậy anh còn biết làm sao.

“Vậy anh cứ chờ Tiểu Vũ đến tìm anh. Hừ, có khi đến đưa thiệp cưới cũng nên!”.

Đỗ Lối đứng cách bệnh viện không xa gọi điện cho Trương Lâm Sơn: “Em bé có khỏe không? Có ngoan không?”.

“Ừ!”.

Đỗ Lối cười, anh không tiện nói chuyện ư? “Anh không phải nói, chỉ cần nghe thôi, Lâm Sơn, anh rất thích có con đúng không? Rất vui đúng không? Em muốn chúc mừng anh!”.

“Ừ, cháu rất ngoan, đáng yêu lắm!”. Trương Lâm Sơn cười cười trả lời.

“Vậy thì tốt, em không tiện đến thăm, anh hôn bé giúp em, cẩn thận, râu chọc vào nó!”.

“Ha ha, ừ, anh xong việc sẽ liên lạc lại với em”.

Nước mắt trào ra, cô bịt chặt ống nghe, hít thật sâu, lại từ từ thở ra: “Không, nhà em có việc, em phải về thành phố B, anh cứ chăm sóc con đi, cả Tuệ An nữa, gia đình anh còn nhiều việc, đừng tìm em”.

“Ừ, được, nhớ cẩn thận”.

Cúp máy, Đỗ Lối khóc như mưa, ngồi cả buổi chiều ở vườn hoa bên ngoài bệnh viện, cô bỗng nhớ mẹ. Nhớ lại những ngày còn nhỏ, nhớ nỗi tủi thân không có một gia đình trọn vẹn.

Trương Lâm Sơn mang cho cô cảm giác như người cha, người anh, người yêu. Không chỉ một lần Đỗ Lối thầm nghĩ, tại sao mình không được may mắn như Tuệ An gặp anh sớm hơn. Bây giờ anh cũng yêu cô, thực sự yêu cô, nhưng cô không có được anh.

Hứa Dực Trung nói đúng, cho dù Trương Lâm Sơn ly hôn, thì con cái và Tuệ An vẫn là mối bận tâm của anh, anh không thể rũ bỏ trách nhiệm. Hứa Dực Trung cũng nói đúng, nếu Trương Lâm Sơn yêu cầu ly hôn, không chừng người nhà Tuệ An sẽ làm âm ỉ, rất có thể sẽ hủy hoại tiền đồ của anh. Có bao nhiêu người đổ kị với anh, Trương Lâm Sơn còn trẻ, đường công danh còn rất thênh thang. Hứa Dực Trung nói đúng, lẽ nào để con trai khi lớn lên cũng cùng tâm trạng như cô, lẽ nào để Tuệ An xinh đẹp dịu dàng lặp lại số phận của mẹ cô.

Cô muốn để lại những ký ức đẹp nhất cho anh, trước khi anh nói lời chia tay.

Đỗ Lối ôm bó hoa cát cánh trong lòng, hai hàng nước mắt chảy dài trên khuôn mặt xinh đẹp, cô đưa tay lau nước mắt, nhờ chủ hiệu chuyển giúp bó hoa: “Phiền cô, nhất định phải đưa tận nơi!”.

Từ xa, nhìn về phía tòa nhà bệnh viện màu xám, lặng lẽ rơi nước mắt, em yêu anh! Nên không muốn làm khó anh!

Tuệ An nhìn bó hoa vừa được đưa đến, không nói gì.

Trương Lâm Sơn nhìn bó hoa cát cánh màu tím nhạt cũng không nói gì.

Cô chủ hiệu giao xong bó hoa là đi luôn, không nhắn gì. Nhưng bó hoa này rất đặc biệt, không mang dải băng chúc mừng. Nhưng vẫn nổi bật giữa những bó hoa khác.

Tuệ An nhắm mắt, nhẹ nhàng nói: “Lâm Sơn, hôm nay nhiều người đến thăm em, em hơi mệt, muốn ngủ một lát, em muốn ăn cháo ở nhà hàng An Kí, bác sĩ nói có thể ăn cháo, anh mua cho em được không?”

Trương Lâm Sơn “ừ” một tiếng. Anh không biết đây là hoa gì, nhưng nhìn cánh hoa tím như được nhuộm, cánh dài mảnh mai, cảm thấy loài hoa này đẹp một cách thê lương. Có phải của Đỗ Lối gửi đến? Anh bỗng chột dạ, vội vàng đi mua cháo cho Tuệ An.

Những giọt nước như thủy tinh từ mắt Tuệ An lăn ra, cô hiểu, cô biết. Loài hoa cát cánh tượng trưng cho tình yêu vĩnh hằng, vô vọng.

Trong trận chiến giữa hai người phụ nữ, cô là người chiến thắng ư? Sao vẫn buồn như vậy! Tuệ An hoang mang, còn hẳn nhận tử ra không biết, nhưng rốt cuộc được gì? Một người chồng yêu cô gái khác, một gia đình êm ấm trong mắt người ngoài? Cả người bỗng hoang hoải, không còn hơi sức.

Trước khi nhìn thấy bó hoa cát cánh nói thay lời Đỗ Lối, cô chỉ có một ý nghĩ, tìm mọi cách níu giữ chồng, bảo vệ cuộc hôn nhân của mình. Nhưng khi nhìn thấy bó hoa, lòng cô lại đau, tình yêu vô vọng mà vĩnh hằng ư? Vĩnh hằng ư? Cô hận mình tại sao phải sống chết níu giữ cuộc hôn nhân này, cô hận Trương Lâm Sơn, hận Đỗ Lối. Tuệ An ôm chầm lấy nỗi.

Người ta bảo, khi người đàn ông ngoại tình, vợ anh ta luôn là người biết sau cùng, nhưng cô lại biết sớm nhất. Tuệ An tỉnh tở, ứa sạch sẽ. Trương Lâm Sơn cả đêm uống rượu với Đỗ Lối, đến sáng về đến nhà là ngủ luôn, Tuệ An ngồi thấy trên người anh ngoài mùi rượu và thuốc lá còn có mùi của phụ nữ.

Chỉ cần có ý, chẳng có gì là bí mật.

Nhưng, cô nhẫn nhịn, không hề hờn giận, luôn nhẫn nhịn, cô tin đây là cách tốt nhất, là cách tốt nhất để níu giữ chồng. Nhưng Tuệ An tử tận tâm. Nằm trong chăn, lớp vải bông mềm thấm khô nước mắt. Cô đã mất hy vọng, mất khao khát đối với hôn nhân.

Người từng yêu, đã yêu người khác, tình từng lưu luyến quá mong manh.

Đứa bé bỗng khóc ré, oe oe đòi sữa của nó làm cô bừng tỉnh. Tuệ An vén chăn, vỗ về nó. Tình mẫu tử trào lên, con trai là của cô, là báu vật không ai có thể cướp đi! Cô lau khô nước mắt, mỉm cười.

Không lâu sau, Trương Lâm Sơn mang cháo về, ân cần kê cao gối cho cô: “Vẫn còn nóng, em ăn đi!”. Anh đưa bát cháo cho cô, rồi quay đầu nhìn con.

“Lâm Sơn, lại đây”. Tuệ An cười dịu dàng, anh vẫn là bố của con trai cô, có gì không thể bỏ qua? “Chúng ta cùng ăn?”.

Trương Lâm Sơn há miệng, để Tuệ An đút cho thìa cháo, cười vang: “Con trai đầu to, trán rộng, lớn lên chắc chắn giống anh, hôm nay Thiên Trần cũng nói lông mày nó rất giống anh!”.

“Vâng, giống anh! Ha ha!”. Tuệ An cười vui vẻ.

Cô nghĩ thì ra hôn nhân thực sự có thể làm người ta chín chắn hơn. Cô rất tự nhiên vào vai người vợ. Thậm chí cũng không buồn quan sát thần sắc của Trương Lâm Sơn, không buồn tìm hiểu quan hệ giữa anh và Đỗ Lối.

Đêm khuya, cả Tuệ An và con trai đã ngủ say, Trương Lâm Sơn nằm thẫn thờ trên ghế sofa. Không gọi được cho Đỗ Lối, anh đã ghé hiệu bán hoa bên đường hỏi ý nghĩa của loài hoa cát cánh.

Câu trả lời khiến anh bàng hoàng, mũi cay cay, anh biết, anh sẽ không tìm thấy cô nữa.

Trương Lâm Sơn lặng lẽ ngồi dậy đến bên nôi nhìn con trai. Ánh sáng mờ mờ từ bên ngoài hắt vào, đứa trẻ ngủ rất say. Lòng tràn trề niềm hân diện được làm bố. Anh quay nhìn Tuệ An, cô cũng ngủ rất ngon, trên khuôn mặt xinh đẹp cơ hồ vẫn ẩn hiện nụ cười, cô là vợ anh, Trương Lâm Sơn kéo chăn đắp cho cô.

Đêm nay, anh ngồi canh cho hai mẹ con ngủ. Tuệ An và con trai, là hai người thân của anh.

Những giọt nước mắt to, nóng hổi từ trên mặt lăn xuống.

Trong cuộc đời mỗi người, ai cũng sẽ gặp người ta yêu đích thực, dù đạt được hay không, cuộc sống vẫn cứ tiếp diễn. Nó sẽ được lưu giữ ở nơi sâu nhất trong tim, thời gian sẽ xây những bức tường xung quanh, sau đó dây leo sẽ mọc ra, cỏ dại sẽ vây kín, dần dần sẽ quen từng có một nơi như thế.

61. Chương 61

Ánh mắt Nghiêu Vũ dôi ra xa, Hứa Dục Trung mỉm cười nhìn cô. Anh muốn để cô mãi mãi sống trong giấc mơ đẹp như vậy, nhìn cô cười, anh thấy hạnh phúc.

“Nghiêu Nghiêu, anh thấy tắm suối nước nóng rất tốt cho sức khỏe, mùa hè vẫn có thể tắm suối nước nóng, đúng không?” Đồng Tư Thành đề nghị.

Nghiêu Vũ ngheo đầu ngẫm nghĩ rồi nói: “Ô! Tư Thành, anh thật nhàn rồi, làm ông chủ rồi sao?”

“Đúng, anh mắc phải bệnh nhà giàu, cần nghỉ dưỡng, nhân thể đưa em đi”.

“Chuyến du lịch đến các thị trấn cổ đáng tiếc mới đi được một nửa, không biết bao giờ mới đi nốt được”. Nghiêu Vũ nhìn những bức ảnh trong máy tính lẩm bẩm.

“Đã có Hứa Dục Trung giúp em giải quyết, còn phàn nàn gì nữa? Đi tắm suối nước nóng thôi”.

Nghiêu Vũ nhìn ra ngoài, mặt trời đang lặn, tháng sáu rồi. Cô nhớ lại bốn năm trước, lần đầu tiên gặp Hứa Dục Trung ở sơn trang suối nước nóng mới khai trương. “Tư Thành, quần áo mùa năm ngoái em không mặc vừa, cái váy này có phải quá rộng không?”

Cô chậm chậm đứng dậy, tìm chiếc váy bông ướm lên người: “Cái này được đấy, ăn tối xong mình đi. Mẹ!”. Nghiêu Vũ gọi to.

Mẹ Nghiêu Vũ bước vội ra, nhìn cô trách: “Lớn thế rồi, vẫn gọi ầm lên như vậy.”

“Chào cô!”

“Tư Thành, cháu lại có đề xuất gì?”

“Cháu muốn đưa Nghiêu Nghiêu đi tắm suối nước nóng, rất tốt cho sức khỏe.”

“Mẹ, con muốn ăn món riêu cá mè nấu, ăn xong con mới đi. Được không mẹ?” Nghiêu Vũ kéo tay mẹ làm nũng.

Mẹ ôm cô âu yếm: “Ăn món mẹ nấu, tăng mấy cân rồi?”

Nghiêu Vũ ngẫm nghĩ: “Hai lạng! Không tồi chứ? Hai lạng cơ đấy!”

“Haha!”. Mẹ Nghiêu Vũ và Đồng Tư Thành bật cười.

Ăn tối xong, Đồng Tư Thành lái xe đến sơn trang suối nước nóng của tập đoàn Gia Lâm, Nghiêu Vũ liếc anh: “Sao nhất định phải đến đây?”

“Không phải ở đây là suối khoáng tự nhiên có chứa khí trời sao, suối nóng có khí trời có thể cải lão hoàn đồng, tắm xong là em biến thành em bé.”

“Haha, đừng ba hoa nữa, nghe nói Tiêu Dương đã giới thiệu bạn gái cho anh?”

“Ừ, gặp rồi, cũng khá, may người ta không chê anh mắc bệnh nhà giàu, rất dễ thương.”

“Tiêu Dương khỏe không?”

“Có con rồi, anh chàng này, anh cứ tưởng mình si tình nhất, nhưng có lẽ còn chưa bằng cậu ta”. Đồng Tư Thành thở dài, anh quá hiểu Tiêu Dương, lấy vợ, sống bình thường, nhưng vẫn nhớ Thiên Trần, “Đàn ông và phụ nữ khác nhau, A Dương nhớ Thiên Trần nhưng vẫn là người chồng tốt, người bố tốt”.

“Tần Huyền theo đuổi Thiên Trần cũng lâu rồi, không hiểu ý Thiên Trần thế nào, vẫn kín như bưng, em thấy, cứ như thế này có khi Tiêu Dương ly hôn thật”. Nghiêu Vũ đã khuyên bạn nhiều lần. Thiên Trần chỉ cười cười, không nói, khiến Tần Huyền vài ba ngày lại phải đến thành phố A.

“Đến rồi!”. Đồng Tư Thành dừng xe, dắt tay Nghiêu Vũ đi vào sơn trang.

Màn đêm dần buông, mùa hè người tắm suối khoáng không nhiều, Nghiêu Vũ nhìn thấy suối nước nóng, bao kí ức ùa về. Cô chậm chậm đi đến, bước xuống cái hồ bốn năm trước đã tắm, chờ Đồng Tư Thành.

Nước ngập đến ngực, cô nhắm mắt dựa đầu vào bậc đá. Hơi nước nóng làm má cô đỏ dấy, chân khua trong nước, cái nóng lan khắp cơ thể. Đồng Tư Thành nói đúng, mùa hè tắm suối khoáng vẫn dễ chịu.

Cảm thấy bên cạnh có người xuống nước, cô hỏi: “Sao lâu vậy Tư Thành?”

“Hừ!”

Nghiêu Vũ giật mình, bụng đã run, rõ ràng là giọng của Hứa Dục Trung. Cô vẫn nhắm mắt nói tiếp: “Hừ cái gì? Anh đừng học theo cái trò đó của Hứa Dục Trung! Trẻ con, chẳng phong độ chút nào, phụ nữ nào thích được!”

Cơn giận làm Hứa Dục Trung nóng người. Anh cố nhịn, ngắm nhìn cô. Buổi chiều Đồng Tư Thành gọi cho anh, nói tối nay Nghiêu Vũ sẽ đến suối nước nóng. Anh ta còn cười cợt hỏi: “Đã tìm thấy mảnh đá chưa? Trên đó viết gì?”

“Không liên quan đến anh!”

Đồng Tư Thành không chấp, nói tiếp: “Năm đó tôi ngồi trên khán đài sân vận động nhìn Nghiêu Vũ đi ra, khoảng cách hai trăm mét đã ngăn cách tất cả, lần này anh định để cô ấy phải đi bao xa?”

Trên mảnh đá khắc: Anh ấy nói anh ấy thích mình!

Lúc đó Hứa Dục Trung sững sốt. Anh có thể hình dung tâm trạng Nghiêu Vũ khi khắc những chữ ấy lên mảnh đá. Cô tin anh.

Nhớ lại những lần Nghiêu Vũ nổi cáu, bỏ mặc anh, nhớ lúc anh ngốc nghếch chạy đến đợi dưới nhà cô... nói với cô, anh thích em! Anh yêu như vậy, sao có thể nửa năm không đến tìm cô, cô ra viện cũng không đoái hoài?

Có phải anh vẫn còn giận, giận cô ở mãi bên Đồng Tư Thành?

Hứa Dục Trung quàng tay ôm Nghiêu Vũ, hôn thật sâu trước khi cô lên tiếng.

Mùi hương thanh mát như tiết trời sau mưa, mùi hương đã lâu không thấy.

Nghiêu Vũ đâm thùm thụp, ra sức đẩy anh: “Muốn em chết ngạt à?”

Hứa Dục Trung ngấm ngấm, vuốt tóc cô. Lại gần rồi, do phẫu thuật ư? Lòng xót xa, anh thầm nhủ từ nay không cho cô để tóc ngắn nữa. Ánh đèn lồng chiếu lên mặt Nghiêu Vũ, má cô đỏ như màu hoa đào. “Gầy thế này, chẳng giống con gái chút nào”.

Nghiêu Vũ vội lùi về sau, chống tay ngồi lên bậc đá, lộ ra cơ thể gầy gò: “Ồ, chẳng giống con gái thì đi tìm cô khác!”

“Nhất định phải tỏ ra như vậy à? Chẳng phải em đã hạ gục anh?”

Cô bật cười, ngẩng đầu nhìn saotrời: “Không phải, em không muốn hạ gục anh, nhưng em là thế!” Qua thời gian xanhhau dài như thế, cô vẫn không có cảm giác xa lạ với anh. Nhưng, Nghiêu Vĩng, ít nhiều cũng có những điều không như ngày xưa. “Không chịu được thì thôi, em không thích ép buộc người khác”.

“Em tưởng tôn nghiêm của đàn ông có thể dễ dàng làm tổn thương như thế?” Hứa Dực Trung rất bức, anh đã hạ mình đi trước một bước, vậy mà cô còn ngang như thế.

Anh hừ một tiếng, lạnh lùng nhảy lên bờ. “Không nên ngâm nước lâu, lên đi, anh chờ em ở phòng lớn, chúng ta từ từ nói chuyện”. Anh quay người bỏ đi.

Nghiêu Vũ nhìn theo anh, mắt dần dần dần nước. Không phải cô không muốn đi tìm anh, mà cô sợ anh không cần cô nữa.

Hứa Dực Trung đợi rất lâu, mới thấy Nghiêu Vũ chậm chậm bước vào. Anh nhú mồm, nắm tay cô đi đến ngôi biệt thự. Anh bước vừa nhanh vừa mạnh, mới được hai bước, đằng sau “ái” một tiếng, Nghiêu Vũ đã ngã trên đất.

Anh hoảng hốt: “Tiểu Vũ”.

Nghiêu Vũ không tìm được nước mắt, tay nắm áo anh nghẹn ngào: “Anh đừng giận em”.

“Biết sai rồi hả? Anh chẳng là gì phải không? Chỉ biết đến anh ta, không biết đến anh?” Hứa Dực Trung sầm mặt.

Nghiêu Vũ không nói, nước mắt tuôn càng mau. Phòng lớn lúc này không có khách, nhân viên phục vụ ý tứ lui ra. Nghiêu Vũ lấy điện thoại định gọi, Hứa Dực Trung giằng lấy: “Không được gọi, không được gọi cho ai hết!”

Cô ngồi thụp xuống, mắt đầm nước.

“Lại còn khóc? Em biết rõ anh ta không bị ung thư, vẫn bắt chấp đêm khuya lái xe quay lại, trong lòng em ai quan trọng ai không? Anh sẽ nghĩ thế nào?”

“Em biết rồi, anh không thích em nữa.” Nghiêu Vũ đột nhiên khẽ nói, chống tay xuống đất đứng lên, người lảo đảo.

“Ai giận ai? Ai là người nên bức?”

Nghiêu Vũ nhìn anh, lưu luyến và buồn bã, cúi đầu: “Anh nên bức, là Tư Thành lắm chuyện.”

“Lại còn không, trước giờ toàn là anh đi tìm em, anh không tìm thì em cũng thôi luôn? Em khắc dòng chữ trên mảnh đá ước nguyện là vì thế ư? Nhất định anh phải chủ động...”

Nghiêu Vũ ngắt lời anh: “Vâng, làm sai, lẽ ra em nên đến dỗ dành anh. Ít nhất cũng làm anh hài lòng một phen, để anh có thể xuống thang, để anh đỡ bức. Em không đi tìm anh, chẳng phải cũng tốt?”

Hứa Dực Trung càng tức, Nghiêu Vũ vẫn ngang ngược như vậy! Anh chỉ nói một câu, là cô thôi luôn, không tìm anh nữa... nhưng anh vẫn muốn tìm cô.

“Đã gần một năm, anh cũng không đến tìm em... thật ra anh cũng không cần đến tìm em”. Lòng buồn vô hạn, Nghiêu Vũ cúi đầu, nói nhỏ: “Trả điện thoại để em gọi người đến đón”.

Hứa Dực Trung bất động.

Nghiêu Vũ thở dài, chậm chậm quay ra. Chân run run, bước từng bước, khó nhọc. Chín tháng, cô chỉ có thể đi được một ngàn bước. Nghiêu Vũ biết cô sẽ khỏe lại, có thể đi một bước, đi một ngàn bước, là có thể đi xa hơn.

Hứa Dực Trung bỗng có cảm giác kìa, nhớ lại câu nói của Đồng Tư Thành, anh có thể để cô đi bao xa? Chính lúc Nghiêu Vũ khuất ngoài đại sảnh, anh bật dậy, đuổi theo.

Nghiêu Vũ đi chậm chậm ở phía trước. Hứa Dực Trung lặng lẽ đi sau, Nghiêu Vũ bỗng quay đầu: “Anh đi theo em làm gì?”

“Anh muốn xem em có thể đi bao xa”.

“Em không đi nữa!”

“Vậy em cứ đợi đấy!”

Nghiêu Vũ rơm rớm nước mắt, điện thoại Hứa Dực Trung vẫn cầm, cô kêu lên: “Trả điện thoại cho em”.

“Không!”

“Tại sao? Rõ ràng gần một năm anh không đến tìm em, em cũng không muốn tìm anh, anh còn nói gì?”

Tim Hứa Dực Trung nhói đau: “Đúng, anh không đến tìm em, gần một năm anh không đến tìm em. Em cũng không giận anh?”

Biết, Nghiêu Vũ nghĩ, cô đương nhiên biết: “Ồ, nếu em giận thêm chút nữa, anh không chỉ một năm, còn mãi mãi không đến tìm em, em đương nhiên... cũng sẽ không đợi”.

“Sao em cứng đầu như vậy, nóngọt một câu không được à?” Hứa Dực Trung tức tái mặt. Anh đã nghĩ kĩ, anh muốn có Nghiêu Vũ, nhưng không trị cô, sau này sẽ thế nào? Anh cố nhịn, bây giờ không thể nhịn được nữa. “Trừng phạt như em, chẳng ai chịu được!”

Tiếng anh bỗng dừng đột ngột, chân Nghiêu Vũ vừa nhũn, ngồi sụp xuống đất.

Hứa Dực Trung kinh ngạc nhìn cô, tiếng u u trong đầu to dần. Cô cúi đầu, ngồi xuống đất, không, là khụy xuống đất.

“Anh còn muốn để cô ấy phải đi bao xa?” Hứa Dực Trung ngẫm lại câu nói của Đồng Tư Thành, giữa đêm hè tháng Sáu mà máu toàn thân anh cơ hồ đông lại, các đầu ngón tay lạnh dần. “Sao thế? Tiểu Vũ, em sao thế?”

Cô vẫn bất động, những giọt nước mắt to tròn lăn ra từ khóe mắt.

“Em đứng lên, đứng lên đi!” Hứa Dực Trung cuống quýt, cảm giác kì lạ đó lại ập đến. Cô bị làm sao? Cứ như không thể đứng lên được nữa.

Nghiêu Vũ ngửa đầu nhìn anh vệt tội nghiệp, mắt loang loáng ướt, nước mắt đọng trên mặt lóng lánh như thủy tinh.

Anh xúc cô lên, Nghiêu Vũ tựa vào anh.

“Đi!” Hứa Dực Trung bước lên một bước, cảm thấy chân Nghiêu Vũ dường như không thể nhúc nhích. Người cứng đờ, anh ngoái lại ngạc nhiên, “Sao vậy? Đi thôi! Lại làm nũng? Lại muốn anh bế?” Hứa Dực Trung càng nói lòng càng rối, mắt đã đỏ lên.

Nghiêu Vũ cắn môi im lặng.

Anh siết tay cô: “Nói đi! Em nói gì đi!”

“Em... em không đi được, Dực Trung!” Mặt Nghiêu Vũ đầm nước, tay túm áo anh, khớp ngón chân trắng bệch.

Hứa Dực Trung cảm giác có gì đó trong lòng anh vỡ vụn, vội bế cô đi về ngôi biệt thự: “Chắc là em ngâm nước lâu, cơ thể chưa thích nghi, không sao, nằm một lúc là ổn!”

Nghiêu Vũ vùi mặt vào ngực anh, mặc cho nước mắt thấm vào áo anh. Lòng hoảng loạn, cô sợ, cô đang sợ, sợ anh không thích cô nữa.

Vào phòng Hứa Dực Trung để cô nằm trên đi văng, quay đi pha trà.

Nghiêu Vũ nhắm mắt, cuối cùng cũng có can đảm nói: “Bây giờ em đã có thể đi một ngàn bước rồi.”

Tay Hứa Dực Trung vừa lỏng, chén trà rơi xuống vỡ tan. Anh quay đầu giận dữ hét lên: “Nghiêu Vũ, nếu em không phải đang ốm, anh đã đánh em rồi!”

Nghiêu Vũ hoảng sợ, lùi sâu vào đi văng, thân hình gầy gò, vẻ hốt hoảng đó của cô làm tim anh rung lên, đường gân trên thái dương co giật. Anh chậm rãi bước đến, khụy trước mặt cô, vùi mặt vào đùi cô: “Tại anh,

Tiểu Vũ, tại anh... không sao đâu, em sẽ khỏe...” Anh choàng tay ôm cô, giọng thiếu não: “Anh đầu hàng, Tiểu Vũ, anh không giằng được...”

Nghiêu Vũ ôm anh, để đầu anh ngả lên đùi mình. Cô nhắm mắt, vuốt ve tóc anh, dường như anh là đứa trẻ, cần cô an ủi.

Lát sau cô khẽ nói: “Xin lỗi, em muốn đi tìm anh... nhưng anh cách em không chỉ một ngàn bước, em phải đi rất lâu, rất lâu mới có thể tìm được anh.”

Nước mắt đã ứ đầy tròng, Hứa Dực Trung ôm chặt cô, muốn ép cô vào anh, để hai trái tim áp sát: “Không, không xanh vậy, Tiểu Vũ, một bước cũng không, nửa bước cũng không, anh luôn ở đây, em không cần đi, cũng tìm thấy anh...” Nước mắt nóng hổi ứ ra, “Em không cần vội vàng quay về thị trấn cổ, anh ở đây, anh vẫn luôn ở đây.”

Anh không ngẩng lên, Nghiêu Vũ cảm thấy đùi mình nóng ửng. Cô không nói, cũng không vội nâng mặt anh. Miệng nở nụ cười, cuối cùng anh cũng hiểu. Còn gì hạnh phúc hơn người yêu hiểu lòng mình?

Thiên Trần dìu Nghiêu Vũ chậm chậm đi dạo quanh đầm sen. “Khá thật, bọn mình đã đi hai tiếng rồi, Tiểu Vũ.”

Nghiêu Vũ nhỏ cười: “Đúng, mình còn chạy được kia.”

Thiên Trần hoảng hồn: “Từ từ thôi, cậu đừng là mệnh lớn.”

“Do xe tốt. Ở hiền gặp lành, lúc này chỉ muốn Tư Thành được vui, ha ha.”

“Tiểu Vũ, tại sao cậu luôn lạc quan như vậy?”

Nghiêu Vũ nghĩ một lúc trả lời: “Tại sao không? Lẽ nào khi gặp chuyện gì, cứ phải nhăn nhó? Mình quen một người bạn có triết lý rất hay, anh ấy bảo, con người thật ra có tiềm năng rất lớn, khi một khả năng nào đó, được rèn luyện và phát huy cao độ, sẽ có hiệu quả đặc biệt. Ví dụ người mù, thính lực rất tốt, bởi thường xuyên sử dụng. Lạc quan, mình nghĩ cũng như vậy, nếu thường xuyên lạc quan, tự nhiên sẽ cảm thấy dễ vui hơn người khác. Mình chỉ có khả năng đó.”

Thiên Trần thở dài: “Mình lại rất mâu thuẫn, không biết thế nào...”

“Thiên Trần, sao cậu gốc thế? Uống cho cậu tốt nghiệp khoa Văn, cậu thật sự không hiểu ý nghĩa của Cổ Mộ Xuân? Anh ta không phải là tiếng sét ái tình như cậu muốn, cũng không phải cảm xúc nhất thời, anh ta rất tự tin!”

“Ý nghĩa? Ý nghĩa gì?”

Nghiêu Vũ cười ha hả: “Cậu đi hỏi người ta”. Thấy Hứa Dực Trung đi đến, cô vẫy anh.

Thiên Trần biết ý cáo từ. Mang theo nỗi băn khoăn về nhà.

Hứa Dực Trung đi đến véo má cô: “Đã định tháng sau rồi. Tuần trăng mật em muốn đi đâu?”

“Có thể muộn hơn một chút không? Em vẫn muốn leo núi”.

“Không được!”

Nghiêu Vũ cười: “Đúng là không nên mắc nợ ai, nợ anh một lần vậy là việc gì cũng phải theo ý anh. Tuần trăng mật để anh quyết định, trừ leo núi, trừ chạy, đi đâu cũng được.”

Một tháng sau, trời mùa thu trong xanh, Hứa Dực Trung và Nghiêu Vũ nắm tay nhau tản bộ trên đường phố Hi Châu, Vân Nam. Những kiến trúc phóng khoáng của người Bạch nổi bật dưới trời xanh mây trắng. Những ngôi nhà hai tầng dọc bên con đường lát đá vụn dài tít tắp tận chân trời. Ánh nắng ấm áp chiếu vào mắt, Nghiêu Vũ sung sướng reo lên: “Sao em không biết nơi này nhỉ, tưởng Vân Nam chỉ có Lệ Giang và Đại Lý là tuyệt nhất.”

Hứa Dực Trung cười vang: “Anh sẽ từ từ đưa em đi để em viết nốt tập hai Cổ trấn du kí”.

“Dực Trung, có phải em quá lãng mạn không, đi qua những nơi cổ kính thế này, nhìn những con đường nhỏ quanh co, cảm giác như đi vào lịch sử. Kiến trúc, con người, phong cảnh, những bức tường bao, vòm cổng,

những họa tiết điêu khắc, em đều cảm thấy rất đẹp, cứ như quay lại thời xa xưa, ấn tượng mãi, ám ảnh mãi. Có phải em thích nằm mơ?”

Mắt Nghiêu Vũ mơ màng dõi về xa, Hứa Dực Trung mỉm cười nhìn cô. Anh nguyện để cô luôn sống trong giấc mơ đẹp như thế. Nhìn nụ cười sung sướng đó, anh cảm thấy hạnh phúc.

“Chắc hẳn em đang nằm mơ, mơ thấy mình cười một gã ngốc có cái đầu lợn!” Lời Nghiêu Vũ như vọng ra trong mơ làm Hứa Dực Trung sực tỉnh.

Anh hít một hơi, nói nhỏ vào tai cô: “Phải đấy, vợ à, em đang mơ, bây giờ gã ngốc có cái đầu lợn ấy đang nói với em. Anh yêu em.”

Vậy là Nghiêu Vũ bừng tỉnh khỏi giấc mơ, cất tiếng cười lạnh lớt, nhón chân định chạy. Hứa Dực Trung nhanh tay túm lấy bả vai cô: “Em đã nói, em chỉ có thể đi, không thể chạy cơ mà.”

Nghiêu Vũ lại cười khanh khách.

Sau Tết, Thiên Trần nhắn tin cho Nghiêu Vũ: “Mình đến chỗ anh ấy đây, mình đã hiểu ý nghĩa của Cỏ Mùa Xuân, Tiểu Vũ, chúc mừng mình đi.”

Nghiêu Vũ cười vang chìa cho Hứa Dực Trung xem: “Lại giải quyết một vấn đề nan giải!”

“Cỏ Mùa Xuân nghĩa là gì?”

“Mong em như cỏ đợi xuân về!” Nghiêu Vũ đầu lắc lư đọc xong, thở dài thườn thượt, “Dực Trung, tập đoàn anh không chỉ kêu gọi góp vốn, còn gọi cả chó sói đến cắn Thiên Trần đi rồi.”

Dưới trời tuyết mênh mông, Đỗ Lỗ phóng xe vun vút trên đường cao tốc tiểu bang Alaska, mong sớm trở về khách sạn, uống ly café nóng.

Cuộc đời cô lại sang trang khác.

62. Chương 62

Chẳng phải một bài thơ nổi tiếng[1] đã viết, khoảng cách xa nhất trên thế giới này chính là tôi ở ngay trước mặt em, nhưng em không biết tôi yêu em.

[1] Bài thơ Khoảng cách xa nhất thế giới của Tago.

Đến thành phố A tham dự hội chợ nhà ở theo lời mời của tổng giám đốc tập đoàn Gia Lâm, sự thay đổi của thành phố này khiến tôi không khỏi ngỡ ngàng. Chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, nơi đây hoàn toàn không còn là những ngôi nhà gạch đỏ kiểu cũ, hoặc dạng nhà hộp xanh xanh, xám xám. Thành phố như rừng trúc sau mưa, những tòa nhà cao tầng hiện đại như nấm mùa xuân, sau một đêm bật đất mọc lên tua tủa.

Ví dụ như tòa nhà trung tâm hội chợ. Nhìn bên ngoài giống hình một con tằm, những kết cấu thép rộng hình vòm, mái trong suốt, phòng đa năng trong suốt rộng thênh thang. Tôi đi vào trong. Thấy khách chen nhau đến xem nhà, đối với người kinh doanh bất động sản, nhìn cảnh tượng đó lòng đương nhiên khấp khểnh. Bởi thị trường là mạng sống!

Ở thành phố này, bất động sản đang trong thời kì đầu, phát triển rất nhanh, giới khai thác hoan hỉ, khu nào cũng chật khách đến xem, đến nghe tư vấn và kí hợp đồng mua nhà. Tôi nhìn thấy ở phòng lớn đang có diễn đàn, liền đi vào, muốn nghe quan điểm của các chuyên gia, học giả và các doanh nghiệp trong giới.

Trong phòng, ngoài những người đang phát biểu, chỉ có mấy phóng viên qua lại, tôi ngồi phía trên, vừa may nghe được đoạn đối thoại rất thú vị của đám phóng viên trẻ.

Giọng em rất to, tràn đầy nhiệt huyết của một người trẻ tuổi mới bước vào xã hội. Tôi nghĩ vậy, bởi vì tôi cảm thấy mình đã già, mười tám tuổi vừa học vừa làm, theo bố kinh doanh, lăn lộn trong xã hội mười bảy năm, tôi cảm giác mình có những trải nghiệm gấp đôi cánh trẻ bây giờ. Có lúc tôi nghĩ, hình như mình đã

không còn có những xúc động mạnh nữa. Phát triển sự nghiệp, đối với tôi chỉ là cảm giác làm được hay không làm được. Giống gì nhỉ? Giống như làm toán hồi mới đi học, mỗi công trình là một bài toán cần áp dụng các công thức để giải, làm xong một công trình coi như giải xong một bài toán, lúc đó chỉ cảm thấy một chút hân diện nho nhỏ.

Có lẽ, tôi bây giờ không phải là giải toán, mà là ra đề. Tập đoàn Phương Bắc ra đời, hầu hết công việc đều cần đến tôi, nhưng đến giai đoạn này, tôi đảm nhiệm vai trò của người ra đề, còn vận dụng công thức để tính toán ra kết quả, đã có người khác làm.

Tôi bắt giác nhìn em đầy ngưỡng mộ. Hồi bằng tuổi em, khí phách ngang tàng và nhiệt huyết của tôi tắt lụi bởi người bố nghiêm khắc.

Tôi chỉ thích làm quân tướng, không muốn làm quân xe trên bàn cờ, mấy năm sau tôi trưởng thành, dần trở nên điềm tĩnh, biết kiềm chế.

Em xuất hiện trong tầm mắt tôi như vậy. Có người nhận xét mắt tôi có thể phát điện, đàn ông tuổi ba lăm có sức hấp dẫn nhất, tinh lực dồi dào, từng trải, hiểu phụ nữ. Bất luận sự hiểu đó là đau khổ hay hạnh phúc, theo cách nhìn của tôi, em là người đẹp hiếm có.

Người đẹp, tôi gặp quá nhiều, ví dụ vợ cũ của tôi, vốn là người mẫu, khi cô ấy khiêu vũ, đàn ông nào cũng mê, nhưng dù nhảy đẹp bao nhiêu, nhìn nhiều cũng thấy bình thường, lâu dần khi cô ấy khiêu vũ tôi cũng chỉ yên lặng thưởng thức. Huống hồ đi làm về, đâu phải chỉ có xem cô ấy khiêu vũ.

Tôi đột nhiên hiểu ra, vẻ đẹp của vợ cơ hồ chỉ để thưởng thức, cô ấy đi lại trong nhà thỉnh thoảng lại khiến tôi có cảm giác đây không phải là ngôi nhà, mà là sàn diễn hình chữ T.

Sau khi cưới, cô ấy không làm người mẫu nữa, chỉ được thể hiện thân hình tuyệt mỹ lúc ở nhà hoặc đi phố với bạn. Câu cửa miệng của cô ấy là: Ai nói phụ nữ thì phải nấu ăn, trông con? Tại sao không thuê giúp việc?

Tôi nghĩ rất lâu, nói với cô ấy: Nếu vợ không biết nấu ăn, không trông con, anh chỉ cần thuê giúp việc, vì sao phải kết hôn?

Vậy là từ sự ngông cuồng si mê người đẹp của thời trai trẻ, trở về nhận thức của người đàn ông trung niên đối với gia đình, tôi cho cô ấy đủ tiền có thể thuê giúp việc nấu ăn, trông con, dứt khoát ly hôn.

Tôi thích phụ nữ đẹp. Dung mạo đẹp, dáng người đẹp như vợ cũ của tôi là một kiểu. Dung mạo không đến nỗi xấu không thể chấp nhận, nhưng tâm hồn đẹp cũng là một kiểu. Cô phóng viên này, dung mạo xinh đẹp, có ý thức công dân cũng là một kiểu.

Lặng lẽ nghe xong, lát sau em đi, ấn tượng để lại cho tôi lúc đó là, khi tranh luận, mắt em giống như ánh đèn có thể điều chỉnh được, từ từ sáng lên, cuối cùng lóng lánh như pha lê.

Tôi đến gặp một người quen trong giới kinh doanh bất động sản vừa được em phỏng vấn, hỏi dò về em. Vị này lắc đầu, nói: Hình như phóng viên báo mạng thời sự thành phố A, miệng lưỡi sắc như dao.

Tôi cười, ra khỏi phòng.

Tôi nghĩ, có lẽ mình quá nhàn rồi, những môn thể thao mang tính chinh phục như chơi golf, câu cá đều rất tĩnh, thiên về nội tâm chơi mãi cũng muốn thay đổi.

Sau khi trở về, tôi lên diễn đàn trên mạng, chờ một tuần. Khi thấy họ nói về vấn đề bất động sản bùng hưng phấn, đọc liền hết bài viết tiêu đề Gian thương đâu có chê tiền.

... Nếu giới đầu tư không quá hámlời, giá nhà đất liệu có tăng? Không, giá nhà đất liệu có tăng vù vù như vậy? Thiết nghĩ không ai trong số họ nhìn thấy tiền mà không muốn kiếm. Nhưng, họ tham lam, lừa gạt, dối trá... bằng cách đó họ kiếm được những đồng tiền không xứng đáng...

Tôi cười ha hả, một mình khoả tra ngồi trước tivi, trước mặt vụt hiện một hình bóng đáng yêu, dứ dứ nắm đấm, chỉ muốn lôi giới kinh doanh bất động sản lên đoạn đầu đài hoặc giá treo cổ. Thế hệ 8X, không những có trí tuệ, còn đầy nhiệt huyết đam mê. Thế giới sẽ thay đổi dưới tay họ.

Cảm thấy hứng thú, tôi nghĩ ra một cái nick lên diễn đàn đấu với em. Suốt một tháng, bài viết này trở thành vấn đề nóng nhất diễn đàn, tôi và em tranh luận rất thẳng thắn, tôi không tin mình không địch nổi cô bé “miệng lưỡi sắc như dao” kia.

Nếu tôi là con mèo già, thì em là con chuột nhỏ tôi nuôi, là con chuột không biết, cũng chưa từng nhìn thấy mèo.

Tôi dần dà phát hiện, em rất có chủ kiến, lại am hiểu triết học! Vợ cũ của tôi từng nói ráo hoảnh: Tần Huyền, em thấy anh khi túi đã đầy tiền, liền đóng vai phong lưu, gia đình anh nông dân chính gốc, chuyên thầu khoán, vừa phát mấy năm, bây giờ cũng lên được tập đoàn mới đi học thần, học đạo để đánh bóng bản thân.

Tôi chỉ lặng lẽ nhìn cô ta, giờ sách đọc tiếp. Lúc đó tôi biết, tại sao chủ nghĩa duy tâm vẫn còn đất sống, đâu chỉ nghĩ tới câu: Tôi tư duy tức là tôi tồn tại[2]. Tôi coi như cô ta không tồn tại.

[2] Câu nói nổi tiếng của triết gia người Pháp René Descartes (1596-1650).

Cuối cùng một hôm, không thể hàng ngày chờ đợi hồi âm trên diễn đàn, liền đề nghị em dùng QQ nói chuyện, em đồng ý. Tôi có MSN, nhưng tôi muốn dùng riêng một QQ, trong đó chỉ có một người bạn là em. Tôi lấy cái tên có hàm ý đặc biệt: Cỏ Mùa Xuân, từ đó em gọi tôi là Cỏ Xuân, tên mạng của em là Linh Lạc Vi Trần, nghĩa là bụi bay, tôi gọi em là Trần Trần.

Trong thời gian hơn hai năm, em dần dần đi vào lòng tôi. Em coi tôi là một người ảo không bao giờ gặp mặt để dốc bầu tâm sự, A Dương, bố mẹ, công việc, bạn bè, em đều nói hết với tôi. Tôi lặng lẽ trở thành cái hồ nhỏ, trong phim Năm tháng như hoa Lương Triều Vỹ dùng tay đào một cái hồ nói vào đó những bí mật của mình.

Trần Trần làm tôi đau lòng. Tính cách kiên cường, nhưng bị kẹt giữa tình thân và tình yêu, đến nỗi một thời gian dài, tôi cảm giác em bị kẹt giữa băng và lửa.

Theo tôi nghĩ, em và A Dương không thể có kết quả, mấu chốt của vấn đề liên quan đến quan niệm dòng dõi của người Trung Quốc. Cá nhân tôi cho rằng, vấn đề này có lý, đối với người bình thường, hoặc với người không coi trọng quan điểm đó, điều này có vẻ không công bằng, chỉ người trong cuộc mới có thể hiểu khoảng cách khó nói đó.

Lấy ví dụ đơn giản, bố mẹ Trần Trần là giáo sư đại học, sẽ tuyệt đối không suốt ngày phàn nàn chuyện chợ búa giá cả, bố mẹ Tiêu Dương thì ngược lại. Hai gia đình ngồi với nhau, biết nói chuyện gì? Không có tiếng nói chung, bố mẹ Trần Trần chỉ cần hơi khách sáo, kiêu lời một chút là bố mẹ Tiêu Dương đã thấy chạnh lòng, họ cho là vợ chồng ông giáo sư kiêu ngạo, kì thực họ chỉ không quen giao tiếp theo cách của bố mẹ Tiêu Dương.

Đàn ông không chịu nổi khi thấy bố mẹ bị lép vế, bị coi thường, dù đó chỉ là cảm giác.

Thực ra ở tuổi này, qua trải nghiệm nhất định, tôi thấy chuyện đó rất dễ hiểu. Nhưng Trần Trần không hiểu, dường như từ xa tôi cũng cảm thấy nét mặt cau có của em.

Tôi kể cho em nghe câu chuyện: Một con hổ già đeo cái chuông trên cổ, làm thế nào tháo chuông mà không làm hổ giật mình?

Trần Trần rất thông minh, lập tức trả lời: Tháo chuông cần gì để ý người đeo chuông!

Sau đó em trầm ngâm, đáp án rất rõ ràng, tất cả đều nằm trong tay mình, tự mình quyết mọi chuyện. Nhưng quả thật người trong cuộc thiếu tỉnh táo, bố mẹ em dứt khoát phản đối Tiêu Dương. Mẹ em còn tuyên bố thẳng, ai cũng được, trừ Tiêu Dương.

Tôi rất muốn hỏi đùa em, tôi thì sao, có được không?

Nhưng lại nghĩ, tốt nhất nên kiềm chế, để em tự giải quyết.

Em rời xa Tiêu Dương, chưa kịp cho tôi thời gian đã lựa chọn ngay một mặt trời[3] khác, một kiến trúc sư trẻ đẹp trai có tài. Tôi nghĩ mình quá sơ suất, sao có thể bỏ qua cơ hội tuyệt vời như vậy?

[3] Dương nghĩa là mặt trời.

Thấy em quyết định kết hôn, tôi vô cùng hăng hực. Tôi đã qua cái tuổi dễ xúc động, để có thể chạy đến thành phố tìm em, giành lấy em.

Có lẽ, mạng là một kiểu giao tiếp, Trần Trần mới bộc bạch hết tâm tư với một người lạ như vậy. Tôi ngồi trước màn hình vi tính cười đau khổ, thực ra điều tôi e ngại chính là, em tin tưởng và quen thuộc Cỏ Mùa Xuân trên mạng, nhưng hoàn toàn xa lạ với Tần Huyền ngoài đời.

Sau khi kết hôn, thời gian lên mạng của em rõ ràng nhiều hơn, vậy là tôi đoán ra tình hình hôn nhân của em, đồng thời tôi cũng cảm thấy mâu thuẫn. Tôi mong hôn nhân của Trần Trần tan vỡ, để tôi có cơ hội, nhưng lại mong em hạnh phúc, muốn nhìn thấy đôi mắt long lanh như pha lê của em.

Phó tổng giám đốc tập đoàn Gia Lâm đến gặp tôi đề nghị hợp tác khai thác du lịch thị trấn cổ, tôi vừa mừng vừa xúc động, đây chính là cơ hội gặp Trần Trần, dẫn đo một hồi, cuối cùng tôi đồng ý đến khảo sát thị trấn cổ, cũng là để gặp em. Tôi biết Trần Trần là phóng viên chuyên viết mảng bất động sản, nhất định em sẽ đến.

Hai năm chat qua mạng, hai năm không gặp, liệu em có còn như ngày trước? Tôi hơi bất an. Trần Trần đã đi vào lòng tôi qua những con chữ.

Khi em tìm phó tổng giám đốc Gia Lâm nhờ giới thiệu, lòng vui như mở cờ, đang lo không biết làm thế nào tiếp cận, thì Trần Trần tự tìm đến.

Em thay đổi rất nhiều, lần trước chỉ gặp chớp nhoáng trên diễn đàn, lúc đó Trần Trần vẫn là cô gái sôi nổi đầy nhiệt huyết. Bây giờ đã có phần chững chạc, em đang dần dần chín chắn.

A Dương, bố mẹ, chồng và cuộc sống hiện thực mang đến cho em một vẻ u uẩn như thấm vào da thịt. Lần này tôi nhìn rất kĩ, Trần Trần trang điểm nhẹ, mái tóc uốn, lượn sóng xinh đẹp và quyến rũ. Đôi mắt sáng thông minh, tôi mỉm cười, nhưng thầm thở dài.

Trần Trần muốn một cuộc phỏng vấn độc quyền với tôi, tôi vờ từ chối, em vẫn không nản, mắt nhìn tôi, lộ vẻ bướng bỉnh trẻ con, khi làm việc em như con báo, khi chat với tôi, em như con dê nhô lạc đường, nếu yêu tôi, liệu em có dịu dàng như với Tiêu Dương? Tôi rất muốn biết, cũng khao khát có em.

Có thể ngồi riêng với Trần Trần, tôi cần gì bài phỏng vấn độc quyền đó, vội vàng gạt đầu, lòng thầm nói, em có thể độc quyền cả con người tôi, huống hồ một bài phỏng vấn.

Tôi tranh thủ thời gian gặp Trần Trần, nhìn em chuẩn bị băng ghi âm, sổ ghi chép, hơi héch chiếc cằm thon nhỏ, mỉm cười hỏi tôi: “Giám đốc Tần, có thể bắt đầu được chưa?”

Tôi quá xúc động, muốn nói với em, Cỏ Mùa Xuân là tôi, tôi là Cỏ Mùa Xuân.

“Giám đốc Tần?” Em nhắc lại, hơi cao giọng.

Tôi cười cười, bê cốc trà lên uống, thông thả nói: “Được, cô muốn tìm hiểu gì?” Ý của tôi là, em có thể nói dài dài được, chẳng hạn có thể hỏi về cuộc sống riêng tư của tôi.

Em cúi đầu, khẽ cười, viết gì vào cuốn sổ, rồi ngẩng lên nói, “Tôi muốn biết, tập đoàn Phương Bắc ở ngoại tỉnh khá xa, chuyên khai thác bất động sản, tại sao lần này quyết định hợp tác với Gia Lâm khai thác thị trấn cổ?”

Tôi rất muốn trả lời, phần lớn là vì em. Tôi đã đọc bài viết của em về thị trấn cổ trên mạng, biết nguyện vọng của em muốn bảo tồn thị trấn cổ, rất muốn ủng hộ em. Đương nhiên, quan trọng hơn là qua tìm hiểu nghiên cứu, biết giá trị của thị trấn cổ đó. Tôi cũng muốn nói với em, không có bài viết của em, chưa chắc tôi đồng ý hợp tác đầu tư lần này.

Bởi với số vốn tương tự, tôi sẽ lựa chọn đầu tư vào lĩnh vực khác có thể kiếm tiền nhanh hơn. Thị trấn cổ có giá trị nhưng thời gian thu hồi vốn sẽ khá lâu.

Tôi trả lời một cách bài bản, cuối cùng không kìm được, thêm một câu: “Những người kinh doanh bất động sản cũng có thể bảo vệ di sản văn hóa quốc gia, không chỉ vì lợi nhuận.”

Tôi thấy mắt em chợt sáng, chưa kịp bộc lộ nỗi vui mừng ngạc nhiên, đã trở lại bình thường. Trong suốt quá trình phỏng vấn, em vẫn giữ nụ cười trên môi, tôi cũng vậy. Bỗng nhiên lại nhớ những lời bộc bạch của em, nhiều nỗi niềm như vậy, chắc em rất đau khổ.

Chẳng phải một bài thơ nổi tiếng đã viết, khoảng cách xa nhất trên thế giới này chính là tôi ở ngay trước mặt em, nhưng em không biết tôi yêu em.

Tôi dường như không nén được xúc động, liên tục đưa chén trà lên miệng, nhấp nháp, cố giữ vẻ mặt bình thường. Cho dù Trần Trần không hạnh phúc, nhưng vẫn là người đã có gia đình, tôi chỉ có thể là Cỏ Mùa Xuân trên mạng.

Ý nghĩ đó làm tôi bình tĩnh, giữ thái độ lịch thiệp khách sáo có phần xa cách, đối với Trần Trần điều đó là bình thường, em đương nhiên không biết những ý nghĩ xô dạt trong đầu tôi.

Bài phỏng vấn đã xong, tôi vẫn không để lộ mình, ra về ngay hôm đó, tôi đành bằng lòng với kết quả đó.

Tôi không muốn làm tổn thương Trần Trần, lại trở về tiếp tục làm cái hồ nhỏ của em.

Đọc bài viết em gửi qua mạng, tôi cố tìm trong đó đánh giá của em đối với tôi, nhưng chỉ là những nhận xét bề ngoài, như dịu dàng, khả năng quan sát thị trường nhanh, nhạy bén, nhưng tôi cũng rất vui. Điều đó chứng tỏ em có thiện cảm với Tần Huyền, cho dù thiện cảm đó là do tôi giúp em thực hiện bài phỏng vấn, tôi cũng thấy hài lòng. Đọc mấy lần bài viết đó, ánh mắt long lanh cái nhìn chăm chú của em luôn hiện trong tâm trí tôi.

Một cô gái đáng yêu và nghiêm túc mới là người đẹp thực sự. Dường như tôi chỉ lặng lẽ đứng ngoài thế giới của em, nhưng biết rõ cuộc sống, tâm tư của em.

Chắc chắn em là người phụ nữ thích hợp nhất với tôi. Có tiếng nói chung, cùng sở thích, quan trọng nhất là tôi muốn chăm sóc nâng niu em. Một người đàn ông phải rất yêu một người phụ nữ, mới thực lòng muốn chăm sóc nâng niu cô ấy. Nhưng để được một người đàn ông yêu, không phải dễ.

Một năm sau, Trần Trần quyết định ly hôn. Em nhắn cho tôi. Tôi bội phần cảm tạ mạng Internet không xảy ra sự cố, để mẫu tin đó đến được với tôi.

Rõ ràng em rất thoải mái, tôi cũng thế. Tôi nhất quyết không để mất cơ hội, nhất quyết cướp được người, rồi tính sau. Vậy là có chuyến du lịch đảo Saipan.

Trần Trần ngạc nhiên đến độ suýt ngã trên bãi cát. Tôi bật cười, quay đi. Mấy ngày sau đó tôi thu hoạch lớn, một khi đã như bóng với hình, tôi không muốn em cảm thấy xa lạ.

Tôi biết, không dễ khiến Trần Trần chấp nhận Cỏ Mùa Xuân là Tần Huyền, nhưng để em chấp nhận Tần Huyền là bạn thì không khó. Để Trần Trần yêu tôi, hình như mới khó.

Một mối tình sâu nặng, một cuộc hôn nhân thất bại, cho dù em tỏ ra thoải mái, nhưng lòng đã như con ốc sên thumthình trong vỏ.

Núi không biết đi, thì người phải trôi qua. Câu danh ngôn cổ khích lệ tôi. Tôi đến thành phố của em, lí do đơn giản, vì chuyện kinh doanh. Tôi nghĩ có lẽ mình chưa đủ lãng mạn, gặp mấy lần, Trần Trần vẫn tiếp tôi như một người bạn, nhưng tôi không nản.

Tôi đã qua cái tuổi kiên trì theo đuổi phụ nữ. Thăm nghĩ, Trần Trần đã ở trong tim tôi, tôi nói với em: “Trần Trần, ở thành phố này em có quá nhiều hồi ức. Đạo trước có lần em nói, em muốn đến một nơi mới mẻ để bắt đầu cuộc sống mới, có muốn đến tỉnh S? Tôi có thể giúp em?”

Mắt em lóe sáng, nhưng tôi thất vọng, em vẫn tẻ nhệ từ chối. Tôi không biết, em không tin tôi, hay chưa dứt bỏ được mọi thứ ở thành phố này.

Nếu ở tuổi đôi mươi, tôi có đủ kiên nhẫn chờ đợi. Vài ngày tôi lại bay đến thành phố của em, đi càng nhiều, lòng càng rồi, quả thực tôi rất sợ Trần Trần từ chối. Lần nào đến cũng có lý do hợp lí, nhưng cũng chỉ là mời em ăn bữa cơm, biến chuyện trò trên mạng thành đối thoại trực tiếp mà thôi. Tôi cũng cảm thấy hình như em bắt đầu mong ngóng tôi, cũng cảm thấy em đang phân vân.

Tuệ An, bạn em sinh con, đúng lúc tôi cũng ở thành phố A, tôi còn chưa mở miệng, Trần Trần đã mời, “Có muốn đi thăm không, một bé con mới chào đời.”

Trời ơi! Tôi sướng phát điên, đây là lần đầu tiên Trần Trần để tôi xuất hiện trước mặt bạn bè em, có nghĩa là gì? Tôi vui như mình có con, vội vàng đi mua quà.

“Cố Xuân, có phải nếu anh có con, anh sẽ quên hết đồ chơi ở đây về nhà?” Em bùm miệng cười trêu tôi.

Tôi ngoe đầu, nhíu mày nghĩ, rồi trả lời: “Nếu em sinh con, nhất định tôi sẽ quên hết đồ chơi ở đây!”

Trần Trần quay người ngấm nghĩ thế giới đồ chơi huy hoàng trước mắt, thở dài nói: “Vây trước tiên anh có thể cho tôi vay tiền, để tôi mở một cửa hiệu bán đồ chơi? Tôi nhất định nhanh chóng trả nợ anh! Hàng không lo ế ỉm!”

Tôi ngẩn ra rồi cười vang, Trần Trần cũng cười, bước đến chọn đồ chơi, còn trách tôi: “Bé mới sinh sao đã chơi được ô tô điều khiển từ xa, mua thứ gì sặc sỡ, có nhạc hay...”

Lòng tôi lay động, tôi rất thích thấy em như vậy, rất giống người mẹ.

Sau khi thăm Tuệ An, trở về chỗ ở của em. Trần Trần hôm nay rất vui, làm một bàn thức ăn, tôi ăn rất nhiều. Trong trí nhớ, vợ cũ tôi hầu như không xuống bếp, ngoài những lần về nhà bố mẹ, mấy năm vừa rồi, tôi về nhà cũng chỉ ăn cơm do giúp việc nấu. Sau phút xúc động, tôi bỗng có ham muốn mãnh liệt muốn cưới em. Ăn xong, tôi tranh rửa bát, Trần Trần đứng ở cửa bếp nhìn vào, tôi buột miệng nói, “Cảm giác này thật tuyệt, phải không?”

“Ồ, tôi rất hạnh diện, được một ông chủ lớn như vậy rửa bát cho.”

“Có muốn suốt đời như vậy không? Tôi có thể rửa bát suốt đời!”

Trần Trần đỏ mặt, cúi đầu, không nói. Tôi bỏ bát xuống, lau tay vào tạp dề, đi ra, thông thả nói với em từng tiếng: “Lấy anh được không? Anh sẽ đưa em đi, suốt đời bảo vệ em.”

Em ngẩng phắt đầu, ánh mắt mông lung: “Em từng ly hôn”.

Tôi cúi nhìn mình, đeo tạp dề cầu hôn? Năm xưa khi cầu hôn vợ cũ, tôi bao cả một khách sạn. Tôi hiểu ý Trần Trần, với ngoại hình và tiền bạc của tôi, người đẹp nào chẳng mềm lòng? Hoặc có thể đã nói với tôi quá nhiều về tình cảm sâu nặng với Tiêu Dương, nên đắn đo. Tuy nhiên, em là Trần Trần, người duy nhất suốt ba năm chuyện trò tâm sự với tôi không hề có bất kỳ toan tính thực tế nào.

“Nghĩ xem, tại sao anh dùng cái tên Cố Mùa Xuân nói chuyện với em. Trần Trần, anh đã là người đàn ông trưởng thành. Anh thật lòng hay không, em cũng biết. Cứ suy nghĩ đi, anh sẽ đợi. Dù em không bằng lòng, anh vẫn là Cố Mùa Xuân, hiểu không?”

Em cúi đầu.

Tôi quay vào bếp, rửa nốt bát, cởi tạp dề, lịch thiệp cáo từ.

Nếu ở tuổi đôi mươi, tôi sẽ ngông cuồng tìm mọi cách buộc em đồng ý. Nhưng Tần Huyền bây giờ, có thể cho em, ngoài sự ngông cuồng, còn là cảm giác an toàn, mà thứ em cần nhất là cảm giác an toàn.

Tôi trở về, lòng phấp phồng không yên, không biết ý em thế nào, nhưng tôi cố che giấu tâm tư, lên mạng tôi vẫn là Cố Mùa Xuân. Tôi nói với em những lời ngọt ngào nhất, trừ nhắc lại lời cầu hôn.

Tôi đã bắt đầu quyến luyến em, cũng như em mong ngóng tôi, ngày nào chúng tôi cũng lên mạng chuyện trò. Từ lâu tôi đã cài chế độ truyền âm ở QQ, chỉ cần em lên mạng, là di động báo tin. Lúc đầu chỉ là muốn gây bất ngờ, bây giờ đã thành không muốn bỏ lỡ một giây phút gặp em, cho dù chỉ qua màn hình vi tính.

Trợ lý của tôi cũng có thói quen khi tôi lên mạng, tuyệt đối không quấy rầy. Có chuyện gì tự xử lý sau đó báo cáo lại, cũng may thời gian này cũng không có vấn đề gì lớn.

Lần nào Trần Trần cũng ngạc nhiên hỏi tôi: “Sao anh rồi rồi vậy, lần nào lên mạng cũng thấy anh”.

“Công việc của tôi là ngồi ở văn phòng nghe báo cáo, lúc nào cũng mở QQ.” Tôi giấu nhẹm chuyện có tin báo qua di động.

Em đã quen có tôi, quen lúc nào lên mạng cũng gặp tôi.

Có lần biết em lên mạng, nhưng tôi không lộ diện. Nửa tiếng sau, cuối cùng nhìn thấy mẫu tin nhắn tôi mong đợi: “Sao không thấy anh, buồn quá”.

Tôi cười ha hả, hai phút sau xuất hiện, nhẹ nhàng hỏi: “Thế nào? Lại không vui à?”

Vậy là tôi lại trở thành cái hố để em trút bầu tâm sự. Bây giờ tôi cảm thấy mình không phải cái hố đó nữa, mà là trạm thu hồi rác, đương nhiên là loại trạm có chức năng tự động thu thập xử lý, phân loại thông tin, có giá trị thì giữ lại, có vấn đề thì xử lý trả lời.

Tôi nghĩ, nếu sở môi trường thành phố không làm việc, chỉ cần một ngày, rác đã chất thành núi, Trần Trần xa tôi, cũng không chịu được.

Mùa xuân đến, tôi nhận được tin nhắn của em. Tôi mỉm cười nhìn ra ngoài, rừng dương đã xòe bàn tay xanh mượt trên bề sức sống. Tôi nhờ công ty mỹ thuật trang trí ngôi biệt thự của tôi giống cung điện trong chuyện cổ tích, sau khi đón Trần Trần, đợi trời tối mới đưa em về.

Trần Trần kinh ngạc nhìn tôi: “Làm gì thế này?”

“Đi vào khắc biết.”

Tôi dắt tay em, đây là lần đầu tiên tôi dắt tay em, nhưng cảm thấy tự nhiên như đã làm việc đó cả ngàn lần.

Đẩy cửa vào, phòng khách được trang trí như một khu rừng, các loài hoa nở rộ: lan hồ điệp, đỗ quyên, tây dương, anh đào, hoa hồng, kim tước, tiên khách lai, thạch thảo, phong tin tử, uất kim cương... lại còn một chiếc đu bằng mây dòng từ trên đỉnh xuống, ánh đèn màu mát dịu tô điểm. Quả thật, chính tôi cũng thấy mê.

“Anh muốn làm người nguyên thủy?” Trần Trần sững sờ hỏi tôi.

Tôi cười vang, bế bổng em đặt lên xích đu, “Phòng rất rộng em có thể đu thoải mái”.

Tiếng cười của Trần Trần như tiếng suối chảy trong rừng, trong veo lạnh lớt. Tôi chìa chiếc nhẫn ra đúng lúc, “Anh cầu hôn lại, lấy anh nhé?” Trong thế giới như cổ tích này, chắc chắn Trần Trần sẽ mơ màng gật đầu.

Nhưng em nhún đu, bĩu môi: “Anh tâm địa bất lương!”

“Tâm địa bất lương! Anh hiểu cụm từ này theo nghĩa tốt, có ý khen lòng kiên trì và quyết tâm theo đuổi của anh, mọi việc đều hoàn hảo, không tiếc thời gian, công sức...”

Chưa nói hết, Trần Trần đã ngắt lời: “Bây giờ em phải xem hộp thư thoại của anh, chưa xóa đi chứ?”

“Thư thoại của chúng ta dài đến ba ngàn trang, anh chưa xóa trang nào!” Sao tôi lại xóa, tôi còn định in thành sách tặng em.

Trần Trần nhảy từ trên đu xuống, nghiêng đầu nhìn tôi. Tôi đành cất chiếc nhẫn, đưa em đi xem hộp thư thoại.

Em nhìn những trang thoại dài dằng dặc, trầm ngâm một lát, nói: “Anh còn dám nói tâm địa không bất lương, trong QQ của anh sao chỉ có mình em, người khác đâu, sợ em nhìn thấy, xóa rồi chứ gì?”

“Vốn mở QQ cho riêng em, đương nhiên chỉ có mình em.”

“Anh có ý đồ xấu từ lâu! Nhìn cái nick của anh!”

“Đúng, chắc chắn anh có ý đồ, mong em như cổ đại mùa xuân, anh mai danh ẩn tích ba năm, cỏ đã mọc kín sa mạc Sahara rồi!”

Trần Trần cười vang, tôi kéo em lại, hôn! Nhân lúc em mơ màng, đeo chiếc nhẫn vào tay em, Trần Trần hé mắt, rồi há miệng, hàng mi dài rung rung làm tôi xốn xang hạnh phúc.

“Trần Trần, anh yêu em, từ rất lâu...”

“Trước khi đến đây, em đã gặp ADương, tất cả đã khác rồi.”

Tôi sướng sướng sướng, tôi đương nhiên biết sẽ khác, A Dương trong lòng em tuyệt đối không phải là A Dương có vợ có con như bây giờ. “Không khác cũng chẳng sao, anh vẫn yêu em.”

Có trời biết, nếu anh ta không khác, tôi có chịu được không. Nhưng, Trần Trần đã đến đây, khác hay không, kết quả vẫn thế. Em nhất định sẽ yêu tôi, chỉ yêu tôi.

63. Chương 63

Ánh đèn ngoài cửa sổ hắt vào, phủ sáng dịu dàng lên hai con người đó, một lớn một bé, họ là một phần máu thịt của anh. Anh yêu họ hơn mạng sống của mình, anh muốn làm chiếc gối êm của họ.

“Tuệ An! Con biết gọi bố rồi!” Trương Lâm Sơn vui vẻ reo lên.

Tuệ An vội vàng từ bếp chạy ra, thấy Trương Lâm Sơn đang nâng thằng bé lên cao, hoảng hốt kêu: “Cẩn thận, làm ngã con!”

Trương Lâm Sơn cười hì hì, bế đứa bé đến trước mặt Tuệ An, “Gọi mẹ đi, con trai!”

Thằng bé dẩu cái miệng bé tí, phát ra một tiếng na ná như “pú”.

“Ha ha! Vẫn chỉ biết gọi bố! Con ngoan lắm!”

Tuệ An cười.

Trương Lâm Sơn tay trái bế con, tay phải quàng ôm Tuệ An, “Gay rồi, con trai, mẹ giận đấy!”

“Đâu có, con hư quá! Tệ thật! Hừ!”

Thằng bé giương đôi mắt tròn xoe, chìa hai tay bụ bẫm về phía Tuệ An. Tuệ An bẽn lẽn cười, chìa ngón tay cho nó nắm, “Ng ngoan, mẹ còn nấu cơm, lát nữa mẹ bế, nha?”. Nói rồi rút tay ra, ghé đầu thơm thằng bé, chạy xuống bếp.

“Còn anh?” Trương Lâm Sơn buột miệng.

Tuệ An ngẩn ra, cười cười, cũng hôn vào má anh, lúc quay đi, mắt đã mờ ướt.

Có con, một tuần Trương Lâm Sơn chỉ tiếp khách bên ngoài hai, ba ngày, nhưng cũng thường về sớm, Tuệ An nghĩ đến ngày xưa, vẫn đau lòng.

Đàn ông đâu phải không có thời gian, chỉ là anh ta có muốn có thời gian hay không.

Cô thấy buồn ỉn. Nếu không có đứa trẻ này có lẽ anh đã bỏ cô.

Bây giờ Tuệ An đã nấu ăn rất ngon. Trương Lâm Sơn rất vui, thỉnh thoảng còn khen một câu, “Cơm vợ nấu vẫn lành!”. Vì câu nói đó, vì thấy anh phồng má trợn mắt ăn, Tuệ An sẵn sàng hôm nào cũng vào bếp, niềm vui gia đình làm cô thấy hạnh phúc, mặc dù trong lòng vẫn còn khoảng trống, vẫn ngậm ngậm đau.

Buổi tối, dỗ con ngủ xong, Tuệ An hơi mệt, nằm xuống là ngủ, trước lúc thiếp đi vẫn còn nghĩ, ngày mai nên nấu món gì.

Hai mẹ con ngủ rồi, Trương Lâm Sơn mở mắt, nửa năm trôi qua, nỗi đau trong lòng như thủy triều rút đi, để lại bờ cát phẳng lặng không dấu vết. Chạy đuổi theo, biển quá sâu, những giọt lệ ngưng bởi ánh trăng đã rơi xuống biển, biển mất không tìm được nữa.

Đỗ Lôi biến mất thật rồi.

Biến mất không vết tích, như chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của anh, như họ chưa từng say đắm, chưa từng yêu nhau.

Anh trở mình nhìn vợ. Sau khi sinh con, Tuệ An ăn mặc giản dị hơn, nét mặt càng phúc hậu. Nếu Đỗ Lôi như con lóc xoáy, phá tan mọi tuyến phòng thủ trong lòng anh, thổi bùng đam mê, làm anh say đắm cùng

cô khiêu vũ trên đầu ngọn sóng, thì Tuệ An như cỏ dưới đáy nước, dịu dàng lá lướt, núm chân anh, kéo anh xuống đáy sâu âm hơn.

Sau cơn choáng váng, Trương Lâm Sơn cảm thấy ngày càng quyến luyến gia đình. Tuệ An cơ hồ chỉ sau một đêm vụt trở nên chín chắn, nấu ăn, chỉ dẫn anh chăm sóc đứa con. Anh vui lòng nghe cô sai bảo, nhìn Tuệ An ngủ, anh thầm nghĩ, phụ nữ sau khi sinh con mới thật là phụ nữ.

Nhìn Tuệ An cho con bú xong, và bắt nó vừa âu yếm nựng nịu, anh thấy ghen với thằng bé. Thỉnh thoảng nghe anh than phiền chuyện nọ chuyện kia, mắt Tuệ An trù mến cảm thông, làm anh kinh ngạc, thầm nghĩ đàn ông có lúc giống trẻ con, mong được vợ chở che vỗ về.

Cô gái nhỏ ngày trước luôn dựa vào anh, làm nũng, bây giờ dồn tất cả tình yêu cho đứa con. Mỗi lần về nhà, không khí thoảng mùi sữa và mùi thức ăn, bên tai là tiếng cười đùa của Tuệ An và con trai. Mỗi lần về đến cửa, anh lại bất giác hít thật nhiều không khí đó, đưa mùi hương đó vào sâu trong lòng, bỗng lại nhớ Đỗ Lối.

Anh đau khổ nghĩ, với Đỗ Lối, anh cũng sẽ được hưởng bầu không khí đó, nhưng cô mãi mãi không thể có vẻ dịu dàng của Tuệ An.

“Oa!” Đứa bé khóc to.

Trương Lâm Sơn nhò dậy trước, bật đèn, Tuệ An cũng tỉnh, hai người cùng muốn bế con, Trương Lâm Sơn ấn vai cô, “Em ngủ đi, để anh”.

Tuệ An nằm xuống, nhìn anh vờ cho con bú bình sữa, miệng vừa nựng nịu, “Ôi, con làm mẹ thức rồi, hư quá...”

Đứa bé bú xong, lại ngủ, không nghe thấy lời bố nó cứng nựng, Tuệ An cười, “Lâm Sơn, hồi nhỏ anh cũng như thế à?”

Anh hơi nhướn cặp mày rậm, “Lúc nhỏ anh nghịch lắm!”

“Biết rồi, hồi đó một ngày anh ăn tám bữa cơm, phục vụ con còn dễ hơn phục vụ anh”. Tuệ An bắt đầu kể chuyện ngày xưa của anh.

“Sao em biết?”

“Dực Trung kể, em nghe sướng quá! Anh ta bảo, hồi nhỏ tất cả bọn trẻ gọi anh là Trương đại ca, cầm đầu một lũ trềngỗ nghịch, anh nghịch nhất”.

Trương Lâm Sơn cười hì hì, đặt đứa bé vào nôi, lên giường. “Hồi nhỏ anh...”

Anh bắt đầu hờn hở kể lại những trò ngày xưa. Không biết từ lúc nào Tuệ An đã chui vào nằm gọn trong lòng anh ngủ, miệng vẫn cười. Anh cúi hôn trán cô, ôm càng chặt.

Cơ thể nóng ấm mềm mại của Tuệ An co trong lòng anh, anh bỗng muốn được che chở, đùm bọc, hai người này, một lớn một bé là một phần máu thịt anh, anh yêu họ hơn chính mình. Mọi phiền muộn bỗng chốc tiêu tan, Tuệ An và con trai đã cho anh động lực, anh cảm thấy mình tràn đầy sức sống. Mọi cực nhọc, không còn là khó chịu nữa. Chỉ cần bầu không khí gia đình mãi mãi yên ả, một mấy anh cũng chịu được.

Lúc này, trong lòng Trương Lâm Sơn, hình bóng Đỗ Lối đã lùi vào một góc rất sâu, cánh cửa nhỏ đã khép, không mở ra nữa.

Anh cười đau khổ, đàn ông sau khi làm bố, mới thực sự chín chắn.

Điều duy nhất đáng tiếc là, anh hiểu, anh không thể lại có một tình yêu như lửa nữa.

Đã từng có, như vậy là đủ.

64. Chương 64

Cơ hồ từ khi con bướm đó bay đi, em đã không còn là Thiên Trần trong kí ức tôi. Hoặc là Thiên Trần trong kí ức chỉ thuộc về tôi, còn em không thuộc về tôi nữa.

Một đoàn dài những chiếc xe Mercedes đen bóng từ từ lướt qua trước mặt tôi, bó hoa tươi và những quả bóng màu trên xe đâm vào lòng tôi. Ánh nắng sớm, mới hơn chín giờ đã mang cái nóng chói chang của mùa hè làm tôi nhức mắt.

Tôi muốn tin, chính ánh nắng gay gắt nhất mùa hè chứ không phải nước mắt làm mờ tầm nhìn của tôi.

Khi chiếc xe đi đầu lướt qua, từ xa tôi chỉ có thể nhìn thấy một góc tấm voan trắng, chiếc xe đen bóng càng làm nó thêm nổi bật, như cánh bướm trắng bay trong gió, không nên được tôi gọi một câu, “Trần Trần...”, đó là giọng của tôi ư? Khàn đặc như của một khách bộ hành đi trên sa mạc quá lâu, khô khát không còn hơi nước, trầm như tiếng sấm từ xa lắng vọng về. Vừa thốt lên, chưa kịp vang hai mét đã tắt ngấm.

Tôi không còn đủ sức gọi to hơn. Đó là người tôi yêu tại sao tôi cam chịu, tại sao tôi không giành lấy! Chân dần nhanh hơn đầu, sải một bước dài. Tôi như chiếc đinh, chôn chặt nơi góc phố, không cất nổi bước thứ hai.

Nỗi khổ của em, tôi đương nhiên hiểu! Em có một người bố là vị giáo sư nho nhã khả kính, một người mẹ sắc sảo lạnh lùng, còn tôi có bố mẹ và ông cậu nghỉ hưu sớm cùng một căn nhà chật chội.

Tôi có thể không chơi bài, có thể phấn đấu sự nghiệp riêng, nhưng tôi lấy gì lấp đầy cái hố sâu ngăn cách hai nhà? Tiền có thể lấp được không?

Trong đầu luôn vang lên câu nói lạnh lùng của mẹ em, cuộc sống như vậy em có hạnh phúc? Có thể không? Nếu có thể, tôi quyết không từ bỏ, nhưng, Tiêu Dương! Tôi không ngừng hỏi chính mình, nếu Thiên Trần không hạnh phúc, mi lấy gì bù đắp?

Ánh nắng trùm khắp người, tôi mặt toàn màu đen, giống gì nhỉ? Giống một yêu linh vô hồn?

Nhắm mắt, ngăn lại suối nước cứ trào ra. Lại mở, đúng lúc kịp nhìn thấy cánh bướm trắng kia bay khỏi tầm mắt, mang theo trái tim tôi, bay vào lòng người đàn ông khác.

Tôi lặng lẽ đứng ở góc phố, nơi xe hoa của Thiên Trần nhất định đi qua để đến hôn trường trong khách sạn, đoàn xe đón dâu đi qua trước mặt tôi, tiếng bánh xe nghiêng qua tim tôi, một đám nhầy nhụa máu.

“Tạm biệt Thiên Trần!”. Khi thầm thì câu đó, tôi cảm giác hơi lạnh tê tê trên má.

Quay người đi, đem không khí hôn lễ tung bừa và cả Thiên Trần của tôi từng bước, từng bước bỏ lại sau. Ánh nắng sáng lóa như vậy, sao lòng tối đen như đi trên hoang mạc, trước mắt chỉ có những bóng xám chập chờn? Giữa mùa hè mà tôi không thấy một chút hơi ấm, trong lòng tôi chỉ có gió mùa đông gặm rít, nơi đó là băng tuyết vĩnh cửu, ánh mặt trời không thể làm tan thế giới băng tuyết đó.

Đi vào công ty, sư huynh lặng lẽ nhìn tôi, tôi cười với anh, Thiên Trần không mời tôi, cũng không mời anh.

“A Dương, có những thứ không thể nào mãi mãi, không có tuyệt đối và duy nhất...”

Tôi biết anh muốn an ủi tôi, tôi hiểu, đạo lý đó đều rất hiểu, chỉ có điều... tôi cố bình tĩnh nói, “Em muốn kết hôn, sớm muộn cũng phải kết hôn, chỉ cần người tốt là được, cô gái lần trước chúng ta gặp ở quán bar rất khá, nếu cô ấy bằng lòng, em muốn cưới cô ấy”.

“A Dương, đừng hận đời!” Sư huynh cau mày, nhìn gần, anh càng gầy.

Tôi cúi đầu, thực ra anh ấy cũng rất buồn, “Không phải hận đời, cũng thế cả thôi, vợ, chỉ cần tốt tính, có gì khác nhau?”

Tôi không dám nhìn anh, không cần nhìn cũng biết, sẽ là đau lòng, thương cảm, xót xa.

Có lẽ anh cũng hiểu, người vợ đó là ai không quan trọng, đều không phải Thiên Trần của tôi, Thiên Trần của tôi đã hóa thành bướm trắng bay đi.

Hôm cưới, tôi không mời ThiênTrần, Nghiêu Vũ. Một hôn lễ ồn ào và cô đơn. Tôi đứng trên bục nhìn về phía cửaphòng cưới, lại nhớ tới trong hôn lễ của một người bạn, ánh mắt tôi vượt trênđám đông, tìm kiếm Thiên Trần, thăm ao ước, người đi tới từ đầu thăm đỏ phía kia là Thiên Trần của tôi.

Tôi mỉm cười, dắt tay cô dâu củamình đi trong tiếng vỗ tay.

Mấy tháng sau ngày cưới mới pháthiện, hôn nhân không đơn giản như tôi nghĩ. Mặc dù lấy một người không yêu,nhưng tôi lại có con ngay. Cuộc sống từng bước kéo tôi vào quỹ đạo thường nhật,lòng vẫn khắc khoải nhớ Thiên Trần.

Gặp lại em trong lần họp khóa.Tôi không dám nhìn, mặc em dăm dăm nhìn tôi. Tôi đã lựa chọn hát bài Quay lại sao mà khó tôi nghĩ, quay lại rất khó, rất khó...

Em kết hôn, ly hôn, rồi quenngười đàn ông khác, một lần nữa lại xa.

Mỗi lần gặp lại, tôi đều cảm thấy,em mỗi lúc mỗi xa.

Dường như bắt đầu từ khi cánhbướm đó bay đi, em đã không còn là Thiên Trần trong kí ức của tôi. Hoặc là,Thiên Trần trong kí ức chỉ thuộc về tôi, còn Thiên Trần bây giờ không thuộc vềtôi nữa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-nho-hong-tran>